SARAH J. MAAS

ŞAFAK KULESİ

2. BASKI

CAM ŞATO DESTANI

Chaol, Nesryn ve Yrene'in hikâyesiyle devam ediyor...

DEX

5
ŞAFAK KULESİ

DEX TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Cam Şato serisi
Cam Şato
Karanlık Taç
Ateşin Varisi
Gölgeler Kraliçesi
Fırtınalar İmparatorluğu
Kül Krallığı

Dikenler ve Güller Sarayı Serisi
Dikenler ve Güller Sarayı
Sis ve Öfke Sarayı
Kanatlar ve Küller Sarayı
Buz ve Yıldızışığı Sarayı

ŞAFAK KULESİ

Orijinal adı: *Tower of Dawn*
© 2017, Sarah J. Maas
Yazan: Sarah J. Maas
Çeviren: Deniz Başkaya
Yayına hazırlayan: Senem Kale

Türkçe Yayın Hakları: Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Bu kitap Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Bloomsbury Publishing Inc.'den alınmıştır.
Tüm hakları saklıdır. Hiçbir bölümü yayıncının izni olmadan kullanılamaz.

1. Baskı / Ağustos 2019
2. Baskı / Kasım 2020 / ISBN 978-605-09-6574-2
Her 2000 adet bir baskı olarak kabul edilmektedir.
Sertifika no: 11940

Kapak tasarım: Serkan Yolcu
Grafik uygulama: Havva Alp
Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.
15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62 / B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL
Tel: (212) 515 49 47
Sertifika no: 45464

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No:1 Kat:10 Şişli 34360 İSTANBUL
Tel: (0212) 373 77 00 / Faks: (0212) 246 66 66
www.dexkitap.com / satis@dogankitap.com.tr

Toplu sipariş için tel: (0212) 373 77 44 **E-posta:** satis@de.com.tr

SARAH J. MAAS

ŞAFAK KULESİ

Çeviren: Deniz Başkaya

Dağları ve denizleri aşan,
etkileyici öyküsü en sevdiğim destan olan
büyükannem Camilla için

ERILEA
AMAROTH
BUZ ÇÖLLERİ
MORLA HARABELERİ
MORLA ORMANI
BATI ÇÖLLERİ
BRIARCLIFF
CADI KRALLIĞI
BOGDANO ORMANI
METRUK DİYAR
ŞAKIYAN KUMLAR
YURPA
ORO KÖRFEZİ
KIZIL ÇÖL
SESSİZ SUIKASTÇILAR
BIÇAK AYRIMI
NOLL
BARG VAHASI
XANDRIA
KARA KUMULLAR
VOLKAN AKINTILARI

TERRASEN
KURT KABİLESİ
KUZEY DENİZİ
K
GEYİKBOYNUZLU DAĞLARI
ALSBROOK
ROSAMER
ANASCAUL DAĞLARI
SURIA
ORLYNTH
PERRANTH DAĞLARI
PERRANTH
BUZ ÇÖLLERİ
RUHNN DAĞLARI
ENDOVIER KÖMÜR MADENLERİ
MEATH
BÜYÜK OKYANUS
ADARLAN
OAKWALD ORMANI
ARARAT DAĞLARI
OMEGA
KUZEY DIŞ DAĞLARI
GÜMÜŞ GÖL
RIFTHOLD
ANIELLE
WENDLYN YÖNÜ
AVERY NEHRİ
BEYAZ DIŞ DAĞLARI
FENHARROW
BELLHAVEN
MELISANDE
OLU ADALAR
KAFATASI KÖRFEZİ
CALACULLA
JERIOA
EYLLWE
TAŞ BATAKLIKLARI
GÜNEY KITASI YÖNÜ
DAR DENİZ

BİRİNCİ KISIM

TANRILAR ŞEHRİ

1

Eski Kraliyet Muhafız Kıtası Yüzbaşısı, şimdi ise kısa süre önce taç giyen Adarlan Kralı'nın Kral Eli olan Chaol Westfall tüm seslerden daha çok nefret ettiği bir ses olduğunu keşfetmişti.

Tekerleklerin sesi.

Özellikle de tekerleklerin fırtınaların dövdüğü sularda son üç haftayı geçirdiği geminin kalasları üzerinde çıkardıkları takırtılar. Şimdi ise Güney Kıtası'nın Kağan'ının Antica'daki ışıltılı sarayının mermer zeminlerinde ve girift mozaiklerinde çıkardıkları tıkırtılar.

Artık hem hapishanesi hem de dünyayı görmek için tek yolu olduğuna hükmettiği tekerlekli sandalyesinde oturmak dışında yapacak bir şeyi olmayan Chaol, şehrin sayısız tepelerinin birine tünemiş geniş sarayın ayrıntılarına göz gezdirdi. Kullanılan tüm malzeme kağanın güçlü imparatorluğunun farklı bir parçasından getirtilmiş ve o farklı bölgelerin şerefine inşa edilmişti:

Chaol'un sandalyesinin tekerleklerinin üzerlerinde tıkırdadığı cilalı, yeşil, taş zemin döşemeleri kıtanın güneybatısındaki madenlerden çıkan taşlardan yontulmuştu. Devasa ağaçlar şeklinde oyulmuş kırmızı sütunların en üst dalları yüksek ve kubbeli (hepsi de uçsuz bucaksız kabul salonunun parçası olan) tavanlara uzanıyordu. Sütunlar kuzeydoğuda çöllerinin kumlarından yapılmıştı.

Yeşil mermerin içine serpiştirilmiş mozaikler Tiganalı ustaların elinden çıkmıştı. Tigana kıtanın dağlık güney ucunda kalan, kağanın gözde şehirlerinden biriydi. Mozaiklerin her birinde hakanlığın zengin, acımasız ve ihtişamlı geçmişinden bir sahne canlandırılmıştı: Atlı, göçebe halkın kıtanın doğu topraklarındaki çimlerle kaplı steplerde geçirdiği yüzyıllar, dağınık kabileleri birleştirip kıtayı parça parça ele geçiren bir fetih gücü yaratan ve büyük bir imparatorluk kuracak kadar kurnaz ve stratejik zekâya sahip ilk kağanın başa geçişi. Ardından o zamanlardan bu yana geçen üç yüzyılın tasvirleri: İmparatorluğu genişleten, refahı toprakları içindeki yüz bölgeye dağıtan, o bölgeleri birleştirmek için sayısız köprü ve yol inşa eden, devasa kıtaya titizlikle ve şeffaflıkla hükmeden çeşitli kağanlar.

Salonda toplanan saray meclisinin fısıltıları oymalı sütunlar ve tepedeki yaldızlı kubbeler arasında yankılanırken Chaol belki de mozaiklerin Adarlan'ın ne olabileceğine dair bir fikir verdiğini düşündü. Başında bu dünyayı kendi türü için bir ziyafet alanına dönüştürmeye baş koyan bir iblis kralı tarafından kontrol edilen bir hükümdar olmasa Adarlan böyle bir imparatorluğa dönüşebilirdi belki.

Chaol başını çevirip ifadesiz bir suratla arkasında duran ve tekerlekli sandalyesini iten Nesryn'e baktı. Nesryn'in kağanın geniş evine ilgi gösterdiğine dair tek ipucu çevrelerindeki tüm yüzlere, pencerelere ve kolonlara çevirdiği gözleriydi.

O gün için en iyi giysilerini kuşanmışlardı. Yeni atanan Muhafız Kıtası Yüzbaşısı üzerindeki kızıl ve altın sarısı üniformasıyla gerçekten göz alıcı görünüyordu. Dorian'ın bulup çıkardığı üniformanın Chaol'un bir zamanlar büyük bir gururla giydiği üniformalarından biri olduğundan haberi de yoktu.

Chaol başta siyah giymek istemişti, bunun tek nedeni renklerle arasının olmaması, renkli giysileri içinde kendini rahat hissetmemesiydi. Fakat siyah Erawan'in Valg'lerin etkisi altına giren muhafızlarının rengi olmuştu. Rifthold'da terör estirirken üzerlerinde o simsiyah üniformalar vardı. Chaol'un adamlarını yakalayıp onlara işkence ederlerken, onları katlederlerken.

Sonrasında onları rüzgârda sallansınlar diye saray kapılarına astıklarında da.

Chaol oraya gelirlerken ne sokaklarda ne de sarayda Antica muhafızlarına bakabilmişti. Muhafızlar gururlu ve tetikte görünüyorlardı; sırtlarında kılıçları, kemerlerinde bıçakları vardı. O anda bile Chaol muhafızların salonda nöbet tuttuklarından emin olduğu, noktalara bakma arzusunu bastırıyordu. Chaol da olsa adamlarını tam oralara yerleştirirdi. Hiç şüphesiz o da ayakta dikilip yabancı bir krallığın elçilerinin ziyareti sırasında olup bitenlere dikkat kesilirdi.

Nesryn gözlerini Chaol'un gözlerine çevirdi. O simsiyah gözlerde soğuk bir bakış vardı. Hiç kırpılmıyorlardı da. Omuzlarına düşen siyah saçları her adımında sallanıyordu. Güzel, ciddi yüzünde gerginlikten eser yoktu. Dünyanın en güçlü adamlarından biriyle buluşacaklarına dair hiçbir ipucu da. Hiç şüphesiz Adarlan ve Terrasen'den kendi topraklarına sıçrayan savaşta onların kıtasının kaderini değiştirebilecek bir adamdı o.

Chaol tek kelime etmeden yüzünü karşıya çevirdi. Nesryn ona duvarların, sütunların ve kemerli geçitlerin gözleri, kulakları ve ağızları olduğu uyarısında bulunmuştu.

Chaol'u güçbela giymeye karar verdiği giysilerle –açık kahverengi pantolon; dizlerine varan, kestane rengi çizmeler; en kaliteli ipekten fakat koyu renkli, mavi-yeşil bir gömlek– oynamaktan alıkoyan sırf bu düşünceydi. Ceketi yeterince sadeydi. Fiyatını açık eden sadece öndeki ince, pirinç tokalar ile yakasındaki ve kenarlarındaki incelikli, altın rengi ipliklerin ışıltısıydı. Chaol'un deri kemerinde kılıç yoktu; ona güven veren silahın yokluğu yerinde olmayan bir kol hissi yaratıyordu.

Ya da yerinde olmayan bacaklar.

İki görev. Orada Chaol'un iki görevi vardı. Hangisinin diğerinden daha imkânsız olduğundan ise emin değildi:

Kağan ve onun vâris adaylarını Erawan'e karşı savaşta kalabalık ordularını onlara emanet etmeye ikna etmek mi...

Yoksa Torre Cesme'de Chaol'un yeniden yürümesini sağlamanın bir yolunu bulabilecek bir şifacı bulmak mı?

Onu –bunu düşünürken içini epey bir tiksinti sardı– düzeltmek için.

O sözcükten nefret ediyordu. Neredeyse tekerleklerin tıkırtıları kadar çok. *Düzeltmek.* Efsanevi şifacılardan ricası bunu yapmaları olsa da sözcük sinir bozucuydu; midesini altüst ediyordu.

Nesryn ikisini rıhtımdan alıp Antica'nın önce kıvrımlı ve tozlu kaldırım taşlarıyla kaplı sokaklarından, sonra da yokuşlu bulvardan geçirip sarayın kubbelerine ve otuz altı minaresine neredeyse hiç ses çıkarmadan ulaştıran hizmetkârların peşinden giderken Chaol sözcüğü ve düşünceyi zihninden attı.

Beyaz kumaşlar –ipekten keçeye, keçeden ketene– sayısız pencereden, fenerden ve kapılardan sarkıyordu. Nesryn fısıltıyla bunun nedeninin muhtemelen yakınlarda ölen bir resmi görevli ya da kraliyet ailesinden uzak bir akraba olduğunu söylemişti. Ölümle ilgili ayinler farklılık göstermekle birlikte sıklıkla artık hakanlığın hükmü altında olan birçok krallığın ve bölgenin ayinlerinin harmanlanmış haliydi. Fakat beyaz kumaş kağanın halkı steplerde birçok dolaşırken ve ölülerini göğün bekçiliği altında defnettikleri zamanlardan kalma kadim bir gelenekti.

İçinden geçtikleri şehir ise kasvetten uzaktı. İnsanlar çok çeşitli giysiler içinde bir yerden diğerine koşuşturuyor, sokak satıcıları mallarını satmak için bağırıyor, ahşap ve taş tapınaklardaki rahip yardımcıları –Nesryn'in belirttiği gibi Antica'da her tanrıya ait bir ev vardı– hâlâ sokaktakileri davet ediyorlardı. Tüm bunlar, hatta saray, güney tepelerinden birinin üzerindeki soluk taşlı kule tarafından gözetiliyordu.

Torre. Kulede dünyanın en iyi ölümlü şifacıları vardı. Chaol faytonun pencerelerinden kuleye bakmamak için kendisini uzunca süre zorlamıştı. Devasa kule Antica'da her sokaktan ve her açıdan görünür olsa da. Hizmetkârlardan hiçbiri kağanın sarayıyla yarışan kulenin baskın varlığından bahsetmemişlerdi bile.

Hayır, hizmetkârlar saraya kadar yaptıkları yolculuk boyunca pek bir şey söylememişler, hatta kuru rüzgârda dalgalanan yas bayrakları hakkında bile tek söz etmemişlerdi. Hepsi de sessiz

kalmıştı. Hem kadınlar hem erkekler. Koyu renkli saçları parlak ve düzdü. Hepsinin üzerinde bol pantolonlar; kenarları soluk altın sarısı, kobalt mavisi ve kan kırmızısı, dökümlü ceketler vardı. Parayla çalışan hizmetkârlardı onlar. Fakat hepsi de bir zamanlar kağanın atalarının sahibi oldukları kölelerin torunlarıydı. Ta ki öngörülü ve yenilikçi bir önceki kağan bir nesil öncesinde köleliği yasaklayana dek. Kadının imparatorlukta yaptığı sayısız reformdan biriydi bu. Kağan kölelerini serbest bıraksa da onları maaşlı hizmetkârlar olarak yanında tutmuştu. Hizmetçilerin çocuklarıyla birlikte. Şimdikiler de o çocukların çocuklarıydı.

Hizmetkârların hiçbiri yetersiz besleniyor ya da yoksul görünmüyordu. Chaol ve Nesryn'e gemiden saraya kadar eşlik ederlerken de hiçbiri korkuya dair bir işaret sergilememişti. Anlaşılan şimdiki kağan hizmetkârlarına iyi davranıyordu. Chaol henüz kim olacağına karar verilmemiş olan vârisinin de aynı iyi davranışı sürdürmesini diledi.

Adarlan'dan ve Terrasen'den farklı olarak; imparatorlukta tahta geçecek kişinin kim olacağına kağan karar veriyordu; kan bağı ya da cinsiyet belirleyici değildi. Baştaki erkek ya da kadın kağanın mümkün olduğunca çok sayıda çocuk yapıp onların arasından birini seçmesi seçimi ancak bir dereceye kadar kolaylaştırıyordu. Kraliyet ailesinin çocukları arasındaki rekabet ise...tam anlamıyla acımasızca bir yarıştı. Çocukların hepsi annelerine ya da babalarına en güçlü, en zeki, hükmetmeye en uygun olduklarını kanıtlamak üzere yetiştiriliyordu.

Kağan yasalar gereği belirsiz, gizli bir sandıkta mühürlü bir belge bulundurmak zorundaydı. Bu belgede kendisinin seçtiği vârisin adı yazıyordu. Vâris resmen ilan edilmeden önce ölecek olursa her an değiştirilebilirdi. Fakat bu sistem hakanlığın ta ilk kağanın bu kıtanın krallıklarını ve bölgelerini bir araya getirdiği zamandan beri korkulu rüyası olan şeyi önlemek için tasarlanmıştı: Çöküş. Dış güçlerin etkisiyle değil, içerideki savaşın getirdiği çöküş.

Daha o kadar uzun zaman öncesinde ilk kağan bilgece hareket

etmişti. Hakanlığın üç yüz yıllık tarihi boyunca bir kez bile iç savaş çıkmamıştı.

Hizmetkârlar iki devasa sütunun arasında durduklarında Nesryn, Chaol'un tekerlekli sandalyesini itip zarafetle eğilerek selam verip onları geride bıraktı. Gösterişli ve şatafatlı taht odası ikisinin karşısında uzanıyordu. İçeride onlarca insan gün ortası güneşinde parıldayan altın sarısı kürsünün etrafında toplanmıştı. Chaol tahttaki adamın karşısında dikilen beş figürden hangisinin bu imparatorluğa hükmetmek üzere seçileceğini merak ediyordu.

İçerideki kırk kişinin giysilerinin hışırtılarından başka çıt çıkmıyordu. Chaol gözlerini birkaç kez kırpıştırırken odadakileri sayıvermişti. Parıltılı kürsünün iki yanında toplanmış ipekten, etten ve mücevherlerden bir duvar örmüşlerdi. Nesryn, Chaol'u iterek bir bulvarın içinden geçiriyordu sanki.

Giysilerin hışırtıları, tekerleklerin tıkırtıları ve gıcırtıları. Nesryn tekerlekleri daha o sabah yağlamıştı. Fakat haftalarca denizde kaldıklarından metal yıpranmıştı. Her bir gıcırtı taşa çiviler saplanıyormuş etkisi yaratıyordu.

Fakat Chaol başını dik tuttu. Omuzlarını da.

Nesryn kürsüden; ikisiyle babaları arasında dikilen, hepsi hayatlarının baharındaki, kız ve erkek beş genç asilzadenin oluşturduğu duvardan; makul bir uzaklıkta durdu.

İmparatorlarını savunmak. Bir prens ya da prensesin birinci vazifesiydi bu. Sadakatlerini ispatlamanın, vâris seçilmelerinin en kolay yolu buydu. Karşılarındaki beş kişi...

Chaol yüzüne boş bir ifade yerleştirip tekrar saydı. Sadece beş kişiydiler. Oysa Nesryn altı çocuktan bahsetmişti.

Fakat Chaol gözleriyle kayıp genç asilzadeyi aramak yerine belini bükerek eğildi. Son haftada, denizdeyken ve hava gitgide ısınıp güneşin etkisiyle kururken bu hareketi tekrar tekrar çalışmıştı. Yine de tekerlekli sandalyede eğilmek ona hâlâ tuhaf geliyordu. Fakat Chaol iyice eğildi. Ta ki kımıltısız bacaklarını; lekesiz, kahverengi çizmelerini ve artık hissedemediği ve oynatamadığı ayaklarını görene kadar.

Chaol solundan gelen kumaş seslerinden Nesryn'in yanına geçtiğini ve kendisi gibi yerlere kadar eğildiğini anladı.

Nesryn'in daha önce tembih ettiği gibi üç nefes boyunca eğilmiş halde beklediler.

Chaol o üç nefesi kendisini sakinleştirmek, her ikisinin de üzerlerindeki ağırlığı zihninden atmak için kullandı.

Bir zamanlar kusursuz bir soğukkanlılıkla hareket etmekte ustaydı. Dorian'ın babasına yıllarca hizmet eden Chaol, emirleri hiç sorgulamadan yerine getirmişti. Ondan önce ise Anielle'in şimdiki, meşru lordu olan kendi babasına ve onun yumruk etkisi yaratan sözlerine katlanmıştı.

Bir süredir Chaol'un isminin önüne yerleşen *lord* unvanı ise şaka gibi geliyordu. Chaol'un itirazlarına rağmen Dorian'ın vazgeçmediği bir şaka ve bir yalan.

Lord Chaol Westfall. Kral Eli.

Chaol bu unvandan nefret ediyordu. Tekerleklerin sesinden de fazla. Kalçalarından aşağısını hissedemediği bedenden de fazla. Bedeninin hareketsizliği onca haftanın ardından bile onu şaşırtmaya devam ediyordu.

Chaol Hiçbir Şeyin Lordu'ydu. Yeminini Bozanların Lordu. Yalancıların Lordu.

Chaol belden yukarısını kaldırırken gözleri tahttaki kır saçlı adamın çekik gözleriyle buluştu. Kağanın yıpranmış, kahverengi teni küçük, cingöz bir gülümsemeyle kırıştı... Chaol kağanın da onun nelerin lordu olduğunu biliyor olabileceğini düşündü.

2

Nesryn kendisinin iki yanı olduğunu düşündü.

Bir yanı şimdiki vazifesi olan Adarlan Kraliyet Muhafız Kıtası yüzbaşılığıydı. Krala tekerlekli sandalyedeki adamı tedavi ettirmeye ve karşısında tahtında oturan adamın izniyle bir ordu kurmaya yemin eden yüzbaşı. Nesryn'in o yanı başını ve omuzlarını dik, ellerini belindeki süslü kılıçtan tehditkâr olmayan bir mesafede tutuyordu.

Bir de diğer yanı vardı.

Gemiyle yaklaştıkları tanrılar şehrinin ufkundaki kulelere ve minarelere, hepsinin tepesinde gururla dikilen parıltılı Torre'ye bakıp gözyaşlarını tutmak zorunda kalan yanı. O yanı kırmızıbiberin dumansı, zencefilin taze, kimyonun davetkâr ve tatlı kokusunu rıhtıma ayak basar basmaz almış ve *yuvasında* olduğunu iliklerine kadar hissetmişti. Doğru, Nesryn Adarlan'da yaşamış, Adarlan'a hizmet etmişti ve Adarlan için, hâlâ orada olan ailesi için canını verirdi. Fakat bir zamanlar babasının yaşadığı ve Adarlan'da doğmuş annesinin bile kendisini daha rahat hissettiği bu yer... Buradakiler onun halkıydı.

Tenler kahverengi ve bronzun çeşitli tonlarındaydı. Dört bir yandaki pırıltılı, siyah saçlar... *Kendi* saçları gibi saçlar. Çekikten, iri ve yuvarlağa, kısığa uzanan; siyah, kestane rengi hatta nadiren ela ve yeşil gözler. Onun halkı. Krallıkların ve bölgelerin bir bile-

şimi, evet, fakat... Burada sokaklarda kısık sesle hakaretler edilmiyordu. Burada çocuklara taş atılmıyordu. Burada kız kardeşinin çocukları kendilerini farklı, istenmiyor hissetmiyorlardı.

Ve Nesryn'in o yanı... Dik omuzlarına ve kalkık çenesine rağmen Nesryn'in dizleri karşısında dikilen kişinin *–şeyin–* karşısında titriyordu.

Nesryn babasına ne yapmak için nereye gideceğini anlatmaya cesaret edememişti. Sadece Adarlan Kralı adına bir şey teslim etmesi gerektiğini ve bir süre uzaklarda olacağını söylemişti.

Gerçeği söylese babası buna inanmazdı. Zaten Nesryn'in kendisinin de inandığı söylenemezdi.

Kağan evlerinin şöminesinin önünde kış geceleri fısıldanan bir öyküydü; ona dair efsaneler fırınlarında sonu gelmez ekmek somunları yoğururlarken anlatılırdı. Nesryn'i tatlı bir uykuya daldıran ya da ona iliklerine işleyen korkular yaşatan, atalarına dair masallar.

Kağan yaşayan bir efsaneydi. Bu şehre ve imparatorluğa hükmeden otuz altı tanrı kadar o da tanrısal bir varlıktı.

Antica'da o tanrılar için inşa edilmiş, çeşitli kağanlara ait anıtlar kadar çok tapınak vardı. *Hatta daha da fazla.*

O tapınaklardan dolayı buraya tanrılar şehri diyorlardı. Bir de o altın sarısı kürsünün üzerindeki fildişi tahtında oturan canlı tanrıdan dolayı.

Kürsü gerçekten som altındandı. Babasının fısıltıyla anlattığı efsanelerdeki gibi.

Ve kağanın altı çocuğu... Nesryn daha tanıtılmadan onların isimlerini biliyordu.

Nesryn, Chaol'un da gemi yolculuğu boyunca yaptığı titiz araştırmalardan dolayı kağanın çocuklarını görür görmez tanıyacağından emindi.

Fakat bu toplantının seyri o şekilde olmayacaktı.

Zira Nesryn son haftalarda eski yüzbaşısına anavatanına dair ne kadar çok şey öğrettiyse, Chaol da ona saray protokolünün yanında nasıl davranacağına dair dersler vermişti. Chaol resmi

görüşmelere doğrudan katılmamış olabilirdi. Fakat krala hizmet ederken bu tür görüşmelere fazlasıyla şahit olmuştu.

Oyunun izleyicisi şimdi ana oyunculardan biri olmuştu. Riskler ise dayanılmaz ölçüde yüksekti.

Kağanın konuşmasını sessizce beklediler.

Nesryn sarayda dolaşırken hayretle etrafa bakmamak için kendisini zorlamıştı. Daha önce Antica'ya gelişlerinde sarayın kapısından içeri hiç girmemişti. Babası da öyle. Babasının babası ve diğer tüm ataları da. Bir tanrılar şehrinde tüm tapınakların en kutsalı burasıydı. Labirentlerin en ölümcülü de.

Kağan fildişi tahtında kımıldamadı.

Daha yeni, daha geniş bir tahttı bu. Yüz yıl öncesinden kalma. Yedinci kağan iri bedeni sığmadığı için eski tahtı atmıştı. Tarihte anlatıldığı kadarıyla o kağan yiyip içmekten can vermişti. Fakat en azından bir gün...tam da o tahtta otururken göğsünü tutup yere yığılıp ölmeden önce vârisini belirleyecek kadar sağduyuluydu.

Şimdiki kağan Urus ise altmışından daha yaşlı değildi ve o kağandan çok daha sağlıklı görünüyordu. Siyah saçlarının oymalı tahtı kadar beyazlaşmasına, kırışmış tenine annesinin ömrünün son günlerinde bu taht uğruna verdiği mücadelenin bir yadigârı olarak yara izleri serpişmiş olmasına rağmen...simsiyah, kısık ve çekik gözleri yıldızlar kadar parlaktı. Uyanık ve her şeyi gören gözler.

Kar beyazı saçlarla kaplı başının üzerinde bir taç yoktu. Çünkü ölümlülerin arasında tanrıların tanrısal hükümlerine dair sembollere ihtiyaçları yoktu.

Kağanın arkasında, açık pencerelere bağlı beyaz ipek kumaşlar sıcak rüzgârda dalgalanıyordu. Kağana ve ailesine dair düşüncelerin yerini ruhu şimdi kağanın ve onun tüm atalarının vatandaşlarının tapınmakta özgür oldukları otuz altı tanrının yerine şereflendikleri Sonsuz Mavi Gök ve Uyuklayan Toprak'a kavuşan –her kimse önemli biri olduğu belli olan– merhum akrabası aldı.

Vatandaşlar mevcut tanrılar haricindeki tanrılara tapmakta da özgürdüler. Son ele geçirdikleri bölgelerdeki tanrıları panteona

henüz ekleyememişlerdi. Epeyce yeni tanrı olsa gerekti. Zira karşılarında oturan adam otuz yıllık hükümdarlığı boyunca sınırlarına birçok deniz aşırı krallık eklemişti.

Yara izli parmaklarında her krallık için birer yüzük vardı. Yüzüklerin üzerinde kıymetli taşlar parıldıyordu.

Güzel kıyafetler içinde bir savaşçı. O eller –hakanlık topraklarının ortasında kalan kırlarda gezinen güçlü hayvanların dişlerinden yontulmuş– fildişi tahttan aşağı kayıp kucağına yerleşerek altın sarısı işlemeli mavi ipeğin içinde kayboldu. Batıdaki sıcak, yeşil topraklardan gelen çivit boyası. Nesryn'in kendi halkının asıl memleketi olan Balruhn'dan. Sonrasında Nesryn'in büyük büyük babasının merakı ve hırsı onu ve ailesini dağlardan, kırlardan ve çöllerden çorak kuzeyin tanrılar şehrine getirmişti.

Faliq Ailesi epeydir tüccarlık yapıyordu. Öyle lüks şeyler de sattıkları yoktu. Sadece sade, iyi kalite giysiler ve ev yapımı baharatlar. Amcası hâlâ bunların ticaretiyle uğraşıyordu ve kazançlı yatırımları sayesinde nispeten zengin bir adam olmuştu. Amcasının ailesi şimdi bu şehirde güzel bir evde yaşıyordu. Nesryn'in babasının bu kıyıları terk ettikten sonra seçtiği meslek olan fırıncılığın sağlayamayacağı bir hayattı bu.

Nihayet kağan "Yeni bir kralın kıyılarımıza böyle önemli elçiler göndermesi her gün karşılaşılan bir durum değil," dedi. Güney kıtasının dili Halha'yla değil kendi anadiliyle konuşmuştu. "Sanırım bunu bir onur kabul etmeliyiz."

Kağanın aksanı Nesryn'in babasının aksanına çokça benzese de babasındaki sıcaklık ve nükteden yoksundu. Hayatı boyunca kendisine itaat edilen ve tacı için mücadele etmiş bir adamın konuşmasıydı bu. Üstelik başarısızlıkları tescillenen iki kardeşini de idam ettirmişti. Hayatta kalan üçünden...biri sürgüne gönderilmiş, diğer ikisi ise erkek kardeşlerine sadakat yemini etmişti. Fakat Torre şifacıları tarafından kısırlaştırılmalarının ardından.

Chaol başını eğdi. "O onur bana ait Ulu Kağan."

Majesteleri doğru hitap şekli değildi. O hitap krallar ve kraliçeler içindi. Karşılarındaki adama yetecek azamette bir hitap yoktu

bile. Sadece ilk atalarından kalma o unvan: Ulu Kağan.

"Sizin," dedi kağan kendi kendine. O siyah gözler Nesryn'e çevrildi. "Refakatçiniz kim?"

Nesryn yeniden eğilme isteğine direndi. Dorian Havilliard'ın bu adamın zıddı olduğunu fark etti. Aelin Galathynius ise... Nesryn genç kraliçenin Kral Dorian'dan çok kağanla ortak noktaları olabileceğini düşündü. Tabii Aelin hayatta kalıp o günleri görebilirse. Tahtına geçebilirse.

Nesryn o düşünceleri aklından çıkarmaya çalışırken omuzları gerilen Chaol ona baktı. Omuzlarının gerilmesinin nedeni sözler ya da karşısındaki kişi değildi. Nesryn sebebin sadece Chaol'un başını kaldırıp o koltukta oturan savaşçı kralla yüzleşmekte zorlanması olduğunu biliyordu... O gün Chaol için zor bir gün olacaktı.

Nesryn başını hafifçe yana eğdi. "Ben Adarlan Kraliyet Muhafız Kıtası Yüzbaşısı Nesryn Faliq. Bu görev Kral Dorian onu Kral Eli görevine getirmeden önce Lord Westfall'a aitti." Nesryn, Rifthold'da geçirdiği yıllar ona gülümsememeyi, yüzünü ekşitmemeyi ya da korku sergilememeyi öğrettiği için minnettardı... Dizleri titrerken bile sesine soğukkanlı ve sakin bir ton vermeyi öğrendiği için de.

Nesryn "Ailem buralıdır Ulu Kağan," dedi. "Ruhumun bir parçası hâlâ Antica'ya ait." Elini kalbinin, altın rengi ve kızıl üniformasının nazik iplikleri üzerine koydu. Nasırları ailesinin sıkça kendilerini huzursuz ve istenmiyor hissetmesine neden olan imparatorluğun renklerine sürtündü. "Sarayınızda olmak benim için ömrüm boyunca tattığım en büyük onur."

Belki de doğruydu bu.

Nesryn bahçelerle dolu, sessiz –çoğunlukla amcası gibi tüccarların ve esnafın yaşadığı– Runni Mahallesi'nde akrabalarını ziyaret edecek zaman bulsa onlar da kesinlikle bunun Nesryn için bir onur olduğunu düşünürlerdi.

Kağan bir nebze gülümsedi. "O halde gerçek yuvanıza hoş geldiniz Yüzbaşı."

Nesryn, Chaol'un öfke parlamasını görmekten ziyade hissetti. Bunu neyin tetiklediğinden tam olarak emin değildi: Anavatanı hak-

kında söyledikleri mi yoksa artık kendisine geçen resmi unvan mı?

Fakat Nesryn bir kez daha başını teşekkür edercesine eğdi.

Kağan, Chaol'a "Herhalde buraya beni savaşınıza katılmaya ikna etmek için geldiniz," dedi.

Chaol kısa ve öz bir karşılık verdi. "Kralımın emriyle geldik." O sözcükteki gurur hissediliyordu. "Ticaretle gelecek refahın ve barışın hâkim olacağını ümit ettiğimiz yeni bir dönemi başlatmak için."

Kağan'ın çocuklarından biri –saçları gece, gözleri karanlık bir alev gibi olan genç bir kadın– solundaki, muhtemelen kendisinden üç yaş büyük adamla yüzünde alaycı bir ifadeyle bakıştı.

Bunlar belli ki Hasar ve Sartaq'tı. Kağanın üçüncü ve ikinci çocukları. İkisinin de üzerinde benzer bol pantolonlar, işlemeli tunikler ve dizlerine varan hoş, deri çizmeler vardı. Hasar güzel olmasa da o gözler... Abisine bakarken o gözlerde dans eden alev güzelliğinin eksikliğini telafi ediyordu.

Ve Sartaq... Babasının ruk binicilerinin kumandanı. Rukhin'lerin.

Halkının kuzeydeki hava süvarileri uzun zamandır yüksek Tavan Dağları'nda ruk'larıyla; kartal şeklindeki ve sığırları, atları taşıyabilecek kadar iri, devasa kuşlarla yaşıyorlardı. Demirdiş ejderhalarının cüssesine ve yıkıcı ağırlığına sahip olmasalar da ruk'lar çevik ve hızlı, tilki kadar akıllıydı. Onlarla savaşa giden efsanevi okçular için mükemmel bineklerdi.

Sartaq'ın yüzü ciddi, geniş omuzları dikti. Muhtemelen o da güzel giysiler içinde Chaol kadar rahatsızlık hisseden bir adamdı. Nesryn, Sartaq'ın ruk'u Kadara'nın sarayın otuz altı minaresinden birine tünemiş; kendisinden korkan hizmetkârları ve muhafızları izleyip sabırla efendisinin dönüşünü bekliyor olabileceğini düşündü.

Sartaq buradaysa... O halde biliyor olmalıydılar. Hem de epey önceden. Chaol'un ve onun geleceğini.

Nesryn, Sartaq ve Hasar'ın bilmişçe bakışmalarından anlayacağını anlamıştı: Onlar, en azından, bu ziyaretin doğuracağı olasılıklar hakkında tartışmışlardı.

Sartaq'ın gözleri kız kardeşinden ayrılıp Nesryn'e çevrildi.

Nesryn gözlerini kırpıştırdı. Sartaq'ın teni diğerlerinden daha koyu, gözleri simsiyahtı. Dipsiz ve okunamayan gözler. Kulağının yanındaki küçük örgünün dışında siyah saçlarını bağlamamıştı. Kaslı göğsünden aşağı sarkan saçları Nesryn'e doğru başını eğmesiyle oynadı. Nesryn bunun alaycı bir hareket olduğuna yemin edebilirdi.

Adarlan'ın gönderdiği ayak takımından, önemsiz bir ikili. Sakat eski yüzbaşı ve asil kan taşımayan şimdiki yüzbaşı. Belki de kağanın *onur* hakkında söyledikleri üstü kapalı bir hakaretti.

Sartaq'ın meraklı bakışlarını hâlâ bir hayalet dokunuş gibi üzerinde hisseden Nesryn dikkatini prensten ayırdı.

Chaol "Majesteleri Adarlan Kralı'ndan hediyelerle geldik," diyordu. Arkasındaki hizmetkârlara öne çıksınlar diye el etmek için tekerlekli sandalyesinde döndü.

Kraliçe Georgina ve maiyeti baharda dağdaki malikânelerine kaçmadan önce deyim yerindeyse kraliyet kasalarını yağmalamışlardı. Bir önceki kral da son aylarında hazinede kalanın çoğunu kaçırmıştı. Fakat ikisi oraya gemi yolculuğu yapmadan önce Dorian şatonun altındaki mahzenlere uğramıştı. Kralın yankılanan küfrü hâlâ Nesryn'in kulaklarındaydı. Mahzenlerde ancak bir avuç altın sikke bulan kral, Nesryn'in ondan hiç işitmediği kadar dehşetli küfürler savurmuştu.

Her zamanki gibi Aelin'ın bir planı vardı.

Nesryn yeni kralının yanında dikilirken Aelin odasında iki sandık açmıştı. Bir kraliçeye –bir Suikastçılar Kraliçesi'ne– yaraşır mücevherler sandıkların içinde parıldıyordu.

Aelin teklifine itiraz eden Dorian'a sadece *"Şimdilik yeterli param var,"* demişti. *"Adarlan'ın en güzel mücevherlerinin bir kısmını ağana ver."*

O günden beri geçen haftalar boyunca Nesryn, Aelin'ın kanla kazandığı parayı başından savmaktan belki de mutlu olduğunu düşünmüştü. Anlaşılan Adarlan mücevherleri Terrasen'e gitmeyecekti.

Şimdi, hizmetkârlar daha küçük dört sandığı –Aelin'ın tavsiyesiyle *daha fazla* görünsün diye asıl sandıktakiler bölünmüştü–

yere bırakıp kapaklarını açarlarken hâlâ ses çıkarmayan asilzadeler sandıkların içinde neler olduğunu görmek için uğraştılar.

Pırıltılı taşları, altını ve gümüşü görünce aralarında mırıldandılar.

Hazineyi incelemek için kağan bile öne eğilirken Chaol "Bir hediye," dedi. "Adarlan Kralı Dorian Havilliard'dan ve Terrasen Kraliçesi Aelin Galathynius'tan."

İkinci ismi işitmesiyle Prenses Hasar'ın gözleri Chaol'a çevrildi.

Prens Sartaq babasına şöyle bir bakmakla yetindi. En büyük oğul Arghun ise kaşlarını çatıp mücevherlere baktı.

Arghun... İçlerindeki politikacı... Kıtanın tüccarlarının ve kudret simsarlarının sevgilisi. Uzun, ince. Sikkelerin ve güzel kumaşların değil bilginin ticaretini yapan bir âlimdi Arghun.

Casuslar prensi. Arghun bu lakapla tanınıyordu. İki erkek kardeşi müthiş savaşçılara dönüşmüşken Arghun zihnini bilemişti ve şimdi babasının otuz altı vezirinden o sorumluydu. Öyleyse kaşlarını çatarak hazineye bakması...

Elmas ve yakut kolyeler. Altın ve zümrüt bilezikler. Neredeyse küçük avizeleri andıran, safir ve ametist küpeler. İncelikle dövülmüş, bazıları kırlangıç yumurtası kadar iri mücevherlerle süslü yüzükler. Taraklar, saç iğneleri ve broşlar. Kanla kazanılmış, kanla satın alınmış bir hazine.

Oradaki asil çocukların en genci; ince kemikli ve alımlı kadın hazineyi görmek için hepsinden çok eğilmişti. Duva. Neredeyse yakışıksız kaçacak kadar iri bir safiri olan kalın, gümüş bir yüzük karnındaki belirgin şişkinliğe bastırdığı ince elini süslüyordu.

Dökümlü giysileri –mor ve gül pembesini tercih etmişti– ve ince yapısı yanıltıcı olsa da karnındaki bebeğin altı aylık kadar olduğu anlaşılıyordu. Besbelli bu onun ilk çocuğu olacaktı. Uzak doğudaki, deniz aşırı bir bölgenin prensiyle yaptığı görücü usulü evliliğin ürünü. Prensin ülkesi Doranelle'in bir komşusu olduğundan ve Doranelle'in Fey Kraliçesi'nin niyetlerini fark etmesiyle okyanusun diğer yanındaki güney imparatorluğunun korumasına sığınmışlardı. Nesryn ve diğerleri bunun belki de hakanlığın zaten

geniş olan topraklarını iyice genişletmek için ilk girişimleri olabileceğini düşünmüşlerdi.

Nesryn o mücevherli elin altında giderek büyüyen hayata bakmamak için kendisini tuttu.

Zira Duva'nın çocuklarından biri kağan olarak tahta geçerse yeni hükümdarın ilk vazifesi –kendisinin yeterli sayıda çocuğu olduktan sonra– tahtına yönelik tüm hak iddialarını ortadan kaldırmak olacaktı. Hükümdar olmak için meydan okudukları takdirde işe kardeşlerinin çocuklarından başlayacaktı.

Nesryn, Duva'nın bu duruma nasıl tahammül edebildiğine şaşıyordu. Ya rahminde büyüyen bebeğe karşı sevgi duymuyordu ya da o tür bir hissin içinde yeşermesine izin vermeyecek kadar akıllıydı. O bebeğin babasının iş başa düştüğünde çocuğun güvenliğini sağlamak için ne gerekirse yapacağını düşünüyordu.

Kağan nihayet yeniden tahtına yaslandı. Çocukları da artık eğilmiyorlardı. Duva elini karnından çekti.

"Mücevherler," dedi Chaol, "Adarlan'ın en iyi ustalarının ellerinden çıktılar."

Kağan limon sarısı bir yüzüğü elinde evirip çevirdi. "Aelin Galathynius'un hazinesine aitseler hiç şüphem yok ki öyledir."

Nesryn ve Chaol kısa bir an için sessizliğe gömüldü. Kağanın her ülkede, her denizde ajanları olduğunu biliyor, böyle bir durumu bekliyorlardı. Aelin'ın geçmişini araştırmak diğer her şeyden biraz daha zordu sadece.

Kağan "Siz yalnızca Adarlan'ın Kral Eli değil aynı zamanda Terrasen büyükelçisisiniz, değil mi?" dedi.

Chaol "Öyleyim," demekle yetindi.

Kağan kalkarken hareketinde sadece hafif bir hantallık vardı. Çocukları altın kürsüden inen kağana yol açmak için hemen kenara çekildiler.

İçlerinde en uzun boylusu –katı ve belli ki Sartaq'ın sessiz soğukkanlılığından uzak olan– çevrede herhangi bir tehdit olup olmadığını değerlendiriyormuş gibi kalabalığa göz gezdirdi.

Sartaq orta ve kuzey kıtanın ruk'larına komuta ediyorsa Kas-

hin de kara ordularının kumandanıydı. Çoğunlukla da piyadelere ve atlı lordlara. Arghun vezirleri yönetirken söylentilere göre donanma da Hasar'ın emrindeydi. Yine de Kashin diğerleri kadar kibar görünmüyordu. Siyah saçları yayvan yüzünün gerisine doğru örülmüştü. Yakışıklı olmasına yakışıklıydı. Fakat askerlerin arasındaki hayat onu örselemiş gibiydi. Yine de bu etkinin olumsuz olduğu söylenemezdi.

Kağan kürsüden indi. Kobalt mavisi cüppesi yere sürtünüp hışırdadı. Kağanın yeşil mermerde attığı her adımda Nesryn adamın bir zamanlar sadece göklerdeki ruk'lara değil, atlı lordlara da komuta ettiğini *ve* donanmalara kendisine katılmaları için baş eğdirdiğini fark etti. Sonrasında Urus ve abisi Torre'nin bile tedavi edemeyeceği, acımasız bir hastalığa yakalanan annelerinin isteği üzerine göğüs göğse çarpışmışlardı. Kumların üzerinden canlı kalkan oğul kağan olacaktı.

Eski kağan gösterişe düşkündü. Seçtiği iki evladı arasındaki bu son dövüş için onları şehrin kalbindeki büyük amfitiyatroya götürmüş, binanın kapılarını da içeride bir koltuk bulabilmek için mücadele edebilecek herkese açmıştı. İnsanlar kemerli geçitlerin ve basamakların üzerine kurulmuşlardı. Binlercesi beyaz taşlı yapıya akan sokakları doldurmuştu. Ruk'lar ve binicileri en üst kattaki sütunların üzerine tünemiş, diğer rukhin'ler de göklerde daireler çizmişti.

İki vâris adayı altı saat boyunca dövüştüler.

Sadece birbirleriyle değil, annelerinin onları sınamak için üzerlerine saldığı dehşet verici şeylerle de mücadele ettiler. Devasa kediler kum zeminin altına gizlenmiş kafeslerden fırladı; demir dikenleri ve mızrak atıcıları olan savaş arabaları tünel girişlerindeki pusun içinden çıkıp ikisinin peşine düştü.

Nesryn'in babası sokaklardaki çılgına dönmüş kalabalığın arasındaydı. Sütunların üzerinden sarkanların haykırarak anlattıklarını dinlemişti.

İnen son darbe gaddarlığın ya da nefretin ürünü olmamıştı.

Şimdiki kağanın abisi Orda savaş arabasındaki askerlerden birinin fırlattığı mızrakla vurulmuştu. Altı saatlik bir savaşın ve hayat-

ta kalma mücadelesinin ardından aldığı o darbe onu yıkmıştı.

Urus kılıcını bir yana bırakmıştı. Arenaya mutlak bir sessizlik çökmüştü. Urus kanlı elini yıkılan kardeşine, ona yardım etmek için uzatırken süren bir sessizlik.

Orda hançerini Urus'un kalbine savurmuştu.

Hançer kalbi birkaç santim farkla ıskalamıştı.

Urus hançeri çıkarıp haykırmış, sonra da kardeşine saplamıştı.

Urus kardeşi gibi ıskalamamıştı.

Nesryn kendisine, Chaol'a ve sergiledikleri mücevherlere doğru yürüyen kağanın göğsünde hâlâ bir yara izi olup olmadığını merak ediyordu. Uzun zaman önce ölen o kağanın hayatını kaybeden, günler içinde tacını alacak oğlu tarafından öldürülen oğlu için gizlice gözyaşı döküp dökmediğini de. Onları bekleyen kaçınılmaz sonu bilmesine rağmen kendisine ket vurmayıp çocuklarını sevmiş miydi ki?

Güney Kıtası Kağanı Urus, Nesryn ve Chaol'un önünde durdu. Boyu Nesryn'den on beş santim kadar uzundu. Omuzları geniş, sırtı dimdikti.

Eğildiğinde yaşının sadece bir nebze zorladığı kağan sandıktan elmas ve safir bir kolye aldı. Kolye yara izleriyle ve mücevherlerle kaplı elinde canlı bir nehir gibi parıldadı.

Kağan "En büyük çocuğum, Arghun..." deyip her şeyi gözleyen, ince yüzlü prense çenesiyle işaret etti. "Kısa süre önce bana Kraliçe Aelin Ashryver Galathynius hakkında şaşırtıcı bilgiler verdi."

Nesryn inecek darbeyi beklerken Chaol gözlerini Urus'un gözlerinden ayırmadı.

Fakat Chaol'a seslenen kağanın siyah gözleri –Nesryn o gözlerin tıpatıp Sartaq'ın gözlerine benzediğini fark etti– bir oraya, bir buraya çevrildi. "On dokuz yaşında bir kraliçe çoğu kişiyi huzursuz eder. En azından Dorian Havilliarda doğduğundan beri tacını almak, bir meclise ve krallığa hükmetmek üzere yetiştirildi. Fakat Aelin Galathynius..."

Kağan kolyeyi sandığa attı. Kolye taşa çarpan çelik kadar yüksek bir ses çıkardı.

"Sanırım bazıları on yıl eğitimli bir suikastçı olmayı deneyim sayacaktır."

Taht odasında bir kez daha mırıltılar yükseldi. Hasar'ın ateş kadar parlak gözlerinden neredeyse ışık çıkacaktı. Sartaq'ın yüzündeki ifade hiç değişmedi. Belki de –Aelin'ın geçmişini öğrenebildiklerine bakılırsa casusları yetenekli olan– abisinden öğrendiği bir beceriydi bu. Fakat Arghun bile dudaklarındaki kibirli gülümsemeyi engellemekte zorlanırmış gibiydi.

Kağan yüzünün ifadesi neredeyse hiç değişmeden Chaol'a "Dar Deniz'le ayrılmış olabiliriz," dedi. "Fakat biz bile Celaena Sardothien'ın namını işittik. Bana mücevher getiriyorsun. Belli ki bunlar onun koleksiyonunun parçaları. Fakat bunlar *benim için* gelen mücevherler de olsa kızım Duva" –Hasar'ın yanında dikilen gebe, güzel kızına baktı– "diğer tüm hükümdarlar hediyelerini neredeyse yarım yıl önce göndermişken henüz sizin yeni kralınızdan ya da geri gelen kraliçesinden bir hediye almadı."

Nesryn yüzünü buruşturmamak için kendisini tuttu. Kağanın bahsettiği kusur birçok gerçekle açıklanabilecek olsa da bunları orada dile getirmeye cesaret edemezlerdi. Chaol da herhangi bir açıklama yapmadan sessiz kaldı.

"Fakat" diye ekledi kağan, "ayaklarımın dibine tahıl çuvalı gibi attığınız mücevherlerdense gerçeği tercih ederim. Özellikle de Aelin Galathynius kendi cam şatonuzu paramparça etmiş, eski kralınızı öldürmüş ve başkentinizi ele geçirmişken."

Chaol soğukkanlılığını biraz olsun eksiltmeden "Prens bu bilgiye sahipse belki de benden işitmenize gerek yoktur," dedi.

Chaol'un meydan okuması ve sesinin tonu Nesryn'i irkiltti.

"Belki de yoktur," dedi kağan. Argun gözlerini hafifçe kıstı. "Fakat sanırım *siz* benden bazı gerçekler işitmek istersiniz."

Chaol'un böyle bir beklentisi yoktu. Hiç ilgili de görünmüyordu. Sadece "Ya?" demekle yetindi.

Kashin kaskatı kesildi. Babasının en gözü kara savunucusuydu. Arghun ise sadece vezirle bakışıp Chaol'a saldırmaya hazırlanan bir engerek gibi gülümsedi.

"Bence buraya geliş sebebiniz şu, Kral Eli Lord Westfall."

O an sadece taht odasının kubbesinin üzerindeki martılar ses çıkarmaya cüret edebildiler.

Kağan sandıkların kapaklarını bir bir kapatmaya başladı.

"Bence buraya beni savaşınıza katılmaya ikna etmek için geldiniz. Adarlan bölündü; Terrasen yoksul düştü. Terrasen'in hayatta kalan lordlarını, on yıl boyunca Rifthold'da gününü gün etmiş ve hiç sınav vermemiş, bu mücevherleri kanlı parayla satın almış bir kraliçe için savaşmaya ikna etmesi de hiç şüphesiz sorun olacaktır. Müttefiklerinizin az ve güçsüz. Dük Perrington'ın kuvvetleri ise tam aksi. Kıtanızdaki diğer krallıklar parçalanmış ve Perrington'ın orduları kuzeyde o krallıkları sizden ayırdı. Böylece buraya geldiniz. Sekiz rüzgârın sizi taşıyabileceği kadar hızlı bir şekilde. Bana ordularımı kıyılarınıza göndermem için yalvarmaya geldiniz. Umutsuz bir dava için kanımızı akıtalım diye."

"Kimileri bunun asil bir dava olduğunu düşünebilir," diye itiraz etti Chaol.

Kağan elini kaldırıp "Sözümü bitirmedim," dedi.

Chaol öfkelense de tekrar sırasını beklemeden konuşmadı. Nesryn'in kalbi küt küt atıyordu.

Kağan kaldırdığı eli birkaç vezire doğru sallayıp "Birçoklarına göre bu meseleden uzak durmalıyız," dedi. "Ya da hangi kuvvet galip çıkacaksa, son on yılda hangisiyle ticaret yapmak daha kârlı olduysa onunla ittifak kurmalıyız."

Kağan bir kez daha eliyle oradaki altın sarısı vezir cüppeleri içindeki başka erkeklere ve kadınlara işaret etti. Sartaq, Kashin ve Duva'ya da. "Kimileri Perrington'la ittifak kurmamızın ise günün birinde ordularının rıhtımlarımıza çıkması riskini almak olduğunu söylüyor. Parçalanmış Eyllwe ve Fenharrow krallıklarının yeni bir hükümdarın yönetiminde yeniden zenginleşebileceğini ve sağlıklı bir ticaretle sandıklarımızın dolacağını da. Bana bunun böyle olacağının sözünü vereceğinizden şüphem yok. Bana özel ticaret anlaşmaları teklif edeceksiniz. Muhtemelen sizin açınızdan dezavantajlı anlaşmalar. Fakat çaresizsiniz ve sizin elinizde benim

elimde olanlar yok. İstediğimde alabileceklerim de yok."

Chaol ağzını açmadı. Neyse ki. Kahverengi gözleri tehdit karşısında parıldarken bile.

Kağan dördüncü ve son kasanın içine baktı. Mücevherli taraklar ve fırçalar, Adarlan'ın en iyi cam ustalarının, Aelin'ın paramparça ettiği şatoyu inşa eden o aynı ustaların elinden çıkan süslü parfüm şişeleri. "Böylece beni davanıza katılmaya ikna etmek için geldiniz. Ben de siz burada kalırken bunun üzerine düşüneceğim. Zira şüphesiz bir başka amaç için de burada bulunuyorsunuz."

O yaralı ve mücevherlerle kaplı el tekerlekli sandalyeye işaret etti. Chaol'un bronz yanakları kızarsa da ne ürktü ne de sindi. Nesryn de kendisini aynını yapmaya zorladı.

"Arghun bana yaralarınızın taze olduğunu, cam şatonun patlamasının eseri olduğunu bildirdi. Anlaşılan Terrasen Kraliçesi müttefiklerini korumada çok da dikkatli davranmamış."

Chaol'un çenesinde bir kas seğirirken prensinden hizmetkârına, herkesin gözleri onun bacaklarına çevrildi.

"Artık Doranelle'le ilişkiniz gergin olduğundan...ki bu da Aelin Galathynius'un eseri...sanırım şifa bulmak için gelebileceğiniz tek yer burası. Torre Cesme."

Kağan omuz silkti. Bir zamanlar hürmetsiz bir genç savaşçı olduğuna dair yegâne jest. "Sevgili eşim yaralı bir adama şifa bulma şansı vermezsem son derece üzülür." Nesryn imparatoriçenin odada olmadığını irkilerek fark etti. "Dolayısıyla," diye devam etti kağan, "tabii ki Torre'ye girmeniz için izin vereceğim. Şifacıların üzerinizde çalışıp çalışmaması kararı kendilerine ait olacak. Benim bile Torre'nin iradesi üzerinde kontrolüm yok."

Torre... Kule. Antica'nın güney ucuna hâkim olan kule şehre bakan ve yamacı yeşil denize uzanan en yüksek tepenin üzerine kurulmuştu. Ünlü şifacıların çalışma yeri olan Torre aynı zamanda onları kutsayan şifacılar tanrıçası Silba'nın şerefine inşa edilmişti. Bu tanrılar şehrinde, yüzyıllar içinde imparatorluğun bağrına bastığı, yakın ve uzak dinlere ait otuz altı tanrı içinde...Silba'nın hükmü tartışmasızdı.

Chaol sıcak kömür parçaları yutar gibi görünse de şükürler olsun ki başını eğmeyi başardı. "Cömertliğinizden dolayı size teşekkür ederim Ulu Kağan."

"Bugün dinlenin... Yarın hazır olacağınızı onlara bildiririm. Siz onlara gidemeyeceğiniz için, onlardan biri size gönderilecek. Kabul ederlerse."

Chaol kucağındaki parmakları kımıldatsa da sıkmadı. Nesryn hâlâ nefesini tutuyordu.

Chaol gergince "Emirlerine amadeyim," dedi.

Kağan son mücevher sandığının kapağını da kapattı. "Kral Eli ve Aelin Galathynius'un elçisi, hediyeleriniz sizde kalabilir. İşime yaramazlar, ilgilenmiyordum da."

Kağanın ses tonundaki bir şey Chaol'u kapana kıstırmış gibi Chaol başını hızla kaldırdı. "Neden?"

Nesryn yüzünü buruşturmamakta güçlük çekti. Sebep sadece kağanın ve bakışan çocukların gözlerindeki şaşkınlıktan anlaşıldığı kadarıyla kağana kimsenin yöneltmeye cüret edemediği anlaşılan soru değildi.

Fakat Nesryn kağanın gözlerinde bir başka pırıltı seçmişti. Bezginlik.

Nesryn tekrar pencerelerde dalgalanan, şehrin dört bir yanındaki bayraklara baktı. İçine bir ağırlık çöktü. Sonra altı vârise bakıp tekrar saydı.

Altı değil.

Beş. Orada sadece beş vâris vardı.

Kağanın sarayında ölüm bayrakları. Şehrin her yerinde.

Yas tutan bir halk değildi onlar. Adarlan'daki gibi siyahlara bürünüp aylarca dövünmezlerdi. Kağanın ailesinde bile hayat kaldığı yerden devam ediyordu. Ölüleri taş mahzenmezarlara ya da tabutlara koymazlar, beyazlara sarıp uzak steplerdeki, göğün alanındaki kutsal alana bırakırlardı. Nesryn beş vârise bakıp saydı. Büyükler oradaydı. O an en küçük vârisin –daha on yedisindeki– Tumelun'un orada olmadığını fark etti. Kağan, Chaol'a "Durumu haber almadıysanız casuslarınız işe yaramaz," dedi.

Ardından kağan tahtına dönerken en büyük ikinci prens Sartaq öne çıktı. O dipsiz gözlerinde hüzün vardı. Sartaq, Nesryn'e doğru sessizce başını salladı. Evet. Evet, Nesryn şüphelerinde haklıydı...

Sartaq'ın tok, hoş sesi odaya yayıldı. "Sevgili kız kardeşimiz Tumelun üç hafta önce beklenmedik bir şekilde öldü."

Ah, tanrılar adına. Çok sözler edilmiş, birçok ayin gerçekleştirilmişti; oraya gelip savaşta yardımlarını istemek kaba, uygunsuz bir işti...

Chaol yüzleri gergin prenslerin ve prenseslerin gözlerine ve nihayet bezgin bakan kağana bakıp endişeli sessizliğe doğru "En derin taziyelerimi sunarım," dedi.

Nesryn "Kuzey rüzgârı onu en güzel ovalara taşısın," diye fısıldadı.

Sadece Sartaq teşekkür edercesine başını salladı. Diğerleri kaskatı kesilmişti ve yüzlerinde soğuk bir ifade vardı.

Nesryn, Chaol'a ölümle ilgili bir soru sormaması için sessiz, uyaran bir bakış attı. Chaol onun yüzündeki ifadeyi okuyup başını salladı.

Kağan parmağını fildişi tahtındaki bir beneğe sürttü. Sessizlik atlı lordların sert kuzey rüzgârlarından korunmak için steplerde ve amansız, ahşap eyerlerinin üzerinde giydikleri paltolar kadar ağırdı.

Chaol konuşmaya çalışıp "Haftalardır denizdeyiz," dedi. Sesi yumuşamıştı.

Kağan anlayışlı görünmeye zahmet etmedi. "Bu da neden diğer haberlerden de habersiz olduğunuzu ve bu soğuk mücevherlerin neden *size* daha çok yarayabileceğini açıklıyor." Kağanın dudakları neşesiz bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Arghun'un bağlantıları bugün bir gemiden aldıkları haberi de getirdiler. Rifthold'daki kraliyet kasanız artık elinizde değil. Dük Perrington ve uçan canavarları Rifthold'u yağmalamışlar."

Sessizlik. Canlı ve boş bir sessizlik Nesryn'in içine yerleşti. Chaol'un nefes alıp verdiğinden şüpheliydi.

"Kral Dorian'ın nerede olduğuna dair bir bilgimiz yok. Fakat

Rifthold'u onlara bırakmış. Söylentilere bakılacak olursa gece kaçmış. Şehir düşmüş. Rifthold'un güneyindeki her şey artık Perrington'a ve cadılarına ait."

Nesryn'in gözlerinin önüne önce yeğenlerinin yüzleri geldi.

Sonra da kız kardeşinin yüzü. Sonra babasının. Mutfakları, fırınları. Uzun, ahşap masanın üzerinde soğuyan armut turtaları.

Dorian onları terk etmişti. Onları ne diye terk etmişti ki? Yardım bulmak için mi? Hayatta kalmak için mi? Aelin'ın yanına kaçmak için mi?

Kraliyet muhafızları şehirde kalıp savaşmışlar mıydı? Şehirdeki masumları kurtarmak için çarpışan olmuş muydu hiç?

Nesryn'in elleri titriyordu. Umurunda değildi bu. Pahalı giysiler içindeki o insanların onunla alay etmeleri umurunda değildi.

Kız kardeşinin çocukları, hayatının en büyük neşe kaynağı...

Chaol gözlerini Nesryn'e dikmişti. Yüzü ifadesizdi. Ne perişan bir ifade ne de hayret vardı yüzünde.

O kızıl ve altın sarısı üniforma boğucu bir hal aldı. Nefesini keser gibi.

Cadılar ve ejderhalar. Nesryn'in şehrinde. O demir dişleri ve tırnaklarıyla. Parçalıyor, kan akıtıyor, işkence ediyorlardı. Ailesi –Nesryn'in *ailesi*–

"Baba."

Sartaq bir kez daha öne çıktı. O simsiyah gözler Nesryn ve kağan arasında gidip geldi. "Konuklarımız uzun yoldan geldiler," dedi. Sonra keyiflenmiş görünen Arghun'a –casuslarının getirdiği, Nesryn'in çizmelerinin bastığı yeşil mermer zeminin ayaklarının altından kaymasına neden olan haberler karşısında keyiflenmişti– kınayan bir bakış attı. "Politika bir yana, biz hâlâ misafirperver bir ulusuz. Bırakalım birkaç saat dinlenip sonra akşam yemeğinde bize katılsınlar."

Hasar, Sartaq'ın yanına gelirken bir yandan Argun'a bakarak kaşlarını çattı. Belki de kardeşi gibi onu kınamıyor, sadece Argun'a haberleri ilk *kendisine* bildirmediği için kızıyordu. "Hiçbir konuk evimize gelip rahat etmeden gitmemeli." Bu sözler sıcak olsa da

Hasar'ın ses tonu sıcak olmaktan çok uzaktı.

Babaları çocuklarına dalgın gözlerle baktı. "Kesinlikle." Urus uzak sütunlardaki hizmetkârlara doğru elini salladı. "Onlara odalarına kadar eşlik edin. Sonra da Torre'ye en iyi ustalarını göndermeleri için bir mesaj gönderin. Hafiza'yı göndersinler. Tabii, o kuleden inerse."

Nesryn geri kalan sözleri pek işitmedi. Cadılar şehri ellerinde tutuyorlarsa, bu yazın başında orayı istila eden Valg'ler... Onlarla savaşaca kimse olmayacaktı. Ailesini koruyacak kimse olmayacaktı.

Hayatta kaldılarsa tabii.

Nesryn nefes alamıyordu. Düşünemiyordu.

Krallıktan hiç ayrılmamalıydı. Bu görevi almamalıydı.

Ölmüş ya da acılar içinde olabilirlerdi. Ölmüş olabilirlerdi...ölmüş...

Nesryn, Chaol'un tekerlekli sandalyesini itmeye gelen kadın hizmetkârı fark etmemişti bile. Chaol'un elini tutmak için uzandığını da güçbela fark etti.

Giderlerken Nesryn kağanın karşısında belli belirsiz eğildi.

Yüzleri gözlerinin önünden gitmiyordu.

Çocuklar. Kız kardeşinin gülümseyen, şişkin karınlı çocukları.

Buraya gelmemeliydi.

3

Nesryn şoka girmişti.

Chaol da onun yanına gidemiyor, onu kollarına alıp kendisine doğru çekemiyordu.

Nesryn sessizce, bir hayalet gibi yürüyerek dosdoğru sarayın ilk katında onlara verilen lüks süitteki yatak odasına yürürken Chaol tüm bunları yapamadı. Nesryn'in dünyada başkalarının da var olduğunu unutmuş gibi bir hali vardı.

Chaol onu suçlayamıyordu.

Chaol ince kemikli, kestane rengi saçları ağır buklelerle beline inen, genç kadın hizmetkârın tekerlekli sandalyeyi iterek onu ikinci yatak odasına götürmesine izin verdi. Süit bir meyve ağaçları bahçesine ve şırıldayan çeşmelere bakıyordu. Pembe ve mor çiçek şelaleleri yukarıda kalan bir balkonun çiçek saksılarından sarkıyordu. Çiçekler Chaol'un yüksek yatak odası pencereleri –hatta Chaol'un da fark ettiği gibi bunlar kapı vazifesi görüyordu– için canlı perdeler oluşturmuştu.

Hizmetçi küveti doldurmak hakkında bir şeyle mırıldandı. Kadın Chaol'un dilini kağana ve çocuklarına kıyasla daha tutuk konuşuyordu. Chaol'un kadını yargılayacak hali yoktu: Kendisi de kendi kıtasındaki diğer dilleri akıcı bir şekilde konuşamıyordu.

Kadın belli ki Chaol'un banyo odasına açılan ahşap oyma bir paravanın arkasına geçti. Chaol hâlâ açık yatak odası kapısından

soluk renkli mermer fuayeye, Nesryn'in yatak odasının kapalı kapılarına baktı.

Krallıktan ayrılmamalıydılar.

Chaol'un elinden bir şey gelmeyecek olsa da... Olup bitenleri geç haber almasının Nesryn'in üzerindeki etkisini tahmin edebiliyordu. Bunun kendisi üzerindeki etkisini de.

Kendi kendine Dorian'ın ölmediğini söyledi. Dorian kurtulmuştu. Kaçmıştı. Perrington –Erawan– onu yakalasa bundan haberleri olurdu. Prens Arghun bunun haberini mutlaka alırdı.

Chaol'un şehri cadılar tarafından yağmalanmıştı. Chaol'un aklında saldırının liderinin Manon Siyahgaga olup olmadığı vardı.

Chaol kimin kime ne borcu olduğunu hatırlamaya çalışsa da başaramadı. Aelin, Temis'in tapınağında Manon'ın hayatını bağışlamış fakat Manon da onlara Valg büyüsünün etkisi altında esir düşen Dorian hakkında hayati bilgiler vermişti. Böylece ödeşmişler miydi? Ya da geçici süreliğine müttefik mi olmuşlardı?

Manon'ın Morath'e sırt çevirmesi boş bir ümitti. Fakat Chaol Dorian'ı koruyacak, Chaol'un kralını dost limanlara çıkaracak olan hangi tanrıysa ona sessizce dua etti.

Dorian başaracaktı. Başarısız olmak için fazla zeki, fazla yetenekliydi. Chaol'un kabul edebileceği başka bir seçenek yoktu. Hem de hiç. Dorian hayatta ve güvendeydi. Ya da güvenli bir yerin yolunu tutmuştu. Chaol fırsatını yakaladığında en büyük prensten neler olduğunu öğrenecekti. Matemde olsalar da olmasalar da. Arghun ne biliyorsa Chaol da öğrenecekti. Sonra hizmetçi kızdan tüm ticaret gemilerine gidip saldırı hakkında bilgi edinmesini isteyecekti.

Hiç haber yoktu... Aelin'den hiç haberi yoktu. Nerede olduğuna, neler yaptığına dair hiç haber yoktu. Aelin, belki de bu ittifaka o sebep olmuştu.

Chaol dişlerini gıcırdattı. O sırada süitin kapıları açıldı. Uzun boylu, geniş omuzlu bir adam oranın sahibiymiş gibi içeri girdi.

Chaol süitin pekâlâ ona ait olabileceğini düşündü. Prens Kashin yalnız ve silahsızdı. Fakat bedeninin amansız gücünden emin bir kişinin rahatlığıyla hareket ediyordu.

Chaol muhtemelen kendisinin de bir zamanlar Rifthold'daki sarayda öyle yürüdüğünü düşündü.

Chaol başını eğip selam verirken prens koridor kapısını kapatıp onu gözleriyle inceledi. Bir savaşçının değerlendirmesiydi bu. Samimi ve tepeden tırnağa. Kahverengi gözleri nihayet Chaol'un gözleriyle buluştuğunda Adarlan dilinde konuştu: "Sizinki gibi yaralar burada alışılmadık değildir. Ben de o tür yaraları çok gördüm. Özellikle de atlı kabilelerde. Ailemin halkı arasında."

Chaol'un yaralarını prensle ya da bir başkasıyla tartışacak hali yoktu, bu yüzden sadece başını salladı. "Eminim görmüşsünüzdür."

Kashin başını yana eğip Chaol'u bir kez daha süzdü. Siyah saç örgüsü kaslı omzunun üzerine düştü. Belki de Chaol'un konudan bahsetmeye niyeti olmadığını fark etmişti. "Babam ikinizin de akşam yemeğinde bize katılmasını istiyor. Dahası, burada geçirdiğiniz zaman boyunca her geceyi bizimle geçirmenizi de. Baş masada oturarak."

Dışarıdan gelen yüksek mevkili bir elçiye böyle bir talep gelmesi tuhaf değildi. Ayrıca kağanın kendi masasında oturmak kesinlikle bir onurdu. Fakat bunun için oğlunu göndermesi... Chaol sözlerini dikkatle seçti. Sonrasında ağzından en bariz soru çıktı. "Neden?"

Aile bireylerinin en küçük üyelerini kaybetmelerinin ardından birbirlerine yakın olmak istemeleri doğaldı. Fakat yabancıları yanlarına davet etmeleri...

Prensin çenesi gerildi. Kendinden büyük üç kardeşi gibi hislerini perdelemeye alışık bir adam değildi. "Argun sarayımızda Dük Perrington'ın kuvvetlerine ait casusları olmadığını ve henüz dükün ajanlarının buraya gelmediğini söylüyor. Ben aynı fikirde değilim. Sartaq ise..." Prens –bir ihtimal Adarlan'ın müttefiki olabilecek– kardeşinden bahsetmek istemiyormuş gibi kendisini tuttu. Yüzünü ekşitti. "Askerler arasında yaşamayı seçmemin bir nedeni vardı. Bu saray meclisindeki yalan dolan..."

Chaol'un içinden prense onu anladığını söylemek geliyordu. Hayatı boyunca aynı hisler içinde yaşamıştı. Bunun yerine "Sizce Perrington'ın güçleri bu saray meclisine nüfuz mu etti?" diye sordu.

Kashin ya da Arghun, Perrington'ın kuvvetleri hakkında neyi ne kadar biliyorlardı. Perrington'un bedeninde Valg kralının olduğu gerçeğini biliyorlar mıydı mesela? Ya da Perrington'ın komuta ettiği orduların hayal bile edemeyecekleri kadar korkunç olduğunu? Fakat Chaol bu bilgiyi kendisine saklayacaktı. Bilgiyi Arghun ve kağanın bunlardan haberdar olmamaları halinde bir şekilde kullanıp kullanamayacağına bakacaktı.

Kashin boynunu ovuşturdu. "Perrington'mı yoksa Terrasen'den, Melisande'den ya da Wendlyn'den birileri mi yaptı bilmiyorum. Tek bildiğim kız kardeşimin öldüğü."

Chaol'un kalbi tekledi. Yine de cesaretini toplayıp "Nasıl oldu?" diye sordu.

Kashin'in gözlerine hüzün çöktü. "Tumelun hep biraz uçarı, pervasızdı. Ruh hali değişkendi. Bir gün mutluyken, gülerken ertesi gün kabuğuna çekiliyor, ümitsizliğe kapılıyordu. Onlar..." Boğazı yukarı aşağı oynadı. "Onlar onun bu yüzden balkondan atladığını söylüyorlar. Duva ve kocası onu o gecenin geç saatlerinde bulmuşlar."

Ailede her ölüm yıkıcı olurdu. Fakat intihar... Chaol sessize "Üzgünüm," dedi.

Kashin başını iki yana salladı. Bahçeden gelen günışığı siyah saçlarında dans etti. "İnanmıyorum. Tumelun'um kendisini atmazdı."

Tumelun'um. Sözleri prensin küçük kız kardeşiyle ne denli yakın olduğuna işaret ediyordu.

"İşin içinde bir iş olduğundan mı şüpheleniyorsunuz?"

"Tek bildiğim Tumelun'un ruh hali nasıl olursa olsun... Onu tanırdım. Kendi yüreğim kadar yakındı bana." Elini kalbinin üzerine koydu. "Atlamazdı o."

Chaol bir kez daha prensin sözleri üzerine dikkatlice düşündü. "Kaybınız için ne kadar üzgün olsam da yabancı bir krallığın bunu yaptıracağından kuşkulanmanız için bir nedeniniz var mı?"

Kashin odada birkaç adım gezindi. "*Bizim* topraklarımız içindeki kimse bunu yapacak kadar aptal olamaz."

"Eh, Terrasen'de ya da Adarlan'da da kimse böyle bir şeyi asla yapmaz. Sizi savaşa ikna etmek için bile."

Kashin kısa bir an için Chaol'u süzdü. "Kendisi bir zamanlar suikastçı olmuş bir kraliçe bile mi?"

Chaol hislerini biraz olsun belli etmedi. "Belki bir suikastçı fakat Aelin'ın asla aşmayacağı kırmızı çizgileri vardı. Çocukları öldürmek ya da onlara zarar vermek de bunlardan biriydi."

Kashin bahçe duvarına yaslanmış şifoniyerin önünde duraksayıp cilalı ve koyu renkli yüzeyin üzerindeki yaldızlı bir kutuyu düzeltti. "Biliyorum. Kardeşimin raporlarında bunu da okumuştum. Kraliçenin öldürdüklerine dair ayrıntıları." Chaol prensin ürperdiğine yemin edebilirdi. "Size inanıyorum."

Prensin onunla bu sohbete neden girdiğinden şüphe yoktu.

Kashin "Bu da geriye bunu yapabilecek fazla dış güç bırakmıyor ve Perrington o kısa listenin en tepesinde," diye ekledi.

"Neden kız kardeşinizi hedef alsınlar?"

"Bilmiyorum." Kashin birkaç adım daha yürüdü. "Genç ve saftı; benimle ana-klanımız Darghan'ın binicileriyle birlikte at sürerdi. Henüz kendi *sulde*'si yoktu."

Chaol kaşlarını çatınca prens açıklama yaptı. "Tüm Darghan savaşçılarının taşıdığı bir mızrak. Gözde atımızın kıllarını mızrağın sivri ucunun aşağısında kalan gövdeye sararız. Atalarımız o kıllar nerede rüzgârda dalgalanırsa orada bizi kaderlerimizin beklediğine inanırlardı. Bazılarımız hâlâ o tür şeylere inanıyor. Fakat bunun sadece gelenekten ibaret olduğunu düşünenler bile... Hâlâ o mızrakları her gittiğimiz yere taşıyoruz. Bu sarayda benim ve kardeşlerimin sulde'lerimizi biz babamın sarayındayken rüzgârı yoklamaları için, babamın sulde'sinin yanı başına diktiğimiz bir yer var. Fakat ölümde..." Yüzüne yine ölümün kederi çöktü. "Ölümde yanımıza aldığımız tek nesne odur. Mızrak bir Darghan savaşçısının ruhunu sonsuza dek muhafaza eder ve kutsal bölgemizdeki stepe dikilir." Prens gözlerini yumdu. "Şimdi kardeşimin ruhu rüzgârda oradan oraya savrulacak."

Nesryn de öyle söylemişti. Chaol sadece tekrar "Üzgünüm," dedi.

Kashin gözlerini açtı. "Bazı kardeşlerim Tumelun hakkında söylediklerime inanmıyor. Bazıları inanıyor. Babamız... O hâlâ ka-

rarsız. Annem matem tutup odasından çıkmıyor ve ona şüphelerimden bahsetmem... Bunları ona anlatmaya dilim varmıyor." Sert çenesini ovuşturdu. "Bu yüzden babamı sizi her gece akşam yemeklerinde yanımıza davet etmesi için ikna ettim. Diplomatik bir jest olarak. Fakat sizin dışarıdan birilerinin gözüyle olup bitenleri gözlemlemenizi istiyorum. Tuhaflıkları bana bildirmenizi. Belki de bizim görmediğimiz şeyleri görürsünüz."

Onlara yardım etmek...ve belki karşılığında yardım almak. Chaol açıkça "Bana bunu yapmam konusunda, bunları anlatacak kadar güveniyorsanız neden bu savaşta bize katılmaya yanaşmıyorsunuz?" diye sordu.

"Buna yanıt vermek ya da tahminlerde bulunmak haddim değil." Eğitimli bir asker. Kashin etrafta düşmanlar olup olmadığına bakıyormuş gibi süiti inceledi. "Ben sadece babam emrederse ordunun başına geçerim."

Perrington'ın güçleri halihazırda oradaysa, Morath gerçekten prensesin öldürülmesinin arkasındaysa... O zaman her şey çok kolaylaşırdı. Kağanı Dorian ve Aelin'la ittifak kurmaya ikna etmek basit bir iş olurdu. Perrington –Erawan– ise buna neden olmayacak kadar üstün bir zekâya sahipti.

Fakat madem Chaol kağanın kara ordularını davalarına katılmaya ikna etmek için oradaydı, o halde...

Kashin, Chaol'un gözlerinde her ne ışıltı gördüyse "Ben o tür oyunlar oynamam Lord Westfall," dedi. "Diğer kardeşlerimi ikna etmeniz gerekecek."

Chaol parmağıyla tekerlekli sandalyesinin kolçağını tıkırdattı. "O konuda verebileceğiniz tavsiyeler var mı?"

Kashin hafifçe gülümsedi. "Diğerleri sizden önce geldiler... Sizden çok daha zengin krallıklardan. Bazıları başardı, bazıları başaramadı." Chaol'un bacaklarına şöyle bir bakan prensin gözlerinde acıyan bir ifade belirdi.

Chaol kendisi gibi bir savaşçı olarak gördüğü adamın kendisine acıması karşısında sandalyesinin kolçaklarını sıkıca kavradı. "Size sadece iyi şans dileyebilirim."

Prens kapılara doğru yürümeye başladı. Uzun bacaklarıyla aradaki mesafeyi hızla kat etti.

Kashin süit kapılarına ulaştığında Chaol "Perrington'ın burada bir ajanı varsa," dedi, "bu saraydaki herkesin büyük bir tehlike altında olduğunu biliyorsunuzdur. Harekete geçmelisiniz."

Kashin eli oymalı kapı tokmağında durup omzunun üzerinden baktı. "Neden yabancı bir lorddan yardım istedim sanıyorsun?"

Sonra prens gitti. Sözleri hoş kokulu havada asılı kaldı. Ses tonu acımasız, onur kırıcı değildi. Fakat o savaşçı samimiyeti...

Chaol nefesini kontrol altına almaya çalıştı. Düşünceleri bile allak bullak olmuştu. Siyah yüzükler ya da gerdanlıklar görmemişti. Fakat onları aradığı da yoktu. Morath'in gölgesinin oraya kadar uzanacağı aklına gelmemişti.

Chaol göğsünü ovuşturdu. Dikkatle. O saray meclisinde dikkatli olmak zorundaydı. Alenen söylediği sözlere –o odada söylediklerine de dikkat etmeliydi.

Hizmetçi geldiğinde Chaol hâlâ kapalı kapıya bakıyor, Kashin'in ima ettiklerine kafa yoruyordu. Kadının tuniği ve pantolonun yerine incecik ipekten, kuşaklı bir cüppe gelmişti. Chaol olabildiğince açık ve kararlı bir şekilde "Sadece beni yıka," dedi.

Kadın hiç gerginlik, tereddüt sergilemedi. Chaol onun bunu daha önce de, defalarca yaptığını anladı. Kadın sadece "Size hitap etmiyor muyum?" diye sordu.

Dolambaçsız, dürüstçe bir soruydu bu. Kadın –oradaki diğer tüm hizmetkârlar gibi– hizmetlerinin karşılığını dolgun bir maaşla alıyordu. Orada olmayı o seçmişti ve yerine bir başkası kolaylıkla bulunabilir, bu durum da onun konumuna zarar vermezdi.

Chaol gözlerini daha aşağılara çevirmekten kaçınarak, biraz da yalan söyleyerek "Ediyorsun," dedi. "Çok hoşsun," diye ekledi. "Fakat ben sadece banyo yapmak istiyorum." Sonra ne olur ne olmaz diye "Senden başka bir isteğim yok," dedi.

Chaol kadının minnettar kalacağını düşünse de hizmetçi sakince başını sallamakla yetindi. Chaol'un kadına söylediklerine bile dikkat etmesi gerekiyordu. Bu odalarda Nesryn'le neler tartışacağına da.

Nesryn'in yatak odasının kapalı kapılarının ardından epeydir ne bir ses geliyor, ne de o tarafta bir hareket göze çarpıyordu. O an ise hiç gelmediğinden şüphe yoktu.

Bu yüzden Chaol tekerlekli sandalyesini hizmetçinin banyoya itmesi için el etti. Beyaz ve mavi fayanslarla kaplı odada buharlar yükseliyordu.

Sandalye halının ve zemin karolarının üzerinde kayıp mobilyaların arasından zahmetsizce dolandı. Sandalyeyi Rifthold şatosunun şimdi bomboş olan şifacılara ait mahzenmezarında bizzat Nesryn bulmuştu. Buraya yolculuk etmelerinden hemen önce. Anlaşılan kaçan şifacıların geride bıraktığı nadir eşyadan biriydi bu.

Chaol'un umduğundan daha hafif ve hızlı çıkmıştı. Sandalyenin iki yanındaki geniş tekerlekler Chaol yön vermek için kenarlarından tuttuğunda bile kolayca dönüyordu. Chaol'un gördüğü diğer sandalyelerin hantallığının aksine bu sandalyenin ahşap ayaklığının iki yanında istediği yöne döndürebildiği iki küçük ön tekerleği vardı. Şimdi o tekerlekler buharlı banyonun içine kıvrakça dönüyordu.

Bir havuz banyonun büyük bir kısmını kaplıyordu. Havuzun yüzeyinde yağlar parıldıyor, parıltıların arasında yüzen çiçek yaprakları göze çarpıyordu. Uzak duvarın epeyce tepesindeki küçük bir pencere bahçenin yeşilliğine bakıyor, mumlar yükselen buharı yaldızlıyordu.

Lüks. Chaol'un şehri acı çekerken burada katıksız bir lüks vardı. Orada halk gelmeyen yardım için yakarırken. Dorian mutlaka şehirde kalmak istemişti. Sadece mutlak yenilgi halinde ve hayatta kalma şansı olmadığını anlaması Dorian'ı şehirden ayrılmaya itmiş olabilirdi. Chaol, Dorian'ın büyüsünün herhangi bir rol oynayıp oynamadığını, diğerlerine bir faydası dokunup dokunmadığını merak ediyordu.

Dorian tehlikeden uzaklaşacak, müttefiklerinin yanına gidecekti. Chaol bundan adı gibi emindi. Fakat içinde bir huzursuzluk vardı. Oradayken kralına hiçbir yardımı dokunmuyordu... İttifak kurmak dışında. Tüm içgüdüleri ona Adarlan'a dönmesini, Dorian'ı

bulmasını söylese de Chaol başladığı işi bitirecekti.

Chaol hizmetçinin çizmelerini kuvvetlice çekiştirip çıkardığını bile güçlükle fark etti. Bu işi kendi yapabilecek de olsa mavi ceketini ve altındaki gömleği kadının çıkarmasına takılmadı. Fakat kadın pantolonunu çıkarmaya başladığında Chaol düşüncelerini bir kenara bıraktı. Kendi de eğilen Chaol kadınla beraber resmi bir sessizlik içinde uğraşırlarken dişlerini sıktı. Ancak kadın iç çamaşırını çıkarmak için hamle ettiğinde Chaol onu bileğinden tuttu.

Chaol ve Nesryn birbirlerine hâlâ dokunmamışlardı. Üç gün önce gemideki talihsiz bir kriz hariç, Chaol o adımı bir daha atmak için hiçbir arzu göstermiyordu. Bunu yapmak istemişti. Sabahları çoğu zaman bu özlemle uyanmıştı; özellikle de kamaralarında o yatağı paylaşırlarken. Fakat öyle âciz halde olduğu, ona bir daha eskisi gibi sahip olamayacağı düşüncesi... İçindeki tüm şehvet ateşini söndürüyordu bu. Vücudunun o malum kısımları hâlâ işlediği için minnettar da olsa.

Chaol hizmetçi kadın daha yerinden kıpırdayamadan "Kendi işimi görebilirim," dedi. Kollarına, sırtına güç toplayıp sandalyeden kalkmaya başladı. Zarafetten yoksun bir süreçti bu. Chaol bunu denizde geçirdikleri uzun günlerde anlamıştı.

Önce tekerleklerdeki kilit mekanizmasını açtı. Çıkan çıt sesi taşta ve suda yankılandı. Birkaç hareketle sandalyenin kenarına vardı. Sonra ayaklarını ahşap levhalardan zemine indirirken bir yandan bacaklarına doğru açıyı verdi. Sağ eliyle dizlerini sandalyenin kenarından aşağı sarkıtırken sol elini yumruk yapıp buharın kayganlaştırdığı serin karoların üzerine koydu. Kaygan...

Hizmetçi sadece Chaol'un yanına gelip önüne kalın, beyaz bir kumaş serdi. Sonra geri çekildi. Chaol kadına minnettarca, dudakları kapalı gülümserken sol yumruğunu tekrar zemine; pelüş kumaşın üzerine koyup ağırlığını koluna yaydı. Bir nefes alıp sağ eli hâlâ sandalyenin kenarını tutarken kendisini dikkatle yere indirdi. Dizleri istemsizce bükülürken poposunu sandalyeden uzaklaştırdı.

Yere sertçe inse de en azından yerdeydi. Gemideki denemeleri

sırasında onlarca kez olduğu gibi devrilmemişti.

Dikkatle havuz basamaklarının kenarına giden Chaol ayaklarını ikinci basamağa ulaşan ılık suya soktu. Hizmetçi kadın bir balıkçıl zarafetiyle hemen suyun başına geldi. Tül giysisi suyun üzerinde gezinirken bir çiy tanesi gibi ağırlıksızdı. Elleri nazikçe fakat kararlılıkla Chaol'u koltukaltından kavrayıp havuza kalan kısa mesafeyi kat edip üst basamağa yerleşmesine yardımcı oldu. Ardından kadın onu tek tek basamaklardan indirdi. Ta ki Chaol omuzlarına kadar suya batana dek. Chaol kadının dolgun, uzun memeleriyle göz göze geldi.

Kadın durumu fark etmemiş gibiydi. Chaol hemen gözlerini pencereye çevirirken hizmetçi havuzun kenarına bıraktığı küçük malzeme tepsisine uzandı. Yağlar, fırçalar ve yumuşak görünümlü bezler. Kadın dönüp malzemeleri yüksek, ıslak bir çat sesiyle havuzun kenarına bırakırken Chaol iç çamaşırını indirdi.

Nesryn hâlâ odasından çıkmıyordu.

Böylece Chaol gözlerini yumup kendisini hizmetçi kadının özenli bakımına bıraktı. Sonra da ne halt edeceğini düşündü.

4

Torre Cesme'deki tüm odaların içinde Yrene Towers'ın en sevdiği buydu.

Belki de bunun nedeni odanın soluk taşlı kulenin zirvesinde olması ve aşağıda kalan Antica'daki günbatımının en güzel oradan izlenmesiydi.

Ya da belki sebep neredeyse on senedir Yrene'in kendisini bir nebze güvende hissetmesiydi. Burada, kâğıtlarla ve kitaplarla kaplı masada oturan yaşlı mı yaşlı kadına ilk kez bakıp her şeyi değiştiren o sözcükleri işittiği bu yerde: *Kapımız sana hep açık Yrene Towers.*

O günden bugüne iki yıl geçmişti.

İki yıl orada, bu kulede ve farklı halkların, farklı yiyeceklerin ve bilgi birikimlerinin harmanlandığı bu şehirde çalışmıştı. Eğitim görmüş, dinlemiş, uygulamış ve hayatlar kurtarmış; o hayatları değiştirmişti. Ta ki sınıfının en tepesine tırmanana dek. Ta ki kimsenin tanımadığı Fenharrow'lu bir şifacı kızdan genç ve hayatları boyunca kendilerini yetiştirmiş yaşlı şifacıların tavsiye ve yardım istedikleri birine dönüşene dek.

Büyünün faydasını görmüştü. Onu nefes nefese bırakan, günlerce yataktan çıkamamasına neden olacak kadar bitkin düşüren muhteşem ve güzel büyü. Büyünün bir bedeli vardı. Hem şifacının hem hastanın ödeyeceği bir bedel. Fakat Yrene o bedeli ödemeye

gönüllüydü. Zorlu bir şifa seansının sonrasını hiç kafasına takmazdı.

Yeter ki bir hayat kurtulsun... Silba ona bir yetenek bahşetmişti... Genç bir yabancı ise bir başka armağan vermişti ona. İki yıl önce, Innish'teki o son gecesinde. Yrene'in bu iki lütfu da heba etmeye niyeti yoktu.

Yrene karşısındaki uzun ve ince kadın hep dağınık masasındaki mesajı okumayı bitirene dek sessizce bekledi. Hizmetçiler ne kadar uğraşsa da kadim gül ağacı masa hep karmakarışık; formüllerle, büyülerle ve türlü tonik şişeleri ve kavanozlarıyla kaplıydı.

Şimdi masada o tür şişelerden iki tane vardı. Mısırtırnası ayaklarından esinlenerek yapılmış gümüş ayaklar üzerinde duran berrak küreler. Kulenin içindeki sonsuz günışığıyla arınan şişeler.

Torre Cesme'nin Yüksek Şifacısı Hafiza şişelerden birini alıp içindeki soluk mavi sıvıyı çalkaladı. Sonra kaşlarını çatıp şişeyi masaya bıraktı. "Bu lanet şeyin hazır olması için tahmin ettiğimin iki katı süre gerekiyor hep." Sonra rahat bir tavırla, Yrene'in anadilinde, "Sence neden?" diye sordu.

Yrene yıpranmış, püsküllü koltukta yana eğilip toniği inceledi. Haifza'yla her toplantıları, her karşılaşmaları bir ders...kendisini eğitmek için bir şanstı. Kendi bilgisine bir meydan okumaydı. Yrene şişeyi standından alıp sarı günışığına tutup içindeki yoğun, gök mavisi sıvıyı inceledi. "Ne amaçla kullanılıyor?"

"Altı hafta önce on yaşında bir kızda kuru öksürük başladı. Hekimlere görünmüş. Onlar da ballı çay içmesini, temiz hava almasını ve dinlenmesini salık vermişler. Kızın durumu bir süre için iyiye gitse de hastalık bir hafta önce eskisinden de beter dönmüş."

Torre Cesme hekimleri dünyanın en iyileriydi. Torre şifacılarından tek farkları büyü güçlerinin olmayışıydı. Şifacılara görünmeden önce hastalar hekimlere görünürdü. Haneleri geniş kompleksin alt ucundaydı.

Büyü değerliydi. Bedelleri öyle ağırdı ki yüzlerce yıl önce bir Baş Şifacı şifacılar bir hastaya bakmadan önce hastanın önce bir hekim tarafından muayene edilmesine hükmetmişti. Belki de bu

politik bir manevraydı... İnsanlar büyünün her şeyi iyi eden tedavilerinin peşinden koştuklarından sıklıkla göz ardı edilen hekimlere atılan bir kemik.

Yine de büyü her şeyi iyi edemiyordu. Ölümün önüne geçemiyor, kimseyi ölümden döndüremiyordu. Yrene geçen iki sene boyunca bu gerçeği tekrar tekrar öğrenmişti. Hekimlerle ilgili protokollere rağmen Yrene –her zaman olduğu gibi– kendisini Antica'nın dar ve yokuşlu sokaklarında öksürük seslerine doğru yürür halde buluyordu.

Yrene şişeyi bir o yana bir bu yana yatırdı. "Tonik sıcağa tepki veriyor olabilir. Bir süredir hava mevsim normallerine göre fazla sıcak. Bizim için bile."

Nihayet yaz sonu yaklaşıyordu. Yrene ise iki yılın ardından bile tanrılar şehrinin amansız, kuru sıcağına alışamamıştı. Neyse ki uzun zaman önce Baş Bilge *bidgier*'ı icat etmişti. Binaların üzerine dikilen, rüzgârı yakalayıp aşağıdaki odalara taze hava çeken kulelerdi bunlar. Hatta bunların bazıları Antica'nın altındaki birkaç yeraltı kanalıyla birlikte çalışarak sıcak rüzgârı serin esintilere çeviriyorlardı. Şehrin birçok noktasında bu küçük kuleler vardı. Göğe yükselen yüzlerce mızrak gibi kerpiç, tuğlalardan yapılmış küçük evlerden gölgeli avluları ve suyu berrak havuzları olan büyük, kubbeli malikânelere kadar uzanıyordu.

Ne yazık ki Torre büyük bir zekâ ürünü olan kulelerin icadından daha önce inşa edilmişti. Üst katlarda aşağıdaki odaları bir dereceye kadar serinleten zekice bir havalandırma sistemi olsa da bazen Yrene kıvrak zekâlı bazı mimarlar Torre'yi son bilimsel ilerlemelerle donatmayı görev edinseler ne de iyi olur diye düşünüyordu. Zira artan sıcaklar ve kulenin dört yanında yanan ateşlerin etkisiyle Hafıza'nın odası boğucu bir hal almıştı. Bu yüzden Yrene "Aşağı katlardaki odalardan birine bırakabilirsiniz," dedi. "Oralar daha serin oluyor."

"Ya gereken günışığı ne olacak?"

Yrene biraz düşündü. "Aynalar kullanırsınız. Pencereden giren günışığını şişeye odaklarsınız. Güneşin izlediği rotaya göre günde

birkaç kez aynayı yeniden konumlandırın. Daha düşük sıcaklıkta ve daha odaklanmış günışığıyla tonik daha erken hazır olabilir."

Hafiza memnun bir tavırla başını hafifçe salladı. Yrene o baş sallamaları, o kahverengi gözlerdeki ışığı bağrına basar olmuştu. Hafiza "Hızlı düşünmek çoğu zaman büyüden daha çok hayatı kurtarır," diye yanıt vermekle yetindi.

Bu sözü daha önce çok kereler söylemişti. Genellikle de Yrene'in yanında ki bu Yrene için büyük bir gurur kaynağıydı. Bin kez işitmiş de olsa Yrene başını sallayıp teşekkür etti ve şişeyi standına geri koydu.

"E..." dedi Hafiza. Ellerini neredeyse parıldayan gül ağacı masanın üzerinde kavuşturdu. "Eretia bana bizden ayrılmaya hazırlandığını bildirdi."

Yrene koltukta sırtını dikleştirdi. Kulenin en yukarısına çıkıp kabul edilmek için yalvardığı o gün de oturduğu koltuktu bu. O buluşmada yalvarma kısmı Yrene için aşağılanmaların en hafifi olmuştu. Onu asıl utandıran an altın kesesini Hafiza'nın masasına bıraktığı ve bedelin ne olduğunu umursamadığını söylediği an olmuştu.

Hafiza'nın öğrencilerden para almadığından habersizdi. Yo, öğrenciler aldıkları eğitimin bedelini farklı yollarla ödüyorlardı. Yrene ücra Beyaz Domuz Hanı'nda çalıştığı yıl boyunca sonu gelmez utançlar yaşamış, küçük düşmüştü. Fakat Hafiza'nın ona parayı kahverengi keseye geri koymasını emrettiği an kadar utanmamıştı hiç. Altını masadan kazandıklarını apar topar toplayan bir kumarbaz gibi alırken Yrene'in aklından Hafiza'nın masasının arkasında kalan pencerelerden aşağı atlamak geçmişti.

O zamandan beri çok şey değişmişti. Yrene'in evde dokunmuş elbisesi ve fazla cılız bedeni geride kalmıştı. Her ne kadar Yrene, Torre'nin sonu gelmez merdiven basamaklarının onu Torre'nin devasa mutfakları, yiyecek tezgâhlarıyla dolu pazarları ve tüm işlek caddelerde ve kıvrımlı arka sokaklardaki lokantalarda düzenli ve bolca yediği yemekler yüzünden aldığı kilolara merhem olacağını düşünmüşse de.

Yrene bir kez yutkunup Baş Şifacı'nın yüzünü okumaya çalıştı. Hafiza, Yrene'in asla okuyamadığı, kestiremediği tek kişi olmuştu. Hafiza asla öfke sergilemez, asla sesini yükseltmezdi. Oradaki öğretmenlerin çoğu için bunu söylemek zordu. Özellikle de Eretia için. Hafiza'nın yüzünde sadece üç ifade olurdu: Memnuniyet, kayıtsızlık ve hayal kırıklığı. Yrene son ikisiyle karşılaşmaktan çok korkardı.

Ceza alacağı için değil. Burada ceza diye bir şey yoktu. Ne yemek yememe cezası, ne acı verme tehditleri. Burası Yrene, Nolan'ı kızdıracak bir şey yaptığında, bir müşteriye karşı gereğinden cömert olduğunda ya da Nolan onu geceleri Innish'in kirli sokaklarını arşınlayan yarı vahşi sokak çocukları için atık yemek bırakırken yakaladığında maaşında kesinti yapılan Beyaz Domuz Hanı gibi değildi.

Yrene oraya her şeyin aynı olacağını düşünerek gelmişti: İnsanlar yine parasını alacak, oradan ayrılmasını zorlaştıracaklardı. Yrene, Nolan kirasını durmadan artırdığı, maaşını düşürdüğü ve zaten az olan bahşişlerinden kesinti yaptığı için Beyaz Domuz'da bir yıl çalışmıştı. Tabii Yrene'in Nolan'ın mekânının ne kadar iğrenç de olsa Innish'teki çoğu kadının para için çalıştıkları sokaklardan çok daha iyi bir seçenek olduğunu bilmesi de bunda etkili olmuştu.

Kendi kendine "Bir daha asla" demişti. Kuleye varana dek. O altınları Hafiza'nın önüne atana dek. Sırf öğrenmek için bir şans elde etmek uğruna her şeyi yeniden yaşamaya, borç içinde kalmaya ve kendini satmaya hazırken.

Hafiza o tür şeyleri düşünmezdi. Onun işi o tür şeyleri düşünen, Nolan gibi insanların zıddıydı. Yrene'in, Hafiza'nın o koyu, hoş aksanıyla annesinden defalarca işittiği nerdeyse aynı sözleri söylediği ilk anı hâlâ anımsıyordu: Orada Şifa Tanrıçası Silba'nın onlara karşılıksız bahşettiği yetenekleri kullanmalarının karşılığında öğrencilerden ve hastalardan para almıyorlardı.

Onca tanrının olduğu bir ülkede Yrene bu tanrıları aklında tutmakta zorlansa da Silba'ya eskiden beri aşinaydı.

Hakanlığın krallıkları ve bölgeleri fetih yıllarında bir araya getirirken bir diğer zekice hamleleri de bu olmuştu: *Herkesin* tanrılarını yerinde tutmak ve hakanlığa adapte etmek. Bu topraklarda şifacılar üzerindeki hâkimiyeti çok uzun zaman önce kurulan Silba da onların içindeydi. Anlaşılan tarihi zafer kazananlar yazıyordu. En azından Yrene'in kişisel eğitmeni Eretia'nın ona bir keresinde söylediği kadarıyla. Tanrılar bile tarihin etkilerinden basit ölümlülerden daha muaf değillerdi.

Fakat bu durum Yrene'in Silba'ya ve kendisine hangi tanrılar kulak veriyorsa onlara dua etmelerine engel değildi. Sonunda "Hazırım, evet," dedi.

"Bizi terk etmeye." O kayıtsız –sakin ve sabırlı– yüzden çıkan öylesine basit sözcükler. "Yoksa sana sunduğum diğer seçeneği düşündün mü?"

Yrene o seçenek üzerine düşünmüştü. Hafıza onu bürosuna çağırıp kalbini bir yumruk gibi sıkan o sözcüğü –*Burada kal*– söylediğinden beri Yrene meselenin üzerine durmadan düşünmüştü.

Kal ve daha fazlasını öğren; kal ve burada inşa ettiğin, yeni yeni filizlenmeye başlayan hayatın neye dönüşebileceğini gör.

Yrene o mengene gibi kavrayışı hissedebiliyormuş gibi göğsünü ovuşturdu. "Savaş yeniden yurduma, kuzey kıtasına dönüyor. Orada olup imparatorluğun kontrolüne karşı mücadele edenlere yardım etmek istiyorum."

Nihayet, onca yılın ardından bir kuvvet yola çıkmıştı. Adarlan parçalanmıştı ve söylentilere inanılacak olursa buna kuzeyde Dorian Havilliard ve güneyde ölü kralın sağ kolu Dük Perrington sebep olmuştu. Dorian'a uzun zaman sonra ortaya çıkan, şimdi güçlenmiş ve cam şatoya, o şatodaki krala yaptıklarına bakılırsa intikama aç Kraliçe Aelin Galathynius destek veriyordu. Perrington ise, söylentilere göre, karanlık bir kâbustan çıkabilecek türde korkunç yaratıkların yardımını alıyordu.

Fakat Fenharrow için yegâne özgürlük şansı buydu.

Yrene orada olup her ne şekilde yardım edebilirse edecekti. Gece geç saatlerde ya da zorlu bir şifa seansının ardından hâlâ

burnuna duman kokusu geliyordu. Adarlan askerlerinin yaktıkları, annesini üzerinde kavurdukları ateşin dumanı. Kulağına hâlâ annesinin çığlıkları geliyor, hâlâ Oakwald'un bir ucunda gizlendiği o kütüğün tırnaklarına batan kıymıklarını hissediyordu. Annesini diri diri yanarken izlediği yerde. Annesi Yrene'in kaçma şansı olması için o askeri öldürdükten sonra.

O günün üzerinden on yıl geçmişti. Neredeyse on bir. Her ne kadar Yrene dağları ve okyanusları aşmışsa da...Yrene'e hâlâ bazı günler Fenharrow'da dikilip o ateşin kokusu burnuna geliyormuş, kıymıklar tırnaklarının arasına giriyormuş, askerlerin meşalelerle kulübelerini yakışlarını izliyormuş gibi geliyordu.

O kulübe nesiller boyunca Towers ailesinin şifacılarının yuvası olmuştu.

Yrene bir şekilde kendisini sonunda bir kulede bulmasının* anlamlı olduğunu düşünüyordu. Artık bir zamanlar Fenharrow'un güneyinde yüzlerce yıl son derece yetenekli kadın şifacıların var olduğuna dair tek kanıt Yrene'in sol elindeki yüzüktü. O anda da Yrene yüzükle oynuyordu. Annesinin, annesinin annesinin ve önceki tüm annelerin bir zamanlar huzur içinde yaşayıp şifa dağıttıklarının kanıtı olan yüzükle. Yrene'in satmaya yanaşmadığı iki nesneden biri bu yüzüktü. Kendisini satar, onları satmazdı.

Hafiza'dan yanıt gelmeyince Yrene konuşmasını sürdürdü. Güneş şehrin karşı yakasındaki rıhtımın zümrüt yeşili sularına batıyordu. "Büyü kuzey kıtasına dönmüşse de şifacıların çoğu eğitimsiz. Tabii hayatta kalan şifacı varsa. Birçok hayatı kurtarabilirdim."

"Savaş *senin* canına da mal olabilirdi."

Yrene bunu biliyordu. Başını kaldırdı. "Risklerin farkındayım."

Hafiza'nın siyah gözleri yumuşadı. "Evet, evet, öylesin."

Bu zaten Yrene'in Baş Şifacı'yla o ilk, utanç verici görüşmesinde belli olmuştu.

Yrene yıllardır –annesinin külleri rüzgâra karışana dek– ağlamamıştı. Hafiza Yrene'in anne-babasını sorduğu anda ise... Yrene

* *Ing.* Tower, "kuleler" anlamına gelir. (ç.n.)

yüzünü avuçlarının arasına alıp gözyaşı dökmüştü. Hafiza o masanın etrafından dolaşıp onu kucaklamış, eliyle daireler çizerek sırtını sıvazlayıp teselli etmişti.

Hafiza bunu sıkça yapardı. Sadece Yrene'e değil, tüm şifacılara. Uzun çalışma saatlerinin ardından sırtlarına kramp girdiğinde ve büyü *her şeylerini* alıp da hâlâ yetmediğinde. Hafiza onlara cesaret veren, onları teselli eden sakin bir kişi.

Hafiza on bir yaşından beri Yrene'e bir anne kadar yakındı. Şimdi, yirmi ikisine haftalar kalmışken Yrene onun gibi bir başkasını bulabileceğinden şüphe ediyordu.

"Sınavlardan geçtim," dedi Yrene. Her ne kadar Hafiza bunu biliyor olsa da. Yrene'i o sınavlara tabi tutan; bilgi, yetenek ve insanlar üzerinde uygulamanın sınandığı o zorlu sınav haftasında Yrene'in başında o vardı. "Hazırım."

"Hazırsın evet. Yine de iki yılda onca şey öğrenmişken beş hatta on yılda neler öğrenebileceğini hâlâ merak ediyorum."

Yrene ilk zamanlarda Torre'nin alt katlarındaki çıraklarla eğitime başlamak için fazla yetenekliydi.

Daha yürüyüp konuşacak yaşa geldiğinde bile annesini gölgede bırakacak kadar ustaydı. Yıllar boyunca o da soylarındaki tüm şifacılar gibi yavaş yavaş öğrenmişti. On birine geldiğinde Yrene çoğu şifacının on yılda bildiğinden fazlasını biliyordu. Hatta sonraki altı yılsa annesinin kuzeninin tarlasında çalışırken sıradan bir kız rolü yapmış –aile onunla ne yapacağını bilememiş, savaşın ve Adarlan'ın hepsini ortadan kaldırabileceği bir dönemde onu tanımaya yanaşmamışlardı– ve kimseye sezdirmeden sanatını icra etmişti.

Fakat fazlaca, fark edilecek düzeyde yapmamıştı bunu. O yıllarda komşu komşuyu en ufak bir büyü şüphesinde satıyordu. Büyü ortadan kalkmış, yanında Silba'nın lütfunu da götürmüş de olsa Yrene asla basit bir çiftçinin akrabasından daha fazlası olduğunu belli etmemişti. Belki büyükannesinden ateşe, doğum sancısına, burkulan ya da kırılan uzuvlara deva olacak birkaç doğal ilaç öğrenmiş sıradan bir kız.

Innish'te daha fazlasını yapabiliyor; az parasıyla şifalı bitkiler, merhemler satın alabiliyordu. Fakat Nolan ve onun gözdesi meyhane tezgâhtarı Jessa'nın gözü gece gündüz üzerindeyken elinden daha fazlası gelmiyordu. Bu yüzden geçen iki yılda elinden geldiğince çok şey öğrenmek *istemişti*. Fakat kendisini bu şekilde dizginlerinden de koparmıştı. O boğucu, yalanlarla ve saklanmakla geçen yıllardan kurtulmuştu.

Ve o gün tekneden inip büyüsünün hareketlendiğini *hissettiğinde*, o büyünün sokakta topallayan bir adama uzandığını hissettiğinde... Yrene şoka girmiş, bu şok üç saat sonra kendisini tam da oturduğu o koltukta bulana dek sürmüştü.

Yrene hafifçe iç çekti. "Bir gün çalışmalarıma devam etmek için buraya dönebilirim. Fakat affınıza sığınarak, *ben* artık tam bir şifacı oldum." Artık yeteneğine ihtiyaç olunduğunda onu kullanmaktan sakınmayacaktı.

Hafiza'nın kahverengi teniyle kontrast oluşturan ak kaşları kalktı. "Ya Prens Kashin?"

Yrene koltuğunda huzursuzca kıpırdandı. "Ne olmuş ona?"

"Bir zamanlar iyi dosttunuz. Hâlâ sana düşkün. Yabana atılır şey değil bu."

Yrene Baş Şifacı'ya çok az kişinin atabileceği bir bakış attı. "Kendisi ayrılma planlarıma karışacak mı?"

"O bir prens ve gözünü diktiği taç hariç her istediğini aldı. Gidişini hoş görmeyebilir."

Yrene'in içini omurgasından başlayıp karnına uzanan bir korku sardı. "Onu yüreklendirecek bir şey yapmadım. Geçen yıl o konudaki düşüncelerimi açıkça belirtmiştim."

Tam bir felaket olmuştu. Yrene defalarca olanlara, söylediklerine, prensle arasında geçenlere, rüzgârın dövdüğü steplerdeki geniş Darghan çadırındaki o feci görüşmeye dek uzanan her şeye kafa yormuştu.

Her şey Yrene, Antica'ya geldikten birkaç ay sonra, Kashin'in en sevdiği hizmetkârlarından birinin hastalanmasından sonra başlamıştı. Yrene prensi adamın yatağının başucunda bulunca şaşır-

mıştı. Sonrasında Yrene'in çalıştığı uzun saatler boyunca prensle sohbet etmişler ve Yrene... gülümsediğini fark etmişti. Hizmetkârı tedavi eden Yrene gece ayrılırken ona Torre'nin kapılarına kadar bizzat Kashin eşlik etmişti. Takip eden aylarda arkadaş olmuşlardı.

Belki de Yrene'in şifasına ihtiyaç duymasının ardından ondan hoşlanmaya başlayan Hasar'la da kurduğu arkadaşlıktan daha özgür ve rahat bir arkadaşlıktı bu. Yrene diğer öğrencilerle çakışan ders saatleri yüzünden kendisine arkadaş bulmakta zorluk çekerken prens ve prenses ona arkadaşlık etmişlerdi. Hasar'ın güzel yüzlü, ruhunun güzelliği yüzüne vurmuş âşığı Renia da.

Tuhaf bir grup olmuşlarsa da... Yrene onların arkadaşlığından, Kashin ve Hasar'ın onu davet ettikleri akşam yemeklerinden hoşlanıyordu. Her ne kadar o yemeklere katılması için ortada gerçekten bir neden olmadığını bilse de. Kashin çoğu zaman Yrene'in yanına oturmanın ya da ona sohbet edecek kadar yaklaşmanın bir yolunu buluyordu. Aylarca her şey iyi gitmişti... İyiden de iyi. Sonra Hafiza, Yrene'i steplere; zorlu bir şifa seansı gerçekleştirmesi için kağanın anavatanına götürmüştü. Kashin de onlara refakat ve rehberlik etmek için gelmişti.

Baş Şifacı şimdi Yrene'i inceliyor, kaşlarını hafifçe çatıyordu. "Belki de senin onu yüreklendirmemen onu daha da heveslendirmiştir."

Yrene baş ve işaret parmaklarıyla kaşlarını ovuşturdu. "O zamandan beri doğru dürüst konuşmadık bile." Doğruydu bu. Fakat bunun sebebi daha çok Yrene'in Hasar ve Renia onu yemeklere davet etmesine rağmen bu davetlerden kaçmasıydı.

"Prens öyle kolay cayacak biri gibi değil... Özellikle de gönül işleri söz konusu olduğunda."

Yrene bunu biliyordu. Kashin'in bu yönü hoşuna gidiyordu. Ta ki Kashin ondan Yrene'in ona veremeyeceği bir şey isteyene dek. Yrene biraz homurdandı. "O halde gece vakti bir hırsız gibi mi kaçmam gerekecek?" Hasar onu asla affetmezdi. Renia'nın ise prensesi teselli edip mantıklı davranmaya teşvik edeceğinden şüphesi yoktu. Hasar katıksız alevse, Renia akan suydu.

"Kalmaya karar verecek olursan bu tarz şeyleri dert etmene gerek olmayacak."

Yrene sırtını dikleştirdi. "Beni burada tutmanın bir yolu olarak Kashin'i kullanacak mısınız gerçekten?"

Hafiza güldü. Sıcak bir gıdaklama. "Hayır. Fakat seni ikna etmek için her yolu deneyen yaşlı kadını mazur gör."

Yrene'in içinde gurur ve suçluluk duygusu birbirine karışıyordu. Fakat tek kelime etmedi... Verecek yanıtı yoktu.

Kuzey kıtasına dönmek... Yrene orada kendisi için kimsenin ve hiçbir şeyin kalmadığını biliyordu. Sadece amansız bir savaş ve ona ihtiyaç duyacak insanlar.

Nereye *gideceğini,* hangi limanlara yelken açması gerektiğini; o orduları ve yaralı askerleri nasıl bulacağını bilmiyordu. Daha önce de uzaklara yolculuk etmiş; onu katletmeye niyetli düşmanlardan kaçmıştı ve tüm bunları yeniden yapma düşüncesi... Biliyordu; kimileri onun delirdiğini düşüneceklerdi. Kendisi de uzun zamandır bunu düşünmüyor değildi.

Fakat Yrene şehrin kıyısındaki denize, kuzeye bakmadan bir gün geçirmemişti.

Yrene'in dikkati Baş Şifacı'dan onun arkasındaki pencereye, uzak ve bir mıknatıs taşı kadar kararan ufka çevrildi.

Hafiza bir nebze daha nazikçe "Karar vermekte acele etmene gerek yok," dedi. "Savaşlar uzun sürer."

"Fakat benim..."

"Önce sana vermem gereken bir görev var, Yrene."

Yrene Baş Şifacı'nın sesi, o sesteki emir tonu karşısında donakaldı.

İçeri girdiğinde Hafiza'nın okuduğu mektuba baktı. "Nedir o?"

"Sarayda bir konuk var... Kağanın özel bir misafiri. Senden onu tedavi etmeni isteyeceğim. Sen şu günlerde bu kıyılardan ayrılmanın mı, yoksa burada kalmanın mı daha doğru olacağına karar verene kadar."

Yrene başını yana eğdi. Hafiza'nın kağanın emrettiği bir görevi bir başkasına bırakması nadir bir durumdu. "Rahatsızlığı nedir?"

Yeni vakaların geldiği şifacıların sıkça sorduğu standart sorulardan biriydi bu.

"Genç bir adam. Yirmi üç yaşında. Her açıdan sağlıklı, formda. Fakat bu yazın başlarında omurgası, belden aşağısının felç olmasına neden olan bir yara almış. Bacaklarını hissedemiyor ve kımıldatamıyor. O zamandan beri tekerlekli sandalyede. Hekimlerin ön muayenesini atlayıp onu doğrudan sana yönlendireceğim."

Yrene'in zihninde bin bir düşünce gezinmeye başladı. O tür bir yaralanmayı iyileştirmek karmaşık ve uzun bir süreç gerektiriyordu. Omurgalar neredeyse beyinler kadar zorluydu. Zaten bu ikisi de birbirleriyle yakından bağlantılıydı. O tür bir şifa sürecinde büyüsünü kullanıp hasarı öylece iyileştiremezdi. Süreç öyle işlemiyordu.

Doğru yerleri ve kanalları bulmak, kullanılacak doğru büyü oranını kestirmek gerekiyordu. Beynin omuriliğe, o arızalanmış kanallardan yeniden sinyaller göndermesini sağlamak gerekiyordu; bedendeki en küçük yaşam kırıntılarını yenilemek ve tazelemek gerekiyordu. Hepsinden de ötesi...hastanın yeniden yürümeyi öğrenmesi gerekiyordu. Haftalar gerekiyordu. Belki *aylar*.

"Hareketli, genç bir adam," dedi Hafiza, "Yarası geçen kış steplerde yardım ettiğin savaşçınınkiyle benzeşiyor."

Bu kadarını Yrene de tahmin etmişti. Bu görev için tercih edilmesinin nedeni belki de buydu. Bineğinden düşüp omurgasını yaralayan atlı lordu iyileştirmek için iki ay uğraşmıştı. Darghan'lar arasında ve kağanın anne tarafından soyunda nadiren görülen bir yara değildi bu. Bazıları at biner, bazıları ruk'larla uçardı. Bu yüzden uzun zamandır kendilerini Torre şifacılarına emanet ediyorlardı. Savaşçı üzerinde çalıştığında Yrene ilk defa aldığı dersleri pratiğe dökmüştü. Tam da bu yüzden Hafiza da steplerde ona eşlik etmişti. Yrene onun bu sefer bir kez daha tek başına tedavi uygulayabileceğinden emin olsa da Hafiza'nın mektuba bakışı –bir kez– Yrene'in duraksamasına neden oldu. Ona "Kim?" diye sordu.

"Lord Chaol Westfall." Hakanlıktan bir isim değildi bu. Hafiza gözlerini Yrene'in gözlerine dikti "Eski Muhafız Kıtası Yüzbaşısı ve şimdiki Adarlan Kral Eli."

Sessizlik çöktü.

Yrene sustu. Zihni ve yüreği sustu. Kule odasında artık sadece Torre'nin üzerinde süzülen martıların ve kompleksin yüksek duvarlarının ötesinde gece evlerine dönen sokak satıcılarının sesleri işitiliyordu.

"Hayır."

Sözcük Yrene'den bir nefeste çıkıvermişti.

Hafiza'nın ince dudakları gerildi.

Yrene tekrar "Hayır," dedi. "Onu iyileştirmeyeceğim."

Hafiza "Buraya kabul edildiğinde bir yemin etmiştin," derken yüzünde hiç yumuşak, anaç bir ifade yoktu.

"Hayır." Yrene'in aklına söyleyecek başka bir söz gelmiyordu.

"Bunun senin için ne denli güç bir durum olduğunun farkındayım..."

Yrene'in elleri titremeye başladı. "Hayır."

"Neden?"

"Nedenini biliyorsunuz." Sözcükler boğuk bir fısıltı gibi çıkmıştı. "Bi-bi-biliyorsunuz işte."

"Adarlan askerlerinin savaş alanlarında acı çektiğini görürsen üzerlerine basıp geçer miydin?"

Hafiza ilk kez Yrene'e karşı bu denli acımasız davranıyordu.

Yrene parmağındaki yüzüğü ovuşturdu. "Bir önceki kralın Muhafız Kıtası Yüzbaşısı'ysa o halde emrinde olduğu adam..." Sözcükler ağzından bir anda dökülüvermişti. "Onun *emrindeymiş*."

"Şimdi de Dorian Havilliard için çalışıyor."

"Babasının servetinin –*halkıma* ait servetin– keyfini süren Dorian Havilliard için. Dorian Havilliard'ın olanlarda parmağı olmasa da her şey olup biterken *hiçbir şey* yapmaması..." Soluk, taş duvarlar Yrene'in üzerine geliyordu. Hatta ayaklarının altındaki sağlam kule bile devrilecekti sanki. "O zamanlar kralın adamlarının *neler* yaptıklarını biliyor musunuz? Kralın ordularının, askerlerinin ve muhafızlarının *neler* yaptıklarını? Şimdi benden o adamlara komuta eden bir adamı iyileştirmemi mi istiyorsunuz?"

"Olduğun kişi olmanın gereği bu. *Kimliğimizin* gereği. Tüm şi-

facıların yapmaları gereken bir seçim."

"Peki siz bunu çok sık mı yaptınız? Kendi huzurlu krallığınızda?"

Hafiza'nın yüzü asıldı. Öfkeden değil, hatıraları canlanmıştı. "Bir keresinde benden yakalanmamak için kaçarken yaralanan bir adamı iyileştirmem istenmişti. Adam feci bir suç işlemişti... Muhafızlar ben adamın hücresine alınmadan önce bana onun neler yaptığını anlattılar. Mahkemeye çıkarılması için iyileştirilmesini istiyorlardı. Hiç şüphesiz idam edilecekti. Tanıklık yapacak kurbanlar ve bir sürü delil vardı. Eretia adamın son kurbanını bizzat görmüştü. Son kurbanını. İhtiyacı olan tüm delilleri toplayıp o mahkemeye çıktı ve adamı şahit olduğu şeylerle mahkûm ettirdi." Hafiza'nın gırtlağı yukarı aşağı oynadı. "Adamı hücrede zincirlemişlerdi. Öyle yaralanmıştı ki ben... Büyümü kullanıp iç kanamasını daha kötü hale getirebileceğimi biliyordum. Kimse bunu fark etmezdi. Adam sabaha ölür, kimse de beni sorgulamaya cüret etmezdi." Mavi tonik şişesini inceledi. "Birini öldürmeye en çok yaklaştığım andı bu. Yaptıklarından dolayı onu *öldürmek* istiyordum. Onsuz dünya daha iyi bir yer olurdu. Ellerimi adamın göğsünün üzerine koydum... Aklımdakini yapmaya hazırdım. Fakat sonra hatırladım. Ettiğim yemini, benden onu yaşatmam için iyileştirmemi istediklerini hatırladım. Kurbanları için adalet yerini bulsun diye. Aileleri için de." Hafiza gözlerini Yrene'in gözlerine çevirdi. "Onu öldürmek benim hakkım değildi."

"Sonra neler oldu?" Yrene'in sesi titremişti.

"Adam masum olduğunu iddia etti. Eretia'nın sunduğu delillere, o kurbanın vereceği ifadeye rağmen. Katıksız bir canavardı. Onu suçlu buldular ve ertesi gün gündoğumunda idam edildi."

"İdamı izlediniz mi?"

"İzlemedim. Buraya döndüm. Fakat Eretia izledi. En ön sırada, adamın cesedi at arabasına yüklenene kadar orada kaldı. İdamı izlemeye dayanamayan kurbanlar adına da orada kaldı. Sonra buraya döndü ve ikimiz uzunca bir süre ağladık."

Yrene birkaç nefes boyunca sessiz kaldı. Ellerinin titremesine yetmişti bu süre. "O halde bu adamı...adaletin bir başka yerde yerini bulması için mi iyileştireceğim?"

"Onun öyküsünü bilmiyorsun Yrene. Bu tarz şeyleri düşünmeden önce onu dinlemeni öneririrm."

Yrene başını iki yana salladı. "Onun için adalet olmayacak... Eski ve yeni krala hizmet ettiği için. Konumunu koruyacak kadar hin olduğu için. Adarlan'da işlerin nasıl yürüdüğünü bilirim."

Hafiza uzunca bir süre Yrene'i süzdü. "Bu odaya girdiğin ilk gün feci zayıftın ve üzerin arşınladığın yolların tozuyla kaplıydı... Daha önce öyle bir yeteneği sezmemiştim hiç. Güzel gözlerine bakmıştım ve içindeki işlenmemiş güç karşısında neredeyse ağzım açık kalmıştı."

Hayal kırıklığı. Baş Şifacı'nın yüzünde ve sesinde hayal kırıklığı vardı. "Kendi kendime düşünmüştüm," dedi Hafiza. "*Bu genç kız nerelerde saklanmıştı? Hangi tanrı ona arka çıkmıştı da kapımın önüne yönlendirmişti?* Elbisenin etekleri yırtık pırtıktı. Yine de içeri girmiştin. Sırtın tüm asil hanımlar gibi dikti. Kamala'nın vârisiydin sanki."

Ta ki Yrene parayı masaya bırakana ve hemen sonrasında kendini kaybedene dek. Baş Şifacı'nın öyle bir teklifi kabul edeceğini düşündüğü için.

"Soyadın bile ilginçti: *Towers.* Büyük büyük annelerinin daha çok eskilerden Torre'yle bağlantısından dolayı belki de. O an belki de kendi *vârisimi,* yerime geçecek kişiyi bulmuş olabileceğimi düşünmüştüm."

Hafiza'nın sözleri Yrene'in karnına birer yumruk gibi iniyordu. Hafiza daha önce öyle düşündüğüne dair hiçbir ipucu vermemişti...

Burada kal, demişti Baş Şifacı. Sadece Yrene'in eğitimini sürdürmesi için değil, bayrağı kendisinden devralması için de.

Fakat bir gün bu odayı kendi odası yapma arzusu olmamıştı. Gözleri hep Dar Deniz'in üzerindeyken bu mümkün değildi. Hatta şimdi bile...sözcüklerin tanımlayamayacağı kadar büyük bir onurdu bu, evet. Fakat anlamı yoktu.

Hafiza "Sana öğrettiklerimle neler yapmak istediğini sormuştum," dedi Hafiza. "Bana ne yanıt verdiğini anımsıyor musun?"

Yrene anımsıyordu. Verdiği yanıtı bir an olsun unutmamıştı.

"Dünyayı biraz olsun iyileştirmek istediğimi söylemiştim. Faydasız, heba olmuş hayatımla bir şeyler yapmak istediğimi."

Geçen yıllar boyunca o sözler Yrene'e rehberlik etmişti. Tabii bir de her gün yanında taşıdığı; bir cepten diğerine, bir elbiseden diğerine aktardığı not vardı. Gizemli bir yabancının sözleri. Belki de hırpalanmış bir kadının bedenine bürünen bir tanrıydı o. Verdiği altınlar onu oraya buraya getirmişti. Onu kurtarmıştı.

"Ve bunu yapacaksın Yrene," dedi Hafiza. "Bir gün yurduna döneceksin ve iyi işler yapacak, *mucizeler* gerçekleştireceksin. Fakat sen bunu yapmadan önce senden isteğim bu. O genç adama yardım et. Daha önce aynı durumda birini iyileştirdin. Şimdi yine yapabilirsin."

"Siz niye yapamıyorsunuz bunu?"

Yrene'in ağzından ilk kez bu kadar huysuzca ve minnetsizce sözler çıkmıştı.

Hafiza yüzünde küçük, hüzünlü bir gülümsemeyle baktı. "İhtiyaç duyulan şifa benden gelemez."

Yrene Baş Şifacı'nın adamın şifa bulmasından bahsetmediğini biliyordu. Boğazındaki düğümü yuttu.

"Bu bir ruh yarası Yrene. O yaranın yıllarca iltihaplanmasına göz yummak ise... Seni suçlayamam. Fakat o yaranın daha beter bir hal almasına göz yumarsan bundan seni sorumlu tutarım. Yaptığından dolayı üzülmeni de sağlarım."

Yrene titreyen dudaklarını birbirlerine kenetledi ve gözlerindeki yanmayı kırpıştırarak gidermeye çalıştı.

Hafiza yumuşak bir sesle "Sınavlardan geçtin," dedi. "Bu kuleye gelen herkesten daha büyük bir başarıyla. Fakat izin ver, benim sana kişisel sınavım olsun bu. Son sınav. Bu yüzden, gitmeye karar verdiğinde sana veda edebilir, seni savaşa gönderebilirim ve şunu bil ki..." Hafiza elini göğsünün üzerine koydu. "Şunu bil ki yolun seni nereye, nasıl bir karanlığa götürürse götürsün sonun iyi olacak."

Yrene içinden sökülmeye çalışan o küçük sese uyuyup şehre, şehrin batan güneşin altında göz kamaştıran taşlarına baktı. Baş

Şifacı'nın arkasındaki açık pencerelerden içeri lavanta ve karanfil kokularıyla bezeli bir gece esintisi girdi. Esinti Yrene'in yüzünü serinletip Hafiza'nın ak saçlarını dalgalandırdı.

Yrene elini soluk mavi elbisenin içine attı. Parmakları katlanmış parşömenin o tanıdık pürüzsüzlüğüyle buluştu. Parşömeni kuleye gemiyle gelirken yaptığı gibi; Hafiza'nın onu kuleye kabul etmesine rağmen o ilk belirsizlik dolu haftalarda yaptığı gibi; eğitimi sırasında neredeyse pes etmesine yol açacak uzun saatlerde, zorlu günlerde ve anlarda yaptığı gibi eline aldı.

Bir not. Yrene'in hayatını kurtaran ve saatler içinde ona özgürlüğünü veren bir yabancının yazdığı bir not. Yrene onun, yara izlerini bazı kadınların en pahalı mücevherlerini taşıdığı gibi taşıyan o kadının adını hiç öğrenmemişti. Genç kadın eğitimli bir katil olsa da bir şifacının eğitim görmesini sağlamıştı.

O geceden birçok şey, birçok güzel şey çıkmıştı. Yrene bazen o gecenin gerçekten yaşanıp yaşanmadığından şüphe ediyordu. Cebindeki o not olmasa hayal gördüğüne bile inanabilirdi. Bir de Yrene'in altını bitmeye yüz tuttuğunda bile asla satmayı düşünmediği o ikinci nesne vardı.

Süslemeli altın ve yakut broş. Antica'daki koca mahalleleri satın alabilecek kadar kıymetliydi.

Adarlan renkleri. Yrene genç kadının nereden geldiğini, güzel yüzünde kimin bereler ve çürükler bıraktığını bilmese de Yrene gibi o da Adarlan dilinde konuşuyordu. Her şeylerini Adarlan yüzünden kaybeden diğer tüm çocuklar gibi... Krallıkları küller, kan ve harabeler içinde kalan o çocuklar gibi.

Yrene başparmağını notun, kâğıda yazılı harflerin üzerinde gezdirdi:

Her nereye gideceksen, oraya gitmen ve daha fazlası için. Dünyanın daha fazla şifacıya ihtiyacı var.

Yrene o ilk gece esintisini, esintinin Torre'ye getirdiği baharat ve deniz kokusunu içine çekti.

Nihayet gözlerini yeniden Hafiza'ya çevirdi. Şifacı'nın yüzü sakindi. Sabırlı.

Yrene teklifi reddederse pişman olacaktı. Hafiza onun kararına boyun eğse de Yrene gitse de kalsa da sonunda...pişman olacağını, aklının aldığı teklifte kalacağını biliyordu. Kendisinin gördüğü olağandışı iyiliğin karşılığını yeterince verememiş olabileceğini düşünecekti. Bir de annesi hayatta olsa onun ne yapacağını.

Her ne kadar şu adam Adarlan'lı da olsa, her ne kadar o kasabın emirlerini yerine getirmiş de olsa...

"Onunla buluşacağım ve durumunu değerlendireceğim," dedi Yrene. Sesi sadece hafifçe titriyordu. Cebindeki o kâğıt parçasını avucuna aldı. "Sonrasında onu iyileştirip iyileştirmeyeceğime karar vereceğim."

Hafiza düşündü. Sessizce "Bence gayet adil, evladım," dedi. "Gayet adil."

Yrene titrek bir nefes verdi. "Ne zaman göreceğim onu?"

"Yarın," dedi Hafiza. Yrene yüzünü buruşturdu. "Kağan senden yarın Lord Westfall'un süitine uğramanı istedi."

5

Chaol doğru dürüst uyumamıştı. Kısmen amansız sıcaktan; kısmen olası bir müttefikin endişe verici, kim bilir hangi casuslarla ve bilinmeyen tehlikelerle dolu evinde olmalarından dolayı. Kısmen de Rifthold'un ve Chaol'un aziz tuttuğu her şeyin akıbetinden dolayı.

Kısmen de dakikalar sonrası gerçekleşecek görüşmeden dolayı.

Nesryn, Chaol'un reviri olacak oturma odasında kendisinden beklenmeyecek kadar gergin bir tavırla bir aşağı bir yukarı yürüyordu. Oda alçak kanepeler ve minder kümeleriyle doluydu. Pırıl pırıl zeminler kalın ve incelikle örülmüş, Nesryn'in Chaol'a söylediğine göre batının becerikli kadınlarının elinden çıkmış halılarla örtülüydü. Oda kağanın imparatorluğunun dört bir yanından gelen sanat eserleri ve hazinelerle süslenmişti. Bunların arasına sıcağın; bahçe pencereleri ve kapılardan gelen günışığının etkisiyle sarkmış, saksıda palmiyeler serpiştirilmişti.

Kağanın en büyük kızı, Chaol'a randevusunun sabah saat onda olacağını bildirmişti. Gösterişsiz ve sert bakışlı Prenses Hasar. Yanında genç bir kadın oturuyordu. Hasar sadece ona gülümsüyordu. Sık sık birbirlerine dokunup uzun uzun bakıştıklarından kadının prensesin sevgilisi ya da eşi olduğu anlaşılıyordu.

Chaol ona şifacının kaçta geleceğini söyleyen Hasar'ın hınzır sırıtışını görünce kendisine kimi göndereceklerini merak eder olmuştu.

Chaol hâlâ o insanlara karşı nasıl davranması, o yerde nasıl hareket etmesi gerektiğini kestirememişti. Bu bilim şehrinde, onca kültürün ve tarihin harmanlandığı ve birlikte barış içinde yaşadıkları bu yer... Adarlan'ın gölgesi altında, korku içinde, birbirlerine güven duymadan, krallığın en feci suçlarına göğüs geren öfkeli ve ümitsiz insanlar gibi değildi buradakiler.

Akşam yemeğinde ona Calaculla ve Endovier'daki kölelerin katli hakkında sorular sordular.

Ya da sadece kaypak olan, Arghun sordu. Prens, Chaol'un muhafız kıtasındaki acemi askerlerden biri olsa Chaol birkaç doğru zamanlanmış beceri ve hâkimiyet gösterisiyle onu kolayca yola getirirdi. Fakat burada içten pazarlıklı ve kibirli prensi dize getirmeye yetkisi yoktu.

Arghun eski Adarlan Kralı'nın neden halkını köleleştirme, sonra da onları koyunlar gibi katletme gereği duyduğunu öğrenmek istediğinde bile. Kralın neden güney kıtasına bakıp köleliğin getirdiği korkunç olaylardan ve geride bıraktığı lekelerden ders alıp köleliği kurumsallaştırmaktan vazgeçmediğini sorduğunda bile.

Chaol nezaketsizliğe kaçan kısa yanıtlar vermişti. Chaol'un Kashin'in dışında kanının ısındığı tek kardeş olan Sartaq nihayet abisinin Chaol'u sorgulamasından bıkıp konuyu değiştirmişti. Fakat Chaol yeni açılan konuyu takip edememişti. Arghun'un ustura keskinliğinde eleştirilerle dolu sorularının etkisinden çıkmakla meşguldü. Sonrasında da kağanın büyük salonunda gördüğü her yüzü –asil, vezir ya da hizmetkâr– incelemekle meşgul oldu. Siyah yüzüklere, gerdanlıklara ve dikkat çekici tuhaf tavırlara dair hiçbir işaret yoktu.

Bir ara bunu Kashin'e bildirmek için başını belli belirsiz iki yana salladı. Prens onu fark etmemiş gibi davransa da yüzündeki uyarı ifadesi seçiliyordu: *Araştırmaya devam et.*

Chaol da öyle yaptı. Bir yandan dikkatini yemeğe verirken diğer yandan etrafındaki her sözcüğe, bakışa ve nefese fark ettirmeden dikkat kesildi.

En küçük kız kardeşlerinin ölümüne rağmen vârisler yemeği

hayli canlı kılmışlardı; sohbetler akıp gidiyordu. Bu sohbetlerde de çoğunlukla Chaol'un bilmediği ya da ona tanıdık gelmeyen dillerde konuşuluyordu. O salonda krallıkların zenginliği vezirler, hizmetkârlar ve dostlar tarafından sergileniyordu. Artık en küçük prenses olan Duva siyah saçlı, gözleri kederli bakan, hamile eşine yakın durup çevresindekilerle pek konuşmayan bir prensle evliydi. Fakat Duva prense yumuşak bir tavırla gülümsediğinde... Chaol o anlarda prensin yüzüne yayılan ışığın yapmacık olduğunu sanmıyordu. Ayrıca adamın sessizliğinin sebebinin suskunluk değil, henüz eşinin dilini yeterince akıcı konuşamaması olabileceğini düşünüyordu.

Nesryn'in ise öyle bir bahanesi yoktu. Akşam yemeği boyunca sessiz ve düşünceli bir hali vardı. Chaol süitteki haykırışlardan, kapılardan birinin sertçe çarpılmasından ve ardından bir hizmetkârın süiti nefes nefese terk edişinden Nesryn'in yemek öncesi banyo yaptığını anlamıştı. Sonrasında adam geri gelmemiş, yerine de biri gönderilmemişti.

Chaol'un yanına verilen hizmetçi Kadja onun akşam yemeği için giyinmesine, gece yatarken soyunmasına yardım etmiş; o sabah Chaol uyanır uyanmaz kahvaltısını başucuna getirmişti.

Kağan kesinlikle iyi yemekten anlıyordu.

Mükemmelen baharatlar eklenmiş ve ateşte pişmiş etler; etler öyle yumuşaktı ki kemiklerden kolayca ayrılıyordu. Farklı renklerde pirinçler otlarla zenginleştirilmiş, ekmekler tereyağına ve sarmısağa bulanmıştı. İmparatorluğun her yerindeki içki imalathanelerinden tatlı şaraplar ve likörler. Chaol likörlere hiç uzanmadı; sadece kağanın yeni misafirlerine isteksizce kadeh kaldırdığında kendisine sunulan tören kadehini kabul etti. Kağan, Chaol'un yas tutan bir babadan beklediğinden daha büyük bir konukseverlik sergilemişti.

Fakat Nesryn içkiden bir yudum, yemekten bir lokma almıştı. Ziyafet bittikten sonra da ancak bir dakika bekleyip süitlerine dönmek için izin istemişti. Chaol kabul etmişti. Elbette edecekti. Fakat süit kapılarını kapattıklarında ve Chaol, Nesryn'le konuş-

mak istediğinde Nesryn bu isteği reddetmişti. Nesryn uyumak, onunla yarın konuşmak istiyordu.

Chaol, Nesryn'e kendisinin ya da Nesryn'in odasında birlikte uyumak isteyip istemediğini soracak cüreti bile göstermişti.

Kapının çarpılması Nesryn'in sözlerini yeterince iyi vurgulamıştı.

Böylece Kadja, Chaol'u yatağa yatırmış; Chaol yatakta dönüp durmuş, ter içinde kalmış; örtülerini elleriyle yana çekmek değil, ayaklarıyla itmek istemişti. Zekice tasarlanmış havalandırma sisteminden içeri süzülen serin esinti –kubbelerin ve kulelerin arasında rüzgârı yönlendiren kulelerden gelen, ardından sarayın altındaki kanallarda serinletilip odalara ve salonlara dağılan hava– bile Chaol'u rahatlatmıyordu.

Nesryn'le ikisi konuşmakta iyi değillerdi. Buna çabalasalar da sonuçlar feci oluyordu.

Her şeyi bozmuşlardı. Chaol onunla arasını düzeltemediği için kendine tekrar tekrar küfrediyordu. Daha iyi olmaya çalışmadığı için.

Şifacının gelmesini bekledikleri son on dakikada birbirlerine doğru dürüst bakmamışlardı bile. Nesryn'in yüzünde bezgin bir ifade vardı. Saçları omuzlarına sarkıyordu. Yüzbaşı üniformasını giymemiş, bunun yerine her zamanki gece mavisi tuniğini ve siyah pantolonunu giymişti. Adarlan renklerini taşımaya tahammül edemiyormuş gibi.

Kadja, Chaol'a yine mavi ceketini giydirdi. Hatta ceketin önündeki kopçaları bile cilalamıştı. İşini yapışında sessiz bir gurur vardı. Şato hizmetçilerinin çoğundaki çekingenlikten ve korkudan eser yoktu onda.

Nesryn "Geç kaldı," diye mırıldandı. Gerçekten, süslü ahşap saat şifacının on dakika geçtiğini gösteriyordu. "Gelip gelmeyeceğini birine sorsak mı acaba?"

"Zaman verelim."

Nesryn, Chaol'un önünde durup kaşlarını çattı. "Hemen başlamamız gerek. Kaybedecek zaman yok."

Chaol bir nefes aldı. "Ailenin yanına dönmek istemeni anlıyorum."

"Seni sıkboğaz etmeyeceğim. Fakat bir gün bile çok şey fark ettirir."

Chaol, Nesryn'in ağzındaki gergin çizgileri fark etti. Aynılarının kendisinde de olduğundan şüphesi yoktu. Kendisini Dorian'ın o sırada nerede olabileceğini düşünmekten alıkoymaya çalışmak için müthiş bir çaba sarf etmesi gerekti. "Şifacı geldiğinde neden sen de şehirdeki akrabalarını ziyaret etmiyorsun? Belki de Rifthold'daki ailenden haber almışlardır."

Nesryn ince elini salladı. "Sen işini bitirene kadar bekleyebilirim."

Chaol kaşlarını kaldırdı. "O zamanı da volta atarak mı geçireceksin?"

Nesryn en yakınındaki kanepeye gömüldü. Altın sarısı ipek hafif bedeni altında hışırdadı. "Buraya sana yardım etmeye geldim. Bu konuda ve davamız için. Kendi ihtiyaçlarım için yanından ayrılmayacağım."

"Ya sana emir verirsem?"

Nesryn sadece başını iki yana salladı. Siyah saçları da başıyla beraber sallandı.

Chaol o emri veremeden ağır ahşap kapı aceleyle çalındı.

Nesryn'in ağzından Halha dilinde "girin" anlamına gelen bir sözcük çıktı. Chaol yaklaşan ayak seslerini dinledi. Sessiz ve hafif ayakların sesini.

Oturma odasının kapısı bal rengi bir elin itmesiyle açıldı.

Chaol önce kızın gözlerini fark etti.

Muhtemelen kız sokakta o gözlerle insanları oldukları yere çakıyordu. İçlerinden canlı bir sarımsı kahverengi yayılan gözler. Kızın koyu sarı, hafifçe kıvrık uçları ince belini yalayan saçları arasına zengin kahverengi tonları serpişmişti.

Kıvrakça ve zarifçe hareket ediyordu. Kullanımı pratik, siyah terlikler geçirdiği ayakları odayı arşınlarken hızlı ve tereddütsüzdü. Süslü eşyayı ya fark etmiyor ya da umursamıyordu.

Gençti. Ya yirmi birinde ya yirmi ikisinde.

Fakat o gözler...çok daha yaşlıydı.

Altın sarısı kanepenin karşısındaki oymalı, ahşap koltuğun karşısında durdu. Nesryn ayağa fırladı. Şifacı... Kız –o sakin zarafeti; berrak gözleri; soluk mavi, muslin elbisesine bakılırsa kız mutlaka şifacı olmalıydı– bir Chaol'a bir Nesryn'e baktı. Nesryn'den birkaç santim kısa olan kızın ince yapısına rağmen ona benzer bir zarafeti vardı... Chaol şifacının cömertçe bahsedilmiş diğer özelliklerine uzun uzadıya bakmadı.

Nesryn, Chaol'un dilinde "Torre Cesme'den mi geldin?" diye sordu.

Şifacı sadece Chaol'a baktı. O etkileyici gözlerde hayrete ve öfkeye benzer bir bakış belirdi.

Şifacı elini elbisesinin cebine attı. Chaol onun bir şey çıkarmasını beklese de kızın eli cebinde kaldı. İçindeki bir nesneyi tutuyormuş gibi.

Kaçmaya hazır bir ceylan değil; dövüşmek, kaçmak ya da konumunu koruyup başını eğerek tehlikenin üzerine yürümek seçeneklerini tartan bir erkek geyik gibiydi.

Chaol gözlerini kızın soğuk ve sakin bakan gözlerine dikti. Yüzbaşıyken kendisine getirilen birçok genç geyiğe diz çöktürmüştü.

Nesryn kıza Halha dilinde bir şeyler sordu. Şüphesiz baştaki sorusunu yinelemişti.

Şifacının boğazında ince bir yara izi vardı. Belki yedi santim uzunluğunda bir iz.

Chaol ne tür bir silahın öyle bir yara izi bırakacağını biliyordu. Kafasının içine doluşan, ize neyin neden olmuş olabileceğine dair olasılıklar ise hiç de hoş değildi.

Nesryn susup onları izledi.

Şifacı sadece topuğunun üzerinde dönüp pencerelerin yanındaki masaya yürüdü. Bir koltuk çekti. Köşedeki düzenli yığının içinden bir parşömen aldı.

Kağan haklıydı. Bu şifacılar her kimseler kesinlikle onun tahtına tabi değildiler. Ayrıca asilzadeler ve iktidar onları etkilemiyordu.

Kız bir çekmeceden cam bir kalem çıkardı. Kalemi parşömene doğrulttu.

"İsim."

Kızın aksanı yoktu. Ya da en azından o diyarlara has bir aksanı yoktu.

"Chaol Westfall."

"Yaş?"

Aksan. Bu aksan...

"Fenharrow."

Kalem yalpaladı. "Yaş?"

"Fenharrow'lu musun?"

Ne işin var burada, memleketinden bu kadar uzakta?

Kız Chaol'a soğuk, etkilenmediğini belli eden bir bakış attı.

Chaol yutkunup "Yirmi üç," dedi.

Kız kâğıda bir şeyler karaladı. "Yaranın nereden başladığını tanımlayın."

Kızın ağzından çıkan her sözcük kısa, sesi alçaktı.

Bu vakayı almasını hakaret mi sayıyordu? Buraya çağırıldığında yapması gereken başka işler mi vardı? Chaol'un aklına bir gece önce Hasar'ın yüzünde beliren o hınzırca gülümseme geldi. Belki de prenses bu kadının hastalara karşı pek de nazik olmadığını biliyordu.

"İsmin ne?"

Soru yüzünde gergin bir ifade şekillenen Nesryn'den gelmişti.

Şifacı kıpırtısızca Nesryn'i süzdü. Onu o ana dek fark etmemiş gibi gözlerini kırpıştırdı. "Siz...buralı mısınız?"

"Babam buralıydı," dedi Nesryn. "Adarlan'a taşınıp annemle evlendi. Şimdi orada akrabalarım var... Burada da." Ailesinden bahsederken endişe ve korkuya dair her tür belirtiyi etkileyici bir şekilde yüzünden silen Nesryn tatlı dille "Adım Nesryn Faliq," dedi. "Adarlan Muhafız Kıtası Yüzbaşısı'yım."

Şifacının gözlerindeki o hayret ifadesinin yerini temkin aldı.

Şifacı, Chaol'un kim olduğunu biliyordu. Bakışından, onu süzüşünden belliydi bu. Chaol'un bir zamanlar o unvana sahip olduğunu, şimdi ise başka bir şeye dönüştüğünü biliyordu. Bu yüzden

isim, yaş... Bu sorular saçmalıktı. Ya da bürokratik ıvır zıvır. Chaol daha çok ikinci olasılıktan şüpheleniyordu.

Fenharrow'lu bir kadın. Adarlan saray meclisinin iki üyesiyle bir araya gelen...

Şifacıyı okumak zor değildi. Neler gördüğünü. Boğazındaki o izin nereden geldiğini.

Chaol sertçe "Burada olmak istemiyorsan bir başkasını gönder," dedi.

Nesryn, Chaol'a doğru döndü.

Şifacı sadece gözlerini Chaol'un gözlerine dikti. "Bunu yapabilecek başkası yok." Söylemese de lafının nereye varacağı belliydi: *İçlerinden en iyisini gönderdiler.*

O sakin, kendinden emin duruşa bakılırsa Chaol'un bundan şüphesi yoktu. Şifacı bir kez daha kalemini kâğıdın üzerinde bekletti. "Yaranın nereden başladığını tanımlayın."

Oturma odasının kapısının çalınmasıyla sessizlik bölündü. Chaol irkildi. Yaklaşan ayak seslerini işitmediği için kendisine küfretti.

Fakat gelen yeşil ve altın sarısı içindeki, bir kedi gibi sırıtan Prenses Hasar'dı. "Günaydın Lord Westfall. Yüzbaşı Faliq." Prensesin örülü saçları her yalpalayan adımında sallanıyordu. Hasar şifacının yanına gitti. Şifacı, prensese Chaol'un kızgınlık olarak adlandırmaya cüret edebileceği bir ifadeyle baktı. Prenses eğilip şifacının yanağına bir öpücük kondurdu. "Genellikle bu kadar somurtkan olmazsın Yrene."

İşte...bir ismi vardı demek

"Sabah *kahve*mi içmeyi unuttum da." Chaol'un o sabah güçbela içtiği kıvamlı, baharatlı içecekti bu. Nesryn'in sonradan söylediğine göre zamanla tadına varılan bir içecek.

Prenses masanın kenarına oturdu. "Dün gece yemeğe gelmedin. Kashin bu yüzden surat asıp durdu.

Yrene'in omuzları gerildi. "Hazırlık yapmam gerekiyordu."

"Yrene Towers çalışmak için kendini Torre'ye kilitliyor demek? Hayretten şuracıkta düşüp ölebilirim."

Chaol, prensesin sesinin tonundan çok şey anlamıştı. Torre

Cesme'nin en iyi şifacısı bu sıfatı hak etmek için ağır bir çalışma disiplini benimsemişti.

Hasar, Chaol'a baktı. "Hâlâ sandalyede mi?"

Yrene prensese yumuşak bir tonla "Şifa zaman alır," dedi. Sesinde itaatten ya da saygıdan eser yoktu. "Az önce başladık."

"Kabul ettin demek?"

Yrene prensese sert bir bakış attı. "Lorda ne gerekeceğini değerlendiriyorduk." Çenesiyle kapılara işaret etti. "İşim bitince yanına gelsem?"

Nesryn, Chaol'a etkilendiğini belli eden, temkinli bir bakış attı. Dünyanın en güçlü imparatorluğunun prenseslerinden birine kapıyı gösteren bir şifacı.

Hasar öne eğilip Yrene'in sarımsı kahverengi saçlarını eliyle dağıttı. "Tanrılar seni kutsamamış olsa dilini bizzat keserdim." Bu sözlerde tatlı dilli bir kin vardı. Yrene ona sadece cılız, dalgın bir gülümsemeyle karşılık verdi. Hasar masadan inip alaycı bir tavırla başını Chaol'a doğru salladı. "Endişelenmeyin Lord Westfall. Yrene sizinkine benzer ve çok daha kötü yaraları iyileştirdi. Kısa sürede sizi ayağa kaldırıp efendinize hizmet edebilecek hale getirir." Nesryn'in soğuk bakışlarını çeken, giderayak atılan bu taşın ardından prenses gözden kayboldu.

Dış kapının kapandığını işitmek için epeyce beklediler.

Chaol sadece "Yrene Towers," dedi.

"Ne olmuş?"

Yrene'in o hafif şakacı tavrı kaybolmuştu. İyiydi bu.

"Kalçlarımda his ve hareket kaybı var."

Yrene'in gözleri dodsoğru Chaol'un kalçalarına çevrildi. "Erkekliğinizi kullanabiliyor musunuz?"

Chaol soru karşısında irkilmemeye çalıştı. Nesryn bile açık sözlü soru karşısında afallamıştı.

Chaol gergince, yanaklarına yürüyen kırmızıya engel olmaya çalışarak "Evet," dedi.

Yrene bir Nesryn'e bir Chaol'a bakıp bakıp düşündü. "Sonuna kadar kullandınız mı peki?"

Chaol dişlerini sıktı. "Bunun ne ilgisi var şimdi?" Hem Nesryn'le arasındaki ilişkiyi nasıl haber almıştı?

"Kocaman bir *hayır* yazıyorum."

Sonra da kelimenin altını çizdi.

Chaol homurdandı. "Herhalde şimdi de tuvalet alışkanlıklarımı soracaksın?"

"Listemde sonraki sıradaydı."

"Değişiklik olmadı," dedi Chaol. "Tabii Nesryn'le teyit etmek istersen bilemem."

Yrene, soğukkanlı bir tavırla Nesryn'e doğru dönmekle yetindi. "Siz hiç kendisini zorlanırken gördünüz mü?"

Chaol, Nesryn'e "Buna yanıt verme," diye hırıldadı.

Nesryn bir koltuğa gömülüp ses etmeyecek kadar sağduyulu davrandı.

Yrene kalemi bırakıp ayağa kalktı ve masanın etrafından dolaştı. Sabah güneşinin ışıkları saçlarına takılıp bir hale gibi başından yansıdı.

Diz çöktü. "Çizmelerinizi çıkarır mısınız, ben mi çıkarayım?"

"Ben yaparım."

Yrene topuklarının üzerine oturup Chaol'un hareketlerini izledi. Bir başka sınavdı bu. Chaol'un ne kadar hareketli ve çevik olabileceğini görmek için. Chaol'un bacaklarının ağırlığı, sürekli bacaklarının pozisyonunu ayarlama ihtiyacı... Chaol dişlerini gıcırdatıp dizini tuttu. Ayağını ahşap ayaklıktan kaldırıp eğildi ve birkaç kez hızlıca çekiştirerek çizmelerini çıkardı. Diğer çizmeyi de çıkarınca "Pantolonu da mı?" diye sordu.

Chaol iyi davranması gerektiğini, Yrene'in yardımcı olması için ona el açması gerektiğini bilse de...

Yrene sadece "Birkaç içkiden sonra olur sanırım," dedi. Sonra omzunun üzerinden şaşkın haldeki Nesryn'e baktı. "Özür dilerim," dedi. Sesindeki keskin ton sadece bir nebze eksilmişti.

"Neden ondan özür diliyorsun?"

"Sanırım şu günlerde seninle yatağını paylaşma talihsizliğini yaşıyor."

Chaol'un Yrene'i omuzlarından tutup sarsmamak için kendisini tutması gerekti. "Sana bir şey mi yaptım ben?"

Bu çıkış Yrene'i duraklatmış gibiydi. Yrene, Chaol'un çoraplarını çekip çıkardı ve çizmeleriyle aynı yere attı. "Hayır."

Bir yalan. Chaol'un kokusunu da tadını da aldığı bir yalan.

Fakat Chaol'un sözleri Yrene'in odaklanmasını sağlamıştı. Chaol ayağını Yrene'in ince elleri arasına alışını izledi. Hissetmediği için izliyordu. Sadece karın kaslarındaki hareketi hissediyordu. Fakat Yrene'in ayağını sıktığından, hafifçe tuttuğundan ya da tırnaklarını geçirip geçirmediğinden emin olamıyordu. Bunun için bakması gerekiyordu. O da baktı.

Yrene'in dördüncü parmağında bir yüzük vardı. Bir nikâh yüzüğü. "Kocan buralı mı?" Belki de karısı. Emin olamıyordu.

"Ben evli..." Yrene gözlerini kırptı ve kaşlarını çatıp yüzüğe baktı. Cümlesini bitirmedi.

Demek evli değildi. Gümüş yüzük sadeydi. Lâl taşının iriliği ancak bir yağmur damlası kadardı. Muhtemelen yüzüğü erkekler kendisini rahatsız etmesin diye takıyordu. Rifthold sokaklarında birçok kadının bunu yaptığını görmüştü.

"Bunu hissedebiliyor musunuz?" diye sordu Yrene. Tek tek bütün parmaklara dokunuyordu.

"Hayır."

Diğer ayağa da aynısını yaptı. "Ya bunu?"

"Hayır."

Chaol daha önce böyle muayenelerden geçmişti... Şatoda ve Rowan'la.

Nesryn araya girip "İlk yara," dedi, "omurgasındaydı. Bir arkadaşlarının biraz şifa bilgisi vardı. Chaol'u elinden geldiğince iyileştirdi. Bedeninin üst kısmını yeniden hareket ettirebilse de kalçalarından aşağısı hareketsiz kaldı."

"Ne sebep oldu... Yani yaraya?"

Yrene'in elleri Chaol'un ayağında ve ayak bileğinde geziniyor, hafifçe vurup denemeler yapıyordu. Belli ki Prenses Hasar'ın da söylediği gibi bunu daha önce yapmıştı.

Chaol hemen yanıt vermedi. O dehşet, acı ve öfke dolu anları cımbızla ayıklar gibi zihninin içinde ayıkladı.

Nesryn ağzını açacak olsa da Chaol araya girdi. "Dövüşte. Mücadele sırasında sırtıma bir darbe aldım. Büyülü bir darbe."

Yrene'in parmakları Chaol'un bacaklarından yukarı çıkıyor, hafifçe vurup sıkıyordu. Chaol bunların hiçbirini hissetmiyordu. Kaşlarını çatıp odaklanmak için çaba gösterdi. "Hareket kabiliyetinizi bu kadar geri kazanabildiğinize göre belli ki yetenekli bir şifacıydı."

"Elinden geleni yaptı. Sonra benden buraya gelmemi istedi."

Yrene ellerini Chaol'un bacaklarına bastırdı. Chaol o ellerin gitgide yukarı çıktığını görürken epey bir korku hissediyordu. Aklından şifacıya *erkekliğinde* can kalıp kalmadığından bizzat emin olmak isteyip istemediğini sormak geçiyordu ki Yrene başını kaldırıp gözlerini kendisine bakan Chaol'un gözlerine dikti.

Bu yakın mesafeden Yrene'in gözleri altın sarısı bir alev gibiydi. Manon Siyahgaga'nın soğuk metalimsi, bir yüzyıl boyunca süren şiddetin ve yırtıcı içgüdülerin etkisini taşıyan gözleri gibi değil...bir kış gecesi durmadan yanan bir alevdi. Yrene "Sırtınızı görmem gerek," dedi. Sonra geri çekildi. "En yakın yatağa uzanın."

Chaol bunun çok da kolay olmadığını Yrene'e hatırlatmadan Nesryn hemen harekete geçip tekerlekli sandalyesini ittiği Chaol'u odasına götürdü. Kadja, Chaol'un yatağını hazır etmiş, yatağın kenarına turuncu lalelerden bir buket bırakmıştı. Yrene koku nahoşmuş gibi havayı kokladı. Chaol ona soru sormaktan kaçındı.

Sonra yatağına yatması için kendisine yardım etmeye çalışan Nesryn'i eliyle kışkışladı. Yatak Chaol'un bu işi tek başına becerebileceği kadar alçaktaydı.

Yrene kapı aralığında beklerken Chaol bir eliyle yatağı tutup diğer eliyle tekerlekli sandalyenin kolçağına yapıştı. Sonra güçlü bir hareketle kendisini iterek yatakta oturur pozisyona geçti. Ceketindeki kısa süre önce cilalanmış düğmeleri bir bir çözdü. Çıkardığı ceketi beyaz gömleğinin üzerine bıraktı.

"Herhalde yüzüstü uzanmam gerek?"

Yrene, Chaol'a başını hafifçe salladı.

Dizlerini tutan, karnı gerilen Chaol bacaklarını yatağın üzerine çöküp sırtüstü uzandı.

Kısa bir an içi spazm yüzünden Chaol'un bacakları seğirdi. Gerçek anlamda, kontrollü bir hareket değildi bu. Chaol bunu haftalar önce spazm ilk kez gerçekleştiğinde fark etmişti. Bunun aldığı yaranın bir etkisi olduğunu, genellikle fazlaca hareket ettiğinde ortaya çıktığını anladığından beri o ezici ağırlığı hâlâ göğsünün üzerinde hissedebiliyordu.

Yrene "Bacaklarda spazmlar o tür yaralanmalarda sık görülür," dedi. Sonra Chaol'un bacaklarının yeniden hareketsiz kalışını gözledi. "Bu spazmlar zamanla hafifleyebilir." Bir elini sallayıp Chaol'a karın üstü dönmesini işaret etti.

Chaol tek kelime etmeden yattığı yerde sırtını doğrultup ayak bileklerini üst üste attı. Sonra sırtüstü yattı ve döndü. Bacakları bedenini geriden takip ediyordu.

Yrene hiç renk vermediğinden Chaol'un kendinden istenilenleri hızla anlaması karşısında etkilenip etkilenmediği belirsizdi. Şifacı kaşını bile kaldırmıyordu.

Ellerini çenesinin altında kavuşturan Chaol omzunun üzerinden baktı ve Yrene'in kendisine yaklaşmasını, yeniden bir aşağı bir yukarı yürümeye başlayan Nesryn'e oturması için el edişini izledi.

Sonra Yrene'de büyüye dair bir işaret aradı. Araması gerekenin ne tür bir işaret olduğu hakkında en küçük bir fikri yoktu. Dorian'daki işaretler buz, rüzgâr ve ışık parlamadı; Aelin'dakiler amansız ve yakıcı alevlerdi. Fakat şifa büyüsü söz konusu olduğunda... Acaba dışarı akseden, elle tutulur işaretler miydi bunlar? Ya da sadece Chaol'un bedeninde, kemiklerinde ve kanında şahit olabileceği türde şeyler miydi?

Eskiden bu tür sorular, büyünün ona dokunma fikri bile onu irkiltirdi. Fakat tüm o şeyleri yapan ve o şeylerden korkan adam... O adamı cam şatonun paramparça harabeleri arasında bıraktığı için memnundu.

Yrene bir süre Chaol'un başında dikilip sırtını inceledi

Yrene avuçlarını Chaol'un kürekkemiklerine yasladığında elle-

ri sabah güneşi kadar sıcaktı. Sessizce gözlemleyip "Buradan vurulmuşsunuz," dedi.

Orada bir iz vardı. Kralın darbesinin indiği yerde belli belirsiz, dağınık bir solukluk. Dorian yaranın olduğu yeri ikili aynalar kullanarak Chaol'a göstermişti.

"Evet."

Yrene'in elleri Chaol'un omurgasındaki çukur boyunca gezindi. "Dalga etkisi şurayı vurmuş; kırıp parçalamış." Yrene bu sözleri Chaol'a söylemiyordu. Sanki kendi kendine konuşuyordu. Bir tür trans halinde dalıp gitmişti.

Chaol o acının hatırasıyla, getirdiği hissizlik ve boşluk hissiyle mücadele etti.

"Bunu anlayabiliyor musun?" diye sordu Nesryn.

"Yeteneğim anlamamı sağlıyor." Yrene'in eli Chaol'un sırtının ortasında gezinip itti, dürttü. "Sizi vuran feci bir güçmüş."

Chaol "Evet," demekle yetindi.

Yrene'in elleri gitgide aşağılara indi. Ta ki Chaol'un pantolonunun belinin birkaç santim aşağısına ulaşana dek. Chaol dişlerinin arasından tıslayıp çıplak omzunun üzerinden öfkeyle baktı. "Küçük bir uyarı."

Yrene, Chaol'a aldırış etmeden onun sırtının en aşağılarına dokundu. Chaol bunu hissetmedi.

Yrene parmaklarını bir örümcek gibi, omurgalarını sayıyormuş gibi gezdirdi. "Ya burası?"

"Seni hissedebiliyorum."

Yrene biraz geriye gitti. "Ya burası?"

"Hiçbir his yok."

Yrene o noktayı zihnine kazıyormuş gibi yüzünü buruşturdu. Chaol'un sırtının dış kenarlarına uzandı. Yukarı çıkıp hissin nerede kaybolduğunu sordu.

Sonra onun boynunu ve başını ellerine alıp bir o yana bir bu yana çevirdi. Sınayıp değerlendirdi.

Sonunda Chaol'a hareket etmesini emretti. Doğrulmasını değil fakat bir kez daha dönmesini.

Yrene'in göğüs kaslarını, karın kaslarını, kaburgalarını dürtüp yokladığı Chaol kavisli, boyalı tavana baktı. Sonra Chaol'un pantolonunun altına giden kaslara ulaştı ve daha aşağı ilerledi. Chaol "Yok artık," dedi.

Yrene, Chaol'a inanmaz gözlerle baktı. "Benim görmemden özellikle utanacağınız bir şey mi var?"

Vay vay, şu Fenharrow'lu Yrene Towers'ın çetin ceviz olduğundan şüphe yoktu. Chaol gözlerini ona ve o gözlerdeki meydan okuyan bakışa dikti.

Yrene'in tepkisi sırıtmak oldu. "Kuzey kıtalı adamların çok edepli ve temkinli olduklarını unutmuşum."

"Buradakiler öyle değil midir?"

"Hayır. Burada bedenler baş tacı edilir, gizlenmez. Erkekler de kadınlar da bu düşünceyi benimser."

Chaol şimdi o hizmetçinin rahat tavrını anlamıştı.

"Akşam yemeğinde gayet giyiniktiler."

Yrene soğuk bir sesle "Partilere kadar bekleyin," dedi. Fakat pantolonunun belinde epeyce aşağı inmiş ellerini kaldırmıştı bile. "Erkekliğinizle ilgili iç ya da dış sorunlar fark etmediyseniz muayene etmeme gerek yok."

Chaol içindeki on üç yaşına dönmüş de ilk kez güzel bir kızla konuşmaya çalışıyormuş hissini bastırıp dişlerinin arasından "Peki," dedi.

Yrene bir adım gerileyip Chaol'a gömleğini verdi. Chaol yattığı yerde doğruldu. Karın kasları gerildi. Gömleği üzerine geçirdi.

Nesryn uzun adımlarla yaklaşıp "E?" dedi.

Yrene kalın, serbestçe hareket eden bir buklesiyle oynayıp "Düşünmem gerek," dedi. "Amirimle konuşmalıyım."

Nesryn dikkatle "En iyisi olduğunu sanıyordum," dedi.

"Birçok yetenekli şifacıdan biriyim," dedi Yrene. "Fakat Baş Şifacı bu görevi bana verdi. Önce onunla konuşsam iyi olur."

"Durum kötü mü?" diye sordu Nesryn. Chaol, Nesryn'e bu soruyu sorduğu için minnettardı. Çünkü kendisi buna cesaret edemiyordu.

Yrene, Chaol'a bakmakla yetindi. Bakışı içten ve korkusuzdu. "Kötü olduğunu biliyorsunuz."

"Fakat ona yardım edebilir misin?" Nesryn bu kez daha sert bir tonla bastırmıştı.

Yrene gözlerini Nesryn'in gözlerine çevirip "Daha önce o tür yaraları iyileştirdim," dedi. "Fakat bu durumda...bekleyip görmek gerek."

"Ne zaman... Ne zaman emin olursun?"

"Düşünecek zamanım olduğunda."

Chaol, Yrene'in karar vermek için zamana ihtiyacı olduğunu fark etti. Ona yardım edip etmemeye *karar vermek* istiyordu.

Chaol bir kez daha gözlerini Yrene'in gözlerine dikti. Hiç olmazsa anladığını görsün diye. Nesryn'in aklına aynı fikrin gelmemesinden memnundu. Yoksa şimdiye kadar Yrene'i duvara yapıştırırdı.

Fakat Nesryn için...şifacılar sitem edilemeyecek kişilerdi. O şehirdeki tanrılar kadar kutsaldılar. Onların etik anlayışı sorgulanamazdı.

"Ne zaman geri geleceksin?" diye sordu Nesryn.

Chaol az kalsın "*Asla*," diyecek oldu.

Yrene ellerini ceplerine soktu. Sadece "Haber veririm," deyip gitti.

Nesryn, Yrene'in arkasından bakakaldı. Sonra yüzünü ovuşturdu.

Chaol hiçbir şey söylemedi.

Fakat Nesryn sırtını dikleştirip odadan hızla oturma odasına gitti. Hışırdayan kâğıtların sesi geldi. Sonra...

Nesryn kaşlarını çatarak kapı aralığında dikiliyordu. Ellerinde Yrene'e ait o kâğıt vardı.

Nesryn kâğıdı Chaol'a verdi. "Ne demek oluyor bu?"

Kâğıda Yrene'in karman çorman elyazısıyla dört isim yazılmıştı.

Olgnia.

Marte.

Rosana.

Josefin.

Son isim defalarca yazılmıştı.

Ayrıca altı defalarca çizilmişti.

Josefin. Josefin. Josefin.

Chaol "Belki de Torre'de yardımı dokunabilecek şifacılardır bunlar," diye yalan söyledi. "Belki de konuşmalarına kulak veren casusların bir başka kişiyi önermelerinden korkmuştur."

Nesryn'in dudakları yana kıvrıldı. "Bakalım döndüğünde ne diyecek? En azından gerektiğinde Hasar onun yerini bize bildirebilir." Ya da ismi şifacıyı huzursuz eden Kashin. Yrene'i Chaol'u tedavi etmeye zorlayacağından değil fakat...faydalı bir bilgiydi bu.

Chaol tekrar kâğıda baktı. Hararetle altı çizilmiş o isme.

Yrene orada olduğu sırada kendisine o ismi hatırlatma ihtiyacı duymuş gibi. Chaol'un yanındayken. Bu kişiler her kimseler onları anımsadığını bilmelerine ihtiyacı varmış gibi.

Chaol, Fenharrow'dan bir başka yetenekli şifacı tanımıştı. Kralı o şifacıyı onunla kaçacak kadar, ikisi için daha iyi bir hayat arayacak kadar sevmişti. Chaol küçüklüklerinde Fenharrow'da neler olduğunu biliyordu. Sorscha'nın orada ve Rifthold'da nelere göğüs gerdiğini biliyordu.

Chaol yıllarca Fenharrow'un yaralı çayırlarında at sürmüştü. Yanmış ve terk edilmiş kulübeleri, o kulübelerin yerinde yeller esen sazdan çatılarını görmüştü. O kulübelerin sahipleri köle edilmişler, ölmüşler ya da başka yerlere kaçmışlardı. Çok çok uzaklara.

Hayır, Chaol o kâğıdı elinde tutarken Yrene Towers'ın geri dönmeyeceğini fark etti.

6

Yrene eski yüzbaşının yaşını bilse de onun o denli... genç görüneceğini ummamıştı.

O odaya girip o yakışıklı yüzü, o yüzün sertleşmiş ve geniş hatlarına yerleşmiş ölçülü ifadeyi görene dek kafasında bunun hesabını yapmamıştı.

Yrene'i kızdıran bu ümit olmuştu. Yüzbaşının yanağındaki ince yara izinin bir aynısını diğer yanağında açma özlemi.

Yrene profesyonellikten en korkunç şekliyle uzak davranmıştı. O zamana dek hastalarının hiçbirine o kadar kaba ve acımasızca davranmamıştı.

Neyse ki Hasar gelmiş de onu biraz sakinleştirmişti. Fakat o adama dokunmak, ona nasıl *yardım edebileceğini* düşünmek...

Yrene'in son dört nesilden Towers kadınlarının isimlerini yazmak gibi bir niyeti yoktu. Bigileri kaydeder gibi yaparken annesinin adını tekrar tekrar yazmak gibi bir niyeti de. Bu yaptığı kafasının içindeki dayanılmaz uğultuya deva olmamıştı.

Yrene bir saat kadar sonra ter ve toz içinde Hafiza'nın ofisine daldı. Saraydan çıkıp tıklım tıklım, dar sokakladan geçmek; sonra da o sonu gelmez basamaklardan çıkmak ona bir ömür gibi uzun gelmişti.

Yrene gecikmiş, böylece ilk kez gerçekten profesyonelce olmayan bir hata yapmıştı. Daha önce bir randevusuna geciktiği olma-

mıştı. Saat tam onda Baş Şifacı'nın bürosunda değil, yatak odasındaki koridordaki bir nişin içindeydi. Elleri yüzünde, nefes alıp vermeye çalışıyordu.

Eski yüzbaşı beklediği gibi bir zorba çıkmamıştı.

Konuşması bir askerden çok lord gibiydi. Fakat bedeni kesinlikle bir asker bedeniydi. Yrene kağanın gözde savaşçılarını parmaklarının ucundaki kasların yarattığı hissi bilecek kadar çok iyileştirmişti. Lord Westfall'un bronz tenini kaplayan yara izleri o kasların zor yollardan geliştiğini açıkça belli ediyordu. Şimdi de o kaslar ona tekerlekli sandalyesiyle etrafta gezinmesine yardımcı oluyordu.

Omurgasına aldığı yara ise...

Yrene Baş Şifacı'nın bürosunun eşiğinde durdu. Yanında burnunu çeken bir çırağın oturduğu Hafiza başını kaldırdı.

Bir eliyle kapı tokmağını tutan Yrene gergince "Biraz konuşmamız gerek," dedi.

Ağlayan kıza mendil uzatan Hafiza "İşimiz bitince konuşuruz," diye yanıt vermekle yetindi.

Nadiren erkek şifacılar çıksa da Silba'nın lütfuna mazhar olanlar genellikle kadındı. Odadaki kız da muhtemelen daha on dördünde yoktu... Yrene o yaşta kuzeninin çiftliğinde çalışıyordu. Burada olmanın *hayalini kuruyordu.* Ayrıca kesinlikle kimseye hayatındaki üzüntüleri anlatıp ağlamıyordu.

Fakat Yrene kapıyı ardından kapatıp bürodan çıktı. Dar sahanlıkta duvara yaslanıp beklemeye başladı.

Burada iki kapı daha bulunuyordu: Hafiza'nın özel atölyesine açılan kilitli kapı ve Baş Şifacı'nın yatak odasına açılan kapı. İlk kapıda uçan bir baykuşun, diğerinde dinlenen bir baykuşun oymaları vardı. Baykuş Silba'nın sembolüydü. Kulede her yerde bu sembol yer alıyordu. Taşların ve ahşabın üzerinde baykuş oymaları ve kabartmaları. Bazen en ummadık yerlerde ve yüzlerinde komik ifadeler olan baykuşlar. Bazı çıraklar gizli bir şaka yapmak amacıyla, uzun zaman önce onları kazımış gibi. Fakat Baş Şifacı'nın özel atölyesindeki baykuş...

Baykuş kapının üzerindeki boğumlu, demir bir dalın üzerine tünemiş, göklere uçmak için kanatlarını açmaya hazırlanır görünse de...tetikte bir hali vardı. O kapıdan geçen herkesin, belki atölyeye doğru fazlaca uzun bir süre bakan herkesin farkındaydı. O atölyenin kapısı sadece Hafiza'daydı. Anahtarı selefinden devralmıştı. Atölyede kadim, kimi epeyce unutulmuş bilgiler ve araçlar vardı. Çıraklar orada doğal olmayan, dünyaya karışmalarındansa kapalı tutulmalarının yeğleneceği şeyler olduğunu fısıldıyorlardı.

Yrene onların fısıltılı sözlerine hep gülmüş fakat onlara kendisinin ve birkaç seçilmiş kişinin Hafiza'ya atölyesinde eşlik etme hazzını yaşadığını ve orada bazı araç gereçlerin ve mobilyanın son derece *eski* olması dışında dedikodusu edilecek bir şey olmadığını söylememişti. Fakat Baş Şifacı'nın atölyesinin gizemi hâlâ sürüyordu. Muhtemelen yüzyıllardır sürdüğü gibi. Torre'ye dair sevilen ve çıraklardan çıraklara aktarılan bir başka efsaneydi bu.

Yrene eliyle yüzünü yelledi. Basamaklar ve sıcak onu nefes nefese bırakmış, hâlâ soluklanamamıştı. Başını tekrar soğuk taşa yasladı. Elleri tekrar cebindeki kâğıt parçasını aradı. Lord, Yrene'in o yabancının notunu sıkça eline aldığını fark etmiş miydi acaba? Acaba Yrene'in bir silaha uzandığını mı düşünmüştü. Adam her şeyi görüyor, her şeye dikkat kesiliyordu.

Bunun için eğitilmişti. Ölü krala hizmet ettiyse öyle olmalıydı. Tıpkı şimdi yabancılara hiç de iyi davranmamış bir bölgenin kralına hizmet eden fakat bu kıtanın çocuğu olan Nesryn Faliq gibi.

Yrene anlayamıyordu. Lord ve Nesryn arasında romantik bir gerilim ve huzur vardı. Fakat bunun ne düzeyde olduğu... Önemi yoktu. Lordun ihtiyaç duyacağı duygusal iyileşme dışında. Hislerini, korkularını ve ümitlerini dile getirmeye alışık olmayan bir adamdı o. Bu kadarı açıktı.

Hafiza'nın bürosunun kapısı nihayet açıldı. Burnu kızarmış, gözleri buğulu çırak Yrene'e özür dilermiş gibi gülümsedi.

Yrene iç çekip kıza gülümseyerek karşılık verdi. Büroya paldır küldür girecek biri değildi o. Yo, ne denli meşgul olsa da Yrene hep

çıraklara, özellikle de memleket özlemi çekenlere zaman ayırırdı.

O ilk günlerde kimse yemekhanede Yrene'in yanına oturmamıştı.

Yrene yalnız yediği o yemekleri hâlâ hatırlıyordu. İki günün sonunda artık dayanamayıp yemeğini yeraltındaki geniş şifacı kütüphanesine götürdüğünü; o tür şeylere göz yummayan, baston yutmuş gibi dik duran kütüphanecilerden nasıl saklandığını; ara sıra kendisine sadece hercai karakterli Baast Kedisi'nin ve baykuş oymalarının eşlik ettiğini unutmamıştı.

Yrene'in derslerinde yeterince arkadaş edinmesiyle artık yemekhanede oturacak yer bulmak gözünü korkutmayacak bir işe dönmüş; tanıdık ve gülümseyen yüzlerden aldığı cesaretle yemekhaneye geri dönmüştü. Kütüphaneye ve kütüphanenin gizemli kedilerine artık ancak araştırma için uğrar olmuştu.

Yrene çırağın omzuna dokunup "Aşçı bugün bademli kurabiye yaptı," diye fısıldadı. "Çıkarken koku burnuma geldi. Ona altı kurabiye istediğimi söyle. Fakat dördünü sen al." Kıza göz kırptı. "Kalan ikiyi odama bırak."

Kız başını sallayıp gülümsedi. Aşçı herhalde Yrene'in Torre'deki ilk arkadaşıydı. Yrene'i yalnız yerken gören aşçı onun tepsisine gizlice fazladan tatlılar koyup odasına bırakmaya başlamıştı. Hatta kütüphanedeki gözde gizlenme noktasına da. Yrene bunların karşılığını geçen yıl aşçının torununu sinsi bir akciğer hastalığından kurtararak vermişti. Artık ne zaman karşılaşsalar aşçının gözleri doluyor, Yrene de ayda bir kızın durumunu görmek için evlerine gidiyordu.

Kuleden ayrıldığında Yrene'in kızı gözetecek bir başkasını bulması gerekiyordu. Yrene'in kendisini inşa ettiği bu hayattan koparması... Kolay olmayacaktı bu. Ayrıca azımsanamayacak bir suçluluk duyuyordu.

Yrene hâlâ burnunu çeken çırağın geniş, helezoni merdiven basamaklarından hoplaya zıplaya inişini izledi. Sonra derin bir nefes alıp Hafiza'nın bürosuna girdi.

Hafiza selam vermek yerine "Genç lord yeniden yürüyecek mi?"

diye sordu. Ak kaşları alnına doğru yükseldi.

Yrene her zamanki koltuğuna geçti. Koltukta hâlâ az önce büroda olan kızın sıcaklığı vardı.

"İyileşecek. Yarası geçen kış iyileştirdiğim yaranın neredeyse ikizi. Fakat zor olacak."

"İyileşme açısından mı senin açından mı?"

Yrene kızardı. "Ben...yanlış davrandım."

"Beklenen bir durumdu."

Yrene alnındaki teri sildi. "Ne kadar yanlış davrandığımı söylemekten utanıyorum."

"O halde söyleme. Bir dahaki sefere daha iyi davran. Bunu da bir başka ders olarak gör."

Yrene koltuğuna gömüldü. Ağrıyan bacaklarını yıpranmış halıya uzattı. Hafiza'nın hizmetçileri ne kadar yalvarırlarsa yalvarsınlar Baş Şifacı kırmızı ve yeşil halısını değiştirmeye yanaşmıyordu. Kendisinden önceki en az beş selefi o halıyla idare ettilerse o da edebilirdi.

Yrene başını koltuğun yumuşak sırtına yaslayıp açık pencerelerin ötesindeki bulutsuz güne baktı. "Sanırım onu iyileştirebilirim," dedi. Bunu Hafiza'dan çok kendine söylemiş gibiydi. "İşbirliği yaparsa yeniden yürümesini sağlayabilirim."

"Yapacak mı peki?"

"Yanlış davranışlar sergileyen sadece ben olmadım," dedi Yrene. "Fakat Adarlan'lı olduğundan belki de doğası budur."

Hafiza oflar gibi bir kahkaha attı. "Ne zaman onun yanına döneceksin?"

Yrene duraksadı.

Hafiza "Onun yanına *döneceksin*, değil mi?" diye bastırdı.

Yrene koltuğun kolçağındaki, güneşin ağarttığı ipliklerle oynadı. "Ona bakmak, aksanını işitmek...güçtü..." Eli donakaldı. "Fakat haklısınız. Çabalayacağım. Adarlan bunu bana karşı asla kullanmayacaksa."

"Bunu yapacaklarını mı bekliyorsun?"

"Başarısız olursam bunu unutmayacak güçlü dostları var. Kız

arkadaşı *yeni* Muhafız Kıtası Yüzbaşısı. Ailesi buralı fakat kendisi onlara hizmet ediyor."

"Bundan ne çıkardın peki?"

Hep bir ders, hep bir sınav. "Çıkardığım..." Yrene bir nefes verdi. "Sandığım kadar çok şey bilmediğimi çıkardım." Sırtını dikleştirdi. "Fakat onların günahlarını affettirmiyor bu."

Fakat Yrene ömrü boyunca birçok kötü insan tanımıştı. Innish'te onların arasında yaşamış, onlara hizmet etmişti. Lord Westfall'un kahverengi gözlerine bir bakışı onun derinlerde o kötü insanlardan biri olmadığını anlamasına yetmişti. Kız arkadaşının da.

Ve Westfall'un yaşı... Tüm o korkunç suçlar işlenirken o henüz bir çocuktu. Bunlarda bir rolü olmuş olabilirdi; zaten son yıllarda da çok şey yaşanmıştı. Yrene'i düşündüğünde hasta edecek şeyler. Fakat...

"Omurgasındaki yara," dedi Yrene. "O yaranın bir tür kötü büyü tarafından açıldığını iddia ediyor."

Yrene'in büyüsü lekemsi iz karşısında irkilmiş, izden sakınmıştı.

"Ya?"

Yrene ürperdi. "Hiç...öyle bir şey hissetmemiştim. Sanki çürümüş fakat boştu. En uzun kış gecesi kadar soğuktu."

"Bu konuda sözüne güveniyorum."

Yrene güldü. Hafiza'ya nüktesi için minnettardı. Baş Şifacı hiç kar görmemişti. Antica'nın yıl boyu ılık ikliminde kışa en yakın şey muhtemelen lavanta ve limon ağaçlarının üzerinde bazı sabahlar ışıldayan don tabakasıydı.

"Yara..." Yrene yaranın hafızasına işleyen yankısını zihninden uzaklaştırdı. "Daha önce karşılaştığım türde bir büyü yarası değildi."

"Omurgasının iyileşmesine etki edecek mi bu durum?"

"Bilmiyorum. Henüz gücümle yoklamayı denemedim. Fakat... Sizi durumdan haberdar ederim."

"Hizmetindeyim."

"Bu son sınavım olsa bile mi?"

Hafiza gülümseyip "İyi bir şifacı," dedi, "ne zaman yardım isteyeceğini bilir."

Yrene başını dalgınca salladı. Gemiyle eve, savaşa ve kıyıma döndüğünde kimden yardım isteyecekti peki?

Nihayet Yrene "Geri döneceğim," dedi. "Yarın. Bu gece kütüphanede omurga yaralanmaları ve felç konusunu araştıracağım."

"Aşçıya seni nerede bulacağını söylerim."

Yeren, Hafiza'ya buruk bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Sizden de hiçbir şey kaçmıyor, değil mi?"

Hafiza'nın bilmişçe bakışının rahatlatıcı bir yanı yoktu.

Şifacı o gün geri gelmedi. Nesryn bir saat daha bekledi. Sonra iki. Chaol oturma odasında zaman öldürüyordu. Nihayet Nesryn akrabalarını göreceğini açıkladı.

Nesryn amcasını, yengesini ve onların çocuklarını görmeyeli yıllar olmuştu. Son gittiği evlerinde olmaları için dua etti.

Çok az uyumuştu. İçini kasıp kavuran düşünceler yüzünden ne doğru dürüst düşünebilmiş ne de açlığını, bitkinliğini hissedebilmişti.

Kıt yanıtlar veren şifacı da onu teselli etmemişti.

O gün kağanla ya da çocuklarıyla bir görüşme de planlanmamış olduğundan...

Nesryn fuaye kapısına bakarken Chaol "Kendi kendime oyalanabilirim," deyip kitabını kucağına koydu. "Yapabilsem sana katılırdım."

"Yakında yapabileceksin," dedi Nesryn. Şifacı, Chaol'a bir ümit kırıntısı bile vermekten sakınsa da yeterince yetenekli görünüyordu.

Kadın onlara yardım edemezse Nesryn bir başkasını bulurdu. Sonra da başkasını. Yardım etmesi için Baş Şifacı'ya yalvarması gerekse bile.

"Git Nesryn," diye buyurdu Chaol. "Gidene dek huzur bulamayacaksın."

Nesryn boynunu ovuşturdu. Sonra altın sarısı kanepeden kalkıp Chaol'a doğru yürüdü. Ellerini Chaol'un açık bahçe kapılarının yanında duran tekerlekli sandalyesinin iki kolçağına koydu.

Yüzünü Chaol'un yüzüne günlerdir yapmadığı kadar yaklaştırdı. Chaol'un gözleri...nedense daha ışıltılıydı. Düne göre bir nebze daha iyiydi. "Elimden geldiğince erken döneceğim."

Chaol, Nesryn'e sessiz bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Acele etme. Akrabalarını gör." Chaol, Nesryn'e kendi annesini ve erkek kardeşini görmeyeli yıllar olduğunu söylemişti. Babası... Chaol babası hakkında konuşmuyordu.

Sessizce "Belki," dedi Nesryn, "şifacının sorusunu yanıtlayabiliriz."

Chaol ona şaşkın bir bakış attı.

Nesryn "Şu sonuna kadar gidip gidemeyeceğin konusu," dedi.

Chaol'un gözlerindeki ışıltı kayboluverdi.

Nesryn hemen geri çekildi. Nesryn gemide neredeyse Chaol'un üzerine atlayacak olduğunda Chaol onu durdurmuştu. Nesryn onu gömleksiz, sırtındaki ve karnındaki kasları gördüğünde... O an az kalsın şifacıya muayeneyi onun değil, kendisinin yapması için yalvaracaktı.

Acınası. Her ne kadar Nesryn arzularına ket vurmakta hiçbir zaman çok da başarılı olmamışsa da. O yaz Nesryn, Chaol'la birlikte uymaya başlamıştı. Çünkü ilgisinin onu çekiştirdiği yöne gitmemek için direnmeyi anlamsız buluyordu.

Nesryn elini Chaol'un saçlarında gezdirdi. "Akşam yemeğine kadar gelmiş olurum."

Chaol onu eliyle kışkışladı. Nesryn odadan ayrıldığında Chaol kitabını okumaya başlamıştı bile.

Nesryn kendisine birbirlerine sözler vermediklerini anımsattı. Chaol'un ona karşı hata yapmamaya çalıştığını saygılı olmaya eğilimli olduğunu biliyordu. O yaz, şato çöktüğünde Nesryn, Chaol'un öldüğünü sanmıştı. Hayatında hiç öyle bir korku yaşamamıştı. O günlerde ettiği kadar dua etmemişti hiç... Ta ki Aelin'ın alevi Nesryn'i ölümden kurtarana dek. Nesryn, Aelin'ın Chaol'u da kurtarması için dua etmişti.

Nesryn saray koridorlarında yürürken o günlere dair düşünceleri aklından çıkardı. Şehre giden kapıların yerini belli belirsiz

anımsıyordu. Ne istediğini, onun için en önemli şeyin –bir zamanlar– ne olduğunu da. Ta ki kağandan haberleri işitene dek.

Nesryn ailesini terk etmişti. Orada olması gerekirdi. Çocukları, yaşlanan babasını, sert mizaçlı fakat güleç kız kardeşini korumak için.

"Yüzbaşı Faliq."

Nesryn hoş sesi ve hâlâ alışamadığı unvanını işitince durdu. Sarayın yol ayrımlarından birinde dikiliyordu. Dümdüz ilerlerse o yol onu ön kapılara götürecekti. İçeri girdikleri sırada çıkışları bir bir zihnine yazmıştı.

Bulunduğu koridorla kesişen koridorun sonunda Sartaq duruyordu.

Dün Sartaq'ın üzerindeki o güzel giysiler gitmişti. Prensin üzerinde dar deriler vardı. Omuzlarında, bileklerinde, dizlerinde ve baldırlarında takviye edilmiş sade fakat sağlam zırhlar vardı. Göğüs zırhı yoktu. Uzun, siyah saçları arkadan örülmüş, küçük bir deri kayışla bağlanmıştı.

Nesryn yerlere kadar eğildi. Kağanın diğer çocukları karşısında eğilmeyeceği kadar. Söylentilere göre vâris olacağı anlaşılan, günün birinde Adarlan'ın müttefiki olabilecek bir prensin karşısında eğildi...

Tabii hayatta kalırlarsa.

Sartaq, Nesryn'in acelesini fark edince "Aceleniz var," dedi.

"Ben... Şehirde akrabalarım var. Onları görecektim." Ardından Nesryn gönülsüzce devam etti, "Tabii siz ekselanslarının bana ihtiyaçları yoksa."

Sartaq'ın yüzüne buruk bir gülümseme oturdu. O an Nesryn prense yanıtı kendi dilinde verdiğini fark etti. *Onların* dilinde. Nesryn gibi kendi diline dönen prens "Kadara'ya gideceğim," dedi. "Ruk'um..."

"Biliyorum," dedi Nesryn. "Hikâyeleri işittim."

"Adarlan'da bile mi?" Sartaq bir kaşını kaldırdı. Bir savaşçı olduğu kadar cazibeli bir erkekti de. Tehlikeli bir bileşimdi bu. Fakat Nesryn, Sartaq'ın bir eşi olduğunu anımsamıyordu. Nitekim parmağında yüzük de yoktu.

"Adarlan'da bile," dedi Nesryn. Fakat sokaktaki ortalama insanın bu tür öykülerden haberi olmayacağını eklemedi. Nesryn'in ailesinin evinde... A, evet. Kanatlı Prens diyorlardı ona.

"Size eşlik edebilir miyim? Sokaklar benim için bile bir labirentten farksız."

Cömert bir teklifti bu; bir şeref. "Sizi gözlerden uzak tutmayayım." Nesryn'in verdiği yanıtın sebebi öyle adamlarla nasıl konuşacağını bilmemesiydi. Güce doğan, güzel kadınlara ve politikanın entrikalarına alışık adamlar. Fakat söylentilere göre emrindeki ruk binicileri hemen her yerden olabiliyorlardı.

"Kadara beklemeye alışıktır," dedi Sartaq. "En azından izin verin de sizi kapılara kadar geçireyim. Bugün yeni bir muhafız nöbette. Ona yüzünüzü unutmamasını söyleyeyim ki döndüğünüzde içeri girmeniz sorun olmasın."

Nesryn'in giysileri, özensiz saçı... Muhafızlar onu içeri almayabilirlerdi gerçekten. Bu da...utanç verici olurdu. "Teşekkür ederim," dedi Nesryn. Prensle birlikte yürümeye başladı.

Açık pencerelerden birinde dalgalanan beyaz bayrakların yanından geçerlerken sessiz kaldılar. Chaol dün Nesryn'e Kashin'in en küçük kız kardeşinin ölümünün bir cinayet olabileceğine, bunun arkasında da Perrington'ın ajanlarından birinin olabileceğine dair endişelerinden bahsetmişti. Nesryn'in içine korku tohumları ekmeye yetmişti bu. Onun karşısına çıkan her yüzü süzmesine, her gölgeye bakmasına yetmişti.

Prense akıcı adımlarla eşlik eden Nesryn bayraklar yanlarında dalgalanırken Sartaq'a baktı. Prens ise vezirlerin giydiği sarı giysiler içindeki birkaç adama ve kadına başını sallamakla meşguldü.

Nesryn'in ağzından "Gerçekten sayıları otuz altı mı?" sorusu çıktı.

"O sayıya düşkünüz, bu yüzen evet." Bir prensten beklenmeyecek bir ses çıkararak güldü. "Babam sayılarını yarıya indirmeyi düşünmüşse de bunun siyasi etkilerinden çok tanrıların gazabından çekindi."

Nesryn'e kendi dilini işitip konuşmak taze sonbahar havası gibi

gelmişti. Bunun normal olması ve şaşkınlıkla karşılanmaması da. Buraya geldiğinde hep bu hissi tatmıştı.

"Lord Westfall şifacıyla buluştu mu?"

Gerçeği söylemenin bir zararı olmayacağından Nesryn "Evet," dedi. "Yrene Towers'la."

"Ya? Şu meşhur Altın Kız demek?"

"Öyle mi?"

"Çarpıcı biri değil mi?"

Nesryn hafifçe gülümsedi. "Görüyorum ki onu kayırıyorsunuz."

Sartaq kıkırdadı. "Ah, buna cüret edemem. Kardeşim Kashin'in hoşuna gitmez bu."

"Aralarında bir bağ mı var?" Hasar bu kadarını ima etmişti.

"Arkadaşlar... Ya da eskiden arkadaştılar. Aylardır konuştuklarını görmedim. Kim bilir ne oldu? Fakat sanırım bunu size söylemem beni saray meclisindeki dedikoducular dan farksız kılıyor."

"Onunla çalışıyorsak bunları bilmek faydalı olur."

"Lord Westfall'la ilgili değerlendirmesi olumlu mu oldu?"

Nesryn omuz silkti. "Bunu söylemekten çekindi."

"Çoğu şifacı öyle yapar. Önce ümit verip sonra o ümidi hastanın elinden almaktan hazzetmezler." Sartaq omzuna düşen saç örgüsüne fiske attı.

"Fakat size aynı zamanda Yrene'in geçen kış Darghan binicilerinden birinin çok benzer bir yarasını iyileştirdiğini söylemeliyim. Şifacılar halkımızın atlı kabilelerinde ve benim rukhin'lerimde bu tarz yaraları uzun zamandan beri iyileştiriyorlar. Ne yapılması gerektiğini bilirler."

İlerideki ışığı seçen Nesryn içinde tomurcuklanan ümidi bastırdı. "Ne zamandır ruk binicisisiniz prens?"

"Söylentileri işittiğini sanıyordum." Prensin yüzüne muzip bir ifade yerleşti.

"Onlar dedikodu sadece. Gerçeği tercih ederim."

Sartaq'ın siyah gözleri Nesryn'e çevrildi. O gözler insana öyle bir odaklanıyordu ki Nesryn prensin bakışlarına sıkça maruz kalmadığı için memnun oldu. Sebep korku olmasa da...o bakışın

ağırlığını üzerinde hissetmek huzursuz ediciydi. Bir kartalın, bir ruk'un bakışıydı bu. Sert, delici bir bakış.

"Babam hepimizi dağdaki kuş yuvasına götürdüğünde on iki yaşındaydım. Gizlice kaçıp yüzbaşının kendi ruk'unun sırtına çıkıp göğe yükseldiğimde ve diğerleri beni aşağı indirmek için peşime takıldıklarında...babam bana düşüp kayalarda parçalansam aptallığımdan dolayı ölmeyi hak edeceğimi söylemişti. Ceza olarak bana rukhin'lerin arasında yaşamamı emretti. Ta ki büsbütün bir budala olmadığımı ispat edene dek. Bu bir ömür alsa da."

İkisi büyük avluya girerken Nesryn sessizce gülüp gözlerini güneşi karşısında kıstı. Süslü kemerler ve sütunlarda çiçek ve bitki oymaları vardı. Saray bir su canavarı gibi arkalarında yükseliyordu.

"Neyse ki aptallığım ölümüme neden olmadı. Bunun yerine ruk binmek, rukhin hayat tarzı bende bir sevdaya dönüştü. Prens olduğum için beni çok zorlasalar da çok geçmeden rüştümü ispatladım. Kadara ben on beşimdeyken yumurtadan çıktı. Onu kendim için yetiştirdim. O zamandan beri başka bineğim olmadı." Prensin o simsiyah gözleri gururla ve şefkatle parladı.

Buna karşın Nesryn ve Chaol ondan o sevdiği bineği ruk'lardan defalarca daha ağır ve çok daha kuvvetli ejderhalara karşı savaştırmasını isteyecekler, bunun için ona yalvaracaklardı. Kuyruklarının ucunda zehir olan ejderhalara karşı. Nesryn'in midesi altüst oldu.

Yüksek ana kapılara ulaştılar. Çivi başlarıyla kaplı bronz levhaların arasına açılmış küçük kapı saraya türlü ayak işleri için girip çıkan yayaların girmesi için açık bırakılmıştı. Sartaq vazife başındaki ağır zırhlı muhafızlarla tanıştırdığı ve ona sınırsız giriş çıkış ayrıcalığı vermesini emrettiği Nesryn kımıldamadan bekledi. Güneş, emri elleri göğüslerinde, eğilerek kabul eden muhafızların sırtlarına asılı kılıçlarının kabzalarından yansıdı.

Nesryn, Chaol'un onlara güçlükle bakabildiğini görmüştü. Saray muhafızlarına ve rıhtımdaki muhafızlara.

Sartaq, Nesryn'i bronzunun kalınlığı otuz santim kadar olan küçük kapıdan geniş, kaldırım taşlarıyla kaplı, şehrin sokakla-

rının labirentine inen bulvara çıkardı. Sokaklarda güzel evler ve daha birçok muhafız vardı. Sarayın gölgesinde olmayı isteyen zenginlerin evleriydi bunlar. Fakat sokak işlerinin başında ya da aylaklık eden insanlarla doluydu. Hatta sarayı görmek için oraya çıkan bazı gezginler de vardı. Şimdi o gezginler Nesryn ve Sartaq'ın çıktığı küçük kapıdan içeriye bakmaya çalışıyorlardı. Hiçbiri Nesryn'in yanındaki prensi tanımamış gibiydi. Fakat Nesryn sokağı kollayan ve kapılarda bekleyen muhafızların her nefesi ve sözü gözlediklerinden emindi.

Nesryn'in Sartaq'a bir kez bakması kapıların ötesinde sıradan bir adammış gibi dikilen prensin de çevresini çok iyi gözlemlediğini anlamasına yetti. Nesryn ötedeki kalabalık sokaklara göz atıp gürültüye kulak verdi. Akrabalarının şehrin öte yanındaki evine yayan varması bir saat alacakken şehrin işlemeyen trafiğinde at sırtında gitmesi daha da uzun zaman alırdı.

"Bir refakatçiye ihtiyacın olmadığından emin misin?"

Prensin kendisini yan gözle izlediğini fark eden Nesryn'in yüzüne belli belirsiz bir gülümseme yerleşti. "Başımın çaresine bakabilirim prens. Fakat bana bu onuru bahşettiğiniz için teşekkür ederim."

Sartaq, Nesryn'i bir savaşçı gözüyle şöyle bir süzüp tarttı. Gerçekten de saray duvarlarının dışında da korkacak pek bir şeyi olmayan bir adamdı o. "Zamanın olursa ya da ilgini çekecekse bir ara ruk binmeye gelmelisin. Göklerde hava açık, buradaki gibi toz ve deniz tuzu kokmuyor."

Başkalarının onlara kulak kesilmeyeceği kadar açıktı gökler.

Nesryn yerlere kadar eğildi. "Çok memnun olurum."

Nesryn güneşli bulvarda yürürken, birbirlerinin önüne geçmek için mücadele eden at arabalarının ve diğer taşıtların arasından prensin hâlâ onu izlediğini hissediyordu. Fakat geriye bakmaya cesaret edemedi. Bunun nedeninden tam olarak emin değildi.

7

Chaol, Nesryn'in gidişinin üzerinden otuz dakika kadar geçmesini bekleyip Kadja'yı çağırdı. Dış koridorda bekleyen Kadja Chaol'un ona seslenmesinden dakikalar sonra içeri geldi. Fuayede oyalanan Chaol hizmetçi kızın yanına gelişini izledi. Kadja'nın adımları sessiz ve çabuktu. Chaol'un emirlerini beklerken gözleri yere bakıyordu.

Chaol ağır ağır ve tane tane konuşarak "Senden bir ricam var," dedi. Kendisine lanet okudu. Dorian Halha diline çalışırken kendisi çalışmadığı için.

Kadja sadece başını eğerek yanıt verdi.

"Rıhtıma gitmeni istiyorum. Ya da bilgi alabileceğin her yere. Rifthold'daki saldırı hakkında haberler var mı bir bak." Kadja dün taht odasında olduğundan mutlaka haberleri işitmiş olmalıydı. Chaol, Nesryn'den dışarı çıktığında biraz araştırma yapmasını istemeyi düşünmüşse de haberler kötüyse...yalnız başına işitmemesini tercih ederdi. Haberlerin şokuyla saraya gelene dek tek başına boğuşmasını istemiyordu. "Sence bunu yapabilir misin?"

Başı hâlâ eğik de olsa Kadja nihayet gözlerini kaldırdı. "Evet," demekle yetindi.

Chaol, Kadja'nın muhtemelen saraydaki asilzadelerden ya da vezirlerden birine hesap verdiğini biliyordu. Fakat dikkate değer bir ayrıntı da olsa daha fazla bilgi istemesi davası için bir tehdit

oluşturmazdı. Chaol'un ülkesi için endişe etmesini de zayıflık ya da aptallık sayarlarsa da cehenneme kadar yolları vardı.

"Güzel," dedi Chaol. Otuz santim ileri hareket ettirdiği tekerlekli sandalyesi gıcırdadı. Chaol çıkan sesi ve bedeninin sessizliği karşısında somurtmamak için kendisini tuttu. "Senden bir ricam daha olacak."

Nesryn akrabalarıyla görülecek diye Chaol'un aylaklık etmesi gerekmiyordu.

Fakat Kadja'nın Arghun'un süitine bıraktığı Chaol'un aklında bu görüşme için Nesryn'in dönüşünü mü beklese daha iyi olup olmayacağı sorusu vardı.

En büyük prensin antresi Chaol'un tüm süiti kadar genişti. Uzun, oval odanın uzak ucu pırıltılı bir çeşmeyle süslenmiş ve iki beyaz tavuskuşunun gezindiği bir avluya açılıyordu. Chaol yanından geçen kuşlara baktı. Kar beyazı tüyleri zemin karolarına sürtünüyor, zarif taçları her adımında inip kalkıyordu.

"Güzeller, değil mi?"

Soldaki oymalı kapılar açıldı. İnce yüzlü, soğuk bakışlı, dikkati kuşların üzerinde olan prens göründü.

Chaol "Enfesler," dedi. Adamın gözlerine bakmak için başını geriye atmak zorunda kalması canını sıkmıştı. Ayağa kalkabilse prensten on santim daha uzun boyuyla ve cüssesiyle görüşmede avantajlı konuma geçebilirdi. Ayağa kalkabilse...

Chaol kafasını bunlara yormamalıydı. Şimdi olmazdı.

"Onlar benim gözdelerim," dedi Arghun. Chaol'un dilini son derece akıcı konuşuyordu. "Kır evim ikisinin yavrularıyla dolu."

Chaol verecek bir yanıt aradı. Dorian'dan ya da Aelin'dan kolayca gelebilecek bir yanıt. Fakat bulamadı. Ağzından çıktığında kulağına saçma ve içtenliksiz gelecek hiçbir yanıtı yoktu. Bu yüzden "Eminim güzel bir manzaradır" dedi.

Arghun'un dudakları yukarı kıvrıldı. "Tabii yılın belli dönemlerinde çıkardıkları çığlık sesleri hariç."

Chaol dişlerini sıktı. Kendi halkı Rifthold'da ölüyordu. Tabii

hepsi henüz ölmemişlerse. O ise orada çığlıklar atan, gagalarıyla tüylerini düzelten kuşlar hakkında sohbet ediyordu... Yapması gereken *bu* muydu?

Chaol biraz daha havadan sudan konuşmak ya da sadede gelmek arasında bir karar vermesi gerektiğini düşünürken Arghun "Sanırım buraya şehrinizde olanlar hakkında neler bildiğimi öğrenmek için geldiniz," dedi. Prensin soğuk bakışı nihayet Chaol'a çevrildi. Chaol gözlerini onun gözlerine dikti. Bu –bakışma mücadelesi– yapabileceği bir işti. Söz dinlemez muhafızlarla ve saray adamlarıyla böyle bakıştığı çok olmuştu.

"Babanıza bu bilgiyi siz ulaştırdınız. Size saldırıyla ilgili ayrıntıları kimin verdiğini bilmek istiyorum."

Prensin koyu kahverengi gözlerinde neşeli bir ifade belirdi. "Dobra bir adam."

"Halkım acı çekiyor. Mümkün olduğunca çok şey öğrenmek istiyorum."

"Eh," dedi Arghun. Zümrüt yeşili tuniğinin altın sarısı işlemelerine takılan bir parça kumaş tiftiğiyle oynadı. "Tüm içtenliğimle söylüyorum ki size hiçbir şey anlatamam."

Chaol gözlerini kırpıştırdı. Bir kez, ağır ağır.

Arghun bir elini dış kapılara doğru uzatıp konuşmasını sürdürdü. "Bizi izleyen çok göz var Lord Westfall. Sizinle görülmem de bahsettiğimiz konular her ne olursa olsun, çevredekilerde olumlu ya da olumsuz düşünceler uyandırır. Bu yüzden ziyaretiniz için teşekkür ederim. Fakat gitmenizi istemem gerek." Kapıda bekleyen hizmetçiler belli ki sandalyesini itip Chaol'u oradan götürmek için öne çıktılar.

Hizmetçilerin ellerini sandalyesine uzattıklarını gördüğünde...

Chaol hizmetçiye dişlerini gösterip onu olduğu yere çıktı. "Yapma."

Adam Chaol'un dilini belki biliyor, belki bilmiyordu. Fakat yüzündeki ifadeyi besbelli anlamıştı.

Chaol prense doğru döndü. "Bu oyunu gerçekten oynamak istiyor musunuz?"

Arghun "Bu bir oyun değil," dedi. Ofisine doğru yürüdü. "Aldı-

ğınız bilgi doğru. Casuslarım eğlence olsun diye hikâyeler uydurmazlar. Size iyi günler."

Ardından prensin ofisinin çift kanatlı kapısı kapandı.

Chaol, Arghun konuşmaya başlayana dek o kapıları yumruklamayı düşündü. Belki prensin yüzünü de yumruklamayı. Fakat... Arkasındaki iki hizmetçi bekliyor, izliyordu.

Chaol, Rifthold'da saraylılarla birinin ne zaman yalan söyleyeceğini sezecek kadar içli dışlı olmuştu. O sezgiler son birkaç ayda onu son derece yanıltmış olsa da... Aelin konusunda, diğerleri ve her şey konusunda.

Fakat Chaol, Arghun'un yalan söylediğini düşünmüyordu. Biraz olsun.

Rifthold yağmalanmıştı. Dorian hâlâ kayıptı. Chaol'un halkının kaderi belirsizdi.

Hizmetçi onu odasına geri götürmek için öne çıktığında Chaol bu kez adama direnmedi. Bu onu her şeyden daha çok öfkelendirmiş olabilirdi.

Nesryn akşam yemeği için geri gelmedi.

Chol, Nesryn'in büyük salonda onlara katılmayışının verdiği, her geçen saniye kendisini saran endişeyi kağana, çocuklarına ve otuz altı şahin gözlü vezire hissettirmedi. Nesryn gideli saatler olmuş, ondan bir haber de gelmemişti.

Kadja bile akşam yemeğinden bir saat önce dönmüştü ve Chaol kadının özenle sakin bir ifade yerleştirdiği yüzüne baktığında her şeyi anladı: Rifthold'a yapılan saldırı hakkında rıhtımlarda yeni bir şeyler öğrenmemişti. Kadja sadece Arghun'un iddialarını doğruladı: Kaptanlar ve tüccarlar Rifthold'dan geçen ya da oradan kıl payı kurtulan güvenilir kaynaklarla konuşmuşlardı. Saldırı gerçekten yaşanmıştı ve kaybedilen hayatların tam sayısına ya da şehrin durumuna dair hiçbir bilgi yoktu. Güney kıtasından ticaret tamamen durmuştu. En azından Rifthold'a ve kuzeyde şehrin yakınından geçerek ulaşılan tüm noktalara yapılan ticaret. Dorian'ın akıbeti hakkında da hiçbir bilgi yoktu.

Tüm bunlar Chaol'un üzerinde baskı yaratıyor, zihnini meşgul ediyordu. Fakat Chaol akşam yemeği için giyinip de Nesryn'in hâlâ gelmediğini fark ettiğinde diğer düşünceler geri plana düştü. Nihayet duruma razı olan Chaol, Kadja'nın onu kağanın büyük salonundaki ziyafete götürmesine razı geldi. Fakat uzun dakikalar geçip Nesryn hâlâ dönmediğinde Chaol bu duruma kayıtsız kalamaz oldu.

Nesryn'in başına her şey gelmiş olabilirdi. Her şey. Özellikle de Kashin'in merhum kız kardeşi hakkındaki teorisi doğruysa. Morath'ın ajanları epeydir oradaysalar Chaol'un onların kendisinin ve Nesryn'in şehre geldiğini öğrenir öğrenmez peşlerine düştüklerinden şüphesi yoktu.

Chaol'un bunu o gün Nesryn dışarı çıkmadan önce düşünmüş olması gerekirdi. Kendi lanet olası problemlerinden önce buna kafa yormalıydı. Fakat bir muhafızı Nesryn'i araması için göndermelerini istese olası düşmanlarına en değerli şeyin ne olduğunu açık edecekti. Kendisini nereden vurabileceklerini.

Bu yüzden Chaol yemeğini yemek için mücadele verdi. Etrafındaki insanların sohbetlerine odaklanmakta zorlanıyordu. Sağında gebe ve dingin Duva, Chaol'a şimdi ülkesinde ne tür müziğin ve dansların revaçta olduğunu soruyordu. Solundaki Arghun o öğleden sonra Chaol'la görüştüklerinden hiç bahsetmemiş, bunun yerine eski ve tasarlanan ticaret yolları hakkında sorular sormuştu. Chaol yanıtların yarısını uydurmuş, prens de durumun farkındaymış gibi gülümsemişti.

Nesryn hâlâ yoktu.

Fakat Yrene geldi.

Yemeğin ortasında içeri giren Yrene'in üzerinde ilk gelişinde üzerinde olandan daha şık fakat yine sade bir giysi vardı. Ametist moru giysi şifacının sarımsı kahverengi tenine ışıltılı bir görünüm vermişti. Hasar ve sevgilisi şifacıyı selamlamak için ayağa kalktılar; Yrene'in ellerini tutup yanaklarına öpücükler kondurdular. Prenses ona yer açmak için solundaki veziri kaldırdı.

Yrene önce kendisine şöyle bir bakıp eliyle kışkışlayan kağanı,

sonra oradaki diğer asilleri eğilerek selamladı. Arghun onun varlığını fark ettiğini belli etmeye tenezzül etmedi. Duva, Yrene'e gülümsedi. Sessiz kocası ona uysal bir gülümsemeyle baktı. Sadece Sartaq başını eğdi. Son kardeş Kashin ise Yrene'e ağzını açmadan, gözlerine yansımayan bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Fakat Kashin'in bakışı uzun süre Yrene'in üzerinde kaldı. Yrene, Hasar'ın yanındaki koltuğa geçerken Chaol o günün erken saatlerinde prensesin Yrene'e nasıl takıldığını hatırladı.

Fakat Yrene prensesin gülümsemesine aynı şekilde karşılık vermeden sadece soğuk bir tavırla başını salladı. Ardından Hasar'ın onun için fethettiği sandalyeye kuruldu. Hasar ve Reina'yla sohbet etmeye başlayan Yrene, Renia'nın onun tabağına yığdığı eti kabul etti. Prensesin sevgilisi Yrene'in çok yorgun, çok zayıf ve çok solgun olduğundan dem vuruyordu. Yrene kendisine sunulan her lokmayı dalgın bir gülümsemeyle kabul ederken teşekkür mahiyetinde başını sallıyordu. Bilinçli olarak Kashin'e bakmıyordu. Chaol'a da.

Chaol'un sağında kalan bir erkek onun dilinde "Yrene'in size tahsis edildiğini işittim Lord Westfall," dedi.

Chaol, Kashin'in onunla konuşmak için öne eğilmesine şaşırmamıştı.

Adamın bakışındaki fazlaca gizlenmeyen uyarı ifadesine de. Chaol'un sıkça karşılaştığı bir bakıştı bu: *Bölge sahiplenildi.*

Yrene'in hoşuna gitse de gitmese de.

Chaol bunun Yrene'in prense çok da kulak asmadığının işareti olabileceğini düşündü. Her ne kadar nedenini bilemese de. Kashin kardeşler içinde en yakışıklısıydı. Chaol şatodaki o yıllarda kadınların Dorian'ın ilgisi için birbirleriyle yarıştıklarına şahit olmuştu. Chaol, Kashin'in yüzünde de Dorian'ın yüzünde sıkça beliren o kendinden memnun ifadeyi görüyordu.

Bir zamanlar... Uzun zaman önce. Farklı bir hayatta. Bir suikastçıdan, bir gerdanlıktan ve diğer her şeyden önce.

Büyük salonda görevli muhafızlar Chaol'un bakışına doğru çekilen alevler gibi ona dikkat kesildiler. Chaol kendisine en yakın olan muhafıza bile bakmaktan sakınıyordu. Alışkanlığı olduğu için

baş masadan yedi metre kadar ötede dikilen askerin konumunu zihnine kazımıştı. Bir zamanlar Chaol da orada dikiliyordu. Bir başka kralın karşısında, bir başka saray meclisinde.

Chaol ancak "Evet," diyebildi.

Kashin "Yrene en yetenekli şifacımızdır," dedi. "Baş Şifacı hariç." Hâlâ kendisini görmezlikten gelen ve sanki bunu daha da vurgulamak için Renia'yla iyice sohbete dalan kadına bakarak konuşuyordu.

"Duymuştum." *En sivri dillisi olduğu kesin.*

"Resmi sınavlarımızda bugüne dek en yüksek notları o aldı," diye ekledi Kashin. Yrene'in görmezlikten geldiği prensin yüzünde kırgınlığa benzer bir ifade belirip kayboldu.

Arghun uzağında kalan Sartaq'la konuşmak için Duva'nın, Duva'nın kocasının *ve* Chaol'un üzerinden eğilip "Baksana nasıl da eli ayağına dolaşıyor," dedi. Duva ağzına götürdüğü çatala engel olan Arghun'un kolunu eliyle itti.

Kashin'in abisinin eleştirisini işitecek de önemseyecek de hali yok gibiydi. Sartaq'ın da. Altın sarısı giysiler içindeki bir vezire doğru dönmeyi tercih etti. Kashin, Chaol'a "Kimsenin işitmediği kadar iyi notlar. Üstelik daha iki yıldır burada olan bir şifacı."

Bir parça bilgi daha. Demek Yrene, Antica'da çok da zaman geçirmemişti.

Chaol, Yrene'in kendisini çatık kaşlarla izlediğini fark etti. Yrene'i sohbete çekmemesi için bir uyarıydı bu.

Chaol her iki seçeneği zihninde tarttı: Yrene'in ona sataşmasının bedeli olarak küçük bir intikam almak ya da...

Yrene, Chaol'a yardım ediyordu. Ya da en azından nihayet ona yardım etmeyi düşünüyordu. Chaol'un onu kendisinden daha da soğutması aptalca olurdu.

Bu yüzden Kashin'e "Sizin genellikle Balruhn'da kaldığınızı ve kara ordularıyla ilgilendiğinizi işittim," dedi.

Kashin sırtını dikleştirdi. "Öyle. Yılın büyük bir kısmı orayı yuvam belleyip askerlerimizin eğitimini gözlüyorum. Orada değilsem de steplerde ana-halkımızın, atlı lordların yanında olurum."

Hasar masanın diğer ucundan "Tanrılara şükürler olsun," dedi. Bu hareketi Sartaq'ın uyaran bakışıyla karşılandı. Hasar gözlerini devirmekle yetindi. Ardından sevgilisinin kulağına Renia'yı tiz ve parlak bir sesle güldüren bir şeyler fısıldadı.

Yrene ise hâlâ onu izliyordu. Kashin güneybatı sahilindeki şehrinde üstlendiği çeşitli rutin görevlerden ve bunun steplerdeki atlı kabilelerin yaşamıyla nasıl da tezat oluşturduğundan bahsederken yüzünde Chaol'un öfke olduğuna yemin edebileceği bir ifade vardı. Chaol'un o masada olması tek başına dişlerini sıkmasına yetiyormuş gibi.

Kashin şarabını yudumlamak için durakladığında Chaol, Yrene'e aynı derecede memnuniyetsiz bir bakış attı. Ardından prensi hayatı hakkında soru yağmuruna tuttu. Bunların orduyla ilgili faydalı bilgiler olduğunu düşündü.

Durumu fark eden sadece Chaol değildi. Arghun kardeşinin kuzey ülkelerinde kurdukları demirci ocakları hakkındaki sözlerini yarıda kesip "Yemekte iş konuşmayalım kardeşim," dedi.

Kashin çenesini kapattı. Her zamanki eğitimli asker tavrıyla.

Ve bir şekilde –hem de o denli kısa zamanda– Kashin'in taht vârisi olarak düşünülmediğini fark etti. Abisine sıradan bir savaşçı gibi itaat ettiğinden belliydi. Fakat iyi bir insan gibiydi. Sinsi, soğuk Arghun'dan ya da kurt gibi Hasar'dan yeğdi.

Yine de Yrene'in Kashin'den uzak durma ihtiyacını açıklamıyordu bu. Ayrıca Chaol'un derdi de değildi bunlar. Onu ilgilendirmezdi. Yrene'in başını Chaol'a doğru çevirmesi dudaklarının gerilmesine yetiyordu.

Chaol meseleyi Yrene'le tartışabilir, onun kendisini *tedavi etmeme* kararı alıp almadığını sorabilirdi. Fakat Kashin, Yrene'i el üstünde tutuyorsa Yrene'in belli belirsiz çekinceleri olsun olmasın, Chaol'un o masada konuyu Yrene'le tartışması akıllıca bir hamle olmazdı.

Chaol'un arkasından ayak sesleri geldi. Fakat gelen sadece vezirlerden birinin kocasıydı. Eşinin kulağına bir şeyler fısıldayıp gitti.

Nesryn değildi gelen.

Chaol masanın üzerindeki tabakları inceledi. Yemeğin daha kaç aşaması kaldığını hesaplamak için. Şölenler söz konusuysa, dün olduğu gibi yemek bitmek bilmiyordu. Üstelik daha tatlılar getirilmemişti bile.

Chaol çıkışlara baktı. Çıkışlarda nöbet tutan muhafızların ötesine. Gözleri Nesryn'i aradı.

Yüzünü yeniden masaya çeviren Chaol, Yrene'in onu gözlediğini fark etti. İhtiyat ve memnuniyetsizlik o altın sarısı gözleri karartıyordu. Gözlerinden uyarı da okunuyordu.

Yrene, Chaol'un kimi aradığını biliyordu. Kimin yokluğunun onun içini kemirdiğini.

Yrene'in başını iki yana sallaması Chaol'u şaşırttı. Yrene *"Belli etme,"* der gibiydi. *"Onlardan Nesryn'i aramalarını isteme."*

Chaol bunu zaten bilse de Yrene'e başını hafifçe sallayıp çevresindekilerle ilgilenmeye devam etti.

Kashin, Yrene'i sohbete çekmeye çalışsa da her defasında kısa ve nazik cevaplarla savuşturuluyordu.

Belki de şifacının o sabah Chaol'a karşı kibirli tavrı Adarlan'ın ülkesini fethetmesinin değil, doğasının ürünüydü. Ya da belki sadece erkeklerden nefret ediyordu. Boğazındaki silik yara izine bakmamak özel bir çaba gerektiriyordu.

Chaol tatlıların gelmesini bekledikten sonra çok yorulmuş gibi davranıp masadan ayrıldı. Kadja hemen yanında bitti. Bir süredir salonun en uzakta kalan sütunlarının yanında diğer hizmetçilerle bekliyordu. Kadın tek kelime etmeden tekerlekli sandalyeyi itmeye başladı. Sandalyeden çıkan gıcırtıları işittikçe Chaol da dişlerini gıcırdattı.

Yrene, Chaol'un ardından tek söz söylememiş, ertesi gün döneceğini vaat etmemişti. Ona doğru bakmamıştı bile.

Fakat döndüğünde Nesryn odada değildi. Chaol onu arasa mevcut tehdide, ikisinin yakın ilişkisine dikkat çekecek; düşmanlarına bu yakınlığı ikisine karşı kullanmaları için fırsat verecekti...

Bu yüzden bekledi. Bahçedeki çeşmeyi, incir ağacındaki bülbü-

lün ötüşünü, oturma odasındaki şömine rafının üzerindeki saatin düzenli tıkırtılarını dinledi.

On bir. On iki. Kadja'ya uyumasını, kendi başının çaresine bakabileceğini, kendisini yatağına yatırmasını söyledi. Kadja gitmedi. Sadece boyalı fuaye odasının kenarında bir oturağa yerleşip bekledi.

Kapı açıldığında saat neredeyse birdi.

Nesryn içeri girdi. Chaol bunu onun yürüdüğünde çıkardığı sesleri artık öğrendiği için biliyordu.

Nesryn oturma odasındaki mumları gördü. İçeri yürüdü.

Üzerinde hiçbir iz yoktu. Sadece tenine yansıyan ışık vardı. Yanakları al al, gözleri sabahkinden daha parlaktı. "Akşam yemeğini kaçırdığım için üzgünüm," demekle yetindi.

Chaol genizden gelen pes bir sesle yanıt verdi. "Ne kadar endişe ettiğimi biliyor musun?"

Nesryn'in aniden durmasıyla saçları dalgalandı. "Gelip gidişlerimi rapor etmem gerektiğini bilmiyordum. Bana gitmemi sen söylemiştin."

"Yabancı bir şehre karışıp geleceğim dediğin saatte gelmedin." Chaol'un ağzından çıkan her sözcük sivri, deliciydi.

"Yabancı bir şehir değil. Benim için değil."

Chaol avucunu sandalyenin koluna vurdu. "Prenseslerden biri birkaç hafta önce öldürüldü. *Bir prenses.* Kendi sarayında; dünyanın en güçlü imparatorluğunun sarayında."

Nesryn kollarını kavuşturdu. "Cinayet olduğundan emin değiliz. Kashin öyle düşünen tek kişi gibi."

Meselenin o yanı kesinlikle önemli değildi. Her ne kadar o akşam Chaol'un aklına Valg'lerin varlığına dair işaretler bulmak için sofradakileri gözlemek pek gelmemişse de. Çok alçak bir sesle "Seni aramaya bile çıkamadım. Onlara senin kaybolduğunu söylemeye *cesaret edemedim*," dedi.

Nesryn gözlerini kırpıştırdı. Yavaşça ve uzun uzun. "Merak ettiysen söyleyeyim, akrabalarım beni gördükleri için memnun oldular. Ayrıca dün babamdan bir mektup almışlar. Ailem şehirden

kaçmış." Nesryn ceketinin düğmelerin çözmeye başladı. "Her yerde olabilirler."

Chaol sıktığı dişlerin arasından "Bunu duyduğuma sevindim," dedi. Nesryn'in ailesinin nerede olduğunu bilmemesinin onu geçen gün onların hayatta olup olmadığından şüphe ettiğindeki kadar huzursuz edeceğini biliyordu. Elinden geldiğince sakin bir sesle konuştu: "Bana nerede olduğunu ya da planlarının değiştiğini söylemezsen aramızdaki bu ilişki yürümez."

"Evlerinde akşam yemeği yiyordum. Zamanın nasıl geçtiğini fark etmemişim. Kalmam için yalvardılar."

"Haber göndermemenin yanlış olduğunu biliyorsun. Yaşadıklarımızdan sonra bunu yapmamalıydın."

"Bu şehirde, bu yerde korkacak bir şeyim yok."

Nesryn bunu öyle iğneli bir dille söylemişti ki Chaol onun Rifthold'da durumun tam tersi olduğunu kastettiğini anlamıştı.

Nesryn'in öyle hissetmesi Chaol'u kahrediyordu. Yine de... "Bunun uğruna mücadele etmiyor muyuz? Kendi topraklarımız bir gün güvenli olsun diye?"

Nesryn'in yüzü düştü. "Evet."

Ceketinin düğmelerini çözmeyi bitiren Nesryn'in altındaki göründü. Ceketi omzuna attı. "Yatmaya gidiyorum. Sabah görüşürüz."

Nesryn, Chaol'un ona veda etmesini beklemeden odasına girip kapıyı kapattı.

Chaol uzunca bir süre oturma odasında oturdu. Nesryn'in gelmesini bekledi. Sonunda Kadja'nın onu odasına götürmesine ve üzerine pijamasını giydirmesine izin verdi. Kadja mumları söndürüp sessiz adımlarla odadan ayrıldıktan sonra Chaol kapısının açılmasını bekledi.

Fakat Nesryn gelmedi. Chaol da ona gidemezdi. Her an kendisine ihtiyaç olabilir diye her sese kulak kesilen zavallı Kadja'yı uykusundan uyandırmadan yapamazdı bunu.

Chaol, Nesryn'i beklerken uyuyakaldı.

8

Yrene ertesi sabah zamanında geldi. Önceden haber göndermemişti. Risk almış, Lord Westfall ve yeni yüzbaşının kendisini saat onda bekleyeceklerini düşünmüştü. Fakat önceki gece lordun ona attığı öfkeli bakışları hatırladıkça kendisinin geri döneceğini düşündüğünden şüphe ediyordu.

Ne düşünürse düşünsün, diye geçirdi içinden.

On bire kadar beklemeyi düşündü. Çünkü Hasar ve Reina onu zorla içmeye götürmüşlerdi. Ya da daha doğrusu Yrene onların içki içişlerini izleyip kadehindeki şarabı yudumlamıştı. Yrene'in Torre'deki odasına dönmesi ikiyi bulmuştu. Hasar ona geceyi geçirmesi için sarayda bir süit teklif etmişti. Fakat kalabalık Gül Mahallesi'ndeki o sessiz ve şık meyhanede Kashin'den yakayı kıl payı kurtardıklarından Yrene onunla bir daha karşılaşma riskine girmeye hiç niyetli değildi.

İşin aslı, kağan ne zaman çocuklarını çeşitli farklı görev yerlerine geri gönderse orada kalışları pek de uzun sürmüyordu. Tumelun'un –Hasar'ın bahsetmeye bile yanaşmadığı– ölümünden sonra sarayda kalmışlardı. Yrene en küçük prensesi doğru dürüst tanımazdı. Kız zamanının çoğunu Kashin'le steplerde; Darghan'ların arasında ve steplerin etrafındaki, duvarlarla çevrili şehirlerde geçirirdi. Fakat Tumelun'un cesedinin bulunuşunu takip eden o ilk günlerde Hafiza kızın balkondan atladığını doğruladığında

Yrene'in içinden Kashin'i bulmak gelmişti. Ona taziyelerini bildirmek için, evet. Fakat ne durumda olduğunu da görmek için.

Yrene, Kashin'in çevreye karşı sergilediği rahat ve soğukkanlı tavra, babasının her emrine itaat eden ve onun kara ordularına korkusuzca komuta eden disiplinli asker görüntüsüne karşın...gülümseyen yüzünün altında çalkantılı bir hüzün denizi olduğunu biliyordu. Onun farklı bir hayatın nasıl olacağını düşündüğünü.

Yrene ve Kashin arasındaki ilişki gerçekten huzursuzluk verici, berbat bir hal almıştı. Fakat...Yrene onu hâlâ önemsiyordu. Yine de ona elini uzatmamıştı. Kapatmak için aylarca çaba verdiği o kapıyı yeniden açmak istememişti.

Bu yaptığından dolayı da kendisinden nefret ediyor, bunu her gün en az bir kez düşünüyordu. Özellikle de şehirde dalgalanan beyaz bayraklara, saraya bakarken. Önceki geceki yemekte Kashin'i görmezlikten gelirken utancından yerin dibine girmemek için çabalamış, onun övgülerini ve kendisinden bahsederken hâlâ nasıl gururla konuştuğunu işittikçe azap çekmişti.

Budala. Eretia bir kez öyle demişti Yrene'e. Yrene son derece zorlu bir iyileştirme seansının ardından geçen kış steplerde neler olduğunu itiraf ettiğinde. Yrene bunun doğru olduğunu biliyordu. Fakat o... Eh, onun kendisi için başka planları vardı. Ertelemeyeceği ya da vazgeçemeyeceği hayaller. Bu yüzden Kashin ve diğer asilzadeler hükmettikleri bölgelerdeki görev yerlerine döndüklerinde...her şey yine daha kolay olacaktı. Daha iyi.

Yrene'in tek dileği Lord Westfall'un kendi nefret dolu krallığına dönüşünün kendisinin yardımına çok da bağlı olmamasıydı.

Kaşlarını çatmamak için kendisini tutan Yrene omuzlarını dikleştirip süitin kapısını çaldı. Güzel yüzlü hizmetçi daha sesin koridordaki akisleri sönmeden kapıyı açtı.

Sarayda öyle çok hizmetçi vardı ki Yrene ancak birkaçının isimlerini öğrenebilmişti. Fakat bu hizmetçiyi daha önce de görmüş, kadının güzelliği dikkatini çekmişti. Öyle ki Yrene hizmetçiyi gördüğünde onu tanıdığını belli eden bir şekilde başını sallayıp içeri girmişti.

Hizmetçilerin dolgun maaşı ve gördükleri iyi muamele nedeniyle saraya kapak atmak için ciddi bir mücadele veriliyordu. Özellikle de hizmetçi kadroları belli ailelerde el değiştirdiği için. Kağan ve onun saray meclisi hizmetkârlara insanca davranıyor, onları tanıdıkları haklarla ve yasalarla koruyorlardı.

Çoğu insanın prangalarla yaşadığı ve öldüğü Adarlan'ın aksine. Claculla ve Endovier'da köle yapılan; güneşi görmelerine ve temiz havayı koklamalarına izin verilmeyenlerin, aileleri parçalananların aksine.

Yrene o baharda katliamları işitmişti. İnsanların nasıl doğrandığını. Tüm bunları anımsamak lüks oturma odasına vardığında yüzündeki yansız ifadenin silinmesine yetmişti. Yrene onların kağanla ne işleri olduğunu bilmese de kağanın konuklarını iyi ağırladığı ortadaydı.

Lord Westfall ve genç yüzbaşı tam da önceki gece Yrene'in onları bıraktığı yerde oturuyorlardı. İkisi de mutlu görünmüyordu.

Birbirlerine bakmıyorlardı da.

Eh, hiç olmazsa ikisi de o gün cana yakın görünmeye çalışmakla uğraşmayacaktı.

Lord çoktan Yrene'i süzmeye başlamıştı. Üzerinde dün giydiği mavi elbisenin, aynı ayakkabıların olduğuna dikkat ettiğinden şüphe yoktu.

Yrene'in toplam dört elbisesi vardı. En güzeli olan mor elbisesini geçen geceki akşam yemeğinde giymişti. Hasar hep ona giymesi için daha güzel giysiler temin etme sözü verse de prenses bir dediğini ertesi gün unutuveriyordu. Yrene de bu duruma aldırış etmiyordu zaten. Giysileri alacak olsa kendisini sarayı her zamankinden de çok ziyaret etmek zorunda hissedecekti ve... Evet, bazı yalnız geçirdiği gecelerde, dünyadaki birçok kızın saraya davet edilmek için adam öldürüp birbirlerini ezeceğini düşündüğünde aklında Kashin'i kendisinden uzaklaştırmakla hangi akla hizmet ettiği sorusu gelse de Yrene orada çok da uzun süre kalmayacaktı. Aksine bir tavır izlemesi anlamsız olurdu.

Yeni yüzbaşı, Nesryn Faliq "Günaydın," dedi.

Kadın önceki güne nazaran çevresine daha fazla odaklanmış, durulmuş görünüyordu. Lord Westfall'la arasındaki bu yeni gerilim ise...

Yrene'i ilgilendirmezdi bu. İyileştirme sürecine etki etmediği sürece.

"Amirimle konuştum." Her ne kadar teknik açıdan bakıldığında Hafiza'yla konuşmuş olsa da bir yalandı bu.

"Ve?"

Lord tek kelime etmemişti. Kahverengi gözlerinin altı morarmıştı ve bronz teni düne göre daha da soluktu. Yrene'in dönüşüne şaşırmışsa da hiç renk vermiyordu.

Yrene saçının üst kısmını toplayıp küçük, ahşap bir tarakla arkadan bağlarken altta kalan kısmı saldı. Çalışırken bu saç stilini tercih ediyordu. "Ve sizi yeniden yürütmek istiyorum Lord Westfall."

Lordun gözlerinde hiçbir duygu belirtisi yoktu. Nesryn ise titrek bir nefes verip altın sarısı kanepenin yastıklarına gömüldü. "Başarma ihtimalin nedir?"

"Daha önce omurga yaralanmalarını tedavi etmiştim. Fakat o vakada tedavi ettiğim kişi atından kötü düşen bir biniciydi; savaş yarası alan biri değil. Hele hele büyüden kaynaklanan bir yara... Elimden geleni yapacağım fakat hiçbir garanti veremem."

Lord Westfall hiçbir şey söylemedi. Sandalyesinde kımıldamadı bile.

Chaol'un soğuk ve bitkin bakışı karşısında Yrene içinden "*Bir şeyler söyle,*" diye geçirdi.

Chaol'un gözleri Yrene'in boğazına, o yara izine baktı. Geçen yıl Eretia yara izini iyileştirmeyi teklif etmiş fakat Yrene bunu kabul etmemişti.

"Her gün saatlerce üzerinde mi çalışacaksın?" Nesryn'in sözleri sakin, neredeyse hissizdi. Yine de... Kadın kafeste tutulacak türde bir yaratık değildi. Öyle altın bir kafeste bile.

Yrene omzunun üzerinden Nesryn'e "Tavsiyem," dedi, "ilgilenmeniz gereken başka görevler ve işler varsa burada geçireceğimiz

saatler onları halletmeniz için ideal olacaktır. Size ihtiyaç olursa haber gönderirim."

"Ya onu taşıma işi ne olacak?"

Lordun gözleri bu sözler karşısında parladı.

Yrene'in içinden ikisini de ruk'lara atmak gelse de lordun kabaran öfkesini ve Nesryn'in sözleri karşısında nasıl kendinden nefret eder olduğunu fark etti. "Ben gereken yardımı sağlarım. Fakat bence Lord Westfall kendisini taşımakta gayet iyi."

Chaol'un yüzünde temkinli bir minneti andıran bir ifade belirip kayboldu. Fakat Nesryn'e "Kendi lanet sorularımı kendim sorabilirim," dedi.

Nesryn'in yüzünde suçluluk ifadesi belirdi. Kaskatı kesilirken bile. Fakat başını sallayıp dudağını ısırdı. Sonra Chaol'a "Dün bazı davetler aldım," diye mırıldandı. Chaol'un gözlerinde onun ne kastettiğini belli eden bir bakış vardı. "O davetlere icabet etmeye niyetliyim."

Zekiceydi... Nesryn'in hamlelerinden açıkça söz etmemesi.

Chaol başını ciddi bir tavırla salladı. "Bu kez haber gönder."

Yrene önceki gece yüzbaşı gelmediğinde Chaol'un endişesini fark etmişti. Değer verdiği insanların gözünün önünde olmamasına alışık olmayan bir adam. Şimdi de o insanların peşine düşme yetisi sınırlanmıştı. Yrene bu yeni bilgiyi ilerisi için zihnine yazdı.

Nesryn veda etti. Belki lordla vedalaşması onunla vedalaşmasından da kısa sürmüş olabilirdi. Sonra gitti.

Yrene kapının kapandığını işitene dek bekledi. "Planlarından açıkça bahsetmemesi zekiceydi."

"Neden?"

Chaol, Yrene'le ilk kez konuşmuştu. Sesinde dalgın bir ton vardı.

Yrene çenesiyle fuayenin açık kapılarına işaret etti. "Yerin kulağı var. Ayrıca tüm hizmetçiler kağanın çocuklarından para alıyor. Ya da vezirlerden."

"Ben hepsinin maaşını kağan ödüyor diye biliyordum."

"A, evet, ödüyor," dedi Yrene. Kapının yanına bıraktığı küçük el çantasını almaya gitti. "Fakat çocukları ve vezirler başka şe-

killerde hizmetçilerin sadakatini satın alıyorlar. Bilgi karşılığında onları kayırıyor, türlü kolaylıklar ve mevki sağlıyorlar. Yerinizde olsam yanınıza verilen kişiye dikkat ederdim."

Yrene'i içeri alan hizmetçi kız ne denli uysal görünse de Yrene en küçük yılanların bile en ölümcül zehirleri taşıyabileceğini biliyordu.

"Onların...kimin sahipleri kim biliyor musun?" Chaol *–sahipleri–* sözcüğünü iğrenç bir tadı varmış gibi söylemişti.

Yrene "Hayır," demekle yetindi. Çantasını karıştırıp içinde kehribar rengi bir sıvının olduğu, birbirlerinin aynısı iki küçük şişe; beyaz bir tebeşir ve havlular çıkardı. Chaol onun her hareketini takip ediyordu. "Adarlan'da köleleriniz var mı?" Soru Yrene'in ağzından yumuşakça ve öylesine soruyormuş gibi çıkmıştı. Hazırlanırken havadan sudan konuşuyormuş gibi.

"Hayır. Asla."

Yrene siyah deriden bir günlüğü masanın üzerine koyarken bir kaşını kaldırdı. "Bir tane bile mi?"

"Ben insanlara yaptıkları işin karşılığında para ödemek gerektiğine inanıyorum. Sizin burada yaptığınız gibi. Ayrıca tüm insanların özgürlük hakkının doğuştan geldiğine de inanıyorum."

"Hisleriniz bunlarsa kralınızın sizi hayatta bırakmasına şaşırdım."

"Fikirlerimi kendime sakladım."

"Zekice bir tavır. Köleleştirilen binlerce insan adına sesinizi yükseltmektense kendi postunuzu korumak."

Chaol bu sözler karşısında donakaldı. "Çalışma kamplarına ve köle ticaretine son verildi. Kralımın çıkardığı ilk kararnamelerin içinde vardı bunlar. O belgeyi hazırlarken yanındaydım."

"Yeni bir dönem için yeni kararnameler demek?" Sözleri yanında *–ameliyat için, çürüyen etleri kesmek için–* taşıdığı bıçaklardan daha keskindi.

Chaol gözlerini kırpmadan Yrene'e baktı. "Dorian Havilliard babası gibi değil. Yıllarca ona hizmet ettim ben."

"Yine de eski kralın şerefli Muhafız Kıtası Yüzbaşısı'sın. Kağa-

nın çocuklarının nasıl olup da her iki rolü de o denli iyi oynadığını işitmek için yaygara koparmayışlarına şaşıyorum."

Chaol'un elleri tekerlekli sandalyesinin kolçaklarını kavradı. Gergince "Geçmişimde seçimler yaptım..." dedi. "Sonradan pişman olduğum seçimler. Fakat tek yapabileceğim yoluma devam etmek ve o hataları telafi etmeye çalışmak. Bir daha tekrar etmemelerini sağlamak için." Chaol çenesiyle Yrene'in bıraktığı malzemeyi işaret etti. "Bunları da bu sandalyede otururak yapamam."

Yrene keskin bir dille "O tür şeyleri kesinlikle o sandalyede de yapabilirsiniz," dedi. Bunda ciddiydi de. Chaol yanıt vermedi. *Peki, lord bundan bahsetmek istemiyorsa...* Hiç şüphesiz Yrene de istemiyordu bunu. Bu kez Yrene çenesiyle uzun, yere yakın kanepeyi işaret etti. "Şuna yatın. Gömleğinizi çıkarıp, yüzüstü."

"Neden yatağa yatmıyorum?"

"Dün Yüzbaşı Faliq buradaydı. O yokken yatak odanıza girmem."

"Sanma ki o benim..." Chaol sustu. "Sorun olmaz."

"Yine de dün gece bunun benim için nasıl sorun olabileceğini gördünüz."

"Şu mesele..."

"Evet." Yrene kapıya doğru keskin bir bakış atıp Chaol'un sözünü yarıda kesti. "Kanepeye yatmanız yeterli."

Yrene, Kashin'in akşam yemeğinde yüzbaşıya nasıl baktığını görmüştü. İçinden sandalyesinden aşağı kayıp masanın altına saklanmak gelmişti.

Tekerlekli sandalyesini kanepenin bir metre kadar yakınına süren Chaol ceketinin düğmelerini çözüp "O mesele konusunda bir şeyler yapmaya niyetin yok mu?" diye sordu.

"Öyle bir hayatın peşinde koşmaya niyetim yok." Riskler o denli yüksekken bunu yapamazdı.

Kashin yeni kağana meydan okursa, taht üzerinde hak iddia ederse Yrene, kocası ve doğacak çocukları idam edilirlerdi. En iyi ihtimalle –yeni kağanın soyun devamını sağlayacak sayıda vârisi olduğunda– Hafiza tarafından çocuk yapamayacak hale getirilirlerdi.

Kashin o gece steplerde bu endişeleri kafasından atmış; bunların hep var edeceği aşılmaz duvarı görmezlikten gelmişti.

Fakat Chaol başını salladı. Muhtemelen vâris seçilmemiş eşle evlenip hükümdarın soyuna karışmanın bedellerinin gayet farkındaydı. Kashin asla vâris olamayacaktı da... Seçilmeleri daha olası olan Sartaq, Arghun ve Hasar varken.

Chaol konuyu daha da deşemeden Yrene "Ayrıca bu konu sizi hiç ilgilendirmez," dedi.

Chaol onu ağır ağır süzdü. Erkeklerin, Kashin'in yaptığı şekilde değil... Bir rakibi süzer gibi.

Yrene kollarını kavuşturdu. Ağırlığını ayaklarında eşit paylaştırdı. Tam da zamanında kendisine öğretildiği, artık kendisinin başkalarına yapmayı öğrettiği gibi sakin, savunmacı bir duruştu bu. Karşısına kim çıksa kapışmaya hazır.

Adarlan lordlarıyla bile. Chaol o duruşu fark etmiş gibiydi. Dişlerini sıktı.

"Gömlek," diye yineledi Yrene.

Chaol sert bir bakışla ellerini başının üzerine uzatıp gömleği çıkardı. Ardından gömleği kanepenin yuvarlak kolçağının üzerine düzgün bir şekilde katlayıp koyduğu ceketin yanına bıraktı. Çizmelerini ve çoraplarını hızla ve sertçe çekiştirip çıkardı.

Yrene, Chaol'a "Bu kez pantolon da," dedi. "İç çamaşırınız kalsın."

Chaol'un elleri kemerine gitti. Sonra durakladı.

Pantolonu biraz yardım almadan çıkaramazdı. En azından sandalyede.

Elini kanepeye doğru sallayan Yrene yüzüne biraz olsun acıma ifadesinin yansımasına izin vermedi. "Kanepeye çıkın. Sizi ben soyacağım."

Chaol bir kez daha duraksadı. Yrene ellerini kalçalarına götürdü. Sonra yalan söyledi: "Keşke bugün tek hastam siz olsaydınız. Fakat *başka* randevularım da var. Kanepeye lütfen."

Chaol'un çenesinde bir kas oynadı. Bir elini kanepeye, diğerini sandalyenin kenarına yaslayıp bedenini kaldırdı.

Chaol'un hareketindeki güç başlı başına hayranlık uyandırıcıydı. Kollarındaki ve sırtındaki kaslar kolaylıkla onu yukarı ve ileri kaldırdı. Bu işi ömrü boyunca yapmış gibi.

"Herhalde epey egzersiz yapmışsınız, olaydan... Yaralanmanızın üzerinden ne kadar zaman geçti?"

"Yaz ortasında oldu." Bacaklarını bedeninin geri kalanıyla kanepenin üzerine kaldıran ve ağırlığın etkisiyle homurdanan Chaol'un ses tonu hissiz, ruhsuzdu. "Ve evet. Olaydan önce aylaklık etmiyordum. Şimdi de etmek için bir sebep görmüyorum."

Bu adam taş gibi, kaya gibiydi. Aldığı yara onu bir nebze sarstıysa da yıkmamıştı. Yrene, Chaol'un bunun farkında olup olmadığını merak ediyordu.

Yrene "Güzel," demekle yetindi. "Egzersiz yapmanız –hem bedeninizin üst kısmıyla *hem de* bacaklarınızla– iyileşme sürecinin önemli bir parçası olacak."

Chaol bacaklarına, o bacakları titreten küçük spazmlara baktı. "Bacaklarımı çalıştırmak mı?"

Chaol'a uzandığı yerde dönmesini işaret eden Yrene "Birazdan açıklayacağım," dedi.

Chaol bir başka kınayan, öfkeli bakış atmasının ardından yüzüstü döndü.

Yrene onu tepeden tırnağa incelemeden önce birkaç nefes aldı. Chaol neredeyse kanepenin tamamını kaplayacak kadar iriydi. Boyu bir seksenin üzerindeydi. Yine ayağa kalkabilse Yrene'e tepeden bakardı.

Yrene, Chaol'un ayaklarına geçip pantolonunu kısa, baştan savma hareketlerle çekiştirdi. Chaol'un iç çamaşırı epeyce şeyi gizlese de Yrene onun ince kumaşın ardında kalan kalçasını gayet iyi görebiliyordu. Fakat uylukları... Daha dün Yrene o uyluklardaki kasları hissederken şimdi incelediğinde...

Chaol'un bacaklarında atrofi başlamıştı. Daha şimdiden bacaklarında bedeninin geri kalanındaki sağlıklı canlılık yoktu. O bronz tenin altındaki dalga dalga kaslar daha gevşek, daha incelmiş görünüyordu.

Yrene elini Chaol'un bir bacağının üzerine koyup kıvır kıvır kılların altındaki kasları yokladı.

Yrene'in büyüsü teninden Chaol'un tenine süzülüyor, kan ve kemiğin içini araştırıyordu.

Evet... Hareketsizlik Chaol'u yıpratmaya başlamıştı.

Yrene elini çektiğinde onun kendisini izlediğini fark etti. Eli çenesinin altına çektiği koltuk yastığının üzerindeydi. "Yıpranıyorlar, değil mi?"

Yrene yüzünü ifadesiz bir maskeye çevirdi. "Atrofiye uğramış uzuvlar eski güçlerine kavuşabilir. Fakat evet. Fakat evet. Bacaklarınızı elimizden geldiğince güçlü tutmanın yollarına odaklanmalıyız, böylece ayağa kalktığınızda..." –Yrene *"kalktığınızda"* sözcüğüne yaptığı hafif vurguyu Chaol'a hissettirmişti– "bacaklarınızdan mümkün olduğunca çok destek alabileceksiniz."

"O halde bu sadece bir iyileştirme süreci değil, bir antrenman süreci de olacak," dedi Chaol.

"Aktif tutulmaktan hoşlandığınızı söylemiştiniz. Omurga yaralanmasında bacaklarınıza kanın ve gücün akmasını sağlayacak birçok egzersiz var. Size rehberlik edeceğim."

Yrene alternatif sözcükleri *–yardım etmek–* kullanmaktan sakınmıştı.

Yrene, Chaol'un bedeninin başında birkaç adım gidip omurgasını inceledi. Ensesinin hemen altındaki o soluk, tuhaf izi. O belirgin ilk omuru.

O an bile Yrene'in avuçlarında gezinen o görünmez güç bedeninin içlerine geri çekilir gibiydi.

"Buna ne tür bir büyü sebep oldu?"

"Önemli mi bu?"

Yrene bir elini izin üzerinde gezdirse de büyüsünün izle temas etmesine izin vermedi. Dişlerini sıktı. "Bunu bilmek büyünün sinirlerinizde ve kemiklerinizde yol açtığı büyük hasarın boyutlarını anlamamı sağlar."

Chaol yanıt vermedi. Tipik Adarlan inatçılığıyla.

Yrene "Ateş miydi?"

"Ateş değildi."

Büyü kaynaklı bir yaralanma. Lordun söylediğine göre olay yaz ortasında gerçekleşmişti. Büyünün kuzey kıtasına döndüğü, büyüyü Aelin Galathynius'un serbest bıraktığı söylentileri ortaya çıktığında.

"O gün eski güçlerine kavuşan, büyü gücü olan kişilere karşı mı savaşıyordunuz?"

"Hayır." Kısa, sert sözler.

Sonra Yrene, Chaol'un gözlerinin içine baktı. O sert bakan gözlerinin içine. O gözlere gerçekten baktı.

Her ne yaşandıysa korkunç bir olaydı. Öylesi gölgeler ve suskunluk bırakacak kadar korkunç.

Yrene dehşet verici olaylara göğüs geren insanları iyileştirmişti. Sorularına yanıt veremeyecek haldeki insanları. Chaol o kasaba hizmet etmiş olabilirdi. Yine de... Yrene kendisini nelerin beklediğini, Hafiza'nın onu Chaol'u iyileştirmesi için görevlendirmeden önce muhtemelen tahmin ettiği şeyi fark ettiğinde yüzünü buruşturmamaya çalıştı: Şifacılar çoğu zaman yaraları değil, o yarayla birlikte gelen travmayı da iyileştiriyorlardı. Büyüyle değil, konuşarak. O zorlu ve karanlık yollarda hastayla birlikte yürüyerek.

Ve Yrene'in bunu *Chaol*'la yapması... Yrene bu düşünceleri aklından çıkardı. Sonra. Bunları sonra düşünecekti.

Gözlerini yuman Yrene büyüsünü nazik, yoklayan bir ipliğe çevirip avucunu Chaol'un omurgasındaki dağınık yıldız şeklinin üzerine koydu.

Soğuk Chaol'u vurdu. Soğuğun dikenleri Yrene'in kanına ve kemiklerine hızla yayıldı.

Yrene fiziksel bir darbe almış gibi geriledi.

Soğuk ve karanlık, öfke ve azap...

Dişlerini sıkan Yrene kemiklerdeki o yankıyı aşıp o iplik inceliğindeki güç sondasını karanlığın biraz daha içlerine gönderdi.

Chaol'u vurduğunda acı dayanılmaz olacaktı.

Yrene soğuğu geriye itti; soğuğu, soğuğun yokluğunu ve o kaypak, dünyevi olmayan çarpıklığını.

Yrene'in içinden bir ses o büyünün bu dünyaya ait olmadığını fısıldıyordu. Doğal ve iyi olmadığını. Yrene'in daha önce üzerinde çalıştığı hiçbir şeye benzemiyordu.

Yrene'in büyüsü o sondayı geri çekmesi, uzaklaşması için çığlık çığlığa yalvarıyordu...

"Yrene." Büyünün rüzgârı, karanlığı ve *boşluğu* Yrene'in etrafını sararken Chaol'un sözleri çok uzaklardan geliyordu...

Sonra o hiçliğin yankısı...uyanır gibi oldu.

Soğuk Yrene'in içini doldurup uzuvlarını yaktı; sonra daha da geniş bir alana yayılıp onu çevreledi.

Yrene büyüsünü kör bir alev parlamasına çevirip ileri fırlattı; ışık denizin köpükleri kadar saftı.

Karanlık geriledi. Gölgeli bir köşeye kaçan bir örümcek gibi. Yeterince... Yrene'in elini, *kendisini* geriye çekmesine ve kendisine şaşkın gözlerle bakan Chaol'u görmesine yetecek kadar.

Yrene'in gözlerini çevirdiği elleri titriyordu. Chaol'un bronz teninin üzerindeki o soluk lekeye bakarken. O *varlığa* bakarken... Yrene büyüsünü kendi içine, derinlere çekip onu kemiklerini ve kanını ısıtmak ve kendisini dengelemek için kullandı. Bir yandan büyüsünü de dengeleyerek... İçsel, görünmez bir el gücünü okşuyor, sakinleştiriyordu.

Yrene hırıltılı bir sesle "Bana bunun ne olduğunu söyleyin," dedi. Zira o tür bir şey hiç görmemiş, hissetmemiş, öğrenmemişti.

"O şey içimde mi?" Chaol'un gözlerindeki korku...saf korkuydu.

Demek biliyordu. Yarasına ne tür bir gücün neden olduğunu, o yaranın içinde neyin yattığını. O şeyden korkacak kadar biliyordu bunu. Adarlan'da o tür bir güç varsa...

Yrene yutkundu. "Sanırım... Sanırım bu sadece daha büyük bir şeyin yankısı. Bir dövme, bir damga gibi. Canlı değil. Yine de..." Yrene parmaklarını sıktı. Karanlığı büyüsüyle yoklaması bile bu tür bir tepki doğurduysa, topyekûn bir hücum... "Bana bunun ne olduğunu söyleyin. Bu...şeyle uğraşacaksam bilmem gerek. Bana söyleyebileceğiniz her şeyi bilmeliyim."

"Yapamam."

Yrene ağzını açtı. Fakat lord gözlerini açık kapıya doğru çevirdi. Yrene'in ona uyarısı sessizce yankılandı. "O halde onun etrafından dolaşmalıyız," dedi Yrene. "Belinizi doğrultun. Boynunuzu muayene etmek istiyorum."

Chaol aldığı komuta itaat etti. Yrene, kaslı karnını kullanarak belini doğrultan, sonra ayaklarını ve bacaklarını dikkatle zemine doğru salan Chaol'u gözlemledi. *İyi,* diye düşündü Yrene. Chaol'un sadece o denli hareketli olması değil, bedeniyle çalışabilecek kadar dingin ve sabırlı olabilmesi de iyiydi.

Hâlâ dizleri titreyen Yrene kehribar rengi sıvının olduğu şişeleri bıraktığı masaya yürürken fikrini kendisine sakladı. Sıvılar Antica'nın duvarlarının hemen ötesindeki arazilerden gelen kuşdili ve lavantanın, bir de uzak güneyden gelen okaliptüsün ezilmesiyle üretilen yağlardı.

Yrene okaliptüsü seçti. O taze, ağır koku şişenin ağzındaki tıkacı çıkarıp kanepede Chaol'un yanına oturan şifacının etrafını sardı. Koku teskin ediciydi. Her ikisi için de.

O kanepede yan yana otururlarken Chaol gerçekten Yrene'den uzundu; kaslı bedenine bakan Yrene onun neden bir zamanlar üstlendiği görevde o denli usta olduğunu anlıyordu. Onun yanında oturmak bir şekilde tepesinde dikilmekten ve ona dokunmaktan farklıydı. Bir Adarlan Lordu'nun yanında oturmak.

Avucuna biraz yağ döken ve ellerini ısıtmak için ovuşturan Yrene o düşüncenin ardına düşmedi. Chaol sıvının kokusunu derin derin, akciğerlerine götürürmüş gibi çekerken ellerini onun ensesine yaslayan Yrene konuşmaya gerek duymadı.

Geniş boynunun etrafında ve ensesinden aşağı gezinen geniş çaplı, kapsamlı dokunuşlar. Yrene'in elleri Chaol'un omuzlarını da yokladı.

Yrene, Chaol'un boynu ve omzu arasındaki bir bağın üzerinden geçerken Chaol pes bir homurtu çıkardı. Ses Yrene'in avuçlarının içine doğru çınladı. Chaol kaskatı kesildi. "Özür dilerim."

Yrene özrü duymazlıktan gelip başparmaklarını o bölgeye gömdü. Chaol bir daha homurdandı. Belki de Yrene'in Chaol'un bel-

li belirsiz utancı hakkında herhangi bir söz söylememesi, bunun doğal olduğunu söylememesi zalimceydi. Fakat Yrene sadece öne eğilip avuçlarını Chaol'un sırtından aşağı kaydırdı ve o korkunç izin etrafından, epey uzağından geçti.

Yrene büyüsünü içine çekip sıkıca dizginledi, onun o şeye yeniden temas etmesine izn vermeyecekti.

Chaol'un kulağına "Bana neler bildiğinizi söyleyin," diye fısıldadı. Yanağı Chaol'un çenesini kaplayan kirli sakala sürtünecek kadar yakındı. "Hemen."

Chaol bekleyip yakınlarda kimsenin olmadığından emin olmak için kulak kesildi. Yrene'in elleri onun boynunda gezinip yüzünü buruşturmasına neden olacak kadar boğum boğum olmuş kasları yoğururken Lord Westfall fısıldamaya başladı.

Chaol, Yrene'in kulağına karanlık bir tanrının bile büyüsüyle çağıramayacağı kadar dehşet verici şeylerden bahsederken şifacının ellerinin bocalamaması takdire şayandı.

Wyrd kapıları, Wyrd taşları ve Wyrd tazıları. Valg'ler, Erawan ve prensleri, gerdanlıklar. Chaol'a bile bunlar masal gibi geliyordu; annesinin Anielle'deki o kış gecelerinde, azgın rüzgârlar taş hisarın etrafında uğuldarken fısıltıyla anlattığı türde masallar gibi.

Chaol, Yrene'e anahtarlardan bahsetmedi. Yirmi yıl boyunca köleye çevrilen kraldan da. Dorian'ın köleleştirilmesinden de. Kendisine kimin saldırdığından ya da Perrington'un gerçek kmliğinden de. Sadece Valg'lerin ellerindeki güçten, oluşturdukları tehditten bahsetti. Onların Perrington'la ittifak kurduklarından da.

"O halde...şu...iblislerin ajanı. Sizi buradan vuran onun gücüydü." Yüksek sesle düşünürmüş gibi, neredeyse fısıltıyla konuşan Yrene'in eli Chaol'un omurgasındaki noktanın üzerinde gezindi. Oraya dokunmaya cesaret edemiyor, Chaol'a masaj yaparken o bölgeden tamamen uzak duruyordu. O karanlık yankıyla yeniden temas etmekten korkuyormuş gibi. Nitekim elini Chaol'un sol omzuna götürüp o muhteşem yoğurma hareketine devam etti. Chaol sırtındaki ve omuzlarındaki gerilim Yrene'in dokunuşlarıyla aza-

lırken homurtular çıkarmamak için kendisini zorluyordu.

Chaol kaslarının nasıl gerildiğini, antrenmanlarda kendisini ne denli zorladığını hiç fark etmemişti.

Nihayet, alçak sesle konuşmaya devam ederek "Evet," dedi. "O şey beni öldürmeye çalıştı. Fakat...kurtarıldım."

"Sizi kurtaran ne oldu?" Yrene'in sesindeki korku epeydir silinmişti. Elleri titremez olmuş fakat henüz eski sıcaklıklarını çok az geri kazanmıştı.

Chaol başını yana yatırdı. Yrene öyle gergin bir kasın üzerinde çalışmaya başlamıştı ki Chaol dişlerini gıcırdattı. "Beni o tür kötülüğe karşı koruyan bir tılsım ve talihimin dönmesi." O son darbeyi indirmek üzere olan bir kralın merhameti. Chaol'a değil, Dorian'a yapılan bir iyilik.

Yrene'in mucizevi elleri donakaldı. Geri çekilip Chaol'un yüzünü süzdü. "Aelin Galathynius cam şatoyu yıktı. Bunu yapmasının sebebi... Rifthold'u da almasının nedeni bu muydu? Onları yenmek mi?"

Ya o sırada sen nereydin? Yrene'in dile getirmediği sorusu buydu.

"Evet." Chaol'un ağzından hırıltı gibi bir sesle "O, Nesryn ve ben birlikte çalıştık," sözleri dökülüverdi. "Diğer birçoklarıyla birlikte."

Chaol onlardan haber almamıştı ve nerede olduklarından habersizdi. Savaşıyor, topraklarını ve geleceklerini kurtarmanın mücadelesini veriyorlardı. Chaol oradayken. Kağan bir yana dursun, prenslerden biriyle bile baş başa oturup tartışma fırsatı bulamazken.

Yrene düşünüp yumuşak bir sesle "Perrington'la ittifak kuran o dehşet verici yaratıklar," dedi. "Ordular onlarla çarpışacak."

Geri gelen korku Yrene'in yüzünün kireç kesilmesine neden oldu. Fakat Chaol gerçeği söylemeyi yeğledi. "Evet."

"Ya siz? Onlarla savaşacak mısınız?"

Chaol, Yrene'e buruk bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Seninle şu meseleyi çözebilirsek." *Sen imkânsızı başarabilirsen.*

Fakat Yrene, Chaol'un esprili üslubuna aynı şekilde karşılık

vermedi. Yrene kanepeye döndü. İhtiyatlı ve soğuktu. Bir an için Chaol onun bir şeyler söyleyeceğini, soracağını sansa da sadece başını iki yana salladı. "Araştırmam gereken çok şey var. Daha fazla ilerlemeden bunları yapmam şart." Yrene, Chaol'un sırtını işaret etti. Chaol hâlâ iç çamaşırıyla oturduğunu fark etti.

Chaol giysilerine uzanma isteğini bastırdı. "Bir risk var mı... Senin için?" Varsa...

"Bilmiyorum. Ben...gerçekten daha önce böyle bir şeyle hiç karşılaşmamıştım. Sizi tedavi etmeye başlayıp bir egzersiz planı oluşturmadan önce bunu araştırmak istiyorum. Bu gece Torre Kütüphanesi'nde bir araştırma yapmam gerek."

"Elbette." Bu lanet yara sonunda ikisine de zarar verecekse Chaol iyileştirilmeyi reddedecekti. O zaman ne halt edeceğini bilmese de Yrene'in kendisine elini sürmesine razı gelmezdi. Bu riskin, bu çabanın bedeline gelince... "Alacağın ücretten hiç bahsetmedin," dedi. "Yardımının karşılığı olarak."

Çok yüksek bir ücret olmalıydı. İçlerinden en iyisini gönderdilerse ve onun öyle bir becerisi varsa.

Yrene kaşlarını çattı. "Ücret ödemeyi o kadar istiyorsanız Torre ve çalışanlarının masrafları için bir bağış yapabilirsiniz. Fakat bir ücret, bir beklenti yok."

Neden?"

Ayağa kalkan Yrene'in eli cebine gitti. "Bana bu yeteneği Silba bahşetti. Bana karşılıksız verilen şey için ücret talep etmek yanlış olur."

Silba... Şifa Tanrıçası.

Chaol tanrıların lütfuna mazhar olan bir başka genç kadın tanımıştı. İkisinin de gözlerinde öyle dizginsiz bir ateşin olmasına şaşmamalıydı.

Yrene güzel kokan yağın bulunduğu şişesini alıp çantasını toplamaya başladı.

"Neden dönüp bana yardım etmeye karar verdin?"

Yrene duraksadı. İnce bedeni kaskatı kesildi. Sonra ona doğru döndü.

Bahçeden bir rüzgâr esip Yrene'in hâlâ arkadan bağlı saçlarını göğsüne ve omuzlarına havalandırdı. "Sizin ve Yüzbaşı Faliq'in teklifi reddedersem bir gün bunu bana karşı kullanacağınızı düşündüm."

"Sonsuza dek burada yaşamaya niyetimiz yok." Chaol, Yrene'in ima ettiği diğer şeyleri anlamazlıktan gelmişti.

Yrene omuz silkti. "Benim de yok."

Kalan eşyasını da çantaya dolduran Yrene kapıya yöneldi.

Chaol onu bir başka soruyla durdurdu. "Geri dönmeye niyetin var mı?" *Fenharrow'a mı döneceksin? Cehenneme mi?*

Yrene kapıya; ikisine kulak kabartan, ötedeki fuayede bekleyen hizmetkârlara baktı. "Evet."

Yrene sadece Fenharrow'a dönmeyi değil, savaşta katkı sağlamayı da istiyordu. Zira bu savaşta şifacılara ihtiyaç olacaktı. Hem de çaresizce. Chaol kulağına tüm o dehşet verici şeyleri fısıldadığında Yrene'in yüzünün kireç kesilmesine şaşmamak gerekirdi. Sadece yüzleşecekleri şeylerin değil, nihayetinde onun da canını alabilecek şeyleri öğrenmesinin yarattığı etkiydi bu.

Yüzü hâlâ solgun da olsa Chaol'un kaşlarının kalktığını fark eden Yrene "Yapılması doğru olan bu," dedi. "Bana bahşedilen onca şey, önüme serilen onca iyilik varken."

Chaol onu o güvenli, korunaklı yerde kalması konusunda uyarmayı düşündü. Fakat kendisinden yanıt bekleyen Yrene'in gözlerindeki ihtiyatlı bakışı fark etti. O an muhtemelen başkalarının da onu Torre'den ayrılmaması için uyardıklarını fark etti. Belki de bu uyarılar onun bir nebze de olsa kararından şüphe etmesine neden olmuştu.

Bu yüzden Chaol "Yüzbaşı Faliq ve ben sana karşı kin tutacak, bunun için seni cezalandırmaya çalışacak insanlar değiliz," dedi.

"O tür şeyler yapan birine hizmet ettiniz," dedi. *Muhtemelen onun adına yaptıklarınız da oldu.*

"Sana pis işlerini benim sözümün geçmediği kişilere bıraktığını ve bunlardan bana çoğu zaman bahsedilmediğini söylesem bana inanır mıydın?"

Chaol, Yrene'in yüzündeki ifadeden onun vereceği yanıtı anladı. Eli kapı tokmağına gitti.

Sessizce "Biliyordum," dedi. "Onun ağza alınmayacak kadar berbat işler yaptığını. Ben küçükken ona karşı mücadele eden ve onun paramparça ettiği kuvvetlerin olduğunu biliyordum. Ben... yüzbaşı olmakla belirli...ayrıcalıklardan vazgeçmek zorunda kaldım. Mal mülkten. Bunu da gönül rızasıyla yaptım. Çünkü geleceği korumaya odaklanmıştım. Dorian'ı korumaya. Daha çocukken bile Dorian'ın babasına çekmediğini anlıyordum. Onunla daha iyi bir geleceğin olacağını biliyordum. Dorian'ın yeterince uzun süre yaşamasını sağlayabilirsem. Sadece fiziksel açıdan değil, duygusal açıdan da ayakta kalırsa neler yapabileceğini biliyordum. Yanında yılanlardan kurulu bir saray meclisi değil; gerçek bir müttefik olursa yapabileceklerini. İkimiz de babasına meydan okuyacak yaşta ve güçte değildik. İsyan sözcükleri fısıldayanların başlarına neler geldiğini gördük. Dorian çizgiyi biraz aşarsa babasının onu öldüreceğini biliyordum. Vâris olsa da olmasa da. Bu yüzden dengeyi kurmaya, mevcut durumu korumaya çabaladım."

Yrene'in yüz ifadesi değişmedi. Ne yumuşadı ne de sertleşti. "Neler oldu?"

Chaol nihayet gömleğine uzandı. Orada neredeyse çıplak haldeyken bedeninin bir kısmını çıplak bırakmasının manidar olduğunu düşündü. "Biriyle tanıştık. Bizi uzak durmamın bana ve diğerlerine büyük, çok büyük bedeller ödettiği bir yola soktu. Bu yüzden bana karşı hınç duyabilirsin, Yrene Towers. Bu yüzden seni suçlayamam da. Fakat inan bana Erilea'da benden benim kadar nefret eden yoktur."

"Kendinizi zorla sokulmuş halde bulduğunuz yoldan dolayı mı?"

Chaol gömleğini başının üzerinden geçirip pantolonuna uzandı. "Her şeyden önce o yola karşı direndiğim için... Bu uğurda yaptığım hatalar için."

"Ya şimdi nasıl bir yolda yürüyorsunuz? Adarlan Kral Eli ülkenin geleceğini nasıl şekillendirecek?"

Bunu Chaol'a kimse sormamıştı. Dorian bile.

"Hâlâ öğreniyorum, hâlâ karar veriyorum," dedi Chaol. "Fakat her şey anavatanımızdan Perrington'ı ve Valg'leri temizlemekle başlayacak."

Sözcük Yrene'in dikkatini çekmişti: *Anavatanımız.* Ağzının içinde sözcüğün tadına bakarmış gibi dudağını ısırdı. "Yaz ortasında tam olarak ne oldu?" Chaol bu konuda net konuşmamıştı. Yrene'e saldırıdan; o saldırıya dek geçen günlerde ve aylarda, saldırıdan sonra olanlardan bahsetmemişti.

O odada olanlar Chaol'un zihninde canlandı. Mermer zeminde yuvarlanan bir kafa. Dorian'ın çığlıkları. Sonra bu anı bir başka anıyla iç içe geçti. Babasının yanında dikilen, yüzü ölüm kadar soğuk ve Hellas'ın diyarının tüm katlarındakinden daha acımasızca bir ifade olan Dorian. Chaol "Sana neler olduğunu anlattım," demekle yetindi.

Yrene, Chaol'u süzdü. Ağır, deri çantasının kayışıyla oynadı. "Yaranızın duygusal sonuçlarıyla yüzleşmeniz de sürecin bir parçası olacak."

"Hiçbir şeyle yüzleşmem gerekmiyor. Öncesinde, o sırada ve sonrasında neler olduğunu biliyorum."

Yrene hiç kıpırdamadan dikiliyordu. O fazlaca yaşlı gözler son derece soğukkanlı bakıyordu. "Bunu göreceğiz."

İkisi arasındaki, havada kalan meydan okuma; Chaol'un içini kaplayan korku, Yrene topuğunun üzerinde dönüp giderken Chaol'un boğazına dizilen sözler.

9

İki saat sonra başını Torre'nin altındaki geniş mağaranın taş zeminine oyulmuş küvetin başına yaslayan Yrene tepesindeki karanlığa gözlerini dikti.

Rahim kuşluk vakti neredeyse boştu. Ona sadece mağara zeminine inşa edilmiş bir düzine küvetten akan doğal kaynak sularının şırıltısı ve sivri sarkıtlardan akan su damlalarının kadim kayalardan yükselen soluk taş sütunların arasında zincirlerle birbirine bağlanmış sayısız zile düşmesiyle çıkan çınlamalar eşlik ediyordu.

Mumlar doğal nişlere yerleştirilmiş ya da her bir gömme küvetin her iki yanına dikilmişti. Sülfürlü buharı yaldızlayan mumlar tüm duvarlara oyulan baykuşları ve kaygan sütunlara huzurlu ve titrek bir ışık yansıtıyordu.

Yrene'in başını küvetin sert, taş kenarından altına koyduğu peluş bir yastık koruyordu. Yrene Rahim'in ağır havasını içine çekti. Sonra verdiği nefesi, epey yukarıda kalan serin karanlığa üfledi. Etrafında yankılanan tiz, kulağa hoş gelen çınlamalar ara sıra tek tek, belirgin notalarla bölünüyordu.

Torre'deki kimse gümüş, cam ve bronz zilleri Silba'nın Rahmi'ndeki üzeri açık odaya ilk kimin getirdiğini bilmiyordu. Bazı ziller o kadar uzun zamandır oradaydılar ki üzerlerinde mineral katmanları oluşmuştu. Bu zillerin üzerine su damlaları düştüğünde cılız, metalik bir ses çıkıyordu. Fakat her yeni çırağın kendi

seçtikleri bir zili odaya getirmesi –Yrene'in de zamanında uyduğu– bir gelenekti. Zilin üzerine isim ve Torre'ye giriş tarihi yazdırılıyordu. Ardından zile boş bir yer aranıyor, son olarak da Rahim zeminin fokurdayan sularına dalınıyordu. Zil orada sonsuza dek asılı kalıyor, sonradan gelen şifacılara müzik ve kılavuzluk sağlıyordu. Sevgili kız kardeşlerinin sesleri onlara sonsuza dek şarkı söylüyordu.

Torre koridorlarından kaç şifacının geçtiği; orada asılı büyük, küçük zillerin sayısı düşünüldüğünde... Neredeyse kağanın büyük salonu kadar geniş olan oda yankılarla, üst üste binen çınlamalarla doluydu. Kendisini o harika sıcağın içine bırakan Yrene'in kafasını, kemiklerini düzenli bir uğultu dolduruyordu.

Kadim bir mühendis Torre'nin çok aşağısında kalan kaplıcaları keşfetmiş, zemine suyu aralarında akıtacak, sıcağın ve hareketin iç içe geçtiği düzenli bir akıntı oluşturacak bir küvet ağı inşa etmişti. Yrene elini küvetlerden birinin kenarındaki havalandırma boşluklarından birine dayayıp diğer uçtaki menfeze yol alan suyu parmaklarından geçirdi. Su yeniden akıntıya karışıp dünyanın uyuklayan kalbine aktı.

Yrene derin bir nefes daha alıp alnına yapışan ıslak saçlarını eliyle geriye taradı. Küvete girmeden önce herkesin yapması gerektiği gibi Rahim'in dışındaki küçük odalardan birinde yıkanmıştı. Bunun amacı yukarıdaki dünyanın tozundan, kirinden, kanından arınmaktı. Bir çırak üzerinde hafif, lavanta rengi –Silba'nın rengi– bir bornozla Yrene'in Rahim'e uygun giysi giymesini beklemişti. Sonra Yrene bornozu havuz kenarında çıkarıp suya parmağındaki annesinin yüzüğü hariç, çırılçıplak girmişti.

Yükselen buharların içinde, Yrene elini ileri uzatıp yüzüğü inceledi. Işığın altına dolanıp lâl taşında için için yanışını. Dört bir yanda ziller çalıyor, uğulduyor, çınlıyordu. Bu sesler suyun şırıltısına karışıyor, Yrene'i canlı bir ses akarsuyunun içinde sürüklüyordu.

Su... Silba'nın elementi. Yukarıdaki dünyadan uzak, oradaki kutsal sularda yıkanmak Silba'nın can damarına girmek gibiydi. Bu yer sırf ikisi için inşa edilmiş gibi.

Ve Yrene'in tepesindeki o karanlık... Lord Westfall'un bedeninin içinde gözlediğinden farklıydı. O karanlığın zıddıydı. Yukarısında kalan karanlık yaratılışa, huzura ve şekillenmemiş düşünceye dairdi.

Yrene karanlığa, Silba'nın rahmine baktı. Bir şeyin de aynı şekilde kendisine baktığına yemin edebilirdi. Lord Westfall'un ona anlattığı her şeyi düşünürken sesler dinledi.

Kadim kâbuslardan çıkan şeyler. Başka bir diyara ait varlıklar. İblisler. Kara büyüler. Yrene'in yurdunu istila etmeye hazırlanan şeyler. Huzur veren, sıcak suyun içinde bile Yrene'in kanı dondu.

Yrene kuzeydeki o uzak savaş alanlarında kılıç ve ok yaralarını, kırık kemikleri iyileştirmeyi umuyordu. Ordu kamplarında özellikle soğuk aylarda yayılan hastalıkları iyileştirmeyi.

Bedenin yanında ruhu da yok eden yaratıkların açtığı yaraları değil. Pençeler, dişler ve zehir kullanan yaratıkların açtığı yaraları değil. O kötücül güç Chaol'un yarasının etrafından dolanıp omurgasına uzanmıştı... Kırık bir kemik ya da birbirine karışmış sinirler gibi değildi bu. Eh, teknik açıdan *öyleydi.* Fakat tüm bunlara o korkunç büyü eşlik ediyordu.

Yrene hâlâ o şeyin geride bıraktığı kaypak hissi, yaranın içinde bir şeylerin kıpırdandığı hissini zihninden atamamıştı. Bir şeylerin uyandığı hissini.

Zillerin gelgitli çınlamaları zihnini dinlendiriyor, açıyordu.

Yrene o gece kütüphaneye gidecekti. Lordun iddialarıyla ilgili bilgiler olup olmadığına, eskiden birinin büyünün yol açtığı yaralanmalara dair düşüncelerini aktarıp aktarmadığına bakacaktı.

Fakat söz konusu olan sadece Yrene'in iyileştirme sürecine dayalı bir yaralanma değildi.

Yrene odadan ayrılmadan önce o kadarından emin olmuştu. Fakat Chaol'un içindeki o şeyle savaşmak... *Nasıl* yapacaktı bunu?

Yrene buharın ve karanlığın, çınlamaların ve sessizliğin içine sözcüğü fısıldadı.

Büyü sondasının nasıl geri kaçtığı hâlâ gözlerinin önüne geliyor, büyüsünün iblis kaynaklı o gücün karşısında nasıl tiksinti

duyduğunu hâlâ hissedebiliyordu. Yrene'in, onun büyüsünün zıddıydı o şey. Tepesindeki karanlıkta her şeyi görebiliyordu. O yükseklerdeki karanlıkta, Silba'nın dünyevi rahminin içinde...ona işaret veriyordu.

Yürümekten korktuğun yere girmelisin, der gibi.

Yrene yutkundu. Lordun sırtına yerleşen o kokuşmuş güç çukuruna dalmak...

O tatlı karanlık fısıldadı. *Girmelisin...* Yrene'in etrafından ve ötesine akan su karanlıkla birlikte şakıyordu. Yrene, Silba'nın damarlarında yüzüyormuş gibi.

Girmelisin. Bir kez daha mırıldandı. Tepesindeki karanlık yayılıyor, ona yaklaşıyor gibiydi.

Yrene karanlığa izin verdi. Kendisine ket vurmayıp karanlığın daha derinlerine baktı, uzandı.

Lordun içindeki o kokuşmuş şeyle mücadele etmek, Hafiza'nın bir sınavı uğruna risk almak, kendi halkı saldırıya uğrarken ya da o uzak savaşta çarpışırken ve her gün Yrene daha da gecikirken bir Adarlan'lı için risk almak... *Yapamam.*

O hoş karanlık meydan okudu: *Yapmayacaksın.*

Yrene duraksadı. Hafiza'ya kalacağına, Chaol'u iyileştireceğine dair söz vermişti. Fakat bugün hissettikleri... İyileştirme süreci çok uzun zaman alabilirdi. Yrene ona yardım edebilmenin bir yolunu bulabilse de. Lordu iyileştireceğine söz vermişti. Her ne kadar bazı yaralanmalarda şifacının hastasıyla aynı yolda yürümesi gerekse de Chaol'un *bu* yarası...

Karanlık geri çekilir gibiydi.

Yapamam, diye diretti Yrene.

Karanlık yine yanıt vermedi. Uzakta bir yerde, Yrene şimdi çok uzaklardaymış gibi bir zil çaldı. Berrak, saf bir ses.

Yrene şaşkın gözlerini sese doğru çevirdi. Çevresi netleşmeye başladı. Uzuvları ve nefesi geri döndü. Onların üzerinde sürükleniyormuş gibi.

Yrene karanlığa baktı. Tek bulduğu pürüzsüz, siyah bir örtü oldu. Boş, boşaltılmış gibi. Göz açıp kapayıncaya kadar gitmiş gibi.

Yrene onu kaçırmış, hüsrana uğratmış gibi.

Yattığı yerde doğrulan Yrene'in başı hafifçe döndü. Mineral açısından zengin suda bile bir nebze katılaşan uzuvlarını gerdi. Ne kadar zamandır suyun içindeydi?

Islak kollarını ovuşturdu. Karanlığa göz gezdirirken kalbi küt küt atıyordu. Yapabileceği şey için, onu bekleyen şey için hâlâ bir başka yanıtı olabilirmiş gibi. Bir alternatif.

Hiçbir yanıt gelmedi.

Mağaraya bir ses yayıldı. Uzak bir ses; bir çınlama ya da şıpırtı değildi bu. Çekilen alçak sesli, titrek bir nefesti.

Yrene döndü. Başının üzerindeki düğümden kurtulan saçlarından sular damlarken bir ara Rahim'e bir başka şifacının girip odanın her iki yanındaki paralel küvetlerden birinin karşı ucundaki bir küvete girdiğini fark etti. Yükselen buharların arasında Yrene'in kadını tanıması neredeyse imkânsızdı. Zaten Yrene, Torre'deki tüm şifacıların isimlerini bilmiyordu da.

Hırıltılı ses bir kez daha Rahim'de yankılandı. Yrene sırtını biraz daha doğrulttu. Sudan kalkarken elleri soğuk ve karanlık zemini kavradı. Teninden buharlar çıkan Yrene ince bornoza uzanıp onunla bedenini sardı. Kumaş ıslak bedenine yapıştı.

Rahim'in kuralları kesindi. Tek başına olmayı ve sessizliği gerektiriyordu. Şifacılar Silba'yla yeniden temasa geçmek, odaklanmak için sulara girerlerdi. Bazıları rehberliğin, bazıları kefaretin, bazıları ise zor bir gün boyunca hastalarına belli etmek istemedikleri, belki kimseye belli edemedikleri duyguların ağırlığını üzerlerinden atmanın peşindeydiler.

Yrene Rahim'in diğer yanındaki şifacının da yalnız kalmaya hakkı olduğunu biliyordu. Şifacıya ağlayabilmesi için mahremiyet tanımak adına gideceği sırada...

Kadının omuzları titredi. Boğuk bir hıçkırık daha.

Yrene küvetteki şifacıya neredeyse sessiz adımlarla yaklaştı. Kadının genç yüzünden akan yaşları gördü. Açık kahverengi teni ve altın sarısına karışan koyu kahverengi saçları neredeyse Yrene'in saçlarının aynısıydı. Tepedeki karanlığa bakan kadının

sarımsı kahverengi saçlarındaki ümitsizliği gördü. Gözyaşları ince çenesinden dalgalanan suya damlıyordu.

İyileştirilemeyecek yaralar vardı. Kök saldıklarında şifacıların gücünün bile önleyemeyeceği hastalıklar vardı. Gecikildiğinde, doğru belirtiler kaçırıldığında.

Yrene sessizce küvetin kenarına oturduğunda diğer şifacı ona bakmadı. Yrene dizlerini göğsüne büküp şifacının elini tuttu. Parmaklarını kavuşturdular.

Böylece Yrene orada oturdu. Havaya yayılan buhara zillerin hoş tıngırtıları yayılırken sessizce ağlayan kadının elini tuttu.

Epeyce uzun dakikaların ardından küvetteki kadın "Daha üç yaşındaydı," diye mırıldandı.

Yrene şifacının ıslak elini sıktı. Onu rahatlatacak, teselli edecek hiçbir söz yoktu.

"Dilerim..." Kadının sesi çatladı. Tüm bedeni titriyordu. Tenine mum ışığı vuruyordu. "Bazen bu yetenek bana keşke hiç lütfedilmeseydi," diyorum.

Yrene bu sözler karşısında donakaldı.

Nihayet kadın başını çevirip Yrene'in yüzünü süzdü. Yüzünden onu tanıdığı belliydi. "Ya sen hiç aynı şeyleri hissediyor musun?" Katıksız, sakınmasız bir soru.

Hayır. Yrene hiç o hisse kapılmamıştı. Annesinin kurban edilen bedeninden yayılan duman gözlerini yakarken önce onu kurtarmak için hiçbir şey yapamayacağını bildiği zamanlar bile. Kendisine lütfedilen yetenekten hiç nefret etmemişti. Geçen tüm o yıllar boyunca onun sayesinde hiç yalnız kalmamıştı. Anavatanında büyü ortadan kalktığında bile Yrene onu hissetmişti. Omzunu tutan sıcak bir el gibi. Kim olduğunu, nereden geldiğini anımsatan bir yadigâr. Kendisinden önce o yoldan geçen Towers kadınlarının sayısız nesilleriyle arasındaki canlı bağ.

Şifacı istediği yanıtı Yrene'in gözlerinde aradı. Yrene'in veremediği yanıtı. Böylece Yrene kadının elini tekrar sıkıp karanlığın içine bakmakla yetindi.

Yürümekten korktuğun yere girmelisin.

Yrene ne yapması gerektiğini biliyordu. Fakat bilmiyor olmayı diliyordu.

"E? Yrene sizi hâlâ iyileştirmedi mi?"

Kaganın büyük salonundaki baş masada oturan Chaol, epeyce ötesinde oturan Prenses Hasar'a döndü. Yaklaşan yağmurun kokusunu taşıyan serin bir esinti pencerelerden içeri akıp o pencerelerin yüksek çerçevelerinden sarkan beyaz ölüm bayraklarını dalgalandırdı.

Kashin ve Sartaq onlara baktı... Sartaq kız kardeşine kınayan bir bakış attı.

Belli etmeseler de birçok kişinin konuşmalarına kulak kabarttığının farkında olan Chaol sözcükleri özenle seçip "Yrene ne kadar yetenekli de olsa muhtemelen uzun olacak bir sürecin başındayız," dedi. "Bu öğleden sonra Torre Kütüphanesi'nde araştırma yapmaya gitti."

Hasar'ın dudakları zehirli bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ne talihlisiniz ki bir süre daha arkadaşlığınızın tadını çıkarabileceğiz."

Sanki Chaol orada fazladan bir dakika daha geçirmek isterdi de?

Fakat yanıt Nesryn'de geldi. Hâlâ o öğleden sonra akrabalarıyla geçirdiği saatlerin olumlu etkisi üzerindeydi. "Ülkelerimizin bir bağ kurması için her olasılık talihli bir olasılıktır."

"Kesinlikle," demekle yetindi Hasar. Ardından tabağındaki acı biberli, domatesli ve bamyalı yemeği didiklemeye devam etti. Sevgilisi ortalarda yoktu. Yrene de. Şifacının bir süre önce hissettiği o korku... Chaol neredeyse havada o korkunun kokusunu alabiliyordu. Fakat güçlü bir iradeyle Yrene kendisini toplamıştı. *İradeyle ve öfkeyle*, diye düşündü Chaol. Nihayetinde bu ikisinden hangisi galip gelecekti acaba?

Nitekim Chaol'un bir yanı Yrene'in uzak durmasını diliyordu. Sırf ikisinin yapacaklarını ima ettiği işten sakınmak için bile: *Konuşmaktan*. Tartışmaktan. Chaol'un hakkında.

Chaol ertesi gün Yrene'e bunlar olmadan da pekâlâ kendisini iyileştirebileceğini açıkça ifade edecekti.

Uzun dakikalar boyunca Chaol sessiz kaldı. Masadakilere, yanından hızla geçen hizmetçilere dikkat kesildi. Pencerelerin yanındaki ve kemerli geçitlerin içindeki muhafızlara da.

Muhafızların üniformalarını, onların nasıl dik ve gururlu durduklarını gören Chaol'un midesinde yediği kıyma taşa döndü. Kim bilirkaç yemekte Chaol da kapıların başında ya da avluda nöbet tutup kralını gözünden ayırmamıştı? Kaç kez emrindeki adamları aylaklık ediyorlar ya da kendi aralarında sohbet ediyorlar diye görev yerlerinden alıp daha önemsiz nöbetlere göndermişti?

Kağanın muhafızlarından biri Chaol'un kendilerine baktığını fark edince ona başını hafifçe sallayıp karşılık verdi.

Chaol gözlerini hemen kaçırdı. Avuçları terlemişti. Fakat kendisini çevresindeki yüzleri gözlemlemeye zorladı. Giyimlerini, hareketlerini ve gülümsemelerini gözlemledi.

Kötücül bir güce –Morath'ten ya da bir başka yerden– dair bir iz yoktu. Hem de hiç. Ölen prenseslerinin şerefine asılan o beyaz bayraklar hariç.

Aelin; Valg'lerin kendilerine has, kötü bir kokuları olduğunu söylemişti. Chaol onların kanlarının ölümlü damarlarından siyah aktığına defalarca şahit olmuştu. Fakat kalkıp oradakilerden ellerini kesmelerini isteyecek hali yoktu.

Aslında fena fikir değildi bu. Kağanla görüşüp onu bu emri vermeye ikna edebilse iyi olurdu. Kanlarını göstermemek için kaçanları ya da mazeretler uyduranları belirleyebilirdi.

Kağanı tehlike konusunda ikna etmek için, belki de ittifak konusunda *biraz* ilerleme sağlamak için bir araya gelebilseydi. Böylelikle çevresinde oturan prens ve prenseslerin hiçbiri asla Valg gerdanlıkları takmazlardı. Onları sevenler asla onların yüzlerine bakıp da kadim bir kötülüğün kendilerine sırıttığını görmenin nasıl bir şey olduğunu öğrenmezlerdi.

Chaol sakinleşmek için bir nefes alıp öne eğildi. Birkaç sandalye ötede yemeğini yiyen, vezirlerden biriyle ve Prenses Duva'yla sohbete dalan kağana baktı.

Kağanın artık en küçük kızı olan Prenses Duva katılmaktan

ziyade onları izliyor gibiydi. Fakat güzel yüzü sevimli bir gülümsemeyle yumuşamıştı. Gözleri hiçbir şeyi kaçırmıyordu. Ancak vezir bir yudum şarap içmek için konuşmasına ara verip Duva solunda oturan sessiz kocasına döndüğünde Chaol boğazını temizleyip kağana "Size tekrar teşekkür ederim Ulu Kağan," dedi, "şifacılarının hizmetinden faydalanmamı sağladığınız için."

Kağan bitkin ve sert bakan gözlerini Chaol'a çevirdi. "Onlar artık benim kadar sizin de şifacılarınız Lord Westfall." Chaol'a araya girdiği için kaşlarını çatan vezire döndü.

Fakat Chaol "Sizinle özel bir görüşme yapma şerefine nail olmayı ümit ediyordum," dedi.

Masaya sessizlik çökerken Nesryn, Chaol'u dirseğiyle dürterek uyardı. Chaol gözlerini önündeki adamdan başka bir yere çevirmeye yanaşmadı.

Kağan sadece "Günlük programımla ilgilenen baş vezirimle bu tür konuları tartışabilirsiniz," dedi. Masanın diğer yanından etrafı gözleyen kurnaz bakışlı adamı çenesiyle işret etti. Baş Vezir'in cılız gülümsemesini bir kez gören Chaol bahsi geçen görüşmenin asla gerçekleşmeyeceğini anladı. Kağan "Şu an eşimin mateminde ona destek olmalıyım," dedi. Kağanın gözlerindeki hüzün samimiydi. Nitekim, eşi masada olmadığı gibi ona ayrılmış bir yer de yoktu.

Sonrasında gelen ağır sessizlikte uzaklarda bir gök gürültüsü işitildi. Israrın ne yeri ne zamanıydı. Kaybettiği çocuğunun yasını tutan bir adam... Chaol ısrar etmekle budalalık edecekti. Üstelik müthiş kaba bir tavır da olacaktı bu.

Chaol başını eğdi. "Bu zor zamanınızda sizi meşgul ettiğim için affedin." Babasının yanından olanları gözleyen Arghun'un yüzünde beliren sırıtışı görmezlikten geldi. En azından Duva ona sempatik bir gülümsemeyle ve göz kırparak karşılık verdi. *İlgi görmeyen ilk kişi sen değilsin,* der gibiydi. *Ona zaman ver.*

Chaol prensese başını hafifçe sallayıp tabağına döndü. Kağan matemde olsun olmasın onu görmezlikten gelecekse...belki bilgi iletmenin başka yolları olabilirdi.

Başka destek yöntemleri.

Nesryn'e baktı. Nesryn akşam yemeğinden önce dönüp o sabah Sartaq'la görüşemediğini söylemişti. Şimdi ise Chaol karşılarında şarabını yudumlayan prense rahat bir tavırla "Efsanevi ruk'unuz Kadara'nın burada olduğunu işittim prens," dedi.

Hasar bamya dolu tabağına yarım ağızla "Korkunç canavar," diye mırıldandı. Sartaq buna yarım yamalak gülümsedi.

"Hasar hâlâ Kadara ilk karşılaşmalarında onu yemeye çalıştı diye güceniyor," dedi.

Hasar gözlerini devirse de o gözlerde bir neşe pırıltısı vardı.

Kashin birkaç sandalye öteden "Çığlıklarını ta rıhtımdan işitebilirdiniz," dedi.

Nesryn "Prensesin mi, yoksa ruk'un çığlıklarını mı?" diye sorup Hasar'ı şaşırttı.

Sartaq güldü. Ani, tiz bir ses. Soğuk gözleri aydınlandı. Hasar sadece Nesryn'e uyarı mahiyetinde bir bakış atıp yanında oturan vezire döndü.

Kashin, Nesryn'e sırıtıp "İkisinin de," diye fısıldadı.

Hasar'ın öfkeli bakışı karşısında kendisini dizginlemesine rağmen Chaol'un boğazından bir kıkırtı çıkıverdi. Nesryn gülümsedi. Başını prensese doğru eğip iyi niyetle özür diledi.

Fakat Sartaq altın kadehinin üzerinden onları dikkatle izliyordu. Chaol "Buradayken Kadara'yı uçurma fırsatınız oluyor mu?" diye sordu.

Sartaq hemen başını salladı. "Mümkün olduğunca sıkça, genellikle de şafak yakınken. Bugün kahvaltıdan sonra göklerdeyim ve tam akşam yemeğinde döndüm. Neyse ki."

Hasar gözlerini dikkat bekleyen vezirden ayırmadan Hasar'a "Hayatında yemek kaçırdığı olmamıştır," diye mırıldandı.

Kashin masanın diğer yanındaki kağanın bile ona bakmasına, Arghun'un kınayan bir bakışla kaşlarını çatmasına neden olan bir kahkaha attı. Kız kardeşler öldüğünden beri kağan ailesi en son ne zaman gülmüştü ki? Kağanın gergin yüzüne bakılırsa, herhalde epey olmuştu.

Fakat Sartaq uzun saç örgüsünü omzunun üzerinden atıp gü-

zel giysilerinin altındaki düz ve gergin karnına hafifçe dokundu. "Güzel yemekler için değilse eve neden o kadar sık dönüyorum sanıyorsun ki kız kardeşim?"

Hasar tatlı bir sesle "Planlar ve entrikalar kurmak için olabilir mi?" diye sordu.

Sartaq'ın gülümsemesi kayboldu. "Keşke öyle işlere zamanım olsa."

Sartaq'ın yüzüne bir gölge çökmüş gibiydi. Chaol prensin gözlerinin nereye çevrildiğini fark etti. Belli ki yaklaşan bir fırtınanın esintilerinde beyaz bayraklar hâlâ salonun yüksek pencerelerinde dalgalanıyordu. Prens hayatının daha önemli kısımlarına zaman ayırabilmek isteyen bir adamdı belki de.

Nesryn yumuşak bir sesle "O halde her gün uçuyorsunuz, öyle mi prens?" diye sordu.

Sartaq gözlerin kız kardeşi için asılan matem bayraklarından Nesryn'e çevirip yüzbaşıyı süzdü. Savaşçıdan çok saray adamı tavrıyla başını salladı. Dillendirilmemiş bir isteğe yanıt olarak. "Evet yüzbaşı."

Sartaq, Duva'dan gelen bir soruyu yanıtlamak için döndüğünde Chaol ve Nesryn bakıştılar. Chaol'un vereceği emir için yeterli bir süreydi bu.

Şafakta kuş yuvasında ol. Savaşta onun hangi tarafta yer alacağını öğren.

10

Bir yaz fırtınası gece yarısından hemen önce Dar Deniz'den gelip karayı vurdu.

Torre'nin tabanındaki geniş kütüphanenin emniyetli ortamında bile Yrene gök gürültüsünün yarattığı her sarsıntıyı hissediyordu. Ara sıra şimşek parlamaları kitaplıkların olduğu dar koridorları ve holleri aydınlatıyor, ardından soluk taştaki çatlaklardan içeri giren rüzgâr mumları boğuyordu. Mumların çoğu cam fenerlerle korunuyordu. Kitaplar ve parşömenler çok kıymetli olduğundan mum alevinin sıçraması göze alınamayacak bir tehlikeydi. Fakat rüzgâr onları orada da buluyor; kemerli tavanlardaki cam fenerler sallanıp gıcırdıyordu.

Kütüphanenin parlak ışıklı ve daha kalabalık kısımlarından uzakta kalan bir nişin içindeki meşe masada oturan Yrene tepesindeki metal fenerin fırtınada sallanışını izledi. Yüzeyinde yıldız ve yarımay şeklinde delikler olan, içi renkli camla dolu fener Yrene'in önündeki taş duvara mavi, kırmızı ve yeşil benekler yansıtıyordu. Bir o yana bir bu yana hareket eden yansımalar canlı bir renk denizini andırıyordu.

Gök gürledi. Ses öyle şiddetliydi ki Yrene irkildi. Altındaki kadim sandalye itiraz edermiş gibi gıcırdadı.

Ses birkaç kadınsı ciyaklamayla, sonra da kıkırtılarla karşılık buldu.

Yrene gülmemek için kendisini tuttu. En çok da kendisine gülmemek için. Ardından başını iki yana sallayıp Nousha'nın onun için saatler önce bulup çıkardığı metinlere odaklandı.

Yrene ve Baş Kütüphaneci asla çok yakın olmamışlardı. Yrene de kadını yemekhanede görürse yanına gitmeye hiç hevesli olmuyordu. Fakat... Nousha kimi artık kullanılmayan on beş dili akıcı bir şekilde konuşabiliyordu. Ayrıca batı kıyısında, Balruhn'un dışındaki verimli ve baharatların bol olduğu topraklara kurulu, ünlü Parvani Kütüphanesi'nde eğitim almıştı. Balruhn'u muazzam Kızkardeş-Yolu'na bağlayan büyük yol; kıtayı bir uçtan diğerine bağlayan, Antica'dan Tigana'ya kadar uzanan o anayol bile ismini kütüphaneden alıyordu: Âlim Yolu.

Bahruhn'a Kütüphaneler Şehri deniyordu. Torre Cesme şifacıların bölgesiyse Parvani de bilginin kaynağıydı.

Yrene onlarca yıl önce Nousha'yı Torre'ye neyin getirdiğini ya da Torre'nin ona orada kalması için ne teklif ettiğini bilmiyordu. Fakat kadın paha biçilmez bir kaynaktı. Yüzü hiç gülmese de Nousha, Yrene'in ihtiyacı olan bilgileri talepleri ne denli tuhaf olursa olsun bulup çıkarıyordu.

O gece Yrene'in yemekhanede yanına yaklaştığı ve yemeğini böldüğü için özür dilediği kadının rahatsız olmuş gibi bir hali vardı. Yrene sabahı bekleyebilirdi. Fakat ertesi gün dersleri vardı. Sonrasında da Lord Westfall'la ilgilenmesi gerekiyordu.

Nousha yemeğini bitirdikten sonra onunla burada buluşmuş, uzun parmaklarını dökümlü gri cüppesinin önünde kavuşturup onu, Yrene'in öyküsünü ve ihtiyaçlarını dinlemişti:

Bilgi. Nousha'nın bulabileceği her türlü bilgi.

İblislerin açtığı yaralar. Kara büyünün yol açtığı yaralar. Kaynağı doğal olmayan yaralar. Geride yankılar bırakan fakat kurbana zarar vermeye devam etmiyor gibi görünen yaralar. Geride hiç nedbe dokusu bırakmayan fakat iz bırakan yaralar.

Nousha, Yrene'in aradıklarını buldu. Yığınla kitap ve bir sürü parşömen. Bunları sessizce masanın üzerine bıraktı. Bir kısmı Halha dilinde, bir kısmı Yrene'in kendi dilindeydi.

Bazıları Eyllwe dilinde. Bazıları ise...

Yrene düz durması için Nousha'nın masasındaki kavanozdan aldığı –tüm kütüphanecilerin masalarının üzerinde bunlardan vardı– pürüzsüz oniks taşlarını köşelerine koyduğu parşömene hayretle baktı.

Nousha bile tuhaf sembolleri tanımadığını itiraf etti. Bir tür rünik yazıydı bu. Fakat yazının nereye ait olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Tek bildiği parşömenlerin kadim Eyllwe kitaplarının yanına, kütüphanenin çok aşağıda kalan bir katına tıkıldığıydı. Öyle ki Yrene'in inmeye hiç cesaret edemediği bir yerdeydiler.

Yrene bir parmağını önündeki sembolün üzerinde gezdirdi. Düz çizgilerini ve kıvrımlı kavislerini takip etti.

Parşömen öyle eskiydi ki Nousha üzerine yiyecek ya da içecek dökerse Yrene'in derisini canlı canlı yüzmekle tehdit etmişti. Yrene parşömenin kaç yıllık olduğunu sorduğunda Nousha başını iki yana sallamıştı.

"*Yüz yıl?*" diye sormuştu Yrene.

Nousha omuz silkmiş; parşömenin bulunduğu yerden, tipinden ve kullanılan mürekkepten yola çıkarak bunun on katı olması gerektiğine hükmetmişti.

Yrene istemeye istemeye dokunduğu kâğıda bakıp yüzünü buruşturdu. Sonra parşömenin köşelerindeki taşları aldı. Kendi dilindeki kitaplarda işe yarar bilgilere ulaşamamıştı. O kitaplarda daha çok lanet okuyanlara ve hava, küf perilerine karşı batıl uyarılar vardı.

Lord Westfall'un tasvir ettiği şeyler yoktu.

Yrene'in sağındaki pusun içinde bir *çıt* sesi yankılandı. Yrene başını kaldırıp karanlığa göz gezdirdi. Koşan bir fareyi görür görmez sandalyelerden birine sıçramaya hazırlandı.

Anlaşılan kütüphanenin sevilen Baast Kedileri bile –otuz altı dişi, ne eksik ne fazla– isimlerini bir savaşçı-tanrıdan almışlarsa da haşerelerin hepsini uzak tutamıyorlardı.

Yrene bir kez daha sağındaki karanlığa göz gezdirdi. Yüzünü ekşitti. Yeşil gözlü kedilerden biri yanında olsa ve ona karanlıktaki şeyi yakalatabilse ne iyi olurdu

Fakat kimse bir Baast Kedisi'ni yanına çağıramazdı. Onlar ne zaman ve nerede isterlerse orada ortaya çıkarlardı.

Baast Kedileri, Torre Kütüphanesi kurulduğundan beri orada yaşıyordu. Fakat kimse onların nereden geldiğini ya da yaşlanıp öldüklerinde yerlerine yenilerinin nasıl geldiğini bilmiyordu. Her biri insanlar gibi birer bireydi. O beril yeşili gözleri ve hepsinin de yeri gelince bir kucağa kıvrılmaya, zaman zaman ise kimseyi yanlarında istememeye meyilli olmaları hariç. Kimi genç ve yaşlı şifacılar kedilerin gölgelerin arasından geçip kütüphanenin bir başka katında ortaya çıktıklarına; kimileri de onların açık kitapların sayfalarını patileriyle çevirdiklerine –*kitap okuduklarına*– yemin edebilirlerdi.

Daha az okuyup daha çok *avlansalar* kesinlikle daha iyi olurdu. Fakat kediler kimseye ve hiçbir şeye hesap vermezlerdi. Belki ismini aldıkları tanrıçaya ya da kütüphanenin sessiz ortamında, Silba'nın gölgesinde hangi tanrıyı bulurlarsa ona. Bir Baast Kedisi'ni gücendirmek hepsine hakaret etmek demekti. Yrene hayvanların çoğunu sevse de –bazı böcekler hariç– kedilere iyi davranmaya dikkat eder, ara sıra onlar için kıyıya köşeye yiyecekler bırakır ya da lütfedip kendisinin yanlarına yaklaşmasına izin verdiklerinde karınlarını okşar, kulaklarını kaşırdı.

Fakat karanlıkta parıldayan o yeşil gözlerden ya da ikisine doğru koşan bir fareden eser yoktu. Bu yüzden Yrene bir nefes verip kadim parşömeni dikkatle masanın kenarına bırakıp kendisine doğru kalın bir Eyllwe kitabı çekti.

Kitap siyah deriyle ciltlenmişti ve bir kapı tutacağı kadar ağırdı. Eyllwe sınırına çok yakın bir yerde yaşadığından ve Eyllwe dilini akıcı konuşan bir anne sayesinde –fakat kesinlikle oralı olan bir babanın bunda katkısı yoktu– Yrene Eyllwe dilini biraz biliyordu.

Towers kadınlarının hiçbiri evlenmemiş, ya kendilerini dokuz ay sonra gelen bir armağanla bir başlarına bırakan ya da birkaç yıl onların yanında kaldıktan sonra uzaklara giden sevgilileri tercih etmişlerdi. Yrene babasını hiç tanımamıştı. Onun hakkında tek bildiği geceyi geçirmek için annesinin kulübesinde kalan, çimlik

ovayı süpüren azgın fırtınadan kaçacak bir sığınak arayan bir gezgin olduğuydu.

Yrene parmaklarını yaldızlı başlığın üzerinde gezdirip yıllardır konuşmadığı ve işitmediği bir dildeki sözcükleri dillendirdi.

"Baş...baş..." Parmağını kitabın isminin olduğu kapağa birkaç kez hafifçe vurdu. Ne yazdığını Nousha'ya sormalıydı. Kütüphaneci zaten ona gözüne takılan diğer metinleri tercüme etme sözünü vermişti. Fakat... Yrene tekrar iç çekti. Başak. Başarı. *"Başlangıç,"* diye mırıldandı. *"Başlangıç..."* Şiiri. Kasidesi. *"Şarkısı,"* diye fısıldadı.

Başlangıç Şarkısı.

Lord Westfall iblislerin –Valg'lerin– kadim yaratıklar olduğunu söylemişti. Saldırıya geçmek için akıl almaz uzunlukta bir zaman boyunca beklemişlerdi. Bunların bir kısmı neredeyse unutulmuş efsanelerdi; çocuklara anlatılan masallardan fazlası değildi.

Yrene kitabın kapağını çevirdi. Ardından "İçindekiler" bölümündeki karman çorman, gözüne tanıdık gelmeyen yazıları görüp yüzünü buruşturdu. Harfler eskiydi. Kitap matbaada basılmamıştı bile. Elle yazılmıştı. İçinde uzun zamandır kullanılmayan bazı sözcük varyasyonları vardı.

Bir kez daha şimşek çaktı. Küflü, kenarları sararmış sayfaları çeviren Yrene şakaklarını ovuşturdu.

Bir tarih kitabı. Hepsi bu kadardı.

Gözleri bir sayfaya takıldı. Durup gözüne çarpan resmi tekrar görene kadar sayfalarda geriye gitti.

Resimde az renk kullanılmıştı: Siyah, beyaz, kırmızı ve ara sıra da sarı tonları.

Usta işi bir çizimdi. Belli ki altta yazan şeyin bir resmiydi bu.

Resimde çorak bir kayalık ve o kayalığın karşısında diz çöken, siyah zırhlar içinde askerlerden kurulu bir ordu vardı.

Askerler kayalığın *üzerindeki* şeyin karşısında diz çöküyorlardı.

Yüksek bir geçit. İki yanında duvarların, ardında bir hisarın olmadığı bir geçit. Biri siyah taştan geçidi yoktan var etmiş gibi.

Kemerli geçidin içinde kapılar yoktu. Sadece dönen, siyah *hiçlik* vardı. O hiçlikten ışınlar çıkıyordu. Güneş ışınlarının yozlaşmış,

bozulmuş hali gibi ışınlar. Geçidin karşısında diz çöken askerlerin üzerine düşen ışınlar.

Yrene gözlerini kısıp ön plandaki figürlere baktı. Bunların bedenleri insan bedeni olsa da kılıçları kavrayan elleri...pençeli ve çarpıktı.

"Valg'ler," diye fısıldadı Yrene.

Ona gök gürültüsü karşılık verdi.

Yaklaşan fırtınanın titreşimleri ayağının altından bacaklarına doğru uzanan Yrene kaşlarını çatıp sallanan fenere baktı.

Bir sonraki resmi görene dek sayfaları çevirdi. Aynı geçidin önünde üç figür dikiliyordu. Resimde uzakta kaldıkları için ancak uzun boylu ve yapılı figürün erkek olduğu anlaşılıyordu.

Parmağını resmin altındaki yazının üzerinde gezdirip sözcükleri tercüme etti:

Orcus. Mantyx. Erawan.

Üç Valg Kralı.

Anahtarların Hâkimleri.

Yrene alt dudağını ısırdı. Lord Westfall bu tür şeylerden bahsetmemişti.

Fakat bir geçit varsa...onu açmak için bir anahtar gerekirdi. Ya da birden fazla anahtar. Kitapta yazanlar doğruysa.

Kütüphanenin ana avlusundaki saat gece yarısının geldiğini ilan etti.

Yrene sayfaları karıştırıp bir başka resme ulaştı. Bu resim üç parçaya ayrılmıştı.

Lordun anlattıkları... Yrene elbette ki ona inanıyordu. Fakat... Bunlar doğruysa. Lord Chaol'un yarası yeterli bir kanıt olarak görülmezse bile bu metinler şüpheye yer bırakmıyordu.

Zira yan yana üç resmin ilkinde siyah taştan sunağa...başında taç olan karanlık bir figür kendisine yaklaşırken kurtulmak için çırpınan çaresiz, genç bir adam bağlanmıştı. Figürün elinin çevresinde bir şey dönüyordu... Yılanı andıran; kara sisten ve kötücül düşüncelerden oluşan bir şey. Gerçek bir yaratık değildi bu.

Ortadaki resim... Yrene resme bakınca yüzü ekşidi.

Çünkü resimde genç bir adam vardı. Fal taşı gibi açık, korku dolu gözleri yakarıyordu. Siyah sisten oluşan o yaratık ağzı zorla açılmış adamın boğazından aşağı iniyordu.

Üçüncü resim Yrene'in kanını dondurdu.

Çakan bir şimşek son resmi aydınlattı.

Genç adamın yüzü donakalmıştı. Hissizleşmişti. Gözleri... Yrene'in gözleri bir önceki resimle son resim arasında gidip geldi. İlk ikisinde adamın gözleri gümüş rengiydi.

Sonuncudaysa...gözleri simsiyah olmuştu. İnsan gözlerini andırsalar da uğursuz bir siyah gümüş rengini silmişti.

Adam ölü değildi. Çünkü resimde ayağa kalkmış, zincirleri alınmış halde tasvir edilmişti. Artık bir tehdit oluşturmuyordu.

Yo... Adamın içine her ne yerleştirdilerse...

Gök tekrar gürledi. Ardından yine tiz çığlıklar ve kıkırtılar geldi. Bunlara gece odalarına çekilen çırakların çıkardığı gürültüler eklendi.

Yrene önündeki kitabı ve Nousha'nın önüne serdiği yığındaki diğer kitapları inceledi.

Lord Westfall, Valg iblislerini bir insan konağın içinde tutmak için kullanılan gerdanlıklardan ve yüzüklerden bahsetmişti. Fakat onlar çıkarıldığında bile etkilerinin sürebileceğini söylemişti. Bunlar sadece yerleştirme amacıyla kullanılıyordu. Uzun süre bedende kalırlarsa da konaklarından besleniyorlardı...

Yrene başını iki yana salladı. Resimdeki adam köleleştirilmemiş, bedeni istila edilmişti. Lordun bedenini etkileyen büyünün kaynağı o tür bir güçtü. Konağın içindeki iblisin gücü.

Şimşek çaktı. Ardından gelen gök gürültüsünü Yrene topuklarında hissetti.

Sonra sağındaki loş kitap raflarından bir *çıt* sesi –cılız ve boş bir ses– geldi. Ses öncekinden daha yakından gelmişti.

Yrene tekrar karanlığın içine baktı. Kollarındaki tüyler kalktı.

Ses bir fareden çıkmamıştı. Ya da taşa, kitap raflarına pençelerini sürten bir kediden.

Yrene daha önce emniyetinden hiç endişe etmemişti. Bu duvar-

ların arasına adım attığından beri. Fakat sağında kalan karanlığın içine bakarken donakaldığını fark etti. Sonra yavaşça omzunun üzerinden baktı.

Kitaplıkların dizildiği koridor daha geniş bir koridora uzanıyordu. Üç dakikalık bir yürüyüşle Yrene ışıklı ve sürekli gözlenen ana avluya ulaşabilirdi. En fazla üç dakikada.

Etrafı sadece gölgeler, deri ve tozla çevriliydi. Fenerler sallandıkça ışık yansımaları bir o yana bir bu yana oynuyordu.

Şifa büyüsü hiç savunma sağlamıyordu. Yrene bunu zor yoldan öğrenmişti.

Fakat Beyaz Domuz Hanı'nda geçirdiği yıl boyunca dinlemeyi öğrenmişti. Bir odayı okumayı, havadaki değişimleri *sezmeyi* öğrenmişti. İnsanlar da fırtınalar yaratabilirlerdi.

Gök gürültüsünün homurtulu yankısı azaldı. Geride sadece sessizlik kaldı.

Sessizlik ve rüzgârda sallanan kadim fenerlerin gıcırtıları. Başka hiçbir ses yoktu.

Aptallık... Tüm bunları bu kadar geç bir saatte okuması aptallıktı. Bir fırtına sırasında.

Yrene yutkundu. Kütüphaneciler kitapların kütüphane dışına çıkarılmasını istemeseler de...

Yrene *Başlangıç Şarkısı*'nı kapatıp çantasına tıktı. Çoğu kitabın işine yaramayacağınca hükmetmişti. Fakat hâlâ gözden geçirmesi gereken, Eyllwe diliye diğer dillerin karışımının kullanıldığı belki altı kitap daha vardı. Yrene onları da çantasına attı. Ardından parşömenleri nazikçe pelerinin ceplerine koyup gizledi.

Tüm bunları yaparken omzunun üzerinden çevreyi –ardında kalan salonu ve sağındaki kitaplıkları– gözledi.

Sağduyunu kullanmış olsan bana hiçbir şey borçlu olmazdın. Genç yabancı, Yrene'in hayatında bir dönüm noktası olan o gece onun hayatını kurtardıktan sonra böyle demişti ona. Sözleri Yrene'in içinde yer etmiş, derinlere oturmuştu. O aynı kızın verdiği diğer dersler gibi.

Yrene sabah olduğunda, korktuğu için kendisine öyle geleceği-

ni bilse de, belki de sesler gerçekten gölgelerin arasına bir şeyler gizleyen bir Baast Kedisi'nden gelse de Yrene korkusunun ısrarını, omurgasından aşağı yürüyen ürpertiyi dinlemeyi tercih etmişti.

Karanlık kitaplıkların içinden geçerek ana koridora daha çabuk ulaşabilecek de olsa ışıkların altında ilerlemeyi yeğledi. Omuzları ve başı dikti. Tıpkı kızın ona söylediği gibi. *Dişli, olabileceğinden daha belalı görün.*

Yrene'in kalbi o kadar hızlı atıyordu ki titreşimlerini kollarında, boğazında hissedebiliyordu. Fakat Yrene dudaklarına sert bir ifade, gözlerine keskin ve soğuk bir bakış yerleştirdi. Her zamanki öfkeli haliyle, kısa ve hızlı adımlarla yürüdü. Bir şey unutmuş ya da birinden acilen bir kitap alması gerekiyormuş gibi.

O geniş, ana koridorun bulunduğu yol ayrımına gitgide yaklaşıyordu. Çırakların rahat yatakhanelerinde uyumaya giderken geçtikleri ana koridora.

Boğazını temizleyip kendisini çığlık atmaya hazırladı.

Tecavüz, hırsızlık... Bunlar olmaz... Korkakların gizlenmesine neden olmayacak bir sebep olmalı. "Yangın var" diye haykır. Yabancı ona bunu öğütlemişti. *Yangın herkes için bir tehdittir. Saldırıya uğrarsan öyle haykır.*

Yrene son iki buçuk yıl boyunca yabancının talimatlarını kendisine defalarca kez hatırlatmıştı. Diğer birçok kadına da. Yabancının ondan istediği gibi. Bunları kendisi için anımsaması gerekeceği Yrene'in hiç aklına gelmezdi.

Başını dikleştiren Yrene adımlarını sıklaştırdı. Üzerinde yaraları temizlemede ve sargıları kesmede kullandığı küçük bir bıçak dışında hiç silah yoktu. O da o sırada çantasının en altındaydı.

Fakat kitaplarla dolu çanta... Yrene deri kayışları bileğine dolayıp sıkıca kavradı.

Çantayı kuvvetlice sallarsa bir saldırganı yere serebilirdi.

Koridorun emniyetli ortamına gitgide yaklaşıyordu...

Göz ucuyla onu gördü. Sezdi.

İlerideki kitaplıkta biri. Ona paralel yürüyordu.

Yrene ona bakmaya, oradaki kişinin varlığından haberdar

olduğunu belli etmeye cesaret edemedi.

Bedenini saran korkuyla mücadele eden Yrene'in gözleri yanıyordu.

Gözüne yer yer gölgeler ve karanlık takılıyordu. Sinsice peşinden geliyorlar, onu takip ediyorlardı.

Onu yakalamak için, o koridora ulaşmasını engelleyip onu karanlığın içine çekmek için daha hızlı hareket eder gibiydiler.

Sağduyu. Sağduyu.

Koşsa... Peşindeki şey bunu fark ederdi. Yrene'in onu fark ettiğini anlardı. O zaman saldırıya da geçebilirdi. Peşindeki her kimse.

Sağduyu.

Koridora otuz metre kalmıştı. Loş fener ışıklarının arasında gölgeler birikirken ışıklar bir karanlık denizinde kıymetli adalara dönüşmüştü.

Yrene kitaplığın diğer yanında kitaplara dokunan parmaklardan çıkan tıkırtıları işittiğine yemin edebilirdi.

Başını daha da dik tutan Yrene gülümsedi. İlerideki koridora bakıp neşeyle güldü. "Maddya! Bu geç saatte ne yapıyorsun burada?"

Adımlarını sıklaştırdı. Özellikle de peşindeki her kimse şaşırıp yavaşladığı için. Tereddüt.

Yrene'in ayağı yumuşak bir şeye çarptı. Yumuşak fakat sert. Ciyaklamamak için kendisini tuttu...

Kitaplığın gölgeleri arasında yan yatıp kıvrılmış şifacıyı görmemişti.

Yrene öne eğildi. Elleri kadının ince kollarını kavradı. Kadının bedeni epey zayıf olduğundan Yrene onu çevirdiğinde...

Yrene şifacının bedenini tamamen çevirdiğinde ayak seslerini yeniden işitti. İçinden kopmaya çalışan çığlığı bastırdı.

Kadının açık kahverengi yanakları içleri boşalmış kabuklara dönmüş, gözlerinin altı morarmış, dudakları solup çatlamıştı. Üzerine muhtemelen o sabah tam gelen şifacı cüppesi şimdi bol geliyordu. Zayıf bedeni bir deri bir kemik kalmıştı. Bir şey içindeki canı emip almış gibi...

Yüz ne kadar cılızlaşmışsa da Yrene onun kime ait olduğunu çı-

kardı. O neredeyse kendisininkiyle aynı sarımsı kahverengi saçları tanıyordu. Rahim'deki şifacı, daha saatler önce teselli ettiği kadın...

Yrene'in parmakları teni meşinimsi bir hal alıp kurumuş kadının nabzını yokladı.

Kalbi çarpmıyordu. Büyüsü ise... Yrene'in büyüsünün uzanabileceği bir büyü yoktu orada. Yaşamdan eser yoktu.

Kitaplığın diğer yanındaki ayak sesleri yaklaşıyordu. Dizleri titreyen Yrene sakinleşmek için bir nefes alıp kendisini tekrar yürümeye zorladı. Ölü şifacıyı karanlıkta bırakmaya. Hiçbir şey olmamış gibi çantasını kaldırıp ötedeki birine gösterirmiş gibi yaptı.

Fakat kitaplığın açısından ötürü peşindeki kimse bunu fark etmemiş olmalıydı.

Yrene ilerideki görünmez kurtarıcısına "Gece okumalarımı bitiriyorum da..." diye seslendi. Sonra Silba'ya sessizce dua edip sesine sakin ve neşeli bir ton kattı. "Aşçı beni beraber son bir fincan çay içelim diye çağırdı. Sen de bize katılmak ister miydin?"

Kendisini biri bekliyormuş gibi yapmak; alışkanlık edindiği bir başka numaraydı bu.

Yrene birkaç adım daha ilerlemişti ki peşindeki her kimse yine durdu.

Numarasına kanmıştı.

Yrene son birkaç metrede hızlandı. Bir başka puslu kitaplığın ardından çıkan bir grup çırağı gördü. Onlara doğru hızla ilerledi.

Yrene'in kendilerine yaklaştığını gören çıraklar ona şaşkın gözlerle baktı. Yrene *"Gidin,"* diye fısıldamakla yetindi.

Yaşları en fazla on dört olan kızlar Yrene'in gözlerindeki korkuyu, yüzünün nasıl da bariz bir şekilde kireç kesildiğini fark ettiler ve Yrene'in arkasında ne olduğuna bakmadılar. İttatsizlik etmediler.

Kızlar Yrene'in sınıfındaydı. Yrene onları aylardır eğitiyordu.

Yrene'in yumruğuna sarılı çanta kayışını görüp onun etrafını sardılar. Yüzlerinde yayvan bir gülümseme vardı. Hiçbir sorun yokmuş gibi. Yrene onlara "Çay almak için aşçıya uğrayın," dedi. Çığlığını bastırmak için mücadele ediyordu. Ölmüştü. Bir şifacı *ölmüştü.* "Beni bekliyor."

Gelmezsem de herkesi ayağa kaldıracak.

Haklarını teslim etmek gerekirdi ki ana koridorda ilerlerken kızlar hiç titremiyor, biraz olsun korku sergilemiyorlardı. Gürleyen ateşin, otuz altı avizenin, otuz altı kanepenin ve sandalyenin olduğu avluya yaklaşırlarken.

Parlak tüylü, siyah bir Baast Kedisi ateşin etrafındaki sandalyelerden birinde miskinlik ediyordu. Kızlar yaklaşınca ayağa sıçrayıp ismini aldığı kedi başlı tanrıçanınki kadar büyük bir öfkeyle tısladı. Yrene'e ya da kızlara değil... Hayır; o kısık, beril yeşili gözler onların *arkasında* kalan kütüphaneye odaklanmıştı.

Kızlardan biri Yrene'in kolunu daha da sıkıca kavradı. Fakat içlerinden biri Yrene'in yanından ayrılıp Vâris Kütüphaneci'nin ve onun vârisinin geniş masasına yaklaştı. O gece nöbetçi olan Baş Kütüphaneci yaygarayı işitip başını kitabından kaldırırken Baast Kedisi yerinden kıpırdamıyor, safı bozmuyordu.

Yrene gri giysiler içindeki orta yaşlı kadına "Bir şifacı, ana salondaki kitaplıkların arasında korkunç bir saldırıya uğramış," dedi. "Herkesi dışarı çıkıp kraliyet muhafızlarını çağırın. *Hemen*."

Kadın soru sormadı. Tereddüt etmedi, korkmadı. Sadece başını sallayıp masanın kenarına tutturulmuş zile uzandı.

Kütüphaneci zili üç kez çaldı. Bir yabancı bunu sadece o gün kütüphane kapanırken çıraklara yapılan son çağrı gibi görebilirdi.

Fakat kütüphanenin gece gündüz açık olduğunu bilen, orada yaşayan kişiler için bunun anlamı şuydu:

Bir kez çalan zil: *Dinleyin.*

İki kez: *Hemen.*

Vâris Kütüphaneci herkesin işitebileceği şekilde zili çaldığında, çınlama kütüphanenin her köşesinde ve koridorunda yankılanmıştı.

Üçüncü kez: *Çıkın.*

Eretia, Yrene'e oradaki ilk gününde uyarı zilinin anlamını açıkladığında ondan bunu dışarıdan kimseye söylememesi için söz almıştı. Tüm yeni çıraklardan alındığı gibi. Yrene de buna neden ihtiyaç duyulduğunu, zili kimin oraya yerleştirdiğini sormuştu.

Çok uzun zaman önce, kağanlık Antica'yı fethetmeden, bu şehir

elden ele geçmiş; bir düzine fatihin ve hükümdarın kurbanı olmuştu. Bazı işgal orduları insaflı davranırken birkaçı davranmamıştı.

Kütüphanede hâlâ kaçmak için kullanılan fakat epeydir çakılı tahtalarla kapatılmış tüneller vardı.

Fakat o tünellere kaçılması için çalınan uyarı zili hâlâ duruyordu. Bin yıl boyunca da Torre'de zil kaldırılmamış, ara sıra onunla tatbikatlar düzenlenmişti. Ne olur ne olmaz diye. Bir şeyler yaşanma ihtimaline karşı.

Üçüncü zil taştan, meşinden ve ahşaptan yansıdı. Yrene sayısız başın masaların üzerinden eğilirken çıkardığı sesi işittiğine yemin edebilirdi. Kulağına geriye itilen sandalyelerin ve yere düşürülen kitapların sesi geldi.

Kaçın, diye yalvardı içinden. *Işıklardan ayrılmayın.*

Fakat Yrene ve diğerleri sessizliklerini koruyup saniyeleri saydılar. Dakikaları. Baast Kedisi tıslamayı kesip avlunun ötesindeki salona göz gezdirdi. Siyah kuyruğunu sandalyenin yastığına vuruyordu. Yrene'in yanındaki kızlardan biri Torre kapılarındaki muhafızlara doğru koştu. Muhtemelen muhafızlar da zilin sesini duyup çoktan onlara koşmaya başlamışlardı.

Hızlı adımların ve hışırdayan kumaşın sesi yaklaşırken Yrene titriyordu. O ve Vâris Kütüphaneci gelen her şaşkın bakan ve aceleyle kütüphaneden çıkan yeni yüzü akıllarına kazıyorlardı.

Çıraklar, şifacılar, kütüphaneciler. Orada olmaması gereken kimse yoktu. Baast Kedisi de oradakileri kontrol eder gibiydi; o beril yeşili gözler muhtemelen Yrene'in kavrayamayacağı şeyler görüyordu.

Zırhın ve sert adımların sesi. Yrene peşlerinde çırakla açık kütüphane kapılarından uzun adımlarla giren yarım düzine muhafızın verdiği rahatlama hissine tutundu.

Çırak ve iki arkadaşı açıklama yapan Yrene'in yanında kaldılar. Muhafızlar takviye kuvvet çağrısı yaparken ve Vâris Kütüphaneci; Nousha, Eretia ve Hafiza'yı çağırırken. Üç kız orada kalıp Yrene'in titreyen ellerini tuttular.

Bırakmadılar da.

11

Yrene gecikmişti.

Chaol onu saat onda beklese de Yrene kaçta gelebileceğini söylememişti. Nesryn daha Chaol uyanmadan Sartaq'ı ve onun ruk'unu aramaya gitmiş, geride kalan Chaol da banyo yapıp...beklemiş...

Beklemişti.

Bir saat geçtiğinde sessizliğe, sıcağa ve dışarıdaki çeşmenin sonu gelmez şırıltısına; bir de durmadan aklının Dorian'a, kralın nereye gittiğine takılmasına tahammül edemeyen Chaol kendi başına ne tür egzersizler yapabileceğini düşünmeye başladı.

Yrene bazı egzersizlerden –bunların bir kısmı bacakları da kapsıyordu ki Chaol için onun bunu nasıl başaracağı bir muammaydı– bahsetmişti. Fakat Yrene lütfedip zamanında gelmeyecekse Chaol da kesinlikle onu bekleme zahmetine girmeyecekti.

Büfedeki saat öğlen on ikiyi vurup da oyulmuş ahşap parçasının üzerindeki küçük, gümüş, ziller içeriyi tiz çınlamalarla doldurduğunda Chaol'un kolları titriyordu. Göğsünden, belkemiğinden, yüzünden aşağı terler akıyor; zorlanan kolları titriyordu. Kadja'ya seslenip bir sürahi su ve soğuk bez isteyeceği sırada Yrene geldi.

Yrene ana kapıdan girip bir süre durduğunda oturma odasındaki Chaol onu dinledi.

Fuayede bekleyen Kadja'ya "Şahsen ilgilenmeni istediğim gizli bir konu var," dedi.

Sözleri itaatkâr bir sessizlikle karşılandı.

"Lord Westfall'a bacaklarındaki kızarıklık için bir tonik lazım. Muhtemelen de onun banyo suyuna döktüğün yağdan." Sözleri sakin fakat sertti. Chaol bacaklarına baktı. O sabah kızarıklık görmediği gibi kaşıntı ya da yanma da hissetmemişti. "Bana söğüt ağacının kabuğu, bal ve nane lazım. Mutfakta olmalı bunlar. Kimseye sebebini söyleme. İşitilsin istemiyorum."

Bir kez daha sessizlik oldu... Sonra bir kapı kapandı.

Chaol oturma odasının açık kapılarını izleyip Yrene'in Kadja'nın gittiğinden emin olmak için kulak kesilişini izledi. Sonra derin bir iç çekti. Yrene hemen sonra göründü.

Çok kötü görünüyordu.

"Sorun nedir?"

Sözcükler Chaol'un ağzından daha o bu tür şeyler sormaya hiçbir hakkı olmadığı gerçeğini aklına getirmeden dökülüvermişti.

Fakat Yrene'in sarımsı kahverengi yüzü kireç kesilmiş, gözlerinin altına morluklar oturmuş, saçları dağılmıştı.

Yrene "Egzersiz yapmışsınız," dedi.

Chaol terden ıslanmış gömleğine baktı. "Bana iyi bir vakit geçirme yöntemi gibi göründü," dedi. Masaya atılan adımların her biri yavaş, ağırdı. Chaol "Sorun nedir?" diye tekrar etti.

Fakat Yrene masaya varınca sırtını Chaol'a çevirdi. Chaol dişlerini gıcırdattı. Tekerlekli sandalyeyi Yrene'in yüzünü görebileceği şekilde çevirmeyi düşündü. Eskiden olsa bir hışımla yüzünü görmek için atılacağı, neler olduğunu öğrenene dek ona rahat vermeyeceği gibi.

Yrene çantasını sertçe masaya koydu. "Egzersiz yapmak istiyorsanız kışla daha uygun bir yer olacaktır." Yüzünü ekşitip halıya baktı. "Kağanın paha biçilmez halılarına terinizi akıtmak yerine."

Chaol iki elini sıktı. Sadece "Hayır," dedi. Tek *diyebildiği* buydu.

Yrene bir kaşını kaldırdı. "Siz Muhafız Kıtası Yüzbaşısı'ydınız, değil mi? Belki de saray muhafızlarıyla antrenman yapmanın bazı faydaları..."

"Hayır."

Yrene omzunun üzerinden Chaol'a baktı. O altın rengi gözleriyle onu tepeden tırnağa süzdü. İçini kıyan şey daha da derinlere inecek gibi olsa da Chaol tereddüt etmedi.

Yrene'in de bunu fark ettiğinden fakat fark etmemiş gibi yaptığından şüphesi yoktu. Chaol'un bir yanı bu yüzden Yrene'den, dik başlılığı yüzünden içindeki yarayı belli ettiği için kendinden nefret etti. Fakat Yrene sadece masadan uzaklaşıp ona doğru yürüdü. Yüzünde okunmaz bir ifade vardı.

"Şu ara bacaklarınızda talihsiz bir isilik olduğuna dair bir dedikodu yayılacak olursa sizden özür dilerim." Yrene'in kendinden emin adımları gitmiş, yerine zahmetli adımlar gelmişti. "Kadja sandığım kadar zekiyse *kendi hizmetlerinden* dolayı oluşan isiliğin başını derde sokacağını düşünüp bundan kimseye bahsetmeyecektir. Ya da en azından bir laf çıkarsa *ondan* çıktığını biliriz."

Peki. Fakat Yrene hâlâ Chaol'un sorusunu yanıtlamamıştı. Bu yüzden Chaol "Neden Kadja'nın gitmesini istedin?" diye sordu.

Yrene kendisini altın rengi kanepeye bırakıp şakaklarını ovuşturdu. "Çünkü dün gece biri kütüphanede bir şifacıyı öldürdü," dedi. "Sonra da benim peşime düştü."

Chaol donakaldı. "Ne?"

Pencerelere, açık bahçe kapılarına, çıkışlara baktı. Sıcak, şırıldayan su ve kuş cıvıltıları.

Yrene "Okuyordum..." dedi. "Bahsettiğiniz konuda araştırma yapıyordum." Yüzündeki çiller solgun yüzünde iyice belirginleşmişti. "Sonra birinin yaklaştığını sezdim."

"Kimin?"

"Bilmiyorum. Görmedim. Şifacı... Kaçarken onu buldum." Yrene'in boğazı aşağı yukarı oynadı. "Kızı... dışarı çıkardıktan sonra kütüphaneyi tepeden tırnağa araştırsak da kimseyi bulamadık." Yrene dişlerini sıkıp başını iki yana salladı.

Chaol "Üzgünüm," dedi. Samimiydi de. Sadece kaybedilen bir hayat için değil, uzun zamandır süregelen huzur ortamının yıkılmasına da üzülmüştü. Fakat Chaol kendisi için nefes alma isteği kadar doğal olan yanıtlar alma, riskleri değerlendirme arzusuna

ket vuramadığı için "Ne tür yaralar almış?" diye sordu. Bir yanı yanıt almak bile istemiyordu.

Yrene sırtını kanepe yastıklarına yasladı. Doldurulmuş yastıklar ağırlığı altında inlerken yaldızlı tavana gözlerini dikti. "Onu uzaktan da olsa tanıyordum. Genç, benden birkaç yaş büyüktü. Onu yerde bulduğumda uzun zaman önce kurumuş bir cesedi andırıyordu. Hiç kan, yara izi yoktu. Öylece...kurumuş."

Bu tanıdık tasvir karşısında Chaol'un kalbi tekledi. Valg'ler. Chaol elinde kalan her şeyin üzerine bahse girebilirdi ki bu onların işiydi. "Peki bunu her kim yaptıysa cesedi orada öylece bırakmış mı?"

Yrene başını bir kez salladı. Saçlarında gezdirdiği elleri titriyordu. Gözlerini yumdu. "Sanırım yanlış kişiye saldırdıklarını fark edip oradan hızla ayrıldılar."

"Neden?"

Yrene başını çevirip gözlerini açtı. Gözlerinde bitkinlik ve katıksız bir korku vardı. Hırıltılı bir sesle "Kız bana benziyor...yani benziyordu," dedi. "Bedenlerimiz, ten rengimiz. Bunu kim yaptıysa...sanırım *beni* arıyordu."

Chaol tekrar "Neden?" diye sordu. Yrene'in anlattığı her şeyi zihninin süzgecinden geçiriyordu.

"Çünkü dün gece sizi yaralayan gücün olası kaynağını araştırmak için kitap okuyordum... Kitapların bir kısmını masada bıraktım. Sonrasında, muhafızlar orayı araştırırken kitaplar gitmişti." Yrene bir kez daha yutkundu. "Buraya geldiğinizi kimler biliyordu?"

Sıcağa karşın Chaol'un kanı dondu.

"Gelişimizi gizlemedik." İçgüdüsel olarak eli orada olmayan kılıcının kabzasını tutacak oldu. Aylar önce Avery'de attığı kılıç. "Duyurulmasa da herkes bu bilgiye ulaşabilirdi. Biz buraya ayak basmadan çok önce."

Her şey yeniden yaşanıyordu. Burada. Bir Valg iblisi Antica'ya gelmişti... En iyi ihtimalle bir ast, en kötü ihtimalle bir prensti. İkisinin bir arada olması da mümkündü.

Yrene'in tasvir ettiği ceset Aelin'ın Rowan'la birlikte Wendlyn'de Valg prensinin geride bıraktığı kurbanların cesetleriyle uyuşuyordu. İçleri hayat dolu insanlar Valg'ler ruhlarını kurutmuşçasına boş kabuklara dönüyordu.

Chaol'un ağzından sessizce "Prens Kashin, Tumelun'un öldürüldüğünden şüpheleniyor," sözleri döküldü.

Yrene sırtını dikleştirdi. Yüzünün rengi atıverdi. "Tumelun'un cesedi kurumamıştı. Baş Şifacı Hafiza da onun ölümünün bir intihar olduğunu doğruladı."

Elbette iki ölümün bağlantılı olmaması, Kashin'in Tumelun konusunda yanılmış olması ihtimali vardı. Chaol öyle olması için dua ediyordu. Fakat iki olay ilişkisiz olsa da dün gece olanlar...

Yrene, Chaol'un zihnini okumuş gibi "Kağanı uyarmanız gerek," dedi.

Chaol başını salladı. "Tabii. Tabii uyarırım." Durum ne denli feci de olsa...belki de Chaol'un kağanla görüşmesine vesile olacaktı. Fakat Chaol, Yrene'in yüzündeki yorgun ifadeyi ve korkuyu süzdü. "Başınıza bunların açılmasına yol açtığım için üzgünüm. Torre'deki güvenlik önlemleri artırıldı mı?"

"Evet." Nefesle karışmış, zorlukla çıkan bir ses. Yrene yüzünü ovuşturdu.

"Ya sen? Buraya korumalarla mı geldin?"

Yrene, Chaol'a kaşlarını çattı. "Gündüz gözüyle mi? Şehrin ortasında mı?"

Chaol kollarını kavuşturdu. "Söz konusu Valg'ler olduğunda her ihtimali hesaba katarım."

Yrene elini salladı. "Yakınlarda karanlık koridorlara girecek halim yok. Torre'de hiçbirimiz bunu yapmayacağız. Muhafızlar çağrıldı; tüm odalara, kütüphanede kısa aralıklarla yerleştirildiler. Hafiza onları nerden çağırttı bilmiyorum bile."

Valg astları her istedikleri bedene girebiliyorlardı. Fakat Valg prensleri kibirli olduklarından Chaol onlardan birinin aşağı gördüğü bir muhafızın bedenini almaya tenezzül edeceğinden şüpheliydi. Onlar güzel, genç erkekleri tercih ederlerdi.

Bir gerdanlık ve bir ceset. Chaol'un gözlerinin önüne o soğuk gülümseme geldi.

Chaol bir nefes verdi. "Çok üzüldüm...o şifacıya." Özellikle de kendisinin oradaki varlığının bu saldırıya neden olması ve Valg'lerin Yrene'in peşine sırf ona yardım ettiği için düştükleri ihtimalleri onu üzüyordu. "Her an tetikte olmalısın," diye ekledi Chaol. "Sürekli."

Yrene uyarıyı duymazlıktan gelip odaya, halılara ve yemyeşil palmiyelere göz gezdirdi. "Kızlar...genç çıraklar... Korkuyorlar."

Ya sen?

Eskiden olsa Chaol nöbet tutmak, Yrene'in kapısında beklemek, neler yapılması gerektiğini *bildiği* için askerleri organize etmek için gönüllü olurdu. Fakat burada kaptan değildi ve zaten kağanın ya da adamlarının yabancı bir lorda kulak asacaklarından şüpheliydi.

Fakat kendisini, o yanını tutamayıp "Nasıl yardım edebilirim?" diye sordu.

Yrene'in gözleri Chaol'a çevrilip onu süzdü. Tarttı. Chaol'u değil. Chaol'un içinden bir ses onun kendi içindeki bir şeyi tarttığını söylüyordu. Bu yüzden Chaol kıpırdamadan bekledi. Yrene iç dünyasını gözlerken onu sakin bir bakışla izledi. Nihayet Yrene bir nefes alıp "Bir sınıfa ders veriyorum," dedi. "Haftada bir. Dün geceden sonra hepsi çok yoruldu. Bu yüzden uyumalarına izin vereceğim. Bu gece ö...ölen şifacı için ibadet edeceğiz. Fakat yarın..." Dudağını ısırdı. Bir kez daha kendi içinde tartışıp "Sizin de gelmenizi istiyorum," diye ekledi.

"Ne tür bir ders bu?"

Yrene dolgun buklelerinden biriyle oynadı. "Burada öğrencilerden para alınmaz... Farklı şekillerde ödeme yaparız. Kimi yemek pişirir, çamaşır yıkar ya da temizlik yapar. Fakat ben geldiğimde Hafiza... Ona bu tür işlerde iyi olduğumu söylemiştim. Bunları yaptım...bir süreliğine. Bana şifadan başka hangi konularda bilgili olduğumu sormuştu. Ben de ona..." Dudağını ısırdı. "Birinin bana bir zamanlar kendimi nasıl savunacağımı öğrettiğini söylemiştim.

Saldırganlara karşı neler yapılması gerektiğini. Genellikle de erkeklere karşı."

Chaol, Yrene'in boğazındaki yara izine bakmamak için kendisini zorladı. Derslerini bu yaradan sonra mı almıştı yoksa o dersler bile yeterli gelmemiş miydi?

Yrene iç çekti. "Hafiza'ya bu konularda az çok bilgim olduğunu ve...birine, bana öğreten kişiye öğrendiklerimi mümkün olduğunca çok kadına öğretme sözü verdiğimi söyledim. Bunu yaptım da. Haftada bir kez çıraklara ve daha eski öğrencilerle, şifacılarla, hizmetçilere, kütüphanecilere; öğrenmek isteyen herkese ders veriyorum."

Bu narin, eli hafif kadın... Fakat Chaol en umulmadık yüzlerin ardında gücün olabileceğini öğrenmişti.

"Kızlar derinden sarsıldı. Çok uzun zamandır Torre'de istenmeyen bir yabancı olmamıştı. Bence yarın bana katılırsanız, bildiklerinizi öğretirseniz epey bir aşama kaydedebiliriz."

Chaol uzunca bir süre Yrene'e baktı. Gözlerini kırpıştırdı.

"Bu sandalyede olduğumu biliyorsun."

"Ve? Ağzınız hâlâ işliyor." İğneleyici, soğuk sözler.

Chaol bir kez daha gözlerini kırpıştırdı. "Benim güven veren bir eğitmen olmadığımı düşünebilirler..."

"Hayır, sizi görünce ayılıp bayılacakları ve iç çekecekleri için korkuyu *unutacaklardır*."

Chaol'un üçüncü ve son kez gözünü kırpıştırması karşısında Yrene hafifçe gülümsedi. Sertçe. Chaol, Yrene gerçekten neşeli –mutlu– olsa o gülümsenin nasıl görüneceğini merak etti.

"Yara izi biraz gizem katıyor," deyip Chaol'un düşüncelerini yarıda kesti. Ancak o zaman Chaol kızın boğazındaki kesiği anımsadı.

Yrene kanepeden kalkıp masaya geri yürürken ve çantasındakileri çıkarırken Chaol onu süzdü. "Gerçekten yarın gelmemi istiyor musun?"

"Sizi oraya nasıl götüreceğimizin bir yolunu bulmamız gerekecek. Fakat o kadar da zor olmayacaktır."

"Beni bir faytona atarsınız olur biter."

Yrene kaskatı kesildi. Omzunun üzerinden Chaol'a baktı. "O öfkeyi *antrenmanlarımıza* saklayın Lord Westfall." Küçük bir yağ şişesi çıkarıp masanın üzerine koydu. "Ve faytona bindirilmeyeceksiniz."

"O halde hizmetkârların taşıdığı bir sedyeyle mi?" Sürünmeyi tercih ederdi.

"Atla. At denen yaratığı işitmiş miydiniz?"

Chaol sandalyesinin kolçaklarını sıktı. "At sürmek için bacak gerekir."

"Sizde iki tane olması bir şans." Yrene yeniden o çantadaki şişeleri –artık her ne iseler– incelemeye koyuldu. "Bu sabah amirimle konuştum. Bize gelene dek benzer şekilde yaralanmış insanların at sürebildiğini görmüş. Özel kayışlarla ve bağlarla. Biz bunları konuşurken sizin için atölyede onları hazırlıyorlar."

Chaol, Yrene'in sözlerini idrak etmek için bekledi. "Demek yarın sizinle gelme teklifinizi kabul edeceğimi düşündünüz."

Yrene nihayet döndü. Şimdi elinde bir el çantası vardı. "O konu bir yana dursun, at binmek isteyeceğinizi düşündüm."

Yrene elinde küçük şişeyle kendisine doğru yaklaşırken Chaol'un tek yapabildiği gözlerini ona dikmek oldu. Yrene'in yüzünde sadece müsamahasız bir hiddet vardı. O şiddetli korkunun olmasından iyiydi bu. Biraz hırıltılı bir sesle sordu: "Böyle bir şeyin mümkün olduğunu düşünüyor musun?"

"Evet. Şafakta geleceğim. Böylece buna kafa yoracak kadar zamanımız olur. Ders dokuzda başlıyor."

Ata binmek... Yürüyemese de *at sürmek*... Chaol boğuk bir sesle "Lütfen bana ümit verip sonra da o ümidi yıkma," dedi.

Yrene el çantasını ve şişeyi kanepenin karşısındaki alçak masaya koyup ona yakınına gelmesi için el etti. "İyi şifacılar o tür şeyler yapmazlar Lord Westfall."

Chaol o gün ceket giymeye gerek duymamıştı. Kemeri yatak odasındaydı. Terden sırılsıklam olmuş gömleğini kafasından geçirip hızlıca pantolonunun üst düğmelerini iliklediği. Bir süre sonra "Chaol," dedi. "Adım... Chaol... Lord Westfall değil." Kendisini

sandalyeden kanepeye taşırken ağzından bir homurtu çıktı. "Lord Westfall babam olur."

"Siz de lordsunuz."

"Sadece Chaol."

"Lord Chaol."

Bacaklarını elleriyle düzeltirken Chaol, Yrene'e bir bakış attı. Yrene yardım etmek, Chaol'un bacaklarını kaldırmak için uzanmadı. "Ben de bana sinir oluyorsun sanıyordum."

"Yarın kızlarıma yardım ederseniz bunu tekrar düşünürüm."

O altın rengi gözlerdeki ışıltıyı gören Chaol bundan şüphe ediyordu. Yine de yüzüne yarım yamalak bir gülümseme yerleşti. "Bugün başka masaj olacak mı?" Az kalsın "*Lütfen*" diye ekleyecekti. Kasları egzersiz yapmaktan ve yataktan kanepeye, sandalyeden banyoya gitmekten ağrımıştı...

"Hayır." Yrene eliyle Chaol'a kanepede yüzüstü uzanmasını işaret etti. "Bugün başlayacağım."

"O konuda bilgi buldun mu?"

Yrene bir kez daha "Hayır," dedi. Chaol'un pantolonunu soğukkanlı ve çabuk ustalığıyla çekip çıkardı. "Fakat dün geceden sonra...oyalanmak istemiyorum."

"Yapacağım... yapabilirim..." Dişlerini sıktı. "Sen araştırma yaparken seni korumanın bir yolunu bulacağız." Chaol ağzından çıkan sözcüklerden nefret etti; o sözcüklerin dilinde ve boğazında bozuk süt tadı bıraktığını hissetti.

Yrene sessizce "Sanırım bunu biliyorlar," dedi. Chaol'un beline yağ damlattı. "Fakat benden gizlemeye çalıştıklarının bilgi olduğundan şüpheliyim."

Chaol'un midesi kasıldı. Yrene'in o rahatlatan ellerini sırtında gezdirmesine rağmen. Elleri omurgasının zirvesine yaklaştığında lekenin çevresinde gezindi. "O halde neyin peşindeler sence?"

Chaol zaten şüpheleniyordu. Fakat Chaol'dan işitmek istedi. Aynı şeyleri düşünüp düşünmediğinden, riskleri kendisi kadar iyi anlayıp anlamadığından emin olmak istiyordu.

Nihayet Yrene "Belki de sebebin araştırma konum değil, *sizi*

iyileştirmem olabileceğini düşünüyorum," dedi.

Sözcükler ikisinin ortasına çökerken Chaol, Yrene'e bakmak için başını yana eğdi. Yrene sadece Chaol'un omurgasının üzerindeki o ize gözlerini dikiyordu. Yüzü yorgun ve asıktı. Chaol onun gece uyuduğundan şüpheliydi. "Çok yorgunsan..."

"Değilim."

Chaol dişlerini sıktı. "Burada kestirebilirsin. Sana göz kulak olurum." *Bu ne kadar faydasız olacaksa da.* "Sonra üzerimde çalışmaya devam edersin..."

"Şimdi üzerinizde çalışacağım. Beni korkutup kaçırmalarına izin vermeyeceğim."

Yrene'in sesi titremiyordu. Tereddütsüzdü.

Daha alçak fakat daha kararlı bir sesle "Bir zamanlar diğer insanlardan korkarak yaşardım," diye söze girdi. "Diğer insanların beni çiğnemelerine izin verirdim. Çünkü isteklerini reddedersem olacaklardan çok korkardım. Nasıl '*hayır*' deneceğini bilmezdim." Yrene'in eli Chaol'un omurgasından aşağı inip Chaol'a başını dinlendirmesi için sessiz bir talimat verdi. "Bu sahillere ulaştığın gün o eski kızı geçmişte bıraktım. Onun yeniden ortaya çıkmasına izin verirsem kendimi affetmem. Ya da birinin *bana* hayatım, seçimlerim hakkında akıl vermesine izin verirsem."

Yrene'in sesindeki hiddet karşısında Chaol'un kollarındaki tüyler diken diken oldu. Çelikten ve kordan bir kadın. Nitekim Yrene'in Chaol'un omurgasından yukarı, o beyaz lekeye doğru yürüyen avucu alev alev yanıyordu.

Yrene "Bakalım değişiklik olsun diye itilip kakılmak o şeyin hoşuna gidiyor mu," diye mırıldandı.

Yrene elini tam yara izinin üzerine koydu. Chaol kouşmak için ağzını açtı...

Fakat ağzından sözler yerine bir çığlık çıktı.

12

Sanki gaddar pençelerin geçirildiği sırtında yakıcı, ustura keskinliğinde bir acı hissetti.

Chaol belini geriye atıp acıyla haykırdı.

Yrene elini hemen çekerken bir kırılma sesi çıktı.

Chaol nefes nefese kalmıştı. Dirseklerinin üzerinde doğrulduğunda Yrene'in alçak masada oturduğunu, yağ şişesinin devrilip içindeki yağın ahşaba aktığını gördü. Hayretle Chaol'un sırtına, az önce elini koyduğu noktaya bakıyordu.

Chaol'un söyleyecek sözü yoktu. Sadece yankılanan bir acı hissediyordu.

Yrene ellerini yüzüne götürdü. İlk kez görüyormuş gibi.

Sonra ellerini bir o yana bir bu yana çevirdi.

"Büyümden nefret etmekle kalmıyor," diye mırıldandı.

Kollarında güç kalmayan Chaol yastıkların üzerine uzandı. Gözlerini gözlerine diktiği Yrene "Büyümden *nefret* de ediyor," diye ekledi.

"Bunun bir yankı olduğunu, yarayla bağlantısı olmadığını söylemiştin," dedi Chaol.

"Belki de yanılmışımdır."

"Rowan beni bu sorunların hiçbiri olmadan iyileştirmişti."

Rowan'ın ismini işiten Chaol'un kaşları çatıldı. Chaol yerin kulağı olan o sarayda geçmişiyle ilgili o ayrıntıyı paylaştığı için ken-

disine sessizce lanet okudu. "Bilinciniz yerinde miydi?"

Chaol durup düşündü. "Hayır. Ölümün kıyısındaydım."

Yrene dökülen yağı fark edip alçak sesle küfretti. Küfrü Chaol'un yakınında olma şerefine eriştiği bazı ağzı bozuklara göre usturuplu kaçmıştı.

Yrene el çantasına atılsa da Chaol daha hızlı davranıp terden ıslanmış gömleğini kanepenin kolçağı üzerinden alıp teri paha biçilmez halıya damlamadan dağılan yağın içine attı.

Yrene gömleği inceledi. Sonra da Chaol'un neredeyse kucağının üzerinden uzattığı kolunu. "Ya o ilk şifa seansında bilincinizin açık olmaması onun o tür bir acı hissetmesine engel olmuştu ya da belki bu şey her ne ise...henüz yerleşmemişti."

Chaol'un boğazında bir düğüm oluştu. "Sizce bedenim ele mi geçirildi?" O feci şeyleri yapan, kralın içinde yaşayan o *şey* tarafından...

"Hayır. Fakat acı kendisini *canlı* hissedebilir. Belki bu da farklı değildir. Belki de ayrılmak istemiyor."

"Omurgamdaki hasar çok mu kötü?" Chaol soruyu güçlükle sormuştu.

"Öyle," dedi Yrene. Chaol'un içinde bir şeyler söndü. "Kırık parçaları, birbirine dolanmış ve zarar görmüş sinirleri sezdim. Fakat o şeyleri iyileştirmek, onları yeniden beyninizle iletişime geçirmek için... O yankıyı aşmam gerekiyor. Ya da o yankıyı üzerinizde çalışabileceğim kadar dize getirmem." Yrene'in dudakları ciddi bir ifadeyle kıvrıldı. "Bu gölge, size –bedeninize– musallat olan o şey. Her adımda benimle mücadele edecek, *sizden* beni durmaya ikna etmeniz için çabalayacak. Bunu da acıyla yapacak." Yrene'in gözleri berrak ve katı bakıyordu. "Size söylediklerimi anlıyor musunuz?"

Chaol'un sesi pes ve boğuk çıktı. "Başarmanız için o tür bir acıya katlanmam gerekiyor. Defalarca."

"Sizi uyutacak şifalı otlarım var. Fakat bu tür bir yaralanma söz konusuyken... Sanırım ona karşı savaşması gereken tek kişi ben değilim. Siz bilincinizi kaybederseniz... O şeyin sizi orada tutsak ettiğinde yapmaya çalışabileceklerinden endişe ediyorum. Rü-

yalar boyutunda, ruhunuzun içinde." Yrene'in yüzünün rengi daha da atmıştı sanki.

Chaol elini gömlekten bozma paspasın üzerinden çekip Yrene'in elini sıktı. "Ne yapman gerekiyorsa yap."

"Canınız yanacak. Bu kesin. Sürekli olarak. Belki daha da beteri. Yukarıdan aşağıya, bir omurdan diğerine ilerlemeliyim. Omurganızın tabanına ulaşana dek. O şeyle mücadele edip aynı zamanda sizi iyileştirerek."

Chaol'un eli Yrene'in elini daha da sıkıca kavradı. Bir kez daha "Ne yapman gerekiyorsa yap," dedi.

"Ve siz," dedi Yrene, sessizce. "Sizin de mücadele etmeniz gerekecek."

Chaol bu sözler karşısında donakaldı.

"Bu şeyler doğaları gereği bizden besleniyorlarsa... Beslenmesine rağmen de sağlığınız yerindeyse..." Yrene, Chaol'un vücuduna işaret etti. "O halde beslendiği başka bir şey olmalı. İçinizde olan bir şey."

"Hiçbir şey sezmiyorum."

Yrene ikisinin kavuşmuş ellerini süzdü. Sonra parmaklarını çekti. Chaol'un elini itmese de kendi elini çekişi yeterince iğneli bir hareket olmuştu. "Belki de bunu tartışmamız gerek."

"Neyi?"

Yrene eliyle saçlarını omzuna doğru taradı. "Neler olduğu...bu şeyi neyle beslediğiniz hakkında."

Chaol'un elleri terlemişti. "Tartışacak bir şey yok."

Yrene uzunca bir süre Chaol'a gözlerini dikti. Chaol o içten bakış karşısında eğilip bükülmemek için direndi. "Gördüğüm kadarıyla geçen birkaç ay hakkında tartışmamız gereken epey şey var. Anlaşılan...bir süredir çalkantılı bir dönemden geçiyorsunuz. Daha dün kimsenin sizden sizin kadar nefret etmediğini söylediniz."

Az bile demişim. "Ve birden bu konuyu merak ettin, öyle mi?"

Yrene kılını bile kıpırdatmadı. "İyileşmeniz ve buradan gitmeniz için gereken buysa."

Chaol kaşlarını kaldırdı. "Eh. Bakıyorum baklayı ağzından nihayet çıkardın."

Yrene'in yüzüne Dorian'a bile taş çıkartacak okunmaz bir ifade oturdu. "Sonsuza dek burada kalmak istemeyeceğinizi düşünüyorum. Sizin deyişinizle *anayurdumuzda* savaş varken."

"*O topraklar bizim* anayurdumuz değil mi?"

Yrene sessizce kalkıp el çantasını aldı. "Adarlan'la bir şeyler paylaşmaya niyetim yok."

Chaol onu anlıyordu. Gerçekten de. Belki de o kalıcı karanlığın tam olarak kime ait olduğunu söylememesinin nedeni buydu.

"Ve siz asıl konudan kaçıyorsunuz," dedi Yrene. El çantasını karıştırdı. "Eninde sonunda neler olduğundan bahsetmeniz gerekecek."

"Kusura bakma fakat seni ilgilendirmez bu."

Bu sözlerin üzerine Yrene'in gözleri Chaol'a çevrildi. "Fiziksel yaraların iyileşmesinin duygusal yaralarla ne kadar yakından bağlantılı olduğunu bilseniz şaşardınız."

"Olanlarla yüzleştim ben."

"O halde omurganızdaki o şey neyle besleniyor?"

"Bilmiyorum." Chaol umursamıyordu da.

Nihayet Yrene çantadan bir şey çıkardı. Yanına döndüğü Chaol'un onun elindekini görmesiyle midesi kasıldı.

Bir gem. Koyu renkli, taze meşinden yapılmış, kullanılmamış bir kayış.

Yrene hiç tereddüt etmeden gemi Chaol'a verdi. Bu gemi kim bilirkaç kez hastalara, Chaol'unkinden de beter yaraları tedavi etmek için vermişti?

Yrene yüzünde kasvetli bir ifadeyle "Bana durmamı söylemeniz için en uygun zaman şimdi," dedi. "Tabii isterseniz son aylarda neler olup bittiğini tartışmayı da yeğleyebilirsiniz."

Chaol karnının üzerine uzanıp gemi ağzına aldı.

Nesryn güneşin doğuşunu gökyüzünden izlemişti.

Şafaktan bir saat önce Prens Sartaq'ı kuş yuvasında bekler halde bulmuştu. En üst katta, minare hava şartlarının etkilerine açıktı ve deri giysiler içindeki prensin arkasında...tırmanmaktan

hâlâ nefesi kesik olan Nesryn bir elini merdivenlere uzanan kemerli geçide yasladı.

Kadara güzeldi.

Ruk'un altın sarısı tüylerinin her biri perdahlanmış altın gibi parlıyordu; göğsünün beyazı yeni yağmış kar kadar beyazdı. Altın rengi gözleri hemen Nesryn'i süzdü. Daha Sartaq, Kadara'nın geniş sırtı üzerinde Nesryn'e doğru dönmeden.

Prens, Nesryn'i "Yüzbaşı Faliq," diye selamladı. "Erken kalkmışsınız."

İkisine kulak kesilenler olabilir diye havadan sudan sözler.

"Dün geceki fırtına yüzünden uyuyamadım. Umarım sizi rahatsız etmiyorumdur."

"Aksine." Sartaq'ın ağzı loş ışıkta bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Yola çıkmak üzereydim; bu şişman yaban domuzuna bir kereliğine kahvaltısını avlanarak yaptırmak için."

Kadara tüylerini gücenmiş gibi kabarttı; kocaman gagasını tıkırdattı. Tek ısırışta bir insanın başını koparması işten bile değildi. Prenses Hasar'ın kuştan çekinmesine şaşmamak gerekirdi.

Sartaq kıkırdayıp Kadara'nın tüylerini sıvazladı. "Siz de bize katılmak ister miydiniz?"

Bu sözlerin ardından Nesryn birden minarenin ne denli yüksek olduğunu fark etti. Kadara'nın o minarenin üzerinde nasıl uçacağını da. O zaman kendisiyle ölüm arasında sadece binici ve eyer olacağını da...

Fakat bir ruk'a binmek...

"Yükseklerde uçmak özel becerilerimden biri olmasa da onur duyarım, prens."

Dakikalar içinde her şey olup bitti. Sartaq, Nesryn'e gece mavisi ceketini çıkarıp uzaktaki duvara yaslanmış sandıktaki deri ceketi giymesi buyruğunu verdi. Nesryn pantolonunu uçuş pantolonuyla değiştirirken prens ona kibarca sırtını çevirdi. Nesryn ancak omuzlarına dökülen saçlarını arkadan bağlamakta zorlandı. Fakat prens ceplerini karıştırıp ona saçlarını bağlaması için deri bir ip verdi.

Sonra prens, Nesryn'e yanında hep bir yedek taşımasını salık verdi. Yoksa haftalarca saçlarını taramak zorunda kalabilirdi.

Keskin gözlü ruk'a ilk binen prens oldu. Kadara devasa bir tavuk gibi bedenini zemine yaklaştırdı. Prens iki kıvrak hareketle Kadara'nın böğrüne tırmandı. Sonra Nesryn'e elini uzattı. Nesryn avucunu dikkatle Kadara'nın kaburgalarına yasladı. İncecik ipek kadar pürüzsüz, havalı tüylerine hayranlıkla baktı.

Nesryn ruk'un silkinip öfkeli bir bakış atmasını beklerken Sartaq onu önündeki eyere çekti. Fakat prensin bineği uysallığını koruyup sabırlı davrandı.

Sartaq kendisini ve Nesryn'i eyere bağlayıp sabitledi. Deri kayışları iki kez gözden geçirdi. Sonra dilini bir kez şaklattı ve...

Nesryn bir prensin kolunu kıracakmışçasına sıkıca tutmasının kibarca olmadığının farkındaydı. Fakat Kadara pırıltılı altın kanatlarını açıp sıçradığında bunu yapmak zorunda kaldı.

Aşağı sıçradığında.

Nesryn'in midesi ağzına geldi. Gözleri sulanıp buğulandı.

Rüzgâr Nesryn'in bedenini dövüyor, onu eyerden koparmaya çalışıyordu. Nesryn bacaklarıyla ruk'a öyle sıkıca sarılmıştı ki bacakları ağrıdı. Bu sırada Sartaq'ın dizginleri kavrayan kollarını sıkıca tutuyordu, prens onun kulağına kıkırdadı.

Fakat Antica'nın sabahın erken saatlerinde neredeyse maviye çalan binaları Kadara gökten düşen bir yıldız gibi dalışa geçerken gitgide belirginleşiyordu...

Sonra Kadara kanatlarını genişçe açıp yükseldi.

Nesryn o sabah kahvaltı yapmadığına seviniyordu. Çünkü bu ani manevralar karşısında midesinde ne var ne yoksa ağzından dökülebilirdi.

Birkaç saniye içinde Kadara sağa, yeni yeni pembeye dönen ufka doğru yattı.

Önlerinde Antica uzanıyor, ikisi göğe yükseldikçe şehir gitgide küçülüyordu. Ta ki aşağılarında dört yana uzanan, kaldırım taşlı yol kalana dek. Ta ki Nesryn şehrin dışındaki zeytin korularını ve buğday tarlalarını seçene dek. Kır evleri ve küçük kasabalar yerde

benek benek yayılmıştı. Nesryn'in solunda kuzey çölünün dalgalanan kumulları vardı. Işıltılı, kıvrım kıvrım nehirler sağındaki dağların üzerinde yükselen güneş altında altın sarısına dönmüştü.

Sartaq konuşmadı. Parmağıyla yerdeki önemli yapıları ve yer şekillerini göstermedi de. Güney ufkuna uzanan Kız Kardeş Yolu'nun soluk çizgisini bile.

Hayır, güneş yükselirken Sartaq, Kadara'nın Nesryn'in başını döndürmesine izin verdi. Ruk onları daha da yükseklere çıkardı. Hava serinlerken yeni yeni uyanan mavi gök ruk'un kanatlarını her güçlü çarpışında aydınlandı.

Açık. Çok açık.

Sonu gelmez deniz gibi, bezdiren dalgalar ve dar gemi gibi değildi bu.

Bu...*nefes* gibiydi. Bu...

Nesryn etrafını yeterince hızlı gözlemleyemiyor, her şeyi yeterince özümseyemiyordu. Her şeyin ne kadar küçük, güzel ve bozulmamış olduğunu. Fatih bir ulus tarafından sahiplenilen fakat sevilen ve kollanan bir ülke.

Nesryn'in ülkesi. Onun vatanı.

Güneş, çalılar ve dalgalanan kırlar uzakta belirdi. Batıda yemyeşil ormanlar ve pirinç tarlaları; kuzeydoğuda çölün soluk kumulları. Bir ömür boyunca görebileceğinden fazlası; Kadara'nın tek günde uçabileceğinden ötesi. Tüm bir dünya, bu ülke. Tüm dünya oraya sığmış gibiydi.

Nesryn babasının o topraklardan neden ayrıldığını anlayamıyordu.

Adarlan'a öylesi bir karanlık nüfuz ederken neden orada kaldığını da. Ailesini neden Nesryn'in nadiren göğe baktığı ve tuzlu Avery'nin ya da sokaklarda çürüyen çöplerin kokusunu taşımayan esintileri nadiren hissettiği o kokuşmuş şehirde tuttuğunu da.

Prens "Sessizsiniz," dedi. Aslında daha çok bir soruydu bu.

Nesryn Halha dilinde karşılık verdi. "Bunu ifade edecek sözleri bulamıyorum."

Sartaq'ın omzunun yanında gülümsediğini hissetti. "Ben de

öyle hissetmiştim... İlk uçuşumda. Sonraki tüm uçuşlarımda da."

"Yıllar önce neden kampta kaldığınızı anlıyorum. Geri dönmek için neden hevesli olduğunuzu da."

Kısa bir sessizlik oldu. "Okuması o kadar kolay biri miyim?"

"Geri dönmeyi istememeniz nasıl mümkün olabilirdi ki?"

"Bazılarına göre babamın sarayı dünyadaki en güzel saray."

"Öyle."

Sartaq'ın sessizliği aslen bir soruydu.

"Rifthold sarayı öyle güzel değildi; böyle güzel ve ülkenin bir parçası gibi yani."

Sartaq mırıldandı. Sesi Nesryn'in sırtında yankılandı. Sonra sessizce "Kız kardeşimin ölümü annemi derinden sarstı. Onun için burada kalıyorum."

Nesryn yüzünü buruşturdu. "Çok özür dilerim."

Bir süre sadece hızla esen rüzgâr konuştu.

Sonra Sartaq "Geçmiş zaman kullandın. Rifthold kraliyet sarayı hakkında. Neden?"

"Sarayın başına gelenleri işittiniz... Cam yapıya olanları."

"A, evet." Kısa bir sessizlik daha. "Terrasen Kraliçesi sarayı yıkmış. Sizin...müttefikiniz."

"Benim dostum."

Sartaq, Nesryn'in yüzüne bakmak için eğildi. "Gerçekten öyle mi?"

Nesryn "O iyi bir kadın," dedi. Bunda samimiydi de. "Zor biri, evet.. Fakat...bazıları tüm kraliyet ailesi üyeleri için bunu söyleyebilir."

"Anlaşılan eski Adarlan Kralı'nın çok zor bir insan olduğunu düşünmüş ki onu öldürmüş."

Dikkatle seçilmiş sözcükler.

"O adam bir canavardı... Herkes için bir tehditti. Sağ kolu Perrington ise hâlâ öyle. Kraliçe, Erilea'ya iyilik etti."

Sartaq, Kadara'nın dizginlerini çevirip ışıltılı bir nehir vadisine doğru sakin bir inişe geçti. "Gerçekten o kadar güçlü mü?"

Nesryn gerçeği mi söylemek ya da Aelin'ın gücünü olduğundan

önemsiz göstermek arasında kararsız kaldı. "Onun ve Dorian'ın büyü güçleri büyük. Fakat bence daha da güçlü silahları zekâları. O zekâ olmadan kaba kuvvet işe yaramaz."

"Zekâ olmadan güç tehlikelidir."

"Evet," dedi Nesryn. Yutkundu. "Sizin..." Saraylıların yanında dolambaçlı konuşmalar yapmak için eğitilmemişti. "Saray meclisinizde göklerde konuşmamızı gerektirecek bir tehdit mi var?"

Nesryn kendisine pekâlâ tehdidin Sartaq'ın kendisi olabileceğini hatırlattı.

"Kardeşlerimle yemek yediniz. Nasıl insanlar olduklarını gördünüz. Sizinle bir görüşme ayarlasam onları düşündürürdü bu. Sizin davanıza kulak verdiğimi, o konuda babama baskı yapabileceğimi düşünürlerdi. Beni baltalamanın risklerini ve getirilerini gözden geçirirlerdi. Ya da bana katılmalarının işlerine gelip gelmeyeceğini."

"Ya siz? Söyleyeceklerimizi işitmek istiyor musunuz?"

Sartaq uzunca bir süre yanıt vermedi. Sadece haykıran rüzgâr sessizliği dolduruyordu.

"Dinlerdim. Sizi ve Lord Westfall'u. Bildiklerinizi, ikinizin başına gelenleri işitmek isterdim. Babamı ikna gücüm diğerleri kadar olmasa da ruk binicilerinin bana sadık olduklarını biliyor."

"Sanmıştım ki..."

"Onun en sevdiği çocuğu olduğumu mu?" Pes, buruk bir kahkaha. "Belki vâris olarak seçilme olasılığım var. Fakat kağan vârisini çocuklarından en çok hangisini sevdiğine göre belirlemez. Öyle olsaydı bu onur Duva'nın ya da Kashin'in olurdu."

Nesryn sevimli Duva'yı anlasa da... "Kashin mi?"

"Babama aşırı derecede sadıktır. Asla arkasından iş çevirmemiş, onu sırtından vurmamıştır. Ben bunu yaptım... Elde etmek istediklerime ulaşmak için entrikalara başvurup hepsine oyunlar oynadım. Fakat Kashin... Kara ordularına ve atlı lordlara komuta edebilir, gerektiğinde gaddar olabilir. Fakat babam söz konusu olduğunda art niyetsizdir. Onun gibi babasını çok seven ve ona sadık bir oğul gelmemiştir. Babamız öldüğünde... Endişeliyim. Boyun

eğmezse diğerleri Kashin'e neler yaparlar. Ya da daha beteri babamın ölümünün Kashin'in üzerindeki etkisi ne olur?"

Nesryn cesaret edip sordu: "Ya siz ona ne yapardınız?" *Sadakat yemini etmezse onu ortadan kaldırır mıydınız?*

"Kashin'in nasıl bir tehdit ya da müttefik olacağına bağlı bu. Sadece Duva ve Arghun evliler. Arghun ise henüz çocuk doğurmadı. Fakat Kashin fırsatını bulsa o genç şifacının ayaklarını yerden kesebilir."

Yrene. "Şifacının ona hiç ilgisinin olmaması tuhaf."

"Onun için öylesi daha iyi. Bir kağanın evladına âşık olmak kolay değildir."

Yeni doğan güneşin altında hâlâ çiylerle kaplı olan yeşil çimler Kadara hızla akan bir nehre doğru süzülürken dalgalandı. Ruk o devasa pençeleriyle kolaylıkla avuçlar dolusu balık yakalayabilirdi.

Fakat nehrin üzerinde uçan Kadara av peşinde değildi. Bir şey arıyordu...

Ruk'un karanlık ve mavi sular üzerinde neyin peşinde olduğuna bakan Sartaq "Dün gece biri Torre Kütüphanesi'ne izinsiz girmiş," dedi. Yüzeydeki sis Nesryn'in yüzünü yalasa da Sartaq'ın sözlerinin soğuğu onu daha fazla ürpertti. "Bir şifacı kadını boş bir kabuğa çeviren uğursuz bir güç kullanarak öldürmüşler. Bu tür bir şeye Antica'da hiç şahit olmamıştık."

Nesryn'in midesi altüst oldu. Prensin tanımı... "Kim? Neden?"

"Yrene Towers alarm zillerini çaldı. Saatlerce araştırma yapsak da hiçbir iz bulamadık. Yrene'in üzerinde çalıştığı ve kimliği belirsiz katilin onun peşine düştüğü yerde kaybolan kitaplar hariç. Yrene sarsılmışsa da durumu iyi."

Araştırma... Chaol dün gece Nesryn'e Yrene'in büyünün, iblislerin yol açtığı yaralar hakkında araştırma yapmayı planladığını söylemişti.

Sartaq rahat bir tavırla "Yrene nasıl bir araştırma yapıyordu da karanlık tiplerin ilgisini çekip kitaplarını çaldırdı, biliyor musunuz?" diye sordu.

Nesryn durup düşündü. Bu bir hile olabilirdi. Belki de Sartaq

ailesine ve hayatına dair kişisel bilgileri paylaşarak onu kendi sırlarını ifşa etmeye ikna etmek istiyor olabilirdi. Nesryn ve Chaol henüz anahtarlardan, Valg'lerden, Erawan'den kağana ya da onun çocuklarına bahsetmemişlerdi. Bunu yapmak için...kime güvenebileceklerini ölçmek için bekliyorlardı. Zira düşmanları onların Wyrd kapısını mühürleyecek anahtarların peşinde olduklarını işitirlerse...

Nesryn yalan söylemeyi seçti. "Hayır. Fakat belki de bunu yapanlar Yrene'i ve diğer şifacıları korkutup yüzbaşıya –yani Lord Westfall'a– yardım etmekten alıkoymak isteyen gizli düşmanlarımız olabilirler."

Sessizlik. Nesryn, Sartaq'ın bu konuda üzerine geleceğini düşündü. Kadara bir ava yaklaşırmış gibi nehrin yüzeyine yaklaşırken Sartaq'ın bunu yapmasını bekledi. "Yeni bir unvanı eski sahibi yanınızdayken taşımak tuhaf olsa gerek."

"Krallıktan ayrılmamızdan henüz birkaç hafta önce yüzbaşı olmuştum. Sanırım dönüşümüzde bunun nasıl bir deneyim olacağını öğrenmem gerekecek."

"Yrene başarılı olursa. Diğer olası zaferlere ek olarak."

O orduyu yanlarında götürmeleri gibi.

Nesryn ancak "Evet," diyebildi.

Kadara dalışa geçti. Sartaq'ın bacaklarını ruk'a sıkıca dolamasına neden olan keskin, çevik bir hareket.

Kadara, Sartaq'ın kendisini yönlendirmesine izin verdi. Suya hafifçe dalarken iki yolcusunu dik tuttu. Kadara çırpınıp nehrin kenarına bir şey fırlattı. Hemen ardından Kadara işe koyuldu. Pençeleri ve gagası hızla inmeye başladı. Altında kalan şey mücadele etti. Dönüp çırpındı...

Bir çatırtı. Sonra sessizlik.

Ruk sakinleşti. Tüyleri kabardı. Tüylerin düzleşmesiyle göğsüne ve boynuna sıçrayan kan belirginleşti. Kanın bir kısmı Nesryn'in çizmelerine sıçramıştı.

Nesryn ruk'un afiyetle yediği yaratığı doğru dürüst gördüğünde Sartaq ona "Dikkatli olun Yüzbaşı Faliq," dedi.

Yaratık devasa, neredeyse beş metre uzunluğundaydı. Üzerinde zırh gibi kalın pullar vardı. Eyllwe'nin bataklık canavarlarına benzese de daha iriydi. Bu sulara sürüklendiğinden şüphe olmayan sığırlardan daha iriydi.

Kadara canavarın leşini parçalarken prens "Babamın topraklarında pek çok güzellik vardır," diye ekledi. "Fakat yüzeyin ardında gezinen çok daha fazlasıdır."

13

Yrene derin derin soluyordu. Bacaklarını halıya uzatmış, sırtını Lord Chaol'un da üzerinde soluk soluğa kaldığı kanepeye yaslamıştı.

Yrene'in ağzı zımpara gibi kurumuştu. Bacakları öyle şiddetli titriyordu ki ellerini kucağında güçlükle tutabiliyordu.

Chaol'un tükürdüğünü ve ardından gelen takırtıyı işiten Yrene onun gemi çıkardığını anladı.

Chaol ağzında gemle kükreyip durmuştu. Haykırışları neredeyse büyünün kendisi kadar feciydi.

Büyü bir uçurumdu. Yeni, karanlık bir cehennem.

Yrene'in büyüsü karanlığın Chaol'un omurgasının tepesiyle geri kalan kısmı arasına kurduğu duvara ışığı yansıyan, yanıp sönen bir yıldız gibiydi. Yrene –daha denemeden– büyünün etrafından dolaşıp doğrudan Chaol'un omurgasının tabanına uzanırsa...o karanlık büyünün onu orada da bulacağını anlamıştı.

Fakat zorlamıştı. Tekrar tekrar... Ta ki nefes nefese hıçkırmaya başlayana dek.

Yine de o duvar yerinden kıpırdamamıştı.

Sadece kahkaha atar gibiydi; sessizce ve ıslığı andıran bir sesle. Ses kadim bir soğukla ve kötülükle iç içe geçmişti.

Yrene büyüsünü duvara yönlendirmişti; yanan beyaz ışıklarını dalga dalga gönderse de...hiçbir şey olmamıştı.

Ve ancak sonda, büyüsü artık sızacak bir çatlak bulamadığında... Sadece geri çekilecek olduğunda karanlık duvar dönüşür gibi olmuştu.

Bir şeye...başka bir şeye.

Yrene'in büyüsü o duvarın karşısında kırılganlaşmıştı. Ölen şifacının ölümünün ardından her tür meydan okuma kıvılcımı sönmüştü. Yrene orada neyin yoğunlaştığını görememiş; ona, uzun bir koridorda yankılanırmış gibi karanlığı seslerle dolduran şeye bakmaya cesaret edememişti.

Fakat duvar belirginleşmiş, Yrene omzunun üzerinden bir bakabilmişti.

Karanlık duvar canlıydı. İçi art arda beliren görüntülerle kaynıyordu. Yrene birinin gözlerinden bakıyormuş gibi. Yrene içgüdüsel olarak o gözlerin Lord Chaol'a ait olmadığını anlamıştı.

Kara taştan bir şato kül rengi, çıplak dağların arasından fırlamıştı. Taşın kuleleri birer mızrak gibi keskin; kenarları ve siperleri sert ve ustura gibiydi. Ötesinde, dağların arasında vadileri ve ovaları kaplayan bir ordu enginlere doğru yayılıyordu. Yrene'in sayamayacağı kadar çok kamp ateşi vardı.

Ve Yrene o yerin, orada toplananların kimler olduğunu biliyordu. Örsleri döven çekiçlerin sesleri arasında o ismin zihninde gürlediğini işitti.

Morath.

Yrene geri çekilmişti. Kendisini ışığa ve buram buram sıcağa geri çekmişti.

Morath... Chaol'u vuran her nasıl bir güçse onun geride bıraktığı gerçek bir anı mıydı bu; yoksa karanlığın onu Yrene'in kendi en karanlık korkularından çekip çıkardığı bir şey miydi?..

Gerçek değildi. En azından günışığının içine dolduğu, hemen ötesinden çeşmenin şırıltısının geldiği bu odada. Fakat görüntüler gerçekten Lord Chaol'un dün bahsettiği orduların tasviriyle uyuşuyordu...

Yrene'in yüzleşeceği de buydu. O ordunun kurbanlarıyla ve muhtemelen, işler çok ters giderse, o ordunun askerleriyle.

Vatanında onu bekleyen buydu.

Henüz değil... Yrene şu an, yanında Chaol varken bunları düşünmeyecekti. Chaol bu konuyu dert ederken, neyle yüzleşeceğini ve muhtemelen ikisi orada otururken dostlarının başında ne belalar olduğunu kendisine hatırlatırken... Bunun bir faydası olmazdı. İkisine de.

Bu yüzden Yrene halıda oturup burnundan ve ağzından aldığı her nefeste kendisini yatıştırmaya, bir yandan da zihnini sakinleştirip büyüsünü durulup tazelenmeye bıraktı.

Hayır, sıradan bir şifa süreci olamayacaktı bu.

Fakat belki orada Chaol'u iyileştirmek için belirsiz bir süre boyunca kalırsa dönüşünü geciktirecekti... Savaş alanlarında Chaol gibi benzer yaralar alan başkaları da olabilirdi. Ne denli rahatsız edici de olsa Yrene'in bununla yüzleşmeyi öğrenmesi... Evet, bu gecikme faydalı olabilirdi. Yrene yeniden o karanlığı sineye çekebilir, ona tahammül edebilirse. O karanlığı kırmanın bir yolunu bulabilirse.

Yürümekten korktuğun yere gitmelisin.

Kesinlikle.

Yrene'in gözleri yavaşça kapandı. Bir ara hizmetçi kız Yrene'in icadı olan karışımın malzemelerini getirmişti. Sonra malzemelere bir kez bakıp ortadan kaybolmuştu.

Bunun üzerinden saatler geçmişti. Günler.

Açlık Yrene'in midesinde sıkı bir düğüme dönmüştü; o karanlığa saldırmakla geçirdiği saatlere kıyasla tuhaf bir şekilde ölümlülere has bir histi bu. Yrene, Chaol'un sırtına yasladığı kendi elini ve büyüsünün o duvara her yüklenişinde Chaol'un attığı çığlıkları yarım yamalak sezmişti.

Chaol bir kez olsun Yrene'den durmasını istememişti. İnsaf etsin diye yalvarmamıştı.

Titreyen parmaklar Yrene'in omzuna sürtündü. "Sen..." Chaol'un ağzından çıkan her sözcük boğazı yanmış gibi hırıltılıydı. Yrene'in ona ballı nane çayı getirtmesi gerekecekti. Hizmetçi kıza –dili bir dönebilse– seslenebilirdi. Sesine bir kavuşbilse... "...iyi misin?"

Chaol'un eli omzuna değince Yrene gözkapaklarını hafifçe ara-

ladı. Eli şefkatle ya da endişeyle hareket etmemişti. Yrene'in içinden bir ses ona bunun sebebinin Chaol'un elini bir daha kımıldatamayacak kadar bitkin düşmesi olduğunu söylüyordu.

Yrene de öyle yorulmuştu ki daha önce yaptığı gibi Chaol'un elini omzundan silkeleyecek gücü toplayamamıştı. Boğuk bir sesle "Asıl ben *sizin* iyi olup olmadığınızı sormalıyım," diyebildi. "Herhangi bir gelişme var mı?"

"Hayır." Yrene sözcüğün ardındaki katıksız hissizlikten Chaol'un düşüncelerini, hayal kırıklığını sezmişti. Birkaç saniye duraksamasının ardından Chaol tekrar "Hayır," dedi.

Yrene gözlerini yumdu. Haftalar sürebilirdi bu iş. Aylar. Hele hele Yrene o karanlık duvarını geriye püskürtmenin bir yolunu bulamazsa.

Yrene bacaklarını oynatmaya çalışsa da başaramadı. "Ben gidip size..."

"İstirahat."

Yrene'in omzundaki el onu daha da sıkıca kavradı.

Chaol bir kez daha "İstirahat," dedi.

"Bugünlük işiniz bitti," dedi Yrene. "Fazladan egzersiz yapmanıza..."

"Seni...kastediyorum. *Dinlen.*" Sözcükler ağzından güçlükle çıkıyordu.

Yrene gözlerini köşedeki büyük saate dikti. Bir kez gözünü kırptı. İki kez.

Beş.

Beş saattir oradaydılar...

Chaol geçen o zaman boyunca dişini sıkmıştı. *Beş saat* süren bu büyük acıya katlanmıştı...

Bunu düşünmesi bile Yrene'in bacaklarını dikleştirmesine yetti. Homurdanarak bir elini alçak masanın üzerine koydu. Sonra gücünü toplayıp bedenini doğrulana dek yukarı çekti. Bedeni sallansa da...ayakta duruyordu işte.

Chaol kollarını bedeninin aşağısına götürdü. Bedenini doğrultmaya çalışmasıyla çıplak sırtındaki kaslar dalgalandı. "Yapmayın," dedi Yrene.

Chaol yine de yaptı. Kollarındaki ve göğsündeki güçlü kaslar oturur pozisyona geçene dek kendisini yukarı iterken yüzünü kara çıkarmadı. Donuk gözlerle Yrene'e baktı.

Yrene boğuk bir sesle "Size...çay lazım," dedi.

"Kadja."

İsim Chaol'un ağzından çıktığında nefesi andıran bir fısıltıydı.

Hizmetçi hemen belirdi. Fazla çabuk.

Yrene içeri giren kızı dikkatle inceledi. Kız dinliyor, bekliyordu.

Yrene gülümsemeye tenezzül etmeden "Nane çayı," dedi. "Bolca da bal."

Chaol "İki olsun," diye ekledi.

Yrene, Chaol'a bir bakış atsa da kanepeye, onun yanına çöktü. Yastıklar hafifçe ıslanmıştı. Yrene, Chaol'un bronzlaşmış göğsünün çevresindeki teri fark edince ıslaklığın nedenini anladı.

Yrene gözlerini yumdu. Kısa süreliğine.

Yrene ancak Kadja önlerine iki zarif fincan ve masanın ortasına buharı tüten, küçük, demir bir çaydanlık bıraktığında geçen sürenin hiç de öyle kısa olmadığını fark etti. Kadın her iki fincana bolca bal doldurdu. Yrene'in ağzı kurumuş, dili ağırlaşmıştı. Bu yüzden sesini çıkarıp hizmetçiye durmasını, yoksa onca şekerin ikisini hasta edeceğini söyleyemedi.

Hizmetçi her iki fincanı sessizce karıştırdı. Sonra ilk fincanı Chaol'a uzattı.

Chaol da Yrene'e.

Yrene itiraz edemeyecek kadar yorgun olduğundan her iki elinin parmaklarını fincana sardı. Fincanı dudaklarına götürecek gücü toplamaya çalıştı.

Chaol bunu fark etmiş gibiydi.

Kadja'ya kendisinin fincanını da doldurup gitmesini söyledi.

Chaol, Yrene'in fincanını eline alıp şifacının dudaklarına götürdü. Yrene bu olanları uzak bir pencereden izliyordu sanki.

Yrene bir an için Chaol'un elini itmeyi düşündü.

Evet, Yrene, Chaol'la çalışacaktı. Yo, Chaol, Yrene'in başta şüphelendiği gibi bir canavar değildi. Yrene'in daha önce gördüğü er-

kekler gibi yani. Fakat Chaol'un bu şekilde onunla ilgilenmesi...

Sesi pes bir homurtu gibi çıkan Chaol "Ya içersin," dedi, "ya da birkaç saat boyunca bu halde otururuz."

Yrene gözlerini Chaol'a çevirdi. Onun da kendisine baktığını, gözlerinde bitkinliğine rağmen berrak bir bakışın olduğunu gördü.

Yrene tek kelime etmedi.

"Demek sınır bu," diye mırıldandı Chaol. "Bana yardımcı olmayı miden kaldırsa da sana iyiliğinin karşılığını veremiyorum. Ya da senin...ne olduğuma dair fikrinin ötesine geçecek hiçbir şey yapamıyorum."

İnsanlar Chaol'un zekâsını takdir ediyorlardı. Fakat Chaol onların düşündüğünden de zekiydi.

Yrene'in içinden bir ses Chaol'un sert bakışının bir yansımasının kendi gözlerinde de olduğunu söylüyordu.

"İç." Chaol'un sesinde katıksız bir buyurganlık vardı... İtaat edilmeye, emirler vermeye alışık bir adam. "Benden ne kadar hazzetmesen de iç şu lanet şeyi."

Ve Yrene, Chaol'un gözlerindeki o bir parça endişeyi fark etti...

Evet, itaat edilmeye alışık bir adamdı. Fakat başkalarıyla ilgilenmeye, onlara bakmaya eğilimli bir adamdı da. Dizginleyemediği bir dürtüyle yapıyor, bu yanını içinden çıkarıp atamıyordu.

Yrene dudaklarını araladı. Sessiz bir boyun eğişti bu.

Chaol nazikçe porselen fincanı Yrene'in ağzına dayayıp çayı içmesi için yukarı kaldırdı.

Yrene çaydan bir yudum aldı. Chaol mırıldanarak onu yüreklendirdi. Yrene bir yudum daha çay içti.

Çok yorulmuştu. Yrene *ömrü boyunca* bu kadar yorulmamıştı...

Chaol üçüncü kez fincanı Yrene'in dudaklarına yasladı. Yrene kalan çayı bir kere de içiverdi.

Yeterliydi bu. Chaol'un çaya daha fazla ihtiyacı vardı...

Chaol, Yrene'in kendisine söyleneceğini sezdiğinden fincanı onun ağzından çekip öylece yudumladı. Bir kez. İki kez.

Fincandaki çayı bitiren Chaol bir fincan daha doldurdu; bir kez daha ilk yudumları Yrene'e içirip kalan çayı son yuduma dek içti.

Tahammül edilesi zor bir adam.

Yrene'in ağzından bu sözler dökülmüş olsa gerekti. Çünkü Chaol'un dudaklarının kenarı bir gülümsemeyle büküldü. "Bana bu yakıştırmayı yapan ilk kişi sen değilsin," dedi. Sesi biraz düzelmişti. Az önceki kadar boğuk çıkmıyordu.

"Son kişi olmayacağımdan da eminim," diye mırıldandı Yrene.

Chaol basitçe ona o yarım yamalak gülümsemeyle baktı. Arından her iki fincanı tekrar doldurmak için uzandı. Balı kendisi ekledi. Kadja'nın koyduğundan daha az koydu. Doğru miktarda. Sonra fincanları karıştırdı. Elleri titremiyordu.

Yrene güçbela "Ben yapabilirim," dedi.

Chaol "Ben de," demekle yetindi.

Yrene bu kez fincanı elinde tutabildi. Chaol onun kendi başına çayı içebileceğinden emin olduğunda fincanını kendi dudaklarına götürdü.

"Gitmeliyim." Torre'ye yürümek, ardından süitine uzanan merdiven basamaklarını çıkmak bir yana dursun saraydan çıkma düşüncesi bile...

"Dinlen. Yemek ye... Açlıktan ölüyor olmalısın."

Yrene, Chaol'u süzdü. "Ya siz, aç değil misiniz?" Yrene gelmeden önce Chaol ağır egzersizler yapmıştı; sırf o egzersizler bile onu son derece acıktırmış olmalıydı.

"Açım. Fakat akşam yemeğini bekleyebileceğimi sanmıyorum." Ardından Chaol "Bana eşlik edebilirsin," diye ekledi.

Chaol'u iyileştirmek, onunla çalışmak, kendisine çay içirmesine izin vermek tamamdı da... Onunla, o kasaba hizmet eden adamla, Morath'teki o karanlık ordu toplanırken o kasap için çalışan adamla yemek yemek... İşte oradaydı. Annesinin burnundan çıkan dumanların görüntüsü, alevlerin çıtırtısı ve çığlık sesleri.

Yrene öne eğilip fincanını masaya bıraktı. Sonra ayağa kalktı. Her hareketi hantaldı; ağrı veriyordu. "Torre'ye dönmem gerek," dedi. Dizleri titriyordu. "Gece ibadeti güneş battığında başlayacak." Neyse ki hâlâ bir saat vardı.

Chaol, Yrene'in yalpaladığını fark edip ona uzansa da Yrene on-

dan uzağa çekildi. "Malzemeleri bırakacağım." Çünkü o ağır çantayı geri taşıma düşüncesi bile...

"İzin ver sana bir fayton ayarlayayım."

"Ön kapıdan fayton çağırtabilirim," dedi Yrene. Peşinden biri gelirse Yrene faytona binip tehlikeden kaçabilirdi.

Yrene ancak eşyalara tutunarak dik durabildi. Sanki kapıyla arasında sonsuz bir mesafe vardı.

"Yrene."

Kapı eşiğinde güçbela ayakta durabilen Yrene durup geriye baktı.

"Yarınki ders." Chaol'un kahverengi gözleri yeniden odaklanmıştı. "Seninle nerede buluşmamı istersin?"

Yrene buluşmayı iptal etmeyi düşündü. Chaol'u hangi akla hizmet edip de davet etmişti ki?

Fakat...beş saat. Büyük bir acıyla geçen beş saat ve pes etmeyen bir Chaol.

Belki de Yrene sırf bu yüzden akşam yemeği teklifini reddetmişti. Chaol pes etmediyse Yrene de etmeyecekti; yılıp onu olduğundan farklı görmemekten, onun zamanında neye hizmet ettiğini görmemekten vazgeçmeyecekti.

"Sizinle gündoğumunda ana avluda buluşalım."

Yürümek için güç toplamak ne kadar zor olsa da bunu başardı. Bir ayağını diğerinin önüne koyup ilerledi.

Chaol'u o odada, peşinden bakar halde bıraktı.

Beş saatlik acı. Yrene o acının sadece fiziksel olmadığını da biliyordu.

Yrene o duvara yaslanırken karanlığın Chaol'a diğer yanındaki şeyleri de gösterdiğini sezmişti.

O kısa görüntüler Yrene'in zihninde bir ürperti bırakarak belirip kaybolmuştu. Yrene onlardan bir şeyler çıkaramamış olsa da ona...anılar gibi gelmişti bunlar. Kâbuslar. Belki her ikisi de.

Yine de Chaol, Yrene'den durmasını istememişti.

Ve sarayda ayaklarını sürüyerek ilerleyen Yrene'in bir yanı merak içindeydi. Lord Chaol'un ondan durmasını istememesinin ne-

deni acıya nasıl tahammül edeceğini öğrenmiş olması mı yoksa bir şekilde o acıyı hak ettiğini de düşünmesi miydi?

Chaol acı içindeydi.

Gördüklerini düşünmemek için kendisini zorluyordu. O acı kendisini harap ederken; yakarken, haşlarken ve paramparça ederken zihninden geçenleri düşünmemek için. Neyi...ve kimi gördüğünü. Yataktaki o cesedi. Boğazdaki gerdanlığı. Yerde yuvarlanan başı.

Chaol bunlardan kaçamıyordu. Yrene onun üzerinde çalışırken asla.

Bu yüzden acı içinde dalgalar halinde yayılmıştı. Bu yüzden tüm o şeyleri görmüştü. Tekrar tekrar.

Bu yüzden Chaol haykırmış, çığlıklar atmış, böğürmüştü.

Yrene ancak duvardan ağır ağır aşağı kaydığında durmuştu.

Chaol'un içi boş kalmıştı. Dipsiz bir kuyu gibi.

Yrene yine de Chaol'la gerektiğinden bir saniye bile daha uzun zaman geçirmek istememişti.

Chaol onu suçlayamıyordu.

Fakat bunun bir önemi de yoktu. Chaol aklına Yrene'in kendisinden ertesi gün için yardım istediğini getirdi.

Elinden geldiğince.

Chaol, Yrene'in ona bıraktığı yemeği yedi. Üzerinde hâlâ iç çamaşırı vardı. Kadja bunu fark etmemiş ya da önemsememiş görünüyordu. Chaol da öyle ağrı sızı içinde, öyle yorgundu ki edepli davranmakla uğraşamadı.

Aelin, Chaol'u o halde görse herhalde gülerdi. Aelin âdet döneminde olduğunu söylediğinde apar topar onun odasından çıkan adama. Şimdi aynı adam o güzel odada neredeyse çıplak halde oturuyor, bunu da zerre kadar önemsemiyordu.

Nesryn günbatımından önce geri geldi. Yüzü kızarmıştı ve saçları rüzgârdan birbirine dolaşmıştı. Chaol'un onun çekingen gülümsemesini bir kez görmesi yetti. En azından Nesryn'in Sartaq'la buluşması başarılı olmuştu. Belki de Nesryn, Chaol'un başarısız

olduğu anlaşılan işi başarabilir; anavatanlarına ödünç bir orduyla dönebilirdi.

Chaol'un niyeti bugün kağanla konuşmaktı. Dün geceki saldırının nasıl bir tehdidin ürünü olduğu hakkında. Buna niyetlenmişti. Fakat vakit o tür bir görüşmenin mümkün olamayacağı kadar geç olmuştu.

Chaol, Sartaq'ın davalarına sıcak bakabileceğini fısıldadığında Chaol onu güçlükle işitti. Sonra Sartaq'ın muhteşem ruk'una bindiğinden bahsetti. Bitkinlik onu öyle fena vurmuştu ki o ruk'ların Demirdiş cadılarına ve ejderhalarıyla savaşa hazırlandıklarını hayal ederken ve o tür savaşlardan kimin galip çıkabileceğini düşünürken gözlerini güçlükle açık tutabiliyordu.

Fakat dilinde ekşi bir tat bırakan emri vermeyi başardı: *Onları aramaya çık Nesryn.*

Erawan'in Valg uşaklarından biri gerçekten Antica'ya gelmişse zaman Chaol ve Nesryn'in lehine işlemeyecekti. Her adım, her talep Erawan'e rapor ediliyor olabilirdi. Ayrıca, Valg'ler hakkında araştırma yaptığından veya Adarlan Kral Eli'ni iyileştirdiği için Yrene'in peşindeyseler... Chaol'un, Nesryn hariç, orada emirlerini verebileceği biri olmadığı anlamına geliyordu bu.

Nesryn, Chaol'un talebine başını sallayıp karşılık verdi. Sözcüklerin onun ağzından neden tükürürmüş gibi çıktığını anlıyordu. Chaol için Nesryn'i tehlikeye atmak, o tür bir tehlikenin *peşine düşmesine* izin vermek...

Fakat Nesryn bunu daha önce Rifthold'da da yapmıştı. Nesryn bunu Chaol'a nazikçe hatırlattı. Uyku bastırıyor, Chaol'un bedenini kendisine yabancılaştırıp ağırlaştırıyordu. Yine de son isteğini dillendirebildi: *Dikkatli ol.*

Chaol, Nesryn'in sandalyesine oturmasına yardım etmesine ve sandalyeyi odasına itmesine karşı koymadı. Bedenini kaldırıp yatağa girmeye çalışsa da başaramadı. Nesryn'in ve Kadja'nın onu bir et parçası gibi kaldırıp yatağa bıraktıklarını ise güçbela fark etti.

Yrene... O asla o tür şeyler yapmıyordu. Chaol kendi gücüyle tekerlekli sandalyesini sürebilecekken asla sandalyeyi itmiyordu.

Durmadan ona her yere kendi gücüyle gitmesini söylüyordu.

Chaol bunun nedenini merak ediyordu. Fakat bunun üzerine düşünemeyecek kadar yorgundu.

Nesryn yemekte Chaol'un yokluğundan dolayı özür dileyeceğini söyledikten sonra üzerini değiştirmeye gitti. Chaol hizmetkârların yatak odasındaki Nesryn'in kılıçlarının bileme taşından çıkardığı gıcırtıları işitip işitmediklerini merak ediyordu.

Chaol, Nesryn gitmeden uykuya daldı. Yediyi vuran oturma odasındaki saatin uzaklardan gelen sesini işiterek.

O gün akşam yemeğinde Nesryn'in varlığı pek fark edilmedi. Sonrasında Nesryn dövüş bıçaklarını, kılıcını, yayını ve ok kılıfını alıp şehrin sokaklarına karıştığında da öyle oldu.

Kağanın eşi de onu fark etmemişti.

Nesryn geniş bir taş bahçenin yanından geçip saraya giderken gözüne beyaz bir parıltı ilişti. Işığı fark etmesiyle avlunun iki yanındaki sütunlardan birinin ardına gizlenmesi bir oldu.

Göz açıp kapayıncaya kadar Nesryn elini kemerindeki uzun bıçaktan çekti.

Beyaz ipekler içindeki; uzun, siyah saçları serbestçe salınan Ulu İmparatoriçe bir hayalet kadar sessizce ve ağır adımlarla bahçedeki kayaların arasından geçen bir yürüme yolunda ilerliyordu. İmparatoriçe tek başına ve kimseler fark etmeden yürürken, sade elbisesi ardından sanki görünmez bir rüzgârla dalgalanırken bahçe sadece ay ışığıyla, ay ışığı ve gölgelerle doluydu.

Beyaz bir elbise... Kederin ve ölümün rengiydi beyaz.

Ulu İmparatoriçe'nin yüzü makyajsızdı. Teninin rengi çocuklarınkinden de soluktu. Yüz hatlarında neşeden, hayattan eser yoktu. Çevresine dair bir ilgi belirtisi de.

Nesryn sütunun gölgesi altında gezinirken uzaklaşan kadının ardından baktı. İmparatoriçe bir tür rüyadaymış gibi hareket ediyordu. Ya da belki boş, kıraç bir cehennemdeymiş gibi.

Nesryn annesinin ölümünü takip eden o ilk aylarda kendisinin de bu şekilde yürüyüp yürümediğini merak ediyordu. İmparatoriçe

için de günlerin birbirine karışıp karışmadığını, yediklerinin dilinde kül tadı bırakıp bırakmadığını ve ne kadar istese de uyuyamayacak halde olup olmadığını da.

Ancak kağanın karısı büyük bir kayanın ardına geçip gözden kaybolduğunda Nesryn yürümeye devam etti. Şimdi adımları biraz daha ağırdı.

Dolunayın ışığı altında Antica mavilerin ve gümüş grisinin birbirine karıştığı; sadece halka açık yemekhanelerin, kahve ve tatlı satan seyyar satıcıların fenerlerinin altın sarısı ışıklarıyla bölünen bir deniz gibiydi. Birkaç sokak sanatçısı utlarıyla ve davullarıyla çeşitli melodiler çalıyorlardı. Birkaçı öyle yetenekliydi ki Nesryn'in içinden durup onları dinlemek geldi. Fakat o gün Nesryn'in dostları gizlilik ve çeviklikti.

Gölgelerden geçen Nesryn şehrin sesleri arasında gitmesi gereken yolu aradı.

İşlek anacaddeler boyunca çeşitli tapınaklar serpiştirilmişti. Bunların bir kısmı mermer sütunlarla inşa edilmişken bazılarının sivri uçlu, ahşap çatıları ve boyanmış sütunları vardı. Bir kısmı ise havuzlarla, kayalarla kaplı bahçelerle ya da uyuyan hayvanlarla dolu avlulardan ibaretti. Bu şehri otuz altı tanrı gözetiyordu. Şehrin dört yanında onlara adanmış üç misli tapınak vardı.

Her bir tapınağın yanından geçerken Nesryn'in aklında o tanrıların sütunların ya da yontulmuş kayaların ardından bakıp bakmadıkları; o eğimli çatıların saçaklarından ya da tapınak basamaklarında yarı uyanık halde uzanan benekli kedinin ardından çevreyi izleyip izlemedikleri sorusu vardı.

Nesryn ayaklarını çevik ve sessiz kılmaları, onu sessizce dolandığı sokaklardan geçirip hedefine yönlendirmeleri için o tanrıların hepsine yalvarıyordu.

Bir Valg ajanı bu kıtaya geldiyse ya da daha beteri belki bir Valg prensi geldiyse... Nesryn çatıların tepelerine ve Torre'nin devasa sütununa göz attı. Ay ışığı altında sütun kemik beyazı görünüyordu; şehri ve o şehirdeki şifacıları gözeten bir deniz feneri gibi.

Chaol ve Yrene bugün hiç ilerleme kaydetmemişlerse de bunun önemi yoktu. Nesryn kendisine tekrar tekrar bunun sorun olmadığını hatırlatıyordu. Bu işler zaman alırdı. Hatta Yrene, Chaol'u... Yrene'in Chaol'un soyuna, onun imparatorluktaki eski görevine dair bazı kişisel tereddütleri olsa da.

İşitse teyzesinin onları azarlayacağı açık saçık şarkılar söyleyen bir grup genç âlemci yanından geçerken Nesryn bir ara sokağın girişinde durdu. Sonrasında Nesryn şarkıyı mırıldanmaya başladı.

Ara sokağı, kaldırımı, düz çatıları gözden geçiren Nesryn'in dikkati kerpiç tuğlalardan yapılmış duvardaki kaba bir oymaya çevrildi. Dinlenen, kanatlarını bedenine yaslamış baykuşun olağanüstü iri gözleri kocaman açılmıştı ve sonsuza dek kırpılmayacak gibiydi. Belki de bu oyma vandalizmden öte bir şey değildi. Yine de Nesryn eldivenli elini baykuşun üzerinde, binanın kenarına kazınmış çizgilerin üzerinde gezdirdi.

Antica'nın baykuşları. Bu şehrin her yerindeydiler. Belki diğer otuz altı tanrıdan da çok tapınılan tanrıçaya adanmışlardı. Güney kıtasını bir baş tanrı değil, Silba yönetiyordu... Nesryn bir kez daha görkemli, şehrin diğer ucundaki saraydan da aydınlık kuleyi inceledi. Silba buranın tartışmasız hükümdarıydı. Torre'ye kimler gizlice girip şifacılardan birini *öldürdüyse* çaresiz olsalar gerekti. Ya da büsbütün akıllarını kaçırmışlardı.

Ya da bunu yapan bir Valg iblisiydi. Tanrılardan hiçbir korkusu olmayan ve ancak başarısız olursa efendilerinin gazabından korkacak bir iblis.

Fakat Nesryn şehirde bir Valg olsa nereye gizlenirdi? Nerede pusuya yatardı?

Bazı evlerin altından kanallar geçiyordu. Fakat Rifthold'un geniş kanalizasyon sistemi gibi değildi bu. Yine de belki Nesryn, Torre'nin duvarlarını incelerse...

Nesryn parıltılı kuleyi hedef aldı. Her adımında Torre karşısında daha da yükseliyordu. Nesryn sokağın ucundaki, Torre kompleksini çevreleyen sağlam duvarın karşısında kalan evlerden birinin gölgeleri arasında durdu.

Soluk renkli duvarın içindeki yuvalarda meşalelerin ışığı göz kırpıyordu. Her birkaç metrede bir nöbetçiler vardı. Kulenin tepesinde ise renklerinden anlaşıldığı kadarıyla kraliyet muhafızları ve üniformalarında mavikantaron rengiyle sarının iç içe geçtiği Torre muhafızları bekliyordu. Muhafızların sayısı öyle fazlaydı ki oradan kimsenin fark edilmeden geçmesi mümkün değildi. Nesryn gece için kapanmış olan demir kapılara göz gezdirdi.

"Kapılar dün gece açık mıydı? İşte hiçbir muhafızın yanıt vermek istemediği soru bu."

Nesryn hızla dönüp bıçağını sese doğru çevirdi.

Prens Sartaq, Nesryn'in birkaç metre arkasındaki binanın duvarına yaslanmıştı. Gözleri yüksek Torre'ye çevrilmişti. Geniş omuzlarının üzerinden ikiz kılıçların kabzaları uç vermişti. Kemerinden de uzun bıçaklar sarkıyordu. Akşam yemeği için giydiği şık kıyafeti çıkarıp deri uçuş giysisini giymişti. Yine çelik omuzlukları, bileklerinde gümüş zırh eldivenleri vardı. Boynunda da siyah bir şal. Hayır, bu bir şal değildi. Pelerinin ağır kapüşonunu başına geçirdiğinde ağzını ve burnunu örtmek için kullandığı bir kumaştı bu. Tanınmamak, fark edilmemek için.

Nesryn bıçağını kınına soktu. "Beni takip mi ediyordunuz?"

Prens siyah, sakin gözlerini Nesryn'e çevirdi. "Ön kapıdan tepeden tırnağa silahlı bir halde çıktığınızda hiç de gizlice hareket ediyor gibi bir haliniz yoktu."

Nesryn, Torre duvarlarına doğru döndü. "Yaptığımı gizlemem için hiçbir neden yok."

"Sizce şifacılara her kim saldırdıysa elini kolunu sallaya sallaya geziniyor mu?" Nesryn'e yaklaşan prensin çizmeleri kadim taşların üzerinde neredeyse hiç ses çıkarmıyordu.

"Nasıl içeri girdiklerini araştırmayı düşündüm. Çevreyi daha iyi gözlemlemek ve nerelerin gizlenmek için onlara cazip geleceğini kestirmeye çalışmak istedim."

Kısa bir sessizlik oldu. "Avınızı yakından tanıyor gibi bir haliniz var." *Ve bu sabah ruk'umla gezintimizde bana bunu söyleme gereği duymadınız.* Prens dillendirmese de yüz ifadesi bunları söylüyordu.

Nesryn, Sartaq'a yan yan baktı. "Keşke tanımadığımı söyleyebilseydim fakat tanıyorum. Saldırı şüphelendiğimiz kişiden geldiyse... Bu baharın ve yazın büyük bir kısmını Rifthold'da onların türünün izini sürmekle geçirdim."

Sartaq uzunca bir süre duvarı izledi. Sessizce "Ne kadar kötüydü?" dedi.

Gözünün önünden görüntüler geçen Nesryn yutkundu: Cesetler, kanalizasyon ve paramparça olan cam şato, üzerine inen bir ölüm duvarı...

"Yüzbaşı Faliq."

Sartaq, Nesryn'i nazikçe dürttü. Nesryn'in bir savaşçı prensten beklemeyeceği kadar yumuşak bir şekilde.

"Casuslarınız size neler söylediler?"

Sartaq dişlerini sıktı. Yüzüne kasvetli bir ifade oturdu. "Rifthold'da dehşet verici yaratıkların gezindiğini. İnsan olmayan *insanların*. Vanth'in en karanlık rüyalarından canavarların."

Vanth... Ölüm Tanrıçası. Tanrıçanın şehirdeki varlığı Silba şifacılarından da eskiye dayanıyordu. Ona tapınanlar sırlarla dolu, kağan ve haleflerinin bile korkup saygı duydukları bir mezhepti. Her ne kadar ayinleri kağanın ve Darghan klanının öldüklerinde geri döneceklerini düşündükleri Sonsuz Gök inancından büsbütün farklı olsa da. Nesryn kısa süre önce Vanth'in siyah taşlı tapınağının önünden hızlı adımlarla geçmişti. Tapınağın girişinde sadece kemik beyazı mumlarla aydınlatılmış yeraltı odasına inen simsiyah basamaklar vardı.

Sartaq "Bunların hiçbirinin size tuhaf gelmediğini görebiliyorum," dedi.

"Bir yıl önce işitsem belki gelirdi."

Sartaq'ın gözleri Nesryn'in silahlarına çevrildi. "Demek o dehşet verici yaratıklarla gerçekten yüzleştiniz."

"Evet," dedi Nesryn. "Fakat şimdi şehir onların elinde olduğuna göre bunun pek bir faydası olmamış." Sözcükler Nesryn'in ağzından hisleri kadar buruk çıkmıştı.

Sartaq bir süre düşündü. "Çoğu insan onlarla yüzleşmektense kaçmayı tercih ederdi."

Nesryn'in içinden şüphesiz kendisini teselli etmeye yönelik bu sözlere olumlu ya da olumsuz bir yanıt vermek gelmedi. Bu tür şeyler yapma ihtiyacı duymayan bir adamın iyi niyetli çabasıydı bu. Nesryn'in ağzından "Ben...az önce annenizi gördüm. Tek başına bir bahçede yürüyordu," sözleri döküldü.

Sartaq'ın gözleri kapandı. "Ya?"

Dikkatli bir soru.

Nesryn dilini tutmadığı için pişman olabileceğini düşünse de "Bunu söyledim...çünkü... belli durumdan haberdar olmak isteyebileceğinizi düşündüm," dedi.

"Yanında bir muhafız var mıydı? Ya da hizmetçi."

"Gördüğüm kadarıyla yoktu."

Binanın duvarına yaslanan Sartaq'ın yüzü endişeyle gerildi. "Haber verdiğiniz için teşekkür ederim."

Sormak Nesryn'e düşmezdi... Kimseye düşmezdi. Özellikle de dünyanın en güçlü ailesi söz konusuyken. Fakat Nesryn sessizce konuştu: "Annem ben on üç yaşındayken öldü." Yakınlarda parıldayan Torre'ye baktı. "Eski kral... Onun büyü gücü olanlara neler yaptığını biliyorsunuz. Bu güce sahip şifacılara. Bu yüzden annem kendisini yiyip bitiren hastalığa yakalandığında onu kurtaracak kimse yoktu. Bulabildiğimiz şifacı bize bunun nedeninin annemin memesinde büyüyen bir hastalık olabileceğini söylemişti. Büyü ortadan kaybolmasa annemin iyileşebileceğini. Büyü yasaklanmasa."

Nesryn bu öyküyü ailesi dışında kimseye anlatmamıştı. Sartaq'a niçin anlattığından emin olmasa da konuşmaya devam etti. "Babam onu tekneyle buraya getirmek istemişti. Başka çaresi yoktu. Fakat memleketimizde savaş hüküm sürüyordu. Gemiler, Adarlan ordusuna tahsis edilmişti ve annem karadan, Eyllwe üzerinden bir yolculuk yapamayacak kadar hastaydı. Babam tüm haritaları, tüm ticaret yollarını araştırdı. Sonra onlarla beraber –sadece ikisiyle– Antica'ya deniz yolculuğu yapacak bir tüccar buldu... Annem çok hasta olduğundan onu yerinden kıpırdatmak mümkün olmadı. Tekneye binseler de buraya gelene kadar hayatta kalamazdı."

Nesryn konuşurken Sartaq ona bakıyordu. Yüzünde okunmaz bir ifade vardı.

Nesryn ellerini cebine soktu. "Böylece annem yola çıkmadı. Ve o... Her şey bittiğinde hepimiz yanındaydık." O eski keder Nesryn'i sarıp gözlerini yaşarttı. Kısa bir süre sonra "Kendimi toplamam birkaç yıl aldı," dedi. "Yüzüme vuran güneşi, yemeklerin tadını yeniden fark etmem; bunlardan yeniden keyif almam için iki yıl geçmesi gerekti. Babam...bizi bir arada tuttu. Kız kardeşimi ve beni. Yas tutsa da bunu görmemize izin vermedi. Evimizi elinden geldiğince neşelendirmeye çalıştı."

Nesryn sustu. Bunları anlatmakla ne yapmaya çalıştığını açıklayabileceğinden emin değildi.

Nihayet Sartaq "Şimdi neredeler?" diye sordu. "Rifthold'a yapılan saldırının sonrasında?"

"Bilmiyorum," diye fısıldadı Nesryn. Bir nefes verdi. "Rifthold'dan kaçmışlar fakat... O korkunç yaratıklar dünyanın her yerine yayılmışken nereye kaçtıklarından ya da buraya gelmeyi başarabileceklerinden emin olamıyorum."

Sartaq uzun bir dakika boyunca sessiz kaldı. Nesryn geçen her saniyede çenesini kapatmadığı için pişmanlık duydu. Sonra prens "Haber göndereceğim," dedi. "Gizlice." Yaslandığı duvardan ayrıldı. "Casuslarıma Faliq Ailesi'ne göz kulak olmalarını; daha güvenli limanlara bir şekilde geçmeyi başarabilirse onlara yardım etmelerini söyleyeceğim."

Nesryn'in göğsü ona acı verecek kadar gerilse de "Teşekkür ederim," diyebildi. Cömertçe bir teklifti bu. Daha da ötesi.

Satraq "Kaybın için üzgünüm. Her ne kadar aradan uzun zaman geçmiş de olsa. Ben... Bir savaşçı olarak hep ölümle el ele yürüdüm. Fakat bu ölüm... Buna göğüs germek diğerlerinden daha zor oldu. Annemin kederiyle yüzleşmem ise kendi kederimle yüzleşmemden zor." Başını iki yana salladı. Siyah saçlarında ay ışığı dans ediyordu.

Zoraki bir neşeyle sordu; "Dün gece niçin peşinizden gelmeye o kadar hevesli olduğumu sanıyordunuz ki?"

Nesryn kendisini tutamayıp küçük bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Sartaq bir kaşını kaldırdı. "Fakat ne aramam gerektiğini bilmemin faydası olacaktır."

Nesryn, Sartaq'a neler anlatabileceğini, onunla yan yana olmasının bile doğru olup olmayacağını düşündü.

Nesryn'in tereddüdü gereğinden uzun sürünce Sartaq pes, yumuşak bir kahkaha attı. "Şifacıya saldıranın ben olduğumu mu düşünüyorsunuz? Size bu sabah olanlardan bahsetmemin ardından hem de?"

Nesryn başını öne eğdi. "Niyetim saygısızlık etmek değildi." Her ne kadar o yılın baharında köleleştirilmiş bir başka prens görmüş, o prensi hayatta tutabilmek uğruna bir kraliçeye ok atmış olsa da. "Casuslarınız haklıydı. Rifthold... Antica'nın da aynı duruma düşmesini görmeyi istemem."

"Ve Torre'ye yapılan saldırının sadece başlangıç olduğundan eminsiniz, değil mi?"

"Buradayım, değil mi?"

Sessizlik.

Nesryn konuşmasını sürdürdü. "Yabancı ya da yerli, herhangi biri size siyah yüzükler ya da gerdanlıklar vermeyi teklif ederse; elinde bu tür şeyler olan birilerini görürseniz... Tereddüt etmeyin. Bir an bile. Hızla ve kendinizden emin bir darbe indirin. Onları sadece kafalarını uçurmak durdurabiliyor. Bedenlerinin içindeki insan ise ölü sayılır. Onları kurtarmaya çalışmayın. Yoksa siz de köleleştirilirsiniz."

Sartaq'ın dikkati Nesryn'in belindeki kılıca, sırtına asılı yaya ve ok kılıfına çevrildi. Sessizce "Bildiğiniz her şeyi anlatın bana," dedi.

"Yapamam."

Nesryn'in itirazı onu canından etmeye yeterdi. Fakat Sartaq düşünceli bir edayla başını salladı. "O halde anlatabileceğiniz kadarını anlatın."

Nesryn de öyle yaptı. Torre duvarlarının ötesindeki gölgelerin arasında dikilirken anlatabileceği her şeyi anlattı. Anahtarlar ve kapılar, Dorian'ın ve eski kralın köleleştirilmeleri hariç.

Nesryn'in konuşması bittiğinde Sartaq'ın yüz ifadesi değişmemişti. Fakat prens çenesini ovuşturdu. "Babama bunları ne zaman anlatmayı düşünüyordunuz?"

"Kendisiyle özel bir görüşme yapmamıza izin verdiğinde."

Sartaq alçak sesle küfretti. Yaratıcı bir küfürdü bu. "Kız kardeşimin ölümüyle... Babam hayatımızın eski akışına kolayca dönemeyecek kadar etkilendi. Tavsiyeme kulak asmayacaktır. Diğer herkesin tavsiyelerine de."

Nesryn'in ağzından "Üzgünüm," sözcüğünü çıkaran prensin sesinin tonu ve o sesteki kederdi.

Sartaq başını iki yana salladı. "Bana söylediklerinizi üzerine düşünmem gerek. Bu kıtada, halkımın anavatanına yakın yerler var..." Ensesini ovuşturdu. "Çocukken kuş yuvalarında benzer dehşet verici yaratıklara dair öyküler anlatılırdı." Sonra Nesryn'den çok kendisine söyler gibi konuştu: "Belki de ocak-anamızı bir ziyaret etmeliyim. Öykülerini yeniden dinlemek için. Uzun zaman önce o kadim tehdidin üstesinden nasıl gelindiğini öğrenmek için de. Özellikle de şimdi yine canlandığı için."

Valg'lerle ilgili öyküler... Burada mı? Nesryn'in ailesi ona bu tür öykülerden hiç bahsetmemişti. Fakat kendi halkı kıtanın uzak köşelerinden gelmişti. Ruk binicileri Valg'lerden haberdarsalar... Hatta onlarla yüzleştilerse...

Ötedeki caddeden sürünen ayakların sesi geldi. Nesryn ve Sartaq ara sokağın duvarlarına yanaştılar. Elleri kılıçlarının kabzalarındaydı. Fakat sesi çıkaran sadece gece düşe kalka evini arayan bir ayyaştı. Adam duvar boyunca dizilmiş Torre muhafızlarının yanından geçerken onları selamladı. Karşılığı ise birkaç alaycı sırıtış oldu.

"Buranın aşağısında kanallar var mı?.. Torre'ye bağlanan kanalizasyonlar?" Soru Nesryn'in ağzından güçsüz bir nefes gibi çıkmıştı.

Sartaq aynı derecede alçak bir sesle "Bilmiyorum," dedi. Yüzünde kasvetli bir gülümsemeyle ara sokağın eğimli taşlarındaki eski bir ızgaraya işaret etti. "Fakat o kanallardan birini keşfederken size eşlik etmekten onur duyarım."

14

Biri onu uykusunda öldürmeye bile gelse Yrene'in umurunda olmazdı.

Torre avlusundaki ciddi, mumlarla aydınlatılmış gece ayini sona erdiğinde; Yrene'in Torre'nin neredeyse zirvesindeki odasına dönerken merdiven basamaklarının başında yere yığılmasıyla iki çırak onu aralarına alıp yürümesine yardım ettiklerinde hiçbir şey Yrene'in umurunda değildi.

Aşçı, akşam yemeğini Yrene'in yatağına getirdi. Yrene bir lokma yemek yedikten sora sızıp kaldı.

Saat gece yarısını geçtikten sonra uyanan Yrene'in göğsünün üzerinde çatalı vardı. Baharatlı, düşük ateşte kızartılmış tavuk en sevdiği mavi elbisesini lekelemişti.

Yrene homurdandı. Fakat kendisini biraz daha canlı hissediyordu. Öyle ki neredeyse karanlık kule odasında yattığı yerden sadece tuvalet ihtiyacını gidermek ve küçük masasını kapıya yaslamak için kalktı. Masanın üzerine kitap yığınlarını ve boştaki tüm nesneleri koydu. Sonra kilidi iki kez kontrol etti ve sendeleyerek, üzerinde hâlâ gün boyu giydiği elbiseyle yatağa döndü.

Gün doğarken uyandı.

Tam olarak Lord Chaol'la buluşacağını söylediği saatte.

Yrene küfrederek masayı ve kitapları çekti. Kilidi açıp kule merdiveninden aşağı fırladı.

Chaol'un ata binebilmesi için kullanılacak kuşağın doğrudan şatonun avlusuna getirilmesini emretmişti. Dün malzemelerini Chaol'un odasında bıraktığından telaş içindeki kendisi dışında yanında götüreceği bir şey yoktu. Torre'nin sonu gelmez helezonundan aşağı koşan Yrene sessizce kendisini yargılayan baykuş kabartmalarına kaşlarını çattı. Uyku mahmuru gözlerle ona bakan şifacıların yeni yeni açmaya başladıkları kapıların önünden hızla geçti.

Yrene, Silba'ya kendisine bahşettiği derin ve rüyasız bir uyku sağlayan dinlendirici güç için şükrederken kompleks arazisinde hızlı adımlarla ilerledi. Lavantaların dizildiği patikalardan ve kısa süre önce açılan kapılardan geçti.

Antica'da yeni yeni güne uyanıyordu. Yrene şehrin diğer yanındaki saraya koşarken neyse ki caddeler sakindi. Avluya otuz dakika geç varan Yrene nefes nefese kaldı. Bedeninin tüm girintilerine ter yürümüştü.

Lord Westfall onsuz egzersize başlamıştı.

Yrene akciğerlerine hava çekip yüksek bronz kapıların yanında durdu. Henüz ufkun aşağısında olan güneşin altında etraf hâlâ gölgelikti. Yrene, Chaol'un ata bindirilişini izledi.

Kendisinin talimatına uygun olarak, sabırlı görünen benekli kısrak uzun olmayanların arasından seçilmişti. At, Chaol'un elini kaldırıp eyer topuzuna kolayca ulaşabileceği mükemmel bir boydaydı. Chaol da işte tam bunu yapıyordu. Yrene onun çabasını epey memnuniyetle karşıladı. Fakat sonrası...

Eh, anlaşılan Chaol, Yrene'in binektaşı niyetine sipariş verip yaptırdığı ahşap rampayı *kullanmamakta* ısrarcıydı. Şimdi binektaşı avlunun doğu duvarında kalan ve hâlâ gölgeler içindeki ahırların yanında duruyordu. Chaol rampanın yanına varmaya bile yanaşmamış, bunun yerine atı yanına getirmelerini istemiş gibi. Kısrağa kendi başına binmek için.

Bu durum Yrene'i hiç de şaşırtmamıştı.

Chaol etrafını çeviren muhafızlara biraz olsun –en azından gereğinden uzun süre– gözlerini çevirmiyordu. Yrene sırtları kendisine

dönük muhafızlardan sadece birkaçını ismen tanıyabilmişse de...

Muhafızlardan biri Chaol'un diğer elini zırhla kaplı omzuna yaslaması için sessizce öne çıktı. Lord kollarından aldığı büyük güçle bedenini dikleştirdi. Chaol bedenini dengelemek için sağ eliyle eyer topuzunu kavrarken kısrak sakince bekledi...

Yrene tam Lord Westfall muhafızın omzuna yasladığı elinden aldığı güçle eyere çıkarken öne çıktı. Muhafız da Chaol'la birlikte ata yaklaştı. Chaol eyere yan yerleşse de muhafıza tek teşekkürü başını ona gergince sallamak oldu.

Önündeki eyeri sessizce inceleyen Chaol bir bacağını atın diğer yanına nasıl atacağını düşündü. Yanakları kızarmış, çenesi gerilmişti. Chaol'un bedeni gitgide kasılırken muhafızlar beklediler...

Fakat sonra yeniden hareketlenip eyerde sırtını geriye atıp sağ bacağını eyer topuzunun üzerinden attı. Muhafızlardan biri sırtını destekleyerek ona yardımcı olurken bir başkası da Chaol yere düşmesin diye hemen diğer tarafa geçti. Fakat Chaol'un bedeni yerinden kımıldamadı. Biraz olsun bile.

Kas kontrolü olağanüstüydü. O bedeni ne olursa olsun, şimdiki koşullarda bile, kendisine itaat etmesi için eğiten bir adam.

Ve... Chaol eyerin üzerindeydi.

Chaol'un bir şeyler mırıldandığı muhafızlar geri çekildi. Chaol bacaklarını tutacak olan desteğin kayışlarını bağlamak için her iki yana eğildi. Destek bacaklarının hareketini önleyecek şekilde –Yrene'in atölyedeki kadına verdiği tahmini ölçülerle destek Chaol'a tam gelmişti– ve onu dengede tutacak şekilde tasarlanmıştı; normalde bacaklarının ata yapışacağı noktada bu işi onun yerine yapıyordu. Bu şekilde ata binmeye alıştıktan sonra belki de desteklere ihtiyaç duymayacaktı. Fakat...ilk ata binişinde tedbiri elden bırakmamak en iyisiydi.

Yrene terli alnını silip Chaol'a yaklaştı. Tek kelimeyle teşekkür ettiği muhafızlar görev yerlerine dönmek için hareketlendiler. Lord Westfall'a doğrudan yardım eden muhafız Yrene'e doğru dönünce Yrene ona yayvan bir gülümsemeyle karşılık verip Halha dilinde "Günaydın Shen," dedi.

Genç muhafız avlunun uzak gölgeleri arasında kalan ahırlara yürürken yanından geçtiği Yrene'e göz kırpıp "Günaydın Yrene," dedi.

Yrene yüzünü yeniden Chaol'a çevirdiğinde onu eyerde dimdik oturur halde buldu. Kendisine yaklaşan Yrene'i izleyen Chaol az önceki gibi kaskatı durmuyor, dişlerini sıkmıyordu.

Chaol'un yanına vardığında üzerinde hâlâ dünkü giysisinin olduğunu fark eden Yrene elbisesini düzeltti. Üstelik şimdi göğsünde bir de devasa, kırmızı bir leke vardı.

Chaol önce lekeye, sonra Yrene'in saçına –*ah, tanrılar adına* Yrene'in saçı feci bir haldeydi– baktı. "Günaydın."

Yrene yutkundu. Koştuğu için hâlâ nefes nefeseydi. "Geç kaldığım için özür dilerim." Yakından baktığında biniş desteğinin çoğu insanın fark edemeyeceği kadar iyi gizlendiğini gördü. Bunun en önemli sebebi ise Chaol'un kendinden emin haliydi.

Chaol atın üzerinde dimdik ve gururla oturuyordu. Omuzları dik, saçları sabah banyosundan dolayı hâlâ ıslaktı. Yrene bir daha yutkunup Chaol'un kullanmadığı, avlunun ötesindeki binektaşına baktı. "O da sizin kullanmanız için tasarlanmıştı, biliyorsunuz ya."

Chaol kaşlarını kaldırdı. Dudakları bir yana kıvrılan Chaol "Savaş alanında onlardan bulabileceğini sanmıyorum," dedi. "Bu yüzden kendi başıma ata binmeyi öğrensem daha iyi olur."

Haklıydı. Fakat altın şafağın ışıkları etraflarını çevirirken bile Yrene'in Chaol'un yarasının içinde gördükleri, her ikisinin de günün birinde yüzleşebilecekleri ordu gözlerinin önüne gelip uzun gölgeleri daha da uzattı...

Bir hareket sezmesiyle Yrene gözlerini dört açtı. Gelen Shen'di. Yanında da o aynı gölgelerin içinden getirdiği ufak tefek, beyaz bir kısrak vardı. Eyerlenmiş, Yrene için hazırlamıştı. Yrene kaşlarını çatıp elbisesine baktı.

Chaol "Ben ata bineceksem, sen de bineceksin," dedi. Belki de muhafızlar dağılmadan önce onlara fısıltıyla Yrene'e de bir at getirmelerini söylemişti.

Yrene "Binmeyeceğim," dedi. "Ata binmeyeli epey zaman oldu."

"Beni bu lanet ata dört adamın çıkarmasına izin verebiliyorsam, sen de ata binebilirsin." Chaol'un yanakları hâlâ al aldı.

Yrene, Chaol'un sesinden yaşadığı tecrübenin onun için utanç verici olduğunu çıkarmıştı. Chaol'un yüzündeki ifadeyi şimdi fark etmişti. Fakat Chaol başarmıştı. Dişlerini sıkarak.

Muhafızların da yardımıyla... Yrene, Chaol'un onlara güçlükle bakabilmesinin altında birden çok sebep olduğunu biliyordu. Zamanında olduğu kişinin muhafızların yanındaki rahatsızlığın, onların yanında antrenman yapmak bile istemeyişinin tek nedeninin bu olmadığını biliyordu.

Fakat şimdi bunları konuşmanın zamanı değildi... Orada, Chaol'un gözlerinin feri geri dönmeye başlamışken.

Böylece Yrene atın gemini tutup Shen'in kendisini ata çıkarmasına izin verdi.

Elbisesinin etekliği bacaklarını epeyce ortaya çıkaracak kadar sıyrılmışsa da Yrene burada çok daha açık saçık şeyler görmüştü. Tam da bu avluda. Ne Shen ne de diğer muhafızlardan biri Yrene'e bakmadılar. Yrene, Chaol'a atıyla önden gitmesini söylediğinde lordun gözlerinin üzerinde olduğunu fark etti.

Chaol'un gözü Yrene'in bilekten diz altına kadar açık, bedeninin geri kalanındaki altın kahverengisi tenine göre daha soluk renkteki bacağının üzerindeydi. Yrene güneşte epeyce kararmış olsa da yüzmeyeli ya da güneş banyosu yapmayalı aylar olmuştu.

Yrene, Chaol'a kızgın bir bakış atıp Shen'e başını sallayarak teşekkür etti. Ardından atını dürtüp hareketlendirdi. Chaol da gemlerle atı kamçılayıp aynını yaptı.

İkisi kapılara doğru at sürerken Yrene gözünü Chaol'dan ayırmadı.

Destek ve eyer sağlamdı.

Chaol önce desteğe, sonra kapılara ve o kapıların ardında uyanan şehre; onları buyur edercesine kalkan bir el gibi şehrin tepesinde yükselen kuleye baktı.

Açık kapılardan içeri sızan gün ışığı ikisini yaldızladı. Fakat ikisi

şehrin içine at sürerken Yrene, Chaol'un kahverengi gözlerindeki ışıltının şafak güneşinden çok daha fazlası olduğuna yemin edebilirdi.

Yeniden yürümek gibi olmasa da tekerlekli sandalyeden iyiydi. İyiden de öteydi.

Destek hantaldı; Chaol'un binici içgüdülerine aykırı bir araçtı... Fakat... Onu sağlamca eyerde tutuyordu. Yrene'in önünden at sürüp, kapılardan çıkmasını sağlıyordu. Şifacı ara sıra eyer topuzuna yapışıyor, dizginlerin varlığını unutuyordu.

Eh, en azından Chaol onun yaparken kendinden emin olmadığı bir iş bulmuştu.

Bu düşünce Chaol'un yüzüne küçük bir gülümseme yerleştirdi. Özellikle de Yrene durmadan etekliğini düzeltmekle uğraşırken. Chaol'u edepli davranması konusunda onca payladıktan sonra bacaklarını böyle gözler önüne sermesi onu susturmuştu.

Sokaklardaki erkekler –işçiler, seyyar satıcılar ve şehir muhafızları– dönüp tekrar bakıyorlardı. Hem de uzun uzun.

Ta ki Chaol'un kendilerine baktığını fark edip gözlerini kaçırana dek.

Chaol onların gözünü korkutmakta güçlük çekmiyordu da.

Tıpkı Yrene oflaya puflaya, güneşte yanmış ve yanakları kızarmış halde geldiklerinde ona karşı mesafeli bir nezaket takınmalarını sağladığı gibi. Yrene'in elbisesindeki lekeye, üzerinde dünkü kıyafeti olmasına ve terli olmasına rağmen.

Binektaşını reddetmesinin ardından patates çuvalıymış gibi eyere çıkmasına yardım edilmesi –o tertemiz üniformalar içindeki, zırhlı omuzlukları olan, sabah güneşinde kılıçlarının kabzaları parıldayan ve hepsi de Chaol'un çektiği güçlüğe şahitlik eden muhafızları görmek– utanç verici bir tecrübe olmuştu. Fakat Chaol bunun üstesinden gelmişti. Sonra da tüm yaşadıklarını muhafızların Yrene'e takdir dolu bakışlarının ardından unutuvermişti. Hiçbir hanımefendi; güzel ya da sade, genç ya da yaşlı erkeklerin bön bön bakışlarına maruz kalmayı hak etmiyordu. Yrene ise...

Chaol kısrağını Yrene'in kısrağına yakın tutuyordu. Torre'nin

yüksek, taşları sabah güneşinde kaymak rengindeki kulesine doğru at sürerlerken ikisine bakan tüm erkeklerin gözlerinin içine bakıyordu. Erkeklerin hepsi hızla gözlerini kaçırıyordu. Bazıları ise özür dileyen bir ifadeyle bakıyordu.

Chaol'un Yrene'in bu durumu fark edip etmediği hakkında hiçbir fikri yoktu. Yrene atın olası, beklenmedik hareketlerine karşı eyer topuzuna sarılmakla ve kısrak özellikle dik yokuşlarda hızını artırırken yüzünü ekşitmekle fazlaca meşguldü. Kısrak hızlandıkça Yrene bir sağa bir sola sallanıyor, eyerde geriye kayıyordu.

Chaol ona "Öne eğil," talimatını verdi. "Ağırlığını dengele." Destek el verdiğince o da aynısını yapıyordu.

Atları sokakları ağır ağır arşınlıyor, başları bir aşağı bir yukarı hareket ediyordu.

Yrene, Chaol'a ters bir bakış attı. "Bu tür şeyleri *biliyorum*."

Chaol kaşlarını kaldırıp ona "*Ne demezsin?*" der gibi baktı.

Yrene yüzünü assa da gözlerini karşıya çevirdi. Chaol'un söylediği gibi öne eğilerek.

Nesryn dün gece döndüğünde Chaol ölü gibi uyuyordu. Fakat Nesryn onu yeterince uzun bir süre uyanık tutup şehirde olası Valg varlığına dair hiçbir kanıt bulamadığını söylemişti. Torre'ye bağlanan kanalizasyonlar yoktu. Ayrıca duvarlarda onca muhafız varken kimsenin oradan girmesi kolay değildi. Chaol, Nesryn'e teşekkür edecek ve onun bugün de araştırmayı sürdüreceği sözünü verdiğini işitene dek uykunun cazibesine dayanmıştı.

Fakat bu bulutsuz, güneşli gün...kesinlikle Valg'in tercih ettiği karanlığa uymuyordu. Aelin, Chaol'a Valg prenslerinin nasıl karanlığı kendilerine çağırabildiklerini anlatmıştı. Yoluna çıkan her canlıyı mahveden, onların içini kurutan bir karanlıktı bu. Fakat prens ya da sıradan bir asker de olsa şehirde bir tek Valg bile varsa...

Chaol bu düşünceyi aklından çıkarıp geçtikleri her sokakta gitgide heybetli görünen devasa yapıya kaşlarını çatarak baktı.

"Kuleler," dedi kendi kendine. Yrene'e baktı. "İsminin Towers olması sence bir tesadüf mü yoksa ataların da bir zamanlar Torre'nin sakinlerinden miydiler?"

Parmak eklemleri eyer topuzunu kavramaktan ağaran Yrene'in Chaol'a bakmak için dönerse attan düşecekmiş gibi bir hali vardı. "Bilmiyorum," dedi. "Ben...bunu asla öğrenemedim."

Chaol, Yrene'in sözlerini tarttı. Yüzüne bakmak yerine kıstığı gözlerini ilerideki kulenin parlak sütununa çevirdiği gözünden kaçmadı. Bir Fenharrow'lu. Chaol ona sebebi neden bilmediğini sormaya cesaret edemedi. Ailesinin nerede olduğunu da.

Bunun yerine çenesiyle Yrene'in parmağındaki yüzüğe işaret etti. "O sahte nikâh yüzüğü gerçekten işe yarıyor mu?"

Yrene çizikler içindeki kadim yüzüğü inceledi. "Aksini söylemek isterdim fakat yarıyor."

"Burada o tür davranışlarla karşılaştığın oluyor mu?" *Bu muhteşem şehirde?*

"Çok çok nadiren." Yrene parmaklarını oynatıp yeniden eyer topuzunu kavradı. "Fakat memleketimden kalma bir alışkanlık bu."

Bir an için Chaol üzerinde kanlı, beyaz bir elbiseyle kışlanın girişinde yere yığılan bir suikastçıyı anımsadı. Adamın onu yaralamakta kullandığı –ve daha birçoklarının üzerinde kullandığı– zehir sürülmüş bıçağı.

Bir süre sonra "Burada," dedi, "bu tarz korkulardan uzak olduğun için seviniyorum." Muhafızların hayranlıkla bakışları bile ölçülüydü. Hatta Yrene onlardan birine adıyla hitap etmiş, adam da onun bu jestine içten bir sıcaklıkla karşılık vermişti.

Yrene bir kez daha eyer topuzunu kavradı. "Kağan ister hizmetkâr ister prens olsunlar, herkesin adalet karşısında hesap vermesini sağlar."

Bu çok da yeni bir kavram olmasa gerekti. Yine de... Chaol gözlerini kırpıştırdı. "Gerçekten mi?"

Yrene omuz silkti. "İşittiğim ve gözlemlediğim kadarıyla öyle. Lordlar işledikleri suçlardan servetleriyle sıyrılamadıkları gibi soyadları onları ceza almaktan kurtaramıyor. Adaletin hoşgörüsüz bir şekilde uygulandığını gören sokaklardaki suçlu namzetleri ise suç işlemeye pek cesaret edemiyorlar." Kısa bir süre duraksadı. "Siz..."

Chaol, Yrene'in ne sormaya niyetlendiğini anlamıştı. "Asiller suç işlediklerinde bana onları serbest bırakmam ya da yapılanları görmezlikten gelmem emredilirdi. En azından saray meclisinde ve kralın ordularında önemli mevkilerde olanlar için."

Yrene önündeki eyer topuzunu inceledi. "Ya yeni kralınız?"

"O farklıdır."

Tabii hayattaysa. Rifthold'dan kaçabildiyse. Chaol kendisini zorlayıp "Dorian hakanlığa uzun süredir hayranlık duyuyor, inceliyordu. Belki buradaki bazı politikaları krallığında yürürlüğe sokabilir."

Yrene'den uzun, süzen bir bakış geldi. "Sizce kağan sizinle ittifak kuracak mı?"

Chaol bu niyetlerinden Yrene'e bahsetmemişse de geliş nedenleri Yrene'in kestireceği kadar bariz olsa gerekti. "Sadece ümit edebilirim."

"Orduları...bahsettiğiniz o güce karşı gerçekten büyük bir fark yaratır mı?"

Chaol yeniden "Sadece ümit edebilirim," dedi. Gerçeği dillendirmeye gönlü razı gelmiyordu. Ordularının sayıca az ve dağınık olduğunu söyleyemiyordu. Tabii hâlâ varsalar. Morath'te toplanan ordunun gücüne kıyasla...

"Şu son aylarda ne oldu?" Sessiz, dikkatli bir soruydu bu.

"Beni kandırıp konuşmaya ikna etmek mi niyetin?"

"Bilmek istiyorum."

"Anlatmaya değer bir şey yok." Chaol'un öyküsü anlatmaya değmezdi. Hiçbir parçası.

Yrene sustu. Bir mahalle boyunca atların toynaklarından çıkan sesten başka ses olmadı. "Bunun hakkında konuşmanız gerekecek. Eninde sonunda. Dün seans sırasında zihnimde olanlara dair bazı kısa görüntüler belirdi."

"Bu kadarı yetmez mi?" Chaol'un belindeki bıçak kadar keskin bir soruydu bu.

"İçinizdeki şey bunlardan beslenirken yetmez. Olanları sahiplenmezseniz yetmez."

"Ve bundan son derece eminsin, öyle mi?" Chaol dilini tutmalıydı. Bunu biliyordu. Fakat...

Yrene eyerinde sırtını dikleştirdi. "Yaralanmanın travması şifa sürecinde ve sonrasında hastanın kendi iç dünyası üzerine düşünmesini gerektirir."

"Bunu istemiyorum. Buna ihtiyacım da yok. Ben sadece ayağa kalkmak, yeniden yürümek istiyorum."

Yrene başını iki yana salladı.

Chaol "Ya sen?" diye bastırdı. "Seninle bir anlaşma yapmamıza ne dersin? Sen bana tüm büyük, karanlık sırlarını anlatacaksın, Yrene Towers, ben de sana kendi sırlarımı anlatacağım."

Yrene, Cahol'a baktığında güzel gözlerinde öfke vardı. Chaol da ona aynı şekilde bakarak karşılık verdi.

Sonunda Yrene hafifçe gülümsedi. "Keçi gibi inatçısınız."

"Bana daha kötü yakıştırmalar da yapılmıştı," diye karşılık verdi Chaol. Yüzüne ağır ağır bir gülümseme yayıldı.

"Şaşırmadım."

Chaol kıkırdadı. Yrene'in yüzünde belirecek olan gülümsemeyi fark etmesiyle şifacı gülümsediğini gizlemek için başını eğdi. Adarlan'lı bir adamla karşılıklı gülümsemek bir suçmuş gibi.

Yine de Chaol onu uzunca süre süzdü. Yrene'in yüzünde hâlâ o neşeli ifade vardı. Gür, yumuşak bukleli saçları ara sıra denizden gelen sabah esintisiyle dalgalanıyordu. Chaol içinde gergin bir düğüm çözülmüş gibi hâlâ gülümsediğini fark etti.

Torre'ye uzanan yolun geri kalanını at üstünde gittiler. Onlar yaklaşınca Chaol başını geriye attı. Tepenin üzerindeki komplekse doğru çıkan geniş ve güneşli bir bulvarda ilerliyorlardı.

Torre yakından daha da baskın görünüyordu.

Geniş bir yapıydı; yuvarlak da olsa daha çok bir hisarı andırıyordu. Kulenin iki yanında daha aşağı katlarda kendisine bağlanan binalar vardı. Tüm bu yapılar yüksek beyaz duvarlarla ve –kanatlarını açmış bir baykuş gibi tasarlanmış– kum rengi, çakıl kaplı yürüme yollarının iki yanındaki lavanta çalılarını ve çiçek tarhlarını ortaya çıkaran, ardına kadar açılmış iki kapıyla çevri-

liydi. Yo, bunlar çiçek tarhları değildi. Tarhlarda şifalı otlar vardı.

Sabah güneşine doğru açılan otların kokusu Chaol'un burnuna doldu: Fesleğen, nane, adaçayı ve yine lavanta. Toynakları yürüme yollarında tıkırdayan atları bile iç çekiyordu sanki.

Muhafızların üniformaları mavikantaron ve sarıydı; Chaol bunların Torre renkleri olması gerektiğini düşündü. Yrene ikisini sorgulamadan geçmelerine izin veren muhafızları başıyla selamladı. Muhafızlar Yrene'in bacaklarına bakmadılar. Ya buna cüret edememişerdi ya da saygısızlık etmek istememişlerdi. Chaol adamların soran bakışlarıyla karşılaşmadan gözlerini kaçırdı.

Yrene önden gidip kemerli bir geçitten karmaşık avluya geçti. Üç katlı binanın pencereleri doğan güneşin ışığıyla parıldayan avluyla sarılmıştı. Fakat avlunun kendisi ise...

Kompleksin dışında uyanıp yeni yeni cıvıldamaya başlayan Antica'nın ve ikisinin soluk çakıllara basan atlarının toynak sesleri dışında işitilen tek ses avlunun birbirlerine paralel duvarlarına tutturulmuş ikiz çeşmelerin şırıltısıydı. Suları derin yalaklara akan çeşmelerin muslukları öten baykuşların gagaları şeklindeydi. Soluk pembe ve mor çiçekler limon ağaçlarının arasındaki duvarların iki yanında uzanıyordu. Tarhlar düzenli olsa da bitkiler diledikleri gibi büyümeye bırakılmıştı.

Chaol'un gördüğü en huzurlu yerlerden biriydi burası. İkisinin yaklaştıklarını...her renkte elbiseler içindeki iki düzine kadın. Hepsi de Yrene gibi sade makyajlıydı.

Kadınlar çakılların üzerinde düzgün sıralar halinde dikiliyorlardı; içlerinden bir kısmı daha çocuktular. Bazıları kadınlığa yeni adım atmışlardı. Kimisi de yaşlıcaydı.

Bunlardan biri de koyu tenli, ak saçlı bir kadındı. Sıranın önünde giden kadın Yrene'e yüzünde yayvan bir gülümsemeyle baktı. Güzel bir yüzü olmasa da kadının gözlerinde bir ışık vardı. Chaol'un şaşkın gözlerle ona bakmasına neden olan bir iyilik, bir huzur.

Diğer kadınlar yaşlı kadını izliyorlardı. Kadın ona göre düzene girdikleri bir eksenmiş gibi. Attan inerken kadına gülümseyen, kısraktan indiği için minnettar Yrene için bile öyleydi. Atı almaya

gelen muhafızlardan biri Chaol'un attan inmediğini fark edince duraksadı.

Chaol adama aldırış etmezken Yrene dağınık saçını parmaklarıyla tarayıp yaşlı kadınla onun dilinde konuştu. "Herhalde bugünkü kalabalık sizin sayenizde?" dedi. Hafif sözcükler... Kütüphanede olanlar düşünüldüğünde belki de normallik için bir adım.

Yaşlı kadın gülümsedi. Büyük bir içtenlikle. Kadının ışığı kompleks duvarlarının üzerinde yeni yeni yükselen güneşten de parlaktı. "Kızlar yakışıklı bir lordun ders vereceğini haber almışlar. Merdivendeki izdihamda az kalsın ezilecektim."

Kadın yüzleri kızarmış üç kıza buruk bir gülümsemeyle baktı. Kızlar on beşinde ya var ya yoktu. Mahcupça ayakkabılarına baktılar. Ardından Chaol'a hiç de mahcupça olmayan bakışlar attılar.

Chaol gülmemek için kendisini tuttu.

Yrene ona doğru döndü. Şifacı desteği ve eyeri incelerken avlunun çakılları üzerinde yaklaşan tekerlerin tıkırtıları geldi.

Neşeli hava dağıldı. Kadınların önünde attan inmek...

Yeter.

Chaol'un zihninde bu sözcük yankılanıyordu.

Bu duruma dünyanın en iyi şifacılarından bir grubun önünde katlanamıyorsa acı çekmeyi hak edecek demekti. Chaol yardım etmeyi önermişti. Edecekti de.

Nitekim arkada beti benzi atmış daha küçük kızlar da vardı. Huzursuzca kıpırdanıyorlardı.

Bu mabet, bu güzel yer... Burasının üzerinde bir gölge geziniyordu.

O gölgeyi savuşturmak için Chaol ne gerekirse yapacaktı.

Yrene yaşlı kadına işaret edip "Lord Chaol Westfall," dedi, "sizi Torre Cesme'nin Baş Şifacısı Hafiza'yla tanıştırayım."

Yüzü kızaran gözlerden biri Chaol'un ismini işitmesiyle iç geçirdi.

Yrene gözlerini devirdi. Chaol ise başını ellerini kendisine uzatan yaşlı kadına doğru eğdi. Kadının meşin gibi derisi gülümsemesi kadar sıcaktı. Chaol'un parmaklarını sıktı. "Yrene'in söylediği

kadar yakışıklıymışsınız," dedi.

Yrene "Öyle bir şey demedim ben," diye tısladı.

Kızlardan biri kıkırdadı.

Yrene kıza uyarı mahiyetinde bir bakış attı. Chaol kaşlarını kaldırıp Hafiza'ya "Sizinle tanışmak bir onur ve zevk, leydim," dedi.

Kızlardan biri Chaol'un arkasından "Ne havalı bir adam," diye mırıldandı.

Bir de onu attan inerken gör. Az kalsın Chaol'un ağzından bu sözcükler dökülecekti.

Hafiza, Chaol'un ellerini bir kez daha sıkıp bıraktı. Yüzünü Yrene'e çevirip bekledi.

Yrene ellerini çırpıp orada toplanan kızlara seslendi. "Lord Westfall'un omurgasının alt kısmı ciddi bir yara almış. Bu yüzden yürümekte güçlük çekiyor. Dün, atölyede Sindra onun için bir destek hazırladı. Çok uzun zamandır binicileri benzer yaralar alan steplerdeki atlı kabilelerin tasarımlarını esas aldı."

Her sözcükte Chaol'un omuzları daha da kasılıyordu.

"Benzer şekilde bir hastayla karşılaşırsanız," diye devam etti Yrene, "at binmenin özgürlüğü faytona ya da tahtırevana iyi bir alternatif olabilir. Özellikle de hastanız öncesinde belli bir bağımsızlık düzeyine alıştıysa." Sonra durup düşünerek konuştu: "Hatta hayatları boyunca hareket etmekte güçlük yaşamışlarsa da siz onları iyileştirirken at binmek onlar için olumlu bir seçenek olabilir."

Bir deneyden biraz daha fazlası. Kızaran kızlar bile desteği, Chaol'un bacaklarını incelerken yüzlerindeki gülümsemeler silinmişti.

Yrene onlara "Lord Chaol'un sandalyesine oturmasına kim yardım etmek ister?"

Bir düzine el havaya kalktı.

Chaol gülümsemeye çalıştı. Başaramadı.

Yrene aceleyle Chaol'un başına gelen birkaç kıza işaret etti. Kızlardan hiçbiri Chaol'un belden yukarısına bakmadı. Hatta ona günaydın bile demediler.

Kızların etrafını sardığı Yrene sesini avluda toplanan kalaba-

lığa işittirebilecek kadar yükseltti. "Hareket yetilerini tamamen kaybeden hastalar için bir seçenek olmayabilir bu. Fakat Lord Westfall belden yukarısını hareket ettirebiliyor ve dizginlerle at sürebiliyor. Denge ve emniyet elbette birer endişe kaynağı. Fakat bir diğeri de erkekliğini kullanabilmesi ve hissedebilmesi. Bu da desteğin rahatlığı konusunda bazı sorunlar getiriyor."

Küçükçe kızlardan biri bu sözlere kıkırdayarak karşılık verse de çoğu başlarını sallayıp işaret edilen bölgeye baktılar. Chaol'un üzerinde giysi yokmuş gibi. Chaol bedenini örtmek için duyduğu isteği bastırdı.

İki genç şifacı desteğin kayışlarını çözmeye başladı. Tokaları ve çubukları incelediler. Hâlâ Chaol'un gözlerinin içine bakmıyorlardı. Chaol bir tür yeni oyuncak, yeni bir ders malzemesiymiş gibi. Bir tür tuhaflıkmış gibi.

Yrene sadece "Onu çok sarsmadan... *Dikkatli* olun," dedi.

Chaol yüzüne aldırışsız bir ifade yerleştirmek için çabaladı. O an orada saraydaki muhafızların olmasını ne de isterdi. Yrene, Chaol'u eyerden indiren kızlara kesin, katı talimatlar verdi.

Çıraklar kollarını çekiştirmeye başladıklarında Chaol onlara yardım etmeye ya da onlara direnmeye kalkmadı. Biri Chaol'un belini dengelemek için hareketlendi. Aşağı çektikleri Chaol'un dünyası yan döndü. Fakat bedeni çok ağırdı. Chaol eyerin üzerinden kaydığını hissetti. Zeminle arasındaki mesafe azaldı. Güneş tenini damgalıyordu.

Kızlar oflayıp pufluyorlardı. Biri Chaol'un diğer yanına geçip bacağını atın sırtının üzerinden diğer yana atmaya uğraşıyordu. Ya da en azından Chaol'a öyle gelmişti. Chaol atın yan tarafından kıvırcık saçlarla kaplı başı seçtiği için bu kanıya varmıştı. Kız, Chaol'un bacağını yukarı itti. Chaol orada öylece asılı kaldı. Üç kız dişlerini sıkıp onu indirmeye çalıştı. Diğerleri olanları sessizce gözlemliyordu.

Kızlardan biri ofladı. Ardından Chaol'un omzunu tutan eli kaydı. Zemin hızla Chaol'a yaklaştı...

Güçlü, kararlı eller Chaol'u yakaladı. Chaol'un burnu çakıllara

otuz santim mesafede kalmıştı. Diğer kızlar huzursuzca kıpırdanıp homurdanarak Chaol'u yeniden dikleştirmeye çalıştılar. Chaol'un atla arasındaki bağ kopmuşsa da bacakları aşağı salınmıştı ve ona yüksek Torre'nin zirvesi kadar uzak geliyorlardı.

Chaol'un kafasının içinde bir uğultu baş gösterdi.

Bir tür çıplaklık hissi Chaol'u sardı. Saatlerce iç çamaşırıyla oturmaktan beterdi bu. Hizmetçinin ona banyo yaptırmasından da.

Yrene son anda yetişip yakaladığı Chaol'u omzundan tutarken şifacılara "Daha iyi olabilirdi kızlar," dedi. "Çok daha iyi olabilirdi. Birçok nedenden ötürü." İç çekti. "Nelerin ters gittiğini sonra tartışabiliriz. Fakat şimdilik onu sandalyesine taşıyalım."

Çoğu kendisinin yarı ağırlığındaki kızların arasında salınırken Chaol, Yrene'in sesini işitmeye, dinlemeye dayanamıyordu. Yrene, Chaol'u elinden kaydıran kız eski yerini alsın diye yana çekildi. Sonra tiz bir ıslık çaldı.

Yakındaki çakıllardan teker sesleri geldi. Chaol çıraklardan birinin ittiği tekerlekli sandalyeye bakmaya tenezzül etmedi. Kendisini tekerlekli sandalyeye oturttuklarında konuşmaya da. Sandalye ağırlığı altında inledi.

Yrene bir kez daha uyarıda bulundu: *"Dikkat edin."*

Kızlar işe devam ederken avlunun geri kalanı hâlâ onları izliyordu. Bu çile başlayalı saniyeler mi, dakikalar mı olmuştu? Yrene talimatlar verip gözlemlerde bulunurken Chaol sandalyenin kolçaklarını kavradı. Kızlardan biri Chaol'un çizmeli ayağına dokunmak, *ayaklarını* ayarlamak için eğilirken Chaol kolçakları daha da sıkıca kavradı.

Sözcükler Chaol'un boğazından yukarı yürüdü. Ağzından kopuvereceklerini biliyordu. Çırağın parmakları tozlu, siyah deriye yaklaşırken ona *"uzak dur"* diye bağırmamak için elinden fazla bir şey gelmeyeceğini biliyordu...

Yıpranmış, kahverengi eller kızın bileğine inip onu santimler kala durdurdu.

Hafiza sakince "İzin ver, ben yapayım," dedi.

Hafiza, Chaol'a yardım etmek için eğilirken kızlar geriledi.

Hafiza zayıf omzunun üzerinden "Hanımları hazırla Yrene," dedi. Yrene verilen emre itaat edip kızları yeniden sıraya döndürdü.

Yaşlı kadının elleri Chaol'un çizmelerinde gezinmeye devam etti. Chaol'un ayakları şimdi zıt yönlere bakıyordu. "Ben yapayım mı lordum, yoksa kendiniz mi yapmak istersiniz?"

Chaol konuşamıyordu. Ellerini kullansa titremeyeceklerinden emin olamıyordu. Bu yüzden kadına başını sallayarak onay verdi.

Hafiza, Chaol'un bir ayağını düzeltti. Yrene'in birkaç adım uzaklaşmasını bekledi. Yrene kadınlara esneme talimatları vermeye başladı.

"Burası bir öğrenim yeri," diye mırıldandı Hafiza. "Yaşça büyük öğrenciler kendilerinden küçüklere öğretirler." Hafiza'nın aksanına rağmen Chaol onun söylediklerini mükemmelen anlıyordu. "Kızlara destekle yaptıklarını, benzer güçlükler yaşayan hastalarla ilgilenmenin nasıl bir deneyim olduğunu göstermek Yrene için içgüdüsel bir karardı. Yrene bu eğitimi almak için tehlikeleri göze alarak steplerden geçmek zorunda kaldı. Bu kızların çoğu bu fırsatı elde edemeyebiliyor. En azından yıllar boyunca."

Chaol nihayet Hafiza'nın gözlerine baktı. O gözlerdeki anlayışın onu kendisinin yarısı ağırlıkta bir grup kızın attan indirmesinden daha fazla kahrettiğini fark etti.

"Yrene'imin kötü bir niyeti yok."

Chaol yanıt vermedi. Söyleyecek bir sözü olduğunu sanmıyordu.

Hafiza, Chaol'un diğer ayağını düzeltti. "Birçok farklı yara var, lordum. Yrene'in boynundakinden öte yaralar."

Chaol yaşlı kadına bunu kendisinin de gayet iyi bildiğini söylemek istedi.

Fakat o çıplaklık hissini ve kafasının içindeki o yakıcı uğultuyu bastırmayı seçti.

Bu kadınlara ders vermek, yardım etmek için söz vermişti.

Hafiza bunu fark etmiş, sezmiş gibiydi. Chaol'un omzunu sıvazladı. Ardından biraz homurdanarak ayağa kalktı ve sırada kendisi için ayrılan yere geçti.

Esneme hareketleri bitmişti, Chaol'a dönen Yrene onu süzdü.

Hafıza'nın oradaki varlığı daha önce gözden kaçırdığı bir şeyi fark etmesini sağlamış gibi.

Yrene'in gözleri Chaol'un gözleriyle buluştu. Kaşları bitişti. *Sorun nedir?*

Chaol, Yrene'in bakışındaki soruyu –ve endişeyi– görmezlikten geldi. Her ne hissediyorsa o hissi derinlerde bir yere gömüp sandalyesini ona doğru sürdü. Santim santim. Çakıl sandalyenin hareketi için ideal olmasa da Chaol dişini sıktı. Bu kadınlara söz vermişti. Sözünden dönmeyecekti.

Yrene sıranın önündeki bir kıza "Son ders nerede kalmıştık," diye sordu.

Kız yüzünde yayvan bir gülümsemeyle "Göz oymada," dedi.

Chaol az kalsın boğulacaktı.

Yrene "Peki," deyip ellerini ovuşturdu. "Biri bana göstersin bakalım."

Chaol ellerin havaya kalkışını sessizce izledi. Yrene kızlardan birini –kısa boylu bir kız– seçti. Sonra saldırgan rolünde konum alıp şaşırtıcı bir şekilde kendisini rolüne vererek kızı önden kavradı.

Fakat kızın zayıf elleri dosdoğru Yrene'in yüzüne gitti. Başparmakları Yrene'in gözlerinin köşeleriyle buluştu.

Chaol sandalyesinden sıçrayacak oldu. Ya da sıçrayacaktı... Kız geri çekilmemiş olsa.

"Ya sonra?" diye sordu Yrene.

"Başparmaklarımı bu şekilde kanca gibi bükeceğim..." Kız elleriyle havada herkesin görebileceği şekilde parmaklarını büktü. "Sonra pop!"

Kızlardan bazıları kızın ağzıyla çıkardığı *pop* sesine sessizce güldüler.

Aelin orada olsa ne de neşelenirdi.

"Güzel," dedi Yrene. Kız yeniden sıradaki yerine geçti. Yrene Chaol'a döndü. Chaol'un gözlerinde her ne gördüyse Yrene'in gözlerinde yine o endişe belirdi. "Bu çeyreğin üçüncü dersi bu. Şu ana kadar önden saldırıları işledik. Genellikle muhafızlar gönüllü kurbanlarımız oluyorlar" –bu sözlere kıs kıs gülenler oldu– "fakat bu-

gün sizden genç ve yaşlı, güçlü ve zayıf hanımların herhangi bir saldırıya karşı neler yapabileceklerini anlatmanızı isteyeceğim. Sizden bizimle taktiklerinizi ve tüyolarınızı paylaşmanızı rica ediyorum."

Chaol iyileştirmeye değil, kan dökmeye hazır genç adamları eğitmişti.

Fakat kendisine öğretilen ve kendisinin genç muhafızlara öğrettiği ilk ders savunma olmuştu.

O genç muhafızlar şato kapılarına asılmadan önce.

Ress'in hırpalanmış, donuk gözlü yüzü aklına geldi.

İş başa düştüğünde aldıkları eğitim onlara ne fayda getirmişti ki?

Hiç. Chaol'un güvendiği ve eğittiği çekirdek gruptan bir kişi bile yıllarca çalışamamış... Bir teki bile hayatta kalamamıştı. Chaol'un akıl hocası ve selefi Brullo ona bildiği her şeyi öğretmişti...ve hangisine ne kazandırmıştı ki bu? Chaol kimle karşılaşsa, kime elini sürse...o kişilerin sonu acı olmuştu. Korumaya yemin ettiği canlar...

Güneş ağarırken ikiz çeşmelerin şırıltısı uzak bir melodiye döndü.

Bildikleri Chaol'un şehrine ve halkına o şehir yağmalanırken ne fayda getirmişti ki?

Başını kaldırdığında Chaol sıra sıa dizilmiş kadınların yüzlerinde merakla kendisini izlediğini fark etti.

Bekliyorlardı.

Aklına kılıcını Avery Nehri'ne fırlattığı an geldi. Kılıcın kemerindeki, elindeki ağırlığına dayanamayacak hale geldiğinde. Onu ve Muhafız Kıtası Yüzbaşısı'na dair her şeyi karanlık, girdaplı sulara atmıştı.

O zamandan beri batıp boğuluyordu. Omurgasındaki yaradan da önce.

Chaol yüzmeye çalışıp çalışmadığından emin değildi. Kılıç nehre düştüğünden beri. Dorian'ı o odada babasıyla bıraktığından ve dostuna –kardeşine– onu sevdiğini ve veda zamanının geldiğini söyledikten beri. Sonra...Chaol ayrılmıştı. Kelimenin her anlamıyla.

Chaol kendisini bir nefes almaya zorladı. Nefes almaya çalışmaya.

Yrene, Chaol'un yanına gelirken sessizlik uzadı. Yrene'in yüzünde yine şaşkın ve kaygılı bir ifade vardı. *Nedenini* anlayamamış gibi.. Neden Chaol'un böyle... Chaol bu düşünceleri bastırdı. Diğerlerini de.

Düşünceleri Avery'nin balçıkla sıvanmış tabanına gönderdi. Şimdi kartal kabzalı kılıcının olduğu, unutulmuş halde paslandığı yere.

Nihayet Chaol "Bir saldırgan üzerinize geldiğinde," dedi, "muhtemelen sizi bir başka yere sürmeye çalışacaktır. Bunu yapmasına *asla* izin vermeyin. Bunu yaparsanız sizi götürdüğü yer göreceğiniz son yer olur." Rifthold'da Chaol bunu bilecek kadar cinayet görmüş, yeterince cinayet dosyası okuyup incelemişti. "Sizi bulunduğunuz yerden uzaklaştırmaya çalışırlarsa olduğunuz yeri savaş alanınıza çevirin."

Kızaran kızlardan biri "Bunu biliyoruz," dedi. "Yrene'in bize verdiği ilk ders buydu."

Yrene başını ciddiyetle Chaol'a salladı. Chaol yine onun boynuna bakmaktan kaçındı.

"Ayağı sertçe ezmek?" Yrene'le güçbela konuşabiliyordu.

Aynı kız Yrene'in yerine "Onu da ilk derste işlemiştik," diye yanıt verdi.

"Ya kasıklara indirilecek bir darbenin ne kadar etkili olabileceği?"

Birçok baş öne arkaya sallandı. Yrene kesinlikle taktikten anlıyordu.

Chaol'un yüzünde kasvetli bir gülümseme belirdi. "Ya benim kadar iri hatta benden de iri bir adamı ikiden az hamleyle sırtüstü devirmek?"

Kızlardan bir kısmı gülümseyip başlarını iki yana salladı. Bu pek de güven telkin edici olmamıştı.

15

Yrene, Chaol'un öfkesini bir çaydanlıktan yayılan ısı gibi hissediyordu.

Öfkesi kızlara ve kadınlara yönelik değildi. Onlar Chaol'a hayran kalmışlardı. Kütüphanede yaşananların üzerlerindeki etkisi hâlâ geçmemiş ve Torre'nin üzerini kara bir örtüyle kaplamışsa da Chaol'un kapsamlı, kısa ve öz dersi sırasında sırıtıyor, gülüyorlardı. Dün gece ayininde bolca gözyaşı dökülmüştü ve bu sabah Yrene koridorlarda ağlamaktan gözleri kızarmış kızlar görmüştü.

Neyse ki Lord Chaol üç muhafızı kızlar tarafından çakılın üzerine –defalarca– fırlatılmaları için çağırttığında gözyaşlarından eser yoktu.

Adamlar teklifi kabul etmişlerdi. Belki de Doranelle'in dışındaki en iyi şifacıların her yaranın üzerine titreyeceklerini, her yarayı iyileştireceklerini biliyorlardı.

Chaol dönüp onların gülümsemelerine karşılık verdi. Hanımların ve –onu şaşırtsa da– muhafızların.

Fakat Yrene... O gülümsemelere karşılık vermedi. Hiçbirine.

Ne zaman Yrene bir soru sormak ya da bir çırağın hareketlerine yardım etmek için araya girse Chaol'un yüzü sertleşti ve gözlerinde buz gibi bir ifade belirdi. Chaol buyurgandı; dikkati biraz olsun azalmıyordu. Şifacılar bir ayaklarını yanlış yerleştirseler daha o ayaklar bir santim kımıldamadan Chaol hatalarını görüyordu.

Bir saat süren ders her bir şifacının muhafızı sırtüstü devirmesiyle sona erdi. Zavallı adamlar aksak adımlarla, yüzlerinde yayvan gülümsemelerle uzaklaştılar. Bunun en büyük nedeni ise Hafiza'nın adamların her birine birer fıçı bira vaat etmesiydi... Hafiza'nın en güçlü toniğiydi bu. Her tür alkolden iyiydi.

Saatler onu vururken kadınlar dağıldı. Bir kısmı derslere, bir kısmı günlük işlerine, bir kısmı da hastalarına dönecekti. Şapşalca kızlardan birkaçı orada kalıp Lord Westfall'a bakarak gözlerini kırpıştırdı. Hatta biri Hafiza ona üzerinde ismi olan çamaşır yığınını hatırlatmasa Chaol'un kucağına atlayacaktı.

Baş Şifacı çırağın arkasından aksak adımlarla gitmeden önce Yrene'e bir bakış attı. Yrene bunun uyaran, bilmiş bir bakış olduğuna yemin edebilirdi.

Yeniden yalnız kaldıklarında Yrene, Chaol'a –Torre pencerelerinin birinden onlara bakıp kıkırdayan kızlara rağmen– "Eh," dedi. Yrene'in bakışını fark eden kızlar başlarını içeri çekip pencereyi sertçe, curcunalı kıkırtılarla kapattılar.

Yrene, Silba'ya kendisini ergen kızlardan koruması için dua etti.

Yrene hiç öyle bir kız olmamıştı. Öyle tasasız. Daha geçen sonbahara kadar bir adam onu öpmemişti bile. Bir adama bakıp kıkırdağı ise kesinlikle olmamıştı. Yrene bunları yapmış olmayı diledi; o odun yığınıyla ve meşalelerle başlamadan sonlanan birçok şeyi yapmış olmayı.

Yrene, Chaol'a "Beklediğimden daha iyi geçti," dedi. Chaol kaşlarını çatmış, Torre'ye bakıyordu. "Gelecek hafta sizi yeniden çağırmam için bana yalvaracaklarından eminim. Tabii ilgilenirseniz."

Chaol konuşmadı.

Yrene yutkundu. "Kendinizi iyi hissediyorsanız bugün bir deneme daha yapmak istiyorum. Burada bir oda mı bulayım yoksa saraya mı dönelim, hangisini tercih edersiniz?"

Bu soru üzerine Chaol gözlerini Yrene'in gözlerine çevirdi. Gözlerinde karanlık bir ifade vardı. "Saraya dönelim."

Chaol'un soğuk ses tonu karşısında Yrene'in içi burkuldu. Sa-

dece "Tamam," diyebildi. Ardından muhafızları ve atları bulmak için uzaklaştı.

Dönüş yolunda sessizce at sürdüler. Oraya gelirken de zaman zaman sustukları olmuştu. Fakat bu seferki sessizlik...dokunaklıydı. Ağırdı.

Yrene derste sonradan unuttuğu yanlış bir söz söylemiş olabileceğini düşünerek zihnini yokladı. Belki de muhafızları o kadar hareketli görmek ona şimdi elinde olmayanları anımsatmıştı. Belki de muhafızları görmesi bile onu bu hale sokmaya yetmişti.

Saraya dönerlerken Yrene bunları düşündü. Bu sırada Shen ve bir muhafız daha Chaol'un kendisini bekleyen tekerlekli sandalyeye oturmasına yardım ettiler. Chaol onlara sadece teşekkür mahiyetinde gergin bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Lord Chaol omzunun üzerinden baktı. Sabah sıcağı avluyu boğucu bir hale getirmeye yetmişti. "Sen mi iteceksin, ben mi yapayım?"

Yrene gözlerini kırpıştırdı.

"Sandalyeyi siz gayet iyi yürütebilirsiniz," dedi Yrene. Chaol'un ses tonu karşısında Yrene'in onu itesi kalmamıştı.

"Belki de çıraklarınızdan birinden bunu yapmasını istemelisin. Ya da belki beşinden. Ya da Adarlan lorduyla başa çıkabileceklerini uygun gördüğün sayıda çıraktan."

Yrene bir kez daha gözlerini kırpıştırdı. Yavaşça. Sonra Chaol'a tek kelime etmeden hızla yürümeye başladı. Dönüp Chaol peşinden geliyor mu ya da ne kadar hızlı geliyor diye bakmaya tenezzül etmedi.

Sarayın sütunları, koridorları ve bahçeleri karaltılar halinde yanından geçiyordu. Yrene, Chaol'un süitine ulaşmayı öyle kafasına koymuştu ki birinin kendisine seslendiğini güçbela fark etti.

Ancak ismi ikinci kez tekrarlandığında Yrene kendisine seslenildiğini fark etti... Yüzü ekşidi.

Arkasına döndüğünde –üzerinde zırhıyla ve saray muhafızlarıyla ve saray muhafızlarıyla antrenman yaptığını belli eden teriyle– Kashin yanında bitivermişti bile.

"Seni arıyordum," dedi Kashin. Kahverengi gözleri hemen Yrene'in göğsüne çevrildi. Hayır, elbisesindeki lekeye. Kashin'in kaşları kalktı. "Bunu çamaşırhaneye göndermek istersen giysin temizlenirken Hasar'ın sana ödünç kıyafet verebileceğinden eminim."

Yrene üzerinde hâlâ o lekeli, kırışık elbisenin olduğunu unutmuştu. O ana kadar ne pejmürde bir halde olduğunu fark etmemiş, kendisini bir çiftlik hayvanı gibi hissetmemişti.

"Teklif için teşekkür ederim fakat kendim hallederim."

Yrene bir adım uzaklaşsa da Kashin "Kütüphanedeki saldırganı işittim. Her gece Torre'ye gelip şafağa kadar kalacak fazladan muhafızlar getirttim. Kimse biz fark etmeden içeri giremeyecek."

Yardımseverce, kibarca bir jestti bu. Kashin ona hep bu şekilde yaklaşırdı. "Teşekkürler."

Kashin yutkunsa da yüzündeki ciddiyet kaybolmadı. Yrene kendisini ondan gelecek sözlere hazırlasa da Kashin sadece "Lütfen dikkatli ol," dedi. "Kesin bir karar aldın, biliyorum, fakat..."

"Kashin."

"...yine de bu bizim dost olduğumuz ya da bir zamanlar dost olduğumuz gerçeğini değiştirmez Yrene."

Yrene kendisini Kashin'in gözlerine bakmaya zorladı. Ona "Lord Westfall sizin...Tumelun hakkındaki düşüncelerinizden bahsetti," demeye.

Bir an için Kashin'in gözleri yakındaki pencerede dalgalanan beyaz bayraklara çevrildi. Yrene ağzını açtı. Belki de nihayet Kashin'e taziyelerini sunmak, aralarında kırılan şeyi onarmak için. Fakat prens "O halde bu tehdidin ne feci sonuçları olabileceğini anlıyorsundur," dedi.

Yrene başını salladı. "Biliyorum...ve dikkatli olacağım."

Kashin "Güzel," demekle yetindi. Yüzünde zorlamasız bir gülümseme belirdi. Bir an için Yrene ona karşı salt dostluktan fazlasını hissedebiliyor olmayı diledi. Fakat Kashin'le arasında asla öyle bir ilişki gelişemezdi. En azından Yrene öyle hissediyordu. "Lord Westfall'un tedavisi nasıl gidiyor? İlerleme kaydettin mi?"

"Biraz," dedi Yrene. Eski bir arkadaş da olsa bir prense hakaret etmek akıllıca olmazdı. Fakat bu sohbet uzadıkça... Yrene bir nefes aldı. "Kalıp konuşmak isterdim..."

"O halde kal." Prensin gülümsemesi daha da yayvanlaştı. Yakışıklı... Kashin gerçekten yakışıklı bir adamdı. Bir başkası olsa, bir başka unvan taşısa...

Yrene başını iki yana sallayıp gergince gülümsedi. "Lord Westfall beni bekliyor."

"Bu sabah birlikte Torre'ye at sürdüğünüzü işittim," dedi Kashin. "Seninle dönmedi mi?"

Yrene yüzündeki yakaran ifadeyi korumaya çalışırken hafifçe dizlerini bükerek reverans yaptı. "Gitmem gerek. Beni düşündüğünüz için...ve muhafızlar için teşekkür ederim prensim."

Unvan ikisi arasında asılı kalıp bir çan gibi çınladı.

Fakat Yrene yürümeye devam etti. Köşeden dönerken Kashin'in bakışını üzerinde hissetti.

Duvara yaslanan Yrene gözlerini yumup derin bir nefes verdi. Budala. Çoğu insan ona budala derdi. Yine de...

"Neredeyse o adam için üzüleceğim."

Yrene gözlerini açtığında Chaol'u gördü. Nefes nefese kalmışsa da hâlâ öfkeliydi. Tekerlekli sandalyesini köşeden döndürüyordu.

"Elbette," diye devam etti Chaol, "epey geride kaldığımdan sizi işitemesem de yanından ayrıldığında onun yüzündeki ifadeyi gördüm."

Yrene yumuşak başlı bir tavırla "Neden bahsettiğinizi bilmiyorsunuz," dedi. Chaol'un süitine doğru yürümeye devam etti. Daha yavaş adımlarla.

"Benim için yürüyüşünü ayarlamana gerek yok. Epey etkileyici bir sürede buraya ulaştın."

Yrene, Chaol'a öfkeli bir bakış attı. "Bugün sizi gücendirecek bir şey mi yaptım acaba?"

Chaol'un Yrene'in gözlerinin içine bakan gözleri hiçbir şey belli etmese de güçlü kollarıyla tekerlekli sandalyesini itmeye devam etti.

"E?"

"Neden prensi kendinden uzaklaştırıyorsun? Anlaşılan ikiniz bir zamanlar yakınmışsınız."

Bu sohbetin ne yeri ne de zamanıydı. "Bu konu sizi ilgilendirmez."

"Anlat hadi."

"Hayır."

Yrene hızlandığında Chaol ona kolayca yetişiyordu. Chaol'un süitine kadar bu şekilde gittiler.

Kadja dışarıda bekliyordu. Yrene ona gereksiz bir sipariş verdi: "Bana kekik, limon ve sarmısak lazım." Pekâlâ annesinin alabalık tariflerinden birinin malzemeleri olabilirdi bunlar.

Hizmetçi eğilerek Yrene'i selamladı ve gitti. Yrene süitin çift kanatlı kapılarını ardına kadar açıp kapılardan birini Chaol'un geçmesi için tuttu.

Chaol'un ardından kapıları sertçe çarpan Yrene "Bilginiz olsun," diye tısladı, "bu olumsuz tavrınızın kimseye, hiçbir şeye faydası olmuyor."

Chaol tekerlekli sandalyesini fuayenin ortasında birden durdurdu. Yrene'in yüzü ekşidi. Muhtemelen Chaol'un sandalyeyi hızla iterken ellerinin aldığı zararı görünce. Chaol ağzını açsa da hemen sonra kapattı.

Diğer yatak odasının kapısı açılıp Nesryn ıslak, parıldayan saçlarıyla belirdiğinde.

Nesryn, Chaol'a "Ben de nereye gittiğini merak ediyordum," dedi. Sonra Yrene'i başıyla selamladı. "Sabahın köründe yani?"

Yrene'in odayı zihninde yeniden, o an içinde Nesryn'le birlikte yeniden kurgulaması biraz zaman aldı. Yrene oradaki öncelikli kişi değildi. Yardım eden, ikincil biriydi...ya da her neyse.

Chaol ellerini silkeledi. Gerçekten de ellerinde kıpkırmızı izler oluşmuştu. Nesryn'e "Kızlara savunma derslerinde yardımcı olmak için Torre'ye gittim," dedi.

Nesryn, Chaol'un tekerlekli sandalyesine baktı.

"Atla," dedi, Chaol.

Nesryn'in ışıldayan ve fal taşı gibi açılmış gözleri Yrene'e çevrildi. "Sen...nasıl?"

"Destekle," diye açıkladı Yrene. "Biz de tam ikinci bir iyileştirme denemesi yapmak üzereydik."

"Gerçekten at sürebildin mi?"

Yrene, Chaol'un bu sözler karşısında belli etmese de irkildiğini fark etti. Çünkü kendisi de irkilmişti. Nesryn'in hayreti karşısında.

Chaol sakince "Atları öyle hızlı sürmedik," dedi. Tane tane konuşarak. Nesryn'den bu tarz soruları bekliyormuş gibi. Buna alışmış gibi. "Belki yarın tırıs gitmeyi denerim."

Fakat bacaklarından kuvvet alamazken atın üzerinde hoplaması... Yrene aklından geçmişte karşılaştığı kasık yaralanmalarını geçirse de sesini çıkarmadı.

Nesryn "Seninle gideceğim," dedi. Siyah gözleri parladı. "Sana şehri gösterebilirim... Belki amcamın evini de."

Chaol sadece "Bu iyi olur," dedi. Nesryn, Chaol'un yanağına bir öpücük kondurdu.

Nesryn "Bir iki saate kadar onlarla buluşacağım," dedi. "Sonra da...o kişiyle görüşeceğim. Öğleden sonra dönerim. Sonrasında... görevlerime devam ederim."

Dikkatle seçilmiş sözcükler. Yrene onu suçlayamıyordu. Özellikle de Nesryn'in kapısı hafifçe aralık yatak odasındaki masaya dizili onca silah varken. Bıçaklar, birçok kılıç ve yay... Yüzbaşının odası küçük bir silahhane gibiydi.

Chaol sadece homurdanarak Nesryn'e onay verdi. Nesryn süit kapısına yürürken Chaol hafifçe gülümsedi. Yüzbaşı eşikte durdu. Yüzünde Yrene'in daha önce görmediği kadar yayvan bir sırıtış vardı.

Umut. Umutla dolu bir gülümseme.

Nesryn'in kapıyı kapatmasıyla bir *çıt* sesi geldi.

Yeniden sessizlikte yalnız kalan ve kendisini fazlasıyla davetsiz misafir gibi hisseden Yrene kollarını kavuşturdu. "Başlamadan önce size getirmemi istediğiniz bir şey var mı?"

Chaol sadece tekerlekli sandalyesini ileri –yatak odasına– sürdü. Ardından ceketinin düğmelerini çözmeye başladı.

Kapı aralığında bekleyen Yrene "Söyleyin bana," dedi. "Canınızı neyin sıktığını söyleyin."

Chaol ceketini çıkardı. "Demek istediğin beni kırık bir oyuncak bebek gibi çıraklarının önüne atman ve beni ölü bir balık gibi attan indirmen dışında mı?"

Yrene kaskatı kesildi. Gemi çıkardığı malzeme çantasını yere bıraktı. "Sarayda size yardım eden birçok kişi var."

"Sandığın kadar da çok sayıda değiller."

"Torre bir öğrenim merkezidir ve sizin gibi yaraları olan insanlar oraya sıkça gelirler. Genellikle yaptığımız gibi bizim onlara gitmediğimiz zamanlarda. Çıraklara gelecekte sayısız hastanın tedavisinde işlerine yarayabilecek şeyleri gösteriyordum ben."

"Evet, kıymetli, sakat atını. Bak nasıl söz dinliyorum. Nasıl da uysalım."

"Bunu kastetmemiştim ve bunu biliyorsunuz."

Chaol gömleğini başının üzerinden çekip çıkarırken az kalsın gömleğin dikişleri yırtılacaktı. "Bir tür ceza mıydı bu? Krala hizmet ettiğim için? Adarlan'lı olduğum için."

"Hayır." Chaol'un Yrene'in o denli zalim olabileceğini, öyle hiç de profesyonelce olmayan bir şeyi yapacağını düşünmesi... "Tam da söylediğim gibiydi: Onlara *göstermek* istedim."

"*Ben* istemedim."

Yrene sırtını dikleştirdi.

Chaol sıktığı dişlerin arasından hızlı hızlı soludu. "Beni gezdirip sergilemeni istemedim. Onların benimle *uğraşmalarını* da." Göğsü şişti. O kasların altındaki akciğerler birer körük gibi çalışıyordu. "Bunun nasıl bir şey olduğuna dair bir fikrin var mı? *Bundan...*" –eliyle Yrene'e; onun bedenine, bacaklarına ve omurgasına işaret etti– "buna dönüşmenin?"

Zemin Yrene'in ayaklarının altından kayar gibi oldu. "Zor olduğunu biliyorum..."

"Öyle. Fakat bugün sen her şeyi daha da güçleştirdin. Beni bu odada neredeyse çıplak halde oturtuyorsun. Fakat kendimi hiç bundan daha çıplak hissetmedim." Chaol gözlerini kırpıştırdı. Ağ-

zından çıkan sözlere, kendi itirafına şaşırmış gibi.

"Ben...özür dilerim." Yrene söyleyecek bir şey bulamamıştı.

Chaol'un gırtlağı yukarı aşağı hareket etti. "Düşündüğüm her şey, planladığım, istediğim... Hepsi gitti. Bana kalan sadece o gülünç umut... Bu savaştan sağ çıkarsak bir şeyleri yeniden kurabilmenin yolunu bulacağıma dair."

"Neyi?"

"Ellerimde ufalanıp giden *her şeyi. Her şeyi.*"

Son sözcükte Chaol'un sesi çatallanmıştı.

Yrene'in gözleri doldu. Sebep utanç mı keder miydi? Kendisi de bilmiyordu.

Ve bilmek istemiyordu... Sebebin ne olduğunu ya da Chaol'un başına neler geldiğini. Chaol'un gözlerine o kederi neyin oturttuğunu. Nesryn, Chaol'un geçmişle yüzleşmek zorunda olduğunu, geçmişten bahsetmek zorunda olduğunu biliyordu. Fakat...

Bir kez daha "Üzgünüm," diye yineledi Yrene. Sonra gergince ekledi: "Sizin hislerinizi de hesaba katmam gerekirdi."

Chaol uzunca bir süre Yrene'i izledi. Ardından kemerini belinden çıkardı. Sonra da çizmelerini. Çoraplarını.

"Pantolonunuz kalabilir...isterseniz."

Chaol pantolonu da çıkardı. Sonra bekledi.

Hâlâ öfkeliydi. Hâlâ Yrene'e gözlerinde dargın bir ifadeyle bakıyordu.

Yrene bir kez yutkundu. Sonra bir daha. Belki de gidip kahvaltı getirmeliydi.

Fakat bunun için bile oradan gitmesi... Yrene'in içinde bir his vardı. Adını koyamadığı bir his. O an Chaol'un yanından ayrılırsa, Chaol'a sırtını dönerse...

Şifacılar ve hastaları arasında güven olmalıydı. Bir bağ.

Yrene sırtını Chaol'a dönüp giderse aralarında oluşacak uçurumun bir daha kapanabileceğini sanmıyordu.

Bu yüzden eliyle Chaol'a yatağın ortasına geçmesini ve yüzüstü donmesini istedi. Kendisi de yatağın ucundaki sandalyeye geçti.

Yrene elini Chaol'un omurgasının, omurgasının üzerinden ge-

çen kaslı, derin oluğun üzerinde gezdirdi.

Yrene, Chaol'un hislerini hesaba katmamıştı. Onun da hisleri olabileceğini. Chaol'un zihnini meşgul eden tüm o şeyler...

Chaol sığ ve kısa nefesler alıp veriyordu. "Bir meseleyi açıklığa kavuşturmak adına..." dedi. "Garezin bana mı yoksa genel olarak Adarlan'a mı?"

Chaol uzaktaki duvara, o ahşap oyma paravanın önünü kapattığı banyonun girişine gözlerini dikti. İçi utançla dolu olsa da Yrene elini sakince Chaol'un sırtının üzerinde tuttu.

Hayır, son birkaç gündür Yrene olabileceğinin en iyisini sergilemiyordu. Hatta bunun yanından bile geçmiyordu.

Kuşluk vaktinde Chaol'un omurgasındaki yara izi iyice belirginleşmişti. Yrene'in ellerinin gölgeleri ikiz izler gibi Chaol'un teninin üzerindeydi.

O yara izinin içinde bekleyen şey... Yrene'in büyüsü o şeyin yanına varınca kıvrandı. Yrene dün gece çok yorulmuştu ve o bu sabah o şeyle yeniden yüzleşmeyi düşünemeyecek kadar çalışmıştı. Ne görebileceğinin, neyle savaşacağının –ve Chaol'un nelere katlanması gerekeceğinin– üzerine düşünemeyecek kadar.

Fakat Chaol sözünde durmuş; Yrene'in budalaca, duyarsızca yanlışlarına rağmen kızlara ders vermişti. Yrene bu iyiliğe ancak kendisinin de verdiği sözü tutarak karşılık verebileceğini düşündü.

Yrene sakinleşmek için bir nefes aldı. Buna hazırlanmasının mümkün olmadığını biliyordu. Hiçbir taze nefes bu deneyimi daha kolay kılmayacaktı. İkisi için de.

Yrene deriden yapılmış gemi sessizce Chaol'a uzattı.

Chaol gemi ağzına geçirip kopçasını sıkıca bağladı.

Yrene, Chaol'a; onun acıya hazırlanan bedenine ve kapıya çevirdiği, renk vermeyen yüzüne baktı.

Sonra sessizce "Adarlan'lı askerler ben on bir yaşındayken annemi diri diri yaktılar," dedi.

Chaol yanıt veremeden Yrene elini onun omurgasının üzerindeki izin üzerine koydu.

16

Sadece karanlık ve acı vardı.

Chaol kükreyerek direndi. Ağzındaki gemi, boğazındaki kuruluğu güçbela hissediyordu.

Diri diri yaktılar diri diri yaktılar

Boşluk Chaol'a ateş gösterdi. Altın kahverengi saçları olan, teni de saçlarının rengiyle uyumlu bir kadın acı içinde göğe haykırıyordu.

Chaol'a kanlı bir yataktaki cansız bedeni gösterdi. Mermer zeminde yuvarlanan bir kelleyi.

Bunu sen yaptın sen yaptın

Sonra ona gözleri mavi alevden, saçları som altından bir kadını gösterdi. Kadın tepesinde dikilmiş, kalbine saplamak için hançerini kaldırmıştı.

Chaol bazen içinden o hançer inmiş olsa her şeyin daha iyi olacağını düşünüyordu. Bunu diliyordu.

Yüzündeki yara izi... Kadın ona ilk darbeyi indirdiğinde tırnakları açmıştı o yarayı... Chaol aynaya baktığında aklına o nefret dolu dilek geliyordu. Yataktaki ceset, o soğuk oda ve o çığlık. Bronz bir boğazdaki gerdanlık ve artık sevdiği dostuna ait olmayan o gülümseme. Chaol'un verdiği fakat nehir rıhtımına terk edilen yüreği. Denize açılan ve bir kraliçe olarak dönen bir suikastçı. Şato kapılarına asılmış iyi adamlar.

Hepsi de o ince yara izinin içindeydi. Affedemedikleri, unutamadıkları.

Boşluk ona bunları gösteriyordu. Tekrar tekrar.

Boşluk Chaol'un bedenini kızgın, sivri uçlu kırbaçlarla dövdü. Ona o şeyleri tekrar tekrar gösterdi.

Ona annesini gösterdi. Erkek kardeşini. Babasını.

Geride bıraktığı her şeyi. Hüsrana uğrattıklarını. Nefret ettiği ve dönüştüğü şeyi.

Son ikisi arasındaki çizgi bulanıklaştı.

Ve Chaol çabalamıştı. Bu haftalar, aylar boyunca çabalamıştı.

Boşluk bunu işitmek istemiyordu.

Kara ateş Chaol'un kanında, damarlarında hızla geziniyor; o düşünceleri boğmaya çalışıyordu.

Yanan gül bir komodinin üzerinde kaldı. Kralının son sarılışı.

Chaol çabalamıştı. *Ümit etmeye* çabalamıştı. Fakat...

Henüz çocuk sayılabilecek kadınlar onu bir attan indirmişlerdi. Onu dürtüp itelemişlerdi.

Acı saplandı. Omurgasının aşağısına, derinlerine. Chaol acıdan nefes alamaz, haykıramaz oldu...

Beyaz ışık parladı.

Bir hareketlilik. Uzaklarda.

Altın sarısı, kırmızı ya da mavi bir alev değil. Gün ışığı gibi berrak ve temiz bir alev.

Karanlıkta bir kıvılcım, şimşek gibi kavis alan ve geceyi bölen...

Sonra acı yeniden odaklandı.

Babasının gözleri... Chaol ona muhafız kıtasına katılmak için evden ayrılacağını söylediğinde babasının o öfkeli gözleri. Sıkılan yumrukları. Annesinin yakarışları. Onu son gördüğünde annesinin yüzünde beliren keder. Chaol, Anielle'den uzaklara at sürerken. Şehrini, vatanını son gördüğünde. Kardeşi, babasının uzun gölgesi altında küçük kalan ve sinen kardeşi.

Yerine bir başka erkek kardeşi koyduğu kardeşi. Geride bıraktığı bir kardeş.

Karanlık bir el gibi onu sıkıyor, kemiklerini ezip toza çeviriyordu.

Karanlık onu öldürecekti.

Bu acı... Onu öldürecekti... Bu sonsuz, çalkantılı *hiçlik* çukuru.

Belki de Chaol için bir lütuf olurdu bu. Chaol varlığının *–ötedeki* varlığının bir fark yarattığından tam olarak emin değildi. Çabalamaya değecek kadar. Geri dönecek kadar.

Karanlığın hoşuna gitti bu. Bundan besleniyor gibiydi.

Karanlık Chaol'un kemiklerini bir mengene gibi daha da sıkarken bile. Damarlarındaki kanı kaynatırken ve Chaol haykırırken, tekrar tekrar haykırırken bile...

Beyaz ışık Chaol'u vurdu. Onu kör etti.

Sonra o boşluğu doldurdu.

Karanlık tiz bir çığlık atıp geri çekildi. Sonra bir gelgit dalgası gibi Chaol'un çevresinde yükseldi.

Fakat Chaol'u saran o beyaz ışığın kabuğundan sekti; karanlık dalgasının çarpıp dağıldığı bir kaya gibiydi ışık.

Dipsiz bir kuyudaki ışık.

Işık sıcak, sessiz ve şefkatliydi. Karanlığa ayak diremedi.

Sanki o tür bir karanlığın içinde çok uzun bir süre kalmış da işleyişini çözmüş gibi.

Chaol gözlerini açtı.

Yrene'in eli Chaol'un omurgasından aşağı kaydı.

Yrene hemen Chaol'dan uzaklaşıp onun yatak odası halısının üzerine bırakılmış gömleğine atıldı.

Chaol, Yrene gizleyemeden kanı fark etti.

Gemi ağzından tüküren Chaol Yrene'i bileğinden tuttu. Kendi nefesleri kulağını rahatsız edecek kadar yüksek çıkıyordu. "Yaralanmışsın."

Yrene burnunu, ağzını ve çenesini sildikten sonra yüzünü Chaol'a çevirdi.

Gömlek Yrene'in göğsüne ve elbisesinin yakasına bulaşan kanı gizleyememişti.

Chaol'un sırtı oturduğu yerde birden dikleşti. "Kutsal tanrılar adına, Yrene..."

"Ben iyiyim."

Yrene zor konuşuyordu; sözcükler hâlâ burnundan akan kanla çarpılmıştı.

"Bu...sık görülen bir durum mudur?" Chaol akciğerlerini havayla doldurdu. Birini *bir başka* şifacı çağırmaya göndermek için...

"Evet."

"Yalancı." Chaol, Yrene'in duraksamasından doğruyu söylemediğini anlamıştı. Gözlerini gözlerinden kaçırmasından da. Chaol ağzını açtı. Fakat Yrene elini onun koluna koyup kanlı gömleği indirdi.

"İyiyim. Sadece...biraz dinlenmem gerek."

Çenesine ve ağzına bulaşmış, pıhtılaşmış kanla Yrene hiç de iyi görünmüyordu.

Yrene, Chaol'un gömleğini bir daha burnuna bastırdığında burnundan yeniden kan sızdı. Kumaşın ve kanın gerisinden "En azından," dedi, "önceden kalan lekenin rengi şimdi elbisemle uyumlu oldu."

Anlamsız bir espri çabası. Yine de Chaol ona buruk bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Ben de âdettendir sanmıştım."

Yrene, Chaol'a bitkin ve şaşkın bir gülümsemeyle baktı. "Bana beş dakika verin de gidip..."

"Uzan," dedi Chaol, "hemen." Sözlerine vurgu yapmak için yatakta biraz yana kaydı.

Yrene yastıklara göz gezdirdi. Yatak dört kişinin birbirlerini rahatsız etmeden uyuyabilecekleri kadar genişti. Yrene homurdanarak gömleği yüzüne bastırdı. Yastıkların üzerine kendisini bıraktıktan sonra terliklerini ayaklarını savurarak çıkardı ve bacaklarını karnına çekti. Kanamayı durdurmak için başını yukarı kaldırdı.

"Sana ne getirebilirim?" diye sordu Chaol, Yrene'in boş gözlerle tavana bakışını izleyerek. Yrene bunu yapmıştı; ona yardım ederken. Muhtemelen de daha önce Chaol'un az önce içinde olduğu berbat ruh hali yüzünden...

Yrene sadece başını iki yana salladı.

Sessizlikte Chaol gömleğini Yrene'in burnuna bastırışını izledi.

Kanın tekrar tekrar boşanmasını. Ta ki yavaşlayana dek. Durana dek.

Yrene'in burnu, ağzı ve çenesi kan kalıntılarından parlak kırmızıya dönmüştü. Gözleri ya acıdan ya da bitkinlikten donuklaşmıştı. Belki ikisinden de.

Böylece Chaol'un ağzından istemsizce "Nasıl?" sözcüğü çıkıverdi.

Yrene, Chaol'un ne kastettiğini biliyordu. Göğsündeki kanı sildi. "Oraya, yaranın olduğu yere gittim. Yine öncesi gibiydi. Büyümün hiçbir darbesinin kıramadığı bir duvar. Sanırım bana gösterdiği..." Parmakları göğsündeki kana bastırdığı gömleği daha da sıkıca kavradı.

"Ne gösterdi?"

"Morath'ı," diye fısıldadı Yrene. Chaol bahçedeki kuşların ötüşünün bile durgunlaştığına yemin edebilirdi. "Bana bazı anılar gösterdi," dedi Yrene. "*İçinizde*, geride kalan. Bana dehşet verici şeylerle dolu büyük, siyah bir şato gösterdi. O şatoyu çevreleyen dağlarda bekleyen bir orduyu."

Chaol o anının kime ait olabileceğini fark ettiğinde kanı dondu. "Gerçek miydi yoksa...sana karşı bir tür manipülasyon muydu?" Chaol'un anılarını nasıl kullanıyordu!

Bilmiyorum," dedi Yrene. "Fakat sonra sizin çığlığınızı işittim. Burada değil, orada..." Bir kez daha burnunu sildi. "Sonra fark ettim ki o geçit vermeyen duvara saldırmak... Sanırım o sadece dikkat dağıtmak içindi. Bir yanıltma taktiği. Böylece sizin çığlıklarınızın seslerini takip ettim. Size doğru gittim." Chaol'un derinlerindeki o yere. "Kendisini sizi paramparça etmeye öyle bir kaptırmıştı ki gelişimi fark etmedi." Yrene ürperdi. "Bir şeyler yaptığından emin olmasam da... Ona tahammül edemedim. İzlemeye ve dinlemeye. Arya girmemle afalladı. Fakat bir dahaki sefere beni bekler mi bilmiyorum. Ya da hatırlar mı? O şeyin bir...bilinci var. Canlı olmasa da dünyaya salınmış bir hatıra gibi."

Chaol başını salladı. İkisi sessiz kaldı. Yrene burnunu tekrar sildi. Kanla kaplanan gömleğini yatağın yanındaki masaya koydu.

Dakikalar boyunca günışığı zeminde gezindi; rüzgâr palmiyeleri hışırdattı.

Sonra Chaol "Üzüldüm," dedi, "annene..."

Chaol geçmişe göz gezdirdiğinde...muhtemelen Yrene'in yaşadığı dehşetin Aelin'ın yaşadığı dehşetle ve kayıplarla arasında en fazla aylar olması gerektiğini düşündü.

Öyle çoklardı ki... Adarlan'ın derin yara izleri bıraktığı o çocuklar. Tabii Adarlan onları sağ bıraktıysa.

Yrene "Dünyadaki iyiliğin ete kemiğe bürünmüş haliydi o," dedi. Yatağın ayağının ötesindeki bahçe pencerelerine bakmak için yan yattı. "O... Kaçabildim, çünkü o..." Yrene sözünün gerisini getirmedi.

Chaol onun cümlesini "Her annenin yapacağını yaptı," dedi.

Yrene başını salladı.

Şifacılar ilk kurbanlardan olmuşlardı. Büyü ortadan kaybolduğundan çok sonra bile hâlâ idam ediliyorlardı. Adarlan büyü gücü olan şifacıları acımasızca avlamıştı. Hatta bazen hemşerileri kolay yoldan birkaç kuruş kazanmak için onları gammazlıyordu.

Chaol yutkundu. Kısa bir süre sonra "Adarlan kralının Dorian'ın sevdiği kadını gözlerimin önünde katledişini izledim ve buna engel olmak için hiçbir şey yapamadım," dedi. "Onu kurtarmak için. Kral onu tahtından indirmeyi planladığımı iddia ederek beni öldürmeye giriştiğinde ise...araya Dorian girdi. Babasını karşısına alıp bana kaçacak zaman sağladı. Ben de kaçtım... Kaçtım çünkü...isyanı yürütecek başka kimse yoktu. Habersiz insanlara haberi götürecek kimse yoktu. Dorian'ın babasıyla boy ölçüşmesine ve bunun sonuçlarıyla yüzleşmesine göz yumup...*kaçtım*."

Yrene, Chaol'u sessizce izliyordu. "Fakat şimdi o iyi durumda."

"Bilmiyorum. Özgür...hayatta... Fakat durumu iyi mi? Çok acı çekti. Büyük acılar. Öyle ki sana anlatmaya kalksam..." Chaol'un boğazı kendisine acı verecek bir şekilde düğümlendi. "O acıları çeken o değil, ben olmalıydım. Hep bunun için plan kurmuştum."

Yrene'in burnunun köprüsünden bir gözyaşı aktı.

Chaol gözyaşını Yrene'in burnunun diğer yanına geçmeden parmağıyla sildi.

Yrene epeyce Chaol'un gözlerine baktı. Gözyaşları güneş ışıkları altında o gözleri neredeyse ışık saçar hale getirmişti. Chaol ne kadar süre geçtiğinden, Yrene'in o karanlığı –biraz olsun– yarmak için verdiği çabanın ne kadar sürdüğünden emin olamadı.

Süitin kapısı açılıp kapandı. Öyle sessizce ki Chaol gelenin Kadja olduğunu anladı. Fakat hizmetçinin gelişiyle Yrene gözlerini Chaol'dan ayırdı. Onun bakışının yokluğunda... bir soğuk hissi vardı. Sessizlik ve soğuk.

Chaol yumruğunu sıktı. Derisine sızan o gözyaşı. Yrene'i yüzünü yeniden Chaol'a çevirmekten, Chaol'u onun gözlerini okumaktan alıkoyan gözyaşı.

Fakat Yrene başını öyle hızlı çevirdi ki az kalsın Chaol'un burnuna çarpacaktı.

"Chaol," diye fıldadı Yrene. O an Chaol ilk kez onun kendisine ismiyle hitap etmiş olabileceğini düşündü.

Fakat Yrene gözlerini aşağı çevirdi. Chaol da onunla birlikte.

Chaol'un çıplak göğsünden, çıplak bacaklarından aşağıya.

Ayak parmaklarına.

Yavaşça gerilip bükülen ayak parmaklarına. Nasıl hareket edeceklerini hatırlamaya çalışıyorlarmış gibi.

17

Yengesinin ve amcasının Runni Mahallesi'ndeki güzel evlerinin kapısını çalan Nesryn'in kuzinleri okuldaydı. Tozlu sokaktan yüksek ve kalın duvarların ardındaki eve dair tek seçilebilen demirle takviye edilmiş, oymalı meşe kapıydı.

Fakat kapı Nesryn'e hemen içeri gelmesini işaret eden iki muhafız tarafından açıldığında ardında soluk renkli taşlarla kaplı; iki yanında mor begonvillerin sardığı sütunların uzandığı; ortasında saydam deniz taşlarıyla işlenmiş bir çeşmenin aktığı avluyu gördü.

Ev tipik bir Antica evinin yanı sıra Nesryn'in ve ailesinin kökeni olan Balruhni halkının özelliklerini yansıtıyordu. Bina çöl iklimine uygun şekilde güneş ve rüzgâra göre dikilmişti: Dış pencereler sıcağı önlemek için güneye bakmıyor; binanın tepesindeki, esintileri yakalayan dar kuleler serinlettikleri odalara kum dolmaması için kum taşıyan doğu rüzgârının aksi yönüne bakıyordu. Nesryn'in akrabaları Antica'nın daha zengin aileleri gibi evin altından kanal geçirecek kadar talihli olmasalar da uzun bitkilerin ve oymalı, ahşap sayvanların sağladığı gölge aşağıda kalan avluyu gün boyunca yeterince serin tutuyordu.

Nitekim Nesryn güzel avluya adım attığında havayı derin derin içine çekti. Yengesi onu yarı yolda "Yemek yedin mi?" sorusuyla karşıladı.

Nesryn yemek yemişse de "Kendimi masana sakladım yenge,"

dedi. Ailenin benimsediği yaygın bir Halha geleneğiydi bu. *Kimse* bir evi, özellikle de Faliq'lere ait bir evi yemek yemeden terk edemezdi. Bir kereliğine de olsa.

Yengesi –dört çocuk yapmasının üzerinde hiçbir olumsuz etkisi olmamış olan bu balıketli kadın– başını sallayıp Nesryn'e onay verdi. "Bu sabah Brahim'e aşçımızın saraydakilerden daha usta olduğunu söylemiştim."

Bir kat yukarıdan, avluya bakan ahşap panjurlu pencereden neşeli bir gülüş geldi. Amcasının çalışma odasından. Daha çok özel kullanıma ayrılan ikinci kattaki herkesin uğrayabileceği nadir odalardan biriydi çalışma odası. "Aman dikkat et Zahida, yoksa kağan seni işitebilir ve kıymetli aşçımızı sarayına kaçırabilir."

Yengesi süslü ahşap panjurun gerisinde güçbela seçilen figüre bakıp gözlerini devirdi. Ardından kolunu Nesryn'in koluna doladı. "Meraklı. Aşağıda ne konuşsak kulak kabartır hep."

Nesryn'in amcası kıkırdasa da başka söz söylemedi.

Nesryn sırıttı. Yengesinin peşinden geniş evin içine girdi. Birlikte Inna'nın kıvrımlı hatlara sahip bir heykelinin yanından geçtiler. Inna Mutlu Yuvaların ve Balruhni halkının tanrıçasıydı. Kolları hem buyur eder hem de etrafındakileri savunurmuş gibi yukarı kalkmıştı. "Belki de sarayın aşçısı kötü olduğundan asilzadeler o kadar zayıftır."

Yengesi oflayıp göbeğini sıvazladı. "Benim de geçen yıllarda göbeğimi şişirmemin nedeni bu olsa gerek." Nesryn'e göz kırptı. "Belki de o aşçıdan kurtulmalıyım."

Nesryn yengesinin çiçek yaprağı yumuşaklığındaki yanağına bir öpücük kondurdu. "Şimdi çocukluğumdakinden de güzelsin," dedi. Bu sözü samimiydi de.

Yengesi onun bu sözünü elini sallayıp geçiştirse de loş ve serin eve girdiklerinde yüzü gülüyordu. Sütunlar uzun koridorun tavanını ayakta tutuyordu. Ahşap kirişlerde ve mobilyada önce memleketleri olan toprakların bitki örtüsünü ve hayvanlarını yansıtan kabartmalar vardı. Yengesi Nesryn'i evin çoğu konuğun göremeyeceği kadar içlerine, dosdoğru arka taraftaki daha küçük avluya

götürdü. Sadece aileye özel olan bu avlunun büyük bir kısmı bir sayvanın gölgesinde kalan uzun bir masayla ve yumuşak oturaklarla kaplanmıştı. Bu saatte güneş evin karşı tarafındaydı. Yengesinin burayı seçme nedeni de tam olarak buydu.

Yengesi onu masanın baş köşesinin yakınındaki, şeref konuklarına özel bir oturağa götürdü. Ardından aşçıya soğuk içecekler getirmesini söylemeye gitti.

Sessizlikte Nesryn rüzgârın duvardan tepedeki balkona tırmanan yaseminler arasında iç çekişini dinledi. Burası Nesryn'in gördüğü en huzurlu evdi. Özellikle de Rifthold'daki aile evindeki kargaşayla kıyaslandığında.

Göğsü bir sızıyla gerilen Nesryn göğsünü ovuşturdu. Ailesi hayattaydı; kaçabilmişlerdi.

Fakat şu an nerede oldukları sorusu yanıtsızdı. Ya da onca dehşet verici şeyin kol gezdiği o kıtada nelerle karşı karşıya gelebilecekleri.

Amcası Nesryn'in arkasından "Baban da çok derin düşüncelere daldığında yüzünde bu ifade belirir," dedi.

Nesryn sandalyesinde döndü. Brahim Faliq avluya girdiğinde hafifçe gülümsedi. Amcası babasından daha kısa boylu fakat daha zayıftı... Bunu da daha çok hayatını kazanmak için pasta pişirmemesine borçluydu. Hayır, amcası yaşına göre hâlâ formdaydı. Siyah saçlarına gümüş teller serpişmişti. Bunun sebebi tüccar olduğundan çok faal bir hayat sürmesiydi.

Fakat Brahim'in yüzü...Sayed Faliq'in yüzüydü. Babasının yüzü. Aralarında iki yıldan az yaş farkı olan iki adamı küçükken görenler ikiz olduklarını düşünebilirdi. Nesryn'in boğazının düğümlenmesine neden olan da o şefkatli bakan, hâlâ yakışıklı yüz oldu. "Anlaşılan ondan aldığın birkaç özellikten biri bu."

Nitekim Nesryn sessiz ve düşüncelere dalan biriyken babasının gür kahkahaları evlerinde Nesryn'in kız kardeşinin neşeli şarkılarına ve kıkırtılarına karışırdı.

Nesryn karşısındaki oturağa yerleşen ve başköşeyi Zahida'ya bırakan amcasının kendisini süzdüğünü hissetti. Erkekler ve ka-

dınlar evi birlikte yönetirlerdi, birlikte koydukları kurallar çocukları tarafından yasa kabul edilirdi. Nesryn kız kardeşini gördükçe şüphesiz hizaya girmişti... Kulaklarına hâlâ kız kardeşi ve babasının Delara büyüyüp bağımsızlık özlemi çektiğinde ettikleri bağırışlı kavgalar geliyordu.

Amcası yüksek sesle düşünürmüş gibi "Muhafız Kıtası Yüzbaşısı görevine karşın bizi bu kadar sık ziyaret edebilmene şaşırdım," dedi.

Yengesi içeri daldı. Üzerinde soğuk nane çayı ve bardakların olduğu bir tepsi taşıyordu. "Şışt. Şikâyet etme Brahim yoksa bir daha gelmez bize."

Yengesi onlara birer bardak çay ikram edip tepsiyi masaya bırakırken Nesryn gülümsedi. Yengesi masanın başköşesine geçti. "Şimdi gelmemin daha iyi olacağını düşündüm. Çocuklar okuldayken."

Hakanlığın muhteşem kararnamelerinden bir başkası: Her çocuk, ister yoksul ister zengin olsun okuma hakkına sahipti. Ücretsiz. Bunun sonucu olarak da imparatorlukta neredeyse herkesin okuma yazması vardı. Nesryn, Adarlan için aynı şeyi söyleyemezdi.

Amcası buruk bir gülümsemeyle "Ben de kalkmış, senin bizim için yine şarkı söyleyeceğini umuyordum," dedi. "Geçen gün gittiğinde çocuklar söylediğin şarkıları sokak kedileri gibi miyavlayarak söyleyip durdular. Onlara kıyıp seslerinin saygıdeğer kuzinlerinin yanından geçmediğini söyleyemedim."

Yüzü kızarsa da Nesryn kıkırdadı. Çok az insan –sadece yakın akrabaları– için şarkı söylerdi. Chaol'a ya da diğerlerine hiç şarkı söylememiş ya da sesinin...epey iyi olduğundan hiç bahsetmemişti. Sohbetlerde kolayca açılacak bir konu değildi bu. Ayrıca tanrılar biliyordu ya, son aylar şarkı söylenecek zaman olmamıştı. Fakat Nesryn geçen gece kuzinlerine şarkı söyleyivermişti işte. Babasının ona öğrettiği şarkılardan birini. Bir Antica ninnisi. Şarkı sona erdiğinde yengesi ve amcası Nesryn'in etrafını sarmıştı. Yengesi gözlerini siliyordu ve...eh, başlamışken gerisinin geleceği belliydi, değil mi?

Muhtemelen Nesryn bu konuda ağzını açmadıkça üstüne gelinecekti.

Fakat keşke oraya sadece şarkı söylemek için gelseydi. Nesryn içini çekip kendisini konuşacaklarına hazırladı.

Sessizlikte yengesi ve amcası bakıştılar. Yengesi sessizce "Sorun nedir?" diye sordu.

Nesryn çayını yudumlayıp neler söyleyeceğini hesapladı. En azından yengesi ve amcası ona konuşması için bekleme süresi tanımışlardı. Kız kardeşi olsa şimdiye kadar Nesryn'in omuzlarını silkeleyip bir yanıt isterdi. "Geçen gece Torre'de bir saldırı yaşandı. Genç bir şifacı oraya gizlice giren biri tarafından öldürüldü. Katil hâlâ bulunamadı."

Nesryn ve Sartaq dün gece Antica'nın altındaki az sayıda kanalizasyon kanalını ne kadar araştırmışlarsa da Torre'ye açılan bir tek yol bulamadıkları gibi Valg'lerin yuvasının nerede olduğuna dair bir işarete de rastlamamışlardı. Tek keşfettikleri tipik, berbat şehir kokuları ve ayaklarının altında gezinen sıçanlar olmuştu.

Amcası küfredince yengesi ona bir bakış attı. Fakat yengesi bile göğsünü ovuşturup "Söylentiler kulağımıza geldi. Fakat..." dedi. "Buraya bizi uyarmak için mi geldin?"

Nesryn başını salladı. "Saldırı Adarlan'daki düşmanların tarzıyla uyuşuyor. Burada, bu şehirdeyseler, korkarım bunun buraya gelişimle bağlantısı olabilir."

Nesryn yengesine ve amcasına çok fazla şey anlatmaya cesaret edememişti. Bunun sebebi güven eksikliği değil, birilerinin onlara kulak kabartması korkusuydu. Onların Valg'lerden, Erawan'den ya da anahtarlardan haberdar olmalarını bilmemeleri daha iyi olurdu.

İkisi Nesryn'in oradan bir orduyla dönme arayışı içinde olduğunu biliyordu. Zira bu bir sır değildi. Fakat... Nesryn risk alıp onlara Sartaq'tan bahsetmedi. Onun ve rukhin'lerinin kağandan sağlanacak desteğin taşlarını döşeyeceğinden, kağanın halkının Valg'lerle nasıl başa çıkılacağını keşfetmemiş olsalar da onlar hakkında bir şeyler biliyor olabileceklerinden bahsetmedi. Hatta prensin ruk'una

bindiğinden onlara bahsetmeyi bile göze alamadı. Zaten buna inanmazlardı da. Her ne kadar akrabalarının burada ekonomik durumları iyi olsa da servet başka, kraliyet ailesi başka şeylerdi.

Amcası "Sana ulaşmak için ailemizi hedef alırlar mı?" diye sordu.

Nesryn yutkundu. "Sanmıyorum. Fakat onlardan bunu da beklerim. Ben... Saldırının gelişimle ilgisi olup olmadığı hâlâ bilinmiyor. Belki basit bir mantık yürütüyorumdur. Fakat bunun doğru olma ihtimali... Sizi yapabilirseniz daha fazla muhafız tutmanız için uyarmaya geldim." Nesryn ikisine, ikisinin masaya avuçları yukarı bakar şekilde koydukları ellerine baktı. "Bu sorunu size, ailenize getirdiğim için üzgünüm."

Yengesiyle amcası tekrar bakıştılar. Sonra el ele tutuştular. "Üzgün olmanı gerektirecek bir sebep yok," dedi yengesi. Amcası da "Beklenmedik bir zamanda seni görebilmek bizim için paha biçilmez bir lütuf oldu," dedi.

Nesryn'in boğazı düğümlendi. Bu... Erawan'in yok etmek için yola çıktığı işte buydu.

Nesryn bir yolunu bulup o orduyu toplayacaktı. Ailesini savaştan kurtarmak için olduğu kadar o savaşın bu kıyılara sıçramaması için.

Yengesi "Daha fazla muhafız tutar, çocuklarımızı da okula refakatçiyle göndeririz," deyince kocasına başını salladı. "Şehirde gittiğimiz her yere korumalarla gideriz."

Nesryn'in amcası "Ya sen?" dedi. "Şehirde tek başına dolanıyorsun." Nesryn elini sallasa da onların kendisi için endişelenmeleri içini ısıtmıştı. Onlara haftalarca Rifthold'un kanalizasyon sisteminde Valg'leri avladığını, daha dün gece Antica'nın kanalizasyon kanallarında onları aradığını anlatmaktan sakındı. Özellikle de onlara cam şatonun sonunun gelişinde nasıl bir rol oynadığını anlatmaktan sakındı. Amcasının sandalyesinde düşüp bayıldığını, yengesinin dolgun, güzel saçlarının beyazlaştığını görmek istemezdi. "Başımın çaresine bakabilirim."

Yengesi ve amcası o kadar da ikna olmuş görünmeseler de baş-

larını salladılar. Tam o sırada aşçı gelip Nesryn'e yayvan bir gülümsemeyle baktı. Yıpranmış ellerinde küçük soğuk meze tabakları vardı.

Uzunca bir süre Nesryn yengesinin ve amcasının tabağına koydukları her şeyi yiyip bitirdi. Tüm yemekler gerçekten saraydaki kadar iyiydi. Patlayacak kadar yediğinde ve çayını bitirdiğinde yengesi ona muzipçe "Yanında bir konuk getireceğini ummuştum, anlıyorsun ya," dedi.

Nesryn güldü. Yüzüne düşen saçları eliyle uzaklaştırdı. "Lord Westfall çok meşgul yenge." Fakat Yrene onu bu sabah ata bindirdi...belki yarın Chaol'u buraya getirirdi. Onu akrabalarıyla, evi kargaşa ve coşkuyla dolduran dört çocukla tanıştırırdı.

Yengesi zarifçe çayını yudumladı. "Ah, onu kastetmemiştim." Zahida ve Brahim birbirlerine buruk gülümsemelerle baktılar. "Prens Sartaq'ı kastetmiştim."

Nesryn çayını bitirdiği için memnundu. "Ne olmuş ona?"

O muzip gülümseme eksilmedi. "Söylentilere göre..." –Nesryn'e imalı bir bakış attı– "dün, şafakta prensle birini görmüşler. Prensin ruk'unun üzerinde."

Nesryn yüzünü ekşitmemek için kendisini dizginledi. "Ben..." Dün gece kimsenin onu Prens Sartaq'ın yanında görmemesi –Valg ajanlarının kulaklarına peşlerine düşüldüğünün haberinin gelmemesi– için dua etmişti.

Amcası kıkırdadı. "Ve bize bundan ne zaman bahsedecektin? Çocuklar sevgili kuzinleri meşhur Kadara'ya bindiği için heyecandan yerlerinde duramadılar."

"Övünmek istemedim." Acınası bir mazeretti bu.

"Hım." Amcasının yanıtı bundan ibaretti. Gözlerinde haylazca bir bakış vardı.

Fakat Nesryn'in yengesi Nesryn'e bilmişçe bir bakış attı. Kahverengi gözlerinde kararlı bir bakış vardı. O da Adarlan'da kalan ve belki şu an bu kıyılara kaçmaya çalışan yakınlarını bir an olsun aklından çıkarmıyormuş gibi. Yengesi "Ruk'lar ejderhalardan korkmayacaklardır," demekle yetindi.

18

Yatağın üzerinde, Chaol'un yanında çömelen ve Chaol'un ayak parmaklarının hareketini izleyen Yrene'in kalbi küt küt atıyordu.

"Bunu hissedebiliyor musun?"

Chaol buna inanamıyormuş gibi hâlâ ayaklarına bakıyordu.

"Ben..." Sözcükler boğazına takıldı.

"Hareketi kontrol edebiliyor musun?"

Chaol konsantre olur gibiydi.

Sonra ayak parmakları durdu.

"Güzel," dedi Yrene. Daha yakından izlemek için uzandığı yerde belini dikleştirdi. "Şimdi parmaklarını hareket ettir."

Bir kez daha Chaol konsantre olur gibiydi. Sonra...

İki parmak büküldü. Ardından diğer ayaktaki üç parmak.

Yrene gülümsedi... Yayvan, kocaman bir gülümseme. Başını Chaol'a çevirdiğinde hâlâ gülümsüyordu.

Chaol sadece ona gözlerini dikti. Gülümsemesine. Yüzüne oturan bir tür odaklanma ifadesi Yrene'in biraz duraksamasına neden oldu.

"Nasıl?" diye sordu Chaol.

"Belki...sana ulaştığımda...büyüm karanlığı biraz aralamıştır..." Berbat bir deneyimdi. Chaol'u tüm o karanlığın içinde bulmak. Boşluk, soğuk, tiz çığlıklar atan acı ve dehşet.

Yrene, Chaol'a karanlığın ona o duvarda neleri göstermeye ça-

lıştığını açıklamak istemiyordu: O korkunç kale, geri döndüğünde Yrene'i bekleyen kader. Duvara saldırdığında büyüsünün ona durması, geri çekilmesi için yalvardığını da.

Ta ki...ta ki Yrene, *Chaol*'u işitene dek. Uzaklarda, derinlerde.

Yrene sese körlemesine, dosdoğru atılmıştı. Sonra orada onu –ondan geriye ne kaldıysa onu– bulmuştu. *Bu,* çok çok yukarıdaki sinirlere dayanmış bir duvar değilmiş de bir adamla yarası arasındaki bağmış gibi.

Yrene kendisini o bağa sarmış, karanlık tekrar tekrar atılsa da bağa sıkıca sarılmıştı. Tepki olarak Yrene büyüsünü karanlığın içine göndermişti. Karanlığa giren bir ışık tırpanı. Azıcık olsa da ışık saçan bir meşale.

Görünen o ki o ışık yeterli gelmişti.

"Bu iyi," dedi Yrene... Belki böyle söylemesine gerek de yoktu. "Bu harika."

Hâlâ gözlerini Yrene'e diken Chaol "Öyle," dedi.

Yrene kendi üzerindeki kanı, halini fark etti.

"Şöyle başlayalım," dedi Yrene, "günün sonunu getirmeden önce birkaç egzersiz."

Yrene'in annesi hakkında itiraf ettikleri... Bundan sadece Hafiza'ya, Torre'ye kabul edildiğinde bahsetmişti. Başka da hiç kimseye anlatmamıştı. Annesinin kuzeninin çiftliğine gidip sığınacak bir yer, bir barınak istediği günden beri.

Yrene, Chaol'un kendi öyküsünün kim bilir ne zamandır sandığında kilitli kaldığını merak ediyordu.

Sonra Yrene karar alıp "İzin ver, önce yiyecek bir şeyler sipariş edeyim," dedi. Banyonun görülmesini engelleyen ahşap paravana baktı. Sonra da göğsünde, elbisesinde kabuk bağlamış kana. "Biz beklerken... Rica etsem banyonu kullanabilir miyim? Bir de bana giysi ödünç verebilir misin?"

Chaol hâlâ o odaklanmış, sakin yüz ifadesiyle Yrene'i izliyordu. Daha önce onda gördüğü yüz ifadelerinden farklı bir ifadeydi bu. Sanki Yrene o karanlığın bir kısmını alıp götürmekle altındaki yüzeyi ortaya çıkarmış gibi.

Bu adamla Yrene henüz tanışmamıştı.

Bununla, Chaol'la ne yapacağını bilmiyordu.

Chaol, Yrene'e "Ne istersen al," dedi. Sesi pes, boğuktu.

Yataktan çıkarken Yrene'in başı dönüyordu. Chaol'un mahvolmuş gömleğini yanına alıp aceleyle banyoya gitti. Başının dönmesini kan kaybına bağladı.

Banyo yaparken bunları düşünmesine rağmen gülümsüyordu.

Yrene'in haklarında soru sormaya cüret edemediği haritaları inceleyen Hasar ağır ağır konuşarak "Kendimi ihmal edilmiyormuş gibi hissetmekten alamıyorum," dedi. Yrene prensesin lüks kabul salonunun diğer ucundan haritaları doğru dürüst göremiyor, sadece Hasar'ın odaklanmış bir halde kaşlarını çatarak çok sayıda fildişi heykelciği oradan oraya hareket ettirdiğini seçebiliyordu.

Hasar "Tabii Renia..." dedi. Bir heykelciği birkaç santim sağa kaydırdı. Sonra kaşlarını çatıp konuştu: "Senin vaktini pek çalamayacağımı söylese de belki son iki yılda biraz şımarmış olabilirim."

Yrene nane çayından birkaç yudum aldı. Hiçbir yorum yapmadı. Hasar onu oraya bütün günü Lord Westfall'u iyileştirmekle geçirdiğini öğrenince çağırtmıştı. Bir hizmetçi gönderip Yrene'i bir şeyler atıştırma vaadiyle süitine çağırtmıştı. Yrene'in buna epey ihtiyacı da vardı. Nitekim keçiboynuzu kurabiyeleri ve çay bitkinliğini bir nebze de olsa azaltmıştı.

Prensesle arkadaşlığı sadece tesadüften ibaretti. Yrene'in ilk saha derslerinden birinde Hafiza ona hasta olarak prensesi getirmişti. Prenses kuzeydoğudaki deniz kenarı sarayından döndüğünde amansız bir karın ağrısını tedavi ettirmek için dönmüştü. Yrene'le prensesin yaşları birbirine yakındı. Hafiza'nın prensesin bağırsaklarındaki gerçekten korkunç bir tenyayı çıkarırken Hasar, Yrene'e kendisiyle konuşmasını emretmişti.

Yrene de emri yerine getirmiş; derslerinden bahsetmiş, ara sıra da Beyaz Domuz'da çalıştığı yıl boyunca yaşadığı tiksinti verici anılara değinmişti. Prenses özellikle Yrene'in feci bar kavgalarıyla ilgili öykülerine bayılmıştı. Hafiza'nın büyüyle canı alınan tenyayı

Hasar'ın ağzından çıkarmak için uğraştığı o günlerde –Baş Şifacı prensese tenyanın hangi delikten çıkacağının hiçbir şey fark ettirmeyeceğini söylemişti– prensesin Yrene'den toplam üç kez anlatmasını istediği öykü Yrene'in hayatını kurtarıp ona kendisini nasıl savunacağını öğreten ve ona altınlardan ve mücevherlerden oluşan küçük bir servet bırakan genç yabancının öyküsüydü.

Yrene laf olsun diye konuştuğunu düşünmüş, Hafiza prensesin bedeninden tenyanın son birkaç santimlik parçasını çıkardıktan sonra Hasar'ın ismini anımsayacağına ihtimal vermemişti. Fakat iki gün sonra prensesin süitine çağrılmıştı. Hasar süitte türlü güzel yiyecekleri tıka basa yiyerek kaybettiği kiloları geri kazanmaya çalışmakla meşguldü.

Çok zayıfım. Yrene'i selamla değil, bu sözlerle karşılamıştı. Geceleri âşığının kavrayabileceği tombul bir popoya ihtiyacı olduğunu söylemişti.

Yrene kahkahalar atmıştı; uzun zamandır ilk kez öyle içten bir şekilde gülmüştü.

Hasar sadece sırıtmış, Yrene'e bol ırmaklı ovalık bölgelerde tutulmuş, tütsülenmiş balık ikram etmişti. Bu, belki iki eşit düzeyde insanın arkadaşlığı olmasa da Hasar, Yrene'in arkadaşlığından hoşlanıyor gibiydi; Yrene de prensesin arkadaşlığını reddedecek konumda değildi.

Böylece prenses ne zaman Antica'ya gelse Yrene'i yanına çağırtmaya başlamış, nihayetinde Renia'yı hem babasıyla hem de Yrene'le tanıştırmak için saraya getirmişti. Yrene, Renia'yı talepkâr ve sivri dilli prensese fazlasıyla tercih ederdi. Fakat Hasar kıskançlığa ve bölgesini korumaya eğilimli olduğundan Renia'nın saraylılardan ve onun ilgisi için mücadele edecek olası adaylardan uzak olmasını sağlardı.

Renia bu tür bir kıskançlığa sebep olduğundan da değil. Hayır, –Yrene'den bir ay büyük olan– kadının gözü prensesten başkasını görmüyordu. Onu sarsılmaz bir adanmışlıkla seviyordu.

Hasar, Renia'ya leydi diye hitap ediyordu. Ona kendi arazisinden toprak bahşetmişti. Yine de Yrene bazı diğer şifacıların Hasar'ın

Renia'ya göz koyduğu o ilk zamanlarda Hafiza'dan gizlice Renia'yı önceki hayatına dair bazı...olumsuzluklardan kurtarmasının istendiğine dair söylentiler işitmişti. Anlaşılan konu Renia'nın eski mesleğiydi. Yrene, Hasar'a ayrıntıları hiç sormamışsa da Renia'nın prensese ne denli sadık olduğundan yola çıkarak Hasar'ın Yrene'in kendi gizemli kurtarıcısının öyküsünü dinlemekten o kadar çok hoşlanmasının sebebinin Hasar'ın da acılar çeken bir kadını görüp ona yardım elini uzatması olabileceğini düşünmüştü.

"Bugün yüzün daha bir gülüyor," dedi Hasar. Cam dolmakalemini masaya bıraktı. "Şu berbat kıyafetine rağmen."

"Kıyafetim Lord Westfall'u iyileştirme amacı için feda edildi," dedi Yrene. Çayın ve keçiboynuzlu kurabiyelerin bile dindiremediği baş ağrısı yüzünden zonklayan şakaklarını ovuşturdu. "Kendisi bana bu kıyafetleri verme nezaketini gösterdi."

Hasar sırıttı. "Bazıları seni görünce giysilerini çok da zevkli bir sebep için kaybettiğini düşünebilir."

Yrene'in yüzü kızardı. "Umarım o kişiler Torre'de profesyonel bir şifacı olduğumu unutmazlar."

"Dedikoduyu daha da kıymetli kılar bu."

"Bence adı sanı duyulmamış bir şifacıdan bahsetmekten daha iyi işleri vardır."

"Sen Hafiza'nın resmi vârisisin. Bu da seni bir nebze ilginç kılıyor."

Yrene bu içten sözlerden alınmamıştı. Hasar'a muhtemelen Torre'den ayrılacağını ve yerine Hafiza'nın bir başkasını bulması gerekebileceğini söylememişti. Prensesin bunu onaylayacağından şüpheliydi... Hasar'ın gitmesine *izin vereceğinden* de tam olarak emin olamıyordu. Epeydir Kashin için endişe duyarken Hasar...

"Eh, her neyse, Lord Westfall'a herhangi bir ilgim yok."

"Olmalı. İnsanın aklını çelecek kadar yakışıklı. *Ben* bile etkilendim ondan."

"Cidden mi?"

Hasar güldü. "Yok canım. Fakat *senin* ona neden ilgi duyabileceğini anlayabiliyorum."

"Kendisinin Yüzbaşı Faliq'le ilişkisi var."

"Ya olmasaydı?"

Yrene çayını uzun uzun yudumladı. "O benim hastam, ben de onun şifacısıyım. Onun dışında birçok yakışıklı erkek var."

"Kashin gibi."

Yrene çay fincanının siyah ve altın sarısı kenarının üzerinden prensese kaşlarını çattı. "Erkek kardeşinizi bana dayatıyorsunuz. Onu *siz* mi yüreklendiriyorsunuz?"

Hasar elini göğsünün üzerine koydu. Manikürlü tırnakları ikindiyi akşama bağlayan güneşin altında ışıldıyordu. "Sen gelene dek Kashin'in kadınlarla hiçbir sorunu yoktu. İkiniz çok yakın arkadaştınız. Canım arkadaşımın ve erkek kardeşimin aralarında daha derin bir bağ kurulmasını dilememde ne var ki?"

"Çünkü kağan olarak atanırsanız ve Kashin size itaat etmezse bizi öldürtebilirsiniz."

"Onu belki, önümde diz çökmezse. Ayrıca onun çocuğuna gebe olmadığını ispatlarsan kendi soyumun devamını sağladığımda seni arınmadan geçirip servetini sana bırakabilirim."

Öylesi pervasız ve rahatça edilmiş sözler. Bu muhteşem, geniş imparatorluğu parçalanmaktan koruyan korkunç yöntemlere dair sözler. Yrene, Kashin'in orada olup bu sözleri işitmesini, anlamasını dilerdi.

Yrene "Ya siz ne yapacaksınız, çocuk doğurmak için?" diye sordu.

Geleceğin olası Ulu İmparatoriçesi olarak Renia'yla çocuk yapamayacağına göre Hasar'ın kanından gelen bir vârisi doğurmanın bir yolunu bulması gerekiyordu.

Hasar yeniden haritadaki heykelcikleri itelemeye başladı. "Babama bu konudan bahsettim zaten. Seni ilgilendirmez."

Haklıydı. Zira Hasar bu iş için bir erkeği seçtiyse bu...tehlikeli bir bilgiydi. Kardeşleri Hasar'ın ve Renia'nın prensese bu konuda yardım etmesi için kime bel bağladıklarını öğrenirlerse o kişiyi pekâlâ ortadan kaldırabilirlerdi. Ya da Hasar ve Renia'nın bu noktada bir çocuk *düşündükleri* bilgisi için bile kesenin ağzını açabilirlerdi.

Neden sonra Hasar "Kütüphanedeki o katilin senin peşine takıldığını işittim," dedi. Yüzüne yılmaz bir irade oturmuştu. "Neden önce bana gelmedin?"

Neyse ki Yrene yanıt veremeden Hasar konuşmasını sürdürdü. "Dediklerine göre tuhaf, hiç de tipik olmayan bir ölümmüş."

Yrene o kurumuş, meşin gibi yüzün görüntüsünü anımsamamak için çabaladı.

Hasar çayını yudumladı. "Saldırının özellikle hayatına kastetmek için bir hamle mi yoksa talihsiz bir tesadüf mü olduğu umurumda değil." Hassas bir şaşmazlıkla fincanını bıraktı. "Bunu yapanın kim olduğunu bulduğumda kafasını bizzat uçuracağım." Prenses meşe masanın kenarına bırakılmış, kınında duran kılıca elini birkaç kez hafifçe vurdu.

Yrene'in Hasar'ın bu dediğini yapacağından şüphesi yoktu. Fakat "Bana tehlikenin...büyük olduğu söylendi," dedi.

"Birilerinin dostlarımı hayvanlar gibi avlamak için peşlerine düşmesi öyle kolayca geçiştirebileceğim bir mesele değil." Bir prensesin değil, savaşçı-kraliçenin sesiyle konuşuyordu. "Torre şifacılarının öldürülmesini ve korkutulmasını da hafife alamam."

Hasar pek çok şey olabilirdi. Fakat kesinlikle sadıktı. Sonuna dek. El üstünde tuttuğu birkaç kişiye karşı. Bu tavrı hep Yrene'in içini ısıtmıştı. Sözlerinde samimi olan bir arkadaşının olması. Katil, Hasar'a yaklaşacak kadar talihsiz olsa prenses onun kafasını *gerçekten* uçururdu. Bunu yaparken soru sormazdı da.

Yrene olası katil hakkında tüm bildiklerini gözden geçirirken prensese bir Valg iblisinin işini bitirmenin tek yolunun gerçekten de onun kafasını uçurmak olduğunu söylememek için kendisini tuttu.

Tabii o iblisin kalıntılarını taşıyan biri söz konusu olduğunda durum farklıydı. Lafı geçmişken... Lord Westfall'la o günkü seans ne kadar berbat ve yorucu geçmişse de Yrene elde ettiği kısıtlı bilgiyi çoktan zihninin bir köşesine yazmıştı. Bunu sadece şifa amacıyla değil, o şeyle tekrar...savaş alanlarında karşı karşıya gelmesi ihtimaline karşı da yapmıştı. O Valg iblislerini kanlı canlı görme olasılığını düşünmek bile...

Çayını sakince yudumlayan Yrene "Kuzey kıtasında savaşın ayak seslerinin duyulması ve şu an aramızda düşmanların gezinmesinin bir tesadüf olmayabileceği fikri sizi endişelendirmiyor mu?" diye sordu. Tumelun'un ölümünden bahsetmeye cesaret edememişti.

"Belki de Lord Westfall ve Yüzbaşı Faliq seni takip etmeleri için casuslarını göndermişlerdir."

"Bu mümkün değil."

"Emin misin? Çaresiz haldeler. Çaresizlik de ihtiyaçları olanı almak için her şeyi yapmaya razı olan insanlar türetir."

"Bende benim onlara zaten verdiklerimin dışında ihtiyaç duyabilecekleri ne olabilir ki?"

Hasar parmaklarını oynatıp Yrene'i yanına çağırdı. Yrene çay fincanını masaya bırakıp koyu mavi halının üzerinde yürüyerek pencerelerin önündeki masaya gitti. Hasar'ın süiti açık mavi körfeze; gemilere, martılara ve daha ötedeki Dar Deniz'in ışıltılı sularına nazırdı.

Hasar önünde duran haritaya işaret etti. "Burada ne görüyorsun?"

Kıtayı fark eden Yrene'in boğazı düğümlendi. Kuzey kıtası... Yrene'in anavatanı. Kıtanın üzerindeki kırmızı, yeşil ve siyah heykelcikler ise...

"Bunlar...ordular mı?"

Hasar parmağıyla kıtanın ortasında bir duvar gibi uzanan, siyah heykelciklerden oluşan çizgiye işaret edip "Bunlar Dük Perrington'ın kuvvetleri," dedi. Diğer kümeler güneye doğru dizilmişti.

Ve kuzeye doğru küçük, yeşil bir küme vardı. Yalnız kırmızı bir figür ise Rifthold kıyılarının hemen ötesindeydi.

"Diğerleri ne?"

Hasar "Terrasen'de küçük bir ordu var," dedi. Orynth'in etrafına kümelenmiş yeşil heykelciklere kıs kıs güldü.

"Ya Adarlan'da?"

Hasar kırmızı heykelciği eline alıp iki figür arasında çevirdi.

"Orada bir ordu yok bile. Dorian Havillard'ın akıbeti belirsiz. Kuzeye mi, güneye mi kaçacak? Belki anakaranın içlerine doğru gider. Fakat şüphesiz dağların ötesinde yarı vahşi kabileler dışında hiçbir şey yok."

Yrene, Hasar'ın haritadan büsbütün çıkardığı altın sarısı piyona işaret edip "Şu figür nedir?" diye sordu.

Hasar o heykelciği de eline aldı. "Aelin Galathynius bu. *Onun da* akıbeti belirsiz."

"Terrasen'de değil mi? Ordusuyla?"

"Hayır." Hasar kendi haritalarını ayarlarken faydalandığı belgelere eliyle dokundu. Yrene bunların raporlar olduğunu fark etti. "Son haberlere göre Terrasen Kraliçesi'nin kendi krallığında görülmüyormuş. Başka krallıklarda da." Hafif bir gülümseme. "Belki de bunu lorduna sormalısın."

"Bana anlatacağından şüpheliyim." Yrene, Chaol'un onun lordu olmadığını söylemekten sakınmıştı.

"O halde belki de onu lordun yapmalısın."

Yrene temkinli bir şekilde "Neden?" diye sordu.

"Çünkü bilmek istiyorum."

Yrene, Hasar'ın sözlerindeki gizli anlamı fark etti. Hasar bilgi istiyordu... O bilgiye babasından ve kardeşlerinden önce ulaşmayı.

"Ne amaçla?"

"Diyarlarda bir kudret simsarı ortadan kaybolduğunda kutlama sebebi değildir bu. Özellikle de canı istedi diye sarayları yok eden ve şehirleri ele geçiren biri kaybolduğunda."

Korku. Korkusunu iyi gizlese de Hasar en azından Aelin Galathynius'un gözünü bizim diyarlarımızdan öteye dikebileceği olasılığını hesaba katıyordu.

Fakat Hasar için casusluk etmek... "Sizce kütüphane saldırısının bununla bir ilgisi var mı?"

"Bence Lord Westfall ve Yüzbaşı Faliq oyunun nasıl oynanacağının farkındalar. Perrington'dan gelecek bir tehdit aramızdaymış gibi bir hava yaratırlarsa neden onlarla ittifak kurmayı düşünmeyelim?"

Yrene onların o tür oyunlar oynadığını sanmıyordu. "Sizce bunu Aelin Galathynius'a yardım etmek için mi yapıyorlar? Ya da Aelin Galathynius kayıp da güçlü bir müttefiki kaybetmekten mi korkuyorlar?"

"Ben de bunları öğrenmek istiyorum. Bir de kraliçenin nerede olduğunu. Ya da onun nerede olabileceğine dair en iyi tahminlerini."

Yrene gözlerini prensesin gözlerine dikmek için kendisini zorladı. "Peki size neden yardım etmeliyim?"

Prenses, Yrene'e bir Baast Kedisi'nin sırıtışıyla karşılık verdi. "İki iyi dost olmamızın dışındaki sebepleri mi soruyorsun? Sana teklifimi daha tatlı kılmak için verebileceğim hiçbir şey yok mu sevgili Yrene?"

"İhtiyacım olan her şeye sahibim."

"Evet, fakat o donanmaların bana ait olduğunu unutmamışsındır. Dar Deniz benim. Bunu unutanların o denizi aşmaları da çok ama çok güç olabilir."

Yrene geri çekilmedi. Gözlerini prensesin karanlık bakışından ayırmadı.

Hasar biliyordu. Yrene'in kağanlıktan ayrılmak istediğini biliyor ya da tahmin ediyordu... Yrene'in Hasar'ın sevgisinin ne denli şiddetli olduğundan da, öç alma arzusunun onun üzerindeki güçlü etkisinden de şüphesi yoktu. Öyle ki Yrene'in o kıyılardan asla ayrılmamasını sağlayacak kadar güçlüydü hıncı."

Yrene sesini yumuşatmaya yanaşmadan "Neler öğrenebileceğime bakacağım," dedi.

"İyi," diye karşılık verdi Hasar. Ardından eliyle haritanın üzerindeki heykelcikleri toplayıp bir çekmecenin içine soktu. Sonra da çekmeceyi kilitledi. "Başlangıç için, neden yarından sonra bana Tehome Ziyafeti'nde katılmıyorsun? İşini kolaylaştıracaksa Kashin'i meşgul edebilirim."

Yrene'in midesi altüst oldu. Deniz tanrıçasının bayramına iki gün kaldığını unutmuştu. Aslında, neredeyse her iki haftada bir bayram oluyor, Yrene de elinden geldiğince bunlara katılıyordu.

Fakat bu seferki... Filosuyla, Dar Deniz'le ve idaresi altındaki birçok diğer denizle; Hasar kesinlikle Tehome'yi şereflendirecekti. Şüphesiz hakanlık da Büyük Derinlerin Leydisi'ni şereflendirmekten geri kalmayacaktı. Okyanuslar yüzyıllardır onlara karşı şefkatliyken bunu yapamazlardı.

Bu yüzden Yrene itiraz etmeye cüret edemedi. Hasar'ın delici bakışları altında tereddüt etmedi de. Üzerine bol gelen gömleği çekiştirip elinden geldiğince rahat bir tavırla "Geçen geceki o aynı elbiseyi giymemi sorun etmeyeceksiniz," dedi.

"Buna gerek yok," diye karşılık verdi Hasar. "Senin için bir şeyler seçtim bile."

19

Yrene gittikten sonra Chaol ayak parmaklarını kımıldatmaya devam etti. Pek *hissetmese* de parmaklarını çizmelerinin içinde oynattı. Yine de hareket ettiklerinden emin olacak kadar hissediyordu parmaklarını.

Yrene bir şekilde başarmıştı...

Chaol akşam yemeğinden önce dönen Nesryn'e durumdan bahsetmedi. Nesryn, Valg'lere dair hiçbir ize rastlamamıştı. Chaol sadece Yrene'le yeterince ilerleme kaydettiklerinden yarın Nesryn'in akrabalarına yapacakları ziyareti bir başka güne ertelemek istediğini açıkladı.

Nesryn buna biraz üzülmüş gibi görünse de kabul etti. Hemen sonra yüzüne yeniden o soğukkanlı maske oturdu.

Chaol yemeği için giyinmeye giden Nesryn yanından geçerken onu bileğinden kavrayıp aşağı çekerek öptü.

Kısa fakat esaslı bir öpücüktü bu.

Nesryn buna öyle şaşırmıştı ki Chaol elini çektiğinde Nesryn ona dokunmadı bile.

Odayı işaret eden Chaol "Hazırlan," dedi.

Nesryn onun buyruğuna itaat etti. Yüzünde yarım yamalak bir gülümsemeyle yürürken başını çevirip Chaol'a baktı.

Chaol, Nesryn'in ardından birkaç dakika baktı. Ayak parmaklarını çizmelerinin içinde oynatarak.

O öpücükte hiç ateş yoktu. Gerçek bir duygu yoktu.

Chaol öyle olacağını zaten bekliyordu. Son haftalarda Nesryn'i resmen kendisinden itmişti. Şaşırdığı için Nesryn'i hiç suçlamıyordu.

Akşam yemeği için salona vardıklarında Chaol hâlâ çizmesinin içinde parmaklarını büküyordu. Bu gece Chaol, kağanın huzuruna kabul edilmeyi rica edecekti. Bir kez daha. Yasa ve protokole rağmen. Sonra da bildiklerini anlatıp onu uyaracaktı.

Chaol bu görüşmeyi Yrene'in bir dahaki olağan ziyaretinden önce talep edecekti. Zira seanslarda zamanın nasıl geçtiğini anlamayabiliyorlardı. O gün üç saat olmuştu. Üç.

Chaol'un boğazı Yrene'in ona midesi bulanana dek içirdiği ballı çaya rağmen hâlâ ağrıyordu. Çayın ardından Yrene, Chaol'a egzersiz yaptırmıştı; hareketlerin çoğunda ona yardım etmesi gerekmişti: Kalçalarını çevirmek, iki bacağı da sağa sola hareket ettirmek, ayak bilekleri ve ayakları dairesel hareketlerle döndürmek. Yrene tüm bunların amacının atrofiye uğramaya başlayan kaslara kan akışını sağlamak, Chaol'un omurgası ve beyni arasındaki iletişim yollarını yeniden oluşturmak olduğunu söylemişti.

Bir saat boyunca Yrene, Chaol'a aynı setleri tekrar ettirmişti. Ta ki Yrene ayakta yalpalamaya başlayana ve o donuk bakış gözlerine oturana kadar.

Bitkinlik. Bir süre Yrene, Chaol'un bacaklarını çevirmiş; ona ara sıra ayak parmaklarını oynatması komutunu vermiş, büyüsüyle Chaol'un bacaklarına tatlı ürpertiler göndermiş, bunu da omurgasının çevresinden dolanarak yapmıştı. Chaol ayak parmaklarında küçük karıncalanmalar hissetmişti; üzerine ateş böceği sürüleri inmiş gibi. Yrene onun bedenindeki o kanalları onarmaya uğraşırken bile Chaol'un hissettikleri bundan ibaretti.

Fakat tüm o büyü... Yrene son setin ardından yalpaladığında Chaol, Kadja'ya seslenmişti. Şifacı için silahlı muhafızların koruduğu bir fayton getirtmesini emretmişti.

Yrene'in bu talebe itiraz etmemesi Chaol'u şaşırtmıştı. Fakat şifacı, Chaol'un yanından ayrılırken neredeyse ayakta uyuduğundan Chaol onun itiraz etmesinin güç olduğunu düşündü. Kahvaltı-

dan sonra Yrene sadece Chaol'un yeniden at sırtında olması hakkında bir şeyler mırıldanıp gitmişti.

Fakat belki de o ikindi vakti dönen şansı hep öyle gitmeyecekti.

Saatler sonra kağan akşam yemeğinde yoktu. Onun sevgili eşiyle baş başa yemek yediğini söylediler. Sözlerin geri kalan, dillendirilmemiş kısmı ise şuydu: Matem doğal akışında ilerliyor, siyaset bir kenara atılıyordu. Chaol elinden geldiğince anlayışlı görünmeye çalıştı.

En azından Nesryn, Sartaq'la ilerleme kaydediyordu. Her ne kadar asilzadeler onun varlığından şimdiden sıkılmışlarsa da.

Böylece Chaol yemeğini yedi; çizmelerinin içindeki ayak parmaklarını oynattı ve bunu yapabildiğinden kimseye, Nesryn'e bile bahsetmedi. Süitlerine döndüler ve Chaol yatağına yattı.

Şafakta uyandığında Chaol'un içinden...yıkanıp giyinmek geldi. Kendisini kahvaltısını hızla yapar halde buldu. Bu sırada Nesryn ona sadece kaşlarını kaldırarak tepki verdi.

Fakat Nesryn de, Chaol gibi, sarayın otuz altı minaresinin en tepesinde Sartaq'la buluşmak için erkenden çıkacaktı.

Yarın bir çeşit bayram vardı. O minarelerin her birinin temsil ettiği otuz altı tanrıdan birini onurlandırmak için. Onların deniz tanrıçası Tehome'yi. Gündoğumunda rıhtımda bir tören olacak; tüm asiller hatta kağan suya çelenk koymak için törene katılacaktı. Nesryn bu çelenklerin Büyük Derinlerin Leydisi için hediyeler olduğunu söylemişti. Sonra günbatımına kadar sarayda büyük bir ziyafet gerçekleşecekti.

Chaol, Adarlan'daki bayramları umursamaz, o bayramların atalarının açıklayamadığı güçleri ve doğa olaylarını onurlandırmak için düzenlenen demode ayinler olduğunu düşünürdü. Fakat saraydaki meşguliyet...çelenklerin ve deniz kabuklarının nihayet beyaz bayrakların yerini alması; tereyağıyla ve baharatla kaynatılan kabuklu deniz hayvanlarının kokusu... Bunlar Chaol'un merakını uyandırmış, tekerlekli sandalyesiyle yoğun bir çalışma içindeki saraydan avluya giderken onun her şeyi daha açık seçik ve aydınlık görmesini sağlamıştı.

Avlu ise gelip giden, yiyecek ve süsleme satan seyyar satıcılarla ve performans sanatçısı olduğu anlaşılan insanlarla kaynıyordu. Tüm bunların amacı geçen yaz gemileri parçalayıp, koca koca kıyı kasabalarını yerle bir edecek şiddette fırtınalar gerçekleştiği için tanrıçadan affedici olmasını dilemekti.

Ayak parmaklarını büken Chaol'un gözleri avluda Yrene'i aradı. Kendi atını ve Yrene'in kısrağını doğu duvarındaki birkaç ahırın yanında görse de...Yrene'den hiçbir iz yoktu.

Dün Yrene gecikmiş, bu yüzden Chaol nizamiyede uyuklayana dek beklemiş, ardından seyislere atına çıkmasına yardımcı olmaları için el etmişti. Fakat kısrak Chaol'a getirildiğinde ona yardım etmek için öne çıkan dünkü –ona en çok yardım eden– muhafız oldu. Shen. Yrene ona bu isimle seslenmiş, muhafızı yakından tanıyormuş gibi selamlamıştı.

Chaol saraydaki tüm muhafızların Halha dili dışında çeşitli diller konuştuklarını bilse de Shen tek kelime etmeden onu sadece başını sallayıp selamladı. Chaol da ona aynı şekilde karşılık verip sessizce ata bindi. Kolları kendisini yukarı çekmek için verdiği çabayla gerilse de başarmıştı. Belki dünden daha kolay bir şekilde. Shen'in nöbet yerine dönmeden önce kendisine takdir edercesine göz kırptığına yemin edebilirdi.

Chaol muhafızın bu hareketinin üzerindeki etkisini düşünmemeye çalışarak biniş desteğinin kayışlarını bağladı. Sonra tam bir kargaşa içindeki avluya ve ötedeki açık kapılara göz attı. Muhafızlar tüm at arabalarının için, arabalardaki malların kraliyet emriyle getirtildiğini belgeleyen tüm kâğıtları kontrol ediyorlardı.

Güzel. Chaol kağanla birebir konuşmamış da olsa en azından biri ya da birileri kağanı dikkatli olması için uyarmıştı. Belki de Kashin yapmıştı bunu.

Güneş daha da yükselirken sıcak da arttı. Yrene hâlâ gelmemişti.

Sarayın içlerinde bir saat çaldı. Yrene bir saat gecikmişti.

Chaol'un bindiği kısrak gerginleşti ve sabırsızlandı. Chaol kısrağın kalın, terli boynunu sıvazlayıp mırıldandı.

On beş dakika daha geçti. Chaol kapılara, ötedeki caddeye göz gezdirdi.

Torre'den bir alarm sesi gelmemişti. Fakat orada öylece beklemek...

Chaol atı dizginleriyle azıcık dürtüp böğrüne hafifçe vurarak yürüttü.

Yrene'in geçtiği yolu dün zihnine yazmıştı. Belki o yoldan giderse Yrene'le karşılaşabilirdi.

Antica yarınki bayram için hazırlık yapan seyyar satıcılarla ve halkla kaynıyordu. Bir de büyük Derinlerin Leydisi için şimdiden kadeh tokuşturanlar, sokaklara dizili tavernaları ve lokantaları dolduranlarla ve bu yerlerin her birinde çalan müzisyenlerle.

Chaol'un Torre'nin baykuşlarla süslenmiş kapılarına ulaşması geçen seferkinin neredeyse iki katı zaman aldı. Bu yavaşlığın nedeni biraz da geçtiği her kalabalık sokakta ve ara sokakta gözlerinin Yrene'i aramasıydı. Fakat şifacıdan hiçbir iz yoktu.

Torre kapılarından geçtiklerinde Chaol ve atı terlemişti. Dünkü dersten kendisini tanıyan muhafızlar ona gülümsediler.

Chaol, Adarlan'da kaç kez bu şekilde karşılandığını görmüştü? Kaç kez bu tür karşılamaları önemsememişti?

Chaol siyah demir kapılardan cam saraya hiç beklemeden geçmişti hep. Orada kimlerin nöbet tuttuğuna, kimin yeterince tetikte olmadığına bakmak dışında bir şey yapmamıştı. O adamlarla talim yapmış, aileleri ve hayatları hakkında bilgiler edinmişti.

Onun adamları. Bir zamanlar *onun* adamlarıydılar.

Bu yüzden muhafıza karşılık olarak gülümsemesi gergin oldu. Lavanta kokusu etrafını saran Chaol, Torre avlusuna at sürerken onların parlak gözlerine ancak kısa bir süre bakabildi.

Fakat birkaç metre ilerledikten sonra duraksayıp kısrağını geri çevirdi. En yakınındaki muhafıza "Yrene Towers bugün kuleden ayrıldı mı?" diye sordu.

Kağanın sarayında olduğu gibi, Torre'nin muhafızları da en az üç dili akıcı bir şekilde konuşuyorlardı: Kuzey kıtasının dili

Halha'yı ve doğudaki diyarların dilini. Erilea'nın her köşesinden ziyaretçiler geldiğinden Torre kapılarını tutan muhafızların üç yaygın dili akıcı konuşmaları gerekiyordu.

Chaol'un önündeki muhafız başını iki yana salladı. Yakıcı sıcakta koyu renkli teninden aşağı terler akıyordu. "Henüz hayır, Lord Westfall."

Yrene'in Chaol'la ilgilenemeyecek kadar acil işleri olabilirdi. Bu yüzden belki Chaol'un onu araması kabalıktı.

Başını sallayıp teşekkür eden Chaol bir kez daha benekli atı Torre'ye çevirdi. Tam kulenin solunda kalan avluya yöneleceği sırada yaşlı bir ses aşağısından "Lord Westfall," dedi. "Sizi dışarı çıkmış, dolaşırken görmek ne güzel."

Hafiza. Baş Şifacı, Chaol'un birkaç metre ötesinde dikiliyordu. İnce kolunda bir sepet, iki yanında iki orta yaşlı şifacı vardı. Muhafızları eğilince Chaol onlara başını eğip karşılık verdi.

Chaol selamlaşma sözcükleri yerine "Yrene'i arıyordum," demeyi seçti.

Hafiza'nın ak kaşları kalktı. "Bu sabah yanınıza gelmedi mi?"

Chaol'un içi endişeyle doldu. "Hayır, belki de o geldiğinde ben..."

Hafiza'nın yanındaki şifacılardan biri öne çıkıp Baş Şifacı'ya bir şeyler mırıldandı. "Yatıyor, leydim."

Hafiza kaşlarını kaldırıp kadına baktı. "Hâlâ mı?"

Kadın başını salladı. "Tükenmiş halde. Eretia bir saat önce ona göz atmaya gitti. Uyuyormuş."

Hafiza'nın dudakları gerildi. Chaol kadının ona ne diyeceğini bildiğini hissetti. Daha kocakarı lafa gitmeden suçluluk duydu. "Güçlerimiz büyük işler başarabilir Lord Westfall fakat bedeli de büyüktür," dedi Hafiza. "Yrene..." Hafiza ya kendi anadilinde konuştuğundan ya da Lord Westfall daha da çok suçluluk duymasın diye sözcükleri özenle seçmeye çalıştı. "Dün gece geldiğinde faytonda uyuyakalmış. Odasına taşınarak götürülmesi gerekti."

Chaol yüzünü buruşturdu.

Hafiza, Chaol'un çizmelerine eliyle birkaç kez, hafifçe dokundu. Chaol kadının dokunuşunu ayak parmaklarında hissettiğine ye-

min edebilirdi. "Endişe edilecek bir şey yok lordum. Bir gün uyur, sonra yarın sabah saraya dönmüş olur."

Chaol "Yarın bayram," dedi, "izin kullanabilir."

Hafiza kıkırdadı. "Bayram tatillerini iple çeken biri olduğunu sanıyorsanız Yrene'i iyi tanımamışsınız demektir." Hafiza parmağıyla Chaol'u işaret etti. "Fakat siz o gün tatil yapmak istiyorsanız bunu Yrene'e kesinlikle söylemelisiniz. Çünkü muhtemelen gündoğumunda kapınızı çalmış olur."

Chaol gülümsedi. Tepesinde yükselen kuleye bakarken bile.

"Tazeleyici bir uyku bu," diye açıkladı Hafiza. "Tamamen doğal bir durum. Bunun sizi rahatsız etmesine izin vermeyin."

Soluk renkli kuleye son kez bakan Chaol başını salladı ve atını kapılara çevirdi. "Size eşlik edebilir miyim?"

Hafiza'nın gülümsemesi kuşluk vakti güneşi kadar parlaktı. "Kesinlikle edebilirsiniz Lord Westfall."

Baş Şifacı sırf eline dokunmak ya da onun ellerine dokunmasını istemek için hemen her mahallede durduruluyordu.

Kutsal. Mukaddes. Aziz.

Torre'den altı blok öteye varmaları bile otuz dakika aldı. Hafiza ve yanındakiler sessiz bir sokaktaki mütevazı bir eve girdiklerinde Chaol onları beklemeyi önerse de kadınlar bu isteğini reddettiler.

Chaol sokaklar keşif yapamayacağı kadar kalabalık olduğundan saraya döndü.

Fakat atını kalabalıklar arasında sürerken bile o soluk renkli kuleden –ufuktaki o devden– gözlerinin sıkça soluk renkli kuleye kaydığını fark etti. O kulede uyuyan şifacıya.

Yrene bir buçuk gün uyumuştu.

Bu kadar uzun süre uyumak istemezdi. Tuvalet ihtiyacını giderecek ve hayatta olduğundan emin olmak için eliyle onu dürten Eretia'yı kışkışlamak için gereken gücü güçbela toplamıştı.

Dünkü –şafak öncesi gri ışıkta giyinirken iki gün geçtiğini fark etti– şifa seansı Yrene'i mahvetmişti. Sonrasında burnunun kana-

dığı o küçük ilerlemenin acısı çıkmıştı.

Fakat Chaol'un ayak parmakları hareket etmişti. Yrene'in büyüsünü geçirdiği o kanallar, Chaol'un içinde hızla gezinen o ışık noktacıkları ise... O kanallar hasar görmüştü fakat Yrene, Chaol'un içindeki o yıpranmış, küçücük iletişim hatlarını ağır ağır yenilemeye başlayabilirdi... Fakat uzun ve zorlu bir süreç olacaktı bu...

Yrene, Tehome Günü'nde erkenden kalkmasına sadece suçluluğun neden olmadığını biliyordu.

Chaol Adarlan'lıydı... Bu yüzden Yrene onun o gün tatil yapacağından şüpheliydi.

Yrene, Torre avlusuna girip duraksadığında şafak neredeyse sökmüştü.

Güneş kompleksin duvarlarına ulaşmış, mora çalan gölgeyi altın sarısı ışığının huzmeleriyle yarmaya başlamıştı.

O güneş ışığı huzmelerinin içinden birinde Chaol'un kahverengi saçlarının arasında belli belirsiz altın sarısı teller ışıldarken...

"Hanımefendi uyanmışlar," dedi Lord Chaol.

Yrene öne doğru yürüdü. Çakıllar uyku mahmuru şafakta gürültülü tıkırtılar çıkarıyordu. "Buraya kadar at mı sürdün?"

"Tek başıma."

Yrene, Chaol'un atının yanındaki beyaz kısrağa sadece bir kaşını kaldırarak tepki verdi. "Ve diğer atı da getirdin, öyle mi?"

"Kusursuz bir centilmenim ne de olsa."

Yrene kollarını kavuşturup at üstündeki Chaol'a kaşlarını çattı. "Sonrasında hareketlilik oldu mu?"

Chaol'un gözlerini aydınlatan sabah güneşi o gözlerin kahverengisini altın sarısına çalan bir renge çeviriyordu. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Sorumu yanıtla lütfen."

"Sen benimkini yanıtla."

Kısa bir süre Yrene hayretle Chaol'a baktı. Kaşlarını çatmayı düşündü. "Ben iyiyim," deyip bir elini umursamazca salladı. "Fakat sen daha fazla..."

"Yeterince dinlendin mi?"

Yrene, Chaol'a bu kez gerçekten hayretle baktı. *"Evet."* O da kaşlarını çattı. "Ve bu seni ilgilendirmez."

"Kesinlikle ilgilendirir."

Chaol bunu son derece *sakince* söylemişti. *Erkeksi* bir sahiplenmeyle. "Adarlan'da kadınların erkeklerin her sözünü emir saydıklarını biliyorum. Fakat burada. Seni ilgilendirmediğini söylüyorsam, *ilgilendirmiyordur*."

Chaol, Yrene'e yarım yamalak bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Demek bugün yine düşmanlığa döndük."

Yrene çığlık atmamak için kendisini tuttu. "*Biz* hiçbir şeye dönmedik. Ben şifacı, sen de hastamsın ve sana parmaklarının son durumunu..."

Dünyanın en mantıklı sözlerini ediyormuş gibi "Dinlenmediysen," dedi Chaol, "yanıma yaklaştırmam seni."

Yrene'in ağzı açılıp kapandı. "Ve buna *nasıl* karar verebiliyorsun?"

Chaol'un gözleri ağır ağır Yrene'in üzerinde gezindi. Bedeninin her karışı üzerinde.

Yrene'in kalbi o uzun bakış karşısında küt küt attı. O gözlerin amansızca odaklanışı karşısında. "Güzel renk," dedi Chaol. "Duruşu iyi. Kesinlikle küstahlıkta da iyi."

"Ben kimsenin kıymetli atı değilim, tıpkı senin de kendin için söylediğin gibi."

"İki gün önce."

Yrene ellerini beline götürdü. "Ben iyiyim. Peki *sen* nasılsın?" Her bir sözcüğü vurgulayarak söylemişti.

Chaol gözlerini devirdi. "Kendimi pek de iyi hissetmiyorum Yrene. Sorduğun için teşekkür ederim."

Yrene. İçinden Chaol'un atının üzerine çıkıp onu boğazlamak gelmese onun ismini söyleyişi karşısında ayak parmaklarının nasıl da büküldüğü üzerine düşünebilirdi.

Fakat Yrene "Şefkatimi aptallıkla karıştırma," dedi. "Herhangi bir ilerleme ya da gerileme olduysa bunları ortaya ben çıkaracağım."

"Şefkatin buysa kötü yanını görmek istemem."

Yrene, Chaol'un bu sözleri şakasına söylediğini bilse de... Sırtı gerildi.

Chaol bunu fark etmiş gibiydi. Eyerinden aşağı eğildi. "Şakaydı Yrene. Sen bana karşı çok cömerttin... Şakaydı."

Yrene omuz silkip beyaz ata doğru gitti.

Belki ikisinin arasındaki gerilimi yatıştırmak için Chaol "Şifacıların durumu nasıl?" diye sordu. "Saldırının sonrasında?"

Kısrağın dizginlerini tutarken Yrene'in omurgasından yukarı bir ürperti çıktı. Ata binmek için hamle etmedi. Yrene ölen şifacının gömülmesi için yardım etmek istemişse de Hafiza onun teklifini geri çevirmiş, Yrene'in gücünü Lord Chaol Westfall'a harcamasını söylemişti. Fakat bu, iki gün önce şifacının Torre'nin altındaki ölüm odasını ziyaret etmekten alıkoymamıştı onu. Kayalardan yontulmuş odanın merkezindeki taş levhaya yatırılmış, kurumuş bedeni; o meşinimsi, kurutulmuş yüzü, kâğıt inceliğindeki deriden fırlamış kemikleri görmekten alıkoymamıştı. Oradan ayrılmadan önce Yrene dün şifacıyı kulenin altındaki mahzenmezara gömdüklerinde yorgunluktan uyuduğu için yapamadığını yapıp, Silba'ya dua etmişti.

Yrene yüksek kuleye kaşlarını çatıp baktı. Kulenin varlığı onu hep rahatlatmışsa da... Hafiza ve Eretia ne kadar çabaladılarsa da kütüphanedeki o geceden beri koridorlarda, kulede bir sessizlik hüküm sürüyordu. Sanki zamanında orayı dolduran ışık sönmüş gibi.

Yrene nihayet "Her şeyin normal gittiği hissini korumaya çabalıyorlar," dedi. "Sanırım..bunu kim yaptıysa ona meydan okumak için. Hafiza ve Eretia diğerlerine örnek oldular; sakin davranarak, işlerine odaklanarak ve her fırsatta gülümseyerek. Bu da diğer kızların korkusuna olumlu etki ediyor."

Chaol "Bir derste daha size yardımcı olmamı istersen hizmetindeyim," dedi.

Yrene dalgınca başını salladı. Başparmağını yuların üzerinde gezdirdi.

Uzun bir sessizlik oldu. Lavantaların ve saksıdaki limon ağaçlarının kokusuyla dolu bir sessizlik. Ardından... "Gerçekten şafakta odama çatkapı dalacak mıydın?" diye sordu Chaol.

Yrene gözlerini sabırlı, beyaz kısraktan Chaol'a çevirdi. "Yatakta aylaklık edecek tipte birine benzemiyorsun," dedi. Kaşlarını kaldırdı. "Fakat Yüzbaşı Faliq'le birlikte..."

"İstersen şafakta gelebilirsin."

Yrene başını salladı. Her ne kadar genellikle uykuya *bayılsa* da. "Ziyaretine gelmeden önce bir hastanın durumunu gözden geçirecektim. Zira...zaman kaybetmeye meyilliyiz." Chaol yanıt vermeyince Yrene "İki saat sonra sarayda buluşabiliriz, tabii sen..."

"Ben de seninle gelebilirim. Senin için sakıncası yoksa."

Yrene dizginleri elinden bıraktı. Chaol'u, Chaol'un bacaklarını süzdü. "Gitmeden önce seninle bazı egzersizler yapmak istiyorum."

"At üstünde mi?"

Yrene, Chaol'a doğru yürüdü. Çakıl taşları ayakkabılarının altında hışırdadı. "Aslen çoğu insan için başarılı sonuçlanan bir tedavi çeşidi... Sadece omurga yaralanması vakalarında da değil. At binerken atın yaptığı hareketler diğer birçok faydanın yanı sıra sinirlerin duyusal gücünü artırır." Yrene, Chaol'un desteğinin kayışını çözüp ayağını mahmuzdan çıkardı. "Geçen yıl steplerde zorlu bir av sırasında atından düşen genç bir savaşçıyı tedavi etmiştim. Yarası neredeyse sizinkinin aynısıydı. Kabilesi ben oraya gitmeden önce biniş desteğini tasarlamıştı. Çünkü dört duvar arasında kalmak ona size olduğundan da zor geliyordu."

Chaol güldü. Ellerini saçlarında gezdirdi.

Yrene, Chaol'un ayağını kaldırıp üzerinde oturduğu atı ürkütmemeye özen göstererek çevirmeye başladı. "Savaşçıya egzersizleri yaptırmak –terapi uygulamak– çok zahmetli bir işti. *Gir*'inde kapalı kalmaktan nefret ediyor, temiz havayı yüzünde hissetmek istiyordu. Bu yüzden kendi huzurunu kaçırmamak için onu eyere çıkardım. Biraz at sürdürdüm. Egzersizleri de o at sırtındayken yaptık. Karşılığında sadece çadırda daha kapsamlı egzersizler yapmamızı istedim. Fakat at üstünde öyle ilerleme kaydetti ki te-

davimizin ana parçalarından birine dönüştü bu." Yrene, Chaol'un bacağını nazikçe büküp düzleştirdi. "Ayak parmaklarından ötesini pek de hissedemediğini biliyorum..."

"Hiç hissetmiyorum."

"...fakat senden o parmakları oynatmaya odaklanmanı istiyorum. *Yapabildiğin kadar çok.* Bacağının geri kalanını da. Fakat ben bunu yaparken ataklarına odaklan."

Chaol sustu. Onun bacağını oynatan Yrene başını yukarı çevirip ona bakmaya tenezzül etmedi. Chaol at üzerindeyken ona elinden geldiğince egzersiz yaptırmaya başladı. Chaol'un bacağının ağırlığı bile onu terletmeye yeterliydi. Fakat Yrene devam etti. Çekip büktü, çevirdi, düzeltti. Chaol'un çizmelerinin altındaki kalın deri şişip indi...ayak parmaklarını büküyor, deriyi itiyordu.

Yrene, Chaol'a "Güzel," dedi. "Devam et."

Chaol'un ayak parmakları deriyi bir kez daha gerdi. "Stepler... Kağanın halkının anavatanı."

Yrene yanıt vermeden bir egzersiz serisine daha başladı. Bu sırada Chaol'a ayak parmaklarını sürekli hareket ettirerek. Chaol'un bacağını yeniden desteğin içine ve mahmuza yerleştirip atı rahatsız etmeden hayvanın önüne dolandı. Chaol'un diğer bacağını da desteğin kayışlarından kurtardıktan sonra "Evet," dedi. "Güzel, bozulmamış bir diyar. Çimlik tepeler ufukta alabildiğine uzanır. Tepeler sadece seyrek çam ormanlarıyla ve çorak dağlarla bölünür." Yrene, Chaol'un bacağının ağırlığı altında homurdandı. Aynı egzersizleri öbür bacağa da uygulamaya başladı. "İlk kağanın kıtayı sadece yüz bin askerle fethettiğini biliyor muydun? Ya bunu dört yılda başardığını?" Yrene etraflarındaki uyanan şehri hayranlıkla izledi. "Kağanın halkının öyküsünü bilsem de steplere gittiğimde Kashin bana..." Yrene sustu. O son iki sözcüğü geri alabilseydi keşke.

"Prens oraya seninle mi gitti?" Sakin, rahat bir soruydu bu. Yrene, Chaol ayak parmaklarını oynatmaya devam etsin diye eliyle onun ayağına birkaç kez hafifçe vurdu. Chaol da hafifçe gülerek emre itaat etti.

"Kashin ve Hafiza da benimle gittiler. Orada bir aydan uzun süre kaldık." Yrene, Chaol'un ayağını yukarı aşağı hareket ettirdi. Yavaşça ve özenle hareketleri tekrarladı. Evet, iyileşme sürecinde büyünün etkisi oluyordu. Fakat fiziksel unsurlar da büyü kadar önemli bir rol oynuyordu. "Ayak parmaklarını elinden geldiğince çok oynatıyor musun?"

Chaol güldü. "Evet, hanımım."

Yrene gülümsemesini gizledi. Chaol'un bacağını kalçası elverdiğince esnetip küçük, dairesel hareketler yaptırdı.

"Sanırım Prens Kashin içindekileri steplere yaptığınız o yolculukta döktü."

Yrene az kalsın Chaol'un bacağını elinden düşürecekti. Öfkeli gözlerle ona baktı. O kahverengi gözlerde hislerini açık etmeyen bir nüktecilik vardı. "Seni ilgilendirmez."

"Bunu söylemek hoşuna gidiyor. Hem de kendin sana her şeyi anlatmam için çok hevesliyken."

Yrene gözlerini devirip Chaol'un bacağını dizden büktü. Bacağı dizden esnetip serbest bıraktı. Uzunca bir aranın ardından "Kashin orada edindiğim arkadaşlardan biriydi," dedi. "Herhangi bir yerde edindiğim arkadaşlardan biri."

"Ya?" Bir duraklama. "Ve o arkadaşlığı ilerletmek istediğinde..."

Yrene nihayet Chaol'un bacağını indirdi ve yeniden desteğe bağlayıp ellerine Chaol'un çizmelerinden bulaşan tozu silkeledi. Kalçalarını beline götürüp ona baktı. Yükselen günışığı karşısında gözlerini kısarak. "İlerletmek istemedim. Ona da bunu söyledim. Hepsi bu."

Chaol'un dudakları bir gülümsemeyle büküldü. Yrene nihayet bekleyen kısrağa yaklaşıp eyere çıktı. Sırtını dikleştirip elbisesinin bacaklarına düşen etekliğini düzelttikten sonra Chaol'a "Amacım Fenharrow'a dönmek," dedi. "Bana en çok ihtiyaç duyulan yerde insanlara yardım etmek. Kashin'e karşı bu hayalden vazgeçecek kadar güçlü hislerim olmadı."

Chaol'un gözlerinde anlayışlı bir ifade belirdi. Bu konuda bir şeyler söyleyecekmiş gibi ağzını açtı. Fakat sadece başını sallayıp

tekrar gülümsedi ve "Vazgeçmediğine sevindim," dedi. Yrene bir kaşını soru sorar gibi kaldırdı. Chaol'un gülümsemesi daha da yayvanlaştı. "Sen burada bana emirler yağdırmasan kim bilir nerede olurdum ben?"

Yrene kaşlarını çattı. Dizginleri eline alıp atı kapılara doğru sürdü. Sertçe "O eyerde rahatsızlık ya da gıdıklanma hissetmeye başlarsan bana söyle..." dedi. "Bir de elinden geldiğince sıkça ayak parmaklarını oynatmaya çalış."

Hakkını teslim etmek gerekirdi ki Chaol itiraz etmedi. Sadece yarım yamalak bir gülümsemeyle "Önden git, Yrene Towers," dedi.

Yrene kendisini zorlamaya çalışsa da...ikisi uyanan şehre doğru at sürerken dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı.

20

Şehrin büyük bir kısmı Tehome'yi onurlandırmak için yapılacak gündoğumu töreni için rıhtımlarda olduğundan sokaklar sessizdi. Chaol o gün sadece en hasta insanların yataktan çıkmayacağını düşündü. Bu yüzden güneşli ve tozlu bir sokakta viran bir evin kapısına vardıklarında şiddetli öksürüklerle karşılanmalarına şaşmadı.

Öksürük sesleri daha Yrene kapıya varmadan gelmişti. Tekerlekli sandalyesi olmadığından Chaol at üstünde kalacaktı. Fakat attan inen Yrene bu konuda hiçbir şey söylemedi. Kısrağını sokağın aşağısındaki bir bağlama kazığına bağlayıp eve doğru yürüdü. Bu sırada Chaol sık sık –çizmelerin içinde yapabildiği kadar– ayak parmaklarını kımıldatıyordu. Bu hareketi yapabilmesinin bile bir lütuf olduğunu biliyordu. Fakat bu iş beklediğinden daha fazla konsantrasyon ve enerji gerektiriyordu.

Chaol hâlâ ayak parmaklarını esnetirken yaşlı bir kadın evin kapısını açtı. Yrene'i görünce iç çeken kadın Halha dilinde ağır ağır konuştu. Anlaşılan şifacının kendisini anlayabilmesi için yapıyordu bunu. Çünkü Yrene eve girip kapıyı açık bıraktıktan sonra konuşmaya başladığında sözcükler ağzından tereddütlü ve hantalca çıktı. Yine de Chaol'dan iyi konuşuyordu.

Chaol sokaktan evin açık pencerelerinin ve kapısının ötesindeki, boyalı pervazın hemen altındaki yatağı görebiliyordu. Belli ki

yatak oraya hasta temiz hava alabilsin diye yerleştirilmişti.

Yatakta yaşlı bir adam vardı. Öksürüklerin kaynağı oydu demek.

Yrene yaşlı kadınla konuştuktan sonra yaşlı adama yürüdü. Sonra bodur, üç ayaklı bir kanepeyi kendisine çekti.

Chaol atının boynunu okşadı. Ayak parmaklarını tekrar kımıldattı. Bu sırada Yrene adamın yaşlı elini eline alıp diğer elini alnına götürdü.

Yrene'in tüm hareketleri nazik ve sakinceydi. Yüzü ise...

Yüzünde hafif bir gülümseme vardı. Daha önce Chaol'un hiç görmediği türde bir gülümseme.

Yrene ikisinin arkasında parmaklarını sıkan kadına bir şeyler söyledi. Ardından adamın üzerindeki ince battaniyeyi kaldırdı.

Chaol yaşlı adamın göğsünde ve karnında kabuklaşmış yaraları görünce yüzünü buruşturdu. Hatta yaşlı kadın da.

Fakat Yrene gözünü bile kırpmadı. Elini adama doğru uzatırken yüzündeki dingin ifade bir an olsun değişmedi. Parmaklarından ve avucundan beyaz bir ışık çıktı.

Yrene'in göğsüne, yaraların en kötülerinin üzerine elini koyduğu yaşlı adam bilinçsiz de olsa bir nefes aldı.

Uzun dakikalar boyunca Yrene elini orada tuttu. Kaşları çatıldı. Işık avucundan adamın göğsüne akıyordu.

Yrene elini kaldırdığında...yaşlı kadın ağladı. Yrene'in ellerini tek tek, tekrar tekrar öptü. Yrene sadece gülümsedi. Sonra kadının sarkan yanağını öpüp ona adamın bakımı konusunda sıkıca uygulanması gereken talimatlar verip onunla vedalaştı.

Yrene'in yüzündeki güzel gülümseme ancak kapıyı ardından kapatıp evden çıkmasıyla kayboldu. Tozlu kaldırım taşlarına göz gezdirip ağzının gerilmesiyle. Chaol'un orada olduğunu unutmuştu sanki.

Chaol'un atı kişneyince Yrene başını kaldırdı.

"İyi misin?" diye sordu Chaol.

Yrene sadece bağladığı kazıktan ayırıp ata bindi. İkisi atlarını ağır ağır sürerken alt dudağını ısırdı. "Gidişatı kötü bir hastalığı var. Beş aydır hastalıkla savaşıyoruz. Bu kez fena alevlendi..." Yre-

ne başını iki yana salladı; hayal kırıklığı içinde. Kendisine karşı duyduğu hüsranla.

"Tedavisi yok mu?"

"Bazı hastalarda hastalık yenilse de bu kez konak... Adam çok yaşlı. Ne zaman hastalığı bedeninden attığımı sansam, geri geliyor." Yrene bir nefes verdi. "Bu noktada ona bir çözüm sunmuyormuşum, zaman kazandırıyormuşum gibi hissediyorum."

Chaol, Yrene'in gergin çenesine baktı. Kendisinden mükemmellik bekleyen bir insandı. Başkalarından beklemezken. Hatta ümit bile etmezken.

Chaol'un ağzından sözler dökülüverdi: "Ziyaret etmen gereken başka hastalar var mı?"

Yrene kaşlarını çatıp Chaol'un bacaklarına baktı. Çizmesinin ucuna doğru ittiği ayak başparmağına. Deri parmağın hareketiyle inip kalkıyordu. "Saraya dönüp..."

"Dışarıda olmak hoşuma gidiyor," dedi Chaol. "Sokaklar boş. İzin ver de..." Cümlesinin sonunu getiremedi.

Fakat Yrene onu anlar gibiydi. "Şehrin diğer ucunda genç bir anne var." Epey uzun bir yolculuktu bu. "İki hafta önce yaptığı zorlu bir doğumun etkisini yeni yeni üzerinden atıyor. Onu ziyaret etmek istiyordum."

Chaol fazla rahatlamış görünmemeye çalıştı. "O halde gidelim."

Gittiler. Sokaklar yine boştu. Yrene ona bunun nedeninin kuşluk vaktine dek süren tören olduğunu söyledi. İmparatorluğun tanrıları üstünkörü bir araya getirilmiş de olsa insanların çoğu bu ayrı ayrı tanrıların bayramlarına katılıyordu.

Yrene bunun dini hoşgörünün eseri olduğunu söylemişti. İlk kağanın el üstünde tuttuğu bir kavramdı. Haleflerinin de. İnanç çeşitliliğini baskı altında tutmak kağanın imparatorluğunda ancak anlaşmazlığa neden oluyordu. Bu yüzden de kağan tüm inançları özümsemişti. Aslen bazılarını birden çok tanrıyı tek tanrıda birleştirerek. Fakat her zaman inanç özgürlüğünü korkmadan yaşamak isteyenlere izin vererek.

Chaol, Yrene'e kağan hükümdarlığının tarihi hakkında okurken inanç özgürlüğünün bir diğer faydasını öğrendiğinden bahsetti: Diğer krallıklarda farklı dinlerden azınlıklara kötü muamele edilmesi çok sayıda gönüllü casusun ortaya çıkmasına neden oluyordu.

Yrene bunu zaten biliyordu... Chaol'a kendi...konumunu korumak için hiç casus kullanıp kullanmadığını sordu.

Chaol ona olumsuz yanıt verdi. Bir zamanlar gizlilikle çalışan adamları olduğuna ise değinmedi. Fakat o adamlar Aedion'ın ve Ren Allsbrook'un görevlendirdiği casuslar gibi değildiler. Chaol o baharda ve yazda o casuslarla bizzat birlikte çalışmıştı. Fakat eski muhafızlarından bahsetmek... Sustu.

Sonrasında Yrene sessizliğini korudu. Chaol'un sessizliğinin konuşacak bir şey bulamamasından kaynaklanmadığını sezmiş gibi.

Yrene, Chaol'u şehrin küçük bahçelerle ve parklarla dolu; evlerin mütevazı fakat bakımlı olduğu bir mahallesine getirdi. Tam bir orta sınıf mahallesiydi bu. Burası Chaol'a bir nebze Rifthold'u anımsatmıştı... Aradaki fark ise burasının daha temiz ve renkli olmasıydı. Sabah sokaklar o kadar sessizken bile mahalle hayat doluydu.

Özellikle de önünde durdukları şık, küçük ev. Evdeki güleç, genç kadın onları bir kat yukarıdaki pencereden görünce Halha dilinde Yrene'e seslendi ve pencereden ayrılıp gözden kayboldu.

"Eh, bu da *o* soruyu yanıtlıyor," diye mırıldandı Yrene. Tam o anda ön kapı açılıp o kadın kucağında tombul bir bebekle belirdi.

Anne, Chaol'u görünce duraksasa da onu nazikçe başını sallayıp selamladı.

Kadın, Chaol'a sevimlice gülümseyip yüzünü Yrene'e çevirdi, ona kaşlarını kaldırıp baktığında o gülümseme muzip bir hal aldı.

Yrene güldü... Çıkardığı ses... Ses ne denli güzel olsa da yüzündeki gülümsemeyle kıyas kabul etmezdi. Yüzündeki neşeyle.

Chaol hiç o kadar güzel bir yüz görmemişti.

Atından inip tombul –kısa süre önce doğmuş, sağlıklı bebeğin

bir portresi gibi olan– bebeği annenin uzanan kollarından alan Yrene'in yüzü. "Ay ne güzel şeysin sen," dedi Yrene. Bir parmağını bebeğin yuvarlak yanağında gezdirdi.

Anne gülümsedi. "Bir larva gibi şişman." Chaol'un dilinde konuşmuştu. Ya Yrene kadınla o dilde konuştuğundan ya da Chaol'un Antica'lıların çeşitli yüz hatlarından çok farklı hatlarını fark ettiğinden. "Domuz gibi de aç hep."

Yrene bebekle beraber başını salladı; bir o yana bir bu yana sallandı. Kızı avutacak sesler çıkardı. "Emzirme iyi gidiyor mu?"

"Bıraksam gece gündüz göğsüme yapışacak," diye yakındı anne. Chaol'un yanında bu konuları tartışmaktan utanır gibi bir hali yoktu hiç.

Yrene kıkırdadı. Kızın parmağına küçük elini doladığında gülümsemesi daha da yayvanlaştı. "Olabildiğince sağlıklı görünüyor," dedi. Sonra anneye baktı. "Ya sen nasılsın?"

"Bana verdiğin perhizi uyguluyorum. Banyoların da faydası oldu."

"Kanama olmuyor mu?"

Anne başını iki yana salladı. Sonrasında Chaol'u fark etmiş gibiydi. Çünkü bu son sözler ağzından biraz daha sessizce çıkmıştı. Chaol bir anda sokaktaki binaları *çok* ilginç bulur oldu. "Bilmem... ne kadar zaman alır?" diye sordu kadın. "Yani kocamla..."

Yrene güldü. "Yedi hafta daha bekle."

Kadın isyan dolu, tiz bir çığlık attı. "Fakat beni *iyileştirmiştin*."

"Ve sen az kalsın ben seni iyileştirmeden kanamadan ölecektin." Yrene'in sözleri tartışmaya yer bırakmıyordu. "Bedenine dinlenmesi için zaman tanı. Başka şifacılar sana en az sekiz hafta beklemeni salık verirlerdi. Fakat... Sen yedi hafta sonra bir dene. *Herhangi bir rahatsızlık* duyarsan..."

"Biliyorum, biliyorum," dedi kadın. Elini salladı. "Epey...zaman oldu."

Yrene bir kahkaha daha attı. Chaol'un kendisine baktığını fark eden şifacı "Eh, bu noktada biraz daha uzun süre bekleyebilirsin," dedi.

Kadın, Yrene'e buruk bir gülümsemeyle baktı. Sonra mırıldanan bebeğini geri aldı. "Ben iyi vakit geçiremediğimden *senin* geçirmeni gerçekten isterim," dedi.

Chaol kadının imalı bakışını Yrene'den önce fark etti.

Sonra Yrene'in afallayıp kaskatı kesilişini ve yüzünün kızarmasını epey keyifle izledi. "Dur biraz... Yo. Ben... Hayır..."

Yrene'in o *hayır* sözcüğünü söyleyişi ise... Chaol bundan hiç keyif almamıştı.

Kadın sadece güldü. Bebeği biraz daha yukarı kaldırıp hoş evinin yolunu tuttu. "Kesinlikle isterim."

Kapı kapandı.

Yüzü hâlâ kıpkırmızı olan Yrene, Chaol'a doğru döndü. Gözlerini onun gözlerinden bariz bir şekilde kaçırarak. "Sabitfikirli biri."

Chaol kıkırdadı. "Üzerine basa basa *hayır* denecek biri olduğumu fark etmemişim."

Yrene, Chaol'a öfkeyle bakıp kısrağına bindi. "Hastalarla yatağımı paylaşmam. Ve sen Yüzbaşı Faliq'le birliktesin." Sonra hemen "Ayrıca..." diye devam edecek oldu.

"Bir kadını memnun edecek formda değil miyim?"

Chaol ağzından çıkan sözlere şaşırmıştı. Yine de Yrene'in gözlerinin alevlenmesini görmek gururunu epey okşamıştı.

"Hayır," dedi Yrene. Bir şekilde daha da kızararak. "Konu kesinlikle bu değil. Fakat sen...sensin işte."

"Gücenmemeye çalışıyorum."

Yrene elini salladı. Gözlerini Chaol'dan kaçırdı. "Ne demek istediğimi anlıyorsun."

Adarlan'lı bir erkek olduğunu mu, zamanında krala hizmet ettiğini mi anlamalıydı? Evet, kesinlikle anlıyordu. Fakat Chaol, Yrene'e insaf etmeye karar verip "Şaka yapıyordum Yrene," dedi. "Ben...Nesryn'le birlikteyim."

Yrene yutkundu. Hâlâ deli gibi kızarıyordu. "Bugün nerede o?"

"Ailesiyle törene katılmaya gitti." Nesryn, Chaol'u davet etmemiş, Chaol da ona o gün onunla at binmekten vazgeçtiğini söylemişti. Fakat şimdi buradaydı işte.

Yrene dalgınca başını salladı. "Bu gece partiye gidecek misin? Saraydaki partiye?"

"Evet. Ya sen?"

Yrene bir kez daha başını salladı. Resmi bir sessizliğin ardından "Bugün üzerinde çalışmaya çekiniyorum... Yine zamanın nasıl geçtiğini fark etmeyiz de partiyi kaçırırım diye."

"Partiyi kaçırman çok mu kötü olur?"

Bir köşeden dönerlerken Yrene, Chaol'u süzdü. "Gitmezsem içlerinden bazıları gücenir. Büyük Derinlerin Leydisi gücenmese de. Beni daha çok hangisinin korkuttuğunu bilmiyorum." Chaol kıkırdarken Yrene konuşmasını sürdürdü: "Hasar bana bir elbise ödünç verdi. Partiye gitmem için. Yoksa onun gazabına maruz kalırım."

Yrene'in yüzüne karamsar bir ifade oturdu. Chaol bunun nedenini soracakken Yrene "Şehri turlamak ister misin?" diye sordu.

Chaol gözlerini Yrene'e dikti. Ondan gelen teklife şaşırmıştı.

"Tarihi *o kadar* da bilmediğimi itiraf edeyim. Fakat işim gereği her mahalleye uğradım. Bu yüzden en azından kaybolmayız ve..."

"Evet," diye fısıldadı Chaol. "Evet."

Yrene'in gülümsemesi çekingenceydi. Sessiz.

Fakat Chaol'a rehberlik etmek için atını onun önünden sürdü. Törenler sona erip de kutlamalar başladığında sokaklar da dolmaya başladı. Kahkahalar atan insanlar bulvarlardan ve ara sokaklardan akıyor, her yerden müzik sesleri geliyor, yiyecek ve baharat kokuları Chaol'un etrafını sarıyordu.

Chaol sıcağı, kavurucu güneşi, ara sıra ayak parmaklarını oynatmayı unuttu. Şehrin dolambaçlı mahallelerinde at sürerlerken kubbeli tapınaklara ve ücretsiz kütüphanelere hayran kaldı. Yrene, Chaol'a hantal sikkeler yerine kullandıkları –arkası ipekli ve karadut kabuğundan üretilmiş– kâğıt paraları gösterdi.

Yrene, Chaol'a kendisinin en sevdiği şekerli yiyecekten aldı. Keçiboynuzundan yapılmış bir şeker. Karşılarına çıkan herkese gülümsedi. Fakat Chaol onun gülümsemesinden nadiren nasiplenmişti.

Yrene hiçbir sokağa gitmekten çekinmiyor, hiçbir mahalle ya da ara sokak onu korkutmuyordu. Evet, burası bir tanrı şehriydi.

Ayrıca bir öğrenim, ışık, konfor ve refah şehriydi.

Güneş en tepeye ulaştığında Yrene, Chaol'u yemyeşil, halka açık bir bahçeye götürdü. Bahçenin yüksek ağaçları ve sarmaşıkları amansız güneş ışınlarını kesiyordu. Yürüme yollarının oluşturduğu labirentten geçtiler. Bahçe herkes kuşluk vakti ziyafetinde olduğundan neredeyse boştu.

Yükseltili çiçek tarhları çiçeklerle dolup taşıyor, sarkan eğreltiotları denizden gelen serin esintiyle kımıldanıyor, kuşlar yüksek yaprakların örtüsü altında birbirlerine sesleniyorlardı.

Yrene uzun, sessiz dakikaların ardından "Sence..." dedi, "bir gün..." Alt dudağını çiğnedi. "Bizim de böyle bir yerimiz olabilir mi?"

"Adarlan'da mı?"

"Herhangi bir yerde," dedi Yrene. "Fakat evet... Adarlan'da, Fenharrow'da. Eyllwe şehirlerinin de bir zamanlar böyle güzel olduğunu işitmiştim. Şeyden önce..."

İkisinin arasındaki gölgeden, Chaol'un kalbindeki gölgeden önce.

"Öyleydiler," dedi Chaol. Bir zamanlar o şehirlerde yaşayan, o şehirleri seven prensese dair düşüncelerini bastırdı. Chaol'un yüzündeki yara izi bile sancımıştı sanki. Fakat Yrene'in sorusu üzerine düşündü. Hafızasındaki gölgelerden de Aedion Ashryver'ın sesini işitti.

Sence diğer kıtalardaki, tüm o denizlerin ötesindeki insanlar hakkımızda ne düşünüyorlar? Sence birbirimize yaptıklarımızdan dolayı bizden nefret ediyor ya da bize acıyorlar mı? Belki de orada da her şey buradaki kadar kötüdür. Belki daha da kötüdür. Fakat...ben daha iyi olduğuna inanmak zorundayım. Bir yerlerde her şeyin buradakinden daha iyi olduğuna.

Chaol, Aedion'a öyle bir yer bulduğunu söyleme fırsatı bulup bulamayacağını merak ediyordu. Belki de burada gördüklerini Dorian'a anlatırdı. Rifthold'u, krallığını harabelerinden böyle bir şeye dönüştürmeye yardım ederdi.

Chaol sözlerinin yarıda kaldığını fark etti. Küçük, mor çiçekli uzun bir sarmaşığı eliyle kenara iten Yrene'in hâlâ beklediğini. Nihayet Chaol "Evet," dedi. Gözlerinde temkinin gizlediği küçük bir

ümit kıvılcımının yandığı Yrene'e. "Günün birinde bizim de kendimiz için böyle şehirler inşa edebileceğimize inanıyorum." Sonra "Bu savaştan sağ çıkarsak," diye ekledi. Chaol oradan, Erawan'e kafa tutabilecek bir orduyla ayrılabilirse.

Zaman Chaol'u sıkıştırıyor, onu eziyordu. Daha çabuk. Chaol her konuda elini daha çabuk tutmalıydı...

Yrene bahçenin ağır sıcağında Chaol'un yüzünü süzdü. "Halkını çok seviyorsun."

Chaol diyecek bir söz bulamayıp sadece başını salladı.

Yrene ağzını bir şeyler söyleyecekmiş gibi açsa da hemen sonra kapattı. Bir süre sonra "Fenharrow halkı bile geçen on yıldaki eylemlerinde suçsuz değildi."

Chaol, Yrene'in boğazındaki silik yara izine baktı. Bunu yapan anavatanının halkından biri miydi?..

Yrene iç çekip yakıcı sıcakta solan gül bahçesine bakındı. "Geri dönmeliyiz. Yoksa kalabalıkta ilerlememiz imkânsız olur."

Chaol az önce Yrene'in ne söylemeyi düşünüp söylememeye karar verdiğini merak ediyordu. Gözlerine o gölgeyi neyin düşürdüğünü.

Fakat Chaol sadece Yrene'in peşinden gitti. Dillendirilmemiş tüm o sözcükler ikisinin arasında asılı kaldı.

Saraya varınca yollarını ayırdılar. Koridorlar akşam eğlencelerine hazırlanan hizmetçilerle doluydu. Yrene dosdoğru Hasar'ı bulmaya, söz verdiği gibi banyo yapıp giyinmeye giderken Chaol tozu ve teri banyoda üzerinden atıp giyecek uygun kıyafetler bulmak içim kendi süitine döndü.

Nesryn'den hiçbir işaret yoktu. Ta ki Nesryn, Chaol banyo yaparken geri dönüp ona kendisinin de banyo yapacağını söyleyene ve süitinin kapısını kapayana dek.

Chaol yemekte giymek için deniz mavisi ceketini seçti. Koridorda Nesryn'in gelmesini bekledi. Nesryn geldiğinde Chaol onun üzerine tam oturan mor ceketini ve pantolonunu görüp şaşırdı. Günlerdir Nesryn'in üzerinde yüzbaşı üniformasını görmüyordu.

Sebebini sormadı da. Bunun yerine "Güzel görünüyorsun," dedi.

Nesryn gülümsedi. Banyodan çıktığı için parlak saçları hâlâ ıslaktı. "Sen de o kadar fena görünmüyorsun." Nesryn, Chaol'un yüzünün rengini fark etmiş olacaktı ki "Bugün güneşte mi kaldın?" diye sordu. Hafif aksanı koyulaşmış, belli seslere biraz daha vurgu yapar olmuştu.

"Yrene'e şehirdeki bazı hastalarına giderken eşlik ettim."

İkisi koridora yürürken Nesryn gülümsedi. "Bunu işittiğime sevindim." Chaol, Nesryn'le yapacağı fakat ertelediği at gezisinden ve akraba ziyaretinden bahsetmedi bile. Nesryn'in de bunları anımsadığından emin değildi.

Chaol, Nesryn'e hâlâ ayak parmaklarını oynatabildiğinden bahsetmemişti. Fakat sarayın geniş koridorlarına vardıklarında... Sonra. Tüm bunları sonra tartışabilirlerdi.

Sarayın büyük salonu bir şaheserdi.

Salonu tanımlayacak tek sözcük buydu.

Partide Chaol'un düşündüğü kadar büyük bir kalabalık yoktu. Her zaman bir araya gelen vezirlere ve asilzadelere sadece birkaç kişi daha eklenmişti. Süslemelerde hiçbir masraftan kaçınılmamıştı. Ziyafette de.

Baş masadaki yerlerine götürülürlerken Chaol bir an afalladı. Nesryn de. Chaol'un hâlâ kendilerine bahşedilmesine şaşırdığı bir şerefti bu. Duva'nın söylediğine göre kağan ve eşi onlara katılmayacaktı. Annesi son günlerde kendini pek de iyi hissetmediğinden kutlamayı kocasıyla baş başa geçirmek istemişti.

O matem bayraklarının nihayet indirildiğini görmek şüphesiz güç olmuştu. Muhtemelen kağana ittifak konusunda yüklenmek için bu gece uygun bir zaman değildi de.

Birkaç davetli daha salona geldi. Hasar, Renia ve onların kol kola yürüdüğü Yrene de.

Yrene, Chaol'u sarayın ana salonlarından birindeki yol ayrımında bıraktığında teni toz ve terle parlıyordu; yanakları al aldı ve saçlarının uçları kulaklarının etrafında hafifçe kıvrılmıştı. Elbisesi bütün gün at sürmekten kırışmış, etekliği toza bulanmıştı.

Şüphesiz o anki hali şimdikinden çok uzaktı.

Chaol masadaki erkeklerin yarısının dikkatinin içeri girdiklerinde Hasar'a –Yrene'e– çevrildiğini fark etti. Hasar bu Yrene'in peşinden prensesin emrindeki hizmetçi kızlardan ikisi geldi. Hasar sırıtıyordu. Renia yakut kırmızısı elbisesi içinde çok güzel görünüyordu. Fakat Yrene...

Üzerinde bir imparatorluğun satın alabileceği en güzel kıyafetler ve mücevherler olan bir kadına göre çekingen bir hali vardı. Evet, omuzları ve sırtı dikti. Fakat bir süre önce Chaol'u etkileyen o gülümsemesi kaybolmuştu.

Hasar teninin rengini öne çıkaran, kahverengi saçlarına yaldızlanmış gibi pırıltılı bir görünüm katan kobalt mavisi bir elbise giymişti. Hatta prenses, Yrene'in yüzüne makyaj malzemeleri bile sürmüştü. Ya da belki Yrene'in çilli yanaklarındaki renk bedeninin dolgun kıvrımlarını ortaya çıkaracak kadar dekolteli olmasından kaynaklanıyordu. Elbisenin dekoltesi derin, korsajı dardı.

Yrene'in elbiseleri kesinlikle bedenini gizlemiyordu. Fakat bugünkü elbise... Chaol o ana dek Yrene'in belinin ne kadar ince, o belin altındaki kalçaların nasıl da belirgin olduğunu fark etmemişti. Daha yukarıda kalan uzuvlarının kıvrımlarını.

Dönüp tekrar bakan sadece Chaol değildi. Erkek kardeşleri Sartaq ve Arghun oturdukları yerde öne eğildiler.

Yrene'in saçı çoğunlukla salınmıştı. Sadece yanları geriye taranıp altın ve yakut taraklarla tutturulmuştu. Uyumlu renkte küpeler ince boğazından aşağı sarkıyordu.

Nesryn, Chaol'a "Müthiş görünüyor," dedi.

Yrene gerçekten de bir prenses gibi görünüyordu. Fakat masaya vardıklarında Yrene'in yüzündeki darağacına götürülen bir mahkûmun ifadesi vardı. Chaol'dan ayrılırken nasıl iyi bir ruh halinde ise, Hasar'la geçirdiği iki saatin ardından Yrene'de o ruh halinden eser kalmamıştı.

Prensesler bu kez Yrene'i karşılamak için ayağa kalktılar. İlk kalkan Kashin oldu.

Baş Şifacı'nın ilan edilmemiş vârisi; muhtemelen bu diyarda

büyük bir kudreti olacak bir kadın. Prensler bunu, bunun derin anlamlarını fark eder gibiydiler. Özellikle de Yrene'e hince bir bakış atan Arghun. Büyük bir kudrete –ve güzelliğe– sahip bir kadın.

Chaol, Arghun'un gözlerinde gezinen sözcüğü gördü: *Ganimet.*

Chaol'un çenesi gerildi. Yrene kesinlikle prenslerin en yakışıklısının ilgisini çekmek istememişti. Chaol, Yrene'in diğer iki prensin ilgilerine karşılık vereceğini zaten aklına bile getiremiyordu.

Arghun, Hasar'la konuşmak için ağzını açtığında prenses dosdoğru Chaol ve Nesryn'in yanına gidip Nesryn'in kulağına "Kımılda," diye fısıldadı.

21

Nesryn hayretle Hasar'a baktı.

Prenses gülümsedi. Gülümsemesi bir yılan kadar soğuktu. Sonra Nesryn'e "Sadece arkadaşınla oturmak nazikçe olmaz," dedi. "İkinizi çoktan ayırmalıydık."

Nesryn, Chaol'a baktı. Herkesin gözü onların üzerindeydi. Chaol ne diyeceğini bilemiyordu. Hem de hiç. Yrene ise eriyip yeşil, mermer zemine karışacakmış gibi duruyordu.

Sartaq boğazını temizledi. "Yanımıza gelin Yüzbaşı Faliq."

Nesryn hemen ayaklandı. Hasar ona gülümsedi. Prenses, Nesryn'den boşalan sandalyeye eliyle hafifçe vurup bir iki metre ötesindeki Yrene'e "Sen burada otur," dedi. "Sana ihtiyaç olursa diye."

Yrene, Chaol'a yakarırmış gibi bir bakış atsa da Chaol yüzündeki ifadesizliği koruyup ona gülümsedi.

Nesryn, yanındaki vezire yer değiştirmesini söyleyen Sartaq'ın yanına geçti. Her şeyin istediği gibi ayarlanmasının memnuniyetiyle Hasar her zaman oturduğu yerden bu kez hoşnut olmadığını söyleyip iki veziri Arghun'un yanına gönderdi. İkinci sandalye Renia'ya ayrılmıştı. Renia sevgilisine az çok kınayan bir bakış atsa da bu tipik bir tavırmış gibi kendi kendine gülümsedi.

Yemek kaldığı yerden devam ederken Chaol dikkatini Yrene'e çevirdi. Yrene'in diğer yanındaki vezir Yrene'in varlığından haber-

sizmiş gibi davranıyordu. Hizmetçiler servis tabaklarını elden ele geçiriyor; yiyecekler ve içecekler masaya yığılıyordu. Chaol "Bilmek istiyor muyum?" diye fısıldadı.

Yrene altın tabağına bırakılan ateşte pişmiş kuzu ve safranlı pilavı yemeye koyuldu. "Hayır."

Chaol o günün erken saatlerinde Yrene'in gözlerine oturan endişenin ve Chaol'a söyleyecekken son anda vazgeçtiği sözlerin...o an masada yaşananlarla bağlantılı olduğuna dair bahse girebilirdi.

Chaol masadakilere baktı. Yrene'le kendisini izleyen Nesryn'e. Sartaq, Nesryn'e bir şeyler söylüyor, Nesryn onu çok da ilgili dinlemiyor, Chaol da Sartaq'ın söylediklerini çatal kaşığın ve konuşmaların gürültüsünden işitemiyordu.

Chaol, Nesryn'e özür dilercesine bir bakış attı.

Nesryn ise ona uyaran bir bakışla karşılık verdi. Uyarısı Hasar'a karşıydı. *Dikkatli ol.*

Yrene "Ayak parmakların ne durumda?" diye sorup yemeğinden küçük ısırıklar aldı. Chaol, Yrene'in ikisi için satın aldıkları ve at üstünde yedikleri keçiboynuzlu şekerleri nasıl silip süpürdüğünü görmüştü. Burada nazikçe yemek yiyişi gösteriden ibaretti.

Chaol yarım bir gülümsemeyle "Hareketli," dedi. Her ne kadar ikisi birbirlerini göreli daha iki saat olduysa da.

"Hissiyat?"

"Karıncalanma var."

"Güzel." Yrene'in boğazı yukarı aşağı oynadı. Boğazıyla birlikte yara izi de.

Chaol izlendiklerinin, kulak kabartıldıklarının farkındaydı. Yrene de öyle.

Çatal kaşık tutan ellerini sıkmaktan Yrene'in parmak eklemleri beyazlaşmıştı. Sırtı da dimdikti. Hiç gülümsemiyordu. Sürmeli gözlerinde cılız bir ışık vardı.

Prenses ikisini birlikte oturtmak, konuşturmak ya da Kashin'i bir şeyler yapsın diye işlemek amacıyla bir dolap mı çeviriyordu? Nitekim prens iki altın sarısı cüppeli vezirle sohbet etse de gözleri Chaol ve Yrene'in üzerindeydi.

Chaol, Yrene'e "Piyon rolü sana yakışmıyor," ded.

Yrene'in altın kahverengisi gözleri parladı. "Neden bahsettiğini anlamıyorum."

Fakat anlıyordu. Sözleri ağzından çıkanın aksini söylüyordu.

Chaol yemek boyunca ikisini oyalayacak bir sohbet konusu bulmaya çalıştı. "Siz hanımların bir dahaki dersi ne zaman?"

Omuzlarının gerginliği bir nebze azalan Yrene "İki hafta," dedi. "Normalde gelecek hafta olacaktı. Fakat çoğunun sınavları olduğu için ders çalışmaya odaklanacaklar."

"Biraz egzersiz ve temiz hava onlara iyi gelebilirdi."

"Bence de öyle fakat onlar için bu sınavlar ölüm kalım meselesi. Hiç şüphesiz zamanında benim için de öyleydi."

"Önünde hiç başka sınav var mı?"

Yrene başını iki yana salladı. Mücevherli küpeleri ışığı yakaladı. "İki hafta önce finalimi verdim. Resmi olarak bir Torre şifacısıyım." Gözlerine mütevazı bir ifade yerleşti.

Chaol kadehini Yrene'e kaldırdı. "Tebrikler."

Yrene omuz silkse de başını sallayıp teşekkür etti. "Yine de Hafiza beni son bir kez sınamak istiyor."

Ya? "O halde ben bir tür deneğim."

Chaol'un günler önceki tartışmalarını önemsemediğini göstermek, o tartışmanın yüreğini nasıl kanattığını belli etmemek için kalkıştığı başarısız bir girişimdi bu.

Yrene sessizce, hemen "Hayır," dedi. "Senin bununla pek bir ilgin yok. Bu son, gayriresmi sınav...benimle ilgili."

Chaol bu konuda soru sormak istese de üzerlerinde birçok göz vardı. Resmi bir tonla "O halde sana şans dilerim," dedi. Şehirde at sürerkenki sohbetlerine kıyasla son derece zıt bir tonda.

Yemekte zaman ağır işlese de ikisi resmiyetle ve nadiren konuştular.

Ancak tatlılar ve kahve servis edildiğinde Arghun ellerini çırpıp eğlence çağrısı yaptı.

Chaol, Sartaq'ın Nesryn'e "Babamız odasında olduğunda daha... gayriresmi kutlamalar yaparız," dediğini işitti.

Nitekim şık kıyafetler içindeki, hem yerel hem de yabancı çalgıları olan bir grup müzisyen salona girip masanın ötesindeki sütunların arasına geçti. Gümbür gümbür davullar ve borular günün en önemli etkinliğinin başladığını duyurdu: Dansçılar.

Hem erkek hem kadın sekiz dansçı –Sartaq, Nesryn'e çekingence gülümseyip sekizin kutsal rakam olduğunu açıkladı– perdelerden çıkıp sütunların kenarına gitti.

Chaol'un yemeği boğazına takılacaktı.

Dansçıların hepsi altın sarısına boyanmıştı. Üzerlerinde mücevherler ve en ince ipekten yapılma kemerli cüppeler vardı. Bunun dışında da...hiçbir şey.

Bedenleri kıvrak ve gençti. Gençliğin ve erkeksi kudretin zirvesinde. Kalçalar çevrildi; sırtlar geriye büküldü; eller başların üzerinde bitişti ve dansçılar daireler ve çizgiler halinde birbirlerinin etrafından dolaşmaya başladılar.

Yrene, Chaol'a sadece "Sana söylemiştim," diye fısıldadı.

Chaol ona aynı şekilde fısıltıyla "Bence Dorian bunu görse bayılırdı," dedi. Bu düşüncenin etkisiyle dudaklarının kenarlarının yukarı kıvrılmasına şaşırdı.

Yrene, Chaol'a şaşkın bir bakış attı. Gözlerinin ışığı bir nebze geri gelmişti. İnsanlar dansçıları izlemek için sandalyelerinde döndüler. Dansçıların heykeltıraşların ellerinden çıkmış gibi biçimli bedenlerini ve kıvrak, çıplak ayaklarını izlemek için.

Mükemmel, kusursuz bir şaşmazlıkla yapılan hareketler. Dansçıların bedenleri müziğin birer aracı gibi işliyordu. Güzel ve göksel...fakat somut da. Chaol, Aelin'ın da gösteriden büyük bir keyif alacağını fark etti.

Dansçıların performansı devam ederken hizmetçiler koltukları ve kanepeleri çekip yastıkların ve masaların yerini ayarladılar. İçlerinde dumanları tüten bitkilerin olduğu kâseler masaların üzerine kondu. Çıkan koku hoş ve ağırdı.

Erkek hizmetçilerden biri metal kâselerden birini ahşap oyma bir masaya taşırken Yrene "Duyularının yerinde kalmasını istiyorsan çok yaklaşma," dedi. "Etkisi hafif bir afyon bu."

"Gerçekten de anne-babalarının yokluğunda kafalarına göre takılıyorlarmış."

Vezirlerden bazıları gitmek için kalksa da çoğu yastıklı koltuklara yerleşmek için masadan ayrıldı. Büyük salonun tamamı çok kısa bir süre içinde yeniden şekillendirilmişti. Konukların dinlenecekleri ve...

Perdelerin ardından bakımlı ve yine üzerlerinde ince ipekli tüller olan hizmetçiler çıktı. Hepsi birbirinden güzel erkekler ve kadınlar. Kucaklara ve kolçaklara yöneldiler. Bazıları vezirlerin ve asilzadelerin ayaklarına kapandı.

Chaol cam şatoda dizginsiz partilere epeyce şahit olmuşsa da bunlarda yine de bir çekingenlik oluyordu. Bir resmiyet ve bu tür şeylerin kapalı kapılar ardına gizlendiğine dair bir his. Dorian bu tür partileri kendi odasında gerçekleştirirdi. Ya da bir başkasının. Ya da Chaol'u asillerin Kraliçe Georgina'nın partilerine kıyasla çok daha kısıtlamasız partiler düzenledikleri Rifthold'a veya Bellhaven'a sürüklerdi.

Sartaq masada; fal taşı gibi açtığı gözlerle dansçıları hayranlıkla izleyen Nesryn'in yanında kaldı. Fakat kağanın diğer çocukları... Eli karnında olan Duva diğerleriyle vedalaştı. Yanındaki kocası her zamanki gibi sessizdi. Duva salondaki dumanın karnındaki bebek için zararlı olduğunu söyledi. Yrene kimse ona bakmasa da başını sallayıp Duva'yı onayladı.

Arghun dansçılara yakın bir kanepeye geçti. Arkasına yaslanıp yanındaki küçük, metal kâselerdeki korlardan yayılan dumanı içine çekti. Asiller ve vezirler en büyük prensin yakınına geçmek için birbirleriyle yarışıyorlardı.

Hasar ve sevgilisi küçük bir kanepeye geçtiler. Prensesin elleri çok geçmeden sevgilisinin gür, siyah saçlarına dolandı. Hemen sonra ağzı kadının ensesiyle buluştu. Renia'dan karşılık olarak ağır ağır şekillenen, yayvan bir gülümseme geldi. Hasar'ın dudakları tenine bir şeyler mırıldanırken Renia gözlerini yumdu.

Yrene ve Chaol boşalan masadan salona dağılanların uçarılığını izlerken Kashin bekler gibiydi.

Şüphesiz Yrene'in kalkmasını bekliyordu.

Gözlerini önündeki küçük fincanda dumanı tüten kahveden ayırmayan Yrene'in yanakları kızardı.

Chaol ona "Bunu daha önce görmüş müydün?" diye sordu.

"Bir iki saat bekle, hepsi odalarına çekilir," dedi Yrene. "Tabii yalnız başlarına değil."

Prens Kashin yanındaki vezirle sohbetini midesinin kaldıracağı kadar uzatır gibiydi. Dosdoğru Yrene'e bakarak ağzını açtı. Chaol daha adam konuşmadan onun gözlerindeki davetkâr ifadeyi fark etti.

Chaol'un karar vermek için belki de saniyeleri vardı. Sartaq, Nesryn'i yanına çağırmıştı; masada ya da kanepelerden birinde değil, odanın iyice arkasında kalan bir çift koltukta oturuyorlardı. Salonun o yanı dumanlı, o tarafın pencereleri açıktı. Çevrelerini izleyebiliyorlardı. Nesryn, Chaol'a başını sallayıp güven telkin etti. Prensle beraber yürürken adımları acelesizdi.

Böylece Kashin, Yrene'i yanına davet etmek için öne eğildiğinde Chaol şifacıya başını çevirip "Seninle oturmak isterim," dedi.

Yrene'in gözleri biraz açıldı. "Nerede?"

Kashin ağzını kapattı. Chaol o an göğsüne bir hedef tahtası yerleştirilmiş gibi bir hisse kapıldı.

Fakat Chaol gözlerini Yrene'in gözlerinden ayırmadan "Daha sessiz bir yerde," dedi.

Sadece birkaç kanepe boştu. Hepsi de dumanın ve dansın en yoğun olduğu yere yakındı. Fakat salonun diğer yanındaki bir nişin yakınında, gölgelerin içinde kısmen kaybolmuş bir kanepe de vardı. Kanepenin önündeki alçak masada içinde o otların yandığı küçük bir maltız vardı. Chaol ancak Yrene'in işitebileceği bir sesle "Bu gece birlikte görülmemiz gerekiyorsa," dedi, "burada bir süre kalmak birlikte buradan ayrılmaktan daha iyi olur." Partinin havasındaki değişime bakıldığında diğerlerine kim bilir neler düşündürecekti bu? "Ayrıca seni yalnız bırakmayacağım."

Yrene yüzünde kasvetli bir gülümsemeyle, sessizce ayağa kalktı. "O halde bırakın gevşeyelim Lord Westfall." Eliyle salonun ay-

dınlık kısmının ötesinde kalan gölgeli kanepeye işaret etti.

Yrene, Chaol'un oraya tekerlekli sandalyesini sürerek, yardım almadan gitmesi için bekledi. Başını dik tutan şifacı nişe doğru yürürken elbisesinin etekliği peşinden sürükleniyordu. Elbisenin sırtı epey açıktı; Yrene'in pürüzsüz, lekesiz teni ve omurgasının ince oluğu görünüyordu. Sırt dekoltesi belinin aşağısındaki ikiz gamzeleri gösterecek kadar derindi. Bir tanrı oraya başparmaklarını bastırmış gibi.

Yrene kanepeye otururken Chaol birçok gözün üzerlerinde, Yrene'in elbisesinin ayak bileklerinden sarkıp zeminde kıvrılan etekliğinde ve yumuşak yastıklardan birine attığı çıplak kolunda olduğunu hissetti.

Kanepeye vardığında Chaol gözlerini Yrene'in kısık gözlerinden ayırmadı. Hizmetçiler yanına varamadan sandalyeden kanepenin yastıklarına geçti. Birkaç harekette bedenini Yrene'e doğru çevirdi. Ardından tekerlekli sandalyesini çekip götüren hizmetçiye başını sallayıp teşekkür etti. Bu açıdan dansçıları, oturakları, bir yandan dansçıların sergilediği eşsiz gösteriyi izlerken diğer yandan ellerini ve dudaklarını tenin ve kumaşın üzerinde gezdiren asilzadeleri önlerinde hiçbir engel olmadan görebiliyorlardı.

Gördükleri karşısında Chaol'un içinde –hoş olmayan– bir his uyandı.

Yrene sessizce "Burada hizmetçileri bunlara zorlamazlar," dedi. "Toplantılara henüz yabancıyken sorduğum ilk soru bu olmuştu. Hizmetçiler konumlarını yukarı çekmeye hevesliler ve buradakiler bu gece buradan yanlarında biriyle ayrılırlarsa bunun onlara ne tür imtiyazlar sağlayacağını biliyorlar."

Chaol "Fakat ücret alıyorlarsa ve bunu kabul etmemeleri konumları için endişelenmelerine sebep olacaksa nasıl ortada gerçek bir rıza olabilir ki?"

"Yok zaten. Konuya bu açıdan bakarsan yok. Fakat hakanlık belirli sınırların korunmasını sağlıyor. Yaş sınırlamaları. Sözlü rıza. Kuralları çiğneyenlere –asilzade bile olsalar– verilen cezalar." Bu sonuncudan günler önce bahsetmişti zaten.

Genç bir kadın ve genç bir erkek Arghun'un iki yanına geçmişti. Biri burnunu prensin boynuna sürterken diğerinin eli onun bacaklarında daireler çiziyordu. Bu sırada sandalyede oturan ve manzaradan hiç etkilenmiyormuş gibi görünen bir vezirle sohbetini sürdürüyordu.

Chaol "Karısı yok muydu?" diye sordu.

Yrene, Chaol'un baktığı yere baktı. "Var. Eşi kır evinde kalıyor. Ayrıca hizmetçiler ilşkiden sayılmıyor. Onların ilgilendiği ihtiyaçlar...birine banyo yaptırmalarından farklı görülmüyor." Ardından "Eminim bunu ilk gün sen de keşfetmişsindir," derken gözlerini çevirdi.

Chaol'un yüzü kızardı. "Ben... Ayrıntılara gösterilen dikkate şaşırmıştım. Bir de hizmetçilerin görev aşkına."

"Kadja muhtemelen seni memnun etmek için seçilmişti."

"Yoldan çıkmaya niyetim yok. İstekli bir hizmetçiyle bile."

Yrene, Sartaq'la derin bir sohbete dalmış olan Nesryn'e baktı. "O halde senin gibi sadık bir erkek arkadaşı olduğu için şanslı."

Chaol, Nesryn'in prense gülümsemesinin kendisini biraz olsun kıskandırmasını bekledi. Prensin bedeni son derece gevşemiş, kolu Nesryn'in arkasındaki kanepeye dolanmış, bacak bacak üstüne atmıştı.

Belki de Chaol, Nesryn'e çok güvendiğinden bu tabloyu görmek bile içinde herhangi bir his uyandırmıyordu.

Chaol, Yrene'in kendisini izlediğini fark etti. Gölgelerin ve dumanın içinde gözleri topazları andırıyordu.

Yrene "Geçen gece arkadaşımla buluştum," dedi. Gözlerini kırpıştırdı. Közdeki afyondan mayışmış gibiyd. Chaol'un bile başı döner olmuştu. Ateşi yükselmişti. Gevşemişti. "Bugün akşam yemeğinden önce de onunla görüştüm."

Hasar.

"Ve?" Chaol gözlerinin Yrene'in uzun saçlarının uçlarında olduğunu fark etti. Sonra parmaklarının kımıldandığını hissetti; ellerinin o saçların arasında gezinmesinin nasıl bir his olacağını hayal ediyormuş gibi.

Yrene şekerli meyvelerle dolu bir tepsi taşıyan bir hizmetçi ikisinin yanlarından geçip uzaklaşana dek bekledi. "Bana *senin* arkadaşından hâlâ bir haber olmadığını söyledi. Masanın ortasındaki haritadan yayılan bir ağ vardı."

Chaol dumanın etkisi altında işittiği sözcükler karşısında gözlerini kırpıştırdı.

Ordular. Perrington'ın orduları kıtaya yayılmıştı. Yrene'in bundan daha önce, sokaklarda bahsetmediğine şaşmamak gerekirdi; Bunun onun gözlerine bir endişe perdesi indirmesine de. "Nereye yayılıyordu?"

"Dağlara... Sıkça uğradığın yere."

Chaol gözlerinin önüne diyarın bir haritasını getirdi. Ferian Geçidi'nden Rifthold'a kadar olan bölgeyi. *Kutsal tanrılar adına!*

"Bundan emin misin?"

Yrene başını salladı.

Chaol ara sıra gözlerin ikisinin üzerine çevrildiğini hissetti.

Yrene de. Yrene elini Chaol'un kolunun üzerine koyduğunda Chaol irkildiğini belli etmemeye çalıştı.

Yrene kısık, uykulu gözleriyle –davetkârca– ona baktığında. "Geçen gün ve yine bugün bana itirazımı imkânsız kılan bir tarzda bir istekte bulunuldu."

Yrene tehdit edilmişti. Chaol dişlerini sıktı.

"Bana bir yer gerek, bir yön," diye mırıldandı Yrene. "*Diğer* arkadaşının nereye gittiğiyle ilgili."

Aelin. "O... Neredeymiş?"

"Bilmiyorlar."

Aelin...kayıptı. Hakanlığın casusları bile izini bulamamışlardı.

"Memleketinde değil miymiş?"

Yrene'in başını iki yana sallamasıyla Chaol'un kalbi deli gibi çarpmaya başladı. Aelin ve Dorian... İkisinden de haber yoktu. Kayıptılar. Perrington saldıracak olsa... "Nereye gider bilmiyorum. Ne planladığını da." Chaol elini Yrene'in elinin üzerine koydu. Yrene'in teninin yumuşaklığına dair düşüncelerini bastırdı. "Planı vatanına dönmekti. Bir ordu kurmak."

"Kurmamış. Ayrıca buradaki *gözlerin* ne denli keskin olduğundan bir şüphem yok. Oradakilerin de."

Hasar'ın casusları. Ve diğerleri.

Aelin, Terrasen'de değildi. Orynth'e asla ulaşmamıştı.

Yrene "Yüzündeki o ifadeyi sil," diye mırıldandı. Eli Chaol'un kolunu sıvazlasa da Yrene'in gözlerinde sert bir bakış vardı.

Chaol, Yrene'in isteğini yerine getirmeye çabaladı. Fakat elinden ancak ona uykulu bir gülümsemeyle karşılık vermek geldi. "Arkadaşın onların bir başkasının eline düşüp düşmediklerini mi düşünüyor?"

"Bunu bilmiyor." Yrene parmaklarını Chaol'un kolundan yukarı gezdirdi. Yumuşak ve telaşsız hareketlerle. O sade yüzük hâlâ parmağındaydı. "Benden sana bunu sormamı istedi. Yanıtı ağzından bir şekilde almamı."

"Ya?" Yrene'in zarif, güzel eli Chaol'un kolunda gezindi. "Bu yeni oturma planının sebebi işte buydu." Yrene'in o gün sıkça konuşmanın kıyısına gelip susmayı tercih etmesinin nedeni de.

"Senin bana ısınmanı sağlamazsam hayatı bana epey zorlaştıracaktır."

Chaol, Yrene'in elini pazısında durdurdu. Şifacının parmaklarının hafifçe titrediğini fark etti. Sebep belki etraflarını saran dumanın tatlı, ağır kokusuydu. Ya da belki müzik ve çıplak tenleri ve mücevherleriyle dansçılar. Sebep ne olursa olsun Chaol "Bunu zaten yapmış olduğunu varsayacağım Yrene Towers," dedi.

Chaol, Yrene'in yüzünün al al oluşunu izledi. Sözleri karşısında gözlerindeki altın sarısının nasıl ışıldadığını.

Tehlikeli. Tehlikeli ve aptalcaydı bu. Ayrıca...

Chaol diğerlerinin onları izlediğinin farkındaydı. Nesryn'in prensin yanında olduğunun da.

Nesryn bunların gösteri amaçlı olduğunu anlardı. Nesryn'in Sartaq'ın yanında olması da planın bir parçasıydı. Bir başka gösteri.

Chaol, Yrene'in gözlerine bakarken ve onun elini pazısına bastırırken kendisine bunları anımsattı. Yrene'in yanaklarındaki renk

değişimini izlemeye devam etti. Yrene'in dili dudaklarını nemlendirmek için ağzından fırladı.

Chaol bunu da izledi.

Chaol'un içine ağır, huzur veren bir sıcak yayıldı.

"Bir yer gerek bana. Herhangi bir yer."

Chaol'un Yrene'in ne istediğini anlaması için birkaç saniye geçmesi gerekti. Prensesin ima ettiği, Yrene'in Chaol'dan bilgi koparamazsa neler olacağına dair tehdidini anlaması için.

"Neden yalan söyleyeceksin ki? Ben sana gerçekleri söylerdim." Chaol'a ağzından çıkan sözcükleri uzaklardan işitiyormuş gibi geliyordu.

"Kızlarla yaptığımız dersten sonra," diye mırıldandı Yrene, "sana borçlandım."

Ve Hasar'ın çıkarlarına dair bu ifşa... "Davamıza destek verecek mi?"

Yrene odaya bakındı. Chaol elinin onun elinden uzaklaştığını fark etti. Eli Yrene'in çıplak omzundan yukarı çıkıp boynunda kaldı.

Yrene'in teni güneşte ısınmış kadife gibi yumuşaktı. Chaol'un başparmağı Yrene'in boğazının kenarını okşadı. O ince yara izinin hemen yakınlarına gitti. Yrene gözlerini Chaol'a çevirdi.

Yrene bakışıyla Chaol'u uyarıyordu... Yine de... Chaol o uyarının kendisine yönelik olmadığını biliyordu. Uyarı Yrene'in kendisineydi. Yrene "O..." diye fısıldadı. Chaol başparmağını Yrene'in boynunda biraz daha gezdirmeye dayanamayacaktı. Yrene tekrar yutkunurken boğazı Chaol'un eline sürtündü. "Ateş tehdidi onu endişelendiriyor."

Ve korku bir ittifak olasılığına fayda getirebileceği gibi zarar da verebilirdi.

"O...sizin kütüphane saldırısını gerçekleştirmiş olabileceğinizi düşünüyor. Hakanlığı işlemek amacıyla."

Chaol güldü. Fakat başparmağı durdu. Tam da Yrene'in nabzını hissettiği damarın üzerinde. "Bizi gözünde fazla büyütüyor," dedi Chaol. Fakat şimdi Yrene'in gözlerine panik yerleşmişti. "Sen neye inanıyorsun Yrene Towers?"

Yrene elini Chaol'un elinin üzerine koysa da onun parmağını boynundan çekmeye yeltenmedi.

"Bence sizin buradaki varlığınız diğer güçlerin harekete geçmesine neden olmuş olabilir. Fakat ben senin oyunlar oynayacak bir adam olduğuna inanmıyorum."

Her ne kadar ikisinin o anki hali bununla çelişse de.

"Sen istediğinin peşine düşüyorsun," diye ekledi Yrene, "ve o şeyi dosdoğru takip ediyorsun. Dürüstçe."

Chaol, Yrene'e "Bir zamanlar öyle bir adamdım," diye karşılık verdi. Gözlerini ondan ayıramıyordu.

"Ya şimdi?" Yrene'in sözleri nefessiz çıkıyor, Chaol avucunun altında onun küt küt atan kalbini hissediyordu.

"Şimdi ise..." dedi Chaol. Başını Yrene'in başına yaklaştırdı. Dudaklarını onun dudaklarına sürtecek kadar. "Zamanında babamın sözünü dinlese miydim diye düşünüyorum."

Yrene'in gözleri Chaol'un ağzına çevrildi. O an Chaol'un tüm içgüdüleri, tüm dikkati o harekete odaklandı. Tüm bu odaklanma Chaol için sancılı bir süreçti.

Ve Chaol rahat bir tavırla ceketini kucağına yerleştirirken hissettiklerinin üzerindeki etkisi bir buz banyosundan da hoştu.

Duman...afyon. Otlar sağduyuyu uyuşturan bir tür afrodizyaktı.

Yrene'in gözü hâlâ Chaol'un dudaklarındaydı. Chaol'un ağzı bir parça meyveymiş gibi. Şifacının düzensiz nefesleriyle o dolgun memeleri elbisesinin kumaşını geriyor, zorlanıyordu.

Chaol kendisini elini Yrene'in boynundan çekmeye zorladı. Geriye yaslanmaya.

Nesryn ikisini izliyor olmalıydı. Chaol'un ne halt ettiğini merak ediyor olmalıydı.

Nesryn'e bunu yapması haksızlık olurdu. Chaol'un Yrene'e de bunu yapması –çılgınlıktı bu– haksızlık olurdu...

Chaol ona "Kafatası Körfezi," deyiverdi. "Ona ateşi Kafatası Körfezi'nde bulabileceğini söyle."

Muhtemelen Aelin'ın asla gitmeyeceği bir yer varsa, o da ora-

sıydı; Korsan Lord'un bölgesi. Chaol bir keresinde Aelin'ın öyküsünü, Rolfe'la olan "talihsiz macerasını" dinlemişti. Rolfe'un şehrine zarar verip kıymetli gemilerini mahvetmek sadece eğlenceden ibaretmiş gibi. Oraya gitmek Aelin'ın yapacağı son şey olacaktı. Korsan Lord onun görüldüğü yerde öldürülmesi emrini vermişken.

Yrene gözlerini kırptı. Kendi varlığını, onları oraya; bu kanepeye getiren ve diz dize, neredeyse burun buruna oturtan sebebi yeni anımsamış gibi.

"Evet," dedi Chaol. Geri çekilip gözlerini hararetle kırpıştırdı. "Bu işe yarar."

Yrene ikisinin arasına sokulan dumanı eliyle dağıttı. "Gitmeliyim."

Yrene'in gözlerinde telaşlı, keskin bir panik belirdi. O da fark etmiş, *hissetmiş* gibi...

Yrene ayağa kalkıp elbisesinin etekliğini düzeltti. Kanepeye çalımlı adımlarla gelen şehvetli, sakin kadın gitmişti. Şimdi o yirmi iki yaşındaki, yabancı bir şehirde yalnız, o şehrin hükümdarının çocuklarının heveslerinin hedefindeki bir kızdı. Yrene, Nesryn'e bakıp "Umarım..." dedi. Utanç. Omuzlarına çöken utanç ve suçluluktu. "Umarım...o tür oyunlar oynamayı asla öğrenmezsin."

Nesryn, Sartaq'la hararetli bir sohbet ediyor; herhangi bir endişe belirtisi göstermiyor...kanepede olanların farkında değilmiş gibi görünüyordu.

Chaol bir pislikti. Tanrılar lanetleyesice bir pislik.

Chaol, Yrene'e söyleyecek pek bir şey bulamayınca "Yarın görüşürüz," demekle yetindi. Fakat Yrene uzaklaşırken ağzından "İzin ver, sana bir refakatçi bulayım," sözleri çıktı.

Çünkü Kashin onları odanın diğer ucundan izliyordu; bir hizmetçi prensin saçlarında parmaklarını gezdiriyordu. Ve bu...Ah, Chaol'un dikkatinin üzerinde olduğunu fark eden Kashin'in yüzünde soğuk ve merhametsiz bir ifade vardı.

Diğerleri Yrene'le aralarında geçenlerin gösteriden ibaret olduğunu düşünebilirlerdi. Fakat Kashin... Diğer asilzadelerin sandıkları kadar aptal biri değildi o. Hayır, Kashin etrafında olup

bitenlerin gayet farkındaydı. İnsanların içini okuyabiliyor, onları ölçebiliyordu.

Ve prensin Yrene'le Chaol arasında geçenlerin hakikiliğini fark etmesini sağlayan ikisinin tahrik olması da değildi. Chaol'un çok geç farkına vardığı, Yrene'in de belli ettiği suçluluktu.

Yrene "Hasar'a sorayım," deyip prensesin ve sevgilisinin oturdukları kanepeye yöneldi. İkisi ayrıntılara telaşsızca dikkat kesilirken dudakları birbirine sürtüyordu.

Chaol kanepede kaldı. Yrene'in iki kadına doğru gidişini izledi. Hasar, Yrene'e sulanmış gözlerle baktı.

Fakat Yrene'in reverans yapmasının ardından prensesin gözlerindeki buğu perdesi kalktı. Görev tamamlanmıştı. Yrene öne eğilip Hasar'ın kulağına bir şeyler fısıldadı. Sonra ona yanaklarından öperek veda etti. Chaol odanın diğer yanından bile Yrene'in dudaklarını okuyabilmişti. *Kafatası Körfezi.*

Hasar'ın yüzünde ağır ağır bir gülümseme şekillendi. Ardından parmaklarını şaklatıp oradaki muhafızlardan birini yanına çağırdı. Adam hemen onlara doğru hareketlendi. Chaol, Hasar'ın adama emir verişini izledi; muhtemelen onu Yrene'in Torre'ye güvenle dönmesini sağlamazsa öldürtmekle tehdit etmişti.

Yrene prensese kızgınca bir gülümsemeyle karşılık vermekle yetindi. Ardından Renia'ya iyi geceler dileyip muhafızın peşinden dışarı çıktı. Dönüp kemerli kapıdan baktı.

Arada otuz metre cilalı mermer ve yüksek sütunlar olsa da aralarındaki boşluk yay gibi gergindi.

İki gün önce kendi içinde gördüğü o beyaz ışık canlı bir halatmış gibi. Bir şekilde Yrene o öğleden sonra kendisini Chaol'un içine dikmiş gibi.

Yrene başıyla bir selam bile vermeden gitti. Elbisesinin etekliği bedenine dolandı.

Chaol tekrar Nesryn'e baktığında gözlerinin üzerinde olduğunu fark etti.

Nesryn'in yüzündeki –özenle yerleştirilmiş– ifadesizlik maskesini de. Nesryn, Chaol'a başını hafifçe salladığında Chaol bunun onun

kendisine karşı anlayışla yaklaştığının ifadesi olduğunu düşündü. Bu gecelik maç bitmişti. Nesryn de skoru işitmeyi bekliyordu.

Bir saat sonra Chaol, yanında Nesryn'le süitlerine girdiğinde dumanın kokusu hâlâ burnunda, saçlarında, ceketindeydi. Chaol, Nesryn ve Sartaq'ın birlikte oturdukları o küçük, sessiz alana gidip onlara katılmış; konukların ağır ağır süitlerine –ya da başkalarının süitlerine– çekilmelerini izlemişti. Evet, Dorian böyle bir saraya kesinlikle bayılırdı.

Sartaq onlara süitlerine kadar eşlik ettikten sonra ikisine gergince iyi geceler diledi. Daha öncesine kıyasla sözleri ve gülümsemeleri daha kontrollüydü. Chaol onu suçlayamazdı. Her yerde onu izleyen gözler vardı.

Prensin kendi gözleri ise kendisiyle vedalaşan ve Chaol'la süite çekilen Nesryn'in üzerinden ayrılmadı.

Kadja'nın fuaye masası üzerinde yanar halde bıraktığı renkli camlı fener de olmasa süit iyice karanlık olacaktı. Yatak odalarının kapıları bir mağaranın ağzı gibi görünüyordu.

Loş fuayedeki duraksamaları biraz uzadı.

Nesryn sessizce odasına adım attı.

Nesryn yarım metre ilerleyemeden Chaol onun elini tuttu.

Nesryn yavaşça omzunun üzerinden geriye baktı. Siyah saçları geceden yapılmış ipek bir örtü gibi dalgalandı.

Loş ışıkta bile Chaol gözlerinde neyin yattığını Nesryn'in okuyabildiğini biliyordu.

Chaol gerildi; kalbi küt küt atmaya başladı. Fakat bekledi.

Nihayet Nesryn "Sanırım şu an sarayın bir başka yerinde bana ihtiyaç var," dedi.

Chaol, Nesryn'in elini sıkmaya devam etti. "Bunu koridorda tartışmamalıyız."

Nesryn'in gırtlağı yukarı aşağı oynasa da başını bir kez salladı. Tekerlekli sandalyeyi itmeye yeltense de de Chaol ondan önce hareketlenip kendi gücüyle yatak odasının yolunu tuttu. Nesryn onu takip etti.

Chaol onun kapıyı arkalarından kapamalarını bekledi.

Bahçe pencerelerinden ay ışığı sızıyor, yatağın üzerine dökülüyordu.

Kadja mumları yakmamıştı; ya partiden sonra odanın uyumaktan farklı amaçlar için kullanacağını ya da ikisinin o gece hiç dönmeyebileceklerini düşünmüştü. Fakat karanlıkta, bahçedeki ağaçların arasındaki ağustosböcekleri öterken...

Chaol "Sana burada ihtiyacım var," dedi.

"Öyle mi?" Dolambaçsız, dürüstçe bir soru.

Chaol, Nesryn'e sorusu üzerine düşünmesi için zaman verme inceliğini gösterdi. "Ben... Bunu birlikte yapmalıyız. Her şeyi."

Nesryn başını iki yana salladı. Kısa saçları bir o yana bir bu yana oynadı. "Yollar değişir. Bunu herkesten iyi bilirsin sen."

Chaol biliyordu. Lanet olsun ki biliyordu. Yine de... "Nereye gitmeye niyetlisin?"

"Sartaq kendi halkı arasında Valg'in daha önce bu kıtaya gelip gelmediğine dair yanıtları aramak istediğini söyledi. Ben.. Onunla gitmek istiyorum. Bana izin verirse. Gerçekten bulunacak yanıtlar olup olmadığını görmek için. Ayrıca onu babasının emirlerine karşı çıkmaya ikna edebilirim. Ya da en azından lehimize konuşmasına."

"Fakat onunla nereye gideceksin? Güneydeki ruk binicilerin yanına mı?"

"Belki de. Bana partide birkaç gün içinde yola çıkacağını söylemişti. Fakat sen ve benim şansımız çok fazla değil. Belki prensle bu şansı katlayabilir, rukhin'ler arasında işe yarayacak bilgilere ulaşabilirim. Erawan'in ajanlarından biri Antica'daysa... Benim kağanın muhafızlarının bu sarayı ve Torre'yi koruyacaklarına güvenim tam. Fakat senim ve benim Erawan üzerimize yeni ordular göndermeden elimizden geldiğince çok askeri güç toplamamız gerekiyor." Nesryn duraksadı. "Ve sen...sen iyi bir ilerleme kaydediyorsun. Bunu bölmek istemem."

Nesryn'in teklifinde dillendirilmemiş birtakım sözler vardı.

Chaol yüzünü ovuşturdu. Nesryn'in gitmesi, Chaol'un buna razı olması, önlerinde çatallaşan yol... Bir nefes verdi. "Bir karara

varmadan sabahı bekleyelim. Gece geç saatte alınan kararlar iyi sonuçlar getirmez."

Nesryn sustu; bedenini yatağın üzerine çekip ceketini ve çizmelerini çıkardı. "Benimle oturur musun? Bana akrabalarından, bugün onlarla yaptığın kutlamadan bahset." Chaol sadece küçük ayrıntılar işitmişti. Belki onu teşvik eden suçluluktu. Yine de...

Gözleri karanlıkta buluştu. Bir bülbülün şarkısı kapalı kapılardan içeri sızdı. Chaol, Nesryn'in yüzünden onun bir şeyleri anladığını gördüğüne yemin edebilirdi. O ifadenin havuza atılmış bir taş gibi ağır ağır Nesryn'in yüzüne yerleştiğine.

Nesryn sessiz adımlarla yatağa yaklaşıp ceketinin düğmelerini çözdü. Bir sandalyenin üzerine bırakıp çizmelerini çıkardı. Yatağa çıktı. Üzerine yaslandığı yastık hışırdadı.

Chaol, Nesryn'in gözlerinin "Gördüm" dediklerine, "biliyorum" dediklerine yemin edebilirdi.

Fakat Nesryn rıhtımdaki töreni, dört küçük kuzeninin nasıl denize çelenkler attıklarını, sonrasında martılar ellerindeki bademli keklere saldırınca nasıl çığlıklar atarak kaçtıklarını anlattı. Chaol'a amcası Brahim'den, yengesi Zahida'dan, onların birden çok avlusu, yerlere kadar uzanan çiçekleri ve kafes şeklinde paravanları olan güzel evlerinden bahsetti.

Her bakışında o dillendirilmemiş sözcükler yankılanıyordu. *Biliyorum. Biliyorum.*

Chaol, Nesryn'in konuşmasına izin verdi. Sesi uykusunu getirene kadar onu dinledi. Çünkü Chaol da biliyordu.

22

Yrene ertesi gün Chaol'a uğramamayı düşündü.

Dün gece o kanepede olanlar...

Yrene ateş basmış, telaşlı, bir türlü sakinleşemez bir halde odasına dönmüştü. Hasar'ın elbisesini ve mücevherlerini çıkarmış; giysileri titreyen elleriyle düzgün bir şekilde katlayıp sandalyeye bırakmıştı. Ardından katil iblis Yrene'in onca dumanı soluyup kendinde olmadığı anı fırsat bilip saldırabilir diye sandığını kapının önüne çekti.

Çünkü kendinde değildi. Tamamen aklını yitirmişti. Tek bildiği sıcak, koku ve Chaol'un ona güven veren cüssesiydi. Chaol'un nasırları tenine değerken Yrene o nasırları nasıl da bedeninin başka yerlerinde hissetmek istemişti. Nasıl da Chaol'un dudaklarına bakıp durmuş, içinden parmaklarını o dudaklarda gezdirmek gelirken elinden sadece bakmak gelmişti. Parmaklarıyla, dudaklarıyla.

Yrene o partilerden nefret ederdi. İnsanda sağduyu bırakmayan o dumandan da. Asilzadelerin ve zenginlerin o dumanı kullanmalarının nedeni tam da bu olsa da...

Yrene odasında bir yukarı bir aşağı yürümüş, ellerini Hasar'ın bizzat yaptığı makyaj eline bulaşana dek yüzünde gezdirmişti.

Yüzünü üç kez yıkamıştı. Sonra en ince geceliğini giymiş, yatakta dört dönmüştü. Kumaş terli, yanan tenine yapışıyor, sürtünüyordu...

Kendisini rahatlaması içinde bir boşluk...tatminsizlik hissi uyandırdı.

Şafak söktüğünde Yrene lavabonun üzerindeki ince aynada yorgun yansımasına kaşlarını çatarak baktı.

Afyonun etkisi Yrene'in güçbela çalabildiği uykuyla geçen birkaç saatin ardından kaybolmuşsa da...Yrene'in içinde bir sıkıntı vardı.

Hasar'ın güzel giysilerini ve mücevherlerini kullanmadığı bir çantaya tıktı. Bu işi bir an önce halletmek en iyisiydi. Prensesin giysilerini ve mücevherlerini sonra geri götürürdü. Yrene'in Hasar'a ulaştırdığı, Chaol'un Yrene prensese iletsin diye uydurduğu yalan karşısında Hasar epey keyiflenmişti.

Yrene, Chaol'a söylememeyi düşünmüştü; fakat dumandan, bu delilikten öncesinde bile... Chaol, Yrene, Kashin'in yanında oturmayı reddedebilsin diye onun yanına geçmeyi teklif ettiğinde; birlikte şehri telaşsızca ve rahatça gezerek geçirdikleri bir günün ardından Yrene karar vermişti. Chaol'a güvenmeye. Sonra ise aklını tamamen kaçırmıştı.

Saraya girip Lord Westfall'un süitine yöneldiğinde Yrene muhafızların, hizmetçilerin, vezirlerin ve asilzadelerin yüzlerine güçlükle bakabildi. Bazılarının o kanepede kendisini ve Chaol'u gözlediklerinden şüphe yoktu. Bazıları bunu yapmamışlarsa da...onlar da pekâlâ işitmiş olabilirlerdi.

Yrene sarayda daha önce hiç böyle bir tavır sergilememişti. Hafiza'ya olanları anlatmalıydı. Baş Şifacı Yrene'in arsızlığını başkalarının ağzından işiteceğine Yrene'in kendisinden işitmeliydi.

Hafiza bundan dolayı Yrene'i azarlayacak olmasa da... Yrene itiraf etmesi gerektiği hissinden kaçamıyordu. Hatasını düzeltmesi gerektiği hissinden.

Yrene o günkü seansı kısa tutacaktı. Ya da elinden geldiğince kısa. Chaol'un yarasının karanlık ve amansız cehenneminde zaman ve mekân kavramlarını kaybettiğinde.

Profesyonelce davranacaktı.

Yrene süite girip Kadja'ya "Zencefil, zerdeçal ve limon," deyip

Chaol'un yatak odasına geçti. Kadja ona itiraz edecek gibi olsa da Yrene ona aldırış etmeden yatak odasının kapısını açtı.

Yrene öyle aniden durdu ki tökezleyecekti.

İlk fark ettiği buruşuk yatak örtüleri ve yastıklar oldu. Sonra Chaol'un çıplak göğsünü ve beyaz ipeğin yeterince örtmediği kalçalarını gördü.

Sonra da Chaol'un yastığının yanındaki yastığa yüzünü gömmüş, siyah saçlı kadını. Hâlâ uyuyordu. Bitkindi.

Chaol'un gözleri hemen açıldı. Yrene'in ağzından ancak sessiz bir "Of," çıktı.

Yrene'in gözlerinde hayret ve başka bir şey belirdi. Ağzı açıldı.

Chaol'un yanındaki Nesryn hareketlendi. Kaşları bitişti. Gömleği kırışıktı.

Chaol yatak örtülerini toplamak için hamle etti. Dirseklerinin üzerinde yükselmesiyle göğsündeki ve karnındaki kaslar hareketlendi...

Yrene sadece odadan çıktı.

Sonra oturma odasındaki altın sarısı kanepede bekledi. Dizini huzursuzca oynatarak bahçeye, cam kapıların dışında yeni yeni açan ve sarmaşıklar gibi yükselen çiçeklere baktı.

Şırıldayan çeşme bile yeni uyanan Nesryn'in mırıltılarını bastırmadı. Ardından Chaol'un yatak odasından kendi yatak odasına giden Nesryn'in yumuşak ayaklarının pıtırtıları ve kapanan kapısının sesi geldi.

Hemen sonra tekerler gıcırdadı. Ve işte Chaol oradaydı. Üzerinde gömleği ve pantolonuyla. Saçları hâlâ dağınıktı. Ellerini saçlarının arasında dolaştırmış gibi. Ya da bunu Nesryn yapmıştı. Defalarca.

Yrene kollarını göğsüne doladı. Nedense oda ona çok geniş geliyordu. Chaol'la aralarındaki mesafe çok uzun geliyordu. Yrene'in kahvaltı yapması gerekiyordu. Bu hafiflik hissine karşı bir şeyler yapması. Karnındaki o derin boşluğa karşı.

Chaol yumuşak bir sesle "Bu kadar erken geleceğini düşünmemiştim," dedi. Yrene, Chaol'un sesinde suçluluk olduğuna yemin edebilirdi.

Yrene ona aynı ölçüde alçak bir sesle "Şafakta gelebileceğimi söylemiştin," dedi. Fakat kendi sesindeki suçlayan tonu fark etmesiyle hemen "Önceden haber göndermeliydim," diye ekledi.

"Hayır. Ben..."

"Sonra gelebilirim," dedi Yrene. Ayağa fırladı. "İkinizin kahvaltısına mâni olmayayım."

Birlikte. Baş başa.

Chaol sertçe "Hayır," dedi. Her zaman oturdukları kanepeye yaklaşmadan duraksadı. "Şu an gayet uygun."

Yrene, Chaol'a bakamadı. Gözlerini onun gözleriyle buluşturamadı. Ya da nedenini açıklayamadı.

"Yrene."

Yrene kendisine seslenen Chaol'un buyurgan tonunu duymazlıktan gelip masaya geçti. Aralarında uzanan o oyma ahşabın oluşturduğu duvara minnettardı. Masanın kenarına bıraktığı çantasını açıp dikkatle içindekileri; ihtiyacı olmayan yağları, günlükleri çıkarırken elini yasladığı masanın dengeli oluşundan dolayı da minnettardı.

Kitaplar... Kütüphaneden aldığı kitaplar. İçlerinde *Başlangıç Şarkısı* da vardı. Kitabın yanında kadim, değerli parşömenler de. Yrene onlar için oradan daha emniyetli bir yer düşünememişti. Chaol'dan başka emanet edebileceği biri de gelmemişti aklına.

Yrene sessizce "Bir tonik hazırlayabilirim," dedi. "Onun için. Böyle bir şeye gerek varsa. Yani istemiyorsanız."

Çocuk istemiyorsanız. Yrene bir türlü bunu söyleyememişti. Dün Chaol'un Yrene'i gülümserken izlediği o şişman bebek gibi. Yrene bebeğe bir lütuf, bir gün arzu edebileceği bir neşe kaynağı gibi bakmıştı...

"Senin için de günlük bir şişe hazırlayabilirim," diye ekledi Yrene. Sözler ağzından güçlükle çıkıyordu.

"Zaten tonik kullanıyor," dedi Chaol. "On dördünden beri."

Muhtemelen ilk kanaması olduğundan beri. Rifthold gibi bir şehirde yaşayan bir kadının bunu yapması akıllıcaydı. Özellikle de hoşça vakit geçirmeye niyetliyse.

"İyi," dedi Yrene. Aklına söyleyecek başka bir şey gelmemişti. Kitapları dizmeyi hâlâ bitirmemişti. "Akıllıca."

Chaol dizleri diğer uçtan çıkana dek masaya yaklaştı. "Yrene."

Yrene kitapları birbirinin üstüne sertçe yerleştiriyordu.

"Lütfen."

Sözcüğü işitmesiyle Yrene başını Chaol'a çevirdi. Onun gözlerine, güneşte pişmiş toprağın rengindeki gözlerine baktı.

Ve Yrene, Chaol'un gözlerinin içinde o iki sözcüğü fark etti: *Özür dilerim.* Bunun üzerine masadan hızla kalktı. Odanın diğer yanına yürüdü. Bahçe kapılarını açtı.

Özür dilemeyi gerektirecek bir sebep yoktu. Hiç yoktu.

Onlar sevgiliydiler ve Yrene...

Yrene bahçe kapılarının yanında oyalandı. Nesryn'in yatak odası kapısı açılıp kapanana dek. Nesryn başını oturma odasından uzatıp mırıltıyla Chaol'a veda edip gidene dek.

Yrene omzunun üzerinden Yüzbaşı Faliq'e bakmak, ona nazikçe gülümsemek için kendisini zorlasa da ikisi arasındaki kısa diyaloğu işitmemiş gibi davrandı. Sabah güneşi altında yapraklarını açan soluk mor çiçekleri incelemekle fazlasıyla meşgulmüş gibi.

Yrene o boşluk hissini bastırdı. Uzun, çok uzun zamandır kendisini bu denli küçük...bu denli önemsiz hissetmemişti.

Sen Baş Şifacı Hafiza'nın bariz vârisisin. Bu adamın hiçbir şeyi olmuyorsun, o da senin hiçbir şeyin olmuyor. Yapman gereken neyse onu yap. Fenharrow'u, memleketini anımsa. Orada olanları, yardımına ihtiyacı olanları anımsa.

Yapmaya söz verdiğin onca şeyi anımsa. Olmaya söz verdiğin kişiyi.

Yrene'in eli cebine gitti. Oradaki notu tuttu.

Dünyanın daha fazla şifacıya ihtiyacı var.

Chaol, Yrene'in arkasından "Sandığın gibi değil," dedi.

Yrene gözlerini kısa bir an için yumdu.

Mücadele et... Sefil, faydasız, heba olmuş hayatın için mücadele et.

Onunla işini bitirecek, onu iyileştirecekti. Sonra Hafiza'dan, Torre'den başını dik tutarak ayrılabilirdi. Eve, savaşa ve kıyıma

dönebilir; sözünü tutabilirdi. O gece Innish'te o yabancının verdiği özgürlük hediyesinin hakkını verebilirdi.

"Başlayalım mı?"

Bugünkü seans burada olacaktı. Çünkü muhtemelen hâlâ kokularının sindiği o kırışmış yatağın üzerinde çalışmak düşüncesi...

Yrene boğazına, sesine vuran; kaç nefes alırsa alsın bir türlü üzerinden atamadığı bir gerginliğin etkisi altındaydı.

Chaol onu süzdü. Sesinin tonunu tarttı. Sözlerini. İfadesini.

Gördü ve işitti. O gerginliği, kırılganlığı.

Hiçbir beklentim yoktu, demek ister gibiydi Yrene. *Ben-Ben* hiçbir şeyinim senin.

Lütfen sorma. Lütfen zorlama. Lütfen.

Chaol onda bu sözleri de okuyordu. Sessizce "Onu yatağıma almadım," dedi.

Yrene delillerin Chaol'un aleyhine olduğunu belirtmekten kaçındı.

Chaol "Gece geç saate kadar konuştuk ve uyuyakaldık. Aramızda hiçbir şey geçmedi."

Yrene kendi göğsünün sözcükler karşısında nasıl da şişip indiğine aldırış etmedi. İşittiklerini idrak ederken konuşabileceğinden şüphe etti.

Chaol onun soluklanmaya ihtiyacı olduğunu fark etmiş gibi kanepeye yürümek için dönse de o an dikkati Yrene'in masaya yığdığı kitaplara, parşömenlere çevrildi.

Chaol'un beti benzi soldu.

"Bu ne?" diye homurdandı.

Yrene masaya yürüdü. Parşömeni eline alıp tuhaf sembolleri göstermek için dikkatle tomarı açtı. "Baş Kütüphaneci Nousha geçen gece ondan...sana zarar veren şeyler hakkında bilgi edinmek istediğimi söylediğimde benim için bunu bulup çıkardı. Kargaşada unutmuşum. Eyllwe kitaplarının yakınındaki bir raftaydı. Nousha da ne olur ne olmaz diye bunu da diğerlerine dahil etmiş. Eski bir şey sanırım. En az sekiz yüz yıllık." Yrene gereğinden fazla konuşuyordu. Fakat kendisini durduramıyordu. Chaol'un kıyısına gel-

diği konu hariç her konudan konuşmak o an Yrene için bir lütuftu. "Sanırım runik yazılar. Fakat kimse daha önce bunun gibi bir şey görmemiş. Nousha bile."

Chaol boğuk bir sesle "Bunlar runik yazılar değil," dedi. "Wyrd işaretleri bunlar."

Yrene, Chaol'un ona anlattıklarından çok daha fazlası olduğunu anladı. Chaol'un ifşa etmediği pek çok şey olduğunu. Yrene elini *Başlangıç Şarkısı*'nın siyah kapağı üzerinde gezdirdi. "Bu kitap... Kitapta bir kapıdan bahsediliyor. Anahtarlardan ve o anahtarları kullanacak üç kraldan da."

Yrene, Chaol'un nefes alıp verdiğinden emin olamıyordu. Chaol alçak sesle "Bunları okumuşsun. O kitapta."

Yrene sayfaları açıp o dünyevi olmayan kapının önünde dikilen üç figürün resmini buldu. Chaol'a yaklaşıp ona sayfayı gösterdi. "Çok fazla okuyamadım; Eyllwe'nin antik bir formunda yazılmış. Fakat..." Yrene diğer resmi açtı. Sunağın üzerinde o karanlık gücün istila ettiği genç adamın resmini. "Bu... Gerçekten yaptıkları bu mu?"

Genç adamın soğuk, karanlık gözlerine bakan Chaol'un elleri sandalyesinin iki yanından gevşekçe sarktı. "Evet."

Sözcük Yrene'in umduğundan daha çok acı ve korku içeriyordu.

Yrene ağzını açsa da Chaol kendisini toplayıp onu bakışıyla uyardı. "Gizle bunları Yrene. *Hepsini* gizle. Hemen."

Yrene'in kalbi göğsünün, uzuvlarının içinde küt küt atıyordu. Fakat kitapları, parşömenleri kucakladı. Chaol kapıları, pencereleri gözlerken Yrene bunları yastıkların altına, büyük vazolardan bazılarının içine gizledi. Fakat parşömen... Parşömen çok kıymetliydi. Üstünkörü gizlenmeyecek kadar kadimdi. Parşömeni düzleştirmek bile kâğıdın bütünlüğüne, mürekkebe zarar verebilirdi.

Chaol, Yrene'in elinde parşömenle çaresizce arandığını fark etti. Rahat bir tavırla "Çizmelerimi çıkarır mısın Yrene?" dedi. "Bugün giymek istediğim bir başka çift çizme var."

Tabii. Anladım.

Yrene alelacele oturma odasından yatak odasına geçti. Çarpık

yatak örtülerini görünce yüzünü buruşturdu. Vardığı aptalca sonuçlardan ve Chaol'a karşı tam bir budala gibi görünmesinden dolayı...

Yrene küçük giyinme odasına gittiğinde orada Chaol'un çizmelerini gördü. Parşömenini çizmelerden birinin içine soktu. Ardından her iki çizmeyi alıp bir çekmeceye koydu ve üzerlerini keten havlulardan bir yığınla örttü.

Hemen sonra oturma odasına tekrar girdi. "Onları bulamadım. Belki de Kadja çamaşırhaneye göndermiştir."

Chaol rahat bir tavırla "Çok kötü," dedi. Çizmesiz ve gömleksizdi.

Yrene altın sarısı kanepeye oturduğunda kalbi hâlâ çok hızlı atıyordu. Fakat kanepeye uzanmadı.

Chaol'un önünde diz çöküp çıplak ayağını eline alan Yrene "Okumayı biliyor musun?" diye sordu. *Wyrd işaretlerini* kastediyordu.

"Hayır." Yrene Chaol'un ayak bileğini dikkatlice çevirmeye başlarken Chaol'un ayak parmakları kımıldandı. "Fakat konu önemli olduğunda bunu benim için yapan biri var." İkisini dinleyenler olabileceği ihtimaline karşı dikkatlice seçilmiş, örtülü sözler.

Yrene, Chaol'un bacaklarını hareket ettirmeye devam etti; esnetip kıvırıyor, Chaol elinden gelindiğince ayak parmaklarını oynatırken Yrene aynı hareketleri defalarca tekrarlıyordu. "Sana bir ara kütüphaneyi göstereyim," dedi. "Belki hoşuna gidecek bir şeyler bulursun... Sana okunmasını istediğin şeyler mesela."

"Bu kadar ilginç başka metinleriniz var mı?"

Yrene, Chaol'un sol bacağını indirip diğeri üzerinde çalışmaya başladı. "Bir sorarım... Nousha'nın bilmediği yoktur."

"İşimiz bitsin de... Sen dinlendikten sonra. Merakımı cezbedecek bir kitap bulmayalı epey zaman oldu."

"Size eşlik etmek benim için bir şereftir lordum." Chaol resmi unvanı karşısında yüzünü buruştursa da Yrene onun sağ bacağını çalıştırıp aynı hareketleri tekrar etti. Ardından ona kanepeye uzanması talimatını verdi. Yrene, Chaol'un kalçalarını çevirip onu

kalçalarını kendi başına hareket ettirmeye teşvik ederken bir yandan onun bacağını elinden geldiğince büküp esnetti.

Bir süre sonra güçlükle işitilecek bir sesle "Sadece Erawan'den bahsediyorsun," dedi. İsmi işitmesiyle Chaol'un gözlerinde telaşlı bir bakış belirdi. "Ya Orcus ve Mantyx?"

Kim?"

Yrene, Chaol'un bacakları, kalçaları ve beli üzerinde yeni egzersizlere başladı. "Diğer iki kral. O kitapta adları geçiyor."

Chaol ayak parmaklarını oynatmayı bıraktı. Nesryn ona devam etmesini hatırlatmak için Chaol'un parmaklarını kımıldattı. Chaol devam ettiğinde Chaol'un göğsündeki hava boşalıverdi. "İlk savaşta yenilmişlerdi. Kendi diyarlarına geri gönderilmiş ya da öldürülmüş olmalılar. Hatırlayamıyorum."

Chaol'un bacağını kanepeye indirirken Yrene onun sözleri üzerine düşündü. Yüzüstü dönmesi için Chaol'u dürttü. Sesli düşünüyormuş gibi "Eminim sen ve dostların tüm bu dünyayı kurtarma meselesinde epey ustalaşmışsınızdır," dedi. Chaol'un bu sözlere tepkisi gülmek oldu. "Fakat ben olsam emin olurdum. Hangisinin doğru olduğu hakkında."

Yrene, altın sarısı kanepe yastığının Chaol'un bedeninden geriye kalan ince ucuna tünedi.

Chaol başını Yrene'e çevirdi. Sırtındaki kaslar kasıldı. "Neden?"

"Çünkü sadece kendi diyarlarına sürülmüşlerse yeniden dünyamıza dönmeyi bekleyip beklemediklerini kim bilebilir ki?"

23

Yrene'in sorusu ikisi arasında asılı kalırken Chaol'un gözleri uzaklara daldı. Yüzünün rengi yeniden soldu. "Kahretsin," diye mırıldandı. *"Kahretsin."*

"Diğer iki krala ne olduğunu hatırlamıyor musun?"

"Hayır... Hayır, onların yok edildiklerini varsayıyordum. Fakat...neden onca yerde değil de *burada* bahsedilmiş onlardan?"

Yrene başını iki yana salladı. "Belki incelersek daha fazlasını görebiliriz."

Chaol'un çenesindeki bir kas kımıldandı. Uzun bir nefes verdi. "O halde nunu yapacağız."

Chaol sessiz isteğini Yrene'e elini uzatarak belli etti. Yrene onun gemi istediğini fark etti.

Yrene tekrar Chaol'un çenesini ve yanağını inceledi. Yüzünden taşan öfkeyi ve korkuyu. Bir şifa seansına başlamak için iyi durumda değildi. Bu yüzden Yrene "O yara izine kim sebep oldu?" demeyi seçti.

Yanlış soruydu bu.

Chaol'un sırtı kaskatı kesildi. Parmakları çenesinin altındaki kanepe yastığına gömüldü. "O yarayı açmayı hak eden biri."

Bu bir yanıt değildi. "Ne oldu?"

Chaol gemi almak için elini yeniden uzatmakla yetindi.

"Sana gemi vermeyeceğim," dedi Yrene. Chaol öfke dolu gözle-

rini Yrene'e çevirdiğinde Yrene'in yüzü ifadesiz bir maskeydi. "Ve sen öfkeliyken bu seansa başlamayacağım."

"Gerçekten öfkeli olduğumda bunu anlarsın Yrene."

Yrene gözlerini devirdi. "Sorunun ne olduğunu söyle bana."

"Sorun şu ki ayak parmaklarımı güçlükle oynatabilirken bir değil, *üç* Valg kralıyla yüzleşmem gerekebilir. Başarısız olursak, bunu..." Chaol sözlerinin gerisini getiremeden kendisini tuttu. Yrene'in aklındaki plan öyle büyük bir sırdı ki Chaol o planı aklından geçirmeye bile cesaret edemiyordu.

Chaol kanepenin ayağına bakarak sözlerini "Onlar önlerine çıkan her şeyi –herkesi– yok ederler," diye bitirdi.

"Bu yara izi onlardan mı kaldı?" Yrene yara izine dokunmaktan kaçınmak için elini yumruk yaptı.

"Hayır."

Fakat Yrene öne eğildi. Chaol'un şakağındaki saçların güçbela gizlediği küçük yara izi üzerinde parmağını gezdirdi. "Ya bu? Bu yarayı kim açtı?"

Chaol'un yüzünde sert ve dalgın bir ifade belirdi. Fakat o öfke; o sabırsız ve telaşlı enerji sakinleşmişti. Yerine soğuk ve uzak bir ifade gelse de Chaol yeniden ana odaklandı. O eski öfke her ne ise Chaol'u yeniden sakinleştirmişti.

Chaol sessizce "O yara izi babamın eseri," dedi. "Çocukluğumdan kalma."

Yrene dehşete kapıldı. Fakat bu seferki gerçek bir yanıttı. Bir itiraf.

Yrene, Chaol'u daha fazla sıkıştırmadı. Daha fazlasını öğrenmek istemedi. Hayır. Sadece "Yaranın içine girdiğimde..." dedi. Chaol'un sırtını incelerken boğazı yukarı aşağı oynadı. "Seni tekrar bulmaya çalışacağım. Beni bekliyorsa sana ulaşmak için başka bir yol bulmam gerekebilir." Yrene düşündü. "Ayrıca bir pusu değil de farklı bir saldırı planı bulmam gerekebilir. Fakat bir çaresine bakacağız. Sanırım." Yrene'in dudaklarında teskin amaçlı bir gülümseme, bir şifacı gülümsemesi belirse de Yrene nefes alıp verişinin hızlandığının Chaol'un gözünden kaçmadığını fark etti.

Chaol sadece "Dikkatli ol," dedi.

Yrene ona nihayet gem'i vererek karşılık verdi. Gem'i Chaol'un dudaklarına götürdü.

Yrene gem'i Chaol'un dişleri arasına yerleştirirken Chaol'un ağzı Yrene'in parmaklarına sürtündü.

Birkaç saniye boyunca Chaol, Yrene'in yüzünü süzdü.

O sinsi karanlıkla yeniden yüzleşme düşüncesi karşısında derin bir nefes alan Yrene "Hazır mısın?" diye sordu.

Chaol sessiz yanıtını elini kaldırıp Yrene'in parmaklarını sıkarak verdi.

Fakat Yrene parmaklarını Chaol'un parmaklarından ayırdı. Chaol'un eli yastıkların üzerine düştü.

Yrene elini Chaol'un sırtındaki izin üzerine koyarken Chaol hâlâ onu süzüyor, cesaret toplamak için nasıl nefes aldığını izliyordu.

Chaol'un babasına Anielle'den ayrılacağını söylediği gün kar yağmıştı. Ona babasının unvanının vârisliğinden feragat ettiğini ve Rifthold'daki şato muhafızlarına katılacağını söylediği gün.

Babası onu evden atmıştı.

Onu hisarın önündeki merdivenlerden aşağı atmıştı.

Chaol gri taşa çarptığında şakağı çatlamış, dişleri dudağını yarmıştı. Chaol sahanlıktaki buzun üzerinde kayarken annesinin yakaran çığlıkları kayalarda yankılanmıştı. Chaol başının içindeki acıyı hissetmemişti. Sadece çıplak avuçlarını kesen, pantolonunu delip dizlerini yara içinde bırakan ustura keskinliğindeki buzu hissetmişti.

Chaol'un annesine yakarışı ve yazın bile Gümüş Göl'e bakan dağın zirvesindeki hisarın etrafından dolanan, hiç durmadan esen rüzgârın tiz çığlığı.

O rüzgâr şimdi Chaol'u dövüyor, saçlarını çekiştiriyordu... O zamandan beri Chaol'un daha uzun bıraktığı saçlarını. Rüzgâr Chaol'un yüzüne gri gökten inen serseri kar tanelerini savurmuştu. O kar tanelerini geniş gölün kıyılarına doğru akıp o kıyıların etrafından dolaşan, hisarın aşağısında kalan gaddar şehre doğru

savurmuştu. Batıya, ihtişamlı şelalelere doğru. Ya da onların hayaletlerine doğru. Baraj uzun zamandır şelaleleri susturuyordu. Beyaz Diş Dağları'ndan çıkan ve Chaol'un ailesinin evinin kapı eşiğinde son bulan ırmağın sesini de susturduğu gibi.

Anille'de hava hep soğuk olurdu. Yazın bile.

Kıvrımlı dağ yamacına inşa edilmiş bu hisar hep soğuktu.

Babası "Bir zavallısın," diye bağırmış, ifadesiz muhafızlardan hiçbiri Chaol'u yerden kaldırmaya cesaret edememişti.

Chaol'un başı dönüyor, zonkluyordu. Sıcak kan yüzünden akıp aşağı inerken donmuştu.

"O halde Rifthold'a giden yolu kendin bul."

"Lütfen," diye fısıldadı annesi. *"Lütfen."*

Chaol'un son gördüğü şey babasının annesini dirseğinin hemen üzerinden tutup onu boyalı ahşaptan ve taşlardan oluşan hisarın içine sürükleyişi oldu. Annesinin solgun ve kederli yüzü. Annesinin gözleri –Chaol'unkilerin tıpatıp aynısı o gözler– aşağıdaki ırmağınki kadar parlak, gümüşi bir astarla çevrilmişti.

Chaol'un annesi ve babası hisara açılan kapı aralığında bekleyen küçük bir gölgenin önünden geçtiler.

Terrin.

Chaol'un küçük kardeşi ona doğru bir adım atmaya cesaret etti. O son derece tehlikeli, buzlu basamaklardan inip abisine yardım etmeyi göze aldı.

Chaol ağzından akan kanı sildi. Erkek kardeşine bakıp başını iki yana salladı.

Ve Chaol ayağa kalkarken Terrin'in yüzünde dehşet –katıksız bir dehşet– vardı. Babasının unvanının az önce kendisine kaldığını anlaması mıydı sebep?..

Chaol Terrin'in yuvarlak, genç yüzündeki korkuya dayanamadı.

Bu yüzden döndü ve şişen, kaskatı kesilen dizindeki acı karşısında dişlerini sıktı. Kan ve buz birbirine karşışıp Chaol'un avuçlarından aktı.

Chaol sahanlığa kadar aksak adımlarla gitmeyi başardı. Merdiven basamaklarından indi.

Aşağıda muhafızlardan biri ona gri, yün pelerinini verdi. Bir kılıç ve bir bıçak da.

Bir başkası bir at verip gideceği yolu tarif etti.

Üçüncü bir muhafız içinde yiyecekler olan bir malzeme çantası, bir çadır, sargılar ve merhemler verdi.

Hiçbiri tek kelime etmedi. Chaol'la ancak yapmaları gerekeni yapacak kadar kısa bir süre için durdular.

Chaol onların adlarını bilmiyordu. Yıllar sonra babasının o muhafızları hisarın üç kulesinden birinden izlediğini, onların yaptıklarını gördüğünü öğrendi.

Yıllar sonra babası Chaol'a yardım eden o üç adama ne olduğunu ona bizzat anlattı.

Babası adamlara yol vermişti. Kara kışın ortasında. Onları aileleriyle Beyaz Diş Dağları'na sürmüştü.

Vahşi doğaya gönderilen üç aile. Yazın bu ailelerden sadece ikisinden haber gelmişti.

Kanıt. Chaol babasını öldürmemeye kendisini ikna ettikten sonra bunun bir kanıt olduğunu fark etmişti. Chaol'un yaşadığı krallığın yozlaşmayla, sıradan iyiliklerinden dolayı iyi insanları cezalandıran kötü adamlarla dolu olduğunun kanıtıydı bu. Chaol'un Anielle'den ayrılmakla doğru işi yaptığının kanıtı. Dorian'ın yanında olmakla. Onu korumak için.

Daha iyi bir geleceğe dair o vaadi korumak için.

Chaol o aileleri bulmak için en ketum muhafızını göndermişti. Aradan kaç yıl geçtiği umurunda değildi. Adamı altın keseleriyle göndermişti.

Ulak aileleri asla bulmamıştı. Aylar sonra Rifthold'a, Chaol'un emanet ettiği altınla dönmüştü.

Chaol seçimini yapmış, bedelini de ödemişti. Seçimini yapmış, sonuçlarına katlanmıştı.

Yatakta bir ceset. Kalbinin hemen üzerine saplanan bir hançer. Taş zeminde yuvarlanan bir kelle. Boyunda bir gerdanlık. Avery Nehri'nin dibine batan bir kılıç.

Chaol'un bedenindeki acı bunların yanında önemsiz kalıyordu.

Değersiz. İşe yaramaz. Chaol kime yarım etmeye kalksa...işler daha da kötüye gitmişti.

Yataktaki ceset...Nehemia.

Nehemia hayatını kaybetmişti. Belki bunu Nehemia'nın kendisi planlamışsa da... Chaol, Celaena'ya –Aelin'a– gözünü açık tutmasını söylememişti. Nehemia'nın muhafızlarını kralın ona olan ilgisi hakkında uyarmamıştı. Bir anlamda Nehemia'ayı Chaol öldürmüş sayılırdı. Aelin, Chaol'u affetmiş; suçun onda olmadığını kabul etmiş olsa da Chaol biliyordu. Daha fazlasını yapabileceğini biliyordu. Daha iyisini yapabileceğini. Daha dikkatli olabileceğini.

Ve Nehemia öldüğünde o köleler isyan etmişlerdi. Ellywe'nin Işığı sönerken bir toplanma çağrısı yapmışlardı.

Kral onların da ışığını söndürmüştü.

Calaculla. Endovier. Erkekler, kadınlar, çocuklar.

Chaol harekete geçtiğinde, tarafını seçtiğinde ise...

Kan, kara taş ve haykıran büyü.

Biliyordun biliyordun biliyordun

Asla dostum olmayacaksın asla asla asla

Karanlık Chaol'un boğazından aşağı inip onu nefessiz bıraktı; boğdu.

Chaol ona direnmedi.

Karanlığı daha da derinlere almak için ağzını açtığını hissetti.

Al onu, dedi karanlığa.

Evet, diye mırladı ona karanlık. *Evet.*

Karanlık, Chaol'a Morath'i ve onun benzeri görülmemiş korkunç yaratıklarını; tanıdığı yüzlerin asla görmeyecekleri merhamet için yalvardıkları cam şatonun altındaki zindanı; ona bu acıları veren genç, altın elleri gösterdi. Karanlıkla yan yana dikiliyorlarmış gibi.

Chaol biliyordu. Adamlarına kimin işkence yapmaya zorlandığını, kimin onları öldürmeye zorlandığını. İkisi de biliyordu.

Fakat sonra karanlık gitti.

Dalgalanan altın rengi kırlar bulutsuz, mavi bir göğün altında uzanıyordu. Küçük, ışıltılı akarsular kırların içinden geçiyor, sey-

rek meşe ağaçlarının etrafından dolanıyordu. Sağında kalan Oakwald Ormanı'ndan uzanan rastgele kollar.

Arkasında, sazdan çatısı olan bir külübe vardı. Gri taşlarının üzerinde yeşil ve turuncu yosunlar kabuk tutmuştu. Birkaç metre ötede kadim bir kuyu vardı; kovası taş ağzının kenarında her an düşecekmiş gibi duruyordu.

Kuyunun ötesinde, evle bitişik küçük bir kümeste tavuklar geziniyordu. Şişman tavukların gözleri önlerindeki topraktaydı.

Onların ötesinde de...

Bir bahçe.

Düzenli, güzel bir bahçe değildi bu. Alçak, taş bir duvarın ardındaki ahşap kapısı açık bir bahçe.

Dikkatlice tasarlanmış yeşil sıraları arasında iki figür sırtlarını eğmiş, yürüyordu. Chaol onlara yaklaştı.

Kadını sarımsı kahverengi saçlarından tanıdı. Yaz güneşinde çok daha parlak görünüyordu saçları. Teni hoş bir koyu kahverengiye dönmüştü. Gözleri...

Bir çocuğun yüzüydü bu. Neşeyle aydınlanan bir yüz. Toprakta diz çöken ve ılık esintide sağa sola oynayan ince, mor koniler şeklinde çiçekleri olan soluk yeşil bir bitkiye işaret eden kadına tepeden bakan bir yüz. Kadın "Ya şu?" diye sordu.

"Salvia," dedi çocuk. Yaşı ancak dokuz olmalıydı.

"İşlevi ne peki?"

Kız gülümsedi. Başını kaldırıp ezberlediklerini sıraladı: "Hafızayı güçlendirir, dikkati keskinleştirir, ruh halini iyileştirir. Ayrıca doğurganlığa, sindirime iyi gelir ve merheme dönüştürüldüğünde cildi uyuşturur."

"Mükemmel."

Kızın yayvan gülümsemesi eksik üç dişini ortaya çıkardı.

Kadın –anne– kızın yuvarlak yüzünü ellerine aldı. Teni kızınınkinden daha koyuydu. Saçları daha gürdü ve bukleleri daha çok sallanıyordu. Fakat beden yapıları... Kız büyüyünce annesine benzeyecekti. Annesinin çillerini, burnunu, ağzını alacaktı.

"Dersine iyi çalışmışsın akıllı çocuğum."

Kadın kızını terli alnından öptü.

Chaol öpücüğü –o öpücüğün içindeki sevgiyi– hissetti. Kapıdaki bir hayalet de olsa.

Zira buradaki dünyaya renk katan, o dünyayı yaldızlayan sevgiydi. Sevgi ve neşe.

Mutluluk.

Chaol'un kendi ailesinde tatmadığı duygular. Ya da başka kimseyle.

Kız sevilmişti. Çok. Karşılıksızca.

Mutlu bir anıydı bu. Birçok mutlu anıdan biri.

"Peki ya şuradaki, duvarın kenarındaki çalı ne?" diye sordu kadın kıza.

Kız odaklanmak için kaşlarını çattı. "Altın çilek mi?"

"Evet. Peki altın çileği hangi amaçlar için kullanıyoruz?"

Kız ellerini beline götürdü. Sade elbisesi kuru, ılık esintide uçuştu. "Biz..." Ayağını sabırsızlıkla yere vurdu. Zihnine anımsamadığı için öfkeliydi. Chaol'un Antica'da yaşlı adamın evinde şahit olduğu öfkenin aynıydı bu.

Annesi kızın arkasına dolaşıp onu kucağına aldı. Sonra yanağından öpüp "Altın çilek pastası yaparız," dedi.

Kızın neşeli çığlığının yankısı kehribar rengi otların ve berrak akarsuların ötesine, hatta Oakwald'ın birbirine geçmiş, kadim kalbine uzandı.

Belki Beyaz Diş Dağları'na ve o dağların eteğine kurulu soğuk şehre de.

Chaol gözlerini açtı.

Ve ayağını kanepenin yastıklarına bastırdığını fark etti.

İpeği ve nakışları ayağının çıplak kemerinde hissediyordu. Ayak parmaklarında.

Hissediyordu.

Birden doğruldu. Yrene'in yanında olmadığını fark etti.

Yakınlarında Yrene'den hiçbir iz yoktu.

Hayretle ayaklarına baktı. Ayak bileğinden aşağısına... Ayağını

oynatıp çevirdi. Kasları *hissetti.*

Sözcükler boğazına takıldı. Kalbi küt küt attı. Boğuk bir sesle "Yrene," dedi. Gözleri onu aradı.

Yrene sütte değildi. Fakat...

Kahverengiye çalan sarının üzerine düşen güneş ışığı gözüne çarptı. Bahçede.

Yrene orada oturuyordu. Tek başına. Sessizce.

Chaol üzerinde doğru dürüst giysi olmayışına aldırmadı. Sandalyeye doğru hareketlendiğinde ayaklarının altında pürüzsüz ahşabı hissedip şaşırdı. Bacaklarında bile...hayalet bir karıncalanma olduğuna yemin edebilirdi.

Tekerlekli sandalyesiyle küçük, kare bahçeye gitti. Nefes nefeseydi ve gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Yrene onu bir parça daha onarmıştı, bir başka parçasını...

Yrene daire şeklindeki sığ havuzun önündeki süslemeli, küçük sandalyeye oturmuştu. Başını yumruğunun üzerine yerleştirmişti.

Başta Chaol onun güneşin altında uyuduğunu sandı.

Fakat ona biraz daha yaklaştığında yüzüne vuran ışığı fark etti. Yüzündeki ıslaklığı.

Kan değildi bu... Gözyaşlarıydı.

Yrene'in yüzeyinin büyük bir kısmını pembe nilüferlerin ve zümrüt yeşili yaprakların örttüğü havuza bakarken sessizce, durmadan akıttığı gözyaşları.

Yrene havuzu görmüyormuş gibi bakıyordu. Chaol'u işitmemiş gibi duruyordu.

"Yrene."

Yrene'in yüzünden aşağı bir damla gözyaşı daha akıp soluk mor elbisesinin üzerine düştü. Sonra bir damla daha.

Chaol boğuk sesle "Canın mı yandı?" diye sordu. Tekerlekli sandalyesi bahçenin çakılları üzerinde çıtırtılar çıkardı.

Yrene "Unutmuşum," dedi. Havuza bakarken dudakları titredi. Başını kıpırdatmadı. "Görünüşünü, kokusunu unutmuşum. Sesini...unutmuşum."

Yrene'in yüzü buruşurken Chaol'un göğsü sıkıştı. Chaol teker-

lekli sandalyesini Yrene'in sandalyesinin yanına getirse de ona dokunmadı.

Yrene sessizce "Yemin ederiz..." dedi. "Asla bir hayatı almamak için. Askerler geldiği gün annem yeminini bozdu. Elbisesine bir hançer gizlemişti. Annem askerin beni tuttuğunu gördü ve... adamın üzerine atladı." Yrene gözlerini yumdu. "Askeri öldürdü. Bana kaçacak zaman kazandırmak için. Ben de kaçtım. Onu orada bıraktım. Koştum, onu arkamda bıraktım ve izledim... Ormanda o ateşi hazırlayışlarını izledim. Annemin durmak bilmeyen çığlıklarını işitebiliyordum..."

Yrene'in bedeni sarsıldı.

"O iyi bir insandı," diye fısıldadı Yrene. "İyiydi; şefkatliydi ve beni severdi." Yrene hâlâ gözyaşlarını silmemişti. "Ve onu benden aldılar."

Chaol'un hizmet ettiği adam... Yrene'i annesinden *o* koparmıştı.

Chaol sessizce "Sonra nereye gittin?" diye sordu.

Yrene'in titremesi azaldı. Burnunu sildi. "Annemin Fenharrow'da bir kuzeni vardı. Oraya kaçtım. İki hafta yolculuk etsem de oraya ulaşmayı başardım."

Henüz on birindeyken. Fenharrow bir fethin ortasındayken Yrene oraya ulaşmayı başarmıştı... *On birinde.*

"Bir çiftlikleri vardı. Orada altı yıl çalıştım. Normal biriymişim gibi davrandım. Dikkat çekmedim. Şüphe çekmeyecek durumlarda şifalı bitkilerle insanları tedavi ettim. Fakat bu kadarı yeterli değildi. Benim... Bir boşluk vardı. İçimde. Yarım kalmıştım."

"Böylece buraya geldin demek?"

"Çiftlikten ayrıldım. Niyetim buraya gelmekti. Fenharrow boyunca yürüdüm. Oakwald'u aştım. Sonra...dağları geçtim..." Yrene'in sesi titreyip bir fısıltıya dönüştü. "Altı ay sürse de Innish Limanı'na ulaşmayı başardım."

Chaol, Innish'i hiç işitmemişti. Herhalde Melisande'de bir yerdeydi. Eğer Yrene...

Dağları aştıysa.

Chaol'un yanındaki bu narin kadın... Buraya varmak için dağları aşmıştı. Bir başına.

"Dağlardan geçerken param bitti. Bu yüzden bir süre olduğum yerde kaldım. İş buldum."

Chaol, Yrene'in boğazındaki yara izine bakmamak için kendisini tuttu. Ona ne tür bir iş bulduğunu sormamak için...

"Kızların çoğu sokaklara düşmüştü. Innish...iyi bir yer değildir. Fakat rıhtım kenarında bir han buldum. Han sahibi beni işe aldı. Barda çalıştım, hizmetçilik yaptım ve orada kaldım. Niyetim sadece bir ay çalışmakken orada bir yıl kaldım. Onun paramı, bahşişlerimi almasına göz yumdum. Kiramı artırmasına. Beni merdiven altında bir odaya tıkmasına. Dağları aşacak param yoktu ve sanmıştım ki... Buradaki eğitimim için para ödemem gerektiğini sanıyordum. Öğrenim paramı çıkarmadan yola çıkmak istemedim. Bu yüzden de...orada kaldım."

Chaol, Yrene'in kucağında sıkıca kavuşturduğu ellerine baktı. O elleri kova ve paspasla, bezlerle ve kirli bulaşıkla hayal etti. O ellerin yara içinde kalıp sızladığını. O pis hanı ve müdavimlerini, Yrene'e baktıklarında ne görmüş, neler arzulamış olabileceklerini düşündü.

"Buraya nasıl ulaşabildin?"

Yrene'in dudakları gerildi. Gözyaşları azaldı. Bir nefes verdi. "Uzun hikâye."

"Dinleyecek zamanım var."

Fakat Yrene başını iki yana salladı ve nihayet Chaol'a baktı. Yrene'in yüzünde...duru bir bakış vardı. Gözlerinde. "O yara izini kimin bıraktığını biliyorum," dediğinde yüzünün ifadesi değişmedi.

Chaol hareketsiz kaldı.

Yrene'in çok sevdiği annesini ondan koparan, onu dünyanın bir ucuna gitmek zorunda bırakan adam.

Chaol başını salladı.

Tekrar havuza göz gezdiren Yrene "Eski kral," diye fısıldadı. "Onun da bedeni ele geçirilmişti, değil mi?"

Yrene'in ağzından çıkan sözcükler bir fısıltı gibiydi; sadece Chaol'un işitebileceği kadar cılızdı.

Chaol güçlükle "Evet," dedi. "Onlarca yıl boyunca. Ben...sana

söylemediğim için üzgünüm. Bu bilginin...hassas olduğuna kanaat getirmiştik."

"Yeni kralınızın göreve uygunluğunu sorgulatabileceği için herhalde."

"Evet, ayrıca sorulmaması daha iyi olacak sorulara açık kapı bırakmamak için."

Yrene göğsünü ovuşturdu. Yüzünde dertli, kasvetli bir ifade vardı. "Büyümün neden kendisini geri çektiğine şaşmamak gerek."

Chaol bir kez daha "Üzgünüm," dedi. Aklına söyleyecek başka bir söz gelmemişti.

O gözler Chaol'a çevrildi. İçlerinde her ne pus varsa kayboldu. "Bu da bana o şeyle savaşmam için fazladan bir sebep veriyor. O adamdan –o *şeyden*– geri kalan son lekeyi de silmek için. Az önce beni bekliyordu. Bana yine gülüyordu. Sana ulaşmayı başardım. Fakat seni çevreleyen karanlık çok yoğundu. Bir...kabuk oluşturmuştu. Onu görebiliyordum; sana gösterdiği her şeyi de. Senin ve onun anılarını." Yrene yüzünü ovuşturdu. "O zaman anladım. Yaranı neyin –kimin– açtığını. O yaranın sana neler yaptığını da gördüm. Tek düşünebildiğim ise onu durdurmak, yok etmek oldu..." Yrene dudaklarını büzdü. Dudakları her an yeniden titremeye başlayabilirmiş de buna engel olmak istiyormuş gibi.

Chaol, Yrene'in yarıda kalan sözlerini "Bir parça iyilik," diye tamamladı. "Işığa ve iyiliğe dair bir hatıra." Bunun için duyduğu minnettarlığı ifade edecek sözcükleri bulamıyordu. Yrene'in annesini yok eden iblise karşı annesiyle olan o hatırasını kullanması onun için kim bilir nasıl bir tecrübe olmuştu.

Yrene, Chaol'un düşüncelerini okur gibiydi. "Karanlığı biraz daha geriletenle bir hatıram olmasından memnunum."

Chaol'un boğazı düğümlendi. Yutkundu.

Yrene sessizce "Hatıranı gördüm," dedi. "O adamı. Babanı."

"Katıksız bir pisliktir."

"Senin hatan değildi. Hiçbiri."

Chaol buna karşı aksi bir söz söylemekten sakındı.

Yrene "Kafatasın çatlamadığı için şanslıymışsın," deyip Chaol'un

alnına göz gezdirdi. Saçlarının örttüğü yara izi zar zor seçiliyordu.

"Babamın farklı düşündüğünden eminim."

Chaol'un gözlerinde karanlık bir gölge belirip kayboldu. Yrene sadece "Sen daha iyisine layıktın," dedi.

Bu sözler Chaol'un içindeki acı veren, cerahatli bir yaraya dokunup çok uzun zamandır kilitli tuttuğu ve incelemediği bir şeyi açığa çıkardı. Sadece "Teşekkür ederim," diyebildi.

Uzun dakikalar boyunca sessizce oturdular. Bir süre sonra Chaol "Saat kaç?" diye sordu.

"Üç," dedi Yrene.

Chaol irkildi.

Fakat Yrene'in gözleri Chaol'un bacaklarına çevrildi. Ayaklarına. O ayakların nasıl Chaol'un bedeniyle birlikte hareket ettiğine.

Yrene'in ağzı sessizce açıldı.

"Küçük bir ilerleme daha," dedi Chaol.

Yrene gülümsedi. Bastırılmış da olsa...hakiki bir gülümsemeydi bu. Saatler önce yüzüne oturttuğu o gülümsemeler gibi değildi. Yrene, Chaol'un yatak odasına girip onu orada Nesryn'le bulduğunda ve Chaol onun yüzünü gördüğünde dünya ayaklarının altından kayıyormuş hissine kapıldığında. Ve Yrene, Chaol'un gözlerine bakmayı reddedip kollarını kendi göğsüne doladığında...

O an Chaol yürüyebilmeyi ne de istemişti. O zaman Yrene Chaol'un ona doğru ağır ağır yaklaştığını görsün diye.

Chaol sebebini bilmiyordu. Neden kendisini aşağılığın da aşağılığı biri gibi hissettiğini. Neden Nesryn'in yüzüne bakmakta zorlandığını. Fakat Nesryn iyi bir gözlemci olduğundan fark etmemesi mümkün değildi. Dün gece aralarındaki dillendirilmemiş anlaşma buydu... Konu hakkında sessiz kalmak. Ve sırf bu sebep bile...

Yrene, Chaol'un çıplak ayağını dürttü. "Bunu hissediyor musun?"

Chaol ayak parmaklarını büktü. "Evet."

Yrene kaşlarını çattı. "Sertçe mi dürtüyorum, yumuşakça mı?"

Yrene parmağını Chaol'un ayağına gömdü.

"Sertçe," diye homurdandı Chaol.

Yrene parmağını hafifçe çekti. "Ya şimdi?"

"Yumuşakça."

Yrene testi diğer ayakta tekrar etti. Chaol'un her bir parmağına dokundu.

"Sanırım," dedi Yrene, "onu sırtının ortalarında bir yere kadar gerilettim. İz hâlâ aynı olsa da bana öyle *geliyor* ki..." Yrene başını iki yana salladı. "Açıklayamıyorum bunu."

"Açıklamak zorunda değilsin."

Chaol'a o birazcık hareketi kazandıran Yrene'in neşesi –o hatıradaki katıksız neşe– olmuştu. Yrene'in o yaranın geride bıraktığı lekeyi geriletmek için açtığı, verdiği şey.

Chaol, Yrene'i dirseğiyle dürtüp "Açlıktan ölüyorum," dedi. "Benimle bir şeyler yer misin?"

Yrene olumlu yanıt vermesiyle Chaol'u şaşırttı.

24

Nesryn biliyordu.

Chaol'un dün gece onunla konuşmak isteyişinin nedeninin sadece ilgisi değil suçluluk duygusu olduğunu biliyordu.

Nesryn kendi kendine bunu sorun etmediğini söyledi. Chaol'un hayatındaki bir değil, iki kadının yedekliğini yapmıştı o. Üçüncü bir kadın ise... Bu da bir sorun olmazdı. Antica sokaklarını arşınlamayı bırakıp saraya döndüğünde bunu kendi kendine defalarca tekrarladı. Şehirde Valg'lerden eser yoktu.

Saraya bakarken Nesryn kendisini hazırladı. Amansız ikindiüstü sıcağının geçmesini beklemek için süitlerine dönmeye henüz pek de hazır değildi.

Minarelerden birinin tepesindeki devasa bir figürü görmesiyle yüzünde kasvetli bir gülümseme belirdi.

Kuş yuvasına vardığında nefessiz kalmıştı. Neyse ki Kadara'dan başka orada olup da bunu görecek kimse yoktu.

Nesryn'i gören ruk gagasını tıkırdatarak onu selamladı. Ardından koca bir biftek parçası olduğu anlaşılan şeyi parçalamaya koyuldu. Kaburgalarıyla birlikte.

Sartaq, Nesryn'in arkasındaki merdivenden "Buraya geldiğinizi işittim," dedi.

Nesryn ona döndü. "Ben... Nasıl?"

Prens, Nesryn'e bilmişçe gülümseyip kuş yuvasına adım attı.

Kadara heyecanla tüylerini kabartıp yemeğine gömüldü. Bir an önce yemeğini bitirip göğe çıkmaya hevesliymiş gibi. "Bu yer casus kaynıyor. Bazıları da benim casuslarım. İstediğin bir şey mi vardı acaba?"

Sartaq, Nesryn'i süzdü... Dün Nesryn'in amcası ve yengesinin yorgun göründüğünden şikâyet ettikleri yüzü. Bitkin. Mutsuz. Amcası ve yengesi Nesryn'in önüne yemek yığmışlar; onun dört çocuğu alıp akşam yemeği için balık seçmeye rıhtıma gitmesi için ısrar etmişler; ardından da ona zorla yemek yedirmişlerdi. Üstelik sonrasında Nesryn düzenlenen ziyafet için saraya dönmüştü. *Hâlâ sıskasın,* diye gıdaklamıştı Zahida. *Gözlerinin altı çökmüş.*

"Ben..." Nesryn ilerideki manzarayı; ikindiüstü sıcağında kaynayan şehri süzdü. "Biraz sessizlik arıyordum da."

"O halde sizi sessizlikten mahrum etmeyeyim," dedi Sartaq. Dönüp merdivene giden kemerli geçide yöneldi.

Nesryn, Sartaq'a uzanıp "Hayır," dedi. Sartaq'ın deri ceketine sürtecek kadar yaklaşan elini saldı. Kimse bir prensi tutamazdı. Kimse. "Kastettiğim şey gitmenizi istediğim değildi. Ben...yanımda olmanızı isterim." Sonra hemen "Ekselansları," diye ekledi.

Sartaq'ın ağzının kenarları yukarı kıvrıldı. "Hoş unvanımı ilave etmek için biraz geç kalmadınız mı?"

Nesryn, Sartaq'a yalvaran gözlerle baktı. Fakat Nesryn sözlerinde samimiydi.

Dün gece Sartaq'la partide konuşurlarken hatta birkaç gece öncesinde Torre'nin yakınındaki o ara sokakta konuşurlarken... Nesryn sessiz ve ilgisiz kalmamış; yabancılık hissetmemişti. Soğukluk ve mesafe de. Sartaq, Nesryn'e öylesi bir ilgi göstererek; onu ve Chaol'u süitlerine geri getirerek Nesryn'i şereflendirmişti. Nesryn birilerinin kendisine eşlik etmesini sorun etmezdi... Her ne kadar sessiz biri de olsa başkalarının yanında olmasından *keyif alırdı.* Fakat bazen...

"Dün günün büyük bir kısmını akrabalarımla geçirdim. Yorucu olabiliyorlar... Ve talepkâr."

Prens hissiz bir sesle "Hislerinizi anlıyorum," dedi.

Nesryn'in dudaklarına bir gülümseme yayıldı. "Eminim anlıyorsunuzdur."

"Fakat onları seviyorsun."

"Ya siz, sevmiyor musunuz?" Cesur, dobra bir soru.

Sartaq omuz silkti. "Kadara benim için ailemin bir üyesidir. Rukhin'ler, onlar ailemdir. Fakat aynı soydan geldiklerim... Günün birinde birbirimize düşecekken birbirimizi sevmemiz zor. Güvenin olmadığı yerde sevgi var olamaz." Sartaq ruk'una bakıp gülümsedi. "Kadara'ya canımı emanet edecek kadar güvenirim. Onun için ölürüm, o da benim için ölür. Aynı şeyi kardeşlerim için söyleyebilir miyim? Öz ebeveynim için?"

"Yazık," dedi Nesryn.

Sartaq, ruk'unu kastederek "En azından o yanımda," dedi. "Ve binicilerim. Bu lütuflardan yoksun kardeşlerim için üzülüyorum."

O iyi bir adamdı. Prens...iyi bir adamdı.

Nesryn çok çok aşağıda kalan şehre uzanan ölümcül uçuruma bakan kemerli geçit kapısına doğru yürüdü.

Sartaq alçak sesle "Yakında rukhin'lerin dağlarına gitmek için yola çıkacağım," dedi. "Sizinle geçen gece şehirde üzerine tartıştığımız soruların yanıtlarını aramak için."

Nesryn omzunun üzerinden Sartaq'a baktı. Doğru sözcükleri ve cüreti kendinde bulmaya çalıştı.

Sartaq'ın yüzü ifadesiz kaldı. Hatta "Eminim ailem kellemi adak olarak verir fakat...bana eşlik etmek ister misiniz?"

Evet. Nesryn'in içinden böyle söylemek gelse de kendisini toplayıp "Ne kadar sürer?" diye sordu.

Zira zaman Nesryn'in, onların lehine işlemiyordu. Onca yaklaşan tehdit varken yanıtların peşine düşmek ise...

"Birkaç hafta. En fazla üç. Binicileri hizaya sokmak istiyorum. Uzun süre ortadan kaybolursam huzursuzlanıyorlar. Bu yüzden sanırım yolculuk iki amaca hizmet edecek."

"Ben... Bunu konuşmam gerek. Lord Westfall'la." Dün gece Nesryn hiç olmazsa bu kadarını yapacağına dair ona söz vermişti. Artıları ve eksileri tartıp bu yolda ilerlemesinin nasıl olacağını he-

saplayacaklardı. Bu açıdan bir ekiptiler; hâlâ aynı bayrağa hizmet ediyorlardı.

Sartaq başını ciddiyetle salladı. Her şeyi Nesryn'in yüzünden okuyabiliyormuş gibi. "Tabii. Fakat yakında yola çıkacağım."

Sonra Nesryn sesleri işitti. Kuş yuvası merdivenlerinden çıkan hizmetçilerin oflamalarını. Malzeme getiriyorlardı.

Malzeme yığınlarının yanında kalan uzak duvara yaslı mızrağı –Sartaq'ın *sulde*'sini– gören Nesryn "*Şimdi* gidiyorsunuz," dedi. Mızrağın altına dolanmış koyu kırmızı at kılları kuş yuvasında gezinen rüzgârda dalgalanıyordu. Silahın koyu renkli ahşabı cilalı ve pürüzsüzdü.

Sartaq'ın simsiyah gözleri *sulde*'sine yürürken daha da koyulaştı. Ruh bayrağını ellerinde tartıp yere dayadı. Ahşap taş zeminde takırdadı. "Ben..." Nesryn ilk kez Sartaq'ın doğru sözcükleri bulmakta zorlandığını görüyordu.

"Veda etmeyecek miydiniz?"

Nesryn'in bu tür isteklerde bulunmaya, böyle şeyler ummaya hakkı yoktu. Karşısında olası bir müttefik olsa da olmasa da.

Sartaq, *sulde*'sini yeniden duvara yaslayıp siyah saçlarını örmeye başladı. "Dün geceki partinin ardından...meşgul olacağınızı düşünmüştüm."

Chaol'la. Nesryn'in kaşları kalktı. "Bütün gün mü?"

Prens, Nesryn'e muzipçe bir gülümsemeyle baktı. Uzun örgüsünü bitirince yeniden mızrağını eline aldı. "Ben olsam bütün gün sürerdi."

Neyse ki tanrılardan biri insafa gelmişti de Nesryn gelen hizmetkârlar sayesinde yanıt vermekten kurtuldu. Malzeme çuvallarını birlikte taşıyan hizmetkârlar soluk soluğa kalmışlar, yüzleri al al olmuştu. Bazı çuvalların içinde silahlar ışıldıyordu. Bazılarında yiyecek ve battaniyeler vardı.

"Ne kadar uzakta orası?"

"Gece olmadan birkaç saat, yarın bütün gün yolculuk edeceğim; ardından Tavan Dağları'ndaki kuş yuvalarının ilkine ulaşmak için yarım gün daha." Sartaq *sulde*'sini yanından geçen hizmetkâra

teslim etti. Kadara çuvalları üzerine yerleştirmelerine sabırla izin verdi.

"Gece uçmuyor musunuz?"

"Yoruluyorum. Kadara yorulmuyor. Budala biniciler bu hatayı yaptılar ve rüya görürken bulutladan aşağı düştüler."

Nesryn dudağını ısırdı. "Yola çıkmanıza ne kadar zaman var?"

"Bir saat."

Düşünmek için bir saat...

Nesryn, Chaol'a söylememişti. Dün gece onun ayak parmaklarının kımıldadığını gördüğünde. Chaol'un ayak parmaklarının o uyurken kıvrılıp büküldüğünü görmüştü.

Nesryn ağlamıştı. Sessiz mutluluk gözyaşları yastığa dökülmüştü. Nesryn, Chaol'a bunu söylememişti. Chaol uyandığında ise...

Hadi bir maceraya çıkalım Nesryn Faliq. Chaol, Rifthold'da böyle söyemişti Nesryn'e. Nesryn o zaman da ağlamıştı.

Fakat belki de...ikisi de görmemişti... Önlerinde uzanan yolu. O yolun nasıl çatallaştığını.

Nesryn bir yolun ötesinde net bir şekilde görebiliyordu.

Onur ve sadakat; hâlâ bozulmamış olan. Her ne kadar bu yol Chaol'u boğsa da. Nesryn'i boğsa da. Ayrıca Nesryn...bir teselli ödülü olmak istemiyordu. Acınmak, bir oyalanma aracı olmak da.

Fakat bu diğer yol, Nesryn'in önüne çıkan ve kırlara, ormanlara, ırmaklara, dağlara uzanan bu yeni sapak... İşlerine yarayabilecek ya da hiç yaramayabilecek ya da savaşın gidişatını değiştirebilecek; bir ruk'un altın kanatlarında taşınan yanıtlara giden bu yol...

Nesryn bir macera yaşayacaktı. Kendisi için. Bu seferliğine. Anavatanını görecek, onu koklayıp içine çekecekti. O toprakları tepeden görecek, gözlerinin önünden rüzgâr kadar hızlı geçtiklerine şahitlik edecekti.

Nesryn bu kadarını kendisine borçluydu. Chaol'a da.

Belki de kara gözlü prens Morath'e karşı mücadelede bir kurtuluş aracı bulurdu. Belki Nesryn döndüğünde beraberinde bir ordu getirebilirdi.

Sartaq'ın gözleri hâlâ Nesryn'in üzerindeydi. Son hizmetkârlar da eğilip onu selamladıktan sonra gözden kaybolurken prens yüzüne dikkatle ifadesiz bir maske yerleştirdi. *Sulde*'si eyerin hemen altına bağlanmıştı. Prens mızrağa ihtiyaç duyarsa kolayca ulaşabileceği şekilde. Mızrağın kırmızıya çalan at kılları rüzgârda dalgalanıyordu. Güneye doğru.

Tavan Dağları'nın uzak, vahşi diyarına doğru. Tüm ruh bayraklarının yaptığı gibi bilinmeyen bir ufka el ediyordu. Orada her ne bekliyorsa ona.

Nesryn sessizce "Evet," dedi.

Prens gözlerini kırpıştırdı.

"Sizinle gideceğim," dedi Nesryn.

Sartaq'ın dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Güzel." Çenesiyle hizmetkârların minareden aşağı inmek için içinden geçtikleri kemerli geçide işaret etti. "Fakat yanına fazla eşya alma. Kadara zaten taşıyabileceği en ağır yükü taşıyor."

Nesryn, Kadara'nın sırtına yüklenmiş oka ve oklarla dolu kılıfa bakıp başını iki yana salladı. "Götürecek bir şeyim yok."

Sartaq uzunca bir süre Nesryn'i süzdü. "Mutlaka vedalaşmak istersin, onunla..."

Nesryn bir kez daha "Hiçbir şeyim yok," dedi. Bu sözler karşısında Sartaq'ın gözleri parladı. Fakat Nesryn "Ben...bir not bırakırım," diye ekledi.

Prens ciddiyetle başını salladı. "Oraya vardığımızda sana kıyafet ayarlarım. Karşı duvardaki dolapta kâğıt ve mürekkep var. Mektubunu merdivenin yanındaki kutuya bırakırsan ulaklardan biri gece olduğunda gelip alır."

Kendisine verilen talimatı yerine getirirken Nesryn'in elleri titriyordu. Korkunun değil, özgürlüğün etkisiydi bu.

Nesryn iki not yazdı. İlki amcası ve yengesine. Sevgiyle, uyarılarla ve iyi dileklerle dolu bir not. İkinci not ise...kısa ve özdü:

Sartaq'la rukhin'leri görmeye gidiyorum. Üç haftalığına burada olmayacağım.

Senden hiçbir vaat beklemiyorum. Sen de benden bekleme.

Nesryn her iki notu kutuya bıraktı. Belli ki bu kutu göklerdekilerden gelen mesajlar için sıkça kontrol ediliyordu. Nesryn son uçuşunda giydiği deri giysiyi giydi.

Sartaq'ın Kadara'nın sırtında kendisini beklediğini gördü.

Prens nasırlı elini uzatıp Nesryn'i eyere çekti.

Nesryn tereddtüt etmeden Sartaq'ın elini tuttu. Güçlü parmaklar parmaklarına dolandı. Nesryn, Sartaq'ın onu eyerde önüne oturtmasına izin verdi.

Sartaq emniyet kayışlarının her ikisine de bağladı. Üç kez de gözden geçirdi. Kadara minareden aşağı süzülecek olduğunda Sartaq onu dizginledi.

Sonra Nesryn'in kulağına "Sonsuz Gök'e ve otuz altı tanrıya evet demen için yalvarmıştım," dedi.

Sartaq görmese de Nesryn gülümsedi.

"Ben de," diye fısıldadı Nesryn. Sonra göğe yükseldiler.

25

Yrene ve Chaol öğle yemeğinin ardından hemen Torre Kütüphanesi'nin yolunu tuttular. Chaol görece kolay bir şekilde atına bindi. Shen onu takdir ettiğini sırtını sıvazlayarak gösterdi. Chaol adamın gözlerine bakıp minnetini gergin bir gülümsemeyle gösterdiğinde Yrene'in içinden gülümsemek geldi.

O beyaz duvarlardan geçtiklerinde ve Torre tepelerinde yükselip limon ve lavanta kokusu Yrene'in burnuna dolduğunda...kulenin varlığı ona huzur verdi. Tıpkı gemisi nihayet kıyıya yaklaşıp da onu selamlamak istermiş gibi şehrin üzerinde yükselen kuleyi ilk kez gördüğünde olduğu gibi.

Hoş geldin kızım, seni bekliyorduk. Kule ona böyle söyler gibiydi.

Torre'nin kütüphanesi alt katlardaydı. Koridorlarının çoğu kütüphanecilerin kitapları oradan oraya götürmelerini ve özensiz çırakların iade etmeyi unuttukları eserleri toplamalarını kolaylaştırmak için eğimli tasarlanmıştı.

Sadece birkaç merdivende Yrene'in dişlerini sıkıp Chaol'u kaldırması gerekti.

Yrene ona yardım ederken Chaol onu süzdü. Yrene bunun nedenini sorduğunda Chaol onun ilk kez tekerlekli sandalyesine dokunduğunu, ittiğini söyledi.

Sanırım öyle, diye düşündü Yrene. Fakat Chaol'u bu duruma alışmaması konusunda uyarıp onun Torre'nin güzelce aydınlatıl-

mış koridorlarında tekerlekli sandalyesini hızla sürmesine izin verdi.

Yrene'in savunma dersine giren birkaç kız onları görünce lorda yaltaklık etmek için yanlarında durdular. Chaol onları çarpık bir gülümsemeyle şımarttı. Kızlar bunun üzerine kıkırdayarak ikisinin yanından ayrıldılar. Yrene başını iki yana salladı. Uzaklaşan kızlara gülümsedi.

Belki de bu hoş havanın nedeni Chaol'un ayağının bilekten aşağısında yeniden hissiyat ve hareket kazanmasıydı. Yrene buraya gelmeden önce Chaol'a bir dizi zorlu egzersiz yaptırmış, onu halının üzerine yatırıp ayağını döndürmüş, esnetmiş, çevirmişti. Tüm bu hareketlerin amacı kan akışını sağlamak ve bacaklarının geri kalanına da canlılık getirmekti.

Kaydedilen ilerleme Yrene'i gülümsetmeye yeterliydi. İkisi Nousha'nın masasına varana dek de gülümsemesi yüzünden düşmedi. Kütüphaneci ağır çantasına birkaç kalın kitap sıkıştırmakla meşguldü. O günkü çalışmasını bitirmiş, toparlanıyordu.

Yrene daha birkaç gece önce çalan o zile baktı. Fakat betinin benzinin solmasına izin vermedi. Chaol yanında bir kılıç ve bir hançer getirmişti. Yrene, Chaol'un bu iki silahın kemerlerini nasıl da ustalıkla bedenine sardığını hayranlıkla izlemişti. Chaol bunu yaparken bakmaya bile gerek duymamış, parmakları sadece kas hafızasıyla gidecekleri yerleri bulmuştu. Yrene gözlerinin önüne getirebiliyordu; Chaol'un nasıl her sabah ve her gece o kılıç kemerini takıp çıkardığını.

Yrene, Chaol'u süzen Nousha'nın masasının üzerine eğilip ona "Eyllwe'den gelen o metinleri nerede bulduğunuzu öğrenmek istiyorum," dedi. "Parşömenleri de."

Nousha'nın ak kaşları çatıldı. "Sorun mu çıkaracak bu?" Gözleri Chaol'un tekerlekli sandalyesine çarpmasın diye kucağına yaklaştırdığı kılıcına kaydı.

Yrene sessizce "Umarım çıkarmaz," dedi.

Arkalarında; çıtırtılar çıkan ocağın karşısındaki geniş oturma alanındaki bir koltuğun üzerine kurulmuş kar beyazı bir Baast

Kedisi uyukluyor, yastığın kenarından sarkıttığı uzun kuyruğunu bir sarkaç gibi sallıyordu. Her sözcüğü dinlediğinden ve kız kardeşlerine ileteceğinden şüphe yoktu.

Nousha, Yrene'in defalarca şahit olduğu şekilde iç geçirdi. Fakat ikisine ana koridoru işaret etti. Yakınındaki bir kütüphaneciye Halha dilinde masasına bakmasını söyleyip Yrene ve Chaol'a kılavuzluk etmek için yerinden kalktı.

İkisi Nousha'nın peşinden giderken beyaz Baast Kedisi yeşil gözlerinden birini hafifçe araladı. Yrene kediye saygıyla başını eğdi. Kedinin tepkisi memnun bir halde yeniden uyumak oldu.

Uzun dakikalar boyunca Yrene; Chaol'un renkli fenerlere, sıcak taş duvarlara ve sonu gelmez kitap raflarına bakışını izledi. Chaol "Burası Rifthold'daki kraliyet kütüphanesine fark atıyor," dedi.

"Orası büyük m?"

"Evet, fakat burası daha da büyük olmalı. Besbelli daha da eski." Chaol'un gözlerine bir gölge düştü. Chaol onun aklına gelen hatıraları bir dahaki seansta görme şansı olup olmayacağını merak etti.

Bugünkü seans... Sersemletici ve sancılı geçmişti.

Fakat Yrene'in gözyaşlarının tuzu arındırıcı bir etkisi olmuştu. Yrene o gözyaşlarını dökmeye ihtiyacı olduğunu o ana dek anlamamıştı.

Kütüphanenin daha da alt katlarına ilerlediler. Katlar arasında dolanan ana rampadan indiler. Kitapları raflara yerleştiren kütüphanecilerin; masalarda tek başlarına ya da grup halinde çalışan çırakların; kapısız odalarda küflenmiş kitaplara göz gezdiren şifacıların ve ara sıra karşılarına çıkan, rafların üzerine yayılmış, gölgelerin arasına kaçan ya da ayrılan koridorların ortasında bekliyormuş gibi uzanan Baast kedilerinin yanından geçtiler.

Daha da derinlere indiler.

Yrene, Nousha'nın arkasından "Metinlerin burada olduğunu nereden biliyordun?" diye seslendi.

Baş Kütüphaneci "Kayıtlarımız iyi tutulur," dedi.

Chaol, Yrene'e baktı. Ona *"Bizim de Rifthold'da asabi kütüphanecilerimiz var,"* der gibi.

Yrene sırıtmamak için dudağını ısırdı. Nousha av kokusu alan bir kan tazısı gibi bir gülüşün kokusunu kolayca alabilirdi. Sonra da o gülüşün hesabını amansızca sorardı.

Nihayet taş ve toz kokan, karanlık bir koridora vardılar.

"Alttan ikinci raf. Sakın bir şeyleri bozmayın." Nousha'nın bu sözleri hem açıklama hem de vedalaşma yerine geçmişti. Arkasına bakmadan ikisinin yanından ayrıldı.

Chaol'un kaşları şaşkınlıkla kalkarken Yrene kıkırdamamak için kendisini tuttu.

Kütüphanecinin gösterdiği kitaplığa yaklaşırlarken Yrene'in gülme isteği kayboluvermişti. Parşömenler sırtlarında Wyllwe dilinde yazılar olan kitapların altına sıkıştırılmıştı.

Chaol dişlerinin arasından alçak sesli bir ıslık çaldı. "Torre tam olarak kaç yaşında?"

"Bin beş yüz."

Chaol donakaldı.

"Bu kütüphane o kadar uzun zamandır burada mı?"

Yrene başını salladı. "Bir kerede inşa edilmiş. Çocuğunun hayatını kurtaran bir şifacıya eski kraliçelerden birinin armağanı. Şifacının araştırmalar yapıp yaşaması ve diğerlerini de araştırmaya davet etmesi için –saraya yakın kurulan– bir yer."

"Demek hakanlığından çok daha eskilerden kalma."

"Kağanlar o zamanlardan beri bu toprakları fetheden pek çok aileden sonuncusu. Kesin olan ilk kraliçeden beri gelen en iyi hükümdar soyu oldukları. Kraliçenin sarayı bile Torre kadar kalıcı olmamış. Şu an senin kaldığın saray... O sarayı o kraliçenin sarayından geri kalan molozların üzerine inşa ettiler. Hakanlıktan bir nesil önceki fatihler sarayı yerle bir ettikten sonra."

Chaol'un ağzından sessiz ve kallavi bir küfür çıktı.

Raflara göz gezdiren Yrene "Şifacılar, gerek mevcut hükümdarlar, gerekse onların yerini alan istilacılar için hep revaçta olmuşlardır," dedi. "Diğer bütün görevler belki gereksiz görülebilse de. Fakat hükümdarları ölümün kıyısından döndürebilecek kadınlarla dolu bir kule..."

"Altından kıymetlidir."

"Bu da Adarlan'ın bir önceki kralının..." Yrene az kalsın Chaol'a "senin *kralının*" diyecekti. Fakat sözcük şimdi tuhaf bir şekilde kafasına takılı kalmıştı. "Neden kendi kıtasında bizim yeteneğimize sahip olanları yok etme ihtiyacı duyduğu sorusunu getiriyor." Yrene "*kralın içindeki o şeyin neden buna ihtiyaç duyduğunu*" dememişti.

Chaol, Yrene'in gözlerine bakmadı. Sebep utanması da değildi.

Bir şey biliyordu. Başka bir şey.

"Ne var?" diye sordu Yrene.

Chaol loş ışıkta kitap yığınlarına göz gezdirdi. Sonra yakınlarda kimse olup olmadığını anlamak için kulak kabarttı. "Kral aslında...kontrol altına alınmıştı," dedi. "Bedeni işgal edilmişti."

Chaol'un yarasının içinde kimin karanlık gücüyle mücadele ettiğini fark etmek... Yrene için bir şok, Yrene'in büyüsü içinse bir savaş çağrısı olmuştu. Sanki Yrene o karanlığın üzerine tereddütsüzce atıldığında bir sis dağılmış, bir korku perdesi kalkmış; geriye sadece Yrene'in kör edici öfkesi ve kederi kalmıştı. Fakat...o halde kral hep bir iblisin kontrolü altında olmuştu. Onca zaman boyunca.

Chaol kitaplıktan bir kitap çekip aldı. Sayfalarını doğru dürüst bakmadan çevirmeye koyuldu. Yrene onun Eyllwe yazısını okuyamadığından gayet emindi. "Başına gelenlerin farkındaydı. Bedenindeki insan o yaratıkla elinden geldiğince mücadele etti. Onların türünün..." Valg'ler. "*Yetenekleri* olan insanları...cazip bulduklarını biliyordu." Büyü gücü olanları. "Onların türünün yetenekleri olanları ele geçirmek istediklerini biliyordu. Onların güçlerini elde etmek için."

Kral gibi onların bedenlerini de istila etmek için. *Başlangıç Şarkısı*'ndaki o resimde tasvir edildiği gibi.

Yrene midesinin bulandığını hissetti.

"Böylece kralın bedenindeki insan büyü gücü olanların öldürülmesi emrini verecek kadar kontrolü eline almıştı. Ona karşı kullanılacaklarına infaz edileceklerdi. Biz infaz edilecektik."

O iblislerin konakları olup silahlara dönüştürüleceklerdi.

Yrene arkalarındaki kitaplığa yaslandı. Bir elini boğazına götürdü. Nabzının parmaklarının altında küt küt attığını hissetti.

"Bu seçiminden dolayı kendinden nefret etti. Fakat bunu gerekli bir seçim olarak gördü. Bir de kontrolü elinde tutanların büyüyü *kullanamamalarının* bir yolunu bulması gerekiyordu. Ya da büyüye sahip olanları bulması gerekiyordu. Onların isimlerinin listeleri gerekiyordu. Ya da onları öldürmeleri için gönderdiği adamlara onları para için ihbar etmeye gönüllü kişiler."

Büyünün ortadan kalkması hiç de doğal bir süreç olmamıştı. "O...büyüyü ortadan kaldırmanın bir yolunu mu buldu?.."

Chaol başını sertçe salladı. "Uzun hikâye fakat bir şekilde büyüyü durdurdu. Önünü kesti. O fatihlerin eline istedikleri konaklar geçmesin diye. Sonra geri kalanların peşine sayılarının yine de az olması için düştü."

Adarlan Kralı büyüyü durdurmuş, büyü gücü olanları öldürmüş, Yrene'in annesini ve sayısız kişiyi infaz etmek için askerlerini göndermişti... Bunu sadece kör bir nefret ve cehaletle yapmamıştı. Fakat onların türünü *kurtarmanın* çarpık bir yolu muydu bu?

Yrene'in kalbi bedenini titretecek kadar güçlü atıyordu. "Fakat şifacıların...savaşta kullanacak güçleri yoktur. Bende gördüklerinden öte hiçbir güce sahip değillerdir."

Chaol, Yrene'e bakarken tamamen kımıltısızdı. "Sanırım sende çok istedikleri bir şey var."

Yrene'in kollarındaki tüyler diken diken oldu.

"Ya da senin çok fazla şey öğrenmeni engellemek istediler."

Yrene yutkundu. Yüzündeki kanın çekildiğini hissetti. "Senin... yaran gibi şeyleri."

Chaol başını salladı.

Yrene titrek bir nefes verdi. Önündeki kitaplığa yaklaştı. Parşömenlere.

Chaol'un parmakları Yrene'in parmaklarına sürtündü. "Sana zarar gelmesine izin vermeyeceğim."

Yrene, Chaol'un kendisinden aksi bir yanıt beklediğini hissetti. Fakat Yrene ona inanıyordu.

"Ya sana daha önce gösterdiklerim?" dedi. Başını parşömenlere doğru eğdi. Chaol o şeylere Wyrd işaretleri demişti.

"Onlar da aynı şeyin bir parçası. Daha eskilerden, farklı türde bir güç. Büyünün dışında bir güç."

Ve Chaol'un o yazıları okuyabilen bir dostu vardı. Onları kullanabilen.

"Elimizi çabuk tutsak iyi olur," dedi Yrene. Hâlâ birilerinin onları dinlemesi konusunda ihtiyatlı davranıyordu. "Kronik ayak parmağı mantarınızla ilgili kitap buralarda bir yerde olmalı ve karnım acıkmaya başladı."

Chaol, Yrene'e inanmaz gözlerle baktı. Yrene ona özür mahiyetinde yüzünü buruşturarak karşılık verdi.

Fakat Chaol kitapları kucağına koyarken gözleri gülüyordu.

Kadara gri taşların oluşturduğu sıradağlardan birinin üzerine indiğinde Nesryn yüzünü ve kulaklarını hissetmez olmuştu. Deri giysilerine rağmen kollarının ve bacaklarının durumu da pek iyi değildi. Öyle hassaslaşmışlardı ki Sartaq aşağıya inmesine yardım ederken acıdan yüzünü buruşturdu.

Prens yüzünü ekşitti. "Bu kadar uzun süre ruk binmeye alışık olmadığınızı unutmuşum."

Nesryn'in canına okuyan soğuktan kaskatı kesilmesi de değil, mesanesiydi.

Bacaklarını birbirine yapıştıran Nesryn ruk'un efendisi için uygun gördüğü kamp yerine göz gezdirdi. Bu yer üç yanından kayalarla ve gri taşların oluşturduğu sütunlarla korunuyordu; ayrıca tepede hava koşullarına karşı koruma sağlayan geniş bir çıkıntı vardı. Fakat çevrede gizlenecek hiçbir yer yoktu. Bir prense nerede ihtiyaç görebileceğini sormak ise...

Sartaq bir kaya kümesine işaret etti. "İhtiyacınız varsa şu tarafta yalnız kalabilirsiniz."

Yüzü kızaran Nesryn başını sallasa da Sartaq'ın gösterdiği yere aceleyle giderken onun yüzüne bakamadı. İki kayanın arasından geçtiğinde çok ama çok aşağıda kalan amansız kayalar ve akarsu-

lara inen keskin uçuruma açılan küçük bir kaya çıkıntısı gördü. Arkası rüzgâr almayan bir kaya buldu. Hiç vakit kaybetmeden pantolonunun kemerini çözmeye başladı.

Kayanın arkasından hâlâ yüzünü buruşturarak çıktığında Sartaq, Kadara'nın sırtındaki yükün bir kısmını almış fakat ruk'un eyerini bırakmıştı. Nesryn görkemli kuşa yaklaştı. Ruk onu dikkatle incelerken ilk kayışı çözmek için elini uzattı...

Tepedeki çıkıntının altına son malzemeleri bırakırken Sartaq sakince "Yapmayın," dedi. *Sulde*'sini arkalarında kalan kaya duvarına yaslamıştı. "Yolculuk ettiğimiz zamanlar eyerleri çıkarmayız."

Nesryn elini indirip haşmetli kuşu inceledi. "Neden?

Sartaq iki serme yatak çıkarıp kaya duvarının önüne serdi. Birine kendi geçti. "Pusuya uğrarsak ya da herhangi bir tehlike halinde hemen göğe yükselebilmemiz gerekir."

Nesryn etraflarını saran sıradağlara göz gezdirdi. Güneş batarken gök pembeye ve turuncuya boyanmıştı. Diyara dair hatırladıklarında yanılmıyorsa burası Asimil Dağları olmalıydı... Küçük, ıssız sıradağlar. Rukhin'lerin yaşadığı Tavan Dağları'na hâlâ epey yol vardı. Bir saatten uzun bir süredir medeniyete dair herhangi bir işaretin üzerinden geçmemişlerdi ve bu ıssız zirvelerde toprak kayması, aniden gelen seller... Nesryn orada birçok tehlike olması gerektiğini düşündü.

Ayrıca buraya insanları ancak ruk'ların ulaştırabileceğini. Ya da ejderhaların.

Sartaq kurutulmuş et ve meyve konserveleri, iki de ekmek somunu çıkardı. "Morath dağlarını gördünüz mü hiç?" Sorusu kayaların oluşturduğu duvarın ötesinden gelen rüzgârın uğultusuyla neredeyse boğulacaktı.

Kadara dağın üç yüzünden birinin kenarına kurulup kanatlarını bedenine sıkıca yasladı. Daha önce bir kez –Kadara'nın beslenmesi ve ikisinin ihtiyaçlarını görmesi için– mola vermişlerdi. Bu yüzden ruk'un çorak dağlarda akşam yemeği peşine düşmesi gerekmeyecekti. Karnı hâlâ tok Kadara uyuklayacak kadar halinden memnun görünüyordu.

"Evet," dedi Nesryn; kısa saç örgüsünün dibindeki deri tokayı çıkarıp saçını parmaklarıyla taradı. Birbirine geçmiş saçları hâlâ üşüyen parmaklarına takıldı. Nesryn düğümleri bir bir çözerken bu uğraşının kendisini cadıları ve onların bineklerini düşünürken ürpermekten alıkoymasından dolayı minnettardı. "Kadara muhtemelen bir ejderhanın üçte ikisi cüssesinde. Belki. Alışageldik bir ruk'a kıyasla iri mi, ufak tefek mi?"

"Ben de hakkımdaki tüm öyküleri işitmişsinizdir sanıyordum."

Nesryn güldü. Saçlarını son bir kez sallayıp serme yatağa ve Sartaq'ın onun için bıraktığı yiyeceklere yaklaştı. "Size Kanatlı Prens dediklerini biliyor muydunuz?"

Belli belirsiz bir gülümseme. "Evet."

"Bu lakabı seviyor musunuz?" Nesryn serme yatağa yerleşip bağdaş kurdu.

Sartaq meyvelerin olduğu teneke kutuyu Nesryn'e uzatıp eliyle yemesini işaret etti. Nesryn onu beklemeye tenezzül etmeden meyvelere gömüldü. Üzümler serin havada yaptıkları yolculuk yüzünden soğuktu.

Sartaq kendi kendine düşünür gibi "Bu lakabı seviyor muyum?" dedi. Bir parça ekmek koparıp Nesryn'e uzattı. Nesryn ekmeği aldı. Başını sallayıp teşekkür etti. "Sanırım tuhaf geliyor. Hâlâ hayattayken bir öykü olmak." Ekmeğini yerken yan gözle Nesryn'e baktı. "Siz de yaşayan efsanelerle çevrilisiniz. *Onlar* bu konuda neler hissediyorlar?"

"Şüphesiz bu durum Aelin'ın hoşuna gidiyor." Nesryn onun kadar çok ismi ve lakabı olan birine rastlamamıştı; Aelin isimleri hakkında konuşmaktan da hoşlanırdı. "Diğerleri... Onları bu soruya yanıt verebilecek kadar iyi tanımıyorum. Fakat Aedion Ashryver... Kendisi Aelin'e çekmiş." Ağzına bir üzüm tanesi daha attı. Avucuna birkaç tane daha atmak için eğilmesiyle saçları sallandı. "İkisi kuzen fakat daha çok kardeş gibi davranıyorlar."

Düşünceli bir bakış. "Kuzeyin Kurdu."

"Adını işitmiş miydiniz?"

Sartaq kurutulmuş et konservesini Nesryn'e uzattı. İstediği di-

limleri seçip alması için. "Size söylemiştim, Yüzbaşı Faliq. Casuslarım işlerinde iyidirler."

Dikkat gerektiren bir süreç... Sartaq'ı olası bir ittifaka ikna etmek dikkatli hareket etmeyi gerektiren bir süreçti. Çok heveslı görünmek, dostlarını övmek Nesryn'in niyetini çok açık ederdi. Fakat hiçbir şey yapmamak... Nesryn'in doğasına aykırıydı bu. Bir şehir muhafızı olarak bile izin günlerinde yapacak bir şeyler aradı. Rifthold'da bir yürüyüş de babasının ve kız kardeşinin ertesi günkü malları hazırlamasına yardım etmek de olabilirdi bunlar.

Rüzgâr arayan... Annesi ona bir keresinde böyle demişti. *Yerinde duramazsın ki, hep rüzgâr seni nereye çağırıyorsa oraya gidersin. Bir gün rüzgâr seni nereye çağıracak dersin çiçeğim?*

Rüzgâr Nesryn'i ne kadar da uzaklara çağırmıştı bu kez.

Nesryn "Umarım casuslarınız size Aedion'ın birliği Bela'nın ne denli yaman olduğunu da söylemişlerdir."

Sartaq hafifçe başını salladı. O an Nesryn aklındaki tüm planları Sartaq'ın kolayca görebildiğini anladı. Fakat Sartaq ekmeğini bitirince ona "Ya sizin hakkınızda anlatılan öyküler, Nesryn Faliq?" diye sordu.

Nesryn tuzlu domuz etini çiğnedi. "Kimsenin benim hakkımda anlatacak öyküleri yok."

Bu durum Nesryn'i rahatsız da etmiyordu. Şöhret, kötü şöhret... Nesryn başka şeylere daha fazla değer veriyor olması gerektiğini düşündü.

"Bir şekil değiştirenin hayatını kurtaran okla ilgili öykü bile mi? Bir çatının tepesinden imkânsız derecede ustalıkla yapılan o ok atışı?"

Nesrn başını hızla Sartaq'a çevirdi. Sartaq sadece suyundan içip Nesryn'e baktı. Yüzündeki bakış "*Sana casuslarımın işlerinde iyi olduklarını söylemiştim*," der gibiydi.

Nesryn ihtiyatla "Gizli bilgilerle ilgilenenin Arghun olduğunu sanıyordum," dedi.

Sartaq kırbayı Nesryn'e uzattı. "Bu konuda övünen Arghun'dur. Öyle olunca da yaptığının bir gizliliği kalmıyor bence."

Nesryn birkaç kez ağız dolusu su içtikten sonra bir kaşını kaldırdı. "Peki ya şimdi sizin yaptığınız?"

Sartaq kıkırdadı. "Sanırım haklısınız."

Gölgeler daha da uzarken rüzgâr hızlandı. Nesryn etraflarını çeviren taşları ve malzeme çuvallarını inceledi. "Burada ateş yakılmaz."

Sartaq başını iki yana salladı. Siyah saç örgüsü sağa sola sallandı. "Yerimizi gün gibi belli eder." Derilere ve etrafa yığılmış malzeme çuvallarına baktı. "Kalın battaniyelerim olacaktı... Şurada bir yerlerde."

Sustular. Güneş gözden kaybolup yıldızlar göğün son, canlı mavi demlerinde belirmeye başlarken yemeklerini yediler. Ay yükselip kamp yerini yemeklerinin sonunda çevrelerini görebilecekleri kadar aydınlattı. Prens teneke kutuların ağzını kapatıp çuvalların içine geri tıktı.

Öte yanda Kadara horlamaya başlamıştı. Kayaların arasından geçen bir gümbürtü.

Sartaq kıkırdadı. "Sizi uyutmazsa kusura bakmayın."

Nesryn başını iki yana salladı. Kamp yerini bir ruk'la paylaşmak; aşağıdaki çimlik ovaların yükseğinde kalan dağlarda, yanında kanatlı prensle... Hayır, bunu anlattığında akrabaları inanmayacaktı.

Sessizce yıldızları izlediler. İkisi de uyumaya çalışmadı. Kalan yıldızlar bir bir belirdi; gemiyle buraya gelirken olduklarından da parlak ve berraktılar. Nesryn bunların kuzeydekilerden farklı yıldızlar olduklarını hayretle fark etti.

Farklı olsalar da bu yıldızlar sayısız yüzyıllar boyunca ataların üzerinde, kendi babasının üzerinde parlamıştı. Babası için o yıldızları geride bırakmak tuhaf bir deneyim mi olmuştu? O yıldızları özlemiş miydi? Babası bu konudan hiç bahsetmezdi; yabancı yıldızları olan bir diyara taşınmanın nasıl olduğundan; geceleri kendisini uzaklara sürüklenmiş gibi hissediyor muydu?

Sartaq epeyce bir süre sonra kayaya sırtını yaslayıp "Neith'in Oku," dedi.

Nesryn gözlerini yıldızlardan Sartaq'ın ay ışığında aydınlanan yüzüne çevirdi. Saç örgüsünün karasında gümüş rengi parıldıyordu.

Sartaq kollarını dizlerinin üzerine koydu. "Casuslarım size bu ismi verdiler. Siz gelene kadar da sizden bu isimle bahsettim. Neith'in Oku." Okçuluk ve Av Tanrıçası Neith; kökeni batıdaki kumlarla kaplı bir krallığa dayanıyordu. Şimdi ise hakanlığın geniş tanrılar listesine eklenmişti. Sartaq'ın dudaklarının bir yanı yukarı kıvrıldı. "Bu yüzden artık dünyanın diğer ucuna kadar ulaşan bir hikâyeniz olduğuna şaşmayın."

Nesryn uzunca bir süre Sartaq'ı süzdü; uluyan dağ rüzgârı Kadara'nın horlamasına karıştı. Nesryn okçulukta hep usta olmuş, benzersiz nişancılığıyla gurur duymuştu. Fakat okçuluğu şan şöhret aşkıyla öğrenmemişti. Okçuluk yapmasının nedeni bundan keyif almasıydı. Okçuluk ona rüzgâr arama huyunu aktarabileceği bir mecra verdiği için. Yine de...

Sartaq yemeğinden geri kalanı da bitirip kamp yerinin güvenliğini hızlıca kontrol etti. Ardından o da kayaların arasına doğru gitti.

Nesryn'in gülümsemesine sadece o yabancı yıldızlar şahitlik etti.

26

Chaol Torre mutfağında yemeğini yedi. Orada incecik, herkesin sadece Aşçı dedikleri bir kadın ona tavada kızartılmış balık; kıtır kıtır ekmek; peynirli ve tarhun otlu kızarmış domates verdi. Ardından onu içinden bal akan ve şamfıstığıyla kaplı, hafif ve lapa lapa bir hamur işi yemeye ikna etti.

Yrene bu süre boyunca yanında oturmuş; Aşçı Chaol'un tabağına yeni yiyecekler yığarken ve nihayet Chaol kadına durması için *yalvarırken* gülümsemelerini gizlemeye çalışmıştı.

Chaol'un midesi o kadar dolmuştu ki hareket etme fikri bile ona çok büyük bir işmiş gibi geliyordu. Yrene bile Aşçı'ya insaf etmesi için yakarmıştı.

Kadın onların sözüne uysa da ilgisi mutfak çalışanlarına çevrilmişti; akşam yemeğinin bir kat yukarıdaki yemek salonuna servisini bir general gibi koordine ederken Chaol kadını ilgiyle izlediğini fark etti.

Chaol ve Yrene dostane bir sessizlik içinde oturup etraflarında yeşeren kargaşayı güneş mutfağın geniş pencerelerinin ötesinde batana dek izlediler.

Chaol atının eyerlenmesini istediğinde Yrene *ve* Aşçı ona geceyi orada geçireceğini ve tartışma kabul etmediklerini söylediler.

Chaol da öyle yaptı. Hizmetçilerin kaldıkları kanattaki bir hastayı muayene etmek için giden bir şifacı aracılığıyla saraya bir not

gönderdi. Nesryn'e orada kalacağını, beklememesini bildiren bir not.

Chaol ve Yrene'in tıka basa dolan mideleri nihayet durulduğunda Chaol onun peşi sıra komplekste bir odaya gitti. Torre'nin büyük bir kısmı merdivenlerden ibaretti. Yrene bunu acımayla söylememişti. Ayrıca konuk odaları olmadığını da söyledi. Fakat yandaki hekimler kompleksinde –Yrene eliyle oraya gelirken içinden geçtikleri ve yuvarlak Torre'nin aksine köşeli ve karelerden oluşan binaya işaret etmişti– zemin katta her zaman hasta yakınları için boş odalar olduğunu da.

Yrene bir bahçe avlusuna bakan odanın kapısını açtı. Oda küçük fakat temizdi. Soluk renkli duvarları davetkârdı ve gündüz sıcağının etkisiyle ılıktı. Bir duvara dar bir yatak yaslanmış, pencere önüne bir sandalye ve küçük bir masa yerleştirilmişti. Ancak Chaol'un tekerlekli sandalyesiyle dönebileceği kadar boş alan vardı.

Yrene, Chaol'un ayaklarına işaret edip "İzin ver, tekrar bir bakayım," dedi

Chaol elleriyle bacağını kaldırıp uzattı. Sonra ayak bileklerini çevirip epeyce ağır bacaklarının yükü karşısında homurdandı.

Yrene, Chaol'un çizmelerini ve çoraplarını çıkarıp onun önünde eğildi. "Güzel. Bunun gerisini getirmemiz gerek."

Chaol, Yrene'in kütüphaneden getirdiği kitaplarla ve parşömenlerle dolu, kapı eşiğine bırakılmış çantaya baktı. O metinlerde neler yazdığını hiç bilmese de kitaplardan mümkün olduğunca çok sayıda almışlardı. Kütüphanedeki her kimse ya da her neyse, eğer kitaplardan ve parşömenlerden bir kısmını çaldıysa belki daha fazlasını çalmak için geri dönme fırsatını henüz bulmamışsa... Chaol onun geri dönüp kalan kitapları çalma riskini alamazdı.

Yrene, Chaol'un süitine sakladığı parşömenin sekiz yüz yıllık olduğunu düşünmüştü. Fakat Torre'nin yaşı düşünüldüğünde...

Chaol, Yrene'e parşömenin çok daha eskiden kalmış olabileceğini düşündüğünü söylememişti. Kendi ülkesinde mutlaka ortadan kaldırılacak parşömen bilgiyle doluydu.

Yrene küçük odaya bakınıp "Sana giysi bulabilirim," dedi.

"Üzerimdekilerle idare ederim," dedi. Sonra Yrene'e bakmadan "Giysisiz uyuyorum da," diye ekledi.

"Ya?"

Yrene'in Chaol'u o sabah nasıl bulduğunu anımsamasıyla bir sessizlik çöktü.

O sabah mı? Gerçekten daha saatler mi geçmişti sadece? Yrene bitkin düşmüş olmalıydı.

Yrene masada yanan muma işaret etti. "Biraz daha ışığa ihtiyacın var mı?"

"Böyle iyiyim."

"Sana su getirebilirim."

Chaol "İyiyim böyle," dedi. Dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Yrene köşedeki porselen çanağa işaret etti. "En azından bırak da sana..."

"O işi de kendim hallederim. İş iyi nişanlamakta bitiyor."

Yrene'in yanakları kızardı. "Peki." Alt dudağını ısırdı. "Eh... O halde, iyi geceler."

Chaol, Yrene'in orada oyalanmak için uğraştığına yemin edebilirdi. Bunu yapmasına izin verecekti de... Fakat... "Vakit geç oldu," dedi. "İnsanlar hâlâ ortalıkta dolaşırken odana dönmelisin."

Nesryn, Antica'da Valg'lerden bir iz bulmamışsa da Torre Kütüphanesi'ndeki saldırının üzerinden günler geçmişse de Chaol risk almayacaktı.

"Evet," dedi Yrene. Bir ayağını kapı eşiğine koydu. Kapıyı ardından kapatmak için tokmağa uzandı.

"Yrene."

Yrene durup başını çevirdi.

Chaol onun gözlerine baktı. Yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. "Teşekkür ederim." Yutkundu. "Her şey için."

Yrene sadece başını salladı. Kapıyı ardından kapatıp çıktı. Fakat bu sırada Chaol onun gözlerinde beliren ışıltıyı yakaladı.

Ertesi sabah Eretia adındaki sert bakışlı bir kadın Chaol'un kapısında bitip ona Yrene'in Hafiza'yla bir toplantısı olduğunu ve

onunla öğle yemeğinde, sarayda buluşacağını söyledi.

Anlaşılan Yrene, Eretia'dan Chaol'u saraya geri götürmesini istemişti. Chaol, Yrene'in bu vazifeyi neden yaşlı kadına verdiğine şaşmıştı. Chaol silahlarını, ağır kitap çantasını toplarken kadın ayağını yere vuruyor, en küçük bir gecikme karşısında çık çık ediyordu.

Fakat Eretia'yla dik sokaklardaki yolculukları öyle berbat geçmemişti; kadın bineğine söz geçiren, usta bir binici çıkmıştı. Chaol'lu sarayın avlusuna bıraktığında bir iki güzel söz bile söylemeden sadece homurtuyla karışık birkaç sözle ona veda etti.

O sırada muhafızlar nöbet değişimindeydi. Sabah görev devri sırasında biraz oyalanıp aralarında sohbet ediyorlardı. Chaol artık adamlara birkaçının kendisini selamlayacağı ve tekerlekli sandalyesi ahır seyislerinden biri tarafından getirilirken o selamlara karşılık verecek kadar aşina olmuştu.

Chaol ayaklarını mahmuzlardan çıkarıp kendisini hâlâ gözünde büyüyen attan inme işine hazırlarken alçak sesli adımlar ona yaklaştı. Chaol sesin geldiği yöne baktığında Shen'in koltukaltında bir elle geldiğini gördü...

Hayretten gözlerini kırpıştırdı. Shen önünde durduğunda ele bir eldiven geçirdi.

Daha doğrusu Chaol'un el sandığı şeye. Çünkü Chaol o eldivenin, Shen'in üniformasının yeninin altında muhafızın dirseğine kadar uzananın... Bir sanat eseri olduğunu fark etti. Metal bir önkol ve bir eldi bu.

Ve ancak o an Chaol muhafıza dikkatle, uzun uzun baktı... Shen'in pazısında metal kolu bağlaması için konulmuş telleri gördü.

Shen, Chaol'un gözlerini kendisinin üzerine diktiğini fark etti. Bunu Chaol'a yardım etmek için hareketlendiğinde Chaol'un kol karşısında duraksamasından fark etmişti.

Muhafız, Chaol'un dilinde "Daha önce de size yeterince iyi bir şekilde yardım ettiğimi biliyorsunuz Lord Westfall," dedi.

Chaol'un içinde utancı andıran, hatta daha derin bir his canlandı.

Chaol adamın omzuna tutundu; metal olan kolun omzuna. Sonra Shen onu bekleyen tekerlekli sandalyeye indirirken o kolun altındaki sarsılmaz gücü hissetti.

Chaol sandalyeye oturduğunda ve seyis atını götürürken Shen ona "Kolumu bir buçuk yıl önce kaybettim," dedi. "Prens Arghun vezirlerden birinin malikânesine gittiğinde hoşnutsuz krallıklardan birinden bir serseriler çetesi prensin canına kastettiler. Çatışmada kolumu kaybettim. Döndüğümde Yrene kolumun üzerinde çalıştı. Onun ilk önemli tedavilerinden biri oldu bu. Kolumu mümkün olduğunca onarsa da ancak bu noktaya kadarını kurtarabildi." Shen dirseğinin hemen üzerine işaret etti. Sonra da omzundan yukarısına.

Chaol eldivenin içindeki canlı gibi görünen eli inceledi. Elin hareketsizliği olmasa aradaki farkı fark etmezdi bile.

Shen "Şifacılar mucizeler yaratabiliyor," dedi. "Fakat yoktan kol var etmek..." Alçak sesle güldü. "Bu onların yeteneğini aşıyor... Yrene gibi bir şifacının bile."

Chaol ne diyeceğini bilemedi. Özür dilemek ona yanlış gelse de...

Shen, Chaol'a gülümsedi. Yüzünde acımadan eser yoktu. Biraz alçak bir sesle "Buraya gelmek epey zamanımı aldı," dedi.

Chaol muhafızın kastettiğinin yapay kolunu beceriyle kullanabilmek olmadığını anlamıştı.

Shen "Fakat buraya tek başıma gelmediğimin bilincindeyim," diye ekledi.

Muhafızın kahverengi gözlerinde dillendirilmemiş sözler vardı. Chaol'un karşısındaki adam yıkılmamıştı. Kaybettiği kolu onu eksik bir adam yapmamış, dünyada başının çaresine bakmanın yeni yollarını aramaktan alıkoymamıştı.

Ve... Shen muhafızlık görevine devam etmişti. Dünyanın en seçkin saray muhafızlarından biri olarak. Bunu başkalarının kendisine acımalarına değil, çabasına ve iradesine borçluydu.

Chaol yine de içindeki hisleri dillendirecek doğru sözcükleri bulamıyordu.

Shen bunu da anlamış gibi başını salladı.

Chaol'un süitine dönüş uzun sürdü. Chaol yanından geçen yüzlere; koridorlarda gezinen seslere, kokulara ve rüzgâra hiç dikkat etmedi.

Döndüğünde fuaye masasında Nesryn'e bıraktığı notu buldu. Okunmamıştı.

Bu kadarı aklından diğer tüm düşünceleri uzaklaştırmaya yetmişti.

Kalbi hızla çarpan Chaol okunmamış, görülmemiş notu eline aldığında parmakları titriyordu.

Fakat sonra notun altındaki mektubu fark etti. Mektubun üzerinde elyazısıyla ismi yazılmıştı.

Zarfı yırtıp ilk birkaç satırı okudu.

İki kez okudu. Üç kez.

Zarfı masaya koyup Nesryn'in açık yatak odasının kapısına baktı. Odadan sessizlik sızıyordu.

Chaol pisliğin tekiydi.

Nesryn'i buraya o sürüklemişti. Defalarca Rifthold'da az kalsın onun ölümüne neden oluyordu. İkisi hakkında birçok imada bulunmuştu. Fakat...

Chaol düşüncelerinin gerisini getirmedi. Daha iyi biri olması gerekirdi. Nesryn'e daha iyi davranması gerekirdi. Onun Valg'lerin bu diyardaki –ya da kendi diyarlarındaki– tarihleri hakkında bilgi edinmek için Sartaq'a yardım etmek amacıyla ruk'ların kuş yuvasından uzaklara uçmasına şaşmamak gerekirdi.

Lanet olsun. *Lanet olsun.*

Nesryn onu hiçbir vaadine sadık kalmak zorunda görmese de... Chaol o vaatlere karşı bir sorumluluk hissediyordu.

Ve Nesryn aralarındaki o bağı koparmış, Nesryn'i bir koltuk değneği gibi kullanmıştı...

Chaol bir nefes verdi. Nesryn'in mektubunu ve kendi mektubunu avucunun içinde buruşturdu.

O öğleden sonra Yrene içinden daha geniş ve lüks süite alışan Chaol'un hekimler kompleksindeki o küçük odada iyi uyuyamamış

olabileceğini geçirdi. Chaol'un çok az konuşmasının nedeni bu olabilirdi. Yüzünün gülmemesinin de.

Öğle yemeğinden sonra Chaol'un süitine girdiğinde Yrene'in yüzü gülüyordu. Hafiza'ya kat ettikleri ilerlemeden bahsetmiş, Baş Şifacı da çok memnun kalmıştı. Hatta Yrene, Hafiza'nın odasından çıkmadan önce onun alnına bir öpücük kondurmuştu. Yrene odaya neredeyse hoplaya zıplaya gelmişti.

Ta ki içeri girip odayı sessiz bulana dek.

Chaol'u sessiz bulana dek.

Yrene o sabah Chaol'la getirdiği kitapları gizlerken rahat bir tavırla "Kendini iyi hissediyor musun?" diye sordu.

"Evet."

Yrene masaya yaslanıp altın sarısı kanepede oturan Chaol'u süzdü.

"Birkaç gündür egzersiz yapmadın." Yrene başını eğdi. "Yani bedeninin geri kalanını çalıştırmadın. Şimdi yapalım bunu."

Her gün fiziksel aktiviteye alışık insanlar için uzun süre hareketsiz kalmanın bir bağımlının uyuşturucusuz kalmasından farkı yoktu. Dikkat eksikliğine ve huzursuzluğa neden olurdu bu. Chaol bacaklarını çalıştırmaya devam etmişse de bedeninin geri kalanı... Belki de onu huzursuz eden buydu.

"Peki." Chaol'un gözleri donuk ve dalgın bakıyordu.

"Burada mı egzersiz yapalım yoksa talim alanlarına mı gidelim?" Yrene kendisini Chaol'un ilgisizce vereceği yanıta hazırladı.

Fakat Chaol hissiz bir sesle "Burası olur," dedi.

Yrene bir deneme daha yaptı. "Belki diğer muhafızların arasında olmak bazı faydalar..."

"Burası iyi." Chaol zemine çöküp bedenini kanepeden ve alçak masadan halıya kaydırdı. "Ayaklarımı tutman gerek."

Yrene, Chaol'un ses tonu ve teklifini kestirip atması karşısında hissettiği rahatsızlığı gizledi. Yine de onun önünde eğilirken "Gerçekten o yere geri döndük mü?" diye sordu.

Chaol, Yrene'in sorusunu duymazlıktan gelip belden yukarısını kaldırmaya başladı. Güçlü bedeni kalkıp iniyordu. Bir, iki, üç...

Altmıştan sonra Yrene sayıyı şaşırdı.

Chaol bükülü dizlerinin üzerine her yükselişinde gözlerini Yrene'in gözlerinden kaçırıyordu.

Doğal bir durumdu bu. Zira duygusal iyileşme de fiziksel iyileşme kadar zor olacaktı. Zor günler hatta zor *haftalar* olacaktı. Fakat Chaol dün gece Yrene yanından ayrıldığındaki gibi gülümsemiyordu...

"Bana neler olduğunu söyle. Bugün bir şey olmuş." Sesinin tonu bir şifacının ses tonunun olması gerektiği kadar *nazik* değildi belki de.

"Hiçbir şey olmadı." Chaol hareket edip konuşurken sözcükler ağzından nefesler gibi çıkıyor; ter boynundan aşağıdaki beyaz gömleğine akıyordu.

Yrene dişlerini sıkıp kafasının içinde sessizce saydı. Sinirlenmesinin ikisine de bir faydası olmazdı.

Chaol nihayet karın üstü dönüp Yrene'in onun hafifçe yukarıda kalacağı bir pozisyonda ayaklarını tutmasını gerektiren yeni bir sete başladı.

Yukarı, aşağı, aşağı, yukarı. Chaol'un sırtındaki ve kollarındaki şekilli kaslar şişip dalgalanıyordu.

Chaol altı egzersiz daha yaptı. Sonra tüm sete yeniden başladı.

Yrene onu destekleyip tutarken öfkeli bir sessizlik içinde izledi.

Bırak biraz kafasını dinlesin. Biraz düşünsün. İstediği buysa.

Lanet olsun onun ne istediğine.

Chaol bir seti bitirdi. Nefesi kesik kesik çıkıyor; gözleri tavana bakarken göğsü inip kalkıyordu.

Chaol'un yüzünde sert, şiddetli bir ifade belirdi. Bir şeye sessiz bir yanıt veriyormuş gibi. Bir sonraki sete başlamak için öne atıldı...

"Bu kadar yeter."

Chaol'un gözleri parladı ve nihayet Yrene'in gözleriyle buluştu.

Yrene sevimli ve anlayışlı görünmüyordu. "Sakatlanacaksın."

Chaol, Yrene'in dizlerini sabitlediği noktaya bakıp bir kez daha bedenini yukarı kaldırdı. "Sınırlarımı biliyorum."

"Ben de," diye çıkıştı Yrene. Çenesiyle Chaol'un bacaklarına işaret etti. "Buna devam edersen sırtını incitebilirsin."

Chaol dişlerini gösterdi; öfkesi öyle feciydi ki Yrene onun ayaklarını bıraktı. Chaol geriye kayınca kolları tutunacak yer aramak için hızla uzandı. Fakat Yrene atılıp Chaol'u omuzlarından kavrayarak yere çarpmasına engel oldu.

"Bu konuda sözüne güvenemiyorsam kusuruma bakma," diye çıkıştı Yrene. Chaol'un bedenini kendi başına destekleyebileceğinden emin olunca geri çekildi ve halının üzerinde birkaç metre öteye çöktü.

Sessizlikte birbirlerine öfkeyle baktılar. Yrene sözcükleri vurgulayarak "Bedenini çalıştırmanın hayati önemi var," dedi Yrene. "Fakat kendini gereğinden fazla zorlarsan faydadan çok zarar getirir bu."

"İyiyim ben."

"Ne yaptığını bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Chaol'un yüzü sert bir maskeydi. Şakaklarından aşağı ter akıyordu.

Yrene, Chaol'un şekilli, terli bedenine işaret edip "Senin sığınağındı burası," dedi. "işler güçleştiğinde, sarpa sardığında, moralin bozulduğunda ya da üzüldüğünde kendini antrenmana veriyordun. Gözlerin yanana kadar terliyordun. Kasların titreyene ve sana durman için yalvarana kadar. Şimdi ise bunu yapamazsın... Bir zamanlar yaptığın gibi yapamazsın."

Bu sözler karşısında Chaol'un yüzünde hiddet belirdi.

Yrene yüzüne soğukkanlı ve sert bir ifade oturtup "Bu sana ne hissettiriyor?" diye sordu.

Chaol'un burun delikleri şişti. "Beni kışkırtıp konuşmaya ikna edebileceğini sanma."

"Bu nasıl bir his *Lord* Westfall?"

"Nasıl bir his olduğunu bilirsin *Yrene*."

"Söyle bana."

Chaol yanıt vermemekte ısrarcı olunca Yrene kendi kendine mırıldandı. "Eh, madem bütün bir egzersiz rutinini tamamlamaya kararlısın, o zaman ben de bacaklarını biraz çalıştırabilirim."

Chaol'un bakışları Yrene'in tenini kızgın demirle dağlıyordu sanki. Yrene kendisinin göğsüne çöken ağırlığı, içinde açılan derin

boşluğu sessiz kalan Chaol'un sezip sezmediğini merak ediyordu.

Fakat Yrene dizlerinin üzerinde doğrulup Chaol'un bedeninin aşağılarına uzanıp onun zihni ve omurgası arasındaki yolakları tetikleyecek bir dizi egzersizi uygulamaya başladı. Ayak bileği ve ayak dönüşleri. Chaol bunları kendi başına yapabilirdi. Fakat Chaol onuncu setin ardından dişlerini gıcırdattı.

Yrene ise onu zorlamaya devam etti. Chaol'un giderek artan öfkesini görmezlikten geldi. Yüzüne tatlı bir gülümseme oturtup hareketler boyunca bacaklarının ne kadar da iyi çalıştığını yineledi.

Ancak Chaol'un bacaklarının üst kısmına uzandığında Chaol, Yrene'in koluna elini koyup onu durdurdu.

Chaol gözlerini önce Yrene'in gözlerine çevirip sonra ondan kaçırdı. Dişlerini sıkıp "Yoruldum," dedi. "Geç oldu. Yarın sabah buluşuruz."

"Benim için şifa seansını şimdi yapmakta bir sakınca yok." Belki de egzersizlerle, o harap olmuş yolaklar belki normalden fazla canlanabilirdi."

"Biraz dinlenmek istiyorum."

Bu bir yalandı. Chaol egzersiz yapmasına rağmen yüzünün rengi canlıydı ve gözleri hâlâ öfkeden parlıyordu.

Yrene, Chaol'un ifadesini tarttı. Onun isteğini. "Dinlenmek hiç de senin tarzın değil."

Chaol'un dudakları gerildi. "Çık dışarı."

Yrene bu emre gülerek karşılık verdi. "Askerlere ve hizmetkârlara emir verebilirsiniz Lord Westfall. Fakat ben size hesap vermem." Yrene ayağa kalktı. Chaol'un tavırları canına tak etmişti. Ellerini beline götürüp halının üzerine yayılmış Chaol'a gözlerini dikti. "Yemek göndertirim. Kaslara faydası olacak şeyler."

"Ben ne yiyeceğimi bilirim." Elbette biliyordu. Yıllarca o muhteşem vücudu bilemişti. Yrene elbisesinin etekliğini eliyle süpürdü. "Evet. Fakat ben bu konunun eğitimini aldım."

Chaol kızsa da tek kelime etmedi. Yine halıya dokunmuş helezonlara ve bitki şekillerine bakmaya başladı.

Yrene ona bir kere daha tatlı bir gülümsemeyle baktı. "Yarın güneş doğar doğmaz görüşürüz Lord..."

"Bana *öyle* hitap etme."

Yrene omuz silkti. "Bence sana nasıl istiyorsam öyle hitap edebilirim."

Chaol başını hızla kaldırdı. Yüzü öfkeden morarmıştı. Yrene kendisini sözlü saldırıya hazırlasa da Chaol kendisini tutmayı başarmış gibiydi. Omuzları kaskatı kesilirken bir kez daha "Çık dışarı," demekle yetindi.

Bu sırada da uzun koluyla kapıyı işaret etti.

Yrene öfkeyle "Kapıyı gösteren o tanrılar lanetleyesice parmağına tekmeyi indirsem yeridir," deyip uzun adımlarla kapıya yürüdü. "Fakat elin kırılırsa burada daha uzun süre kalman gerekir."

Chaol yine dişlerini gösterdi. Öfkesi şimdi dalga dalga yayılıyordu. Yanağındaki yara izinin rengi kızaran yüzüyle kontrast oluşturmuştu. *"Çık dışarı."*

Yrene bir kere daha o rahatsız edici tatlı gülümsemelerinden birini yüzüne kondurup kapıyı ardından kapattı.

Hızla saraydan dışarı yürürken öfkesini dizginlemek için yumruklarını sıktı.

Hastaların kötü günleri olabilirdi. Huysuzluk etmeye hakları da vardı. Doğaldı bu; sürecin bir parçasıydı.

Fakat...Yrene ve Chaol işin bu kısmını büyük ölçüde geride bırakmışlardı. Chaol ona içini açmaya başlamış, Yrene de *ona* çok az kişinin bildiği şeyleri anlatmıştı. Dün ikisi birlikteyken Yrene hayatından memnundu da...

Yrene dün geceki konuşmalarının her sözcüğünü aklından geçirdi. Belki de Eretia'yla saraya dönerken kadın onu kızdıracak bir laf etmişti. Eretia tatlı diliyle tanınan biri değildi. Yrene kadının insanlara *yardım etmek* bir yana dursun, onlara tahammül edebildiğine bile şaşıyordu. Belki Eretia, Chaol'un canını sıkmış, ona hakaret etmiş olabilirdi.

Ya da Chaol, Yrene'in hep yanında olmasına alıştığından bu rutinin bozulması onun dengesini bozmuş olabilirdi. Yrene hastala-

rın ve şifacıların böyle durumlara düşebildiklerini işitmişti.

Fakat Chaol hiç bağımlılık emaresi sergilememişti. Hayır, aksine kendisine faydası olduğu kadar canını da yakan özgür ve gururlu bir tavır sergilemişti.

Düzensiz nefesler alan ve Chaol'un davranışının çileden çıkardığı Yrene, Hasar'ı aramaya koyuldu.

Prenses kılıç derslerinden dönüyordu. Terden ıslanmış kolunu Yrene'in koluna dolayıp onu süitine yönlendiren Hasar, Yrene'e Renia'nın şehirde alışveriş yapmaya gittiğini söyledi.

Terli saç örgüsünü omzunun üzerinden geriye atan Hasar "Bugün herkes öyle meşgul ki," diye yakındı. "Kashin bile babamla birlikleri hakkında bir toplantı yapmaya gitti."

"Bir nedeni var mı bunun?" İhtiyatlı bir soru.

Hasar omuz silkti. "Kashin bana hiçbir şey söylemedi. Fakat muhtemelen kendisini bu şekilde davranmak zorunda hissetti. Sartaq birkaç haftalığına dağlardaki yuvasına uçup hepimize haddimizi bildirince yani."

"O gitti mi?"

"Yüzbaşı Faliq'i de yanında götürdü." Buruk bir gülümseme. "Lord Westfall'u teselli etmiyor olmana şaşırdım."

Ya? *Ya?* "Ne zaman gittiler?"

"Dün öğleden sonra. Anlaşılan Yüzbaşı Faliq bu konuda kimseye tek söz etmemiş. Eşyasını yanına almamış. Sadece bir not bırakıp Sartaq'la batan güneşe doğru uçmuş. Sartaq'ın öyle yere bakan yürek yakan olduğunu bilmezdim."

Yrene, Hasar'ın gülümsemesine aynı şekilde karşılık vermedi. Chaol'un o sabah saraya döndüğünde o notu bulup Nesryn'in gittiğini haber aldığına dair bahse girebilirdi.

"Bir not bıraktığını nereden öğrendin?"

"Ulak herkese söylemiş. Zarfın içinde ne olduğunu bilmese de üzerinde Lord Westfall'un adı varmış. Kuş yuvasına bırakılmış. Bir de şehirdeki akrabalarına not bırakmış. Sırra kadem basmadan önce."

Yrene o an zihnine bir daha saraya mektup göndermemesi ge-

rektiğini kazıdı. En azından önemli mektupları.

Nesryn o şekilde ortadan kaybolduysa Chaol'un huzursuz ve öfkeli olmasına şaşmamak gerekirdi.

"İşin içinde bir komplo olduğunu düşünüyor musunuz?"

"*Sartaq*'tan mı bekleyeceğim bunu?" Hasar kıkırdadı. Sorusu zaten yanıt yerine geçmişti.

Prensesin kapısına vardılar. Gölgelerden farksız hizmetçiler sessizce çift kanatlı kapıyı açtılar. İkisi içeri adım attı.

Fakat Yrene kapı eşiğinde duraksadı. Hasar onu içeri almaya çalışırken olduğu yere çakıldı. Hasar'ın kolundan ayrılıp "Ona çayını götürmeyi unuttum," diye yalan söyledi.

Prensesin tepkisi Yrene'e bilmişçe gülümsemek oldu. "İlginç haberler kulağına gelirse beni nerede bulacağını biliyorsun."

Yrene başını sallayıp topuğunun üzerinde döndü.

Chaol'un süitine dönmedi. Saray koridorlarında hışımla dolanmakla geçirdiği on dakikada Chaol'un ruh halinin iyiye gittiğini sanmıyordu. Yrene, Chaol'u görürse kendisini tutamayıp ona Nesryn'i soracağını biliyordu. Kontrolü tarumar olana kadar Chaol'u zorlayacağını da. Bunun ikisini nasıl bir duruma düşüreceğini tahmin bile edemiyordu. Belki ikisinin de hazırlıklı olmadıkları bir duruma düşebilirlerdi.

Fakat Yrene tanrıların bahşettiği bir yeteneğe sahipti. Ayrıca Chaol yüzünden şimdi içinde gürleyen bir öfke vardı.

Yrene yerinde oturamazdı. Torre'ye gidip kitap okumak ya da diğerlerine işlerinde yardımcı olmak da istemiyordu.

Yrene saraydan ayrılıp Antica'nın tozlu sokaklarına yöneldi.

Yolu biliyordu. Kenar mahallenin yeri asla değişmezdi. Sadece hükümdara bağlı olarak büyür ya da küçülürdü.

Parlak güneşin altında korkacak pek bir şey yoktu. Oradakiler kötü insanlar değillerdi. Sadece yoksul...çaresiz insanlardı. Çoğu unutulmuş, ümitler kırılmıştı.

Böylece Yrene her zaman, Innish'teyken bile yaptığı şeyi yaptı.

Öksürük seslerini takip etti.

27

Güneş batana dek Yrene altı kişiyi iyileştirmişti. Ancak o zaman kenar mahalleden ayrıldı.

Kadının birinin akciğerlerinde onu öldürmesine ramak kalan bir kitle vardı. Bir şifacıya ya da hekime görünemeyecek kadar meşguldü. Üç çocuk daracık bir evde hummadan yanıyorlar, anneleri panik içinde ağlıyordu. Sonrasında, Yrene'in büyüsü yatıştırıp arındırdığında ise minnetten gözyaşı dökmüştü. Bir adam bir hafta önce bacağını kırmış ve Torre'ye gelmek için faytona verecek parası olmadığından kenar mahallede kötü bir hekime muayene olmuştu. Altıncısı ise...

Kızın yaşı en fazla on altı olmalıydı. Yrene'in dikkatini ilk olarak kızın mor gözü çekmişti. Sonra da yarılmış dudağı.

Yrene'in büyüsü bitkin düşmüş, kendi dizleri titrer olmuştu. Yine de kızı bir kapıdan içeri sokup gözünü ve dudağını iyileştirmişti. Kırılan kaburgalarını da. Ardından kolundaki parmak şeklindeki kocaman morlukları.

Yrene hiç soru sormadı. Kızın korku dolu gözlerinden tüm yanıtları okumuştu zaten. Eve iyileşmiş halde dönmesinin daha çok dayak yemesine neden olup olmayacağını hesap ettiğini fark etti.

Bu yüzden Yrene morlukları bıraktı. Altlarındaki hasarı iyileştirse de. Sadece derinin üst katmanına dokunmadı. O bölgelerde

bir nebze hassasiyet ve acı olacaktı. Fakat onarılan hasarı gizlemek için gerekliydi bu.

Yrene ona evini terk etmesini söylemeye kalkmadı. Kıza şiddet uygulayan ailesi, sevgilisi ya da bambaşka biri de olsa Yrene o kapıdan dışarı yürüme kararını sadece kızın alabileceğini biliyordu. Yrene ihtiyacı olursa Torre'nin kapısının ona hep açık olacağını söyledi.

Bir tek soru sorulmayacak, hiç para istenmeyecekti. Ayrıca bir daha o istemedikçe kimse onu Torre'den götüremeyecekti.

Kız Yrene'in ellerini öpüp çöken karanlığın içine, eve doğru aceleyle yürüdü.

Torre'nin ışıltılı sütununu takip eden Yrene de aceleyle yürüyordu.

Midesi gurulduyor, başı yorgunluktan ve açlıktan zonkluyordu.

Tükenmişti. Tükenmek hoş bir histi. Yardım etmek.

Yine de... O durmak bilmeyen, huzursuz enerji hâlâ huzursuzlaşıyor, hâlâ onu zorluyordu. *Daha fazla daha fazla daha fazla*

Yrene bunun sebebini biliyordu. Nelerin yatışmadığını. Hâlâ köpürdüğünü.

Böylece yönünü değiştirdi; pırıltılı saraya yöneldi.

Gözdelerinden bir yiyecek tezgâhının önünde durup ateşte ağır ağır kızartılmış kuzuyla kendisini şımarttı. Birkaç dakikada kuzu etini midesine indirdi. Meşguliyetinden dolayı nadiren Torre'nin dışında yemek yiyebiliyordu. Fakat yediğinde ise... Sarayın yolunu tutarken Yrene memnun göbeğini ovuşturdu. Fakat sonra açık bir kahve dükkânı görüp midesinde bulduğu son boşluğu da bir fincan kahveyle doldurdu. Üzerine de bala batırılmış bir hamur işi yedi.

Ağırdan alıyordu. Huzursuz, öfkeli ve aptal.

Kendisinden tiksinen Yrene nihayet saraya adım attı. Yaz güneşi geç battığından karanlık koridorlara yöneldiğinde saat on biri bulmuştu.

Belki de Chaol uyuyordu. Belki de uyuması en iyisi olurdu. Yrene oraya ne diye geldiğini bilmiyordu. Chaol'un canına ertesi gün de okuyabilirdi.

Muhtemelen uyuyordu.

Yrene onun uyuyor olmasını diledi. Şifacısı odaya dalıp onu sarsıp kendisine getirmezse belki daha iyi olurdu. Kesinlikle Torre'nin, Hafiza'nın onaylayacağı türde bir tavır değildi bu.

Yine de Yrene yürümeye devam etti. Adımlarını sıklaştırdı. Ayakları mermer zemini neredeyse dövüyordu. Chaol kaydettikleri ilerlemede bir adım geriye düşmek istiyorsa kendisi bilirdi. Fakat Yrene onun bunu yapmasına kesinlikle izin vermeyecekti. En azından elinden geleni yapmadan.

Yrene uzun, loş bir koridorda hışımla yürüyordu. Bir korkak değildi o; bu kavgadan kaçmayacaktı. Innish'teki, ara sokaktaki o kızı geride bırakmıştı. Chaol, Nesryn yüzünden surat asacaksa keyfi bilirdi. Fakat bu yüzden *seanslarını* erteleyecekse...

Bu kabul edilemezdi.

Yrene, Chaol'a sadece bunu söyleyip gidecekti. Sakince. Mantıklı bir şekilde.

Yrene her adımda yüzünü asıp sözcüğü sessizce mırıldandı. *Kabul edilemez.*

Ayrıca Chaol'un onu dışarı çıkarmasına izin de vermişti. Yrene bunun için her ne bahane bulursa bulsun.

Bu daha da *kabul edilemezdi.*

Aptal budala. Yrene bu sözcükleri de mırıldandı.

Öyle yüksek sesle ki sesi neredeye işitmeyecekti.

Ayak sesleri. Taşa sürten ayakkabılar. Hemen ardında.

Bu geç saatte, hizmetçiler muhtemelen efendilerinin süitlerine dönüyorlardı. Fakat...

Yine o his Yrene'i yokluyordu.

İki yanında sütunların sıralandığı koridoru sadece gölgeler ve ay ışığı huzmeleri dolduruyordu.

Yrene adımlarını hızlandırdı.

Sonra sesi yine işitti; arkasından gelen adımları. Rahat, uzun adımlar.

Ağzı kurudu. Kalbi küt küt atmaya başladı. Yanında çantası hatta küçük bıçağı bile yoktu. Cebinde sadece o not vardı.

Acele et. Nazik bir ses kulağına böyle mırıldandı. *Kafasının* içinde.

Daha önce o sesi hiç işitmemişti. Fakat bazen sıcaklığını hissediyordu. Büyüsü dışarı akarken içinde dolaşıyordu. Ona kendi sesi, kendi kalp atışları kadar tanıdıktı.

Acele et kızım.

Her sözcükte telaş vardı.

Yrene adımlarını hızlandırdı. Neredeyse koşmaya başladı.

İleride bir köşe vardı. Yrene o köşeden dönse yetecekti. O koridorda on metre gitse Chaol'un süitine varacaktı.

Kapı kilitli miydi? Dışarıda mı kalacaktı yoksa peşindeki her kimse onu dışarıda bırakabilecek miydi?

Kaç Yrene!

Ve o ses...

Kafasının, kalbinin içinde haykıran o ses annesinin sesiydi.

Yrene düşünmek için, şaşırmak için durmadı.

Koşmaya başladı.

Ayakkabıları mermerde kayıyordu ve peşindeki o kişi, o *şey*...o da koşmaya başladı.

Yrene köşeden dönünce kayarak karşı duvara çarptı. Öyle şiddetli çarpmıştı ki acıdan haykırdı. Ayakları birbirine dolanırken yeniden hızını kazanmak için, arkasına bakmamak için mücadele etti...

Daha hızlı!

Yrene, Chaol'un kapısını görebiliyordu. Altından sızan ışığı.

Boğazından bir hıçkırık çıktı.

Ardındaki o hızlı adımlar ona yaklaşıyordu. Geriye bakıp dengesini yitirme riskini göze almadı.

Altı metre. Üç. Bir.

Yrene kapı tokmağına uzandı. Yerde kayıp kapıdan uzaklaşmamak için tokmağı tüm gücüyle kavradı. Kapıyı itti.

Kapı açıldı. Yrene hızla döndü. Bacakları kayarken tüm bedeniyle kapıya yüklendi ve kilitleri yokladı. İki kilit vardı.

İlk kilidi bitirdiğinde diğer yandaki kişi kapıya çarptı.

Kapı sarsıldı.

Yrene'in parmakları titredi. Nefesi hızlı hıçkırıklarla akciğerlerinden kaçarken ikinci, daha ağır kilide uzandı.

O kilidi de kapattığında kapı tekrar titredi.

"Neler olu..."

Yrene, Chaol'a "Odana dön," diye fısıldadı. Sarsılan kapıdan gözlerini alamıyordu. Tokmak titredi. "İçeri gir... *Hemen.*"

Yrene baktığında Chaol'un yatak odasının eşiğinde, elinde kılıcıyla durduğunu gördü. Gözleri kapıdaydı.

"O da kim?"

"İçeri gir," dedi Yrene. Sesi titredi. *"Lütfen."*

Chaol onun yüzündeki dehşeti okudu. Okudu ve anladı.

Chaol odaya geri döndü. Yrene'in girmesi için kapıyı tuttu. Sonra onun ardından kapattı.

Ön kapı çatırdadı. Chaol yatak odasının kapısını kilitledi. Sadece bir kilit vardı.

Titremeyen bir sesle Yrene'e "Sandık," dedi. "Hareket ettirebilir misin?"

Yrene kapının yanındaki sandığa doğru döndü. Yanıt vermeden sandığa yüklendi. Ayakkabıları cilalı mermerde yine kaydı...

Ayaklarını sallayıp ayakkabılarını çıkaran Yrene çıplak ayakla taşa daha iyi tutunarak tüm gücünü verip sandığı ittirdi...

Sandık yatak odasının kapısının önüne kaydı.

Chaol "Bahçe kapıları," dedi. O kapıları henüz kilitlemişti.

Bahçe kapıları camdandı.

Yrene'in içi korku ve panikle doldu. Nefesi kesildi.

Chaol sakince "Yrene," dedi. Gözlerini onun gözlerine dikti. Onu sakinleştirdi. "Dış holden bahçeye en yakın giriş ne kadar uzakta?"

Yrene kurulmuşçasına "İki dakikalık yürüyüş mesafesinde," diye yanıt verdi. Girişe ancak iç odalardan ulaşılabiliyordu. O odaların çoğu da doluydu... Koridorda en uca kadar gitmeliydiler. Ya da yandaki yatak odalarından koşarak geçme riskini göze alacaklardı ki... "Belki bir de olabilir."

"En iyi şekilde kullan o süreyi."

Yrene bir şeyler bulmak için yatak odasına göz gezdirdi. Cam

kapıların yanında yüksek bir dolap vardı. Çok yüksekti; son derece de ağır...

Fakat yatak odasının önündeki, hareket ettirebileceği paravan...

Yrene odanın diğer yanına koştu. Chaol komodinin üzerindeki hançerlere uzandı.

Yrene ağır, ahşap paravanı tutup itti. Paravanın halıya takılmasıyla bir küfür savurdu. Fakat paravan yerinden kımıldadı... Yeterince. Yrene dolap kapılarını açıp paravanı dolap ve duvarın arasına sıkıştırdı. Ne olur ne olmaz diye birkaç kez sarstı. Paravan sağlam duruyordu.

Masaya koşan Yrene masanın üzerindeki kitapları ve vazoları yere attı. Yere çarpan vazolar kırıldı.

Sakin ol; odaklan.

Yrene masayı ahşap paravana doğru çekti. Sonra yan yatırdı. Masa büyük bir gürültüyle devrildi. Masayı az önce hazırladığı barikata yasladı.

Fakat pencere...

Odanın diğer yanında bir pencere vardı. Yüksek ve küçük... Fakat...

Chaol "Bırak onu," diye buyurdu. Yere kayıp cam kapıların önünde yerini aldı. Bir elinde kılıç, diğerinde hançer vardı. "Bu yoldan geçmeyi denerse kapının dar oluşu onu yavaşlatacaktır."

O süre de Chaol'un onu öldürmesine yeterdi. O şey her ne ise.

Chaol sessizce "Buraya gel," dedi.

Yrene geldi. Gözleri yatak odasının kapısı ve bahçe kapıları arasında gidip geldi.

Chaol ona "Derin derin nefes al," dedi. "Odaklan. Korku bir silah kadar kolayca ölümüne neden olur."

Yrene, Chaol'a itaat etti.

"Yatağın üzerindeki hançeri al."

Yrene tereddüt etti.

"Haydi."

Yrene hançeri eline aldı. Metal soğuk ve ağırdı. Hantal.

Chaol'un nefesleri düzenliydi. Her iki kapıya ve pencereye göz gezdirirken dikkati bir an olsun dağılmıyordu.

"Banyo," diye fısıldadı Yrene.

"Pencereler çok yüksek ve dar."

"Ya bir insan bedeninde değilse?"

Sözcükler Yrene'in ağzından boğuk bir fısıltı gibi çıkmıştı. O kitapta gördüğü çizimler...

"O zaman sen kaçarken ben onu oyalarım."

Çıkışların önündeki mobilyayla...

Yrene, Chaol'un sözlerini o an idrak etti.

"Sakın böyle bir şey..."

Yatak odasının kapısı bir darbeyle sarsıldı. Sonra bir darbe daha geldi.

Kapı tokmağı sarsıldıkça sarsıldı.

Ah, tanrılar adına.

O şey ya da şeyler bahçeyle uğraşmıyorlardı bile. Ön kapılardan içeri girivermişlerdi.

Yeni bir gümbürtüyle Yrene irkildi. Sonra bir daha.

"Sakin ol," diye mırıldandı Chaol.

Chaol silahlarını kararlı bir şekilde tutarak yatak odası kapısına doğru dönerken Yrene'in elindeki hançer titredi.

Bir gümbürtü daha. Öfkeli, hiddet dolu.

Sonra...bir ses.

Yumuşak, tıslayan... Bir erkeğe ya da kadına ait olmayan bir ses.

Ses kapıdaki çatlaktan "Yrene," diye fısıldadı. Yrene sesin içindeki sırıtışı işitebiliyordu. "Yrene."

Yrene'in kanı dondu. İnsan sesi değildi bu.

Chaol "İstediğin nedir?" diye sordu. Sesi çelik gibi sertti.

"Yrene."

Yrene'in dizleri öyle titriyordu ki ayakta zor durabiliyordu. Aldığı eğitimin her anı aklından çıkıverdi.

Chaol kapıya doğru homurdandı. *"Çık dışarı,* pişman olmadan önce."

"Yrene," diye tısladı o şey. *"Yrene."*

Valg. O gece gerçekten peşinde biri vardı. Bu gece de onun için geri gelmişti...

Boştaki eliyle ağzını kapatan Yrene yatağın kenarına çöktü.

Chaol ona öfkeyle "Bir an olsun bile karanlıkta kadınların peşine düşen bir korkaktan korkma," dedi.

Kapının diğer yanındaki şey homurdandı. Kapı tokmağı titredi. O şey "Yrene," diye yineledi.

Chaol sadece gözlerini Yrene'in gözlerine dikti. "Korkun onu sana karşı güçlü kılar."

"Yrene."

Yrene yüzünü buruşturdu. Fakat Chaol, Yrene'in yüzünü sıkıca kavradı. Gözlerini onun gözlerinden ayırmadı.

"Bununla yüzleşeceğiz," dedi. "Birlikte."

Birlikte. Burada hayatta kalacaklar ya da öleceklerdi... Birlikte.

Yrene'in nefesleri sakinleşti. Yüzleri birbirine öyle yakındı ki Chaol'un nefesi Yrene'in dudaklarını yalıyordu.

Birlikte.

Yrene'in aklına öyle bir sözcük kullanmak, sözcüğün ne anlama geldiğini hissetmek gelmemişti... Bunu hissetmemişti, epeydir...

Birlikte.

Yrene başını salladı. Bir kez, iki kez.

Chaol'un gözleri Yrene'in gözlerini aradı. Nefesi onun ağzına esti.

Yrene hâlâ hançeri tutan elini kaldırıp silahı çevirdi. "Ucunu yukarı çevir, düz batırma. Nereye saplayacağını biliyorsun." Elini göğsüne koydu. Kalbinin üzerine. "Diğer noktaları da."

Beyin. Göz çukuru. Hayat veren kanı dökmek için gırtlak. Hızlı bir kanama sağlayacak tüm o çeşitli ana damarlar.

Yrene'in kurtarmayı öğrendiği şeyler, son vermeyi değil.

Fakat bu şey...

"En iyi yöntem kellesini uçurmak olsa da önce onu yere yıkmaya çalış. Başı koparmana yetecek kadar uzun bir süre için."

Yrene, Chaol'un bunu daha öce yaptığını fark etti. Bu şeyleri öldürmüştü. Onları yenmişti. Büyü kullanmadan, sadece yılmaz iradesi ve cesaretiyle.

Yrene'in elinin titremesi durdu. Nefesleri düzenlendi.

Chaol'un parmakları Yrene'in parmaklarına dolandı. Kabzanın ince metali Yrene'in avucuna gömüldü. Chaol son bir kez "Birlikte," dedi. Sonra Yrene'i bırakıp silahlarını tekrar eline almaya gitti.

Yüzünü kapıya çevirdi.

Sadece sessizlik vardı.

Chaol bekledi. Hesap yaparak. Sezerek. Saldırıya hazırlanan bir yırtıcı gibi.

Chaol'un arkasında ayağa kalka Yrene hançerini kımıldatmadan tutuyordu.

Fuayeden bir kırılma sesi geldi. Sonra da bağırışlar.

Yrene irkilse de Chaol nefesini verdi. Ferahlamanın getirdiği, ürpertili bir nefesti bu.

Chaol seslerin farkına Yrene'den önce varmıştı.

Muhafızların haykırışları.

Halha dilinde konuşuyorlardı. Yatak odası kapısından onların haykırışları geliyordu. Yrene ve Chaol'a güvende olup olmadıklarını, yara alıp almadıklarını soruyorlardı.

Yrene dili çat pat konuşarak onlara zarar görmediklerini söyledi. Muhafızlar hizmetçi kızın kırık süit kapısını gördüğünü, koşarak onlara durumu haber verdiğini söylediler.

Süitte başka kimse yoktu.

28

Prens Kashin hemen geldi. Yrene'in isteği üzerine çağrılmıştı. Daha Yrene ya da Chaol kapıya dayalı mobilyayı çekemeden. Diğer asilzadelere epey açıklama yapmak gerekse de Kashin... O, tehlikenin farkındaydı.

Chaol artık prensin sesini iyi tanıyordu. Yrene gibi. Bu yüzden ses süit fuayesini doldurduğunda Chaol, Yrene'e başıyla kapının açılmasını engelleyen mobilyayı çekmesi için işaret etti.

Chaol minnettardı. Kısa bir an için. Öyle ki sandalyesinde hiç kıpırdamadı. Yaşadığı ferahlama onu hareketsiz bırakmış olabilirdi.

Chaol yaşadıkları tehlikeden kurtulmaları için işe yarar bir yol bulamamıştı. Yrene için. Tekerlekli sandalyede bir Valg erine karşı bir cesetten farksız olurdu. Fakat hançerini ve kılıcını iyi bir zamanlamayla fırlatırsa ikisini kurtarabileceğini hesaplamıştı. En iyi seçeneği buydu: *Fırlatmak.*

Aslen kendi başına gelecekleri umursamamıştı bile. Aklında sadece Yrene'e ne kadar zaman kazandırabileceği vardı.

Bir Yrene'in *peşine takılmıştı.* Onu öldürmeye kalkmıştı. Ona korku vermeye ve işkence etmeye. Belki daha da beterini yapmaya. Eğer peşindeki gerçekten Valg'lerin hâkimiyetindeki bir Morath ajanıysa. Fakat seslere bakılırsa kesinlikle öyleydi.

Chaol sesi çıkaramamıştı. Erkek mi yoksa kadın mı olduğundan emin olamamıştı. Fakat onlardan birine ait olduğu kesindi.

Yrene nihayet kapıyı açarken soğukkanlılığını korudu. Telaşlı bakan Kashin belirdi, derin soluyordu. Prens, Yrene'i tepeden tırnağa süzüp Chaol'a şöyle bir baktıktan sonra dikkatini yeniden şifacıya çevirdi. "Neler oldu?"

Yrene, Chaol'un sandalyesinin ardında kaldı. Şaşırtıcı bir soğukkanlılıkla "Lord Westfall'un toniğini içtiğinden emin olmak için buraya dönüyordum," dedi.

Yalancı. Bu konuda becerikli, güzel yalancı. Muhtemelen Chaol'un bütün akşam beklediği şeyi yapmaya, onu ikinci kez azarlamaya gelmişti.

Yrene sandalyenin etrafından dolanıp Chaol'un yanında dikildi. Ona öyle yakındı ki Yrene'in bedeninden yayılan sıcaklık Chaol'un omzunu ısıtıyordu. "Birinin arkamda olduğunu sezdiğimde neredeyse buraya varmak üzereydim." Yrene öykünün gerisini anlattı; ara sıra odaya göz gezdirerek. Peşindeki her kimse her an gölgelerin arasından üzerine sıçrayabilirmiş gibi. Kashin onun kendisine zarar vermesinden şüphelendiği herhangi biri olup olmadığını sorduğunda Yrene, Chaol'a baktı. İkisi arasında sessiz bir sohbet gerçekleşti: Saldırının sebebi muhtemelen Yrene'i korkutup Chaol'a yardım etmekten alıkoymaktı. Morath'in bunu yapmakla nasıl bir şeytani amacı varsa.

Chaol'un yatak odasının kapısındaki çatlağı inceleyen Kashin'in yüzü öfkeyle çarpıldı. Süiti araştıran muhafızlara omzunun üzerinden "Dördünüz süitten çıkın," dedi. "Dördünüz de koridorun sonunda bekleyin. İçinizden on iki kişi bahçeye. Altınız da burasıyla bağlantılı koridorların diğer koridorlarla bitiştiği noktalara."

Yrene ferahlama belirtisi olabilecek bir nefes verdi.

Kashin, Yrene'in çıkardığı sesi işitince bir elini kılıcının kabzasına koydu. "Şato araştırılmaya başlandı bile. Ben de arama ekibine katılacağım."

Chaol bunların sadece Yrene için yapılmadığının farkındaydı. Prensin saldırganı arama çalışmasına katılması için iyi bir nedeni olduğunu, muhtemelen penceresinde hâlâ beyaz bir bayrağın asılı olduğunu biliyordu.

Yürekli ve adanmış biri. Belki de tüm prenslerin olması gerektiği gibi. Belki Dorian için iyi bir dost olabilecek biri. Her şey istedikleri gibi giderse.

Kashin bir nefes alıp kendisini hazırladı. Ardından Yrene'e sessizce sordu "Gitmeden önce... Sana Torre'ye kadar eşlik etsem? Silahlı bir muhafızla tabii."

Prensin gözlerinde yeterince endişe ve ümit olduğundan Chaol hâlâ süitin her karışını incelemekle meşgul olan muhafızlarla oyalanmayı tercih etti.

Fakat Yrene kollarını bedenine dolayıp "Burada kendimi daha güvende hissediyorum," dedi.

Chaol, Yrene'e hayretle bakmamaya çalıştı. Sözleri karşısında ne kadar şaşırdığını belli etmemeye.

Ona o tekerlekli sandalyeye çakılı olduğunu anımsatma isteğine ket vurdu.

Kashin'in gözleri Chaol'a çevrildi. Onun orada olduğunu yeni anımsamış gibi. Sert bakışında hayal kırıklığı vardı. Chaol'un gözlerine bakarken ise hem hayal kırıklığı hem de uyarı.

Chaol, Kashin'e ona o şekilde bakmaması ve sarayı araştırmaya gitsin diye onu uyaran bir bakış atmamak için kendisini tuttu.

Chaol öfkesine hâkim olacaktı. Bütün gün Nesryn'i düşünmeden edememişti. Tabii Shen'in ona gösterdiği şeyi, gururlu muhafızın yeninin altındakinin kendisi üzerindeki etkisini düşünmediği anlarda.

Fakat prens sadece başını öne eğdi. Bir eli göğsündeydi. "Bir ihtiyacın olursa haber gönder."

Yrene, Kashin'e doğru belli belirsiz başını sallamaktan ötesini yapmadı. Öyle umursamazca bir hareketti ki bu, Chaol neredeyse Kashin için üzülecekti.

Prens gözlerini Yrene'den ayırmadan süitten çıktı. Bazı muhafızlar onun peşinden giderken diğerleri geride kaldı. Chaol bahçe kapılarından muhafızların hemen dışarıda sıraya girişlerini izledi.

Nihayet odada yalnız kaldıklarında "Nesryn'in yatak odası boş," dedi.

Yrene'in *niçin* sorusunu sormasını beklese de Chaol onun içeriye kendisini attığında Nesryn'i hiç sormadığını fark etti. Nesryn'i kaldırmak için bir girişimde de bulunmamış, dosdoğru Chaol'un yanına gelmişti.

Bu yüzden Yrene "Bunu biliyorum," dediğinde Chaol şaşırmadı.

Saray casusları ya da dedikodu. Sebep Chaol'un umurunda değildi. Hele hele Yrene "Ben...burada kalabilir miyim?" diye sorduğunda. "Yerde uyurum."

"Yatakta uyuyabilirsin," dedi Chaol. "Ben bu gece uyuyabileceğimi sanmıyorum."

Kapıda nöbet tutan muhafızlara rağmen... Chaol bir tek Valg'in birden çok adama neler yapabileceğini görmüştü. Aelin'in, tek başına bir suikastçı olarak, çok sayıda adamın arasına girip onları nasıl saniyeler içinde kesip biçtiğine de.

Hayır, Chaol o gece uyumayacaktı.

"Bütün gece sandalyede oturamazsın..."

Chaol, Yrene'e aksini söyleyen bir bakış attı.

Yrene yutkundu. İzin isteyip banyoya gitti. O kısa sürede Chaol dışarıdaki muhafızlara göz attı ve yatak odası kilidinin sağlam kalıp kalmadığına baktı. Chaol üzerinde elbisesiyle geldi. Yakası ıslanmıştı. Yüzünün rengi yine atmıştı. Yatağın yanına geldiğinde duraksadı.

Chaol alçak sesle "Örtüleri değiştirdiler," dedi.

Yrene yatağa yatarken Chaol'a bakmadı. Hareketleri her zamankinden daha temkinli ve...kırılgandı.

Yrene hâlâ korkuyordu. Her ne kadar çok iyi iş çıkarmışsa da. Chaol kendisinin bile o sandığı yerinden kımıldatabileceğinden emin olamazken katıksız korku Yrene'e güç vermişti. Chaol altında çocuklarının kaldığı koca at arabalarını kaldıran annelere dair öyküler işitmişti.

Yrene yatak örtülerinin altına girse de başını yastığa yaslamadı. "Birini...öldürmek nasıl bir şey?"

Chaol'un gözlerinin önüne Cain'in yüzü geldi.

"Ben...o konuda henüz acemiyim," dedi.

Yrene başını eğdi.

"İlk kez birinin canını...geçen yıl, Yulemas'ta aldım."

Yrene kaşlarını çattı. "Ama sen..."

"Bunun için eğitildin. Daha önce savaştığım oldu. Fakat birini hiç öldürmedim."

"Sen Muhafız Kıtası Yüzbaşısı'ydın."

Chaol buruk bir gülümsemeyle "Sana söyledim," dedi. "Karışık bir konu."

Yrene nihayet başını yastığa koydu. "Fakat o günden sonra bunu yaptın."

"Evet, ama alışabilecek kadar değil. Valg'lere karşı evet. Fakat içlerine girdikleri insanlar... Bazıları sonsuza dek kaybolur. Bazıları ise hâlâ oradadırlar. İblisin altında. Kimi öldüreceğini, kimin hayatına ilişmeyeceğini anlamak ise... Hâlâ yaptığım hangi seçimlerde hatalı olduğumu bilmiyorum. Ölüler konuşmaz."

Yrene'in başı yastıktan aşağı kaydı. "Annemin karşısında bir yemin ettim. Yedi yaşımdayken. Bir insanı asla öldürmeyeceğime. Bazı şifa seanslarında... Annem bana bazen bazı hastalara ölüm vermenin onlara merhamet etmek olduğunu söylemişti. Fakat birini katletmekten farklıydı bu."

"Öyle."

"Sanırım...bu gece peşimdeki her kimse onu öldürmeye çalışabilirdim. Ben..." Chaol, Yrene'in "korkmuştum" demesini bekledi. *Beni savunacak tek kişi de tekerlekli sandalyedeyken korkmuştum.* "Koşmamaya kararlıydım. Bana zaman kazandıracağını söylesen de... Yapamam. Bir daha olmaz."

Chaol'un göğsü sıkıştı. "Anlıyorum."

"Bunu yapmadığım için memnunum. Fakat... Saldırgan her kimse kaçtı. Belki de o kadar da rahatlamamalıyım."

"Kashin'in araştırması sonuç verebilir."

"Bundan şüpheliyim. Saldırgan ya da saldırganlar muhafızlar gelmeden kaçtı."

Chaol sustu. Bir süre sonra "Umarım o hançeri ya da bir başkasını asla kullanmak zorunda kalmazsın Yrene. Merhamet için bile olsa."

Yrene'in gözlerindeki keder Chaol'un nefesini göğsünden ko-

parmaya yetti. Yrene alçak sesle "Teşekkür ederim," dedi. "Benim için ölümü göze almaya gönüllü olduğun için."

Kimse bu sözleri söylememişti. Dorian bile. Fakat ondan bunu beklemişti. Celaena... *Aelin* ise Chaol, Cain'i onu kurtarmak için öldürdüğünde minnet duysa da ondan bir gün gerçekten bir can almasını beklemişti.

Aelin o konuda çok deneyimliydi. Chaol'un deneyimsizliği ise... utanç vericiydi. Tabii öyle bir şey mümkünse.

O zamandan beri Chaol birçok can almıştı. Valg'lere karşı koyan o asilerle. Fakat Yrene... Chaol'un aldığı canların sayısı onunkilerin yanında küçük kalıyordu. Chaol meseleye bu açıdan bakmamıştı. Gururla. Bu fikrin verdiği rahatlama hissiyle.

Yrene loş ışığa doğru "Nesryn gittiği için üzüldüm," dedi.

Senden hiçbir vaat beklemiyorum. Sen de benden bekleme.

Chaol "Ona bir macera vaat etmiştim," dedi. "Bir macera yaşamayı hak ediyordu."

Yrene sessiz kalınca Chaol yüzünü bahçe kapılarından ona doğru çevirdi. Yrene örtülerin altına iyice girmiş, dikkatini tamamen Chaol'a vermişti. "Ya sen? Sen neler hak ediyorsun?"

"Hiçbir şey. Hiçbir şey hak etmiyorum ben."

Yrene, Chaol'u süzdü. "Kesinlikle seninle aynı fikirde değilim," diye mırıldandı. Gözkapakları ağırlaştı.

Chaol tekrar çıkışlara göz gezdirdi. Birkaç dakika sonra "Bana çok şey verilse de ben müsriflik ettim," dedi.

Chaol, Yrene'e baktı. Fakat Yrene'in yüzü uykunun verdiği rehavetle yumuşamış, nefes alıp verişi durulmuştu.

Epeyce bir süre Chaol onu izledi.

Şafak söktüğünde Yrene uyuyordu.

Chaol ara sıra birkaç dakikalığına kestirmişti. Kendisine izin verdiği ölçüde.

Fakat güneş yatak odası zeminine yansırken Chaol kendisini yüzünü yıkar halde buldu. Uykuyu gözlerinden savuşturmaya çalışırken.

Chaol süitten koridora çıkarken Yrene yerinden kıpırdamadı.

Muhafızlar tam da Kashin'in onlara durmalarını emrettiği yerdeydiler. Her birinin gözlerinin içine bakıp yön tarif etmelerini isteyen Chaol'a nereye gitmesi gerektiğini tam olarak söylediler.

Ayrıca Chaol o gittiğinde Yrene'e bir zarar gelirse vücutlarındaki tüm kemikleri kıracağını söyledi.

Dakikalar sonra Chaol kendisini Yrene'in dün bahsettiği talim avlusunda buldu.

Avlu çoktan muhafızlarla dolmuştu. İçlerinden bazıları onu süzerken bazıları tümden görmezlikten geliyordu. Onu Shen'in nöbetinden tanıyan bazıları ise başlarıyla selam verdiler.

Chaol'un tanıdığı muhafızlardan biri ona yaklaştı. Diğerlerinden daha yaşlı, saçları daha ak bir muhafızdı bu.

Brullo gibi. Chaol'un eski eğitmeni ve Silah Ustası.

Ölmüştü... O kapılara asılmıştı.

Chaol, Brullo'nun görüntüsünü zihninden attı. Onun yerine yatağında uyuyan şifacıyı koydu. Prense ve geri kalan herkese orada, yanında kendisini daha güvende hissettiğini söylerken nasıl göründüğünü getirdi aklına.

Antrenman yapan muhafızların, kendisinin hayatının birçok saatini geçirdiği eğitim alanına benzeyen bu özel eğitim alanının görüntüsü karşısında duyduğu acının yerine Shen'in yapay kolunun görüntüsünü koydu. Shen'in atına çıkması için ona destek verirken hissettirdiği yılmaz, sessiz gücü. Shen'in iki kolu da yerinde olan bir adamdan, herhangi bir muhafızdan hiçbir eksiği yoktu.

Kır saçlı muhafız Chaol'a onun dilinde "Lord Westfall," diye seslendi. "Size bu saatte nasıl yardımcı olabilirim?" Adam, Chaol saldırıyla ilgili bir konuda konuşacaksa, bunu orada yapmayacağını bilecek kadar zeki görünüyordu. Hayır, adam Chaol'un oraya farklı bir sebepten geldiğini anlamış, bedenindeki gerginliği bir telaş değil merak kaynağı olarak okumuştu.

Chaol "Birliğimdeki adamlarla yıllarca eğitim yaptım," dedi. Yanında getirdiği kılıcı ve hançeri kaldırdı. "Onlar kadar ben de öğrendim."

Yaşlı muhafızın kaşları havaya kalktı.

Chaol gözlerini adamın gözlerine dikti. "*Sizin* bildiklerinizi öğrenmek isterim."

Yaşlı muhafız –Haşim– Chaol'u nefessiz kalana dek çalıştırdı. Tekerlekli sandalyede bile. Sandalyesiz de.

Yüzbaşıdan bir rütbe aşağıda olan ve muhafızların eğitiminden sorumlu olan Haşim, Chaol'la egzersiz yapmanın yollarını buldu. Ya onun ayaklarını birine tutturarak ya da sandalye üzerinden egzersiz yöntemleri geliştirerek.

Haşim bir yıl önce Shen'le çalışmıştı. Muhafızların çoğu gibi. Kaynaşmışlar; Haşim, Shen'e bedenini ve dövüş tarzını yenilemesi için aylar süren o uzun iyileşme sürecinde yardımcı olmuştu.

Bu yüzden muhafızlardan hiçbiri ne onlara baktı ne de güldü. Hiçbiri fısıldaşmadı.

Zaten hepsi Chaol'la ilgilenemeyecek kadar meşgul ve yorgundu.

Güneş avlunun üzerinde yükselirken hâlâ çalışıyorlardı. Haşim, Chaol'a hâlâ kılıç saldırısının yeni yöntemlerini ve rakipleri nasıl silahsız bırakacağını öğretiyordu.

Farklı bir düşünme, öldürme şekli. Ya da savunma. Farklı bir ölüm dili.

Kahvaltıda dağıldılar. Hepsi de bitkinlikten neredeyse titreyecek haldeydi.

Chaol çok yorulsa da egzersizlere devam edebilirdi. Gücü kaldığından değil, *istediği* için.

Süite döndüğünde Yrene onu bekliyordu. Chaol banyo yaptı.

Altı saat. Sonrasında o karanlıkta o kadar süre geçirdiler. Sonunda acı Chaol'u perişan etmiş, Yrene bitkinlikten titrer hale gelmişti. Fakat Chaol'un ayaklarına his geri döndü. Hissiyat ayak bileklerinden yukarı yürüdü. Uyuşma gerileyen bir gelgitmiş gibi.

Yrene o gece Torre'ye çok sayıda muhafızla döndü. Chaol ise hayatının en derin uykusuna daldı.

Şafaktan hemen önce Chaol, Haşim'i talim alanında bekliyordu.

Sonraki şafakta da.

Sonrakinde de.

İKİNCİ KISIM

DAĞLAR VE DENİZLER

29

Kuzey Asimil Dağları'na yolculukları sırasında fırtınalar Nesryn ve Sartaq'ın yolunu kesmişti.

Uyanmasıyla prens mor bulutlara bir kez bakmış ve Nesryn'e taşıyabileceği her şeyi kayalık çıkıntıya götürmesi talimatını vermişti. Kadara huzursuzca ağırlığını bir pençeli ayağından diğerine veriyor, altın rengi gözleri yaklaşan fırtınayı gözlerken kanatlarını hışırdatıyordu.

O kadar yüksekteyken gök gürültüsü tüm kayalardan ve yarıklardan yankılanıyordu. Nesryn ve Sartaq sırtlarını kayaların oluşturduğu sayvanın altındaki taş duvara vermiş, oturuyorlardı. Rüzgârlar bedenlerini döverken Nesryn üzerinde durduğu dağın bile titrediğine yemin edebilirdi. Fakat Kadara fırtınaya karşı güçlü duruyor, kendisini onlara siper ediyordu. Beyaz ve altın sarısı tüylerden oluşan kusursuz bir duvar.

Yine de buz gibi yağmur ikisini bulmayı başarıyordu. Nesryn, Sartaq'ın ona sarınsın diye verdiği kalın, ruk derilerine ve ağır yün battaniyeye rağmen iliklerine kadar üşüyordu. Dişleri çenesini acıtacak kadar şiddetli bir şekilde birbirine vuruyordu. Elleri öyle uyuşmuştu ve üzerlerindeki deri öyle acıyordu ki ellerini biraz olsun ısınsınlar diye koltukaltlarına sokmuştu.

Büyü ortadan kaybolmadan önce bile Nesryn büyü yetenekleri olmasını isterdi. Büyü yok olduktan, büyüyü yasaklayan karar-

nameler çıktıktan ve büyü gücü olanların peşine düşüldüğünden sonra ise Nesryn büyüyü *düşünmeye* bile cesaret edememişti. Okçuluk derslerine, bıçak ve kılıç kullanmayı ve bedenini bir silaha dönüşene dek nasıl kullanacağını öğrenmeye devam etmek onu yeterince memnun etmişti. Ne zaman babası ve kız kardeşi ona büyüden bahsetseler Nesryn büyünün çuvalladığını fakat kaliteli çeliğin asla hayal kırıklığına neden olmayacağını söylemişti.

Fakat rüzgârın ve yağmurun dövdüğü o kayalıkta otururken sıcağın nasıl bir his olduğunu unutacak hale gelen Nesryn damarlarında ateş kıvılcımları gezmesini diler olmuştu. Ya da en azından Ateş Getiren'in kayalığın köşesinden çıkagelip onları ısıtmasını.

Fakat Aelin çok uzaklardaydı. Hasar'ın sözlerine güvenilecek olursa ondan haber alınamıyordu. Nesryn, Hasar'a inanıyordu. Asıl soru Aelin'ın ve onun saray meclisinin ortadan kaybolmasının sebebinin Morath'in korkunç bir oyunu mu yoksa kraliçenin bilinçli bir planı mı olduğuydu.

Aelin'ın Rifthold'da neler yapabildiğini gören, onun planlarına ve nasıl herkesten habersiz harekete geçtiğine şahit olduğu için Nesryn, Aelin'ın bilinçli bir şekilde ortadan kaybolduğuna dair bahse girebilirdi. Kraliçe istediği zamanda ve yerde ortaya çıkacaktı. Tam niyet ettiği anda. Nesryn kraliçeden hoşlanmasının nedeninin bu olduğunu düşündü: Öyle uzun süre planlar kuruyordu ki insanların onun kontrolsüz ve düşüncesiz olduğunu düşünmesi pahasına Aelin yapacaklarını gizli tutmak konusunda müthiş bir kararlılık gösteriyordu.

Nesryn ve Sartaq'ın etrafında gitgide kuvvetlenen fırtına sırasında Nesryn, Aelin Glathynius'un kendi saray meclisindekilerin bile haberlerinin olmadığı gizli bir planı olup olmadığını merak ediyordu. Öyle olması için dua etti. Hepsinin iyiliği için.

Fakat daha önce büyü çuvallamıştı. Dişleri takırdayan Nesryn kendisine bunu hatırlattı. Nesryn'in Morath'le büyü olmadan savaşmanın bir yolunu bulmak için yapmayacağı yoktu.

Fırtına zayıflayıp dünyanın diğer köşelerini dehşete düşürmek için uzaklaştıktan saatler sonra Sartaq ayağa kalktı. Kadara

tüylerindeki yağmur damlalarını silkeledi. Bunu yapmasıyla da Nesryn ve Sartaq'ın üzerine su sıçrattı. Fakat Nesryn şikâyet edecek halde değildi. Ruk fırtınanın gazabını kendi üzerine alıp onları korumuştu.

Elbette fırtına eyeri de ıslatmıştı. Islaklık hızlı rüzgârların üzerinde süzülüp dağlardan aşağı, geniş kırlara alçalırlarken epey rahatsızlık vermişti.

Gecikme yüzünden bir gece daha kamp yapmaları gerekti. Bu kez bir korunun içinde. Yine ikisini ısıtacak bir kıvılcım bile yoktu. Nesryn bu konuda ağzını açmadı. İliklerine işleyen soğuk, serme yatağına batan ağaç kökleri; meyve, kurutulmuş et ve bir günlük ekmeğin dolduramayacağı kadar boş midesinden dem vurmadı.

Hakkını teslim etmek gerekirdi ki Sartaq, Nesryn'e kendi battaniyelerini vermiş ve ona kendi giysilerini vermeyi teklif etmişti. Fakat Nesryn onu çok az tanıdığını fark etti. Birlikte uçtuğu bu adamı, *sulde*'li ve keskin gözlü ruk'uyla bu prensi... Prens, Nesryn için bir yabancıdan biraz ötesiydi.

Bu tür şeyler Nesryn'i rahatsız etmezdi. Şehir muhafızı olarak çalışırken her gün art niyetli ya da panik içindeki yabancılarla içli dışlı olurdu. Çok az karşılaşma hoş anılar olarak kalırdı. Özellikle de geçen altı ayda, karanlık şehrin üzerine çöküp altında sinsice gezmeye başladıktan sonra.

Fakat Sartaq'ın yanındayken... Nesryn bütün gece titrerken oraya gelmekte bir nebze aceleci davranmış olup olmadığını düşünüyordu. Ufukta bir ittifak ihtimali olsa da olmasa da.

Şafağın gri ışıkları ince, uzun çamların arasından sızarken Nesryn'in kolları ve bacakları sızlıyor, gözleri yanıyordu. Kadara çoktan silkinmeye başlamıştı. Uçmaya hevesliydi. Nesryn ve Sartaq yolculuklarının son ayağını tamamlamak için havalanmadan önce ancak birkaç cümle konuştular.

İki saattir uçuyorlardı. Onlar güneye ilerledikçe rüzgârlar sertleşiyordu. Sartaq, Nesryn'in kulağının kenarında "Şu tarafa," diye seslendi. Doğuya işaret etti. "O yöne yarım gün uçunca steplerin kuzey sınırına ulaşırsın. Darghan'ların kalbine."

"Oraya sıkça gidiyor musunuz?"

Bir duraksama. Sartaq rüzgârın sesini bastırmak için yüksek sesle "Oralar Kashin'in yönetiminde," dedi. "Ve... Tumelun'un." Kız kardeşinden bahsedişi yeterince fikir veriyordu. "Fakat rukhin'ler ve Darghan'lar bir zamanlar tek vücuttular. Muniqi atlarımızın sırtında ruk'ları takip edip onları Tavan Dağları'nın derinlerine dek kovalardık." Eliyle güneydoğuya işaret etti. Kadara silkinip göğe pençelerini uzatan, yüksek, sivri tepeli dağlara yöneldi. Dağların üzerinde yer yer ormanlar vardı. Bazı zirveler karla kaplıydı. "Ruk'ları ehlileştirdiğimizde ise atlı lordların bazıları steplere dönmemeyi tercih ettiler."

Nesryn "Demek bu yüzden geleneklerinizden bazıları hiç değişmedi," dedi. Eyere bağlı *sulde*'ye baktı. Çok aşağılarda altın bir deniz gibi dalgalanan ve ince, dolambaçlı nehirlerin böldüğü kurumuş otlar belirdi.

Nesryn hemen ilerideki dağlara baktı.O ruk'un sırtındayken kendisiyle ölüm arasında ne kadar ince bir çizgi olduğuna az çok alışmışsa da kendisine bunu hatırlatmak midesindeki bulantıyı hiç dindirmiyordu.

"Evet," dedi Sartaq. "Ayrıca binicilerimizin savaşta sıkça Darghan savaşçılarıyla bir araya gelmesinin nedeni de bu. Savaş tekniklerimiz farklı olsa da nasıl bir arada çalışılacağını biliyoruz."

"Aşağıda süvariler ve yukarıda hava savunması," dedi Nesryn. Çok da ilgileniyormuş gibi görünmemeye çalışarak. "Hiç savaşa gittiniz mi?"

Prens bir dakika sessiz kaldı. Sonra "Topraklarınızda patlak veren ölçekte bir savaşta bulunmadım," dedi. "Babamız imparatorluğumuzun sınırları içindeki bölgelerin sadakatin ödüllendirildiğini iyi anlamalarını sağlıyor. Direnişin karşılığının da ölüm olacağını."

Nesryn'in omurgasından aşağı bir ürperti yürüdü.

Sartaq "Bu yüzden huzursuzluk çıkaran bölgelere bu soğuk gerçeği anımsatmak için iki kez gönderildim." Nesryn kulağında sıcak bir nefes hissetti. "Bir de rukhin'lerin kendi içlerindeki klanlar var. Yön vermeyi öğrendiğim kadim rekabetler ve çözmem gereken anlaşmazlıklar."

Sartaq bunları zor yoldan öğrendiğini eklememişti. Bunun yerine "Bir şehir muhafızı olarak bu tür şeylerle uğraşmış olmalısınız," dedi.

Nesryn prensin bu düşüncesine gülerek tepki verdi. "Ben çoğu zaman devriyeye çıkardım... Nadiren terfi ettim."

"Yay kullanmadaki becerinizi gören orada tüm otoritenin sizde olduğunu düşünür."

Nesryn gülümsedi. Tatlı dilli. Son derece kendinden emin dış görünüşünün altında Sartaq kesinlikle aymaz bir çapkındı. Fakat Nesryn, Sartaq'ın ima ettiği soru üzerine düşündü. Yanıtı yıllardır bilse de. "Adarlan...muhafızlar ya da ordular söz konusu olduğunda kadınların rolünü benimsemede hakanlık kadar açık görüşlü değil," dedi. "Yetenekli olsam da genellikle terfi eden erkekler oldu. Bu yüzden duvarlarda ya da işlek caddelerde devriye görevlerinde çürümeye terk edildim. Kanunsuzlarla ya da asilerle ilgili görevler daha önemli muhafızlara bırakılırdı. Aileleri Adarlan'lı olanlara."

Ne zaman bu tür bir haksızlık olsa Nesryn'in kız kardeşi öfkelenirdi. Fakat Nesryn biliyordu ki üstlerine kızarsa, onlara meydan okursa... Onlar Nesryn'e muhafız olarak kabul edildiğine şükretmesini söyleyecek ardından da kılıcını ve üniformasını teslim etmesini isteyecek türde adamlardı. Bu yüzden Nesryn orada kalmanın, önemsenmemenin daha iyi olduğuna kanaat getirmişti. Sırf para kazanmak için değil, kendisi gibi, en çok ihtiyacı olanlara yardım eden az sayıda muhafız olduğundan. Onlar için görevinde kalmıştı. Kendisinden daha meziyetsiz erkekler terfi ederken başını öne eğmişti.

"Ya?" Prens kısa bir süre daha sustu. "Diğer ülkelerden gelen insanlara pek de kucak açmadıklarını işitmiştim."

"En hafif tabirle." Sözcükler Nesryn'in ağzından niyet etmediği kadar soğuk bir tonda çıkmıştı. Fakat babası nispeten daha iyi bir hayat sağlayacağı düşüncesiyle, yaşamaları için ısrarcı olduğu yer Adarlan'dı. Adarlan kuzey kıtasını fethetmek için savaşlar başlattığında bile babası krallıkta kalmıştı. Annesi onu Antica'ya, gönlündeki şehre dönmeye ikna etmeye çalışmışsa da. Fakat her nedense –sebep belki inatçılık, belki onu reddeden insanlara karşı bir meydan okumaydı– Adarlan'da kalmıştı.

Nesryn ise bu yüzden onu suçlamamaya çalışırdı. Kalen yapardı bunu. Kız kardeşi Nesryn'in konu ne zaman açılsa zaman zaman öfkelenmesini anlayamazdı. Hayır, Delara, Rifthold'u; şehrin hareketliliğini hep sevmiş ve oradaki katı insanları kazanmaya çalışmıştı. Kız kardeşinin şehirde doğup büyümüş bir adamla evlenmesi şaşırtıcı olmamıştı. Gerçek bir Adarlan vatandaşı... Kız kardeşi buydu. En azından bir zamanlarki Adarlan'ın. Ya da günün birinde belki yeniden eskisi gibi olabilecek Adarlan'ın.

Kadara hızlı bir rüzgâr yakalayıp onunla süzüldü. Aşağıdaki dünya bir karaltı halinde geçerken yüksek dağlar gitgide yaklaşıyordu. Sartaq sessizce "Hiç siz..." dedi.

"Konuşmaya değmez." Başına çarpan taşı hâlâ hissederken ve o çocukların sataşmaları hâlâ kulaklarındayken konuşmak istemiyordu. Yutkunup "Ekselansları," diye ekledi.

Pes bir kahkaha. "Demek unvanım yine meydana çıktı." Fakat bu kez Sartaq konunun üzerinde fazla durmadı. Sadece "Sizden rica edeceğim, diğer binicilerin yanında bana prens ya da ekselansları diye hitap etmeyin," dedi.

"Rica edecek misiniz, ediyor musunuz?"

Sartaq kollarını Nesryn'e dolayıp onu uyarır gibi yaptı. "Onlara ipek terliklere ya da hizmetçilerin saçlarımı taramalarına ihtiyaç duyup duymadığımı sormayı bıraktırmam yıllarımı aldı." Nesryn kıkırdadı. "Onların arasında basitçe Sartaq'ım ben." Ardından "Ya da Yüzbaşı," diye ekledi.

"Yüzbaşı mı?"

"Anlaşılan, sizinle bir ortak noktamız daha."

Aymaz bir çapkındı gerçekten. "Fakat siz tam altı ruk klanına hükmediyorsunuz. Onlar size hesap veriyor."

"Evet veriyorlar ve bir araya geldiğimizde ben prensim. Fakat ailemin kendi klanı olan Eridun'da askerlerin yüzbaşısıyım ve ocak-anamızın emrindeyim." Sözlerini vurgulamak için Nesryn'i bir kez daha kollarıyla sıktı. "Size de aynını yapmanızı tavsiye ederim. Fırtınanın ortasında çırılçıplak soyulmak ve bir kayalığa bağlanmak istemiyorsanız."

"Kutsal tanrılar adına."

"Ciddiyim."

"Yoksa ocak-anası..."

"Evet. Ayrıca sizin dediğiniz gibi, konuşmaya değmez."

Fakat Nesryn kıkırdadı. Son birkaç dakikadır yüzünün gülümsemekten ağrıdığını fark edip şaşırdı. "Uyarınız için minnettarım yüzbaşı."

Tavan Dağları çok büyüktü. Bir gri taş duvarı. Nesryn'in kendi ülkesinde gördüklerinden daha yüksek. Tabii bu kadar yakından dağları gördüğü olmamıştı da. Ailesi nadiren ülkenin iç kısımlarına ya da çevre krallıklara seyahat ederdi. Bunun başlıca nedeni babasının meşguliyeti olsa da kısmen kırsal kesimdeki halkın yabancılara pek de iyi davranmaması da bir sebepti. Çocukları Adarlan topraklarında, Adarlanlı bir anneden doğmuşsa da. Bazen bu ikinci gerçek onları daha da öfkelendirirdi.

Nesryn rukhin'lerin daha konuksever olmaları için dua ediyordu.

Babasının öykülerindeki rukhin kuş yuvaları tasvirlerinde nedense Tavan Dağları'nın merkezindeki üç yüksek zirvenin kenarlarına ve üzerine öyle bir yer inşa etmenin ne denli imkânsız olduğu anlaşılmıyordu.

Burası atlı klanların steplerde oradan oraya taşıdıkları *gir*'lerin –iskeletli, geniş çadırlar– oluşturduğu kümelere benzemiyordu. Hayır, Eridun kuş yuvası taşa oyulmuştu; çoğu aslen ruk'ların yuvaları olan evler, koridorlar ve odacıklar.

O yuvaların bir kısmı hâlâ duruyordu. Genellikle de bir ruk'un binicisinin ve ailesinin yakınlarında. Kuşlar hemen çağrılabilsin diye. Ya ıslıkla ya da taşa tutturulmuş sayısız ip merdivenlere tırmanarak. Merdivenler evler ve mağaralar arasında gidip gelmeye imkân veriyordu. Fakat dağların içinde merdivenler de inşa edilmişti. Özellikle de yaşlılar ve çocuklar için.

Evlerinin her birinde ruk'ların iniş yapması için geniş birer mağara ağzı vardı. İnsanların barınakları bunların arkasına oyulmuştu. Kayaların yüzlerinde yer yer birkaç pencere açılmıştı. Bun-

lar taşın ardındaki odalara ışık sağlıyor ve içerideki bölmelere temiz hava taşıyordu.

Öte yandan orada taze havaya çok ihtiyaç yoktu. Rüzgâr Sartaq'ın ocak klanına ev sahipliği yapan dip dibe zirvelerin arasından akan bir nehir gibiydi. Farklı cüsselerde ruk'lar süzülüyor, kanat çırpıp dalışa geçiyorlardı. Nesryn dağlara oyulmuş evleri saymaya çalışsa da başaramadı. Yüzlercesi olmalıydı. Belki dağların içinde daha da fazlası.

"Bu...*bir tek* klan mı?" Saatlerdir Nesryn'in ağzından çıkan ilk sözlerdi bunlar.

Kadara en ortada kalan tepenin yamacından yukarı uçtu. Nesryn eyerde geriye kaykıldı. Öne eğilip Nesryn'i de aynını yapması için yönlendiren Sartaq'ın bedeni Nesryn'in arkasında sıcak bir duvardı. Sartaq'ın bacakları Nesryn'in bacaklarına dolandı. Sartaq mahmuzlarla ikisinin dengesini korurken bacağındaki kaslar hareketlendi. "Eridun en büyük, en eski klanlardan biridir. Tabii bu konuda bizim sözümüze güvenilebilirse."

"Güvenilemez mi?" İçinde oldukları kuş yuvası gerçekten çağlar boyunca ayaktaymış gibiydi.

"Her klan kendilerinin en eski klan olduğunu, kökenlerinin ilk biniciler olduğunu iddia eder." Nesryn'in bedeninde titreşen bir kahkaha. "Bir toplantı olduğunda bu konuda sadece tartışma işitirsin. Bir adama en eski klanın kendi klanın olduğunu söyleyeceğine karısına hakaret etmen yeğdir."

Nesryn gülümsedi. Çok aşağılarda kalan yeri görüp gözlerini yumduğunda bile. Kadara çevik ve şaşmaz hareketlerle yönünü kayaların oluşturduğu sayvanların en genişine çevirdi. Nesryn, ruk'un yan yatarak yaklaştığı çıkıntının bir veranda olduğunu fark etti. İnsanlar mağara ağzının oluşturduğu devasa kemerin hemen altında dikiliyorlardı. Kollarını kaldırmış, selam veriyorlardı.

Nesryn, Sartaq'ın gülümsemesini kulağında hissetti. "Orası Altun'un Dağ Salonu. Ocak-anamın ve ailesinin yuvası." Altun... Kaba bir çeviriyle *Rüzgâr Sığınağı* anlamına geliyordu. Orası gerçekten üç zirvedekilerin en büyüğüydü. Bu zirvelere Dorgos ya da

Üç Şarkıcı deniliyordu. Mağara on üç metre boyunda ve bunun üç katı genişliğindeydi. Nesryn mağara ağzından içeri baktığında sütunları ve gerçekten devasa bir salonu andıran alan seçiliyordu.

"Resepsiyon avlusu... Toplantılarımızı ve kutlamalarımızı orada gerçekleştiririz," dedi Sartaq. Kadara kanatlarını geriye atarak çırparken kolları Nesryn'i daha da sıkıca sardı. Nesryn gözlerini yeniden, bekleyen insanların karşısında yumdu. Bu hareketi ona hayranlık kazandırmayacak olsa da...

Nesryn eyer topuzunu bir eliyle kavradı. Diğer eli dizine dolanmış Sartaq'ın dizini tuttu. Morartacak kadar sertçe.

Prens sadece sessizce güldü. "Demek ünlü okçunun zayıf karnı varmış."

Nesryn "Yakında ben de sizinkini öğrenirim," dedi. Bu sözlerine yanıt olarak yumuşak bir kahkaha geldi.

Neyse ki ruk balkon sayılabilecek koyu renkli taşların üzerine yumuşak bir iniş yaptı. Girişte bekleyenler kendilerini ruk'un kanatlarından gelecek rüzgâra hazırladılar.

Yine de hiç kıpırdamıyorlardı. Nesryn hemen sırtını dikleştirip eyeri ve prensi son derece sıkıca kavrayan ellerini gevşetip sütunlarla ve oyulmuş ve boyanmış ahşapla dolu salona göz gezdirdi. İçeride pek çok noktada yanan maltızlar yeşil ve kırmızının arasına altın sarısını ekliyor; taş zeminde çarpıcı desenler oluşuyordu. Bu desenler sadece yuvarlak bir masa ve uzak duvarlardan birine dayalı küçük bir kürsüyle bölünüyordu. Daha ötede duvara tutturulmuş meşalelerin aydınlattığı koridor dağın içine akıyordu. İki yanında kapılar vardı.

Fakat Altun'un Dağ Salonu'nun tan ortasında...ateş vardı.

Zemine açılmış çukur öyle derin ve genişti ki içine kat kat enli basamaklarla iniliyordu. Küçük bir anfitiyatroyu andırıyordu burası. Öne çıkan sahne değil, alevin kendisiydi. Ocak.

Burası gerçekten Kanatlı Prens'e uygun bir yerdi.

Genç ve yaşlı insanlar yüzlerinde yayvan gülümsemelerle öne çıkarken Nesryn omuzlarını dikleştirdi. İçlerinden bazılarının üzerinde tanıdık, deri binici kıyafetleri vardı. Bazılarının giysileri hoş

renklerle bezeliydi; dizlerine kadar inen ağır, yün paltolar. Çoğunun saçları Sartaq'ınki gibi ipeksi, siyahtı ve sarımsı kahverengi tenleri rüzgârda sertleşmişti.

Kobalt mavisi ve yakut kırmızısı paltosu olan genç bir kadın çizmeli ayağını düz zemine vurup ikisine bakarak ve sözcükleri yayarak "Vay, vay," dedi. Nesryn kadının süzen bakışı karşısında kendisini kımıltısız kalmaya zorladı. Genç kadının ikiz örgüleri kırmızı deri şeritlerle tutturulmuştu ve memelerinden epey aşağı iniyordu. Kız örgülerinden birini omzunun üzerinden geriye atıp "Bakın kim bir kez daha bize katılmak için el kürkünden ve kokulu banyolardan vazgeçmiş."

Nesryn kadının yüzüne özenle sakin bir ifade yerleştirdi. Fakat Sartaq, Kadara'nın dizginlerini bırakıp Nesryn'e bariz bir şekilde "*Sana demiştim*" bakışı atıp kıza "Sana o güzel, ipek terliklerden getirmem için dua edip durduğunu gizlemeye çalışma Borte," dedi.

Nesryn gülümsememek için dudağını ısırsa da diğerleri kendilerini hiç zorlamadı. Kıkırtıları kara taşlardan yankılandı.

Borte kollarını kavuşturdu. "Sanırım onları nereden satın alacağını biliyorsun," dedi. "Ne de olsa kendin de ayağına giymekten hoşlandığına göre."

Sartaq güldü. Gür ve neşeli bir sesle.

Buna şaşırmamak güçtü. Saraydayken Sartaq bir kez olsun böyle gülmemişti.

Peki ya Nesryn en son ne zaman öyle neşeli bir ses çıkarmıştı? Amcası ve yengesinin yanındayken bile görünmez bir perdeyle çevriliymiş gibi rahat değildi. Belki daha eskilerde, Rifthold'un kanalizasyon tünellerinde nelerin gezindiğine dair hiçbir fikrinin olmadığı zamanlarda.

Sartaq, Kadara'dan ustaca inip Nesryn'i indirmek için ona elini uzattı.

Prensin elini kaldırmasıyla oraya toplanmış bir düzine kadar insan onu fark edip süzdü. Hiçbiri Borte kadar dikkatli yapmadı bunu.

Bir hince, tartan bakış daha. Deri kıyafetine rağmen Nesryn'in fiziksel özelliklerinin onlara benzemediğini fark etmişti.

Nesryn yabancıların onu yargılamasına alışıktı; yeni bir durum değildi bu. Şimdi Altun'un yaldızlı koridorlarında, rukhin'ler arasında dikilirken bile.

Sartaq'ın uzanan elini görmezlikten gelen Nesryn kaskatı kesilmiş bedenini bir bacağını eyerin üzerinden atmaya zorlayıp kendi başına ruk'tan indi. Yere inmesiyle dizleri çıtlasa da yumuşak bir iniş yapmayı başarmıştı. Ellerini saçına götürmemek için kendisini tuttu. Saçlarının kısa örgüsüne rağmen bir sıçan yuvasına döndüğünden şüphesi yoktu.

Borte'nin siyah gözlerinde takdir dolu bir ışıltı belirdi. Hemen sonra kız çenesiyle Nesryn'e işaret etti. "Üzerinde rukhin derileriyle bir Balruhni kadını. İşte bu tam seyrine bakılacak bir manzara."

Sartaq yanıt vermedi. Sadece Nesryn'e baktı. Bir davet. Bir meydan okuma.

Böylece Nesryn ellerini üzerine tam oturan pantolonunun ceplerine sokup prensin yanına gitti. "Sana Sartaq'ı sabah tırnaklarını törpülerken yakaladığımı söylesem hakkımda daha iyi düşünür müydün?"

Borte gözlerini Nesryn'e dikip bir kez kırpıştırdı.

Sonra başını geriye atıp uludu.

Sartaq, Nesryn'e takdirle fakat hoşnutsuzca bakıp "Ocak-kız kardeşim Borte'yle tanış," dedi. "Ocak-anam Houlun'un torunu ve vârisi." Sartaq ikisine uzanıp Borte'nin saç örgülerinden birini çekiştirdi. Borte, Sartaq'ın elini itti. "Borte, seni Yüzbaşı Nesryn Faliq'le tanıştırayım." Sartaq bir nefes almak için duraksadı. Ardından "Adarlan Kraliyet Muhafızı Yüzbaşısı."

Sessizlik. Borte'nin yay gibi siyah kaşları kalktı.

Yaşlıca, üzerinde rukhin'lerin deri giysileri olan bir adam öne çıktı. "Fakat daha da olağan dışı bir durum var," dedi. "Bir Balruhni kadınının onların yüzbaşısı olması. Bir de bir Adarlan yüzbaşısının bu kadar uzak diyarlara gelmesi."

Borte elini adama umursamazca sallayıp onu susturdu. "Hep şu boş konuşmaların ve soruların," diyerek azarladı. Nesryn adamın yüzünü buruşturup çenesini kapamasına şaşırdı. "Asıl soru şu..."

Borte, Sartaq'a muzip bir gülümsemeyle baktı. "Kendisi elçi olarak mı yoksa gelin olarak mı burada?"

Nesryn'in sakin ve soğukkanlı görünmeye yönelik tüm çabaları kıza hayretle bakmasıyla yitip gitti. Sartaq kızgınca "*Borte,*" diye seslendi.

Borte ona düpedüz hınzırca bir sırıtışla karşılık verdi. "Sartaq'ın eve güzel hanımlar getirdiği hiç olmamıştır," dedi. "Ne Adarlan'dan ne de Antica'dan. Kayalıkların kenarında yürürken dikkatli olun Yüzbaşı Faliq. Kızlardan bazıları sizi aşağı itiverir."

"Sen de o kızlardan biri misin?" Nesryn'in sesi sakin çıksa da yüzü kızarmıştı.

Borte kaşlarını çattı. "Sanmıyorum." Oradakilerden gülenler oldu.

Sartaq, Nesryn'e "Ocak-kız kardeşim Borte'yi yakın akrabam olarak görürüm," dedi. "Öz kız kardeşimmiş gibi."

Borte'nin şeytani sırıtışı yüzünden silindi. Sartaq'ın yanına geçti. "Ailen nasıl?" diye sordu.

Sartaq'ın yüzünde okunmaz bir ifade belirdi. O siyah gözlerdeki hafif pırıltı hariç. "Meşguller," demekle yetindi. Buna bir yanıt denemezdi.

Fakat Borte başını salladı. Sartaq'ın ruh halini ve eğilimlerini biliyormuş gibi. Sartaq, Nesryn'i oymalı ve boyalı, ahşap bir sandalyeye oturturken Borte sessizliğini korudu. Parlak ateşten yayılan sıcak hoştu. Nesryn üşümüş ayaklarını ateşe uzatırken neredeyse ağzından bir homurtu çıkacaktı.

Borte "Sevgiline uygun çizmeler alamadın mı Sartaq?"

Sartaq uyarırcasına homurdandı. Nesryn esnek, deri çizmelerine bakıp kaşlarını çattı. Kendisinin o zamana dek cesaret edip alamayacağı kadar pahalı çizmelerdi bunlar. Fakat Dorian Havilliard ısrar etmişti. Ona göz kırpıp çizmelerin üniformanın bir parçası olduğunu söylemişti.

Nesryn, Dorian'ın her neredeyse yine rahatça gülümseyip gülümsemediğini ya da parasını öyle cömertçe harcayıp harcamadığını merak ediyordu.

Gözlerini çizmeleri deri fakat en kalınından koyun derisine benzeyen astarları olan Borte'ye çevirdi. Bunlar soğuk ve yüksek yerler için kesinlikle daha uygundu.

Sartaq ocak-kız kardeşine "Eminim buralarda bir yerde bir çift çizme bulabilirsin," dedi. Nesryn sandalyesinde dönerken ikisi Kadara'nın beklediği yere gittiler.

İnsanlar Sartaq'ın etrafına toplanıp Nesryn'in salonun diğer yanından işitemeyeceği kadar alçak sesle mırıldandılar. Fakat prens rahat gülümsemelerle sohbet ediyor, bir yandan ikisinin eşyasını indirip en yakınındaki kişiye uzatırken diğer yandan konuşuyordu. Sonra Kadara'nın eyerini çıkardı.

Sartaq altın sarısı ruk'un boynunu okşadı. Ardından böğrüne hızlıca vurdu. Sonra Kadara mağara ağzının ötesindeki açık havaya doğru kanat çırpıp gözden kayboldu.

Nesryn onların yanına gitmeyi, malzemeleri indirmelerine yardımcı olmayı düşündü. Malzemeler şimdi odadan geçirilip ötedeki koridora taşınıyordu. Fakat Nesryn'in bedenini saran sıcak bacaklarındaki kuvveti çekip almıştı.

Sartaq ve Borte geldiler. Diğerleri dağıldı. Nesryn salonun diğer tarafındaki maltızın yanında oturan adamı fark etti. Adamın sandalyesinin yanındaki küçük, ahşap masada dumanı tüten bir fincan vardı. Ayrıca adamın kucağında açık bir parşömen olmasına rağmen gözleri Nesryn'e dikilmişti.

Nesryn adamla ilgili birçok ayrıntı fark etmişti: Teni bronz olsa da güney kıtasından olmadığı belliydi; kısa, kahverengi saçları ruk binicilerinin uzun, ipeksi örgülerinden çok farklıydı. Ayrıca giysileri Adarlan ceketlerini ve pantolonlarını andırıyordu.

Adamın kemerinde bir tek hançer sarkıyordu. Geniş omuzlu ve yapılı olsa da bir savaşçının kendinden emin, çalımlı tavrı ve acımasız kararlılığı onda yoktu. Muhtemelen kırklı yaşların sonlarındaydı. Herhalde güneş ya da rüzgâr karşısında kıstığı gözlerinin kenarlarına soluk beyaz çizgiler oturmuştu.

Borte, Sartaq'ı ateş çukurunun etrafından ve sütunların arasından geçirip adamın yanına götürdü. Adam hemen hemen Sartaq'ın

boyundaydı. Salonun diğer yanından, ateşin çıtırtılarına ve rüzgârın homurtusuna rağmen Nesryn adamın vasat konuştuğu Halha dilinde söylediklerini işitti: "Benim için bir şeref, prens."

Borte güldü.

Sartaq hafifçe başını sallayıp adama kuzey dilinde karşılık verdi. "Bana son birkaç haftadır ocak-anamızın konuğu olduğunuz söylendi."

"Beni burada misafir edecek kadar yüce gönüllü oldu, evet." Adam anadilinde konuşabildiği için bir nebze ferahlamış gibiydi. Nesryn'e şöyle bir baktı. Nesryn onları dinlediğini belli etmemek için çaba harcamadı. "İstemeden Adarlan'lı bir yüzbaşıdan bahsettiğinizi işittim."

"Yüzbaşı Faliq kraliyet muhafızlarının komutanı."

Adam gözlerini Nesryn'den ayırmadan "Demek artık öyle."

Nesryn odanın diğer ucundan gözlerini adamın gözlerine dikti. *Durma. Aval aval bak istediğin kadar.*

Sartaq sertçe "Adınız nedir?" diye sordu.

Adam gözlerini yeniden prense çevirdi. "Falkan Ennar."

Borte, Sartaq'a Halha dilinde "O bir tüccar," dedi.

Ve Falkan kuzey kıtasından geliyorsa... Nesryn ayağa kalktı. Üçüne yaklaşırken adımları neredeyse sessizdi. Falkan onun her adımını gözlerken ve onu tepeden tırnağa süzerken Nesryn sesli adımlar atmamaya özellikle dikkat etti. Nesryn'in niyeti adımlarındaki zarafetin kadın olmasından değil, ona başkalarına fark edilmeden yaklaşmasını öğreten eğitiminden geldiğini Falkan'a fark ettirmekti.

Falkan bunu nihayet fark etmiş gibi kaskatı kesildi. Ayrıca bir numara yapacak kadar aptalca davranırsa kemerindeki hançerin Nesryn'e karşı pek de işe yaramayacağını da anlamıştı.

Güzel. Bu da Falkan'ın Rifthold'daki çoğu adamdan daha zeki olduğu anlamına geliyordu. Nesryn, Falkan'la sohbet edebileceği kadar bir mesafede durup tüccara "İşittiğiniz yeni haberler var mı?" diye sordu.

Yakından bakınca Nesryn adamın başta siyah sandığı gözleri-

nin aslında gece mavisi olduğunu fark etti. Belli ki gençliğinde nispeten yakışıklı biriydi. "Ne tür haberler?"

"Adarlan'la ilgili haberler. Herhangi...bir haber."

Falkan son derede kımıltısız dikiliyordu... Muhtemelen pazarlık yaparken geri adım atmayan türde bir adamdı. "Keşke size haberler verebilseydim yüzbaşı. Fakat iki yıldır güney kıtasındayım. Sizde benden daha çok haber olabilir." İncelikli bir rica.

Ve yanıtsız kalacak bir rica. Nesryn krallığıyla ilgili meseleleri herkesin yanında konuşmayacaktı. Bu yüzden sadece omuz silkip salonun diğer yanındaki ateş çukuruna doğru yürümeye başladı.

Nesryn uzaklaşırken Falkan onun ardından konuştu. "Kuzey kıtasından ayrılmadan önce Kraliyet Muhafız Kıtası Yüzbaşısı Westfall adında genç bir adamdı. Siz onun yedeği misiniz?"

Dikkatli. Nesryn'in çok şey açık etmemesi için dikkatli olması gerekiyordu. "Lord Westfall artık Kral Dorian Havilliard'ın Kral Eli."

Tüccarın yüzü hayretten gevşedi. Nesryn onun yüzüne dikkatle baktı; her seğirmeye ve gözlerindeki bakışa. Neşeden ya da ferahlamadan eser yoktu. Fakat öfkeden de. Sadece...şaşkınlık. Dürüstçe, yalın bir şaşkınlık. "Dorian Havilliard kral mı oldu?"

Nesryn kaşlarını kaldırınca Falkan "Aylardır medeniyetten uzaktım," diye açıkladı. "Haberler bana çabuk ulaşmıyor. Sıkça da gelmiyor."

Sartaq "Mallarınızı satmak için tuhaf bir yer seçmişsiniz," diye mırıldandı. Nesryn de onunla aynı fikirdeydi.

Falkan prense sadece gergin bir gülümsemeyle karşılık verdi. Demek o da kendi sırları olan bir adamdı.

Borte "Uzun bir yolculuk oldu," diye araya girdi. Nesryn'in koluna girip onu ilerideki loş koridora çevirdi. "Yüzbaşı Faliq'in yemek yemesi gerek. Banyo yapması da."

Nesryn genç kadına araya girdiği için teşekkür mü etsin, kızsın mı bilemiyordu. Fakat.. Midesi gerçekten kazınıyordu. Banyo yapmayalı da epey olmuştu.

Onları ne Sartaq ne de Falkan durdurdu. Fakat Borte, Nesryn'i dosdoğru dağın içine uzanan koridora götürürken iki adam mırıl

mırıl konuşmaya devam etti. Koridorun iki yanında ahşap kapılar vardı. Açık kapılardan seçilen odaların bazıları yatak odalarıydı. Hatta küçük bir kütüphane bile vardı.

Borte, Halha dilinde "Tuhaf bir adam," dedi. "Büyükannem onun neden buraya geldiği, ne aradığı hakkında konuşmaya yanaşmıyor."

Nesryn bir kaşını kaldırdı. "Ticaret içindir belki?"

Borte başını iki yana salladı. Koridorun ortasında kalan bir kapıyı açtı. Oda küçüktü ve duvarlardan birine dar bir yatak yaslanmıştı. Yanındaki duvarın önünde ise bir sandık ve ahşap bir sandalye duruyordu. Uzakta kalan duvarda bir banyo teknesi ve ibrik, ayrıca yumuşak görünen giysilerden oluşan bir yığın vardı. "Satacak malımız yok. Tüccar olan genellikle *bizizdir*. Kıtanın her yanına mallar taşırız. Buradaki klanımız bunu pek yapmasa da diğer bazı klanlar... Onların kuş yuvaları her diyardan hazinelerle doludur." Ayakucuyla külüstür yatağa dokunup kaşlarını çattı. "Böyle eski çerçöp yoktur onlarda."

Nesryn kıkırdadı. "Belki de sizin de dışa açılmanıza yardımcı olmak istiyordur."

Borte, Nesryn'e doğru dönünce saç örgüleri sallandı. "Hayır. Kimseyle buluştuğu yok. Ayrıca ticaret konusuyla ilgileniyor gibi bir hali de yok." Omuz silkti. "Bu çok da önemli değil. Mesele sadece *burada* olması."

Nesryn öğrendiklerini aklının bir köşesine yazdı. Adam Morath ajanlarına benzemese de Erawan'in kolunun nerelere uzandığını kim bilirdi? Antica'ya vardıysa kıtanın içlerine de uzanmış olabilirdi. Nesryn gözünü dört açacaktı. Sartaq'ın da bunu zaten yapıyor olduğundan şüphesi yoktu.

Borte saç örgüsünü parmağına taktı. "Onu nasıl süzdüğünü gördüm. Sen de onun iş için burada olduğunu düşünmüyorsun."

Nesryn gerçeği itiraf etmesinin neler getireceğini tartıp "Hepimiz tuhaf zamanlardan geçiyoruz," demeyi tercih etti. "Erkeklerin sözüne güven olmayacağını öğrendim. Görünüşlerine de."

Borte saç örgüsünü elinden bıraktı. "Sartaq'un seni eve getir-

mesine şaşmamalı. Tıpkı onun gibi konuşuyorsun."

Nesryn gülümsemesini gizledi. Borte'nin sözlerini iltifat olarak gördüğünü söylemeye gerek duymadı.

Borte burnunu çekip elini odaya doğru salladı. "Kağanın sarayı kadar lüks olmasa da Sartaq'ın berbat serme yataklarından birinde uyumaktan iyidir."

Nesryn gülümsemedi. "Sanırım her yatak ondan daha iyi."

Borte sırıttı. "Sözlerimde ciddiydim. Banyo yapman gerek. Bir de tarak lazım sana."

Nesryn nihayet bir elini saçına götürdü. Yüzünü ekşitti. Saçları düğüm düğüm olmuştu. O saçları örgüsünden ayırmak kâbustan farksız olacaktı.

Borte, Nesryn'e "Sartaq bile saçını daha iyi örüyor," diye sataştı.

Nesryn iç çekti. "Kız kardeşim bana öğretmeye çalışsa da bu konularda çok beceriksizim." Kıza göz kırptı. "Neden saçımı kısa tutuyorum sanıyorsun?"

Gerçekten de Nesryn'in kız kardeşi bir keresinde, Nesryn on beş yaşındayken, ablası saçları köprücük kemiğine kadar kesilmiş halde geldiğinde az kalsın düşüp bayılacaktı. O zamandan beri Nesryn saçını o uzunlukta tutuyordu. Bunu biraz da bu yüzden ona söylenen Delara'yı kızdırmak için yapsa da asıl sebep bu şekilde saçlarını toplamanın daha kolay olmasıydı. Kılıç ve yay kullanmak neyseydi de saçına şekil vermek... Nesryn bu konuda ümitsiz bir vakaydı. Ayrıca muhafız kışlasına güzelce şekillendirilmiş saçlarla gelmek hoş karşılanmazdı.

Borte, Nesryn'e sadece başını hafifçe sallayıp karşılık verdi. Durumun farkına varmış gibi. "Bir dahaki uçuşundan önce saçlarını ben örerim." Sonra koridora, karanlığa doğru uzanan dar merdivene işaret etti. "Banyo şu tarafta."

Nesryn kendisini koklayıp yüzünü ekşitti. "Of, berbat."

Borte kıs kıs güldü. "Sartaq'ın gözlerinin yaşarmadığına şaşırdım."

Nesryn, Borte'nin peşinden suları fokur fokur kaynayan bir hamam olduğunu ümit ettiği yere doğru giderken kıkırdadı. Borte'nin

sert, tartan bakışını üzerinde tekrar hissedince "Ne?" diye sordu.

"Adarlan'da büyüdün, değil mi?"

Nesryn soru ve bu sorunun neden sorulmuş olabileceği üzerine düşündü. "Evet. Rifthold'da doğup büyüdüm. Fakat babamın ailesi Antica'lı."

Borte birkaç adım boyunca sessiz kaldı. Dar bir merdivene ulaşıp loş odaya adım attıklarında omzunun üzerinden Nesryn'e gülümsedi. "O halde yuvana hoş geldin."

Nesryn bu sözlerin o güne dek işittiği en güzel sözler olabileceğini düşündü.

Banyo ibriklerle doldurulması gereken eski, bakır küvetlerden ibaretti. Fakat Nesryn küvetlerden birine uzanırken duruma hiç itiraz etmedi.

Bir saat sonra saçları nihayet çözülüp fırçalanmıştı. Sonra kendisini büyük salondaki geniş, yuvarlak masada buldu. Ağzına kızarmış tavşan tıkıyordu. Üzerinde Borte'nin ona bizzat bağışladığı kalın ve sıcak tutan giysiler vardı. Giysinin yenlerindeki kobalt mavisi nergis nakışları Nesryn'in dikkatini önündeki kızarmış et tabakları kadar çekmişti. Güzel giysiler... Ateşlere rağmen salona işleyen soğuğa karşı kat kat yapılarıyla vücudu sıcak tutan giysiler. Nesryn'in ayak parmakları ise... Borte, Nesryn için o yün astarlı çizmelerden bulmuştu.

Sartaq boş masada Nesryn'in yanında oturuyordu. O da onun kadar sessizce ve onun kadar şevkle yemek yiyordu. Henüz banyo yapmamışsa da rüzgârda dağılan saçları yeniden örülmüştü ve uzun örgüsü kaslı sırtının ortasından aşağı iniyordu.

Midesi dolup da parmakları yemeği daha az eşeler olduğunda Nesryn prense baktı. Onun kendisine hafifçe gülümsediğini fark etti. "Üzüm ve tuzlanmış domuz etinden iyi, değil mi?"

Sessiz bir yanıt vermek için çenesiyle tabağındaki kemiklere işaret etti. Sonra da parmaklarındaki yağa. Yağı yalasa kabalık mı olurdu? Soslar harikaydı.

Gülümsemesi silinen Sartaq "Ocak-anam," dedi, "burada değil."

Nesryn yemeğe ara verdi. Buraya o kadının tavsiyesini almak için gelmişlerdi.

"Borte'nin dediğine göre yarın ya da ertesi gün geri gelecek."

Sartaq tabağını geriye itip kollarını masanın üzerine koydu. "Zamanının az olduğunu biliyorum. Elimde olsa gidip onu bizzat ararım fakat Borte bile onun nereye gittiğinden emin değil. Houlun...öyle gezgindir işte. *Sulde*'sinin rüzgârda sallandığını görünce rüzgârı takip etmek için ruk'una binip gider. Onu durdurmaya kalkarsak da *sulde*'siyle bizi pataklar." Sartaq eliyle mağara ağzındaki mızrak rafına işaret etti. Sartaq'ın kendi *sulde*'si de onların arasındaydı.

Nesryn, Sartaq'ın sözlerine gülümseyerek karşılık verdi. "İlginç bir kadına benziyor."

"Öyledir. Bazı açılardan ona öyle çok benziyorum ki, kendi..." Sartaq sözlerinin gerisini getirmedi. Başını iki yana salladı. *Kendi annemden bile çok.* Nesryn, Sartaq'ın o kadar açık yüreklilikle konuştuğuna, kendi kardeşleriyle Borte'yle şakalaştığı gibi şakalaştığına hiç şahit olmamıştı.

Nesryn nihayet "Bekleyebilirim," dedi. Yüzünü buruşturmamaya çalıştı. "Lord Westfall'un iyileşmek için zamana ihtiyacı var. Ayrıca ona saraydan üç hafta uzak kalacağımı söyledim. Bir iki gün daha bekleyebilirim." *Ve tanrılar adına, lütfen bu süre daha da uzamasın.*

Sartaq başını salladı. Parmağını masanın kadim ağacına vurdu. "Bu gece dinleneceğiz. Fakat yarın..." Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardı. "Yarın bir tur çıkmaya ne dersin?"

"Şeref duyarım."

Sartaq'ın gülümsemesi yayvanlaştı. "Belki biraz ok talimi de yaparız." Nesryn'e onun oturduğu yerde huzursuzca kıpırdanmasına neden olan bir içtenlikle baktı. "Neith'in Oku'yla boy ölçüşmeye çok hevesliyim. Genç savaşçıların da bunu istediklerinden eminim."

Nesryn tabağını itip kaşlarını kaldırdı. "Beni tanıyorlar mı?"

Sartaq sırıttı. "Buraya son gelişimde onlara birkaç öykü anlatmış olabilirim. Geldiğimizde neden onca insan toplanmıştı sanı-

yorsun? Buraya gelmeye *beni* görmek için zahmet etmediler tabii."

"Fakat Borte seni asla..."

"Sence Borte *kimseye* rahat verecek biri gibi mi görünüyor?"

Nesryn ferahladığını hissetti. "Hayır. Fakat geleceğimi nasıl biliyorlardı ki?"

Sartaq'ın yanıt olarak yüzüne yerleşen sırıtışı prenslere has kibrin bir portresi gibiydi. "Çünkü bir gün önceden haber gönderip benimle geleceğini bildirdim."

Nesryn hayretle Sartaq'a baktı. Yüzündeki soğukkanlı maskeyi yerinde tutamaz olmuştu.

Sartaq ayağa kalkıp tabakları topladı. "Sana bana katılman için dua ettiğimi söylemiştim Nesryn Faliq. Buraya eli boş gelsem Borte'nin sivri dilinden asla kurtulamazdım."

30

Salondaki küçük bölmede Nesryn'in ne kadar süre uyuduğunu, sabah saatin kaç olduğunu kestirmesi mümkün değildi. Uykusu bölünmüş, kapının ardından gelen seslerle uyanan Nesryn bir sorun olup olmadığını anlamak için kulak kesilmişti. Sartaq'ın onu fazla uyuduğu için azarlayacak yapıda biri olduğundan şüpheli olsa da rukhin'ler prense saray hayatı konusunda takılıyorlarsa belki de onları kazanmanın en iyi yolu sabah yatakta hımbıllık etmek olmayabilirdi.

Bu yüzden Nesryn yattığı yerde debelenip ara sıra uyudu. Sonra, kapının altından sızan ışığı bölen gölgeleri fark edince uyumaktan tamamen vazgeçti. En azından birileri Altun Salonu'nda uyanıktı.

Nesryn giyindi. Sadece yüzünü yıkamak için oyalandı. Oda yeterince sıcak olduğundan ibrikteki su buz gibi değildi. Fakat su buz gibi de olsa çapaklanmış gözlerini temizlerdi.

Otuz dakika sonra eyerde, Sartaq'ın önünde otururken bu dileğinden pişmanlık duyacaktı.

Nesryn hâlâ sessiz büyük salona girdiğinde Sartaq uyanmış, Kadara'yı eyerliyordu. Ateş çukuru harıl harıl yanıyordu. Biri bütün gece alevi canlı tutmuş gibi. Fakat prens ve ruk'u olmasa sütunlarla dolu salon boştu. Sartaq, Nesryn'i eyere çıkarttığında ve Kadara kendisini mağara ağzından aşağı bıraktığında salon hâlâ boştu.

Dalışa geçtiklerinde dondurucu hava Nesryn'in yüzüne çarpıp yanaklarının çırpılmasına neden oldu.

Birkaç ruk daha havadaydı. Sartaq ona muhtemelen kahvaltıları için havalanmış olabileceklerini söyledi. Söken şafağın altında sesi yumuşaktı. Onlar da Kadara'nın sabah öğünü için havalanmışlardı. Eridun'un kuş yuvasının üç tepesinden ötedeki, köknarlarla kaplı dağların derinlerine uçtular.

Sartaq parmağıyla işaret edip "Eğitim parkuru," dedi. Burada kayalar daha pürüzsüzken zirveler arasındaki uçurumlar o kadar da keskin değildi; yamaçlar daha çok düz, yuvarlak hatlı vadilerdi. "Acemiler ruk binmeyi burada öğreniyorlar."

Her ne kadar Dorgos'un kardeş tepeleri kadar amansız olmasa da burası çok da güvenli görünmüyordu. "Kadara'yı daha yavruyken alıp büyüttüğünüzü söylemiştiniz. Tüm biniciler bunu yapar mı?"

"Ruk binmeye ilk başladığımız zamanlarda hayır. Çocuklar daha deneyimli ve uysal ruk'lara binerler. Uzun uçuşlar yapamayacak kadar yaşlı olanlara. On üç, on dört yaşımıza kadar onlarla ruk binmeyi öğrenince büyütüp eğiteceğimiz yavruyu seçeriz."

"On üç..."

"İlk kez dört yaşımızda ruk'a bineriz. Daha doğrusu diğerleri öyle yapar. Ben birkaç yıl gecikmiştim."

Nesryn eğitim parkuruna işaret etti. "Dört yaşında çocukların burada uçmasına izin mi veriyorsunuz?"

"Aile üyeleri ya da ocak soyundan gelenler genellikle ilk uçuşlarda onların yanında olurlar."

Nesryn gözlerini kırpıştırıp sıradağlara baktı. Hâlâ çıplak koşan ve *banyo* lafı edildiği anda evde tiz çığlıklar atan yeğenlerini üzerine bindiği canavarı yönetmek bir yana dursun eyerin üzerinde bile hayal etmekte güçlük çekti.

Sartaq "Steplerdeki atlı klanlar da aynı eğitimden geçer," dedi. "Çoğu daha altı yaşındayken at üstünde ayakta durabilir ve ayakları mahmuzlara değecek kadar uzadıklarında yay ve mızrak kullanmayı öğrenmeye başlar." Sonra "Ayakta durma kısmı hariç" –bu

düşünce onu kıkırdatmıştı– "çocuklarımız benzer bir süreçten geçer." Güneş yükselmeye, Nesryn'in keskin rüzgârda açıkta kalan tenini ısıtmaya başlamıştı. "İlk kağan kıtayı bu şekilde fethetti. Halkımız zaten süvariler olarak iyi eğitilmişti, disiplinliydi ve kendi malzemelerini taşımaya alışıktı. Diğer ordular ise... O krallıklar kalın kış buzu üzerinde at sürmeyi bilecek düşmanlar beklemiyorlardı; buzun soğuk aylarda şehirlerini koruyacağını düşünmüşlerdi. Ayrıca fazla yük taşımadan yol alan ve içlerindeki mühendisler gittikleri her yerde, buldukları her türlü malzemeyle silah üretebilen bir orduya ihtimal vermemişlerdi. Bugüne kadar Balruhn'daki Mühendisler Akademisi hâlâ hakanlığın en prestijlisidir."

Nesryn bunu biliyordu. Babası hâlâ ara sıra akademiden bahsederdi. Nesryn'in uzaktan bir akrabası akademiye yazılıp bir tür hasat toplama makinesi icat ederek küçük çapta bir şöhrete kavuşmuştu."

Sartaq, Kadara'yı güneye çevirdi. Karla kaplı zirvelerin üzerinde süzüldüler. "O krallıklar arka kapıdan gelip fetheden, çok az ordunun geçmeyi göze alabileceği yolları tercih eden bir orduyu da hesaba katmamışlardı." Batıya, ufuktaki soluk bir şeride işaret etti. "Kyzultum Çölü o tarafta. Güney bölgelerini fethe çalışmak için herkes uzun yoldan geçerek çölün etrafından dolaşırdı. Bu da savunmacılara ordularını hazır etmek için fazlasıyla zaman sağlardı. Bu yüzden o krallıklar kağanın ve yüz bin savaşçısının harekete geçtiğini öğrendiklerinde onları durdurmak için ordularını yerleştirdiler." Sözlerinden gurur akıyordu. "Fakat kağanın ve orduların Kyzultum'u doğrudan aştıklarını ve güney krallıklarının küçümsediği yerel göçmenlerle dostluk kurarak onların kılavuzluğundan faydalandıklarını öğrendiler. Bu şekilde kağan onların arkasından dolaşıp korunmasız şehirlerini yağmalamıştı."

Nesryn, Sartaq'ın gülümsemesini kulağında hissetti. Biraz daha ona sokulduğunu fark etti. "Ya sonra ne oldu?" Nesryn bu öyküleri sadece parçalar halinde işitmiş, bu kadar ayrıntılarıyla bilmediği gibi kesinlikle o şanlı soydan gelen birinin ağzından dinlememişti. "Topyekûn bir savaş mı gerçekleşti?"

"Hayır," dedi Sartaq. "Kağan aslen elinden geldiğinde doğrudan savaşa girmekten kaçınıyordu. Bazı kilit liderlere acımasızca olacakları gösteriyor, böylece korku yayılıyordu. Kendisi o şehirlere ve ordulara ulaştığında çoğu silahlarını bırakıp kendilerine zarar gelmemesi karşılığında teslim oluyordu. Kağan korkuyu bir silah olarak kullanıyordu, tıpkı *sulde*'sini kullandığı gibi."

"Onun iki...*sulde*'si olduğunu işitmiştim."

"Öyleydi. Babamın da hâlâ iki *sulde*'si vardır. Onlara Abanoz ve Fildişi deriz. At kıllı *sulde*'lerin birini barış zamanında birini savaşta kullanır."

"Herhalde Abanoz'u savaşlarda yanında getiriyordu."

"A, evet, kesinlikle öyle. Kyzultum'u aşıp ilk şehri yağmaladığında direnişi neyin beklediği, kağanın Abanoz *sulde*'si hakkındaki haberler öyle çabuk yayılmıştı ki diğer krallığa vardığında bir ordu kurmaya bile yeltenmeyip teslim olmuşlardı. Kağan bu yüzden onları cömertçe ödüllendirdi. Diğer bölgelerin de bunu işitmesini sağladı." Sartaq kısa bir süre sustu. "Adarlan'ın kralı o kadar zeki ya da merhametli değildi. Değil mi?"

"Hayır," dedi Nesryn. Yutkundu. "Değildi." Kral yakıp yıkmış, yağmalamış, köleleştirmişti. Fakat kralın kendisi, insan olan kral değil; içindeki iblis yapmıştı bunu.

Nesryn "Erawan'in kurduğu ordu..." dedi. "Daha Dorian ve Aelin olgunluk yaşına erişip doğuştan gelen haklarını talep etmeden çok önce o orduyu kurmaya başlamış. Chaol... Lord Westfall bana yıllardır Rifthold'daki sarayın altında olan tünellerden ve odalardan bahsetti. İnsanlar ve Valg'ler üzerine deneyler yapılan yerlerden. Her şeyden habersiz asilzadelerin ayakları altında."

Sartaq yüksek sesle düşünüyormuş gibi "Bu da akla niçin sorusunu getiriyor," dedi. "Kuzey kıtasının büyük bir kısmını fethetmişken neden öyle bir kuvvet toplama gereği duydu? Aelin Galathynius'un öldüğünü düşünüyordu... Sanırım Dorian Haviliard'ın isyan edeceğini de beklemedi."

Nesryn, Sartaq'a Wyrd anahtarlarından bahsetmemişti; hâlâ o konuya değinmeye dili varmıyordu. "Erawan'in bu dünyayı fet-

hetmeye kararlı olduğuna hep inandık. Bu yeterli bir amaç gibi görünüyordu."

"Fakat şimdi bundan şüphe eder gibisin."

Nesryn düşündü. "Sebebini bilmiyorum. Bunca çaba neden? Neden kuzey kıtasını zaten gizlice kontrolünde tutarken daha fazlasını fethetmek istesin? Birçok korkunç olay Erawan'in yanına kâr kaldı. Sebep sadece dünyamızı daha büyük bir karanlığa mahkûm etmek mi? Kendisini dünyanın efendisi olarak mı görmek istiyor?"

"Belki de amaçlar ve mantık iblislere yabancı konulardır. Belki de tek güdüsü yok etmektir."

Nesryn başını iki yana salladı. Yükselen güneşe gözlerini kısarak baktı. Işık kör edici bir hal almıştı.

Sartaq, Erisun kuş yuvasına dönüp Kadara'yı büyük salonda bıraktı ve Nesryn'i gezdirmeye devam etti. Nesryn'i tepenin yamacı boyunca inen ip merdivenleri kullanmamak için yalvarmanın utancından kurtarıp onu dağın içindeki merdivenlerden ve geçitlerden geçirdi. Diğer iki tepeye varmak için ya uçarak ya da aradaki iki köprüden birinin üzerinden karşıya geçmeleri gerektiğini söyledi. Halata ve tahtalara bir kez bakan Nesryn bir başka gün deneme yapmayı bekleyebileceğini söyledi.

Kadara'ya binmek farklı bir durumdu. Nesryn kuşa ve onun binicisine güveniyordu. Fakat sallanan köprü. Ne kadar iyi kurulmuş olursa olsun... Karşıya geçmeyi denemeden önce iki tek atması gerekebilirdi.

Fakat dağda görülecek çok şey vardı... Dağın adı Fısıldayan Rokhal'dı. Dorgos'u oluşturan diğer iki tepe Şarkı Söyleyen Arik ve Kükreyen Torke'ydi. Üçü de isimlerini rüzgârın eserken çıkardığı seslerden almıştı.

En büyükleri, üzerinde en çok delik açılan Rokhal'dı. Rokhal'ın taç mücevheri zirvesine yakın Altun Salonu'ydu. Fakat Altun'un aşağısındaki odalarda bile prensin dolambaçlı koridorları ve geniş alanları gösterdiği Nesryn gözlerini nereye çevirsin bilemiyordu.

Küçük mutfaklar ve toplantı salonları; ruk binicilerinin evleri

ve atölyeleri; renkleri Kadara'nın altın sarısından koyu kahverengiye kadar farklılık gösteren çok çeşitli ruk'ların yuvaları; dağdaki damarlardan sağlanan madenlerle zırhlar yapan demircilerin ocakları; eyerlerin titizlikle üretildiği tabakhaneler; evde üretilmiş malların ve küçük incik boncuğun satılabildiği ticaret noktaları. Son olarak da Rokhal'in tepesindeki eğitim ringleri.

Geniş, düz tepeli zirve boyunca hiç duvar ya da çit yoktu. Sadece rüzgâra ve soğuğa karşı koruma sağlayan ve aşağıdaki merdiven boşluğunun girişi olan küçük, yuvarlak bina vardı.

Ahşap kapıyı açıp kulak tırmalayıcı rüzgârla buluştuklarında Nesryn nefes nefese kalmıştı... Önünde uzanan manzara ise kesinlikle akciğerlerinde biraz hava kaldıysa onu da çekip almıştı.

Dağların üzerinde ve aralarında uçmak bile bundan farklı bir histi.

Karla kaplı, dört bir yana hâkim zirveler etraflarını sarmıştı; dünya kadar yaşlı, el değmemiş, uyuklayan tepeler. Yakınlarda uzun bir göl iki dağ sırtı arasında parıldıyordu. Ruk'lar gölün çamurcun mavisi yüzeyi üzerinde gölgelerden ibarettiler.

Nesryn hiç öyle müthiş, amansız, engin ve güzel bir şey görmemişti. Çevresindeki dağlara kıyasla bir su sineği kadar küçük de olsa bir yanı kendisini tüm bunların bir parçasıymış, bunlardan doğmuş gibi hissediyordu.

Sartaq, Nesryn'in yanında dikiliyor; gözlerini onun dikkatinin odaklandığı yerlere çeviriyordu. Bakışları birbirine bağlanmış gibi. Nesryn'in gözleri gölün diğer ucundaki yalnız ve geniş bir dağa çevrildiğinde Sartaq iç çekti. Dağın koyu yamaçlarında hiç ağaç yoktu. Sadece en yukarıda kalan yamaçlarında ve zirvesinde kar vardı.

Sartaq rüzgârın bile kendisini işiteceğinden endişe edermiş gibi alçak sesle "Bu Arundin," dedi. "Bu zirvelerin arasındaki dördüncü şarkıcı." Rüzgâr dağdan akıyor gibiydi. Soğuk ve hızlı. "Sessiz Olan. Ona böyle deriz."

Gerçekten zirvenin çevresinde ağır bir sessizlik hâkimdi. Dağın eteğindeki gölün turkuvaz sularında mükemmel bir yansı görün-

tüsü vardı. Su öyle berraktı ki Nesryn birisi derinlerine dalsa aşağıda bir başka dünya, bir gölgeler dünyası bulabileceğini düşündü. "Neden?"

Sartaq döndü. Arundin'in görüntüsüne uzun süre bakmaya dayanmak zormuş gibi. "Biz rukhin'ler dağın yamaçlarına ölülerimizi gömeriz," dedi. "Daha yakınlara uçarsak yamaçlardaki *sulde*'leri görebilirsin. Ölülerimizden geri kalan yegâne işaretler."

Büsbütün yersiz ve çarpık bir soru da olsa Nesryn "Günün birinde siz de oraya, atalarınızla steplerin kutsal topraklarına gömülecek misiniz?" diye sordu.

Sartaq ayak ucuyla altlarındaki düz kayayı eşeledi. "Bu seçim bana ait. Kalbimin iki yanı bu konuda uzun bir savaşa tutuşabilir."

Nesryn iki yer arasındaki bu çekişmeyi kesinlikle anlıyordu.

Haykırışlar ve demir şıngırtıları onu Arundin'in el eden, sonsuz sessizliğinden Rokhal'in tepesindeki o alanın gerçek amacına döndürdü: Eğitim ringleri.

Binici derileri içindeki erkek ve kadınlar çok sayıda çember oluşturup farklı yerlerde konumlanmışlardı. Bazıları etkileyici bir şaşmazlıkla hedeflere ok atarken bazıları mızraklar fırlatıyordu. Daha yaşlı biniciler emirler yağdırıp diğerlerinin doğru yere nişan almalarına ve duruşlarını değiştirmelerine yardımcı oluyordu.

Sartaq ve Nesryn alanın uzak ucundaki eğitim ringine yaklaşırken birkaçı prense doğru döndü. Burası okçuluk sahasıydı.

Rüzgârda ve soğukta... Nesryn kendisini etkenleri hesaplar halde buldu. Böylece okçuların becerisine daha da hayran kaldı. Borte'yi doldurulmuş kuklalara nişan alan üç okçunun arasında bulduğuna şaşırmadı. Borte'nin uzun örgüleri rüzgârda havalanıyordu.

"Botunun ölçüsünü almaya mı geldin kardeşim?" Borte'nin sırıtışında hınzırca bir keyif vardı.

Sartaq yine o gür, hoş kahkahasını attı. Uzanıp bir uzun yayı ve ok kılıfı aldı. Kılıfı sırtına attı. Ocak-kız kardeşini kıçıyla dürtüp kenara çekti. Ardından bir oku yay kirişine kolaylıkla yerleştirdi. Sonra nişan alıp atışını yaptı. Ok hedefini vurdu. Tam da kuklanın boynuna isabet etti.

Borte sözcükleri uzatarak "Bir prensçik için hayli etkileyici bir performans," dedi. Sonra kaşlarını kaldırıp Nesryn'e doğru döndü. "Ya sen?"

Eh, tamam o zaman. Nesryn gülümsemesini yutup ağır, yün paltosunu üzerinden attı. Borte'ye başını eğip okların ve yayların olduğu rafların başına gitti. Üzerinde sadece binici derileri varken dağ rüzgârı Nesryn'i üşütse de parmaklarını oymalı ahşabın üzerinde gezdirirken Rokhal'in fısıltılarını unutturdu. Porsukağacı ve dişbudak ağacından yaylar... Porsukağacı yaylardan birini alıp eliyle ağırlığını, esnekliğini ve direncini tarttı. Sağlam, ölümcül bir silah.

Fakat tanıdık da. Eski bir dost kadar. Nesryn annesinin ölümüne dek eline yay almamıştı. Kederle ve acının verdiği uyuşukluk haliyle geçen o ilk yıllarda fiziksel eğitim, gereken konsantrasyon ve güç Nesryn için bir sığınak, bir ferahlık ve kendini şekillendirme aracı olmuştu.

Eski eğitmenlerinin Rifthold'daki saldırıdan sağ çıkıp çıkmadıklarını merak ediyordu. Oklarının ejderhaları indirip indirmediğini. Ya da kaçıp kurtulabilecekleri kadar yavaşlatıp yavaşlatmadığını.

Nesryn ok kılıflarına doğru ilerlerken bu düşüncelerin yatışmasına izin verdi. Okları çekip aldı. Metal uçları Adarlan'da kullandığı oklardakinden daha ağır; sapları biraz daha kalındı. Amansız, süratli rüzgârlarda yol alabilecek şekilde tasarlanmışlardı. Belki şansları yaver giderse bir iki ejderhayı indirecek şekilde.

Nesryn çeşitli kılıflardan oklar seçti. Bunları kendi kılıfına koyup kılıfı sırtına astı. Sonra Borte, Sartaq ve birkaç kişinin daha sessizce kendisini beklediği çizgiye yaklaştı.

Nesryn, Borte'ye "Bir hedef seç," dedi.

Kadın sırıttı. "Boyun, kalp, baş." Üç kuklanın her birine parmağıyla işaret etti. Her kukladan farklı bir hedef noktası. Rüzgâr kuklaları sarsıyordu. Her birini vurmak için farklı bir şekilde nişan almak ve yayı farklı kuvvetlerle çekmek gerekiyordu. Borte bunu biliyordu. Oradaki bütün savaşçılar gibi.

Nesryn bir kolunu başının gerisine kaldırdı. Parmaklarını okun arkasındaki tüyün üzerinde kaydırdı. Tüyler teninde dalgalanırken üç hedefi gözden geçirdi. Rokhal'de gezinen rüzgârların mırıltılarını dinledi. İşittiği o vahşi çağrılar kalbinde yankılandı. *Rüzgâr arayan.* Böyle sesleniyordu annesi ona.

Nesryn yayı çekip okları art arda gönderdi.

Tekrar, tekrar ve tekrar.

Tekrar, tekrar ve tekrar.

Tekrar, tekrar ve tekrar.

Okları bitirdiğinde ona sadece uğuldayan rüzgâr karşılık verdi. Torke'nin, Kükreyen'in rüzgârı. Bütün eğitim ringleri eğitime ara vermişti. Nesryn'in ne yaptığına bakıyorlardı.

Üç kuklaya üç ok atmak yerine Nesryn dokuz ok atmıştı.

Her bir hedefe mükemmelen dizilen oklar: Kalp, boyun ve baş. Oklar arasında iki santim fark bile yoktu. Şakıyan rüzgârlara rağmen.

Sartaq, Nesryn'e doğru döndüğünde gülümsüyordu. Uzun saç örgüsü bir *sulde*'ymiş gibi sırtında sallanıyordu.

Fakat Borte, Sartaq'ı bir dirsek darbesiyle geride bırakıp Nesryn'e "Göster bana," dedi.

Nesryn saatlerde Rokhal eğitim ringinde atışlarını nasıl başardığını açıkladı. Rüzgârı, ağırlığı ve havayı nasıl hesapladığını. O kendi tekniklerini gösterirken *onlar* da kendilerinkileri gösterdiler. Eyerlerinde dönüp nasıl geriye ok attıklarını, av ve savaş için hangi okları kullandıklarını.

Nesryn'in yanakları rüzgârda çırpılırken elleri uyuşmuştu. Fakat gülümsüyordu. Kocaman ve duraksız bir gülümseme. O ara nefes nefese bir ulak merdiven girişinden koşarak Sartaq'ın yanına geldi.

Sartaq'ın ocak-anası nihayet kuş yuvasına dönmüştü.

Sartaq'ın yüzü hiç renk vermese de başını sallamasıyla Borte antrenman alanındaki izleyicileri farklı görev yerlerine geri gönderdi. İnsanlar giderken gülümseyip teşekkür ederek, Nesryn'e

aralarına hoş geldiğini söylediler. Nesryn onlara başını eğerek karşılık verdi.

Sartaq ok kılıfını ve yayını ahşap rafların üzerine bıraktı. Nesryn'in ok kılıfını ve yayını almak için elini uzattı. Nesryn her ikisini ona verdi. Saatlerce yay tutup çekmekten yorulan parmaklarını esnetti.

Borte, Sartaq'ı "Yorulacak," diyerek uyardı. Elinde bir kısa kılıç vardı. Anlaşılan onun o günkü eğitimi henüz bitmemişti. "Bu kadar da başını ağrıtma kızın."

Sartaq, Borte'ye inanmaz gözlerle baktı. "Sence yine bir kaşıkla dövülmeyi ister miyim?"

Nesryn bu sözlere gülse de dantel işlemeli kobalt mavisi ve altın sarısı paltoyu üzerine geçirip kemerini sıkıca bağladı. Ardından içerinin sıcağına yürüyen prensin peşinden gitti. İkisi loş merdiven boşluğundan aşağı inerken rüzgârda dağılan saçlarını düzeltti.

"Borte günün birinde Eridun'a liderlik edecek olmasına rağmen diğerleriyle birlikte mi talim yapıyor?"

Sartaq omzunun üzerinden Nesryn'e bakmadan "Evet," dedi. "Ocak-analarının hepsi nasıl dövüşeceklerini, nasıl saldıracaklarını ve savunma yapacaklarını bilirler. Fakat Borte'nin eğitimi başka şeyleri de kapsıyor."

"Dünyanın farklı dillerini öğrenmek gibi." Borte kuzey dilini Sartaq kadar kusursuz konuşuyordu.

"İşte böyle. Bir de tarih bilgisi var... Daha da fazlası. Borte veya büyükannesinin bana bile anlatmadığı şeyler."

Sözcükler etraflarını çeviren kayalarda yankılandı. Nesryn cesaretini toplayıp "Borte'nin annesi nerede?" diye sordu.

Sartaq'ın omuzları gerildi. "*Sulde*'si Arundin'in yamaçlarında dikili."

Sartaq'ın bu sözleri söyleyişi. Sesindeki soğuk ton... "Üzgünüm."

Sartaq "Ben de," demekle yetindi.

"Ya babası?"

"Annesinin uzak diyarlarda tanıştığı bir adam. Borte'nin annesi-

nin bir geceden daha fazla bağlı kalmaya tenezzül etmediği bir adam."

Nesryn eğitim ringlerinde azımsanamayacak bir beceriyle dövüşen sert, amansız genç kadını düşündü. "O halde senin gibi bir kardeşi olduğu için mutlu oldum. Büyükannesi olduğu için de."

Sartaq omuz silkti. Tehlikeli, tuhaf sular... Nesryn bir şekilde eşeleyemeyeceği bir konuya girmişti.

Fakat sonra Sartaq "İyi bir öğretmensin," dedi.

"Teşekür ederim." Nesryn'in aklına söyleyecek başka bir şey gelmemişti. Sartaq, Nesryn diğerlerinin yanına gidip onlara tekniklerini anlatırken onu hep yakınında tutmuşsa da fazla konuşmamıştı. Sürekli konuşup övünecek bir lider değildi o.

Sartaq bir nefes verdi. Omuzları gevşedi. "Gerçeklerin efsaneleri yalancı çıkarmadığını görmek beni ferahlattı."

Nesryn kıkırdadı. Yeniden hassas olmayan konulara dönüldüğü için minnettardı. "Yoksa şüpheleriniz mi vardı?"

Onları büyük salona çıkaracak olan sahanlığa vardılar. Sartaq, Nesryn'in kendisine yetişip yanına geçmesi için yavaşladı. "Raporlarda önemli bir bilgi es geçilmiş. Bu yüzden doğruluklarından şüpheye düşmüştüm."

Sartaq'ın gözündeki o hınzırca pırıltı karşısında Nesryn başını yana eğdi. "Raporlarda es geçilen neydi?"

Büyük salona vardılar. Salon ateş çukurunun diğer yanında güçbela seçilen pelerinli figür de olmasa bomboştu. Kadının yanında oturan biri daha vardı.

Fakat Sartaq, Nesryn'e döndü. Onu tepeden tırnağa iki kez süzdü. Nesryn'in bedeninde bakmadığı bir nokta kalmamış gibiydi. "Güzel olduğundan bahsedilmemişti."

Nesryn ağzını açtı. Sonra kapattı. O an yüzünün sudan çıkmış balığa benzediğinden şüphesi yoktu.

Sartaq ona göz kırpıp önden yürüdü. Sonra "*Ej,*" diye seslendi. Rukhin'lerde *anne* demekti bu. Sartaq, Nesryn'e sözcüğün anlamını o sabah söylemişti. Nesryn aceleyle onun peşinden gitti. Büyük ateş çukurunun etrafından dolandılar. En üst merdiven basamağında oturan figür kapüşonunu çıkardı.

Nesryn yaşlı bir kocakarı görmeyi ummuştu. Yaşlılıktan sırtı eğrilmiş ve dişsiz.

Bunun yerine karşısına sırtı dik, aralarına gümüşi teller serpiştirmiş kömür karası saçları olan bir kadın Sartaq'a ciddiyete gülümsedi. Yüzüne yılların eli değmişse de....Borte'nin yüzüydü bu. Ya da Borte'nin kırk yıl sonraki yüzü.

Ocak-anasının üzerinde deri binici kıyafeti vardı. Fakat –aslen omuzlarından sarkan bir ceket olan– koyu mavi pelerini– giysilerini büyük ölçüde örtmüştü.

Fakat yanında...Falkan vardı. Onun yüzünde de aynı derecede ciddi bir ifade vardı. O koyu mavi gözler ikisini süzdü Sartaq tüccarı görünce adımlarını yavaşlattı. Ya ocak-anasıyla ilk görüşenin kendisi olmadığına içerlemişti ya da sadece bu buluşmada tüccarın da yer almasına kızmıştı.

Ya görgü kuralları ya da kendini koruma içgüdüsü harekete geçmişti. Sartaq ikisine yaklaşmaya devam etti. Çukurun ilk çıkıntısına sıçrayıp kalan yolu uzun adımlarla kat etti.

Sartaq yaklaşınca Houlun ayağa kalktı. Ona kısaca, sıkıca sarıldı. Sonra omuzlarını tuttu. Kadın neredeyse Sartaq kadar uzun boyluydu. Omuzları güçlü, bacakları kaslıydı. Sartaq'ı cin gibi gözlerle süzdü.

Sonra "Hâlâ kederin yükü üzerinde," dedi. Yara izli elini Sartaq'ın çıkık elmacıkkemikleri üzerinde gezdirdi. "Endişenin de."

Sartaq gözlerini yumup başını eğdi. "Seni özledim *Ej*."

Houlun "Tatlı dilli," deyip Sartaq'ın yanağını okşadı.

Prensin bu tepkisi onun kızardığına yemin edebilecek Nesryn'in hoşuna gitmişti.

Ateşin ışığı Houlun'un saçlarındaki sayılı gümüşi telleri kızıla ve altın sarısına boyarken kadın Sartaq'ın geniş omuzları üzerinden çukurun kenarında dikilen Nesryn'e baktı. "Kuzey okçusu nihayet gelmiş," dedi. Başını eğdi. "Ben Dochin'in kızı Houlun. Fakat sen bana diğerleri gibi *Ej* diyebilirsin."

Kadının kahverengi gözlerine bir kez bakması Nesryn'in Houlun'un gözünden pek bir şey kaçmayacak biri olduğunu anla-

masına yetmişti. Nesryn başını eğdi. "Benim için onurdur."

Ocak-anası uzunca bir süre gözlerini Nesryn'e dikti. Nesryn de gözlerini onun gözlerine dikip elinden geldiğince uzun süre ona baktı. Kadın görmek istediklerini görsün diye.

Nihayet Houlun'un gözleri Sartaq'a çevrildi. "Tartışmamız gereken meseleler var."

O sert bakış üzerinden kalkan Nesryn bir nefes verse de sırtını dimdik tuttu.

Sartaq başını salladı. Yüzünde ferahlamayı andıran bir ifade belirdi. Fakat oturduğu yerden her şeyi izleyen Falkan'a baktı. "Baş başa konuşmamız gereken meseleler *Ej*."

Sesindeki ton kaba olmasa da kesinlikle sıcak da değildi. Nesryn prensle aynı hisleri paylaştığını ifade etmekten kaçındı.

Houlun elini salladı. "O halde o meseleler bekleyebilir." Eliyle taş banka işaret etti. "Otur."

"*Ej*..."

Falkan olduğu yerde kıpırdandı. Gidip onlara iyilik edecekmiş gibi.

Fakat Houlun kalması için eliyle ona sessiz bir uyarıda bulundu. "Hepinizin beni dinlemenizi istiyorum."

Sartaq kendisini bankın üzerine bıraktı. Hoşnutsuzluğunun tek belirtisi ayağını yere vurmasıydı. Nesryn onun yanına oturdu. Sert mizaçlı kadın ikisiyle Falkan'ın arasına geçti.

Houlun "Bu dağlarda kadim bir kötülük canlanıyor," dedi. "Son birkaç gündür burada olmayışımın nedeni bu... O şeyi aramak için."

"*Ej*." Prensin sesinden uyarı ve korku okunuyordu.

"*Sulde*'mi tutamayacak kadar yaşlı değilim evlat." Houlun, Sartaq'a öfkeli bir bakış attı. Gerçekten de bu kadına yaşlı demek mümkün değildi.

Sartaq kaşlarını çatıp "Neyin peşine düştün?" dedi.

Houlun onlara kulak kesilebileceklere karşı salona bakındı. "Ruk yuvaları yağmalanmış. Geceleyin yumurtalar çalınmış, yavrular kaybolmuş."

Sartaq alçak sesle, sunturlu bir küfür savurdu. Nesryn hissettiği tüm gerginliğe karşın prensin tepkisine hayret etti. "Kaçak avcılar on yıllardır bu dağlara ayak basmaya cesaret edemediler," dedi prens. "Fakat onların peşine *yalnız* düşmemelisin Ej."

"Aradığım kaçak avcılar değildi. Çok daha kötü bir şeydi."

Kadının yüzüne karanlık bir ifade oturdu. Nesryn yutkundu. Valg'ler buraya geldilerse...

"Kendi *ej*'im onlara *kharankui* derdi."

Sartaq, Nesryn'e "Anlamı gölge...karanlık," diye mırıldandı. Yüzüne korku dolu bir ifade yerleşti.

Nesryn'in kalbi küt küt atıyordu. Valg'ler epeydir buradaysalar...

Houlun bir Nesryn'e bir Falkan'a bakıp "Fakat sizin diyarlarınızda onların bir başka adı var, öyle değil mi?" diye sordu.

Nesryn yutkunan Falkan'ı süzdü. Valg'ler hakkındaki hiçbir bilgiyi açıklamayacak şekilde nasıl yalan söyleyebileceğini, kaçamak bir yanıt verebileceğini düşündü...

Fakat Falkan başını salladı. Alevin çıtırtıları arasında güçlükle işitilen bir selse "Biz onlara stygia örümcekleri deriz," diye yanıt verdi.

31

Nesryn, Houlun'a "Stygia örümcekleri efsaneden ibaret," dedi. "Örümcek ipeği öyle nadir bulunuyor ki bazıları varlığından şüphe ediyor. Hayaletlerin peşinde olabilirsiniz."

Fakat Falkan kasvetli bir gülümsemeyle "Aynı fikirde değilim Yüzbaşı Faliq," dedi. Elini ceketinin önüne götürdü. Nesryn gerildi. Eli belindeki hançere gitti...

Çıkardığı bir silah değildi.

Beyaz kumaş parıldadı. Falkan'ın elinde çevirdiği yanardöner kumaş yıldız ateşini andırıyordu. Sartaq bile mendil büyüklüğündeki kumaşa ıslık çalarak tepki verdi.

"Örümcek ipeği," dedi Falkan. Kumaş parçasını cebine geri soktu. "Kaynağından."

Nesryn'in ağzı açık kaldı. Sartaq "O korkunç yaratıkları yakından gördün demek." Bunun bir soru olduğu söylenemezdi.

Falkan prensi "Kuzey kıtasında onların türüyle değiş tokuş yaptım," diyerek düzeltti. Gülümsemesi gölgeliydi. Çok gölgeli. "Üç yıl kadar önce. Bazıları bunun budalaca bir pazarlık oluğunu düşünebilir. Fakat ben metrelerce örümcek ipeğiyle döndüm."

Sırf ceketindeki mendil bile bir kralın fidyesini karşılayabilirdi. Yüzlerce metresi ise... Nesryn'in dudaklarından "Kağan kadar varlıklı olmalısın," sözleri döküldü.

Falkan omuz silkti. "Gerçek zenginliğin pırıltılı altınlar ve mücevherler olmadığını öğrendim."

Sartaq sessizce "Bedeli ne oldu peki?" diye sordu. Zira stygia örümcekleri ipeklerini maddi eşyalarla değil hayaller ve dileklerle değiş tokuş ederlerdi...

"Yirmi yıl. Hayatımın yirmi yılı. Sonundan değil hayatımın baharından alınan yirmi yıl."

Nesryn adamı süzdü. Yüzü yaşın belirtilerini yeni yeni gösteriyordu. Saçları hâlâ kırçıllaşmamıştı...

Falkan, Nesryn'e "Yirmi yedi yaşındayım," dedi. "Buna karşın şimdi elli yaşına yaklaşan bir adam gibi görünüyorum."

Kutsal tanrılar adına. "Kuş yuvasında ne arıyorsun peki?" diye sordu Nesryn. "Buradaki örümcekler de mi ipek üretiyor?"

Houlun çık çık edip "Buradakiler kuzeydeki kız kardeşleri kadar medeni değiller," dedi. "*Kharankui* yaratmaz, sadece yok eder. Uzun zaman mağaralarında ve Dagul Kayalıkları'ndaki mağaralarında ve geçitlerinde; bu dağların güney ucunda yaşıyorlardı. Uzun zamandır birbirlerimizin sınırlarına saygılıydık."

"Neden şimdi yumurtalarımızı çalmaya geldiğini düşünüyorsun?" Sartaq mağara ağzında gezinen birkaç ruk'a baktı. Öne eğilip kollarını bacaklarına yasladı.

Ocak-anası "Bunu başka kim yapabilir ki?" diye yanıt verdi. "Çevrede hiç kaçak avcıya rastlanmadı. Bu dünyada başka kim bir ruk'un yuvasına gizlice girmeye cüret edebilir? Son birkaç gündür bölgenin üzerinde uçuyorum. Gerçekten Dagul Kayalıkları'ndaki zirvelerden ve geçitlerden vadilerdeki çam ağacı ormanlarına kadar tüm hayatı yutan örümcek ağlarına rastladım." Falkan'a bir bakış attı. "*Kharankui*'nin yeniden çevrede ava çıkmasıyla bir tüccarın onların kuzeydeki akrabaları hakkında yanıtlara ulaşmak için kuş yuvamıza gelmesinin bir tesadüften ibaret olmadığını düşünüyorum."

Falkan, Sartaq'ın sert bakışı karşısında ellerini havaya kaldırdı. "Onları aramadım ya da kışkırtmadım. Ocak-ananızın bilgi hazinesi kulağıma geldiğinde herhangi bir işe kalkışmadan önce ona danışmayı düşündüm."

Nesryn başını eğip "Onlardan ne istiyorsun?" diye sordu.

Falkan ellerini inceledi. Parmaklarını tutulmuşlar gibi esnetti. "Gençliğimi geri istiyorum."

Houlun, Sartaq'a "Yüz metrelik örümcek ağını satsa da hâlâ kaybettiği zamanı geri alabileceğini düşünüyor," dedi.

Falkan "Geri isteyebilirim," dedi. Sesinin tonu karşısında Houlun ona uyarıcı bir bakış attı. Kendisini toplayan Houlun "Hâlâ... yapmam gerekenler var," dedi. "Yaşım bana engel olmadan onları başarmak istiyorum. Bana yirmi yılımı yiyen örümceği öldürmemin kayıp yıllarımı geri almamın tek yolu olduğu söylendi."

Nesryn kaşlarını çattı. "O halde neden o örümceği kendi ülkemizde avlamaya çıkmadın? Neden buraya geldin?"

Falkan yanıt vermedi.

Houlun "Çünkü ona sadece büyük bir savaşçının bir *kharankui*'yi öldürebileceği söylenmiş. Diyarın en büyük savaşçısının. Bizim o korkunç yaratıkların yakınlarında yaşadığımızı işittiğinden şansını öncelikle burada denemeyi düşünmüş... Örümcekler hakkında, belki onların nasıl öldürülebilecekleri hakkında bilgi edinmek için." Yüzünde bir nebze dalgın bir ifade vardı. "Belki de yıllarını geri almanın başka bir yolunu bulmak için. Oradaki yüzleşmeden kurtulabilmek amacıyla *burada* alternatif bir yol bulmak için."

Hayatı üzerine pazarlık edebilecek kadar kaçık bir adam için yeterince akla yatkın bir plandı bu.

"Bunların çalınan yumurtalar ve yavrularla ne ilgisi var *Ej*?" Sartaq'ın da gençliğini krallara has bir zenginlik için değiş tokuş eden tüccara fazla sempati duymadığı belliydi. Falkan yüzünü ateşe doğru çevirdi. Bunun farkındaymış gibi.

Houlun "Senden onları bulmanı istiyorum," dedi.

"Muhtemelen ölmüşlerdir *Ej.*"

"O korkunç yaratıklar avlarını kozalarında uzun süre canlı tutabilirler. Fakat haklısın... Muhtemelen çoktan yenmişlerdir." Kadının yüzünde öfke belirdi. Alttaki savaşçının bir görüntüsü; torununun da gitgide dönüştüğü o savaşçı. "Bu yüzden de benzer bir olay daha yaşanmadan onları bulmanı istiyorum. O uğursuz pislik yığınlarına gençlerimizin çalınmasını hoş görmeyeceğimizi

hatırlatmanı." Çenesiyle Falkan'a işaret etti. "Onlar gidince sen de gideceksin. Aradığın yanıtların orada olup olmadığını göreceksin."

Nesryn "Neden şimdi gitmiyorsun?" diye sordu. "Neden onları arayıp cezalandırmıyorsun?"

Sartaq "Çünkü hâlâ kanıtımız yok," diye yanıt verdi. "Ortada bir kışkırtma yokken saldırırsak da..."

Houlun "*Kharankui* uzun zamandır ruk'ların düşmanı," dedi. "Bir kez, uzun zaman önce savaşmışlardı. Biniciler steplere çıkmadan önce." Başını iki yana salladı. Hatıraların gölgesini kovalayıp Sartaq'a döndü. "Bu yüzden bu meseleyi gizli tutacağız. Son ihtiyacımız olan şey binicilerin ve ruk'ların öfkeyle oraya uçmaları ya da bu yeri paniğe sevk etmek. Onlara yuvalarında tetikte olmalarını söyle. Fakat nedeninden bahsetme."

Sartaq başını salladı. "Nasıl istersen *Ej*."

Ocak-anası Falkan'a döndü. "Yüzbaşıyla biraz konuşacağım."

Falkan orada istenmediğini anlayıp doğruldu. "Hizmetinizdeyim Prens Sartaq." Zarif bir hareketle eğildikten sonra salona yürüdü.

Falkan'ın ayak sesleri uzaklaşınca Houlun "Her şey yeniden başlıyor, değil mi?" diye sordu. O siyah gözler Nesryn'e çevrildi. Aklarında ateş parlıyordu. "Uyuyan uyandı."

"Erawan," diye fısıldadı Nesryn. Büyük ateşin ona yanıt olarak kıpırdandığına yemin edebilirdi.

"Onu tanıyor musun *Ej*?" Sartaq gidip kadının yanına oturunca Nesryn taş banka daha dikkatli bakabildi.

Fakat ocak-anası sert bakışını Nesryn'e dikmişti. "Sen onlarla yüzleştin. Onun gölge canavarlarıyla."

Nesryn yüzeye çıkan hatıraları bastırdı. "Evet. Erawan kuzey kıtasında o dehşet verici yaratıklardan bir ordu kurdu. Morath'te."

Houlun, Sartaq'a döndü. "Baban biliyor mu?"

"Kısmen. Kederi..." Sartaq ateşi izledi. Houlun bir elini prensin dizine koydu. "Antica'da bir saldırı oldu. Torre'deki bir şifacıya."

Houlun küfretti. Ocak-oğlununki kadar dehşetli bir küfürdü bu.

Sartaq "Bu işin ardında Erawan'in ajanlarından birisinin ola-

bileceğini düşünüyoruz," diye ekledi. "Ve babamı olmamış teorileri dinlemeye ikna etmekle zamanı boşa harcamaktansa aklıma senin öykülerin geldi *Ej*. Böylece senin bir şeyler bilip bilmediğini öğrenmeye geldim."

"Ya sana anlatsam?" Arayan, sert bir bakış... Bir ruk'un bakışı kadar sert. "Sana tehdit hakkında bildiklerimi anlatsam bütün kuş yuvalarını ve ruk'ların yuvalarını boşaltır mısın? Dar Deniz'in diğer yanına onlarla yüzleşmek için, bir daha geri dönmemek üzere uçar mısın?"

Sartaq'ın gırtlağı yukarı aşağı oynadı. Nesryn onun buraya yanıtlar için gelmediğini fark etti.

Belki de Sartaq'ın Valg'ler hakkında tehditle nasıl yüzleşeceğine karar verecek kadar bilgisi vardı. Buraya kendi halkının...bu kadının desteğini almaya gelmişti. Babasının, imparatorun gözünde Sartaq ruk'lara komuta ediyor olabilirdi. Fakat bu dağlarda, Houlun'un sözleri kanundu.

Ve o dördüncü zirvede, Arundin'in sessiz yamaçlarında... Kızının *sulde*'si rüzgârda dikiliyordu. Hayatın bedelini –derin bir şekilde– anlayan bir kadın. Torununun birlikle at sürmesine izin vermeye pek de gönlü olmayabilecek bir kadın. Her ne kadar Eridun rukhin'lerinin yuvayı terk etmelerine izin verse de.

Sartaq dikkatle "*Kharankui*'de bir hareketlilik varsa, Erawan kuzeyde harekete geçtiyse," dedi, "herkesin yüzleşmesi gereken bir tehdit bu." Başını eğdi. "Fakat neler bildiğini öğrenmek isterim *Ej*. Belki kuzeydeki krallıkların bile zaman ve yıkım karşısında neler kaybettiklerini. Bu topraklara çekilen halkımızın kadim iblis savaşları bu kıyılara hiç erişmemişken bu tür öyküleri neden bildiklerini."

Houlun onları süzdü. Uzun, kalın saç örgüsü sallandı. Sonra bir elini taşın üzerine koyup homurdandı. "Önce bir şeyler yiyip dinlenmem gerek. Sonra sana anlatırım." Mağara ağzına bakıp kaşlarını çattı. Güneş ışığının gümüşi perdahı duvarları kaplamıştı. "Bir fırtına yaklaşıyor. Dönüşte fırtınadan daha hızlı uçup onu geride bırakmıştım. Diğerlerine hazırlanmalarını söyle."

Bu sözlerin ardından ocak-anası çukurun sıcağından uzaklaşıp

ötedeki salona yürüdü. Adımları hantal olsa da sırtı dikti. Bir savaşçının yürüyüşü. Seri ve şaşmaz adımlar.

Fakat yuvarlak masaya ya da mutfağa gitmek yerine Houlun, Nesryn'in daha önceden küçük bir kütüphaneye açıldığını zihnine yazdığı kapıya yürüdü.

Sartaq "O bizim Öykücü'müzdür," dedi. Nesryn'in baktığı noktaya baktı. "Kitapların arasında olmak hafızasını tazelemesine yardımcı oluyor."

Sadece rukhin'in öyküsünü bilen bir ocak-anası değildi o. Kutsal bir Öykücü'ydü... Dünyanın efsanelerini ve tarihini anımsayıp anlatmasını sağlayan nadir bir yeteneğe sahipti.

Sartaq ayağa kalktı. Gerinip homurdandı. "Fırtınalar konusunda asla yanılmaz. Herkesi haberdar etmeliyiz." Arkalarındaki salona işaret etti. "Sen içeriyi dolaş. Ben de diğer zirvelere gidip oradakilere söyleyeyim."

Nesryn kime gideceğini soramadan prens Kadara'ya doğru yürüdü.

Nesryn kaşlarını çattı. Eh, anlaşılan ona sadece kendi düşünceleri eşlik edecekti. Gençliğini geri almak ya da güneydeki örümcekleri kuzeydeki akrabalarından nasıl geri alabileceğini öğrenmek için örümceklerin peşine düşen bir tüccar. Ve örümcekler... Nesryn onca yer varken burada gezinen, en savunmasız olanlardan beslenen yaratıkları düşünüp ürperdi. Efsanelere konu olan canavarlar.

Belki de Erawan bu dünyanın tüm karanlık, kötü yaratıklarını bayrağı altında toplanmaya çağırıyordu.

Alevlerin sıcağını tenine işleyebilecekmiş gibi ellerini ovuşturan Nesryn kuş yuvasının içlerine yürüdü.

Bir fırtına yaklaşıyordu. Karşısına çıkan herkese bunu söyleyecekti. Fakat Nesryn bir fırtınanın zaten epeydir orada olduğunu biliyordu.

Fırtına gece çöktükten hemen sonra geldi. Şimşeklerin dev pençeleri göğü yarıyor, gök gürültüsü tüm koridorları ve zeminleri titretiyordu.

Ateş çukurunun kenarında oturan Nesryn devasa perdelerin çekildiği uzak mağara ağzına baktı. Perdeler rüzgârda şişip dalgalansa da zeminden ayrılmıyor, birazcık aralandıklarında yağmurun dövdüğü gece az da olsa seçiliyordu.

Hemen içlerinde, üç ruk saz ve kumaştan yapıldıkları belli olan yuvalarında oturuyordu: Nesryn'e Houlun'a ait olduğu söylenen sert görünüşlü, kahverengi bir ruk ve kızıla çalan boz renkte bir başka küçük ruk. En küçük ruk, Borte'ye aitti... Kız akşam yemeğinde ruk'u için tam bir çelimsiz demişti. Her ne kadar yüzünden gurur okunsa da.

Nesryn ağrıyan bacaklarını uzattı. Ateşin ve kucağına Sartaq'ın bıraktığı battaniyenin sağladığı sıcağa minnettardı. Kuş yuvası merdivenlerinde bir aşağı bir yukarı saatlerce yürümüş, karşısına çıkan herkese Houlun'un bir fırtınanın yaklaştığını söylediğini haber vermişti.

Bazıları ona müteşekkirce başlarını sallayıp hızla uzaklaşırken; bazıları da sıcak çay ikram etmiş ve ocaklarında pişirdiği yemeklerden tattırmışlardı. Bazıları ise Nesryn'e nereden geldiğini, neden orada olduğunu sormuşlardı. Ne zaman onlara Adarlan'dan geldiğini fakat soyunun güney kıtasından geldiğini söylese insanların yanıtları hep aynı olmuştu: *Eve hoş geldin.*

Çok sayıdaki merdivenleri ve eğimli koridorları arşınlamanın ve sabahki eğitimin acısı çıkmıştı. Houlun, Nesryn ve Sartaq arasındaki banka oturduğunda –Falkan ve Borte akşam yemeğinden sonra kendi odalarına çekilmişlerdi– Nesryn neredeyse ayakta uyuyacak hale gelmişti.

Dışarıda şimşekler çakıyor, ışıkları salonu gümüş rengine boyuyordu. Uzun dakikalar boyunca Houlun ateşe baktı. Kulaklara sadece göğün gürleyişi, rüzgârın uluması, yağmur damlalarının pıtırtıları, ateşin çıtırtıları ve ruk'ların çırpılan kanatlarının sesi geliyordu.

Houlun, Halha dilinde "Fırtınalı geceler Öykücülerin uzmanlık alanıdır," dedi. "Fırtınaların gelişini daha yüzlerce mil öteden işitebilir, havadaki gerilimin kokusunu bir av tazısı gibi alabiliriz.

Bunlar bize fırtınalar için gerekli hazırlığı yapmamızı söyler. Halkımızı bir araya toplayıp dikkatle kulak kesilmemizi."

Nesryn'in kollarındaki tüyler yün paltosunun sıcağı altında dikildi.

Houlun "Uzun zaman önce," diye devam etti, "hakanlıktan, steplerin atlı lordlarından ve deniz kenarındaki Torre'den ve bu topraklara hiçbir ölümlü hükmetmeden önce... Dünyada bir gedik oluştu. Tam da bu dağlarda."

Ocak-anası konuşurken Sartaq'ın yüzünde okunmaz bir ifade vardı. Nesryn yutkundu.

Dünyada bir gedik... Açık bir Wyrd kapısı. Burada.

"Gedik açılıp hızla kapandı. Çakan bir şimşek gibi."

Houlun'un sözlerine yanıt verirmiş gibi çatallı bir şimşek ötedeki göğü aydınlattı.

"Fakat bu kadarı yeterliydi. Dehşet verici varlıkların bu dünyaya geçmeleri için. *Kharankui*'nin ve diğer gölge canavarlarının."

Sözcükler Nesryn'in bedeninde yankılandı.

Kharankui... Stygia örümcekleri...ve diğer davetsiz misafirler. Hiçbiri sıradan hayvanlar değildi.

Fakat Valg'ler...

Nesryn oturduğu için minnettardı. "Valg'ler... *Burada* mı?" Sesi çok yüksek, fırtınanın doldurduğu sessizlikte çok sıradan çıkmıştı.

Sartaq, Nesryn'e uyarıcı bir bakış attı. Fakat Houlun sadece başını salladı. Hafifçe. "Valg'lerin çoğu gitti. Sayılarının daha fazla olduğu kuzeye çağrıldılar. Fakat bu yer... Belki de buraya ulaşan Valg'ler sadece bir öncü koluydu. Bu toprakları inceleyip aradıklarını bulmamışlardı. Bu yüzden yola çıktılar. Fakat *kharankui* dağ geçitlerinde kaldı. Karanlık tacın hizmetkârları. Gitmediler. Örümcekler insan dilini öğrenip çorak diyarlarına girme cüretini sergileyecek kadar budala olan insanları yediler. Ellerinden kurtulanlar örümceklerin burada kalmalarının, Dagul Kayalıkları'ndan ayrılmalarının sebebinin buraların onlara kendi, lanetli dünyalarını anımsatması olduğunu söylediler. Diğerleri ise örümceklerin dönüş yolunu korumak için buralarda kaldığını söylediler. Kapının

yeniden açılmasını, eve dönmeyi bekledikleri için.

"Doğuda, kadim Fey diyarlarında savaş başladı. Üç iblis krala karşı bir Fey Kraliçesi ve onun orduları. İblisler dünyamızı fethetmek için dünyalar arasındaki bir kapıdan geçtiler."

Böylece Houlun anlatmaya devam etti. Nesryn'in iyi bildiği öyküyü ayrıntılandırarak. Başı dönen Nesryn ocak-anasını dinlemeye devam etti.

Stygia örümcekleri... Aslen herkesin gözü önünde gizlenen Valg'ler.

Houlun anlattı: "Yine de Valg'ler kendi diyarlarına sürüldüklerinde, kalan son iblis kral bile dünyada gizlenebileceği karanlık yerlere gizlendiğinde bile Fey'ler buraya geldiler. Bu dağlara. Ruk'lara *kharankui*'yle nasıl savaşacaklarını, Fey'lerin ve insanların dillerini öğrettiler. Bu dağlara gözcü kuleleri diktiler; diyarın her yerine uyarı işaretleri kurdular. *Kharankui*'ye karşı sınır bekçileri miydiler? Ya da Fey'ler de, tıpkı örümcekler gibi, dünyadaki o gediğin yeniden açılmasını mı bekliyorlardı? Kimse sebebini soramadan o gözetleme kulelerini bırakıp hatıralarda kalmışlardı."

Houlun duraksadı. Sartaq "Valg'lerin muharabe dışında asıl yenilebilecekleriyle ilgili herhangi bir bilgi var mı? Erawan'in bir araya getirdiği o yeni kalabalıklara karşı koymamıza yardımı olacak herhangi bir güç?" diye sordu.

Houlun gözlerini Nesryn'e çevirdi. Prense "Ona sor," dedi. "O zaten biliyor."

Sartaq öne eğilirken hissettiği şaşkınlığı pek de gizlemedi.

Nesryn "Size söyleyemem," dedi. "Hiçbirinize. Morath'in kulağına tek kelime gitse küçücük ümidimizden de oluruz." Wyrd anahtarları... Bunu söylemeyi göze alamıyordu. Onlara bile.

"O zaman beni buraya boşa getirdin o halde." Sert, soğuk sözcükler.

"Hayır," dedi Nesryn. "Hâlâ bilmediğimiz pek çok şey var. Bu örümceklerin Valg dünyasından geldikleri, Valg ordusunun bir *parçası* oldukları ve kuzey kıtasındaki Ruhn Dağları'nda olduğu gibi burada da bir merkezleri olduğu... Belki de bunlar bir şekil-

de bağlantılıydı. Belki henüz öğrenmediğimiz bir şeyler vardır. Valg'lere karşı kullanabileceğimiz bir zayıflık." Gözleri salonda gezindi. Küt küt atan kalbini yatıştırdı. Korkunun kimseye faydası olmazdı.

Houlun bir Nesryn'e bir Sartaq'a baktı. "Fey'lerin gözetleme kulelerinin çoğu artık yok. Fakat bazıları viran halde de olsalar hâlâ ayakta. En yakını buradan bir günlük uçuş mesafesinde olmalı. İşe oradan başlayın... Geriye bir şeyler kalıp kalmadığına bakın. Belki bir iki yanıta ulaşırsın Nesryn Faliq."

"Kimse bugüne kadar orayı araştırmadı mı?"

"Fey'ler örümcekleri uzak tutmak için oralara tuzaklar yerleştirdiler. Kuleleri terk ettiklerinde tuzakları geride bıraktılar. Bazıları kulelere girmeye çalıştı... Yağma için, bilgi için. Hiçbiri geri dönmedi."

"Riski almaya değer mi?" Bir yüzbaşıdan kuş yuvasının ocakanasına soğuk bir soru.

Houlun'un çenesi kasıldı. "Size söyleyebileceğim her şeyi söyledim. Bunlar bu diyardaki hatıraların ötesine geçen bilgi parçaları da olsa. Fakat *kharankui* yeniden hareketleniyorsa... Birilerinin o gözetleme kulesine gitmesi gerek. Belki işe yarar bir şeyler keşfedebilirsiniz. Fey'lerin o yaratıklarla nasıl mücadele ettiklerini, onları nasıl uzak tuttuklarını öğrenin." Gök gürültüsü mağaraları tekrar sarsarken Nesryn'e uzun, süzen bir bakış attı. "Belki de o küçük ümit biraz daha büyüyebilir."

"Ya da ölürüz," dedi Sartaq. Yuvalarında uykuyla uyanıklık arasında uzanan ruk'lara baktı.

Houlun ona "Değerli hiçbir şey bedelsiz gelmez," diye karşılık verdi. "Fakat karanlıktan sonra gözetleme kulesinde oyalanma."

32

"Güzel," dedi Yrene. Yavaşça döndürdüğü Chaol'un bacağının ağırlığı omzuna binmişti.

Chaol, Torre'nin hekimler kompleksinin çalışma odasının zeminine serilmiş, sessizce onu izliyordu. Gündüz güneşi şimdiden yakıcı bir hal aldığından Yrene ter içinde kalmıştı; ya da kalacaktı. Kurak iklim terini daha giysilerini ıslatamadan kurutmasa. Fakat Yrene teri hissedebiliyordu. Yüzünde... Tepesinde eğildiği Chaol'un yaptığı işe verdiği dikkatle gerilen yüzünde görebiliyordu.

Yrene "Bacakların antrenmana iyi yanıt veriyor," dedi. Parmaklarını Chaol'un bacaklarının güçlü kaslarına gömdü.

Yrene nelerin değiştiğini sormamıştı. Chaol'un saraydaki muhafızlar avlusuna neden gitmeye başladığını. Chaol da ona açıklama yapmamıştı.

Chaol, Yrene'e sadece "Öyle," diye yanıt verip çenesini ovuşturdu. O sabah tıraş olmamıştı. Yrene, Chaol muhafızlarla o sabahki taliminden döndükten sonra onun süitine girdiğinde Chaol ona at binmek istediğini, o gün bir mekân değişikliği yapmak istediğini söylemişti.

Chaol şehri görmeye ve çevresine uyum sağlamaya öyle hevesli ve istekliydi ki...Yrene ona olumsuz yanıt veremedi. Bu yüzden oraya gelmişlerdi. Antica'da epey gezindikten sonra bu salonun sessiz odalarından birinde çalışmak için. Odaların hepsi aynıydı.

Hepsinde birer masa, karyola ve bir duvarı kaplayan dolaplar bulunuyordu. Her odanın aşağıdaki şifalı ot bahçesine bakan birer penceresi vardı. Sıcağa karşın oda kuşdili, nane ve adaçayı kokularıyla doluyordu.

Yrene, Chaol'un sol bacağını soğuk taş zemine indirip sağ bacağı üzerinde çalışmaya başlayınca Chaol homurdandı. Yrene'in büyüsü içinden Chaol'un içine akan pes bir ses gibiydi. Büyüsü yavaş ilerliyor, siyah lekeden sakınmaya dikkat ediyordu. Çok çok yavaşça Chaol'un omurgasından aşağı iniyordu.

Her gün o karanlıkla savaşıyorlardı. Anılar Chaol'u yiyip bitiriyor, ondan besleniyordu. Yrene onları geri püskürtüyor, Chaol'a azap vermek için atılan karanlığı zayıflatıyordu.

Bazen Yrene, Chaol'un o girdaplı, kapkara çukurda nelere göğüs gerdiğini bir anlığına da olsa görüyordu. Acı, öfke, suçluluk ve keder. Fakat sadece anlık görüntüler. Yrene'in yanından geçip giden dumanlarmış gibi. Chaol gördüklerini tartışmaya açmasa da Yrene o karanlık dalgalarını püskürtebiliyordu. Her defasında azar azar... Bir kayayı ağır ağır yontarmış gibi. Fakat...hiç yoktan iyiydi bu.

Yrene gözlerini yumup gücünün Chaol'un bacaklarına bir ateşböceği sürüsü gibi sızmasını sağladı. Hasar gören yolakları bulup egzersizler sırasında suskun kalan, Chaol'un bedeninin geri kalanı gibi harekete geçmeyen ayrık parçaları birleştirip çevreledi.

Yrene "Bir süredir araştırma yapıyorum," dedi. Gözlerini açıp Chaol'un bacağını kalçasından çevirdi. "Kadim şifacıların omurga hasarı olan insanlar üzerinde neler yaptıklarını. Bir kadın varmış, Linqin adında... Kendisi tüm bedeni destekleyecek büyülü bir destek yapabilmiş. Omurga hasarı olan hastaların yürümesini sağlayan bir tür dış iskelet. Bir şifacıya ulaşana kadar ya da şifa seansı bir şekilde başarısız olursa kullanabilmeleri için."

Chaol bir kaşını kaldırdı. "Herhalde sende bir tane yoktur?"

Yrene başını iki yana salladı. Chaol'un bacağını indirip yeni bir sete başlamak için diğerini tuttu. "Linqin sadece on kadar üretmişti. Hepsi de kullanıcının takacağı tılsımlarla bağlantılıydı. Zaman

içinde kayboldular. Linqin'in onları hangi yöntemleri kullanarak ürettiği bilgisiyle birlikte. Bir şifacı daha vardı. Saanvi. Rivayete göre beyne bir tür küçük taş parçası koymuş ve şifa aşamasına gerek bile kalmamış..."

Chaol yüzünü buruşturdu.

Yrene, Chaol'un bacağına hafif bir şaplak indirip "Üzerinde deneyler yapacağımı ima etmiyorum," dedi. "Ya da buna ihtiyaç olacağını."

Chaol'un yüzünde yarım yamalak bir gülümseme belirdi. "Bu bilgiler nasıl kaybolmuş peki? Kütüphanede büyün kayıtlarının tutulduğunu sanıyordum."

Yrene kaşlarını çattı. "Her ikisi de Torre'den uzaktaki ileri karakollarda çalışıyorlardı. Kıtada dört ileri karakol var... Torre şifacılarının kalmaları ve çalışmaları için küçük merkezler. Buraya seyahat edemeyecek insanlara yardım etmek için. Linqin ve Saanvi o kadar tecrit edilmiş bir haldeydiler ki birileri onların kayıtlarını almayı akıl edene kadar kayıplara karışmışlardı. Bugün elimizde sadece söylentiler ve efsaneler var."

"Ya *sen* kayıt tutuyor musun? Tüm bunların kayıtlarını?" Chaol eliyle bir kendisine bir Yrene'e işaret etti.

Yrene'in yüzü kızardı. "Kısmen. İnatçı bir keçi gibi davrandığın zamanlar hariç."

Bir kez daha Chaol'un yüzünde o gülümseme belirdi. Fakat Yrene, Chaol'un bacağını yere koyup geri çekilse de yerde çömelmeye devam etti. Sohbet konusunu katlarca yukarıdaki kendi odasındaki günlüklerden uzaklaştırmak için "Demek istediğim..." dedi. "Birleri bunu daha önce yapmış. Biraz zaman aldığının farkındayım ve geri dönmek için sabırsızlanıyorsun..."

"Evet. Fakat seni acele etmeye zorlamıyorum Yrene." Chaol uzandığı yerde sert bir hareketle sırtını dikleştirdi. İkisi zeminde yan yanayken Chaol, Yrene'e kıyasla çok iriyarı görünüyordu. Chaol ayağını yavaşça çevirdi. Bacaklarındaki kalan kasları itiraz ederken her hareket için büyük bir mücadele veriyordu.

Chaol başını kaldırıp gözlerini Yrene'in gözlerine dikti. O göz-

leri kolayca okudu. "Her kim peşindeyse sana zarar verme fırsatı olmayacak... İkimizin işi ister yarın ister altı ay sonra bitsin."

"Biliyorum," diye fısıldadı Chaol. Kashin ve muhafızları Yrene'e saldırmaya çalışan kişiyi yakalayamamış, ona dair hiçbir iz bulamamışlardı. Her ne kadar son birkaç gecedir her şey yolunda olsa da Yren, Torre'nin güvenli ortamında bile çok az uyuyordu. Sadece Chaol'u tedavi ederken bastıran yorgunluk ona bir parça rahat veriyordu.

Yrene iç çekti. "Bence Nousha'yla tekrar görüşmeliyiz. Kütüphaneyi bir ziyaret etmeliyiz."

Chaol'un yüzünde temkinli bir ifade belirdi. "Neden?"

Yrene arkalarındaki açık pencereye kaşlarını çatıp baktı. Işıklı bahçeler ve denizin esintisinde sağa sola sallanan lavanta bahçeleri; arılar aralarında geziniyordu. Çevrede ikisine kulak kesilecek kimse yoktu. "Çünkü hâlâ bu kitapların ve parşömenlerin buraya nasıl geldiğini sormadık."

Nousha, Yrene ve Chaol'un kendi dillerinde "Metinlerin elde edildiği tarihlerin kayıtları o kadar eskileri kapsamıyor," dedi.

Kütüphane hareketli, loş bir arı kovanı gibiydi. Şifacılar ve asistanları durmadan kütüphaneye girip çıkıyor; bazıları yanlarından geçerken Yrene ve Nousha'ya selam veriyordu. O gün, turuncu bir Baast Kedisi geniş ocağın başında pinekliyor; kanepenin yuvarlak kolçağının üzerine yayıldığı yerden mavi gözleriyle gelip geçenleri izliyordu.

Yrene, Nousha'ya elinden geldiğince gülümsemeye çalıştı. "Fakat belki de bu kitaplara neden burada *ihtiyaç duyulduğu* hakkında kayıtlar vardır?"

Nousha koyu tenli kollarını masaya yasladı. "Bazı insanların peşlerine birileri takılıyorsa araştırdıklarına dikkat etmeliler... Özellikle de başları belirli bir konuyu araştırmaya başladıktan sonra belaya girdiyse."

Chaol tekerlekli sandalyesinde öne eğilip dişlerini gösterdi. "Bu bir tehdit mi?"

Yrene elini sallayıp Chaol'u geçiştirdi. Aşırı korumacı adam.

"Bunun tehlikeli olduğunu *biliyorum*... Başıma gelenlerin bununla bağlantılı olabileceğini de. Fakat *tam da bu yüzden*, Nousha, buradaki metinlerin nereden geldiğine, kimin bunları ele geçirdiğine dair fazladan bilgi...hayati önemi var."

"Onu yeniden yürümesini sağlamak için." Ruhsuz, inançsız bir söz olmuştu bu.

Yrene, Chaol'a bakmaya cesaret edemedi.

Chaol gergince "İlerlemenin yavaş olduğunu görebilirsin," dedi. "Belki de kadimlerin süreci hızlandırmak için bazı tavsiyeleri olabilir."

Nousha onlara bunların hiçbirine kanmadığını belli eden bir bakış attı. Sonra tavana bakıp iç çekti. "Dediğim gibi, o kadar gerilere giden kayıtlar yok. *Fakat...*" Chaol ağzını açınca araya girdi. "Çölde gezinen söylentiler var. Bu tür bilgilerin olduğu mağaralar hakkında. Bu bilgilerin geldiği mağaralar. Çoğu kayıp. Fakat Aksara Vahası'nda bir tane var..." Yrene yüzünü buruşturunca Nousha'nın yüzünde bilgiççe bir ifade belirdi. "Belki de oradan başlamalısınız."

Kütüphaneden çıkarlarken Yrene dudağını ısırdı. Chaol hızını ona uyduruyordu.

Torre'nin ana koridoruna, avluya ve Chaol'u o akşam geri götürecek ata yaklaştıklarında Chaol, Yrene'e "Neden yüzünü ekşitiyorsun?" diye sordu.

Yrene kollarını kavuşturdu. Etraflarındaki salonlara göz gezdirdi. Günün bu saatlerinde, herkes akşam yemeğindeyken salonlar boştu. "O vaha, Aksara. Orası...ulaşması pek de kolay bir yer değil."

"Uzak mı?"

"Hayır, mesele bu değil. Asilzadelere ait bir yer. Oraya *kimsenin* girmesine izin verilmez. Vaha onların özel inziva alanıdır."

"Ya?" Chaol çenesindeki kirli sakalı kaşıdı. "Oraya ayan beyan giriş izni istemek de birçok soruya sebep olur."

"Kesinlikle."

Chaol gözlerini kısarak Yrene'i süzdü.

"Sakın bu iş için Kashin'i kullanmamı teklif etme," diye tısladı Yrene.

Chaol ellerini kaldırdı. Gözleri fırıl fırıldı. "Buna asla cüret etmem. Fakat geçen gece sen parmağını şaklatınca koşa koşa gelmişti. İyi bir adam o."

Yrene ellerini beline götürdü. "O zaman neden onu çölde romantik birkaçamak için *sen* davet etmiyorsun?"

Chaol kıkırdadı. Tekrar avluya doğru hareketlenen Yrene'in peşine düştü. "Saray entrikalarında deneyimli değilim fakat senin bir başka saray bağlantın var."

Yrene yüzünü buruşturdu. "Hasar." Saçlarının ucundaki bir bukleyle oynadı. "Son zamanlarda benden casusu oynamamı istemedi. Emin değilim.... O kapıyı yeniden açmak istediğimden emin değilim."

"Belki de onu çöle bir geziye ikna edebilirsin... Bir gezinti...eğlenceli olabilir belki?"

"Onu işlememi mi istiyorsun?"

Chaol'un bakışı sakindi. "Bundan rahatsız olacaksan başka bir yol bulabiliriz."

"Hayır... Hayır. İşe yarayabilir. Mesele şu ki Hasar saray entrikalarının içine doğmuştur. Amacımı hemen anlar. Ayrıca öyle güçlüdür ki... Sırf Nousha'dan bir tavsiye aldık diye Hasar'ı bu işlere bulaştırmayı, öfkesini üzerimize çekmeyi göze almaya değer mi?"

Chaol, Yrene'in sözleri üzerine düşündü. Sadece Hafiza'nın gerçekten yaptığı bir şekilde. "Bunu düşünürüz. Hasar söz konusu olduğunda adımlarımızı daha dikkatli atmamız gerekecek."

Yrene avluya girip orada bekleyen Torre muhafızlarından birinin yanına gitti. Adama lordun atının ahırdan getirilmesini istediğini söyledi. Sonra yüzünde özür dileyen bir gülümsemeyle Chaol'a "Entrikalar konusunda çok iyi bir suç ortağı değilim," itirafında bulundu.

Chaol elini Yrene'in eline sürttü. "Bence hoş bir özellik."

Ve Chaol'un attığı bakış... Yrene ona inanıyordu. Öyle ki yanakları bir nebze kızarmıştı.

Yrene tepelerinde yükselen Torre'ye döndü. Biraz olsun soluk-

lanmak için. Yukarı, yukarı, daha yukarı; denize nazır, kendi küçük penceresine baktı. Eve doğru.

Sonra gözlerini Torre'den ayırdığında Chaol'un yüzünde kasvetli bir ifade olduğunu gördü. Chaol sessizce "Başına bütün bunları açtığım için üzgünüm," dedi.

"Üzülme. Belki de o şeyin istediği bu. Korkuyu ve suçluluk duygusunu kullanmak... Bizi durdurmak için." Yrene, Chaol'a, onun gururla başını dik tutuşuna, her nefesinde bedeninden yayılan güce baktı. "Fakat... Zamanın bizim yanımızda olmadığından endişe ediyorum," dedi. "İyileşmek için ne kadar süre gerekiyorsa kullanalım. Fakat..." Göğsünü ovuşturdu. "İçimden bir his o avcıyı son kez görmediğimizi söylüyor."

Chaol başını salladı. Çenesi gerilmişti. "Çaresine bakacağız."

Ve hepsi bu kadardı. Birlikte... Çaresine birlikte bakacaklardı.

Atın soluk renkli çakılların üzerindeki yumuşak adımları yaklaşırken Yrene, Chaol'a hafifçe gülümsedi.

Ve odasına geri dönme düşüncesi, endişeyle dolu saatler geçirme düşüncesi...

Belki bu kendisini acınası gösterecekti. Yine de Yrene "Akşam yemeğine kalmak ister misin?" diye sordu. "Aşçı buraya kadar gelip de bir merhaba demezsen darılır."

Yrene kendisine bu sözleri söyletenin sadece korku olmadığını biliyordu. Sadece Chaol'la fazladan birkaç dakika daha geçirmek istediğini biliyordu. Onunla başka hiç kimseyle konuşmadığı gibi konuşmak istediğini.

Uzunca bir süre Chaol sadece Yrene'i izledi. Dünyada ondan başka bir insan kalmamış gibi. Yrene kendisini Chaol'dan gelecek olumsuz, mesafeli yanıta hazırladı. Chaol'un ondan ayrılıp gecenin içine at süreceğini biliyordu.

"Akşam yemeği için dışarı çıksak nasıl olur?"

"Yani...şehre mi gidelim?" Yrene açık kapılara işaret etti.

"Tabii sence sokaklarda tekerlekli sandalye..."

"Kaldırımlar engebesiz." Yrene'in kalbi hızla çarpıyordu. "Yemek konusunda bir tercihin var mı?"

Bir sınır... Tuhaf bir sınırı aşıyorlardı. Doğal alanlarının dışına çıkıp ötedeki dünyaya karışıyorlardı. Şifacı ve hasta olarak değil... Kadın ve erkek olarak.

Chaol "Her şeyi deneyebilirim," dedi. Yrene onun sözlerinde samimi olduğunu biliyordu. Chaol'un Torre'nin açık kapılarına, ötede parıldamaya başlayan şehre bakışı ise... Yrene, Chaol'un ne olursa denemek istediğini, onun tepelerine çöken gölgeden zihnini uzaklaştırmaya kendisi kadar hevesli olduğunu biliyordu.

Böylece Yrene muhafızlara, Chaol'un atına ihtiyacı olmadığını işaret etti. Bir süre için. "Uygun bir yer biliyorum," dedi.

İnsanlar gözlerini dikmişlerdi: Bazıları işlerine, yollarına kendilerini fazlaca kaptırdıklarından Yrene'in yanında tekerlekli sandalyesini yürüten Chaol'u fark edecek halde değillerdi.

Yrene sadece birkaç kez sandalyeye el atmış, Chaol'u bir dönemeçteki yükseltinin üzerinden ya da dik yokuşlu sokaklardan aşağı indirmişti. Chaol'u beş blok ötedeki bir mekâna götürmüştü. Rifthold'dakilere hiç benzemeyen bir yerdi burası. Chaol'un Dorian'da birkaç özel yemek salonunu ziyaret ettiği olmuştu belki, fakat oraları seçkinlere, üyelere ve onların konuklarına özeldi.

Burası... O özel kulüplere benzese de oraları *sadece* yemek yemek için vardı. Masalarla ve oymalı ahşap sandalyelerle doluydu. Fakat bu yer herkese açıktı. Bir handaki ya da tavernadaki halka açık odalar gibi. Soluk renkli taşlardan kurulmuş binanın geceye açılan birçok kapısı vardı. Bunlar yıldızların altında daha da çok masa ve sandalyenin olduğu bir verandaya çıkıyordu. Salon sokağın içine uzandığından yemek yiyenler şehirdeki hareketliliği izleyebiliyor hatta yokuş aşağı inen sokağın ucundaki, ay ışığı altında parıldayan karanlık denizi bile seçebiliyorlardı.

Bir de içeriden gelen o hoş kokular: Sarmısak, keskin kokulu ve dumanlı şeyler...

Yrene ikisini karşılamaya gelen kadına mırıldandı. Herhalde iki kişilik bir masa ve tek sandalye istemişti. Çünkü hemen sonra Chaol sokakla iç içe verandaya götürüldü. Orada bir hizmetçi

küçük bir masanın kenarındaki sandalyelerden birini çekip açılan boşluğa Chaol'un tekerlekli sandalyesini çekti.

Yrene onun karşısındaki sandalyeye geçti. Birden çok baş onlara çevrildi. Chaol'a değil, Yrene'e bakmak için.

Torre şifacısına.

Yrene bu durumu fark etmemiş gibiydi. Hizmetçi menü olması gereken şeyi getirmek için döndü. Yrene çat pat Halha diliyle sipariş verdi.

Sonra alt dudağını ısırıp masaya, halka açık yemek salonuna baktı. "Memnun musun?" diye sordu.

Chaol tepelerindeki açık göğe baktı. Göğün rengi safir mavisine çalmış, yıldızlar göz kırpmaya başlamıştı. Chaol en son ne zaman rahat bir nefes almıştı? Ne zaman bedenini sağlıklı ve canlı tutmak adına değil de *keyif için* yemek yemişti?

Chaol dillendirecek sözcükleri bulmak için mücadele verdi. Kendisini o anın rahatlığına alıştırmak için. Nihayet "Hiç böyle bir şey yapmamıştım," itirafında bulundu.

Geçen kış, o saraydaki doğum gününde... Aelin'la beraberken bile bir yanı orada değildi. Aklı geride bıraktığı sarayda, kimin o sarayda yönetimi elinde tuttuğunda ve Dorian'ın kim bilir nerede olduğundaydı. Fakat şimdi...

"Neyi yapmamıştın?.. Yemek mi yememiştin?"

"Yemek yerken... Chaol olmamıştım."

Chaol meramını doğru dürüst açıkladığından, ifade ettiğinden emin değildi...

Yrene başını yana eğdi. Gür saçları omzuna döküldü. "Neden?"

"Çünkü ya bir lordun oğlu ya da vârisiydim; ya Muhafız Kıtası Yüzbaşısı ya da Kral Eli." Chaol açıklama yapmaya gayret ederken Yrene gözlerini kırpmadan ona bakıyordu. "Burada kimse beni tanımıyor," dedi Chaol. "Kimse Anielle'in adını işitmemiştir bile. Ve bu..."

"Özgürleştirici mi?"

"Ferahlatıcı," dedi Chaol. Yrene'e az önceki sözlerinin devamı niteliğinde, küçük bir gülümsemeyle baktı.

Arkalarındaki yemek salonunun altın sarısı ışığı altında, Yrene epeyce kızardı "Eh...bu iyi."

"Ya sen? Arkadaşlarınla sıkça dışarı çıkar mısın? Şifacı kimliğini geride bırakarak?"

Yrene gelip geçen insanları izledi. "Fazla arkadaşım yok," dedi. Sonra dudaklarından "Arkadaş istemediğimden değil," sözleri dökülüverdi. Gülümsedi. "Sadece... Torre'de hepimiz çok meşgul oluyoruz. Bazen birkaçımız yemek içmek için çıksa da çalışma programlarımız nadiren birbirini tutuyor. Yemekhanede yemek de kolayımıza geliyor. Yani...biz öyle pek de şen şakrak bir grup değiliz. Kashin ve Hasar bu yüzden arkadaşlarım oldular... Antica'dalarken. Fakat bu tür şeyleri yapma fırsatım pek olmadı."

Chaol az kalsın ona "*Erkeklerle çıktığın oldu mu?*" diye soracaktı. "Dikkatini farklı konulara odakladığın için."

Yrene başını salladı. "Belki bir gün... Belki çıkıp eğlenecek zamanın olur. Fakat...yardımıma ihtiyacı olan insanlar var. Kendime zaman ayırmak bana bencilce geliyor. Şu an bile."

"Kendini öyle hissetmemelisin."

"Ya sen, benden iyi mi halin?"

Chaol kıkırdadı. Hizmetçi elinde bir sürahi soğuk nane çayıyla geldiğinde arkasına yaslandı. Adam gidene kadar bekledi. Sonra ekledi. "Belki de nasıl yaşayacağımı öğrenmem gerekecek... Bu savaştan sağ çıkarsak."

Aralarındaki keskin, soğuk bıçaktı bu. Fakat Yrene omuzlarını dikleştirdi. Yüzünde küçük fakat meydan okuyan bir gülümseme vardı. Kalaylı çay bardağını kaldırıp "Yaşamaya, Lord Chaol," dedi.

Chaol bardağını Yrene'in bardağıyla tokuşturdu. "Chaol ve Yrene olmaya... Bir geceliğine de olsa."

Chaol güçlükle kıpırdayacak hale gelene kadar yedi. Baharatlar her ısırıkta ona uhrevi hisler veriyordu.

Yerken konuştular. Yrene ona Torre'deki ilk aylarını anlattı. Eğitiminin ne denli çetin geçtiğinden. Ardından Chaol'a onun yüzbaşı olmak için geçtiği eğitimi sordu. Chaol, Brullo'dan ve diğer-

lerinden konuşmak istemese de... Yrene'in neşesine ve merakına karşı koyamadı.

Ve bir şekilde kendisine öz babasından daha iyi babalık eden Brullo'dan bahsetmek... Chaol'un canını o kadar da yakmamıştı. Sızısı azalmış, sesi kısıklaşmış; katlanılır bir hale gelmişti.

Chaol böyle bir sızıya katlanmaya dünden razıydı. Öyküsünü anlatarak iyi bir adamın hatırasını şereflendirecekse.

Böylece sohbet ederek yemek yediler. Yemek bitince Chaol, Yrene'e Torre'nin parıltılı beyaz duvarlarına kadar eşlik etti. Kapıların başında durduklarında, Chaol'un atı hazır edilirken gülümseyen Yrene'in yüzü ışıldıyordu.

"Teşekkürler," dedi Yrene. Yanakları al al, pırıl pırıldı. "Yemek ve...arkadaşlığın için."

"Benim için zevkti," dedi Chaol. Samimiyetle.

"Yarın sabah görüşürüz... Sarayda mı?"

Gereksiz bir soru da olsa Chaol başını salladı.

Yrene ağırlığını bir ayağından diğerine veriyor, yüzü hâlâ gülüyor ve ışıldıyordu. Güneş sahneden çekilip ufukta gözden kaybolduğunda bile gökte sarı bir leke bırakan son, canlı gün ışığı huzmesiymiş gibi.

"Ne oldu?" dedi Yrene. Chaol gözlerini ona diktiğini o an fark etti.

"Bu gece için teşekkür ederim," dedi Chaol. Dilinin ucundan kaçmaya çalışan sözlere ket vurdu: *Gözlerimi senden alamıyorum.*

Yrene bir kez daha dudağını ısırdı. Toynakların çakılların üzerinde çıkardığı çıtırtılar yaklaştı. "İyi geceler," diye mırıldandı Yrene. Bir adım geriledi.

Chaol ona uzandı. Sırf parmaklarını onun parmaklarına değdirmek için.

Yrene duraksadı. Parmakları büküldü. Bir tür utangaç çiçek gibi.

Yrene sadece "İyi geceler," dedi.

Chaol şehrin diğer yanındaki ışıklı saraya at sürerken göğsün-

deki, omuzlarındaki bir ağırlığın kalktığına yemin edebilirdi. Hayatı boyunca o ağırlıkla, varlığını fark etmeden yaşamış da şimdi; kendisinin, çevresinin ve Adarlan'ın, değer verdiği herkesin üzerinde kara bulutlar dolaşırken bile...hissettikleri ona tuhaf geliyordu.

O hafifleme hissi.

33

Eidolon Gözetleme Kulesi'nin ucu sisle kaplı çamların arasından kırık bir kılıcın parçası gibi çıkıyordu. Büyük dağların oluşturduğu duvara bakan, alçak bir zirvenin üzerine kuruluydu. Nesryn ve Sartaq kulenin yakınlarında geziniyor, ağaçlarla kaplı tepelerin üzerinde süzülüyorlardı. Nesryn sanki taştan bir gelgit dalgasına doğru hızla ilerliyorlarmış hissine kapılmıştı.

Kısa bir an için, ölümcül bir cam dalgası üzerine geldi. Gözlerini kırpıştırmasıyla dalga kayboldu.

"İşte," diye fısıldadı Sartaq. İleride beliren dev dağlara parmağıyla işaret ederken birilerinin sesini işitmesinden endişe edermiş gibi. "O kayalıkların ardında *kharankui* bölgesi başlıyor, Dagul Kayalıkları. Gözetleme kulesindekiler bu dağlardan gelen herkesi görebiliyorlardı. Özellikle de Fey'lere has o keskin gözleriyle."

Fey'lerin görüşü olsa da olmasa da Nesryn Dagul Kayalıkları'nın çorak yamaçlarına göz gezdirdi... Kayalardan ve taş parçalarından oluşan bir duvar. Ne ağaç, ne ırmak vardı. Tüm hayat oradan kaçıp gitmiş gibi. "Houlun bunun üzerinden mi uçtu?"

"İnan bana," diye homurdandı Sartaq. "Bu durumdan hoşnut değilim. Borte bugün bu konuda epey azarlandı."

"Dizkapaklarının hâlâ sağlam olduğuna şaşıyorum."

"Ayaklarımın aksadığını fark etmemiş miydin?"

Her ne kadar gözetleme kulesine ve ardındaki o dağdan duvara

yaklaşıyor olsalar da Nesryn kıkırdadı. Sartaq'ın kendisine doğru kaykıldığına yemin edebilirdi. Prensin geniş göğsü Nesryn'in sırtına astığı ok kılıfıyla, yayla ve Borte'nin armağanı olan ikiz, uzun bıçaklarla buluştu.

Kimseye nereye gittiklerini ya da ne aradıklarını söylememişler, bu yüzden de kahvaltı boyunca Borte'nin öfkeli, yuvarlak masanın diğer yanındaki Falkan'ın meraklı bakışlarına maruz kalmışlardı. Fakat dün gece, Sartaq, Nesryn'den yatak odasının kapısından ayrıldığında gizliliğin –şimdilik– önemli olduğuna karar vermişlerdi.

Böylece şafaktan sonra yola çıkmışlardı. Silahlarla ve birkaç malzeme paketiyle. Günbatımından önce eve dönmeyi planlamış olsalar da Nesryn silahları ve malzemeleri yanlarına almaları için ısrar etmişti. En kötü olasılığa karşı, *bir şeyler* olma ihtimaline karşı hazırlıklı olmak en iyisiydi.

Borte kendisine hiçbir açıklama yapılmamasından dolayı öfkeli de olsa kahvaltıdan sonra Nesryn'in saçlarını örmüştü. Dar, hoş saç örgüsü başının üzerinden başlayıp tam da pelerinin deri uçuş giysisine döküldüğü yerde bitiyordu. Örgü o kadar gergindi ki Nesryn uçtukları saatler boyunca çözmemek için kendisini zor tutmuştu. Fakat şimdi, kule göründüğünde saçları sabit durduğundan Nesryn örgünün bir süre daha kalabileceğini düşünüyordu.

Kadara gözetleme kulesinin etrafında iki kez döndü. Her dönüşünde irtifasını biraz daha alçaltarak.

Nesryn "Görünürde örümcek ağı yok," dedi. Gözetleme kulesinin üst katları hava koşullarının etkisiyle ya da uzun zaman önce oradan geçen bir ordunun marifetiyle yıkılmış; zeminin üzerinde sadece iki kat kalmıştı. Her iki kat da olumsuz hava şartlarına açık haldeydi; ortadaki helezoni merdivenin üzeri çam iğneleri ve toprakla kaplıydı. Kırık kirişler ve taş bloklar etrafa saçılmıştı. Fakat çevrede hayat belirtisi yoktu. Ya da mucizevî bir şekilde ayakta kalan bir kütüphane.

Kadara cüssesinden dolayı karaya yakın bir açıklık bulmalıydı. Sartaq gözetleme kulesinin duvarlarının onun ağırlığını kaldırabileceğinden emin değildi. İkisi gözetleme kulesine uzanan küçük

yokuşu çıkmaya başlarken kuş havalandı. Belli ki Sartaq ona ıslık çalana kadar tepelerinde dönecekti.

Rukhin'lerin ve steplerdeki Darghan'ların bir başka numarası: Islık, ıslık çalan oklarının yanında. Bu ikisi çok eskiden beri iki halkın birbirleriyle iletişim kurmasını sağlıyor; onlar düşman bölgesinden ya da ordu saflarından mesajlar geçirirken çok az kişi onların ıslıklarını fark ediyor ya da önemsiyordu. Biniciler ruk'larını ıslıklarını anlayacak şekilde eğitmişlerdi. Yardım çağrılarını ya da kaçmak için yapılan uyarıları ayırt edebilecek şekilde.

Kalın çam ağaçları ve granit kayaların arasındaki her biri öncekinden zorlu adımda Nesryn kuşu çağırmaları için ıslığın yeterli gelmesi için dua ediyordu. Nesryn öyle müthiş bir iz sürücü olmasa da anlaşılan Sartaq etraflarındaki işaretleri okumakta ustaydı.

Prensin başını iki yana sallamasıyla Nesryn çevrede örümcek ya da benzeri yaratıkların olmadığını anladı. Rahat bir nefes aldığını pek de belli etmemeye çalıştı. Uzun ağaçlara rağmen sağındaki sağlam ve yüksek Dagul Kayalıkları varlıklarını hissettiriyor; tüm içgüdüleri reddetse de dikkat çekiyordu.

Onları önce taş bloklar karşıladı. Yarıya kadar çam iğnelerine ve toprağa gömülmüş; büyük, dikdörtgen kaya parçaları. Yaz tüm ağırlığıyla diyarın üzerine çökmüşse de hava serin, ağaçların altındaki gölgeler neredeyse soğuktu.

Nesryn "Burası yazın bile böyle soğuksa burayı terk ettikleri için onları suçlayamam," diye mırıldandı. "Kim bilir kışın nasıl oluyordur?"

Sartaq gülümsese de son ağaçları da geride bıraktıklarında işaret parmağını dudaklarına götürüp Nesryn'e sessiz olmasını işaret etti. Sartaq'ın kendisine sessiz olması gerektiğini hatırlatmak zorunda kalması Nesryn'in kızarmasına neden oldu. Nesryn yayını sırtından alıp kirişine bir ok yerleştirdi. Oku yayda gevşekçe sallanır halde bıraktı. İkisi kuleye bakmak için başlarını geri attı.

Nesryn harabesinin yanında bile öyle ufacık kalıyorsa, kule binlerce yıl önce devasa olmalıydı. Burada zamanında kışlalar ve meskenler varsa da o zamandan bu yana yıkılmış, çürümüştü. Fa-

kat kulenin içine açılan taş kemerli geçit ayaktaydı. İki yanında bir tür kuşun hava olaylarının yıprattığı ikiz heykelleri vardı.

Sartaq yaklaştı. Heykelleri inceliyor, uzun bıçağı bulanık ışıkta cıva gibi parlıyordu. "Ruk'lar?" Sorusu bir fısıltıdan farksızdı.

Nesryn gözlerini kıstı. "Hayır... Yüze bak. Gagaya. Bunlar... baykuş." Uzun, ince baykuşlar. Kanatları bedenlerine yapışık. Silba'nın, Torre'nin sembolü.

Sartaq'ın boğazı yukarı aşağı oynadı. "Hızlı olalım. Burada oyalanmak akıllıca değil bence."

Nesryn başını salladı. Açık kemerden geçerlerken bir gözü arkalarını kolluyordu. Tanıdık bir pozisyondu bu. Geri savunma. Rifthold'un kanalizasyonlarında Chaol önden giderken Nesryn arkayı kollar, okunu gerideki karanlığa nişanlardı. Bu yüzden Sartaq kemerli geçitten içeri adım attığında Nesryn'in bedeni sadece kas hafızasıyla hareket ediyor, arkasına dönen Nesryn okunu çam ormanına doğrultup ağaçlara göz gezdiriyordu.

Hiçbir şey yoktu. Çamların arasında ne bir kuş ne de rüzgârın çıkardığı hışırtılar vardı.

Nesryn hemen sonra dönüp her zamanki gibi, eğitiminin öncesinde de yaptığı gibi, etrafı güzelce kolaçan etti: Çıkışları, çukurları, muhtemel sığınma yerlerini zihnine yazdı. Fakat harabelerde kayda değer pek bir şey yoktu.

Kule zemini olmayan tavan sayesinde iyi aydınlanıyordu. Yıkık dökük merdiven gri bir göğe yükseliyordu. Taştaki yarıklardan okçuların bir zamanlar nerede pozisyon almış olabilecekleri ya da çok soğuk bir günde kulenin sıcak ortamından dışarıyı nasıl gözledikleri belli oluyordu. Nesryn "Yukarıda bir şey yok," dedi. Belki bunu söylemesi biraz gereksiz kaçmıştı. Yüzünü Sartaq'a çevirdi. Tam da o karanlık merdivene inen açık kemerli geçide doğru bir adım attığında. Prensi dirseğinden tuttu. "Yapmayın."

Prens omzunun üzerinden ona inanmaz gözlerle baktı.

Nesryn yüzündeki ifadesizliği korudu. "*Ej*'iniz bu kulelere tuzakların kurulu olduğunu söylemişti. Henüz o tuzaklardan birini görmemiş olmamız hâlâ burada olmadıkları anlamına gelmiyor."

Nesryn okuyla yeraltındaki katlara inen kapısız kemere işaret etti. "Sessiz olacak ve adımlarımızı dikkatli atacağız. Önce ben gideceğim."

Geri savunma olmanın canı cehenneme. Madem Sartaq tehlikenin içine dalmaya meyilliydi.

Prensin gözleri parlasa da Nesryn onun itiraz etmesine izin vermedi. "Bu baharda ve yazda Morath'in korkunç yaratıklarından bazılarıyla karşı karşıya geldim. Onların nasıl ayırt edileceğini, hangi noktalarına saldırmak gerektiğini bilirim."

Sartaq bir kez daha Nesryn'i süzdü. "Sen gerçekten terfi etmelisin."

Nesryn gülümseyip Sartaq'ın iri pazısını bıraktı. Nasıl da boş bulunup bir prensin koluna yapıştığını, ona izin almadan dokunduğunu fark ettiğinde yüzünü ekşitti...

Sartaq, Nesryn'in gizleyemediği yüz ifadesini fark edince "İki yüzbaşı, unuttun mu?" dedi.

Haklıydı. Nesryn başını öne eğip Sartaq'ın önüne geçti. Ardından aşağıya inen merdiven boşluğuna girdi.

Yayı geren Nesryn'in kol kasları gerildi. Hemen merdiven girişinin ötesindeki karanlığa göz gezdirdi. Oradan hiçbir şey sıçramayınca yayı gevşetip okunu yeniden kılıfına soktu. Ardından yerdeki taşları ve etraflarındaki devrilmiş bloklardan kopan parçaları avucuna doldurdu.

Bir adım gerisinden gelen Sartaq da aynını yapıp avucundakileri cebine soktu.

Nesryn kulak kesilip taşlardan birini helezoni merdivenden aşağı yuvarladı. Taş sekti ve...

Cılız bir *çat* sesi geldi. Nesryn geri kaçınca Sartaq'a çarptı. İkisi boylu boyunca yere devrildi. Aşağıdaki merdivenden bir *küt* sesi geldi. Sonra bir daha.

Takip eden sessizlikte işitilen tek ses Nesryn'in derin nefesleriydi. Nesryn bir kez daha kulak kesildi. "Gizlenmiş ok atma mekanizmaları," dedi. Sartaq'ın yüzünün kendi yüzünden sadece santimler ötede olduğunu görünce yüzünü buruşturdu. Sartaq'ın

gözleri merdiven boşluğuna çevrildi. Bir eli Nesryn'in sırtındayken diğer eli uzun bıçağı kemerli geçide doğrulttu.

"Anlaşılan size hayatımı borçluyum Yüzbaşı," dedi Sartaq. Nesryn hızla geriledi. Bir elini ona uzatıp Nesryn'in kalkmasına yardım etti. Sartaq uzanan eli tuttu. Prensin Nesryn'in avucundaki eli sıcaktı.

Nesryn "Meraklanmayın," dedi. "Borte'ye söylemem." Eline bir avuç taş daha alan Nesryn bunları merdiven boşluğunun karanlığının içine fırlattı. Yine *çıt* ve *küt* sesleri geldi. Sonra da sessizlik.

"Yavaş ilerleyeceğiz," dedi Nesryn. Yüzündeki neşe kayboldu. Sartaq'ın başını sallamasını beklemeden yayının ucuyla ilk basamağı yokladı.

Yayın ucunu yere dokundurarak, duvarları ve tavanı izleyerek ilk basamağı da yokladı. İkinci, üçüncü ve dördüncü basamaklarda da aynını yaptı. Yayının eriştiği ölçüde. Ancak onları bekleyen hiçbir sürpriz olmadığından emin olduğunda ikisinin basamaklara ayak basmasına razı geldi.

Nesryn sonraki dört basamakta da aynı işlemi tekrar etti. Hiçbir şey bulamadı. Fakat merdivenlerin ilk dönemecine ulaştıklarında... "Size gerçekten hayatımı borçluyum," diye fısıldadı Sartaq. İkisi dokuzuncu basamakta duvardaki bir yarıktan fırlayan şeylere baktı.

Dikenli, demir kazıklar. Eti delip orada kalmaları için tasarlanmışlardı. Kurban kazığı çıkarmaya çalışırsa bu çabası sırasında kazığın kavisli, feci kancalarının deriyi ve organları daha da tahrip etmesi için.

Kazık öyle büyük bir hızla fırlatılmıştı ki taşların arasındaki harca saplanmıştı. Nesryn "Bu tuzakların insan saldırganlar için yapılmadığını aklınızdan çıkarmayın," diye fısıldadı

Tuzakların hedefi birer at kadar iri örümceklerdi. Konuşabilen, plan kurabilen ve hatırlayabilen.

Nesryn ilerideki basamakları da yayıyla yokladı. Yayının ahşabı karanlık odada tok bir yankı çıkardı. Kazığın fırlatıldığı mekanizmanın olduğu yarığı dürttü. "Fey'ler burada yaşarken hangi

basamaklardan sakınacaklarını ezberlemiş olmalılar," dedi. Bir iki metre daha ilerlediler. "Fakat basit bir şablon oluşturacak kadar aptal olmadıklarını düşünüyorum."

Gerçekten de sonraki kazık üç basamak aşağıdan fırlamıştı. Sonraki beş basamak. Fakat ondan sonra... Sartaq elini cebine sokup bir avuç taş çıkardı. İkisi çömeldi. Sartaq taşları basamaklardan aşağı yuvarladı.

Çıt.

Nesryn ilerideki duvara öyle odaklanmıştı ki sesin nereden geldiğine dikkat etmemişti. Önden değil, aşağıdan.

Hemen sonra Nesryn bir basamakta yere çömelmişti.

Bir sonraki basamak Nesryn'in ayaklarının altından çekilivermiş, yerinde siyah bir çukur açılmıştı...

Güçlü eller Nesryn'in omzunu, yakasını kavradı. Taşa düşen bir silahın metalik sesi geldi...

Sartaq'ın tuttuğu Nesryn en yakınındaki basamağın kenarını aradı. Sartaq, Nesryn'i tutarken onun ağırlığının etkisiyle bir homurtu çıkardı. Prensin uzun bıçağı aşağıdaki karanlığa düştü.

Metale çarpan metalin çıkardığı ses. Bıçak tekrar tekrar sekti. Tıkırtılar merdiven boşluğunu doldurdu.

Kazıklar. Muhtemelen metal kazıklarla dolu bir alan...

Sartaq, Nesryn'i yukarı çekerken düz basamakta tutunacak yer arayan Nesryn'in tırnakları çatladı. Fakat yukarı çıkabildi. Sartaq'ın bacakları arasında uzanırken ikisi nefes nefese ötedeki boşluğa baktı.

"Sanırım ödeştik," dedi Nesryn. Titremesini durdurmaya çalışsa da başaramıyordu.

Prens, Nesryn'i omzundan kavradı. Diğer eli onu ensesinden tuttu. Teskin edici, sıradan bir dokunuş. "Burayı her kim inşa ettiyse *kharankui*'ye hiç merhameti yokmuş."

Nesryn'in titremesinin geçmesi için bir dakika daha gerekti. Sartaq sabırla bekledi. Nesryn'in saçlarını okşadı. Parmakları Borte'nin hazırladığı saç örgüsünün sırtlarında gezindi. Nesryn prense bunları yapması için izin verdi. Sıçrayıp aşmaları gereken

boşluğa ve ötedeki basamaklara bakarken Sartaq'ın dokunuşuna daha da sokuldu.

Nihayet dizleri birbirine çarpmadan ayağa kalkabildiğinde ikisi dikkatle çukurun üzerinden atladılar. Epeyce basamak ötede ikinci bir çukur belirdi. Bu kez çukura bir ok atma mekanizması eşlik ediyordu. Fakat yola devam ettiler. Dakikalar ağır ağır geçiyordu. Ta ki en alt kata varana dek.

Soluk ışık huzmeleri tepelerindeki katın zeminine dikkatle gizlenmiş çukurlardan süzülüyordu. Ya da belki yüksekte kalan geçitlerdeki bazı ayna mekanizmalarının ışıklarıydı bu. Nesryn bunları umursamıyordu. Önemli olan etraflarını görebilecekleri kadar ışık olmasıydı.

Görüyorlardı da.

Zemin kat bir zindandı.

Önlerinde kapıları kopmuş beş hücre vardı. Mahkûmlar ve muhafızlar oradan gideli çok olmuştu. Ortada dikdörtgen bir taş masa vardı.

Ikisi en alt basamakta zemine dokunmaktan çekinerek oyalanırken Sartaq "Fey'lerin şiirle ve şarkı söylemekle ilgilenen narin yaratıklar olduğunu düşünen herkesin bir tarih dersine ihtiyacı var," diye mırıldandı. "O taş masa rapor yazmak ya da yemek yemek için kullanılmıyormuş."

Masanın yüzeyinde koyu renkli lekeler vardı. Fakat yakındaki duvara üzerinde çeşitli silahların olduğu bir çalışma masası yaslanmıştı. Orada zamanında kâğıtlar varsa bunlar karın ve yağmurun etkisiyle erimiş olmalıydı. Deri ciltli kitaplardan da eser yoktu.

"Risk alacak mıyız yoksa gidecek miyiz?" dedi Sartaq.

Nesryn "Buraya kadar geldik," dedi. Gözlerini kısıp uzak duvara baktı. "Orada...bazı yazılar var." Zemine yakın, koyu harfli bir yazı.

Prens ellerini ceplerine sokup çevreye yine taşlar fırlattı. Çıtırtılar ya da takırtılar gelmedi. Birkaç taşı da tavana fırlattı. Görünürde bir tehlike yoktu.

Nesryn "Bu kadarı benim için yeterli," dedi.

Sartaq başını salladı. Yaylarının uçlarıyla ve Sartaq'ın güzel, ince kılıcının ucuyla bütün taş blokları yokladılar. Taş masanın yanından geçtiklerinde Nesryn oraya bırakılan araç gereci incelemeye gerek duymadı.

Chaol'un adamlarını şato kapılarına asılı görmüştü. Bedenlerindeki izlere şahit olmuştu.

Sartaq çalışma masasının başında durakladı. Oradaki silahları inceledi. "Bunların bir kısmı hâlâ keskin," dedi. Prens uzun bir hançeri kınından çekerken Nesryn ona yaklaştı. Bulanık güneş ışığı silahtan yansıyıp ortasındaki kabartmaların üzerinde gezindi.

Nesryn bir kısa kılıca uzandı. Deri kın az kalsın elinde ufalanacaktı. Kabzadaki kadim kiri eliyle sildi. Altın süslemeli, parlak, koyu renkli metal ortaya çıktı. Silahın çapraz korumasının uçları hafifçe kavisliydi.

Kın gerçekten öyle eskiydi ki Nesryn'in kılıcı kaldırmasıyla parçalandı. Büyüklüğüne rağmen kılıç hafifti ve dengesi mükemmeldi. Silahın kesici gövdesi üzerinde de işlemeler vardı. Belki bir isim ya da bir dua.

"Sadece Fey kılıçları bin yılın ardından bu kadar keskin kalabilir," dedi Sartaq. İncelediği bıçağı elinden bıraktı. "Muhtemelen Doranelle'in doğusunda, Asterion'daki Fey demircileri tarafından belki ilk iblis savaşlarından da önce dövülmüştür."

Sadece kendi imparatorluğunun değil, diğer birçok imparatorluğun da tarihlerini çalışmış bir prens.

Tarih kesinlikle Nesryn'in en iyi olduğu konu değildi. Bu yüzden "Asterion... Orada atları severler miydi?" diye sordu.

"Asterion ve atlar bir elmanın iki yarısı gibiydi. Muhteşem demirciler ve at yetiştiricileriydiler. Ya da bir zamanlar öyleydiler... Sınırlar kapanıp dünya kararmadan önce."

Nesryn kendi elindeki kısa kılıcı inceledi. Metal yıldız tozuna bulanmış gibi parıldıyordu. Bu ışıltılar sadece silahın kesici gövdesindeki kabartmalarla bölünüyordu. "Bu işlemelerin ne anlama geldiğini merak ediyorum."

Sartaq bir başka kılıcı inceledi. Yakışıklı yüzünde ışık yansımaları gezindi. "Muhtemelen düşmanlara karşı büyüler; belki de..." Sözcüğü söylemeden sustu.

Nesryn başını salladı. Valg'e karşı büyüler de olabilirdi bunlar. "Bir yanım yanıtı asla öğrenmememizi diliyor." Sartaq'ı kendisine bir silah seçmeye bırakıp kısa kılıcı kemerine bağlayan Nesryn uzak duvara ve duvarın aşağısındaki koyu renkli yazıya yaklaştı.

Zemindeki taş blokları bir bir yoklasa da bir şey bulamadı.

Nihayet pul pul dökülen siyah harflerin oluşturduğu yazıya baktı. Fakat yazının rengi siyah değildi...

Nesryn'in yanına gelen Sartaq "Kan," dedi. Bir Asterion bıçağını kemerine takmıştı.

Muhtemelen ölürken kanıyla duvara yazı yazan kişiden geriye bir ceset ya da bir işaret kalmamıştı.

Nesryn "Fey dilinde," dedi. "Herhalde o cakalı öğretmenleriniz tarih derslerinizde size Kadim Dil'i öğretmemişlerdir."

Prens başını iki yana salladı.

Nesryn iç çekti. "Yazıyı not etmenin bir yolunu bulmalıyız. Tabii hafızanız çok..."

"Çok iyi değil." Sartaq küfredip merdivene doğru döndü. "Kadara'nın eyer heybelerinde kâğıt ve mürekkep var. Gidip..."

Nesryn'in olduğu yere dönmesine neden olan prensin yarıda kalan sözleri olmadı. Onun tamamen kımıltısız kalışı oldu.

Yumuşak bir kadın sesi Halha dilinde "Çevirmeye gerek yok," dedi. "*Yukarı bak,* yazıyor. Ne yazık ki size söyleneni yapmadınız."

Nesryn yukarı baktığında merdivenden sürünerek tavana çıkan ve ikisine yaklaşan şeyi gördü. Çığlık atmamak için kendini tuttu.

34

Nesryn'in hayal ettiğinden beterdi.

Tavandan çıkıp yere inen *kharankui* ise hayal ettiğinden çok daha beterdi.

Bir attan *daha iriydi.* Dişi *kaharankui*'nin teni siyah ve griydi; üzerinde beyaz benekler vardı. Çok sayıdaki kapkara, dipsiz birer kuyuydu. İri bedenine rağmen ince uzundu. Kurt örümceğinden çok karadula benziyordu.

"O Fey lokmaları bu yeri inşa ettiklerinde *yukarı bakmayı* unuttular," dedi örümcek. Canavarsı görüntüsüne rağmen sesi çok hoştu. Uzun ön bacakları kadim taşta tıkırtılar çıkarıyordu. "Bu tuzakları kimin için kurduklarını hatırlamayı unuttular."

Nesryn'in gözleri örümceğin arkasındaki merdivene ve ışık huzmelerine çevrilip olası çıkışları aradı. Bir tane bile bulamadı.

Gözetleme kulesi resmen bir ağa dönüşmüştü. Budala; boş boş oyalanması tam bir budalalık olmuştu...

Örümceğin bacaklarının ucundaki pençeler taşa sürtündü.

Nesryn kılıcını yeniden kınına soktu.

"Güzel," diye mırladı örümcek. "O Fey çöpünün bana karşı ne kadar faydasız olduğunu bilmen güzel."

Nesryn yayını çıkarıp kirişe bir ok yerleştirdi.

Örümcek güldü. "Fey okçuları beni uzun zaman önce durduramadı insan. Şimdi de sen durduramayacaksın."

Nesryn'in yanındaki Sartaq'ın kılıcı hafifçe yukarı kalktı.

Orada, o an ölme ihtimali kahvaltıda Borte saçını örerken Nesryn'in aklına gelmemişti.

Fakat örümcek ilerlerken dişleri çenelerinin arasından çıkarken yapacak bir şey yoktu.

"Seninle işim bittiğinde, binici, kuşuna çığlıklar attıracağım." O dişlerden sıvılar damladı. Zehir.

Sonra örümcek sıçradı.

Nesryn bir ok attı. İlk ok hedefi vurduğunda ikinci bir oku nişanlamıştı bile. Fakat örümcek o kadar çevikti ki gözlerinden birine nişanlanan ok yaratığın karnındaki sert kabuğa isabet etti. Kabuğa doğru dürüst saplanmadı bile. Örümcek taş işkence masasına sıçradı. Oradan ikisinin üzerine sıçrayacakmış gibi...

Sartaq saldırdı. Yakınındaki pençeli bacağa amansız bir kılıç darbesi indirdi.

Örümcek tiz bir çığlık attı. Siyah kanı püskürdü. Nesryn ve prens uzaktaki kapı aralığına koştular...

Kharankui önlerini kesti. Bacaklarını duvar ve taş masa arasına yayıp yollarını tıkadı. İkisine öyle yakındı ki o dişlerden ölümün ağır kokusu geliyordu...

Örümcek tükürürmüşçesine "İnsan pislikler," dedi. İkisinin ayaklarının altındaki taşlara zehir sıçradı.

Nesryn göz ucuyla Sartaq'ın koluyla önünü kestiğini fark etti. Onu uzaklaştırmak, o ölümcül çenelerin önüne kendisini atmak için...

Nesryn başta ne olduğunu anlamadı.

Gözleri hızlı bir karaltının hareketini seçti. Bu her ne ise *kharankui*'nin çığlık atmasına neden olmuştu.

Kısa bir an için Nesryn, Sartaq'ın kendini feda etmesine engel olmak için mücadele etmeyi düşünse de...hemen sonra örümcek devrilip yerde defalarca yuvarlandı.

Buna neden olan Kadara değildi. Fakat iri; pençeleri ve keskin dişleri olan bir yaratıktı.

Bir boz kurt. Midilli kadar iri, son derece vahşiydi.

Sartaq hiç zaman kaybetmedi. Nesryn de. İkisi kemerli geçide ve ötedeki merdiven basamaklarına koştu. Duvarlardan üzerlerine kaç

kazık ve okun fırladığını umursamadılar. Tuzakların bile kendilerine zarar veremeyeceği kadar hızlı hareket ediyorlardı. Basamaklardan hızla çıkarak, aralarındaki boşlukların üzerinden sıçrayarak. Aşağıdan gelen gümbürtülere ve tiz çığlıklara aldırış etmeden...

Bir köpek ciyaklaması geldi. Sonra sessizlik.

Nesryn ve Sartaq en üst basamağa ulaşınca kapı aralığının ötesindeki ağaçlara doğru koştular. Prensin bir eli Nesryn'in sırtındaydı. İkisi kuleye doğru döndü.

Örümcek karanlığın içinden fırladı. Ağaçları değil, gözetleme kulesinin üst basamaklarını hedef almıştı. Kurt peşine düştüğünde ona pusu kurmak için tırmanıyormuş gibi.

Tam da örümceğin planladığı gibi kurt merdivenden sıçrayıp açık kemerli geçitten ormana yöneldi. Arkasına bile bakmadan.

Örümcek sıçradı. Tam o anda gökte altın sarısı parladı.

Kadara'nın savaş çığlığı çamları titretti. Pençeleri *kharankui*'nin karnını deşip onu merdivenden aşağı yuvarladı.

Sartaq'ın ruk'unu uyarmak için haykırışı kuşun ve örümceğin çığlıklarıyla yutulduğunda kurt oradan hızla uzaklaştı. *Kharankui* sırtüstü düştü. Tam da Kadara'nın istediği şekilde.

Şimdi örümceğin karnı ruk'un pençelerine ve kılıç keskinliğindeki gagasına karşı korumasızdı.

Birkaç amansız darbe. Siyah kan püskürdü. Zarif uzuvlar çırpındı. Sonrası...sessizlik.

Nesryn'in yayı titreyen ellerinden sarkarken Kadara uzuvları seğiren örümceği parçalara ayırdı. Sonra ruk Sartaq'a döndü. Fakat Sartaq gözlerini çevirdi. Kurda.

Nesryn biliyordu. Kurt böğründe derin bir yarıkla onlara doğru aksak adımlarla yaklaşırken Nesryn kurdun safir mavisi gözlerine baktı.

Nesryn onun ne olduğunu, *kim* olduğunu biliyordu. Boz kürkü parıldayan kurdun tüm bedeni ışıkla kaplandı. Küçülüp akan ışıkla.

Falkan onların karşısında yalpaladı. Elini kaburgalarındaki kanlı yaraya bastırıyordu. Nesryn "Sen bir şekil değiştirensin," diye fısıldadı.

35

Falkan dizlerinin üzerine çöktü. Çam iğneleri sağa sola saçıldı. Kan adamın bronz parmaklarının arasından akıyordu.

Nesryn, Falkan'a doğru koşacak olsa da Sartaq koluyla onun önünü kesti. "Yapma," dedi.

Nesryn prensin kolunu itip yaralı adamın yanına koştu ve onun karşısında diz çöktü. "Peşimizden buraya geldin."

Falkan başını kaldırdı. Gözlerinden acısı okunuyordu. "Dün gece konuşmalarınızı dinledim. Ateşin kenarında."

Sartaq "Bir sıçan ya da böcek gibi," diye homurdandı.

Falkan'ın yüzünde utancı andıran bir ifade belirdi. "Bir doğana dönüşüp buraya uçtum. İkinizin içeri girdiğinizi gördüm. Sonra *onun* tepeyi aşıp peşinizden geldiğini." Falkan, örümceği parçaladığı yere titreyerek baktı. Ruk şimdi kulenin tepesine tünemiş, bir sonraki yemeği Falkan olacakmış gibi onu süzüyordu.

Nesryn kuşa eyer heybelerini getirmesi için aşağı inmesini işaret etti. Kadara açıkça onu görmezlikten geldi. Nesryn, Sartaq'a "Yardıma ihtiyacı var," diye tısladı. "Sargı gerek."

Sartaq sadece "*Ej*'im biliyor mu?" diye sordu.

Falkan kanla kaplı elini böğründen çekmeye çalışsa da yapamadı. Dişlerinin arasından hızlı hızlı soludu. Güçlükle "Evet," dedi. "Ona her şeyi anlattım."

"Sana buraya gelmen için hangi saray para verdi?"

"Sartaq." Nesryn prensin o şekilde konuştuğunu hiç işitmemiş, onu hiç bu denli *öfkeli* görmemişti. Prensin kolunu tuttu. "Hayatlarımızı kurtardı. Biz de ona bunun karşılığını vereceğiz." Ruk'a işaret etti. "Sargılar."

Sartaq öfkeli gözlerini Nesryn'e çevirdi. "Onun türünün üyeleri suikastçı ya da casus olur," diye hırladı. "Bırakalım ölsün."

Falkan nefes nefese "İkisi de değilim," dedi. "Ne olduğumu söylediysem oyum: Bir tüccar. Adarlan'da, çocukken, bende bu yeteneğin olduğunu bile bilmiyordum. Soyumuzda varmış. Fakat büyü ortadan kaybolduğunda bana bu özelliğin geçmediğini düşünmüştüm. Bu yüzden *mutluydum* da. Fakat yeterince olgunlaşmamış olmalıyım. Çünkü bu topraklara bir insan olarak, *bu* olarak adım attığımda..." Eliyle bedenine işaret etti. Vazgeçtiği yirmi yılına. Bu hareketiyle yarası ona acı vermiş, yüzü buruşmuştu. "Bunu kullanabiliyordum. Değişebiliyordum. Yetersiz bir şekilde, sıkça da değil. Fakat yapabiliyorum, yeterince odaklanırsam." Prense döndü. "Bu miras benim için anlamsız. Erkek kardeşimin, babamın yeteneğiydi bu... Ben hiç istememiştim. Hâlâ da istemiyorum."

"Yine de kuştan kurda, kurttan adama eğitilmişsin gibi kolayca dönüşebiliyorsun."

"İnanın bana, bu kadarını ömrüm boyunca..." Falkan'ın ağzından bir homurtu çıktı. Yalpaladı.

Nesryn, Falkan'ı yere düşmeden tuttu. Sonra öfkeyle Sartaq'a "Ona hemen sargı ve malzeme getirmezsen sende de böyle bir yara açarım," dedi.

Prens ona şaşkınlıkla baktı. Ağzı açık kaldı.

Sonra dişlerinin arasından ıslık çaldı. Keskin ve kısa bir ıslık. Bu sırada Kadara'ya doğru yürüdü. Aksak adımlarla.

Ruk kuleden aşağı süzülüp kemerli geçidin duvarlarına tutturulmuş baykuş heykellerinden birinin üzerine indi. Ağırlığı altında taş çatırdadı.

Hâlâ titreyen Falkan "Suikastçı değilim," diye yineledi. "Birkaç suikastçıyla karşılaştım. Fakat ben bir suikastçı değilim."

Nesryn "Sana inanıyorum," dedi. Samimiyetle. Sartaq, Kadara'nın

üzerinden heybeleri indirip içlerini karıştırdı. Nesryn *"Soldaki,"* diye bağırdı. Prens omzunun üzerinden bir bakış daha atsa da itaat etti.

Falkan nefes nefese "Onu kendim öldürmek istedim," dedi. Gözleri donuklaşmıştı. Hiç şüphesiz kan kaybı yüzünden. "Bunun kaybettiğim yılları geri getirip getirmeyeceğini görmek için. Gençliğimi benden alan o olmasa da. Düşünmüştüm ki belki de...onların arasında ortak bir sistem olabilirdi. Arada okyanuslar da olsa. Bir ağ, tüm türlerini kapsayacak." Buruk, gergin bir gülüş. "Fakat anlaşılan kaderde öldürücü bir darbe almak varmış."

"Sanırım hepimiz o işi üstlendiği için Kadara'yı affedebiliriz," dedi Nesryn. Ruk'un gagasındaki ve tüylerindeki siyah kana baktı.

Bir acı dolu kahkaha daha. "Korkmuyorsun...olduğum şeyden."

Sartaq sargılarla ve merhemle ikisinin yanına geldi. Bir de muhtemelen bir şifacı bulana dek yarayı kapatacak bala benzeyen bir maddeyle. *Güzel.*

Nesryn "Dostlarımdan biri bir şekil değiştiren," dedi. Tam Falkan kollarında bayıldığında.

Nesryn'in Falkan'ın kaburgalarındaki yarayı temizlemesinin ve Sartaq'ın bir çeşit yaprak ve baldan oluşan maddeyle yarayı kapatmasının ardından dakikalar içinde göğe yükseldiler. Sartaq'ın kullandığı madde enfeksiyonu önlerken ve kan kaybını azaltırken üçü hızla kuş yuvasına geri uçtu.

Nesryn ve prens pek konuşmasalar da zaten arkalarında Falkan varken bu pek de mümkün değildi. Falkan'ın hareketsiz bedeni yana yattıkça Sartaq onu eyerin üzerinde tutmakta güçlük çekiyordu. Bu da uçuşu gergin ve tehlikeli bir hale getirmişti. Eyere çıktıklarında Sartaq, Nesryn'e sadece iki kayış olduğunu söylemişti. Bir şekil değiştiren için ikisinin hayatlarını tehlikeye atmayacaktı. Can borçları olsun olmasın.

Fakat başardılar. Güneş batarken ve Dorgos'un üç zirvesi dağlar ateşböcekleriyle kaplanmış gibi sayısız ateşle aydınlanırken hedeflerine ulaştılar.

Altun'un Dağ Salonu'na yaklaştıklarında Kadara tiz bir çığlık attı.

Anlaşılan bir tür sinyaldi bu. Çünkü ne zaman inişe geçseler Borte, Houlun ve daha birçokları üzerlerinde malzemelerle toplanıyordu.

Kimse Falkan'ın başına ne geldiğini sormadı. Hiç kimse onun oradan nasıl kurtulduğunu merak etmedi. Sebep ya Houlun'ın emri, ya onların başını ağrıtmak istememeleri ya da Falkan'ı ruk'tan indirip bir şifacıya götürmenin telaşıydı. Hiç kimse. Borte hariç.

Sartaq'ın öfkesi hâlâ yatışmamıştı. Öyle ki *ej*'ini salonun bir köşesine çekip ona şekil değiştirenle ilgili sorular sordu. En azından öyle görünüyordu. Prens dişlerini sıkıp kollarını kavuştururken.

Houlun prense diklenmekle yetindi. Ayakları yere sağlam basıyordu. O da prens gibi dişlerini sıkmıştı.

Kadara'yla yalnız kalan Nesryn heybelerin kayışlarını çözmeye girişirken Borte birkaç metre öteden onu izliyordu. "Sartaq'ın *ona* nutuk çektiğine bakılırsa bir şeyler *çok* ters gitmiş. Onun Sartaq'ın bunu yapmasına izin verdiğine bakılırsa da Houlun biraz suçluluk hissediyor olmalı."

Nesryn yanıt vermedi. Epey ağır bir heybeyi homurdanarak kaldırdı.

Borte, Kadara'nın etrafından dolaşıp kuşa göz gezdirdi. Dikkatle.

"Pençelerinde, gagasında ve göğsünde siyah kan var. Çokça siyah kan."

Nesryn heybeyi duvarın kenarına attı.

"*Senin* sırtında da kırmızı kan var."

Falkan yolculuk boyunca Nesryn'in sırtına devrildiği için ondan bulaşan kan.

"Ve bu yeni bir silah. Bir *Fey silahı*," diye fısıldadı Borte. Öne çıkıp Nesryn'in kılıç kemerinden sarkan kınsız silaha baktı. Nesryn bir adım geriledi.

Borte'nin dudakları gerildi. "Her ne biliyorsan ben de bilmek istiyorum."

"Buna ben karar veremem."

İkisi hâlâ burnundan soluyan Sartaq'a baktı. Houlun prensin öfkesi yatışsın diye ona ses etmiyordu.

Borte malzemeleri ellerinde tarttı. "*Ej* günlerce tek başına

uçuyor. Sonra siz gidiyorsunuz, sizinle birlikte yola çıkmayan ve bir ruk'a binmeden giden bir adamla geri dönüyorsunuz. Zavallı Kadara'nın üzeri de...şu iğrenç şeyle kaplı." Siyah kanı kokladı. Ruk yanıt olarak gagasını takırdattı.

Nesryn "Çamur o," diye yalan söyledi.

Borte güldü. "Ben de bir Fey prensesiyim. Ya yanıtları başkalarından alırım ya da..."

Nesryn, Borte'yi duvarın kenarındaki heybelerin yanına çekti. "Sana söylesem de bir başkasına tek kelime etmeyeceksin. Ya da bu işe hiçbir şekilde bulaşmayacaksın."

Borte elini kalbinin üzerine koydu. "Yemin ederim."

Nesryn uzak, taş tavana bakıp iç çekti. Kadara ona kararını sorgulamasını söylermiş gibi uyarı mahiyetinde bir bakış attı. Fakat Nesryn, Borte'ye her şeyi anlattı.

Kadara'ya kulak vermesi gerekirdi. Hakkını teslim etmek gerekirdi ki Borte başkalarına hiçbir şey söylememişti. Sartaq hariç. Nihayet Houlun'un yanından gelen Sartaq ocak-kız kardeşini nereye gittiğinden haberdar etmediği, daha da kötüsü onu *davet etmediği* için azar işitip bir de şaplak yedi.

Sartaq, Borte'ye her şeyi anlattığını fark ettiği Nesryn'e öfkeli bir bakış atsa da Nesryn bunu önemsemeyecek kadar yorgundu. Bunun yerine sütunların arasından geçip odasına yürümeye başladı. Borte *"Bir dahaki sefere beni de yanına alacaksın seni inatçı keçi!"* diye bağırdığından Sartaq'ın peşinden geldiğini anladı.

Tam Nesryn odasının, yumuşak yataklı sığınağın kapısına vardığında prens onu dirseğinden yakaladı. "Seninle konuşacaklarım var."

Nesryn onu odanın içine daldı. Sartaq da peşinden. Prens kapıyı kapatıp üzerine yaslandı. Nesryn kollarını kavuştururken Sartaq da aynını yaptı.

"Borte kendisine anlatmazsam kuş yuvasında sivri sorular sormakla tehdit etti beni."

"Umurumda değil."

Nesryn gözlerini kırpıştırdı. "O zaman ne..."

"Wyrd anahtarları kimde?" Soru ikisi arasında yankılandı.

Nesryn yutkundu. "Wyrd anahtarı da ne?"

Sartaq sırtını kapıdan ayırdı. "Yalancı," diye mırıldandı. "Biz gittiğimizde *ej*'im diğer öykülerden bazılarını anımsadı. Bir Öykücü olarak sahip olduğu ortak hafızadan ya da her ne ise oradan çekip çıkardı. Valg'lerin ve onların krallarının içinden geçtikleri bir Wyrd kapısına dair öyküler... Üç anahtar bir araya getirilirse istendiğinde açılabilecek kapılar. O anahtarların *kaybolduğunu* hatırladı. Maeve o anahtarları çalıp Valg'leri geri göndermek için kullandıktan sonra. Anahtarların gizlendiğini söyledi. Dünyanın farklı yerlerine."

Nesryn sadece bir kaşını kaldırdı. "Ne olmuş?"

Soğuk bir gülüş. "Erawan bu şekilde o denli kısa zamanda bir ordu kurdu. Bu yüzden Azgın Alevlerin Aelin'i bile onu yardım almadan alt edemiyor. Erawan'in elinde en az bir anahtar olmalı. Hepsi değil. Yoksa şu an Erawan'e efendimiz diyor olurduk. Fakat en az bir ya da iki anahtar onda olmalı. O halde üçüncü nerede?"

Nesryn'in gerçekten bu konuda hiçbir fikri yoktu. Aelin ya da diğerleri bu konu hakkında bir şeyler biliyorlarsa da ona asla söylememişlerdi. Sadece nihai amaçlarının, savaş ve ölümün ötesinde, Erawan'in elindeki anahtarları ele geçirmek olduğunu söylemişlerdi. Fakat Sartaq'a bunu bile söylemek...

Nesryn, Sartaq'ınki kadar soğuk bir ses tonuyla "Belki de şimdi anlıyorsundur," dedi, "babanın ordularına neden o kadar muhtaç olduğumuzu."

"Askerlerimiz öldürülsün diye."

"Erawan bizi katlettikten sonra sıra size gelecek."

Sartaq küfretti. "Bugün gördüğüm o *şey*..." Titreyen ellerle yüzünü ovuşturdu. "Valg'ler bir zamanlar o örümcekleri piyadeler olarak kullanıyorlardı. Onlardan kurulu koca birlikleri." Ellerini indirdi. "Houlun üç gözetleme kulesi harabesinin varlığını öğrenmiş... Güneyde. Şekil değiştiren iyileşir iyileşmez ilk harabeye uçacağız."

"Falkan'ı yanımıza mı alacağız?"

Sartaq kapıyı çekip açtı. Bunu öyle sertçe yaptı ki Nesryn kapının menteşelerinden sökülmediğine şaştı. "Başarısız bir şekil değiştiren olduğunu söylese de o kadar iri bir kurda dönüşebilen bir adam tehlikeleri uzak tutabilir." Sert bir bakış. "O benimle uçacak."

"Ya ben nerede olacağım?"

Sartaq salona girmeden önce yüzünde espriden yoksun bir gülümseme belirdi. "Sen Borte'yle uçacaksın."

36

Bacaklarındaki atrofi...geriliyordu.

Üç hafta sonra Yrene bu duruma şaşıyordu. Diz üzerinden hareket sağlamışlarsa da daha yukarı çıkamamışlardı. Chaol artık dizlerini bükebilse de bacaklarını hareket ettiremiyor, bacakları üzerinde ayakta duramıyordu.

Fakat muhafızlarla yapılan sabah antrenmanları; şifa seanslarıyla geçen ve karanlığın, hatıraların ve acının eşlik ettiği ikindiler...

Chaol'un bacaklarına yeniden dolan kaslardı. Zaten o geniş omuzlarını ve etkileyici göğsünü dolduruyorlardı. Sabah güneşinde yapılan eğitim yüzünden Chaol'un bronz teni göz alıcı bir kahverengiye çalmış; renk kaslarla dolu kollarına yakışmıştı.

Her gün ayak uydurması kolay bir ritimle çalışıyor, Yrene'nin yüzünü yıkamak, dişlerini temizlemek ya da uyandığında kahve içmek kadar alıştığı bir rutin uyguluyorlardı.

Chaol yeniden Yrene'e savunma derslerinde katılmıştı. En genç çıraklar hâlâ Chaol'un etrafında kıkırdasalar da en azından o derslere geldi geleli hiç geç kalmıyorlardı. Hatta Chaol, Yrene'e bile daha iri saldırganlarla baş etmesi için yeni taktikler öğretmişti. Torre avlusunda gülümsemeler eksik olmasa da Chaol ve Yrene, Chaol'un öğrettiği yöntemler üzerinde çalışırken ve hangi şartlarda Yrene'in bunlara ihtiyacı olabileceğini tartışırken ciddi bir tavır takınıyorlardı.

Fakat Yrene'e kimin saldırdığına dair hiçbir haber yoktu. Saldırgan ya da saldırganların Valg olduklarını doğrulayacak herhangi bir kanıt da. Yrene bu duruma şükretmeleri gerektiğini düşünüyordu.

Yine de Yrene, Chaol'un derslerini dikkatle dinliyor, Chaol da onu özenle eğitiyordu.

Kağanın çocukları ara sıra onların yanına uğruyorlardı. Yrene, Kashin'i saldırı gecesi yardımı ve yüce gönüllü tavrı için teşekkür etmek için arayıp bulduğu o akşam yemeğinden sonra bir daha ortalarda görmemişti. Kashin teşekküre gerek olmadığını söylese de Yrene onun omzuna teşekkür edercesine dokunmuş, sonra da Chaol'un yamacındaki sandalyesine geçmişti.

Chaol'un kağanla olan kendi, farklı davası ise... Chaol ve Yrene savaştan, ordulara ihtiyaç olduğundan bahsetme riskine girmemişlerdi. Palmiyelerin altında gizleniyor olabilecek Aksara Vahası ve bilgi kuyusundan ve neden orada Valg'lere dair bilgiler olabildiğinden de... Her ikisi de Hasar'ı şüphe uyandırmadan işlemenin bir yolunu bulamamışlardı. Prensesi Yrene ve Chaol'un hâlâ Chaol'un odasına gizledikleri parşömenlerden haberdar etmeden bunu nasıl yapacaklarını bilmiyorlardı.

Fakat Yrene, Chaol'un zamanının sınırlı olduğunu biliyordu. Onun gözlerinin bazen nasıl uzaklara daldığını görmüştü. Uzaklarda bir diyara bakarmış gibi. Orada savaşan dostları anımsıyormuş gibi. Halkını. Böyle zamanların ardından Chaol kendisini hep daha fazla zorluyordu. Bacaklarını bir santim daha hareket ettirebiliyorsa bunu Yrene'in büyüsü kadar kendi çabasına da borçluydu.

Fakat Yrene kendisini de zorluyordu. Savaşların başlayıp başlamadığını merak ediyordu. Zamanında yola çıkıp savaşanlara fayda sağlayıp sağlamayacağını da. Geri döndüğünde geriye ne kalacağını da.

Yrene, Chaol'u tedavi ederken karşılaştıkları karanlık. Dünyanın büyük bir kısmını mahveden adamın içinde barınan iblisten kalan karanlık... O karanlıkla da mücadele ediyorlardı. Yrene

daha önce olduğu gibi Chaol'un hatıralarının içine çekilmemesine, Morath'in dehşet verici yaratıklara şahit olmaya zorlanmamasına ya da Chaol'un içinde var olan o *şeyin* tacizlerine maruz kalmasa da büyüsü hâlâ o yarayı zorluyor, üzerine binlerce beyaz ışık noktacığı gibi çullanıp onu pençeliyor, yiyip bitiriyordu.

Chaol acıya katlanıyor, karanlığın ona gösterdiklerinin arasından sıyrılıyordu. Her gün biraz olsun karanlıktan çekinmiyordu. Sadece gücü tükendiğinde duruyor; Yrene'e bir yemek molası vermek veya altın sarısı kanepenin üzerinde bir şekerleme yapmak ya da sadece soğuk çay eşliğinde sohbet etmek istediğini söylüyordu.

Yrene bu sakin tempolarının eninde sonunda noktalanması gerektiğini düşünüyordu.

Bunun da muhtemelen ikisi arasında yaşanacak bir tartışmadan sonra gerçekleşeceğini umuyordu. Uzaktan gelecek haberlerle değil.

Deniz kenarındaki bir malikânede hâlâ matemde olan eşiyle geçirdiği iki haftadan sonra kağan geceleri resmi akşam yemeklerine yeniden katılmaya başlamıştı. Neşeli bir toplantı... Ya da uzaktan öyle görünüyordu. Sarayda ya da Torre'de yeni saldırılar olmamış, son birkaç haftada sessiz tetiktelik hali önemli ölçüde eksilmişti.

Fakat Yrene ve Chaol büyük salona girdiklerinde, Yrene baş masada oturanların yaydığı gerilimi sezdiğinde Chaol'a oradan ayrılmalarını teklif etmeyi düşündü. Vezirler oturdukları yerde huzursuzca kıpırdanıyordu. Deniz kenarında anne-babasına katıldığı süre boyunca kesinlikle kimsenin *özlemediği* Arghun sırıtıyordu.

Hasar, Yrene'e yüzünde yayvan bir gülümsemeyle baktı... Bilmişçe. Hiç iyi değildi bu.

Akşam yemeğinde on beş dakika geçmişti ki prenses hamlesini yaptı. Hasar öne eğilip Chaol'a "Bu gece sizin için güzel geçecek Lord Westfall," dedi.

Yrene sandalyesinde dimdik oturuyordu. Limonlu levrekten bir parçayı kararlı bir hareketle çatalına takıp kaldırdıktan sonra kendisini lokmasını yutmaya zorladı.

Su dolu kadehinden birkaç yudum alan Chaol sakince "Neden ekselansları?" diye sordu.

Hasar'ın gülümsemeleri çirkin olabiliyordu. Ölümcül. Yeniden konuştuğunda yüzünde beliren gülümsemesi karşısında Yrene prenses onu davet ettiğinde ona itaat ettiği için kendisine kızdı. "Hesaplarsak Yüzbaşı Faliq ve kardeşim yarın dönecek olmalılar."

Günleri sayarken Yrene elindeki çatalı sıktı.

Üç hafta. Nesryn ve Sartaq, Tavan Dağları'ndan ayrılalı üç hafta olmuştu.

Nesryn yarın dönecekti. Yrene ve Chaol arasında hiçbir şey –*hiçbir şey*– olmamıştı.

Yrene göğsü içeri çöküyormuş hissine bir türlü engel olamıyordu. Yüzüne bir kapının bir daha açılmamak üzere kapanacağı hissine de.

Nesryn'den hiç bahsetmemişlerdi. Chaol'la onun arasında nasıl bir ilişki varsa, ondan da. Ayrıca Chaol gerekmedikçe Yrene'e dokunmamış, ona o parti gecesinde baktığı gibi bir daha hiç bakmamıştı.

Çünkü elbette... Elbette Chaol, Nesryn'i bekliyordu. Kendisinin...sadık olduğu kadını.

Yrene kendisini bir lokma daha yemeye zorladı. Balık ağzının içinde ekşise de.

Budala. Yrene bir *budalaydı* ve...

Chaol sözcükleri yayarak, en az prenses kadar hürmetsiz bir tavırla "Haberleri işitmediniz mi?" dedi. Kadehini yere bıraktı. Parmak eklemleri Yrene'in masadaki eline değdi.

Dışarıdan bakan biri için bu tesadüfî bir dokunuş olabilirdi. Fakat söz konusu Chaol olduğunda... Onun her hareketi kontrollüydü. Odaklı. Chaol'un teninin Yrene'in tenine dokunuşu; bir güven telkiniydi bu. Chaol duvarların üzerine Yrene'in geldiğini hissedebiliyormuş gibi.

Hasar, Yrene'e hoşnutsuz bir bakış attı. *Neden beni bundan haberdar etmedin?*

Yrene ona masumca yüzünü ekşitti. *Bilmiyordum.* Gerçek buydu.

"Herhalde bize söylersiniz?" Hasar lorda soğuk bir sesle yanıt verdi.

Chaol omuz silkti. "Bugün bana bir haber geldi. Yüzbaşı Faliq'ten. Kendisi ve kardeşiniz seyahatlerini üç hafta daha uzatmaya karar vermişler. Anlaşılan yayla ve okla becerisi prensin rukhin'leri arasında çok rağbet görmüş. Onu orada daha uzun süre tutmak için yakarmışlar. O da onları kırmamış."

Yrene yüzüne ifadesiz bir maske yerleştirdi. İçi ferahlama ve utançla kaynarken.

İyi bir kadın... Cesur bir kadın. Geri dönmediği için rahat bir nefes aldığı kişi buydu. Chaol'la aralarına girmediği için.

Arghun masanın bir yanından "Kardeşimiz akıllılık ediyor," dedi. "Öyle yetenekli bir savaşçıyı mümkün olduğunca yanında tutmakla."

İğne hedefini bulmuş, derine saplanmıştı.

Chaol bir kez daha omuz silkti. "Gerçekten zeki. Yüzbaşının ne kadar özel olduğunu anlayacak kadar zeki." Sözleri samimi olsa da...

Yrene kafasında bir şeyler kuruyordu. Chaol'un sesinin tonunda gururun ötesinde bir duygu olmadığını varsayarak.

Arghun öne eğilip Hasar'a "Eh, o halde şu *diğer haberler* konusu var, kız kardeşim," dedi. "Herhalde Lord Westfall da işitmiştir."

Birkaç sandalye ötede kağanın en yakınındaki vezirlerle sohbeti yarıda kaldı.

"A, evet," dedi Hasar. Kadehindeki şarabı çalkalayıp sandalyesine yayıldı. "Unutmuşum."

Yrene, Renia'yla göz göze gelmeye çalıştı; prensesin sevgilisinden onun neyin peşinde olduğunu, ağzından nasıl bir bakla çıkacağını, odadakilerin neden o kadar gergin olduğunu anlamasını sağlayacak bir ipucu gelmesini bekledi. Fakat Renia, Hasar'ı izlemekle yetindi. Bir elini onun koluna koymuştu. *Dikkat et,* der gibi.

İfşa edeceği şey için değil, bunu nasıl ifşa edeceği konusunda uyarıyordu onu.

Chaol bir Arghun'a bir Hasar'a baktı. Prens ve prensesin sırıtışına bakılırsa Chaol'un haberleri işitmediğinin gayet farkındaydı-

lar. Fakat Chaol hâlâ haberlerden haberi varmış gibi mi görünsün, yoksa gerçeği itiraf mı etsin, bilemiyordu...

Yrene onu seçim yapmaktan kurtardı. "İşitmedim," dedi. "Ne olmuş?"

Masanın altında Chaol'un dizi teşekkür mahiyetinde Yrene'in dizine sürtündü. Yrene içinden kendisine hissettiği hazzın sadece Chaol'un dizini *hareket ettirebilmesinden* kaynaklandığını söyledi. Hissettiği, gitgide artan korkusuna rağmen.

"Eh," dedi Hasar. Arghun'la yemek öncesi hazırladıkları bir dans gösterisinin açılış akorları gibiydi bu sözler. "Anlaşılan komşu kıtada...bazı gelişmeler yaşanmış."

Yrene şimdi dizini Chaol'un dizine bastırıyordu. Sessiz bir destek. Sadece dokunarak "*Birlikte*" demeye çalışır gibiydi.

Arghun, Yrene'e ve Chaol'a, sonra da babasına dönüp "Kuzeyde birçok gelişme yaşanıyor," dedi. "Kayıplara karışan asilzadeler şimdi bir kez daha ortaya çıkıyorlar. Hem Dorian Havilliard hem de Terrasen Kraliçesi. Kraliçe bunu epey etkileyici bir şekilde yapmış üstelik."

Yrene "Nerede?" diye sordu. Çükü Chaol bu soruyu sormayı başaramamıştı. Nitekim kralından bahsedilmesiyle nefesi kesilmişti.

Hasar, Yrene'e gülümsedi. Yrene salona girdiğinde de ona yine bu aynı hoşnut gülümsemeyle bakmıştı.

"Kafatası Körfezi."

Chaol'un prensese yetiştirilmesi için söylediği yalan...doğru çıkmıştı.

Yrene, Chaol'un gerildiğini hissetmişti. Fakat Chaol'un yüzü kayıtsız bir ilgi dışında renk vermiyordu. Chaol masanın ucunda oturan Urus'a haberleri önceden almış gibi, sohbetin bir parçasıymış gibi "Güneyde bir korsan limanı, Ulu Kağan," diye açıklama yaptı. "Geniş bir alana yayılan takımadaların ortasındaki bir ada."

Kağan bariz bir şekilde hoşnutsuz olan vezirlerine bakıp onlara kaşlarını çattı. "Neden Kafatası Körfezi'nde ortaya çıkmışlar peki?"

Chaol'un verecek yanıtı yoktu. Fakat Arghun yanıt vermekten

fazlasıyla hoşnuttu. "Çünkü Aelin Galathynius, Perrington'ın takımadaların kenarında konuşlandırdığı orduyla kafa kafaya mücadele etmeyi düşündüğü için."

Yrene elini masadan indirip Chaol'un dizini tuttu. Gerilim Chaol'un bedeninin sert hatlarına yayıldı.

Duva bir elini günden güne şişen karnına koyup "Zafer Perrington'ın mı olmuş?" diye sordu. Bir spor karşılaşmasından bahsediyormuş gibi. Kocası da eşine dönen başları görmek için masada öne eğildi.

"Aelin Galathynius galip çıkmış," dedi Hasar. "Şehre zaten casuslarımızı göndermiştik. Böylelikle eksiksiz bir rapor gönderebildiler." O kibirli, gizli gülümseme tekrar Yrene'e çevrildi. Yrene hakkında bildiklerini Hasar'a anlatmış, o da bu bilgi ışığında söz konusu casusları göndermişti. Hasar babasına "Gücü büyük," dedi. "Kaynaklarımız o gücün göğü bile kavurduğunu söylüyorlar. Ardından kendisine karşı kurulan filonun büyük bir kısmını silip süpürmüş. Tek darbede."

Kutsal tanrılar adına.

Vezirler yerlerinde huzursuzca kıpırdanırken kağanın yüzü sertleşti. "O halde cam şatonun yok edilişine dair söylentiler abartılmamış."

Arghun yumuşak bir sesle "Hayır," dedi. "O zamandan beri güçleri artmış o halde. Müttefiklerinin sayısı da. Dorian Havilliard onun saray meclisiyle seyahat ediyor. Ayrıca Kafatası Körfezi ve oradaki Korsan Lord da onun önünde diz çöküyor artık."

Fatih.

"Onunla *birlikte* savaşıyorlar," diye araya girdi Chaol. "Perrington'ın güçlerine karşı."

"Öyle mi?" Hasar, Chaol'un hücumunu görüp kolaylıkla savuşturdu. "Çünkü şu an Eyllwe kıyısında yelken açıp dilediği gibi köyleri yakan kişi Perrington değil," dedi.

Chaol alçak sesle "Bu bir yalan," dedi.

"Öyle mi?" Arghun omuz silkti. Sonra yüzünü babasına çevirdi. Endişeli oğul portresi çizerek. "Tabii kimse onu görmemiş

fakat köyler bütünüyle küle ve harabeye dönmüş. Şimdi Aelin Galathynius'un Ytger ailesini kendisi için bir ordu kurmaya zorla ikna etmek üzere Banjali'ye yelken açtığını söylüyorlar."

"Bu bir *yalan*," diye çıkıştı Chaol. Dişlerini gösterdi. Vezirlerin kimi kıs kıs gülerken kimi şaşırdı. Chaol, kağana "Aelin Galathynius'u tanırım Ulu Kağan. Onun tarzına, doğasına uygun bir iş değil bu. Ytger ailesi..." Duraksadı.

O aile onun için önemli. Yrene sözcüklerin Chaol'un dilinin ucunda olduğunu hissetti. O sözcükler kendisine aitmiş gibi. Prenses ve Arghun öne eğilip onay beklediler. Aelin Galathynius'un olası zayıflığının kanıtını.

Büyü açısından bir zayıflık değil, kimlerin onun için önemli olduğunu anlamaktı niyetleri. Perrigton'ın kuvvetleriyle hakanlık arasındaki Eyllwe ise.. Yrene oradakilerin zihinlerinde taşların yerine oturduğunu görebiliyordu.

Chaol onu "Ytger ailesi güneyden bir müttefik olarak daha fazla işe yarayacaktı," diyerek aklındaki sözleri değiştirdi. "Aelin bunu bilecek kadar zekidir."

"Sizin bunu bilmenize şaşırmadım," dedi Hasar, "ne de olsa bir ara iki sevgiliydiniz. Yoksa Kral Dorian mıydı o? Yoksa her ikiniz mi? Casuslar onun yatağında ne zaman kimin olduğuna dair kesin bilgiler vermediler hiç."

Yrene hayretle yutkundu. Chaol...ve Aelin Galathynius?

Chaol gergince "Onu iyi tanıyorum, evet," dedi.

Dizini onun dizine bastırdı. *Sonra,* der gibi. *Sonra anlatırım.*

"Fakat bu bir savaş," diye karşılık verdi Arghun. "Savaş insanlara normal koşullarda akıllarına getirmeyecekleri şeyleri yaptırır."

Yukarıdan bakan tavrı ve alaycılığı karşısında Yrene dişlerini sıktı. Planlı bir saldırıydı bu. İki kardeş arasında geçici bir ittifak.

Kashin araya girdi. "Gözlerini bu kıyılara mı dikiyor?" Bir askerin sorusuydu bu. Ülkesine ve kralına yönelik tehdidi ölçme amaçlı bir soru.

Hasar tırnaklarıyla oynadı. "Kim bilir? Öylesi bir güçle... Belki de gelip kolayca hepimize boyun eğdirecek."

Chaol dişlerini sıkarak "Aelin'ın zaten yürüttüğü bir savaş var" dedi. "Ayrıca o bir fatih değil."

"Kafatası Körfezi ve Eyllwe öyle demiyor ama."

Bir vezir kağanın kulağına fısıldadı. Bir başkası onu dinlemek için öne eğildi. Çoktan hesap yapmaya başlamıştı.

Chaol, Urus'a "Ulu Kağan, birileri bu haberleri Aelin'ın aleyhine çeviriyor olabilir. Fakat size yemin ederim ki Terrasen Kraliçesi'nin tek niyeti ülkemizi özgürleştirmek. Aksi takdirde kralım onunla ittifak kurmazdı."

"Fakat buna yemin edebilir misiniz?" dedi Hasar. "Yrene'in hayatı üzerine yemin edebilir misiniz?"

Chaol prensese göz kırptı.

"Gördüklerinize, karakterine dair şahit olduğunuz şeylere dayanarak...Yrene Towers'ın hayatı üzerine Aelin Galathynius'un bu tür taktikler kullanacak biri olmadığına yemin edebilir misiniz? Ordulardan faydalanmak yerine onları kendi emri altına almayacağına? Bizim ordumuz da dahil olmak üzere?"

Evet de. Evet de.

Chaol önce Hasar'a sonra da Arghun'a bakmadan gözlerini Yrene'e çevirmedi. Kağan ve vezirler aradan çekildiler.

Chaol hiçbir şey söylemedi. Hiçbir yemin etmedi.

Hasar'ın yüzünde muzaffer bir gülümseme vardı."Ben de öyle düşünmüştüm."

Yrene'in midesi altüst oldu.

Kağan, Chaol'u süzdü. "Perrington ve Aelin ordular kuruyorlarsa belki de birbirilerini yok edip beni dertten kurtarırlar."

Chaol'un çenesinde bir kas seğirdi.

Arghun sesli düşünürmüş gibi "Belki o denli güçlüyse, Perrington'ı tek başına alt edebilir," dedi.

Hasar "Kral Dorian'ı unutma," diye araya girdi. "Bahse girerim ikisi Perrington'ın ve her nasıl bir ordu kuruyorsa onun üstesinden fazla yardım almadan gelebilirler. Bırakalım, yabancı topraklarda kanımızı heba etmemizdense bu meseleyle onlar uğraşsınlar."

Yrene titriyordu. *Öfkeden.* Hasar'ın ve kardeşinin savaşa yel-

ken açılmaması için özenle kurdukları kelime oyunlarına duyduğu öfkeden.

Yrene'in yüzündeki ifadeyi fark eden Kashin "Fakat," dedi, "öyle güçlü bir kraliçeye ve krala yardım edersek bunun bize getireceği, yıllarca sürecek faydalar şu anki risklere fazlasıyla değebilir." Kağana döndü. "Yardımlarına koşarsak, baba, bu tür bir tehditle yüzleşirsek, o gücün düşmanlarımıza çevrilmesi halinde neler olacağını bir hayal edin."

Arghun araya girip "Ya da bize çevrilirse," dedi. "Bir bakmışsınız, yeminlerini bozmak Aelin Galathynius'un kolayına geliverмiş."

Kağan, Arghun'u süzdü. En büyük oğlu şimdi Kashin'e hoşnutsuzca bakıyordu. Bir eli hâlâ gebe karnında olan Duva olanları öylece izliyordu. Kimse onu dikkate almıyor, kimse ona danışmıyordu. Kocası bile.

Arghun yeniden babasına doğru döndü. "Halkımızın büyüsü asgari düzeyde. Sonsuz Gök ve otuz altı tanrı daha çok şifacılarımızı kutsadılar." Yrene'e kaşlarını çatıp baktı. "Öyle bir güce karşı çelik ve ahşap ne yapabilir ki? Aelin Galathynius, Rifthold'u aldı; sonra da Kafatası Körfezi'ni ve şimdi de Eyllwe'yi almaya hazırlanıyor. Bilge bir hükümdar kuzeye gider, krallığını güçlendirip sınırın güneyinden bastırırdı. Fakat Aelin Galathynius kuvvetlerini kuzeye ve güneye bölerek zayıflatmış. Kendisi budala değilse, o halde danışmanları budala."

Chaol soğuk bir sesle "Onlar sizin ömrünüz boyunca görmeyeceğiniz kadar savaş, muharabe görmüş; iyi eğitimli savaşçılardır," dedi.

Prenslerin yaşça en büyüğü kaskatı kesildi. Hasar sessizce güldü.

Kağan bir kez daha etrafındakilerin söylediklerini tarttı. "Yemek masalarında değil, konsey salonlarında tartışılacak bir mesele bu," dedi. Sesinde güven telkin eden bir ton yoktu. Ne Chaol'a ne Yrene'e. "Fakat ben de ortada olan gerçekleri görüyorum."

Hakkını teslim etmek gerekirdi ki Chaol tartışmayı uzatmadı. Ne kılını kıpırdattı ne de yüzünü astı. Sadece bir kez başını salladı. "Bahşettiğiniz anlayıştan dolayı size müteşekkirim Ulu Kağan."

Arghun ve Hasar sırıtarak bakıştılar. Fakat kağan yemeğine döndü.

Ne Yrene ne de Chaol sonrasında önlerindeki yemeğe dokundular.

Kaltak. Prenses tam bir kaltak, Arghun ise Chaol'un karşılaştığı tüm aşağılık adamlardan farksızdı.

Çekincelerinin ardında bir nebze gerçek payı vardı; Aelin'ın güçlerinden ve onun yol açabileceği tehdide dair korkularının. Fakat Chaol onların asıl niyetini okumuştu. Hasar'ın sadece evinin rahatını, sevgilisinin kollarını savaş için yelken açarak terk etmek istemediğini biliyordu. Savaşın kargaşasını istemiyordu.

Arghun'a gelince... Adamın işi güç ve bilgiydi. Chaol'un Arghun'un ona karşı çıkmasının amacının daha çok Chaol'u çaresiz kalacağı bir noktaya çekmek olduğunu biliyordu.

Olduğundan da çaresiz. Yardımları karşılığında her şeyi teklif edecek kadar.

Kashin ise babası ne derse onu yapacaktı. Kağana gelince...

Saatler sonra Chaol yatağında uzanmış dişlerini gıcırdatarak tavana bakıyordu. Yrene onun omzunu sıkıp ertesi gün görüşme sözü verdikten sonra gitmişti.

Chaol ona güçbela yanıt verebilmişti.

Chaol yalan söylemeliydi. Aelin'a hayatı üzerine güvendiğine dair yemin etmeliydi.

Çünkü Hasar biliyordu ki Chaol'dan Yrene'in hayatı üzerine yemin etmesini isterse...

Onların otuz altı tanrısı Chaol'u umursamasa da Chaol bu riski alamazdı.

Aelin'ın korkunç şeyler yaptığına şahit olmuştu.

Hâlâ aklına Archer Finn'in karnını nasıl da soğukkanlı bir şekilde deştiği geliyordu. Hâlâ o ara sokakta Grave'in bedeninden geriye ne bıraktığı aklına geliyordu. Hâlâ onun Rifthold'da ve Endovier'da adamları nasıl koyun gibi kestiği geliyordu. Chaol, Aelin'ın nasıl hissiz ve acımasız birine dönüşebildiğini biliyordu. O

yaz bu konuda onunla tartışmıştı. Gücüne hâkim olması konusunda. Olamadığı konusunda.

Rowan iyi bir Fey erkeğiydi. Aelin'dan ve onun büyüsünden hiç korkmuyordu. Fakat Aelin onun tavsiyelerine kulak asar mıydı? Aedion ve Aelin hemfikir olmaktan çok birbirlerine girip duruyorlardı. Lysandra ise... Chaol şekil değiştireni Aelin'ı hizada tutmayı başarıp başaramayacağını anlayacak kadar iyi tanımıyordu.

Aelin gerçekten değişmişti... Bir kraliçeye. Hâlâ da dönüşümü sürüyordu.

Fakat Chaol, Aelin'ın sevdiklerini, krallığını korumak konusunda hiçbir sınırı olmadığını biliyordu. Biri yoluna çıkar, onu bunları korumaktan alıkoyarsa... Aelin'ın aşmayacağı hiçbir sınır yoktu. Hiç yoktu.

Bu yüzden Aelin'ın o tür yöntemleri olmadığına Yrene'in hayatı üzerine yemin edememişti. Aelin'ın Rolfe'la olan rahatsız edici geçmişi düşünüldüğünde Rolfe'u davasına destek olması için büyüsüyle sindirmiş olmalıydı.

Fakat Eyllwe... Oradakiler ona direnmiş, Aelin'ın kendilerini yıldırmaya itmişler miydi? Chaol böyle bir olasılığı hayal bile edemiyordu. Aelin'ın çok sevdiği dostunun halkı bir yana dursun herhangi bir yerden masum insanları incitmeyi aklından bile geçirebileceğini düşünemiyordu. Yine de Aelin, Perrington ve Erawan'dan nasıl tehlikeler gelebileceğini biliyordu. Ona karşı herkesi –ne pahasına olursa olsun– birleştirmezse neler olabileceğini.

Chaol yüzünü ovuşturdu. Aelin kendisine hâkim olabilmişse, zordaki kraliçe rolünü iyi oynayabilmişse... Bu amacı gerçekleştirmek daha kolay olabilirdi.

Belki de Aelin onlar için bu savaşa mal olmuştu. Gelecekteki tek şanslarına mal olmuştu.

En azından Dorian'dan haber alınmıştı. Hiç şüphesiz Aelin'ın yamacında olabildiğince güvendeydi.

Chaol bu küçük merhamet için gece göğüne sessiz bir dua gönderdi.

Kapının hafifçe çalınmasıyla Chaol irkildi. Ses fuayeden değil cam bahçe kapılarından gelmişti.

Bacakları seğirip dizlerinden hafifçe büküldü. Kontrollü bir hareketten çok bir reaksiyondu bu. Yrene'le günde iki kez zorlu bacak egzersizleri yapıyorlardı. Farklı terapiler Chaol'un bacaklarının hareket kabiliyetini santim santim artırıyordu. Bunlara bir de Chaol karanlığın o hatıralar seline katlanabildiğinde Yrene'in onun bedenine akıttığı büyü eşlik ediyordu. Chaol neler gördüğünü, çığlıklar atmasına nelerin neden olduğunu Yrene'e hiç söylemiyordu.

Gereği de yoktu bunun. Nasıl kötü çuvalladığını, ne kadar kötü yargılarda bulunduğunu Yrene'e anlatmak Chaol'un midesini bulandırıyordu. Fakat gecenin peçesiyle örtülmüş o şey...bir hatıra değildi.

Chaol gözlerini kısıp karanlıkta bir elini sessizce onu selamlamak için kaldıran uzun, erkek siluetine baktı. Chaol'un eli yastığının altındaki bıçağa gitti. Fakat figür fener ışığına biraz daha yaklaştı. Chaol bir nefes verip eliyle prense içeri girmesini işaret etti.

Kashin elindeki küçük bıçağı kullanarak, basit bir hareketle bahçe kapısının kilidini açtı. İçeri girdi.

Chaol selamlaşma yerine "Kilit açmak bir prensten beklemeyeceğim bir beceri," dedi.

Kashin kapı aralığında durdu. Dışarıdan gelen fener ışığı prensin yüzündeki yarım yamalak gülümsemeyi Chaol'un seçebileceği kadar aydınlatıyordu. "Korkarım bunu hırsızlık için değil, hanımların yatak odalarına gizlice girip çıkmak için öğrendim."

"Sizin saray meclisinizin bizimkine kıyasla bu konuda biraz daha açık fikirli olduğunu sanıyordum."

Kashin'in gülümsemesi daha da yayvanlaştı. "Belki de. Fakat huysuz ve yaşlı kocalar her iki kıtada da aynı."

Chaol başını iki yana sallayıp kıkırdadı. "Sizin için ne yapabilirim prens?"

Kashin süitin kapısına göz gezdirdi. Chaol da aynını yaptı. Diğer yanda gölgeler olup olmadığına baktı. İkisi hiçbir gölge görmeyince Kashin, Chaol'a "Sanırım Yrene'e kimin azap çektiriyor olabileceğini çözemediniz," dedi.

"Keşke aksini söyleyebilseydim." Fakat Nesryn gittiğinden beri

Chaol'un Antica'da kimin Valg ajanı olabileceğini araştırma fırsatı pek olmamıştı. Ayrıca üç haftadır bir olay çıkmamıştı ve Chaol'un bir yanı Valg'lerin öylece...girmiş olmalarını diliyordu. Saraya ve Torre'ye epey daha sakin bir hava hâkim olmuştu. Gölgeleri geride bırakmışlar gibi.

Kashin başını salladı. "Sartaq'ın yüzbaşınızla bu tehdide dair yanıtlar aramaya gittiğini biliyorum."

Chaol bu sözleri onaylamadı da inkâr etmedi de. Sartaq'ın ailesiyle nasıl ayrıldığından, gitmek için babasının onayını alıp almadığından tam anlamıyla emin olamıyordu.

Kashin "Kardeşlerimin size karşı cephe oluşturmalarının nedeni bu olabilir. Sartaq bu tehdidi ciddiye alıyorsa babamızı bu davaya katılmaması için ikna etme şanslarının düşük olacağını biliyorlar."

"Fakat tehdit gerçekse," dedi Chaol, "bu topraklara da sıçrama olasılığı varsa, neden savaşılmasın? Neden tehdit daha bu kıyılara varmadan durdurulmasın?"

Kashin "Çünkü söz konusu savaş," dedi. Konuşması ve ayakta duruşu bir şekilde Chaol'a kendisini toy hissettirdi. "Ayrıca kardeşlerimin fikirlerini ifade şekilleri hoş olmasa da Arghun ve Hasar'ın davanıza katılmanın nelere mal olacağının farkında olmadıklarını sanmıyorum. Daha önce hiç hakanlığın ordularının tamamı yabancı bir ülkeye gönderilmedi. Ha, bazı birlikler gönderildi. Rukhin'ler, donanma ya da benim atlı lordlarım. Bunlar bazen bir araya geldi. Fakat asla hepsi, sizin talep ettiğiniz kadarı gönderilmedi. Canlarla ödenecek bedeller, mali külfet...büyük olacak. Sayın kardeşlerimin bunları iyi anlamadığına inanma hatasına düşmeyin."

"Ya Aelin'a karşı olan korku?"

Kashin güldü. "Bu konuda bir şey diyemem. Belki haklı bir korkudur. Belki de değildir."

"Bunları söylemek için mi odama gizlice geldiniz?" Chaol'un daha saygılı konuşması gerekirdi. Fakat...

"Size Arghun'un bahsetmemeyi tercih ettiği bir bilgiyi iletmek için buraya geldim."

Chaol bekledi. O an belden yukarısı çıplak halde yatakta oturuyor olmamayı ne çok isterdi.

Kashin "Bir dış ticaret vezirinden görece yeni bir silah için büyük, kazançlı bir sipariş verildiği haberini aldık."

Chaol'un nefesi kesildi. Eğer Morath bir yolunu bulup...

Kashin "Ateş mızrağı denen bir silah," dedi. "En iyi mühendislerimiz bu silahı kıtamızdan çeşitli silahları birleştirerek ürettiler."

Ah, tanrılar adına. Bu silah Morath'in envanterindeyse...

"Yüzbaşı Rolfe filosu için sipariş etmiş. Aylar önce."

Rolfe... "Kafatası Körfezi'nin Aelin Galathynius'un eline geçtiği haberi bize ulaştıktan sonra daha çok sayıda ateş mızrağının kuzeye gönderilmesi için bir sipariş aldık."

Chaol bu yeni bilgileri zihninin süzgecinden geçirdi. "Arghun akşam yemeğinde niçin bundan bahsetmedi?"

"Çünkü ateş mızrakları çok çok pahalı."

"Şüphesiz ekonominiz açısından iyi bir durum bu da."

"Öyle." Arghun'un bu savaştan kaçınma girişimi açısından da *kötüydü.*

Chaol kısa bir an için sessiz kaldı. "Ya siz prens? Siz bu savaşa katılmak istiyor musunuz?"

Kashin hemen yanıt vermedi. Odaya, tavana, yatağa göz gezdirdikten sonra Nihayet Chaol'a baktı. Sessizce "Zamanımızın büyük savaşı olacak bu," dedi. "Biz öldükten, torunlarımızın torunları öldükten sonra bile bu savaştan bahsedilecek. Ateşlerin etrafında öyküsü fısıldanacak, büyük salonlarda şarkısı söylenecek. Kimin hayatta kalıp kimin öldüğü, kimin savaşıp kimin korktuğu anlatılacak." Gırtlağı aşağı yukarı oynadı. "*Sulde*'m rüzgârın kuzeye estiğini gösteriyor; at kılları kuzeye savruluyor. Bu yüzden, belki de kaderimi Fenharrow ovalarında bulacağım. Ya da Orynth'in beyaz duvarları karşısında. Fakat gitmem gereken kuzey...babam bana bu emri verirse."

Chaol, Kashin'in sözleri üzerine düşündü. Banyonun yakınındaki duvara dayalı sandıklara baktı.

Kashin dönüp gidecekken Chaol ona "Babanızın dış ticaret veziriyle bir sonraki görüşmesi ne zaman?" diye sordu.

37

Nesryn'in zamanı kalmamıştı.

Falkan'ın iyileşmesi on gün almıştı. Bu yüzden Nesryn ve Sartaq'ın güneydeki gözetleme kulesi harabelerini ziyaret etmeleri için az zamanları kalmıştı. Prensi şekil değiştireni yanlarına almadan gitmeye ikna etmeye çalışsa da Sartaq bu teklifi reddetti. Artık Borte de onlara katılacak olsa da prens risk almaya yanaşmıyordu.

Fakat Sartaq zaman öldürmek için başka yollar bulmuştu. Nesryn'i kuzeydeki ve batıdaki kuş yuvalarına görtürmüştü. Orada hükmeden, kuvvetlerine komuta eden kadın ve erkek ocak-analarıyla görüşmüştü.

Bunların bazıları misafirperver bir tavır sergiliyor, Sartaq'ı ziyafetlerle ve gece boyunca devam eden eğlencelerle karşılıyordu.

Berlad gibi kuş yuvalarında ise prens ilgisizlikle karşılaşıyor; oradaki ocak-anaları ve diğer farklı liderler onları gereğinden uzun süre konuk etmeye yanaşmıyorlardı. İçtikleri mayalanmış; Nesryn'in göğsünde, yüzünde ve dişlerinde kıllar çıkarabilecek kadar sert keçi sütünden kupalarca getirmiyorlardı. Nesryn sütü ilk denediğinde sırtına içten şaplaklar inmiş, şerefine kadeh kaldırılmıştı.

Nesryn hâlâ o kadar sıcak karşılandıklarına şaşıyordu. Bir kısmı utangaçça, bir kısmı cesurca ondan yayıyla ve okuyla gös-

teriler yapmasını isteyen rukhin'lerin gülümsemelerine de. Fakat Nesryn ne zaman onlara bir şeyler gösterse kendisi de öğreniyordu. Sartaq'la dağ geçitlerinde süzülüyor; prensin gösterdiği hedeflere ok atıyor, rüzgârda ok atmayı, rüzgâr olmayı öğreniyordu.

Hatta Sartaq onun Kadara'yı tek başına sürmesine izin vermişti. Sadece bir kez. Bu kısa deneyim bile Nesryn'i dört yaşında çocukların bu işi yapmasına nasıl izin verdiklerine bir kez daha hayret ettirmişti. Fakat Nesryn kendisini hiç öyle özgür hissetmemişti.

Bu kadar hafif, bu kadar dizginsiz fakat bir yandan da huzurlu.

Böylece bir klandan diğerine, bir ocaktan diğerine gitmişlerdi. Sartaq binicileri; onların eğitimini gözden geçiriyordu. Yeni doğan bebekleri ve hasta yaşlıları ziyaret ediyorlardı. Nesryn onun gölgesinde kalıyor; en azından bunun için çabalıyordu.

Ne zaman bir adım gerilese Sartaq onu dürtüp öne çıkarıyordu. Ne zaman diğerleriyle yapılacak bir iş olsa Sartaq bunu onun yapmasını istiyordu. Yemekten sonra bulaşıkların yıkanması, hedef taliminden sonra okların geri getirilmesi, salonlardaki ve yuvalardaki ruk dışkılarının temizlenmesi.

Hiç olmazsa bu son işte prens de Nesryn'e eşlik ediyordu. Sartaq prens ve yüzbaşı olmasına rağmen her tür angaryayı tek kelime şikâyet etmeden yapıyordu. Kimse iş yapmayacak kadar özel değildi. Bir gece Nesryn'in sorusuna böyle yanıt vermişti.

Gerek yerden kabuklaşmış dışkıları temizlerken gerek genç savaşçılara nasıl yay çekileceğini öğretirken Nesryn'in içindeki huzursuzluk yatışıyordu.

Artık Nesryn Rifthold'daki sarayda düzenlenen, ciddi ifadeli muhafızlara mermer zemin döşemeleri ve güzel giysiler arasında emirler verdiği o sessiz toplantıları gözlerinin önüne getiremiyordu. Karanlık bir odanın gerisinde bekleyip kendi emirlerini aldığı şehir kışlalarını; ardından saatlerce sokağın köşesinde dikilip alışveriş yapan, yemek yiyen, tartışan ve etrafta dolanan insanları izlediği zamanları anımsayamıyordu.

Bunlar başka bir hayattan, başka bir dünyadan hatıralardı.

Burada, dağların arasında; ateşin kenarında oturmuş, temiz havayı içine çekip Houlun'dan rukhin ve atlı lordlar; ilk kağan ve onun Borte'nin ismini aldığı çok sevdiği karısı hakkındaki öykülerini dinlerken...o önceki hayatını anımsayamıyordu.

O hayata dönmek de istemiyordu.

Yine ateşin etrafında oturdukları bir gün; Nesryn, Borte'den öğrendiğine kendisinin bile şaştığı saç örgüsünü çözüyordu.

Houlun yerine geçmişti. Elinde bir hançeri bilemek için kullandığı bileme taşı vardı. Küçük grupla konuşurken işe hazırlanıyordu. Sartaq, Borte; beti benzi solmuş ve aksayan bir Falkan ve Nesryn'in Borte'nin kuzenleri gibi bir şeyler olduklarını öğrendiği altı kişi daha. Ocak-anası onların altın sarısına boyanan ve alevin ışığı altında yanıp sönen yüzlerini süzüp "Adarlan'la ilgili bir öyküye ne dersiniz?" diye sordu.

Tüm gözler Nesryn'e ve Falkan'a çevrildi.

Şekil değiştiren yüzünü ekşitti. "Korkarım benim öykülerim epey renksiz." Biraz düşündü. "Bir keresinde Kızıl Çöl'e ilginç. bir ziyaretim olmuştu. Fakat..." Elinden geldiğince Nesryn'i işaret etti. "Önce sizin öykülerinizden birini işitmek isterim yüzbaşı."

Nesryn onca bakışın altında eğilip bükülmemeye çalıştı. "Ben daha çok sizlerin, bu toprakların öyküleriyle büyüdüm" dedi. Bu sözleri yayvan gülümsemelerle karşılık buldu. Sartaq sadece göz kırptı. Nesryn başını öne eğdi. Yüzü kızarmıştı.

Borte "O halde Fey'ler hakkında bir öykü biliyorsan onu anlat," diye öneride bulundu. "Tanıştığın şu Fey prensi hakkında mesela."

Nesryn başını iki yana salladı. "O tür öykülerim yok... Onu da o kadar iyi tanımıyorum." Borte kaşlarını çatınca Nesryn "Fakat sizin için şarkı söyleyebilirim," diye ekledi.

Sessizlik.

Houlun bileme taşını elinden bıraktı. "Bir şarkı makbule geçerdi." Borte ve Sartaq'a kaşlarını çattı. "Çocuklarımın ikisi de şarkı söylemekte başarılı değil." Borte ocak-anasına bakıp gözlerini devirdi. Sartaq ise eğri bir gülümsemeyle başını özür diler gibi eğdi.

Cesur teklifi yüzünden kalbi küt küt atsa da Nesyrn gülümsedi.

Daha önce kimse için böyle bir gösteri yapmamış olsa da buna gösteri denemezdi. Daha çok paylaşımdı bu. Uzunca bir süre Nesryn mağara ağzında fısıldayan rüzgârı dinledi. Diğerleri sustular.

Nihayet Nesryn "Bu bir Adarlan şarkısı," dedi. "Rifthold'un dağ yamaçlarından, annemin doğduğu yerlerden bir şarkı." Nesryn göğsünde tanıdık bir sızı hissetti. "Bu şarkıyı bana söylerdi. Ölmeden önce."

Houlun'un sert bakışında bir parça sempati belirdi. Fakat Nesryn konuşmaya başladığında Borte'ye baktı. Genç kadının yüzünde alışagelmedik, yumuşak bir ifade vardı. Nesryn'e onu daha önce hiç görmemiş gibi gözlerini dikmişti. Nesryn başını ona hafifçe salladı. *İkimizin de katlandığı bir yük bu.*

Borte ona küçük, sessiz bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Nesryn tekrar rüzgârı dinledi. Rifthold'daki küçük odasına döndü; kendisini yeniden ipeksi elleriyle yüzünü ve saçlarını okşayan annesinin yanında hissetti. Babasının uzak vatanına, ruk'lara ve atlı lordlara dair öykülerine kendisini öyle kaptırırdı ki her iki ülkenin çocuğu olmasına karşın Adarlan hakkında nadiren soru sorardı.

Ve annesinin söylediği bu şarkı... Nesryn'in Adarlan'la ilgili bildiği birkaç öyküden birini anlatıyordu. Hem de Nesryn'in öykülemenin en sevdiği biçimiyle. Şarkı vatanının daha iyi günlerini anlatıyordu. Nesryn şarkıyı oradakilerle paylaşmak istiyor, günün birinde ülkesinin yeniden nasıl bir yere dönüşebileceğini görsünler istiyordu.

Nesryn boğazını temizledi. Bir nefes alıp kendisini hazırladı.

Sonra ağzını açıp şarkı söyledi.

Ateş bir davulcu gibi çıtırtılarıyla ona eşlik ederken Nesryn'in sesi Altun'un Dağ Salonu'nu doldurdu; kadim sütunların arasında gezinip oymalı kayalardan yansıdı.

Nesryn, Sartaq'ın son derece kımıltısızca durduğunu, prensin yüzünde ne sert ne de gülen bir ifade olmadığını sezdi.

Fakat şarkısına, o uzun zaman önceden kalma sözlere, uzak kışların ve kardaki kan lekelerinin öyküsüne; annelerinin ve on-

ların kızlarının ve onların birbirlerini nasıl sevip kolladıklarının öyküsüne odaklandı.

Nesryn'in sesi bir ruk kadar cesur ve zarif bir şekilde yükselip alçalıyordu. Nesryn o an uğuldayan rüzgârların bile durup kendisini dinlediğine yemin edebilirdi.

Şarkısını bitirdiğinde; bahar güneşinin yaldızlı, tiz bir notası diyarları aştığında, sessizlik ve çıtırdayan ateşin sesi geri döndüğünde...

Borte ağlıyordu. Güzel yüzünden aşağı gözyaşları akıyordu. Houlun torununun elini sıkıca tutmuş, bileme taşını bir kenara bırakmıştı. Yaraları hâlâ iyileşiyordu... İkisinin de.

Belki Sartaq için de aynı durum geçerliydi... Çünkü onun yüzünde de keder vardı. Keder ve huşu, bir de "Neith'in Oku'na dair yeni bir öykü daha yolda," dediğinde çok daha yumuşak bir duygu.

Nesryn başını tekrar eğdi. Diğerlerinin övgülerini bir gülümsemeyle kabul etti. Falkan elinden geldiğince ellerini çırpıp bir şarkı daha istedi.

Nesryn kendisini de şaşırtarak onların isteğini yerine getirdi. Babasından öğrendiği; yeni açmış vahşi çiçeklerle kaplı kırların arasında gürül gürül akan ırmaklar hakkındaki neşeli bir dağ şarkısı.

Fakat gece ilerlerken, Nesryn o güzel Dağ Salonu'nda şarkı söylerken Sartaq'ın bakışlarını üzerinde hissetti. Eskisinden farklı bir bakıştı bu.

Nesryn kendi kendine aksini salık verse de gözlerini kaçırmadı.

Birkaç gün sonra, Falkan nihayet iyileştiğinde Houlun'un keşfettiği diğer üç gözetleme kulesine gitmek için yola çıktılar.

İlk iki kulede hiçbir şey bulamadılar. İkisi de ayrı yolculuklar gerektirecek kadar birbirine uzaktı. Houlun onlara vahşi doğada kamp yapmalarını yasakladığından onun gazabını üzerine çekmektense her gece geri dönüp Kadara ve Borte'nin sevimli ruk'u Arcas fazla zorlanmasın diye ikisini dinlendirmek için birkaç gün Dağ Salonu'nda kaldılar.

Sartaq'ın kanı şekil değiştirene çok az ısınmıştı. Kadara kadar

dikkatle şekil değiştireni izliyordu. Yine de arada sırada onunla sohbet ediyordu.

Borte ise, geriye molozdan başka çok az şey kalan harabelerin arasında gezinirlerken Falkan'ı durmak bilmeyen bir soru yağmuruna tutuyordu. *Suyun altında kulaç atan fakat yüzeyinde yağ gibi kayan bir ördek olmak nasıl bir his?*

Bir hayvan olarak bir şeyler yediğinde et insan midene sığıyor mu?

Hayvanken kakanı yapıyor musun?

Bu son soru Sartaq'ı seslice güldürdü. Falkan kızarıp soruyu yanıtlamaktan kaçındı.

Fakat iki gözetleme kulesini ziyaret etmelerinin ardından kulelerin neden inşa edildiğine, o kadim muhafızların kimle savaştığına ya da düşmanlarını *nasıl* alt ettiklerine dair hiçbir ipucu bulamadılar.

Geriye bir kule kalmışken... Nesryn orada geçen günlerini saydı. Chaol'a üç haftada döneceğine söz vermiş, süre dolmuştu.

Sartaq da bunu biliyordu. Ruk yuvalarından birinde dikilmiş dinlenen, tüylerini gagalarıyla düzelten ya da uçup giden kuşları hayranlıkla izleyen Nesryn'i arayıp bulmuştu. Nesryn sakin öğleden sonraları buraya sırf kuşları gözlemlemek için geliyordu: Keskin zekâlarını, aralarındaki sevgi bağını.

Sartaq çıkageldiğinde Nesryn kapının yanındaki duvara yaslanıyordu. Dakikalar boyunca çiftleşen iki kuşun burunlarını birbirlerine sürtüşünü izlediler. Sonra kuşlardan biri devasa mağara ağzının kenarına sıçrayıp kendisini aşağıdaki boşluğa bıraktı.

Prens nihayet "Oradaki," deyip karşı duvarda oturan, kırmızıya çalan kahverengi ruk'a işaret etti. Nesryn o ruk'u sıkça görüyordu. Kuşun yalnız olduğunu, diğerlerinin aksine başına asla bir binicinin gelmediğini fark etmişti. "Binicisi birkaç ay önce öldü. Yemek yerken eli göğsüne gitti ve ölüverdi. Binici yaşlıydı. Fakat ruk..." Sartaq kuşa hüzünle gülümsedi. "O genç, daha dört yaşında yok."

"Binicileri ölenlere ne oluyor?"

"Onları özgür bırakıyoruz. Bazıları vahşi doğaya uçuyor. Bazı-

ları burada kalıyor." Sartaq kollarını kavuşturdu. "O kalanlardan."

"Hiç yeni binicileri oluyor mu?"

"Bazılarının oluyor. O binicileri kabul ederlerse. Seçim ruk'a ait."

Nesryn, Sartaq'ın sesindeki davetkâr tonu fark etti. Prensin teklifini gözlerinden okudu.

Boğazı düğümlendi. "Üç haftamız bitti."

"Öyle."

Nesryn prense döndü. Yüzünü görmek için başını yana eğdi. "Biraz daha zamana ihtiyacımız var."

"Onlara ne söyledin?"

Basit bir soru.

Fakat Nesryn, Chaol'a yazdığı mektupta kendisini nasıl ifade edeceğini saatlerce düşünmüş, sonra mektubu Sartaq'ın en hızlı ulağına teslim etmişti. "Bir üç hafta daha istedim."

Sartaq başını eğip Nesryn'e gözlerini ondan bir an olsun ayırmadan baktı. "Üç hafta içinde çok şey olabilir."

Nesryn omuzlarını ve başını dik tutmak için kendini zorladı. "Öyle de olsa süre bittiğinde Antica'ya dönmem gerek."

Sartaq başını sallasa da gözlerinde hayal kırıklığını andıran bir ifade belirdi. "O halde sanırım kuş yuvasındaki ruk'un bir başka binicinin gelişini beklemesi gerekecek."

Nesryn'in prense uzun süre bakmakta zorlandığı sohbetlerinin bir gün sonrasında, o sabahki uzun uçuş saatlerinde Nesryn gözlerini birkaç kez sırtında Sartaq ve Falkan'ı taşıyan Kadara'ya çevirdi.

Kadara geniş çemberler çizerek aşağıdaki Tavan Dağları'nın tepeleri ve zirveleri arasında nadir bulunan bir ovaya kurulu son kuleyi gözlüyordu. Yazın bu son zamanlarında kule zümrüt yeşili çimlerle ve safir mavisi nehirlerle çevriliydi. Harabe neredeyse bir taş yığınından ibaretti.

Borte, Arcas'ı dişlerinin arasından gelen bir ıslıkla ve dizginlerini çekerek yönlendirdi. Ruk önce yan yatıp sonra düzleşti. Borte yetenekli, Sartaq'tan daha gözüpek bir biniciydi. Bunu da daha çok ruk'unun çok da iri olmamasına ve çevikliğine borçluydu. Klanlar arası yıllık yarışların son üçünü kazanmıştı. Bunlar çeviklik, hız

ve hızlı düşünme yarışmalarıydı.

Nesryn rüzgârda sesini duyurmak için bağırarak "Arcas'ı sen mi seçtin, yoksa o mu seni seçti?" diye sordu.

Borte, ruk'un boynunu sıvazlamak için öne eğildi. "Birbirimizi seçtik. O tüylü başın yuvadan çıktığını gördüğümde karar verilmişti. Herkes bana daha iri bir yavru seçmemi söyledi; annem beni azarladı." Bu son sözleri hüzünle gülümsemesine neden oldu. "Fakat Arcas'ın bana ait olduğunu biliyordum. Onu gördüğüm anda bunu anladım."

Güzel ovaya ve harabeye doğru ilerlerken Nesryn sessizleşti. Güneş ışığı Kadara'nın kanatlarında dans ediyordu.

Borte "Kuş yuvasındaki o ruk'u ara sıra uçuşa çıkarmalısın," dedi. Yumuşak bir iniş için Arcas'ı alçalttı. "Onu bir denemelisin."

"Yakında gideceğim. İkimize de haksızlık olur bu."

"Biliyorum. Yine de bunu yapmalısın belki."

Borte, Fey'lerin gizledikleri tuzakları bulmaya bayılmıştı.

Nesryn bu durumdan memnundu. Çünkü kız tuzakları bulup çıkarmada daha ustaydı.

Borte'yi hayal kırıklığına uğratan ise bu kulenin bir ara çökmesiyle alt katlara erişimin imkânsız hale gelmesiydi. Tepelerinde sadece göğü gören açık bir oda kalmıştı.

Falkan oradan içeri girdi.

Şekil değiştirenin bedeni kaynaşıp küçüldü. Sartaq ürperdiğini gizlemeye çalışmadı. Falkan'ın oturduğu devrik taş blokun üzerinde bir kırkayağın belirmesiyle ikinci kez ürperdi. Kırkayak hemen ayağa kalkıp sayısız bacaklarıyla onlara el salladı.

Nesryn hoşnutsuzca yüzünü buruştururken Borte gülerek kırkayağa aynı şekilde elini salladı.

Falkan devrik taşların arasında sürünmeye, altlarında neler olabileceğini araştırmaya başlamıştı bile.

Borte çık çık ederek Sartaq'a "Neden seni bu kadar rahatsız ettiğini anlamıyorum," dedi. "Bence çok hoş bir şey."

Sartaq kırkayağın dönüşünü beklerken taşlara bakarak "Mesle

onun *ne* olduğu değil," dedi. "Mesele eriyen kemikler, su gibi akan et..." Ürpererek Nesryn'e doğru döndü. "Senin dostun...şekil değiştiren. Seni hiç huzursuz etmedi mi?"

Nesryn basitçe "Hayır," diye yanıt verdi. "İzcilerinizin size rapor verdiği güne kadar onu şekil değiştirirken görmemiştim hiç."

"İmkânsız atış," diye mırıldandı Sartaq. "Demek gerçekten bir şekil değiştirenin hayatını kurtardın."

Nesryn başını salladı. "Adı Lysandra."

Borte, Sartaq'ı dirseğiyle dürttü. "Kuzeye gitmek istemiyor musun kardeşim? Nesryn'in bahsettiği tüm o insanlarla tanışmayı? Şekil değiştirenlerle, ağzından ateş püskürten kraliçelerle, Fey prensleriyle..."

"Senin şu Fey takıntının sağlıksız olabileceğini düşünmeye başlıyorum," diye homurdandı Sartaq.

Borte "Sadece bir iki hançer aldım," diye karşılık verdi.

"Son gözetleme kulesinden öyle çok silah aldın ki zavallı Arcas yerden zor havalandı."

Borte oflayıp "Takas işlerim için," dedi. "Ne zaman insanlarımız kafalarını kuma gömmeyi bırakıp takastan kârlı çıkabileceğimizi anlayacaklar?"

"Falkan'a kanının o kadar ısındığına şaşmamak gerek," dedi Nesryn. Bunun üzerine Borte onun kaburgalarını dirseğiyle dürttü. Nesryn, Borte'yi elleriyle kışkışlayıp kıkırdadı.

Borte ellerini beline götürdü. "İkiniz de şunu bilin ki..."

Sözleri bir çığlıkla yarıda kesildi.

Ses aşağıdaki Falkan'dan gelmemişti.

Dışarıdan, Kadara'dan gelmişti.

Nesryn yayını çekip daha üçü dışarıdaki kırlık alana çıkmadan ileri nişanladı. Fakat oraya vardıklarında çok sayıda ruk ve ciddi yüz ifadeli binicileri gördüler.

Sartaq iç çekti. Omuzları düştü. Fakat Borte ikisinin yanından geçip sunturlu bir küfür savurdu. Kılıcı elindeydi. Bir önceki gözetleme kulesinin silah deposundan aldığı Asterion'da dövülmüş bir kılıçtı bu.

Nesryn'in yaşlarında genç bir adam ruk'undan indi. Ruk öyle koyu kahverengiydi ki neredeyse siyahtı. Adam çalımlı bir yürüyüşle ve yakışıklı yüzünde bir gülümsemeyle onlara yaklaştı. Borte adamın üzerine uzun otların arasında neredeyse ayaklarını yere vura vura, hışımla yürüdü.

Rukhin'ler birliği onlara bakıyordu. Yüzlerinde amirane ve soğuk bir ifadeyle. Hiçbiri Sartaq'ın karşısında eğilmemişti.

Borte "Burada ne halt ediyorsunuz?" diye sordu. Bir eli belinde, genç adamdan temkinli bir mesafe ötede durdu.

Adamın üzerinde Borte gibi deri giysiler vardı. Fakat kolundaki bandın üzerindeki renkler... Berlad. Ziyaret ettikleri kuş yuvalarında onları diğer hepsinden daha soğuk karşılayan klan. Klan binicileri titizlikle eğitilmişlerdi. Mağaraları da son derece temizdi.

Genç adam Borte'ye aldırış etmeden Sartaq'a "Ruk'larınızın tepemizde uçtuğunu gördük," dedi. "Kuş yuvanızdan çok uzaktasınız yüzbaşı."

Dikkatli sorular.

Borte "Çek git Yeran," dedi. "Davetsiz geldin."

Yeran bir kaşını soğuk bir edayla kaldırdı. "Bakıyorum yine viyaklıyorsun."

Borte, Yeran'ın ayaklarının dibine tükürdü. Diğer biniciler gerildi. Borte onlara öfkeli bir bakış atmakla yetindi.

Hepsi gözlerini yere çevirdi.

Arkalarından taşların çıtırtıları geldi. Yeran'ın gözleri parladı. Borte'nin üzerine atılmak için dizlerini büktü. Tam o sırada Falkan harabelerin arasından çıktı.

Kurt şeklinde.

Borte, Yeran'ın kendisine erişemeyeceği bir şekilde çekilip tatlı bir sesle "Yeni evcil hayvanım," dedi.

Yeran bir kıza bir de kurda baktı. Falkan, Nesryn'in yanına oturdu. Nesryn kurdun tüylü kulaklarını kaşımamak için kendisini tutuyordu.

Şekil değiştiren onun bunu yapmasına izin verdi. Hatta başını onun avucuna çevirdi.

Yeran, Sartaq'a "Bugünlerde tuhaf dostlar ediniyorsun yüzbaşı," dedi.

Borte parmaklarını Yeran'ın suratının önünde şaklattı. "Benimle konuşsan olmuyor mu?"

Yeran, Borte'ye hımbılca bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Nihayet işitmeme değecek bir iki lafın var mı yoksa?"

Borte öfkelendi. Fakat Sartaq hafifçe gülümseyip ocak-kız kardeşinin yanına geçti. "Buralarda bazı işlerimiz var. Biraz dinlenmek için durmuştuk. Sizi bu kadar güneye getiren nedir?"

Yeran kemerindeki uzun bıçağın kabzasını kavradı. "Üç yavru kayıp. İzlerini sürsek de hiçbir şey bulamadık."

Nesryn gerildi. O örümceklerin kuş yuvalarında, ruk'ların arasında gezinip sıkıca korunan tüylü yavrulara ulaştıklarını hayal etti. Ya da onların yakınlarında uyuyan insan ailelerine.

"Ne zaman çalındılar?" Sartaq'ın yüzü bir taş kadar sertti.

"İki gün önce." Yeran çenesini ovuşturdu. "Kaçak avcılardan şüphelendik. Fakat ne insan kokusu, ne iz ne de kamp ateşi vardı."

Yukarı bak. Nesryn'in aklına Eidolon Gözetleme Kulesi'ndeki kanla yazılmış uyarı geldi.

Dişlerini sıkmasına bakılırsa aynısı Sartaq'ın aklına da gelmiş olabilirdi.

Sartaq ovanın ötesindeki dağların oluşturduğu duvara işaret edip "Kuş yuvana geri dön yüzbaşı," dedi. Gri kayalar etraflarını saran canlılığa kıyasla çok çıplaktı. Her zaman... Dagul Kayalıkları her zaman çevrelerini izlermiş gibi görünürdü. Beklermiş gibi. "Buradan daha ötede iz sürmeyin."

Bir Sartaq'a bir Borte'ye bakan Yeran'ın kahverengi gözlerinde ihtiyatlı bir ifade belirdi. Sonra gözleri Nesryn ve Falkan'a çevrildi. "*Kharankui.*"

Biniciler huzursuzca kıpırdandılar. Ruk'lar bile ismi işittiklerinde sözcüğü biliyorlarmış gibi kanatlarını kabarttılar.

Fakat Borte herkesin işitebileceği kadar yüksek sesle "Kardeşimi işittiniz," dedi. "Kuş yuvanıza geri dönün."

Yeran, Borte'nin karşısında alaycı bir tavırla reverans yaptı.

"Sen kendi kuş yuvana dön, ben de benimkine Borte."

Borte, Yeran'a dişlerini gösterdi.

Fakat Yeran yapmacıksız, güçlü bir zarafetle ruk'una bindi. Diğerlerine çenesiyle işaret etmesi üzerine biniciler ruk'larını uçurmaya başladılar. Yeran geri kalanlar göğe yükselene dek bekledikten sonra Sartaq'a "*Kharankui* harekete geçmeye başladıysa onları geri püskürtecek bir orduya ihtiyacımız olacak," dedi. "İş işten geçmeden."

Bir rüzgâr Sartaq'ın saç örgüsünü çekiştirip dağlara doğru dalgalandırdı. Nesryn onun yüzünü, Yeran bir ordudan bahsettiğinde Sartaq'ın yüzünde nasıl bir ifade olduğunu görmek isterdi.

Sartaq "Gereği yapılacak," dedi. "Gözünüzü açık tutun. Çocukları ve yavru ruk'ları yanınızdan ayırmayın."

Yeran ciddiyetle başını salladı. Bir komutandan emir alan bir asker. Bir prensten emir alan bir yüzbaşı. Sonra gözlerini Borte'ye çevirdi.

Borte, Yeran'a kaba bir el hareketiyle karşılık verdi.

Yeran, Borte'ye göz kırpıp ıslıkla ruk'unu çağırdı. Ardından göğe yükselmesiyle gerisinde sadece Borte'nin saç örgülerini uçuran güçlü bir esinti bıraktı.

Borte, Yeran'ı izledi. Ta ki yüzbaşı diğer ruk'ların oluşturduğu kümeye süzülene dek. Ardından az önce Yeran'ın ruk'unun dikildiği yere tükürdü. "Pislik," diye tısladı. Dönüp hışımla Nesryn'e ve Falkan'a doğru yürüdü.

Şekil değiştiren dönüştü. İnsan formuna döndüğünde iki yana yalpaladı. Sartaq diğerlerinin toplandığı yere yürürken Falkan "Aşağıda görmeye değer bir şey yok," dedi.

Nesryn, Dagul Kayalıkları'na baktı. "Sanırım farklı bir strateji kurmamızın zamanı geldi," dedi.

Sartaq, Nesryn'in baktığı tarafa baktı. Nesryn'e o kadar yaklaştı ki bedeninin sıcağı Nesryn'in bedenine aktı. Birlikte o dağlar duvarına baktılar. Ötede onları bekleyen şeye.

Falkan sözcükleri dikkatle seçerek Borte'ye "O genç yüzbaşı, Yeran," dedi. "Onu iyi tanıyor gibisin."

Borte kaşlarını çattı. "Nişanlım."

38

Kashin babasını ne başkalarının yanında ne de baş başlarken sıkıştırmaya gönüllü olmasa da onun yerine bunu yapacak biri vardı. Chaol kağanın ticaret toplantısını düzenlediği salonun kapalı kapılarına yaklaşıp Hashim'in, Shen'in ve birlikte antrenman yaptığı diğer iki muhafızın dışarıda nöbet tuttuklarını görünce gülümsemesini gizledi. Shen'e göz kırptı. Muhafızın zırhı bulanık sabah güneşinin ışığı altında parıldıyordu. Shen takma eliyle hızlıca çaldığı kapıyı açtı.

Chaol; Shen'i, Hashim'i ya da diğer muhafızları başını sallayıp da olsa selamlamaya cesaret edemedi. Güneş ışığı altındaki konsey salonundan içeri tekerlekli sandalyesini sürüp kağanı ve üzerlerinde altın sarısı cüppeler olan üç veziri uzun, siyah cilalı ahşaptan bir masada otururken gördüğünde bunu yapamadı.

İçeridekiler ona sessizce baktılar. Fakat Chaol masaya yaklaşmaya devam etti. Başı dikti. Yüzünde hoş, bastırdığı bir gülümseme vardı. "Umarım bölmüyorumdur fakat tartışmamız gereken bir mesele var."

Kağanın dudakları gergin bir çizgiye dönüştü. Üzerinde açık yeşil bir tunik ve koyu renkli bir pantolon vardı. Giysisi üzerine yaşlı kabuğun altında hâlâ yerinde olan savaşçı bedenini belli edecek kadar iyi oturmuştu. "Size toplantı düzenlemek istiyorsanız," dedi – karşısındaki asık suratlı adama başıyla işaret edip– "Baş Vezir'imle

konuşmanız gerektiğini defalarca söylemiştim Lord Westfall."

Chaol masanın karşısında durdu. Ayaklarını esnetip kıpırdattı. Saray muhafızlarıyla yaptığı antrenmanın ardından elinden geldiğince çok bacak egzersizi yapmış, yeniden hareketlenen dizlerinin üzerine *ayakta durarak* ağırlık bindirmişti...

Bu düşünceleri zihninden uzaklaştırdı. Şu anın oturup kalkmakla bir ilgisi yoktu.

Ayakta da olsa, sırtüstü yatıyor da olsa onurlu ve etkili bir konuşma yapabilirdi. Tekerlekli sandalye bir hapishane, onu değersizleştiren bir şey değildi.

Böylece Chaol başını eğip hafifçe gülümsedi. "Affınıza sığınarak, Ulu Kağan, buraya sizinle görüşmeye gelmedim."

Urus gözlerini kırpıştırdı. Hayretini bundan öte belli etmedi. Chaol başını Kashin'in ona tarif ettiği, gök mavisi giysiler içindeki adama doğru eğdi. "Buraya dış ticaret vezirinizle konuşmaya geldim."

Vezir bir kağana, bir Chaol'a baktı. Masumiyetini ilan etmeye hazırlanırmış gibi. Kahverengi gözlerinde meraklı bir bakış belirdi. Fakat konuşmaya cüret edemedi.

Chaol uzun saniyeler boyunca gözlerini kağanın gözlerine dikti.

Kendisine belki de dünyanın en güçlü adamının özel bir toplantısını böldüğünü anımsatmadı. Yabancı bir saray meclisinde bir konuk olduğunu, dostlarının ve hemşerilerinin kaderinin kendisinin orada başaracaklarına bağlı olduğunu da. Sadece kağana öylece gözlerini dikti. Erkek erkeğe, iki savaşçı olarak.

Daha önce bir krala karşı savaşmış ve mücadeleden sağ çıkmıştı.

Kağan nihayet çenesiyle masadaki boş koltuğa işaret etti. Çok misafirperver bir tavrı olmasa da bu kadarı hiç yoktan iyiydi.

Chaol başını sallayıp teşekkür etti. Sonra masaya yaklaştı. Dört adamın gözlerinin içine bakarken nefesini dengeleyip dış ticaret vezirine "Kulağıma Kaptan Rolfe'un donanması için çok sayıda ateş mızrağı sipariş edildiği haberi geldi," dedi. "Siparişlerden biri Aelin Galathynius'un Kafatası Körfezi'ne ulaşmasından önce verilmiş, sonrasında daha da büyük bir sipariş verilmiş."

Kağanın ak kaşları yukarı kalktı. Dış ticaret veziri oturduğu

yerde huzursuzca kıpırdansa da başını salladı. Cahol'un dilinde "Evet," dedi. "Bu doğru."

"Her bir ateş mızrağı ne kadara mal oluyor?"

Vezirler birbirlerine baktılar. Miktarı açıklayan bir başka adam oldu. Chaol'un iç ticaret veziri olduğunu düşündüğü kişi.

Chaol sadece bekledi. Kashin ona dün gece astronomik rakamdan bahsetmişti. Tam da oynadığı kumarın sonuçlanmasını beklediği şekilde, kağanın başı maliyet karşısında hızla vezire çevrildi.

Chaol "Şu an kaçı Rolfe'a yani Terrasen'e gönderiliyor peki?" diye sordu.

Bir rakam daha; Chaol kağanın kendi hesabını yapmasını bekledi. Göz ucuyla baktığında kağanın kaşlarının daha da yukarı kalktığını fark etti.

Baş Vezir kollarını masanın üzerine koydu. "Bizi Aelin Galathynius'un iyi mi yoksa kötü mü niyetleri olduğuna ikna etmeye çalışıyorsunuz Lord Westfall?"

Chaol iğnelemeye aldırış etmedi. Dış ticaret vezirine sadece "Bir sipariş daha vermek istiyorum," dedi. "Aslen Terrasen Kraliçesi'nin siparişini iki katına çıkaracağım."

Sessizlik.

Dış ticaret vezirinin koltuğundan yuvarlanacakmış gibi bir hali vardı.

Fakat Baş Vezir "Hangi parayla?" diyerek dudak büktü.

Chaol adama ağır ağır gülümsedi. "Buraya dört sandık dolusu paha biçilmez hazineyle geldim," dedi. Bir krallığın fidyesi. "Samırım bedeli ödemeye yeter."

Bir kez daha mutlak bir sessizlik oldu.

Ta ki kağan dış ticaret vezirine "Bedeli karşılayacak mı?" diye sorana dek.

"Hazinenin değerlendirilip tartılması gerek."

"Şu an o iş yapılmakta," dedi Chaol. Sandalyesine yaslandı. "Bugün öğleden sonra rakamı öğreneceksiniz."

Bir süre daha sessizlik oldu. Sonra kağan dış ticaret vezirine Halha dilinde bir şeyler mırıldandı. Vezir evraklarını toparlayıp

Chaol'a temkinli bir bakış attıktan sonra telaşla odadan çıktı. Kağandan baş vezire ve iç ticaret vezirine sert bir söz geldi. İki adam salondan ayrıldılar; Baş Vezir gitmeden önce Chaol'a bakıp soğuk bir tavırla dudak büktü.

Kağanla yalnız kalan Chaol sessizce bekledi.

Urus koltuğundan kalkıp çiçekli, gölgelik bir bahçeye bakan, pencerelerle kaplı duvara yürüdü. "Benimle görüşmek için bunu kullandığınıza göre çok zeki olmalısınız."

Chaol "Gerçekleri söyledim," dedi. "Dış ticaret vezirinizle meseleyi tartışmak istedim. Ordularınız bize katılacak olmasa da sizden silah satın almamıza karşı çıkabilecek birileri olduğunu sanmıyorum."

"Ve hiç şüphesiz bunların amacı, sizin tarafınız kaynaklarımızdan faydalanmak istediği sürece bu savaşın ne kadar kazançlı olduğunu fark etmemi sağlamaktı."

Chaol sessiz kaldı.

Kağan gözlerini bahçeden çevirdi. Güneş ışığı saçlarını parlatıyordu. "Bu savaşa girmek için manipüle edilmek hiç hoşuma gitmiyor Lord Westfall."

Chaol gözlerini kağanın yüzüne diktiği gözlerinden ayırmadı. Tekerlekli sandalyesinin kolçaklarına yapışsa da.

Kağan sessizce "Daha savaşın ne olduğunu bile bilmiyorsunuz."

Chaol dişlerini sıktı. "Sanırım öğrenmek üzereyim, değil mi?"

Kağan gülümsemedi. "Sadece muharabelerden, levazımdan ve stratejiden ibaret değildir. Savaş bir ordunun düşmanlarına karşı mutlak bir şekilde tek vücut olmasıdır." Chaol'u uzunca bir süre süzdü. "İşte karşınızdaki bu... Morath'in ilerleyen, sağlam cephesi. Sizi toza çevirme kararlılıkları."

"Bunu iyi biliyorum."

"Biliyor musunuz? Morath'in size ne yaptığının farkında mısınız? İnşa ediyor, planlıyor ve saldırıya geçiyorlar. Siz ise onlara güçbela ayak uyduruyorsunuz. Oyunu Perrington'ın kurallarına göre oynuyorsunuz. Bu yüzden de kaybedeceksiniz."

Chaol'un midesi altüst oldu. "Hâlâ kazanabiliriz."

Kağan başını bir kez iki yana salladı. "Bunu yapmak için zaferiniz eksiksiz olmalı. Tüm direnişi ezmelisiniz."

Chaol bacaklarında bir kaşıntı hissetti. Ayaklarını güçlükle kımıldattı. *Kalkın*, diye buyurdu onlara. *Kalkın.*

Ayaklarını aşağı uzattı. Kasları bu harekete isyan etti.

Bacaklarına söz geçiremeyen Chaol "Bu yüzden," diye hırıldadı, "bize yardım etmeleri için ordularınıza ihtiyacımız var."

Kağan, Chaol'un zorlanan ayaklarına baktı. Onun bedeni içindeki mücadeleyi görebiliyormuş gibi. "Ormandaki nadir bir geyik gibi peşime düşülmesinden hoşlanmam. Size beklemenizi söylemiştim; kızım için tuttuğum yasa saygı göstermenizi..."

"Ya size kızınızın cinayete kurban gitmiş olabileceğini söylesem?"

Sessizlik. Korkunç, boş bir sessizlik iki adamın arasına çöktü.

Chaol öfkeyle "Ya size Perrington'ın burada olabileceğini, şimdiden *peşinize* düşmüş olabileceğini, sizi tüm bunların içine çekmek ya da büsbütün uzaklaştırmak için manipüle ediyor olabileceğini söylesem?"

Kağanın yüzü gerildi. Chaol kağanın öfkeli tepkisine hazırladı. Belki de kemerindeki uzun, mücevherli bıçağı çekip göğsüne saplamasına. Fakat kağan sadece "Çekilebilirsin," dedi.

Muhafızlar konuşulan her kelimeyi dinlemiş gibi kapılar aralandı. Hashim yüzünde ciddi bir ifadeyle Chaol'un duvara doğru gelmesi için ona el etti.

Chaol hareket etmedi. Arkasından ayak sesleri yaklaştı. Onu oradan alıp götürecek kişinin ayak sesleri.

Chaol ayaklarını sandalyesinin ayaklıklarına yasladı. İterek, kendini zorlayarak, dişlerini sıkarak. *Kolaysa beni çıkarın buradan, kolaysa sürükleyip götürün...*

Chaol kağana "Buraya sadece kendimi değil, bu dünyanın *tüm* halklarını kurtarmaya geldim," diye gürledi.

Biri –Shen– sandalyesinin tutamaçlarını kavrayıp onu döndürmeye başladı.

Chaol döndü. Muhafıza dişlerini gösterdi. *"Dokunma ona."*

Fakat Shen tutamaçları bırakmadı. Her ne kadar gözlerinde özür

dileyen bir bakış olsa da. Biliyordu... Chaol sandalyesine kendisi istemeden dokunulmasını, itilmesini nasıl karşıladığını muhafızın bildiğini fark etti. Tıpkı Shen'in kağanın onu odadan çıkarması emrine karşı gelmesinin Shen için ne anlama geleceğini Chaol'un bildiği gibi.

Böylece Chaol gözlerini kağana dikti. "Şehriniz bugüne dek gördüklerimin en muhteşemi, imparatorluğunuz diğer imparatorluklar için bir ölçüt. Morath gelip buraları yakıp yaktığında hepimiz ölü olursak size kim arka çıkacak?"

Kağanın gözleri kömür taneleri gibi yanıyordu.

Shen, Chaol'un tekerlekli sandalyesini kapıya doğru itmeye devam etti.

Muhafızı itmeye çabalayan Chaol'un kolları titriyordu; ayağa kalkmaya çalışırken bacakları titriyordu. Chaol omzunun üzerinden bakıp "Çizginin yanlış tarafında çok uzun süre kaldım ve bu bana *her şeyime* mal oldu. Siz de aynı hataları yapmayın..."

"Kağana ne yapması gerektiğini söyleyebileceğini zannetme," dedi Urus. Gözleri şimdi iki buz parçası gibi soğuk bakıyordu. Çenesiyle kapının kenarında huzursuzca kıpırdanan muhafızlara işaret etti. "Lord Westfall'a süitine kadar eşlik edin. Bir daha da toplantılarıma katılmasına izin vermeyin."

Sakin, soğuk sözlerin ardında tehdit yatıyordu. Urus'un sesini yükseltmesine gerek yoktu; ceza tehdidi muhafızlar tarafından gayet iyi anlaşılmıştı.

Chaol tekerlekli sandalyesini ittikçe itti. Doğrulmaya, birazcık olsun oturduğu yerden kalkmaya çalışırken kolları zorlanıyordu.

Fakat sonra Shen, Chaol'un sandalyesini kapılardan, ışıltılı parlak koridorlardan geçirdi.

Buna rağmen Chaol'un bedeni itaat etmiyor, yanıt vermiyordu.

Kağanın konsey salonunun kapısı Chaol'un her kemiği ve kasında hissettiği yumuşak bir *çıt* sesiyle kapandı. Bu ses kağanın sözlerinden daha kahrediciydi.

Yrene önceki gece Chaol'u düşünceleriyle baş başa bırakmıştı.

Sonra hızla Torre'nin yolunu tutmuştu. Karar vermişti. Hasar'a...

Ah, prensesi etkilemek umurunda bile değildi. Prensesi o kahrolası vahaya nasıl davet edeceğini zihninde şekillendirmişti bile.

Fakat anlaşılan eğitim ringinde muhafızlarla geçen bir sabah bile Chaol'un öfkesini yatıştırmamıştı. Yrene, Kadja'yı bir başka gereksiz ayak işine gönderip –*sicim, keçi sütü ve zeytinyağı*– nihayet oturma odasında bekleyen Chaol'un üzerinde çalışmaya hazırlanırken Chaol hâlâ burnundan soluyordu.

Yaz sonu son derece sıcak geçiyordu. Sonbaharın vahşi rüzgârları turkuvaz körfezin sularını dövmeye başlamıştı. Antica'da hava hep ılık da olsa Dar Deniz Yulemas ve Beltane arasında çalkantılı ve zorlu bir hal almıştı. Bir donanma güney kıtasından daha önce yola çıkmadıysa... Eh... Yrene dün geceden sonra o geminin artık denize açılamayacağını düşünüyordu.

Her zamanki altın sarısı kanepelerinde otururlarken Chaol onu kaçamak bir bakışla bile karşılamadı. Ciddi gülümsemesi bile yüzünden eksikti. Gözlerinin altındaki morluklar ise... Yrene'in aklından ona planından bahsetme fikri çıkıverdi. "Bütün gece ayakta mıydın?" diye sordu.

"Zaman zaman," dedi Chaol. Alçak sesle.

Yrene kanepeye yaklaşsa da oturmadı. Bunun yerine sadece kollarını karnında kavuşturup Chaol'u izledi. "Belki de kağan konuyu biraz düşünür. Çocuklarının ne planlar peşinde olduğunun farkında. Onun gibi zeki biri Arghun ve Hasar'ın –bir kereliğine de olsa– birlikte çalıştıklarını gördüğünde bundan mutlaka kuşkulanacaktır."

"Kağanı o kadar iyi mi tanıyorsun?" Soğuk, iğneli bir soru.

"Hayır. Fakat burada senden çok daha uzun süre yaşadım."

Chaol'un kahverengi gözleri parladı. "Benim harcayacak, onların oyunlarını oynayacak yıllarım yok."

Anlaşılan Yrene'in vardı.

Yrene öfkesini bastırdı. "Eh, kara kara düşünmek hiçbir şeyi çözmez."

Chaol'un burun delikleri şişti. "Öyle."

Yrene haftalardır Chaol'u bu halde görmemişti.

Şimdiden çok uzun zaman mı geçmişti? İki hafta sonra Yrene'in doğum günü vardı. Yrene'in beklemediği kadar erkendi bu.

Şimdi bundan ya da kurguladığı plandan bahsetmenin zamanı değildi. Yersiz olurdu. O kadar sorunla kuşatılmışlarken gerçekten yersiz olurdu bu. Chaol'un üzerinde onca yük varken. O an Yrene'in o omuzlara bindirdiği hayal kırıklığı ve ümitsizlik varken.

"Neler olduğunu söyle bana." Dün gece ayrıldıklarından beri bir şeyler...bir şeyler değişmişti.

Yrene'in yanıtı keskin bir bakış oldu. Chaol'un çenesi kasılırken Yrene kendisini ondan gelecek olumsuz cevaba hazırladı.

Fakat Chaol "Bu sabah kağanı görmeye gittim," dedi.

"Görüşebildin mi?"

"Pek sayılmaz." Chaol'un dudakları gerildi.

"Ne oldu?" Yrene bir elini kanepenin kolçağının üzerine koydu.

"Beni odadan attırdı." Soğuk, hissiz sözcükler. "Muhafızları atlatmaya bile çalışamadım. Kendimi ona dinletmeye bile çalışamadım."

"Ayakta durabiliyor olsaydın da seni dışarı atarlardı." Muhtemelen canını da yakarak.

Chaol, Yrene'e öfkeli bir bakış attı. "Onlarla kavga etmek istemedim. Ona *yalvarmak* istedim. Bunu yapmak için dizlerimin üzerine bile çökemedim."

Chaol bahçe penceresine bakarken Yrene'in kalbi sıkıştı. Chaol'un yüzünde keder ve korku vardı. "Şimdiden epey ilerleme kaydettin," dedi Yrene.

Chaol sessizce "Yeniden adamlarımın yanında çarpışabilmek istiyorum," dedi. "Onların yanında ölmek."

Chaol'un sözleri Yrene'in içine buz gibi bir korku saldı. Fakat Yrene gergince "At üstünde de yapabilirsin bunu," dedi.

Chaol "Omuz omuza yapmak istiyorum" diye hırıldadı. "Bir savaş alanında çamurun içinde savaşmak istiyorum."

Yrene'in ağzından "Sırf gidip başka bir yerde ölmek için mi burada iyileşmek istiyorsun?" sözleri çıkıverdi.

"Evet."

Soğuk, sert bir yanıt. Yüzü de hislerinin aynasıydı.

Chaol'un içinde bir fırtına kopuyordu... Yrene de kaydettikleri ilerlemenin o fırtınayla mahvolmasına izin vermeyecekti.

Ayrıca memleketlerinde savaş gerçek anlamda başlıyordu. Chaol'un kendi hakkındaki dilekleri ne olursa olsun zamanı –*ikisinin zamanı*– kalmamıştı. Yrene'in Fenharrow'daki halkının zamanı kalmamıştı.

Bu yüzden Yrene ona yaklaştı; onu omzunun altından kavrayıp "O halde ayağa kalk," dedi.

Chaol berbat bir ruh hali içindeydi. Bunun farkındaydı da.

Düşündükçe prensin ve prensesin dün gece onunla nasıl oynadıklarını, onu nasıl oyuncak yerine koyduklarını daha kolay anlıyordu... Aelin'ın *ne* hamle yaptığının önemi yoktu. Her ne yaptıysa bu yaptıkları aleyhine işleyecekti. Chaol'un da. Aelin yardıma muhtaç kraliçeyi oynasa onun zayıf ve güven vermeyen bir müttefik olduğunu söyleyeceklerdi. Kazanmanın imkânsız olduğunu.

Kağanla görüşme tam bir çılgınlık olmuştu. Belki Kashin de Chaol'a oyun oynamıştı. Zira kağan daha önceleri Chaol'u dinlemek istiyorsa da artık bunu kesinlikle yapmayacaktı. Nesryn, Sartaq'ın rukhin'leriyle geri dönse de... Dünkü mesajında sözcükler dikkatle seçilmişti.

Rukhin'ler usta okçular. Yeteneklerimi de ilginç buluyorlar. Onlara ders vermeye devam etmek istiyorum. Onlardan yeni şeyler öğrenmeye de. Burada özgürce uçuyorlar. Üç hafta sonra görüşürüz.

Chaol sondan bir önceki cümle hakkında ne düşünsün bilemiyordu. Kendisine bir hakaret miydi bu? Yoksa kağanları onlara izin vermese de rukhin'lerin ve Sartaq'ın ona itaatsizlik edebileceklerine dair şifreli bir mesaj mıydı bu? Sartaq onlara yardım etmek uğruna ihaneti göze alacak mıydı? Chaol mesajı yakmadan edememişti.

Özgürce uçmak. Chaol o tür bir hissi hiç yaşamamıştı. Hiçbir

zaman keşfedemeyecekti de. Yrene'le geçen haftalar, şehirde yıldızlar altında yemek yemek, onunla her konuda konuşmak... Belki o zamanlarda bu hisse yaklaşmıştı. Fakat bunlar da onu bekleyen geleceği değiştirmiyordu.

Hayır... Bu savaşta hâlâ çok yalnızlardı. Chaol daha uzun süre oyalandıkça da arkadaşları çatışırken, harekete geçmişken...

Chaol hâlâ buradaydı. Bu tekerlekli sandalyede. Ordusuz, müttefiksiz.

"Ayağa kalk."

Chaol yüzünü komutunu yineleyen Yrene'e ağır ağır çevirdi. Bir el onu omzunun altından kavradı. Yüzünde öfkeli bir meydan okuma vardı.

Chaol gözlerini kırpıştırarak ona baktı. "Ne?" Bir soru da sayılmazdı bu.

"Ayağa kalk." Yrene'in dudakları gerildi. "Bu savaşta ölmeyi o kadar istiyorsan *ayağa kalk*."

Yrene de çok iyi bir ruh hali içinde değildi. *Güzel.* Chaol'un canı kavga çekiyordu zaten. Muhafızlarla arasındaki çatışma tanrılar lanetleyesice tekerlekli sandalyesi yüzünden tatmin edici olmamıştı. Fakat Yrene..

Chaol bu son haftalarda ona dokunmaktan kaçınmıştı. Yrene'in onunla istemsizce de olsa temasa geçtiği anlarda, başını onun başına çok yaklaştırdığı ve Chaol'un elinden onun dudaklarını izlemekten başka hiçbir şey gelmediği anlarda Chaol, Yrene'le arasına mesafe koymuştu.

Yine de dün gece akşam yemeğinde Hasar, Nesryn'in dönüşü konusunda ona sataştığında Chaol, Yrene'in yaşadığı gerilimi fark etmişti. Gizlemekte son derece zorlandığı hayal kırıklığını, sonrasında Nesryn'in gezisinin uzayacağını öğrendiğinde yaşadığı rahatlamayı.

Chaol katıksız bir pislikti. Kağanı bu savaşta kıçlarını kurtarmaya ikna edebilse de... Buradan ayrılıp gidecekti. Eli boş ya da yanında bir orduyla da olsa buradan gidecekti. Yrene'in kıtalarına dönmeyi planlamasına karşın Chaol onu bir daha ne zaman göreceğinden emin değildi. Hatta bir daha görüp görmeyeceğinden bile.

Hiçbiri savaştan sağ çıkmayabilirdi de zaten.

Ve bu tek görev; dostlarının, Dorian'ın ona verdikleri bu tek görev...

Chaol aldığı görevi başaramamıştı.

Göğüs gerdiği onca şeye, öğrendiği onca şeye karşın... Bunlar yetmemişti.

Chaol bacaklarına imalı bir bakış attı. *"Nasıl?"* Chaol'un hayal bile edemeyeceği kadar büyük bir ilerleme kaydetmişlerse de...

Yrene şimdi Chaol'un omzunu canını acıtacak kadar sıkı tutuyordu. "Kendin söyledin; iki yılın yok. Seni artık ayakta durabileceğin kadar tedavi ettim. Bu yüzden kalk ayağa." Yrene, Chaol'u çekiştirecek kadar ileri gitti.

Chaol indirdiği kaşlarının altından gözlerini Yrene'e dikti. Öfkesinin dizginlerini hafifçe saldı. "Bırak beni."

"Yoksa ne yaparsın?" *Vay,* Yrene gerçekten kızmıştı.

"Casusların kraliyet ailesine ne tür bilgiler yetiştireceğini kim bilir?" Soğuk, sert sözcükler.

Yrene'in dudakları gerildi. "Onların raporlarından korkmamı gerektirecek bir sebep yok."

"Öyle mi? Parmaklarını şaklatıp Kashin'i buraya çağırdığında ayrıcalıklarından şikâyet edermiş gibi bir halin yoktu. Belki de ipini çekiştirip durmandan sıkılır."

"Saçmalıyorsun ve bunun farkındasın." Yrene, Chaol'un omzunu çekiştirdi. "Ayağa kalk."

Chaol, Yrene'in komutuna itaat etmedi. "Demek bir prens sana yeterli gelmiyor da bir lordun evlatlıktan reddettiği oğlu geliyor, öyle mi?"

Chaol bu düşüncesini daha önce hiç dillendirmemişti. Kendisine bile.

"Hasar ve Arghun sana karşı üstünlük sağladılar diye, kağan seni hâlâ dinlemiyor diye *benimle* kavga etmene gerek yok." Yrene dişlerini gösterdi. "Şimdi, madem savaşa gitmeye o kadar heveslisin, ayağa kalk."

Chaol omzunu Yrene'in elinden kurtardı. "Soruya yanıt vermedin."

"Yanıt vereceğim." Yrene, Chaol'un omzunu tekrar tutmayıp

kendisinden neredeyse iki misli daha ağır Chaol'u kaldıracakmış gibi kolunu onun bedeninin altına soktu.

Chaol dişlerini gıcırdattı. Yrene'in sakatlanması riskine karşı bir kez daha onun kolunu silkeledi. Sonra ayaklarını yere bastı. Elleriyle tekerlekli sandalyenin kolçağından kuvvet alıp bedenini elinden geldiğince ileri itti. "Ve?"

Chaol dizlerini ve dizden aşağısını hareket ettirebiliyordu. Son haftada bacaklarında ara sıra karıncalanmalar hissetmişse de...

"Nasıl ayağa kalkılacağını hatırlıyorsun, değil mi?"

Chaol ona "Nesryn'in birkaç hafta daha gecikeceğini söylediğimde neden öyle rahatladın?" diye sordu.

Yrene'in çilli teni kızarsa da bir kez daha Chaol'a uzanıp iki eliyle onun koluna girdi. "İlerlemende dikkatini dağıtacak bir etken olmasını istemedim."

"Yalancı." Yrene, Chaol'u çekiştirirken kokusu onu sardı. Chaol'un kollarından destek alarak kendisini itmesiyle tekerlekli sandalye gıcırdadı.

Yrene savunmadan saldırıya geçti. Bir yılan gibi kıvrakça. "Bence asıl *sen* rahatladın," dedi öfkeyle. Chaol, Yrene'in sıcak nefesini kulağında hissetti. "Bence onun orada kalışına *sen* sevindin. Böylece onunla aranda onurlu bir bağ varmış gibi davranabilecek, bunu bir duvar olarak kullanabilecektin. Böylece benimle buradayken onun seni izlemesi gerekmeyecek, onun senin için ne anlam ifade ettiğini *düşünmene* gerek kalmayacaktı. O uzaktayken bir hatıra, uzak bir ideal. Fakat o buradayken, ona baktığında ne *görüyorsun*? Ne *hissediyorsun*?"

"Onu yatağıma alıyordum. Herhalde onunla ilgili hislerim hakkında bir fikir veriyordur bu."

Chaol ağzından çıkan sözlerden nefret etti. Fakat o sözlerdeki öfkeye ve keskinliğe rağmen...bu onu rahatlatmıştı da.

Yrene'in nefesi kesilse de geri adım atmadı. "Evet, onu yatağına alıyordun. Fakat bence muhtemelen onu sırf kafanı dağıtmak için kullanıyordun ve o da bundan bıkmıştı. Belki teselli ikramiyesi olmaktan da."

Chaol'un kolları gerildi. Bedenini gitgide yukarı iterken tekerlekli sandalye sağa sola yalpaladı. Ne olurdu öfkeyle Yrene'in yüzüne bakabilecek kadar ayakta durabilseydi? "Neden bahsettiğini bilmiyorsun." Yrene, Aelin'dan bahsetmemişti; dün geceki akşam yemeğinden sonra onun hakkında hiç soru sormamıştı. Ta ki...

"Dorian'ı mı seçti? Kraliçe. İkinizin de geçmişinize bakılırsa midesi sizi nasıl kaldırmış bilmiyorum. Hele krallığınızın onun krallığına yaptıkları düşünüldüğünde."

Chaol ağırlığını ayaklarına vermeye başladığında, belkemiğini ağırlığını desteklemesi için zorlarken bir uğultu kulaklarına doldu. Yrene "O gece, partide bunu hiç de dert etmiyordun," dedi. "Neredeyse bana yalvarıyordun." Chaol kendi ağzından çıkan sözlere şaşıyordu.

Yrene'in tırnakları Chaol'un sırtına gömüldü. "Afyonun etkisi altında kimlerin gözüne hoş göründüğüne şaşarsın. Kendini kimlerle düşüp kalkar halde bulduğuna şaşarsın."

"Doğru. Bir Adarlan'lıyla. Bir yemin bozanla, sadakatsiz bir hainle. Ben buyum, öyle değil mi?"

"Bilemem... Bu konuda nadiren konuşuyorsun."

"Ve sen bu konuda çok başarılısın herhalde?"

"Mesele benimle değil, seninle ilgili."

"Fakat Baş Şifacı'n seninle aynı fikirde olmayacak ki tedavimi sana vermiş. Senin o kulede ne kadar tepelere tırmanırsan tırman hâlâ o Fenharrow'lu kız olduğunu görmüş çünkü." Chaol bir kahkaha attı. Soğuk, buruk. "Senin kadar çok şeyini kaybeden bir başka kadın tanıdım. Peki o kayıplarının acısıyla nasıl baş etti, biliyor musun?" Chaol sözcüklerin ağzından dökülüvermesine güçlükle engel oluyor, kafasının içindeki uğultu yüzünden güçbela düşünebiliyordu. "Kayıplarının sorumlusu olan kişilerin peşine düşüp onları *ortadan kaldırdı*. Ya *sen* geçen onca yılda ne yaptın?"

Chaol sözlerinin hedefi bulduğunu hissetti.

Yrene'in bedeninin yere düşen bir yaprak gibi kımıltısız kalışını.

Tam da bedenini doğrultup, ağırlığını yayıp dizlerini büktüğü ve kendisini ayakta bulduğu anda.

Çok ileri gitmişti. Söylediklerine bir kez olsun inanmamış, bunları aklına bile getirmemişti.

Söz konusu Yrene olduğunda bunu yapmazdı.

Yrene'in göğsü sığ bir nefesle yükselip Chaol'un göğsüne değdi. Hayretle Chaol'a bakan Yrene'in ağzı kapandı. Chaol onun bu hareketinde bir duvarın yükselip ikisinin arasına girdiğini fark etti.

Bir daha asla. Chaol'un sözlerinden ötürü Yrene onu asla affetmeyecek, ona gülümsemeyecekti.

Asla unutmayacaktı. Chaol ayağa kalksa da kalkmasa da.

Chaol hırıltılı bir sesle "Yrene," dedi. Fakat Yrene kollarını ondan ayırıp bir adım geriledi. Başını iki yana salladı. Chaol'u ayakta durur halde bıraktı... Tek başına. Tek başına ve ortada. Yrene bir adım daha gerilerken güneş ışığı gözlerini çevreleyen gümüşi damlalara takıldı.

Bu görüntü Chaol'un göğsüne bir yumruk gibi indi.

Chaol bir elini göğsünün üzerine koydu. Orada açılan boşluğu hissedebiliyormuş gibi. Bacakları yalpalarken. "Ben bu tür şeylerin bahsini bile açmaması gereken bir *hiç kimseyim*. Ben bir *hiçim* ve kendimden..."

Yrene soğuk bir sesle "Krallarla savaşıp şatoları paramparça etmemiş olabilirim," dedi. Gerilemeye devam ederken sesi titriyordu. "Fakat Baş Şifacı'nın bir numaralı vârisiyim. Bunu çabalayarak, sıkıntılar çekerek ve fedakârlık ederek elde ettim. Şu anda ayakta duruyorsan sebebi budur. Bazı insanlar *hayattaysalar* sebebi budur. Kılıcını sallayan bir savaşçı olmayabilirim, sizin görkemli öykülerinizi hak edecek biri olmayabilirim. Fakat ben hayatları *kurtarıyorum*, onlara son vermiyorum."

"Biliyorum," dedi Chaol. Dengesi bozuk da olsa sandalyesinin kolçaklarını tutma isteğiyle mücadele etti. "Yrene, *biliyorum*." Çok ileri gitmişti. Chaol çok ileri gitmiş ve ömrünce hiç o anki kadar kendisinden nefret etmemişti. Yrene'i tartışmaya itmek istemesi, tanrılar lanetleyesice bir *aptal* gibi davranması. Aslında Yrene hakkında değil, kendisi hakkında konuşmuştu...

Yrene bir adım daha geriledi.

"Lütfen," dedi Chaol.

Fakat Yrene kapıya yönelmişti bile. O giderse...

Chaol onların gitmesine izin vermişti. Kendisi de başını alıp gitmişti. Aelin'ın, Dorian'ın, Nesryn'in çekip gitmelerine izin vermiş, peşlerinden gitmemişti.

Fakat o kadın kapıya doğru geriliyor, gözyaşlarını dizginlemeye çalışıyordu... Sebebi Chaol'un ona verdiği acı olan, Chaol'un üzerine çekmeyi sonuna kadar hak ettiği öfke olan gözyaşları...

Yrene kapı tokmağına uzandı. Eli tokmağı üstünkörü yokladı.

Ve o giderse, Chaol onun çıkıp gitmesine izin verirse...

Yrene tokmağı çevirdi.

Chaol ona doğru bir adım attı.

39

Chaol düşünmedi.

O denli yüksekte oluşuna şaşmadı. Bedeninin ağırlığına, her dengesiz adımında bir o yana bir bu yana savruluşuna da.

O an sadece Yrene, onun tokmağın üzerindeki eli, o öfkeli ve güzel gözlerindeki yaşlar vardı. Chaol'un gördüğü en güzel gözler.

Chaol'un ona doğru bir adım atmasıyla o gözler kocaman açıldı.

Chaol yalpaladı. Fakat bir adım daha atabildi.

Yrene ona doğru sendeledi. Chaol'u tepeden tırnağa süzdü. Bir elini kaldırıp ağzına götürdü. Birkaç metre ötede durdu.

Chaol, Yrene'in kendisine kıyasla ne denli ufak tefek olduğunu o an ilk kez fark ediyordu. Onun ne denli narin olduğunu.

Dünyanın bu şekilde nasıl göründüğünü, *tadının* nasıl olduğunu.

"Gitme," diye fısıldadı Chaol. "Özür dilerim."

Yrene bir kez daha onu süzdü. Ayaklarından yüzüne kadar. Başını geri attığında gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü

Chaol bir kez daha "Özür dilerim," dedi.

Yrene yine konuşmadı. Gözlerinden yaşlar öylece akmaya devam etti.

Chaol boğuk sesle "Sözlerimin hiçbiri samimi değildi," dedi. Dizleri sızlamaya, bağları çözülmeye, bacakları titremeye başlamıştı. "Kavga arıyordum ve sözlerimin hiçbirinde samimi değildim Yrene. Hiçbirinde. Üzgünüm."

"Yine de söylediklerinin bir kısmı içinde yer etmiş olmalı," diye fısıldadı Yrene.

Chaol başını iki yana salladı. Bu hareketi yalpalamasına neden oldu. Dengede kalabilmek için bir koltuğun sırtına tutundu. "Sözlerim kendimeydi. Senin yaptıkların, hâlâ yapmak istediklerinse, Yrene... Bu senin eserin... İhtişam ve hırsı için değil, doğru olduğunu düşündüğün için yaptığın tüm bu şeyler... Cesaretin, zekân, eksilmeyen iraden... Bunları ifade edecek sözcükleri bulamıyorum Yrene."

Yrene'in yüz ifadesi değişmedi.

"Lütfen Yrene."

Chaol ona doğru uzandı. Yalpalamayı, dengesiz bir adımı göze alarak.

Yrene bir adım geriledi.

Chaol'un parmakları boşluğu avuçladı.

Dişlerini sıkan Chaol ayakta kalabilmek için mücadele etti. Bedeni sağa sola sallanıyor, ona yabancı geliyordu.

"Belki de benim gibi kendi halinde, acınası, küçük insanlarla kendini özdeşleştirmek sana kendini daha iyi hissettiriyordur."

"Ben asla..." Chaol dişlerini gıcırdattı. Yrene'e doğru bir adım daha attı. Ona dokunmaya, elini eline alıp sıkmaya ihtiyacı vardı. Sırf ona öyle biri olmadığını, öyle düşünmediğini *göstermek* için. Chaol sola yalpaladı. Bir elini dengesini toplamak için uzatırken "Biliyorsun, sözlerimde samimi değildim," dedi.

Yrene geriledi. Chaol'un kendisine ulaşamayacağı kadar. "Biliyor muyum?"

Chaol kendisini bir adım daha atmaya zorladı. Sonra bir adım daha.

Her defasında Yrene ondan kaçtı.

"Biliyorsun, kahrolası," diye gürledi Chaol. Bacaklarını bir titrek adım daha atmaya zorladı.

Yrene ondan kaçtı.

Chaol durup gözlerini kırpıştırdı.

Yrene'in gözlerindeki ışığı, tonu okudu.

Cadı onu yürümesi için oyuna getiriyordu. Fark ettirmeden onu hareket etmeye zorluyordu. Kendisini takip etmeye.

Yrene durdu. Gözlerini Chaol'un gözlerine dikti. *Anlaman uzun sürdü,* der gibi. Yrene'in dudaklarında küçük bir gülümseme yeşerdi.

Chaol ayakta duruyordu... Yürüyordu.

Yürüyordu. Ve karşısındaki bu kadın...

Chaol bir adım daha attı.

Yrene geriledi.

Bir av değil, bir dans.

Chaol gözlerini Yrene'in gözlerinden ayırmadan sendeleyerek bir adım, sonra bir adım daha attı. Bedeni sızlıyor, titriyordu. Fakat kendisini zorladı. Yrene'e doğru giden her santim için mücadele etti. Her adımı geri geri yürüyen Yrene'i duvara daha da yaklaştırıyordu.

Yrene kısa nefesler alıyordu. Chaol onu odanın diğer ucuna doğru izlerken kendisine adımlar attıran Yrene'in altın rengi gözleri kocaman açılmıştı.

Ta ki Yrene'in sırtı duvara değene kadar. Duvardaki şamdan tıkırdadı. Yrene nerede olduğuna şaşırmış gibiydi.

Chaol hemen onun üzerine çöktü.

Bir eliyle duvardan destek alan Chaol'un avucunun altındaki, bacakları titreyip sırtı gerilirken dik durmak için ağırlığını verdiği duvar kâğıdı pürüzsüzdü.

Bacakları, sırtı, bunlar daha önemsiz meselelerdi şimdi.

Chaol'un diğer eli...

Yrene'in gözleri hâlâ Chaol yüzünden akan gözyaşlarıyla parlıyordu.

Yrene'in yanağında bir gözyaşı damlası kalakalmıştı.

Chaol damlayı parmağıyla sildi. Bir diğer parmağı Yrene'in çenesini alttan kavradı.

Chaol anlamıyordu. Hayatını bu denli tersyüz eden Yrene'in nasıl bu kadar narin ve ufak tefek olabileceğini. O ellerle ve ruhuyla mucizeler yaratıyordu. Dağları ve denizleri aşan bu kadın.

Yrene titriyordu. Başını kaldırıp Chaol'a bakarken titremesinin nedeni korku değildi.

Ancak Yrene elini Chaol'un göğsünün üzerine onu itmek için değil, göğsündeki gümbür gümbür atan kalbi hissetmek için koyduğunda Chaol başını eğip onu öptü.

Chaol ayakta duruyordu. *Yürüyordu.*

Ve Yrene onu öpüyordu.

Yrene güçlükle nefes alıyordu. Chaol'un dudakları dudaklarına kenetlenmişken içi içine sığmıyordu.

Uyanmak, doğmak ya da gökten düşmek gibi bir histi bu. Bir yanıt, bir şarkıydı ve Yrene yeterince hızlı düşünemiyor ya da hissedemiyordu.

Yrene'in elleri Chaol'un gömleğini kavradı. Parmakları kumaşı avuçlayıp Chaol'u kendisine daha çok yaklaştırdı.

Chaol'un dudakları sabırlı, acelesiz hareketlerle onun dudaklarını okşadı; teninin izini sürermiş gibi. Dudakları Yrene'in alt dudağına sürtündüğünde ise... Yrene ağzını Chaol'a açtı.

Chaol, Yrene'in üzerine abanıp onu duvara daha da yasladı. Yrene duvar süslemelerinin omurgasına gömüldüğünü, sırtındaki duvar kâğıdının pürüzsüzlüğünü hissetti.

Yrene inledi. Kimlerin onu işittiği, kimlerin kulak kesildiği umurunda değildi. Hepsinin canı cehennemeydi. Yrene yanıyor, ışık saçıyordu...

Chaol bir elini Yrene'in çenesine götürdü. Yrene'in ağzına daha da hâkim olabilmek için onun yüzünü çevirdi. Yrene geriye kaykılıp sessizce ona yalvardı, ondan kendisini...

Yrene, Chaol'un sözlerinde samimi olmadığını; onun öfkelendiğinin kendisi olduğunu biliyordu. Onu o tartışmaya kışkırtan Yrene olmuştu; bu acı da verse... Yrene daha Chaol'un ayağa kalktığı anda, kendi kalbi duracak gibi olduğunda Chaol'un sözlerinde samimi olmadığını biliyordu.

Gerekirse sürüneceğini.

Bu adamın; bu asil, kendinden geçmiş, olağanüstü adam...

Yrene ellerini Chaol'un omuzlarına doladı. Parmakları onun ipeksi, kahverengi saçlarına daldı. *Daha fazla, daha fazla, daha fazla...*

Fakat Chaol'un öpüşü eksiksizdi. Yrene'in tadını her açıdan keşfetmek istiyormuş gibi.

Yrene dilini Chaol'un diline sürttü. Chaol'un çıkardığı homurtu karşısında ayak parmakları terliklerinin içinde kıvrıldı...

Yrene titreşimlerin Chaol'un bedeninde dolaştığını hissetti. Bunların ne olduğunu sonradan fark etti.

Chaol zorlanıyordu.

Buna rağmen Yrene'i öpüyor, buna niyetli görünüyordu. Bu uğurda yere devrilecek de olsa.

Küçük adımlar. Küçük önlemler.

Yrene, Chaol'dan ayrıldı. Chaol bir kez daha onun dudaklarına hamle ettiğinde elini onun göğsünün üzerine koydu. "Oturmalısın."

Chaol'un gözleri kapkara olmuştu. "Ben... İzin ver.. *Lütfen,* Yrene."

Her sözcük kesik kesik bir hırıltıydı. Chaol kendisini bir zincirden kurtarmış gibi.

Yrene nefesini dengelemeye çalıştı. Aklını başına almaya. Ayakları üzerinde çok uzun süre durursa Chaol belini zorlayabilirdi. Yrene'in onu yürümeye *–ve daha fazlasına–* teşvik etmeden önce yarasının içine girip araştırması gerekiyordu. Belki de karanlık kendi kendine geri çekilmişti.

Chaol ağzını Yrene'in ağzına sürttü. Dudaklarının ipeksi sıcağı Yrene'i sağduyusunun sesine aldırış etmeyecek hale getirmeye yetti.

Fakat Yrene arzusunu bastırdı. Chaol'un kollarından nazikçe ayrıldı. İşi espriye vurmaya çalışarak "Buradan sonra seni ödüllendirmenin yolunu biliyorum," dedi.

Chaol ona gülümsemeyle karşılık vermedi. Geri çekilen Yrene'i o neredeyse yırtıcı bakışla izledi. Yrene kolunu Chaol'a uzattı. Onu tekerlekli sandalyesine geri yürütmek için.

Yürümek.

Chaol *yürüyordu...*

Yürüdü de. Duvardan ayrıldı. Yalpaladı.

Yrene onu tuttu. Dengeledi.

Chaol espriyle karışık bir ciddiyetle, bir kaşını kaldırıp "Bana hiç yardım etmediğini sanıyordum," dedi.

"Sen sandalyedeyken evet. Fakat artık düşüşün daha fena olur."

Chaol güldü. Sonra eğilip Yrene'in kulağına "Şimdi yatağa mı, kanepeye mi geçeceğim Yrene?" diye fısıldadı.

Yrene yutkundu. Chaol'a yan yan baktı. Chaol'un gözleri hâlâ simsiyah, yüzü kırmızı, dudakları şişti. O dudaklar Yrene'i öpmekten şişmişti.

Yrene'in kanı kaynadı. Özü neredeyse eriyiğe dönmüştü. Bundan böyle yarı çıplak Chaol'un karşısına nasıl geçebilecekti?

Yrene katı bir dille "Sen hâlâ benim hastamsın," deyip onu sandalyesine oturttu. Ardından Chaol'u sandalyenin üzerine neredeyse ittirdi. Kendisi de az kalsın onun kucağına düşecekti. "Bu konularda resmi bir temin olmasa da ben işimi profesyonelce yapmaya devam etmek niyetindeyim."

Yrene'in Chaol'un sözlerine karşılık olarak gelen gülümsemesinde profesyonellikten eser yoktu. "Gel buraya," diye gürleyişinde de.

Yrene kalbinin atışlarını bedeninin her santiminde hissederek aralarındaki otuz santim mesafeyi kapattı. Chaol'un yakıcı bakışından gözlerini ayırmadan onun kucağına oturdu.

Chaol'un eli Yrene'in saçının altına girip onu ensesinden kavradı. Ardından yüzünü yüzüne yaklaştırıp Yrene'in ağzının kenarına bir öpücük kondurdu. Yrene, Chaol'un omzunu tutup parmaklarını derisinin altındaki sert kaslara gömdü. Chaol'un alt dudağını hafifçe ısırdığı Yrene'in nefesi düzensizleşti. Chaol'un diğer eli bedeninden yukarısını yoklamaya başladı...

Koridorda bir kapı açılınca Yrene hemen ayaklandı. Oturma odasının diğer yanındaki masaya, masanın üzerindeki yağ şişelerine hızlı adımlarla yürüdü. Tam o anda Kadja elinde bir tepsiyle kapıdan içeri girdi.

Hizmetçi kız, Yrene'in ihtiyacı olan "malzemeleri" bulup getir-

mişti. Sicim, keçi sütü ve zeytinyağı.

Kız tepsiyi masaya bıraktığında nasıl teşekkür edileceği bile Yrene'in aklından çıkıp gitmişti.

Kadja onların yüzlerini, saçlarını ve giysilerini ya da ikisinin arasındaki kor gibi sıcak gerilimi fark etmiş olacaktı ki tek kelime etmedi. Yrene onun şüphelendiğinden son derece emindi. Tasmasının kayışı kimin elindeyse, o kişiye durumu rapor edeceğinden de. Fakat... Masaya yaslanan Yrene o an bunları umursamıyordu bile. Kadja geldiği gibi sessizce çıkıp gitti.

Yrene, Chaol'un hâlâ kendisini izlediğini fark etti. Göğsü inip kalkıyordu.

Yrene sessizce "Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu.

Zira Yrene bilmiyordu... Nasıl geri gideceğini...

Chaol yanıt vermedi. Sadece bir bacağını öne uzattı. Sonra diğerini. Sonra hareketi tekrarladı. Hayretle.

Gözlerini kendisine bakan Yrene'e dikti. "Geriye bakmayacağız," dedi. "Geriye bakmanın kimseye, hiçbir şeye faydası yoktur." Chaol'un bu sözleri söyleyişi... Bu sözler içlerindekinden daha fazla anlam ifade ediyormuş gibi. En azından kendisi açısından.

Fakat Chaol'un gülümsemesi yayvanlaştı. "Tek yapabileceğimiz yola devam etmek."

Yrene onun yanına gitti. Kendisine engel olamıyordu. O gülümseme karanlıktaki bir deniz feneriymiş gibi.

Ve Chaol kanepeye doğru dönüp gömleğini çıkardığında; Chaol uzandığında ve Yrene ellerini onun sıcak, güçlü sırtına koyduğunda... Yrene de gülümsedi.

40

Ayağa kalkmak ve birkaç adım yürümek bedenin tam kapasite çalışmasıyla aynı şey değildi.

Sonraki hafta bunu ispatladı. Yrene hâlâ Chaol'un belkemiğinde her ne gizleniyorsa, onunla savaşıyordu. O şey hâlâ Chaol'un belkemiğine –Yrene'in açıkladığına göre belkemiğinin tabanına– tutunuyor, Chaol'u tam olarak hareket etmekten alıkoyuyordu. Koşmak, sıçramak, tekme atmak... Bunlar söz konusu bile değildi. Fakat Yrene'in Chaol için getirttiği sağlam, ahşap baston sayesinde Chaol ayakta durabiliyor, yürüyebiliyordu.

Ve bu tanrılar lanetleyesice bir mucizeydi.

Yrene bastonunu ve sandalyesini Hashim ve muhafızlarla yaptığı sabah antrenmanlarına getiriyordu. Çünkü kendisini çok yorduğunda süitine dönmekte zorlanıyordu. Yrene erken derslerde Chaol'a katılıyor; Hashim'e bacaklarda nerelere odaklanılacağını öğretiyordu. Bacaklardaki kasları geliştirmek için. Chaol'un dengesini artırmak için. Hashim'in bir sabah söylediğine göre Yrene bunların aynısını Shen için de yapmış, Hashim'in yaralanmasının ardından ilk antrenmanlarda çalışmaları denetlemeye gelmişti.

Demek Chaol'un eline bir kılıç alıp Hashim'le düelloya tutuştuğu –ya da tek elinde bastonla elinden geleni yaptığı– o ilk günde Yrene orada bulunmuş, sahanın yanından gözlem yapmıştı.

Chaol'un dengesi berbat, bacakları güçsüzdü. Fakat rakibine

birkaç esaslı darbe indirmeyi başarmıştı. Ve baston...uygun bir mücadelede öyle çok da fena bir silah değildi.

Durduklarında ve Chaol duvardaki o beneğe yaklaştığında, bedeni titrerken bastonuna tüm ağırlığını verdiğinde Yrene'in gözleri kocaman açılmıştı.

Chaol erkeklere has o memnuniyetle Yrene'in yüzünün sadece sıcaktan kızarmadığını fark etmişti. Nihayet oradan ayrılıp koridorların soğuk gölgelerinin içine yürürlerken Yrene, Chaol'u perdeli bir nişin içine çekip orada onu öpmüştü.

Destek almak için bir malzeme dolabına yaslanan Chaol'un elleri Yrene'in bedeninde; o hoş kıvrımlarda, ince belde gezinmiş ve gür saçlarına dolanmıştı. Yrene onu tekrar tekrar öpmüştü; nefes nefese. Sonra da yalamıştı. Chaol'un boynundaki teri *yalamıştı.*

Chaol öyle sesli homurdanmıştı ki hemen sonra bir hizmetçinin gelip işten kaytaran iki işçiyi paylayacakmış gibi perdeyi açması ikisi için bir sürpriz olmamıştı.

Üstünü başını toplayan Yrene'in yüzü kireç kesilmiş; eğilerek selam veren erkek hizmetçiye kimseye bir şey söylememesini tembihlemişti. Hizmetçi bunun için söz vermişse de Yrene sarsılmıştı. Geri dönüş yolunda Chaol'la arasına bir mesafe koymuştu.

Ve o günden beri o mesafeyi korumuştu. Bu durum Chaol'u deli ediyordu.

Fakat Chaol anlıyordu. Yrene'in hem Torre'de, hem de saraydaki pozisyonundan dolayı ikisinin daha zekice hareket etmesi gerekiyordu. Daha dikkatli.

Kadja da hep Chaol'un süitindeyken...

Chaol ellerine hâkim oldu. Yrene'in elleri onu iyileştirmek için, o son karanlık duvarını yıkmak için sırtındayken bile.

Chaol ona bu kadarının da kâfi geleceğini söylemek istiyor, bunu söylemeyi aklından geçiriyordu. Hayatının geri kalanını bastonla yaşamaktan memnuniyet duyardı. Yrene ona ümit edebileceğinden fazlasını vermişti.

Zira her sabah muhafızları görüyordu. Silahları ve kalkanları.

Ve o savaşı düşünüyordu. Nihayet arkadaşlarının, anavatanının üzerine çöken savaşı.

Chaol geriye bir orduyla dönmeyecek olsa da o savaş alanlarında ayakta kalmanın bir yolunu bulacaktı. En azından artık onların yanında çarpışırken at sürebilecekti.

Onun için savaşırken.

Bir gece, bir hafta kadar sonra akşam yemeğine gittiklerinde Chaol'un aklında bunlar vardı. Bastonla yürüdüğünde yol alışageldiğinden uzun da olsa Yrene'in yanındayken bu fazladan süreyi umursamıyordu.

Yrene'in üzerinde –Chaol'un favorisi olan– mor elbise vardı. O günkü olağan dışı nem yüzünden saçları biraz kalkmış ve hafiçe kıvrılmıştı. Tedirgin, huzursuz bir hali vardı.

"Sorun nedir?"

Kraliyet ailesi Chaol'un akşam yemeğine ilk kez ayakta gelişini önemsememişlerdi. Torre'nin gündelik mucizelerinden biriydi bu. Yine de kağan Yrene'i bizzat övmüş, Yrene övgüyü gülümseyerek karşılamıştı. Her ne kadar kağan Chaol'u o talihsiz buluşmadan beri umursamıyorsa da.

Yrene boynundaki yara izini sızlıyormuş gibi ovuşturdu. Chaol bu konuda ona bir şey sormamıştı. Fakat bilseydi... Bir savaş onları bekliyorken bile vakit bulup o yarayı açanları bulur ve gömerdi.

Yrene sessizce "Hasar'ı benim için bir parti vermeye ikna ettim," dedi.

Chaol bir grup hizmetçinin yanlarından geçmesini bekledikten sonra "Ne sebeple?" diye sordu.

Yrene bir nefes verdi. "Üç gün sonra doğum günüm var."

"Doğum günün mü?"

"Bilirsin işte, doğduğun gün yapılan şu kutlama..."

Chaol onu dirseğiyle dürttü. Bu hareketiyle omurgası sarsıldı. Ağırlığını verdiği baston gıcırdadı. "Dişi şeytanların doğum günleri olduğunu bilmiyordum."

Yrene, Chaol'a dil çıkardı. "Evet, benim türümün bile doğum günleri olur."

Chaol sırıttı. "Demek ondan senin için bir parti vermesini istedin?" Son *partinin* nasıl geçtiği düşünüldüğünde... Chaol pekâlâ karanlık yatak odalarına çaktırmadan geçen o insanlardan biri olabilirdi. Özellikle de Yrene o elbiseyi tekrar giyerse.

Yrene burukça "Pek sayılmaz," dedi. "doğum günümün yaklaştığından ve senin bu konudaki planlarının ne kadar renksiz olduğundan bahsettim..."

Chaol kıkırdadı. "Cüretkârca."

Yrene gözlerini kırpıştırdı. "Ayrıca burada geçirdiğim onca yılda hiç çöle gitmediğimi, bana ait bir gezi planlamadığımı ve doğum günümü onsuz kutlamamın beni üzeceğini de söylemiş olabilirim..."

"Ve herhalde o da ailesine ait bir vahaya gitmeyi teklif etti?"

Yrene mırıldandı. "Aksara'ya bir gecelik bir gezi. Doğuya yarım gün at sürerek vahadaki kalıcı, çadır kamplarına gidilecek."

Demek şifacı pekâlâ entrikalar çevirebiliyordu. Fakat... "Bu sıcakta orası kavruluyordur."

"Prenses çölde bir parti istiyor. Bunu alacak da." Yrene dudağını ısırdı. O gölgeler gözlerinde yeniden dans etmeye başladı. "Ayrıca ona Aksara hakkında sorular da sorabildim. Tarihi hakkında." Chaol kendisini hazırladı. "Hasar bana pek bir şey anlatmaktan sıkılıverse de bir zamanlar vahanın bir ölüler şehrinin üzerine kurulu olduğunu işittiğini söyledi. Artık harabelerin içerideki kemerli geçitten ibaret olduğunu. Oluleri huzursuz etmeyi göze almak istemediklerinden pınara ulaşmeden etrafını çeviren ormandan geçeceklerini."

Yrene'in endişeli görünmesine şaşmamak gerekirdi. "O halde sadece bulunacak mağaralar yok orada."

"Belki de Nousha farklı bir şeyi kastediyordur; belki orada bilgi toplanabilecek mağaralar da vardır." Yrene bir nefes verdi. "Sanırım bekleyip göreceğiz. Hasar bana bunları anlatırken öyle esnedim ki öylesine sorduğumu düşünmüştür."

Chaol kimsenin fark etmeyeceği kadar kısa bir hareketle Yrene'i şakağından öptü. "Zekice, Yrene."

"Sana önümüzdeki hafta söyleyecektim. Fakat sen ayağa kalkınca aklımdan çıktı. Ne saray entrikacısıyım ama."

Chaol boştaki elini Yrene'in omurgasından aşağı gezdirdi. Biraz daha aşağıya. "Başka işlerle meşgul olduk." Yrene'in yüzü pembenin hoş bir tonuna çalarken Chaol'un aklına bir düşünce geldi. "Doğum günün için gerçekten *ne* istersin? Ayrıca kaç yaşına bastın?"

"Yirmi iki. Bilmiyorum ki. Bu mesele olmasa doğum günüm olduğundan bile bahsetmezdim."

"Bana söylemeyecek miydin?"

Yrene, Chaol'a kaşlarını suçlulukla çattı. "Başında bunca sorun varken doğum günlerinin bir önemi olmayacağını düşünmüştüm." Yrene elini cebine soktu. Chaol'un hakkında hiçbir şey sormadığı o nesneyi tutmak için.

Büyük salonun akşam yemeği tantanasına yaklaşıyorlardı. Chaol parmaklarını Yrene'in parmaklarına sürttü. Yrene bu sessiz teklif karşısında kalakaldı. Koridor onlardan uzaklaşır gibi oldu. Hizmetçiler ve vezirler hızlı adımlarla yanlarından geçtiler.

İkisi dinlenirken Chaol bastonuna yaslandı. Bastonla ağırlığını dengeledi. "En azından bu çöl partisine davetli miyim?"

"A, evet. Sen ve diğer en iyi arkadaşlarım: Arghun, Kashin ve bir avuç hoş vezir."

"Kabul edildiğime sevindim. Hasar benden nefret ediyor ne de olsa."

"Hayır." Yrene'in gözlerine bir gölge oturdu. "Hasar senden nefret etse şu an hayatta olmazdın."

Gökteki tanrılar adına. Yrene de kalkmış o kadını dost edinmişti.

Yrene "En azından Renia orada olacak. Fakat Duva gebe olduğundan sıcağa maruz kalmamalı. Kocası da onu yanından ayırmaz. Oraya vardığımızda, bilgilere ulaşsak da ulaşmasak da, muhtemelen ben de benzer bir mazeret uyduracağım."

"Birkaç günümüz var. Oradan ayrılmamız gerekirse biz de aynı mazereti pekâlâ öne sürebiliriz."

Yrene, Chaol'un sözlerini kavradı. O sözlerdeki daveti ve imayı. Yrene'in yüzü hoş bir kırmızıya çaldı. Chaol'un koluna vurdu. "Seni çapkın."

Chaol kıkırdadı. Gözleri koridorda karanlıkta kalan bir köşe aradı. Fakat Yrene "Yapamayız," diye fısıldadı.

Bu yanıtı Chaol'un vasat esprisine değil, onun gözlerinde büyüyen arzuya vermişti. Chaol'un da onun gözlerinde gördüğü arzuya.

Chaol ceketini düzeltti. "Eh, sana uygun bir hediye bulmaya çalışacağım. Bir çöl gezisine denk bir hediye. Fakat bu konuda benden söz isteme."

Yrene kolunu Chaol'un boştaki koluna doladı. O an hastasını masasına götüren bir şifacıydı sadece. "İhtiyacım olan her şeye sahibim," demekle yetindi.

41

Planlaması bir haftadan fazla zaman almıştı.

Sartaq ve Houlun'un Dagul Kayalıkları'nda kadim haritalarla yalnız başlarına geçirdikleri bir haftadan uzun bir süre.

Haritaların çoğu belirsiz ve işe yaramaz haldeydi. Binicilerin havadan gördüklerini çizdikleri ve fazla ayrıntıya inmedikleri haritalar. *Kharankui* bölgesi küçük olsa da son birkaç yılda biraz daha pervasızca genişlemişti.

Onların gittiği yer de o bölgenin karanlık merkeziydi.

İşin en zor yanı Borte'yi geride kalmaya ikna etmek olmuştu.

Fakat Nesryn ve Sartaq bu görevi Houlun'a vermişlerdi. Ocakanasının bir tek sert sözü kızı hizaya sokmaya etmişti. Borte gözleri öfkeden ateşler saçsa da büyükannesinin dileklerine boyun eğmişti. Houlun ona öfkeyle vâris olarak Borte'nin birincil yükümlülüğünün halkları olduğunu söylemişti. Soy onunla sona eriyordu. Borte, Dagul'un loş karmaşasına adım atarsa annesinin Arundin yamacında dikili *sulde*'sine saygısızlık etmiş olurdu.

Borte, Houlun'un vârisi olarak geride kalacaksa kağanın olası vârisi olarak Sartaq'ın da aynını yapması gerektiğini ısrarla dile getirmişti.

Bunun üzerine Sartaq babasının vârisi olmak diğerleri onun için savaşırken boş boş oturmak demek oluyorsa kardeşlerinin o lanet tacı almalarının bir sakıncası olmayacağını söylemişti.

Böylece sadece üçü gidecekti. Kadara'nın sırtında uçacak olan Nesryn, Sartaq ve Nesryn'in cebine tarla faresi olarak sokacağı Falkan.

Önceki gece aralarında bir birlik götürmeleri konusunda son bir tartışma olmuştu. Fikir Borte'den çıkmış, Sartaq itiraz etmişti. Çıplak zirvelerde ve onların arasında kalan ormanlık vadilerde kaç *kharankui* olduğunu bilmiyorlardı. Gereksiz yere birçok hayatı kaybetmeyi göze alamazlardı. Ayrıca keşif yapmakla kaybedecek zaman da yoktu. Üçü gizlice bölgeye girebilirdi. Oysa bir ruk ordusu *kharankui* tarafından daha yarı yolda tespit edilirdi.

Tartışma ateş çukurunun başında daha da şiddetlenmişse de Houlun onları yatıştırmıştı. Sadece küçük grup gidecekti. Dört gün içinde dönmezlerse de peşlerinden bir ordu gidecekti. Yarım gün oraya uçmakla, bir gün bölgeyi araştırmakla ve çalınmış yavrularla geri dönmekle geçecekti. Belki bu arada Fey'lerin örümceklerin hangi özelliklerinden çekindikleri ve onlarla nasıl mücadele ettiklerini bile öğrenebilirlerdi. Şansları yaver giderse.

Saatlerdir uçuyorlardı. Kadara'nın kanatlarının her çırpılışında Dagul Kayalıkları'nın oluşturduğu yüksek duvar daha da yakınlaşıyordu. Yakında gri dağların yamacını geçip örümceklerin bölgesine gireceklerdi. Hedefe yaklaştıkları her kilometrede Nesryn'in kahvaltıda yedikleri midesinde daha da ağırlaşıyor, boğazı kuruyordu.

Nesryn'in arkasındaki Sartaq yolculuğun büyük bir kısmında sessiz kalmıştı. Falkan, Nesryn'in göğüs cebinde uyuklamış, sadece ara sıra bıyıklı burnunu çıkarıp havayı koklamış ve yeniden cebe dalmıştı. İmkânı varken gücünü koruyordu.

Nesryn, Sartaq'a "Dün gece söylediklerinde ciddi miydin?" diye sorduğunda şekil değiştiren hâlâ uykudaydı. "Savaşmana engelse taçtan vazgeçebileceğini söylemiştin?"

Sartaq'ın bedeni Nesryn'in sırtında sıcak bir duvardı. "Babam savaşlara katıldı. Tüm kağanlar gibi. Abanoz ve fildişi *sulde*'lerine sahip olmasının sebebi tam da budur. Fakat soyun devamı uğruna bu tarz şeylerden mahrum kalmam söz konusu olursa... Evet. O

saray meclisiyle kısıtlı bir hayatı istemiyorum."

"Yine de bir gün kağan olacağı düşünülen aday sensin."

"Dedikodulara göre öyle. Fakat babam bu konuda asla imada bulunmadı, konuşmadı. Bana sorarsan yerime Duva'ya da taç giydirebilir. Tanrılar biliyor ki Duva merhametli bir hükümdar olacaktır. Ayrıca içimizde çocuk dünyaya getiren sadece o var."

Nesryn dudağını ısırdı. "Sen...niye evlenmedin?" Bunu sormaması gerekirdi. Fakat şu son haftalarda bu soru Nesryn'in aklını çok kurcalamıştı.

Sartaq yanıt vermeden önce elleri dizginleri sıktı. "Çok meşguldüm. Bana gelin adayı olarak sunulan kadınlar ise... Bana göre değildiler."

Nesryn konuyu kurcalamaya hiçbir hakkı olmasa da "Neden?" diye sordu.

"Çünkü ne zaman onlara Kadara'yı göstersem korktular. Ya da ona ilgi duyuyormuş numarası yaptılar. Ya da onlardan uzakta ne kadar zaman geçireceğimi sordular."

"Sık sık uzak kalmanı umduklarından mı yoksa seni özleyecekleri için mi?"

Sartaq kıkırdadı. "Emin olamadım. Soru tek başına onların bana uygun olmadığını hissetmeme yetmişti."

"Demek baban kimle evlenmek istiyorsan onunla evlenmene izin veriyor?" Nesryn tehlikeli, tuhaf sularda yüzüyordu. Nesryn bu sorusundan dolayı Sartaq'tan bir sataşma beklese de prens sessiz kaldı.

"Evet. Duva anlaşmalı evlilik yapmışsa da... Buna sonuna dek gönüllü oldu. İyi bir adam bulmak için yılanlarla dolu saray meclislerinde aranıp sonra da bulduğu adamın kendisini aldatmaması için dua etmek istemediğini söyledi. Buna ne denir bilemiyorum. Bir şekilde şanslı çıktı. Sessiz de olsa kocası ona tapıyor. İlk karşılaşmalarında adamın yüzünü görmüştüm. Duva'nınkini de. Yüzlerinde bir ferahlama ve...daha da fazlası vardı."

Peki ya bir başka vâris tahta geçirilirse onların –çocuklarının– hali ne olacaktı. Nesryn dikkatlice "Birbirinizle rekabet etme geleneğine neden son vermiyorsunuz?" diye sordu.

Sartaq uzun bir dakika boyunca sessiz kaldı. "Belki bir gün tahta geçen biri buna bir son verir. Kardeşlerine sevgisini geleneği onurlandırmaktan üstün tutar. Yüzyıllar öncesindeki, imparatorluğun yeni yeni filizlendiği zamanlardaki atalarımızdan daha ileride olduğumuza inanmak istiyorum. Fakat belki şu dönem, bu görece huzur dönemi tehlikeli." Sartaq omuz silkti. Nesryn'e yapışık bedeni kıvrıldı. "Belki de savaş kimin tahta geçeceği sorununu bizim yerimize çözer."

Sebep belki dünyanın o denli tepesinde olmaları ya da o loş karanın gitgide yaklaşmasıydı... Nesryn "Savaş baş gösterdiğinde seni ondan alıkoyacak hiçbir şey yok mu peki?" dedi.

"Bizi kuzeye çekme amacınızı gözden geçiriyormuşsun gibi bir halin var."

Nesryn kaskatı kesildi. "Burada geçen haftalarım... Yardımınızı istemek önceden daha kolaydı. Rukhin'ler isimsiz, aşina olmadığım bir birlikken. Fakat o zamanlar isimlerinizi öğrenmemiş, ailelerinizi tanımamıştım. Houlun'u ya da Borte'yi tanımıyordum. Ya da Borte'nin nişanlı olduğunu bilmiyordum."

Sartaq, Nesryn'in bu sözlerine pes bir kahkahayla karşılık verdi. Borte, Nesryn'in Yeran'la ilgili sorularına yanıt vermeyi –açıkça– reddetmişti. Bunun konuşmaya değer bile olmadığını söylemişti.

"Borte'nin sırf Yeran'la zafer yarıştırmak için bile savaşa gitmekten memnun olacağından eminim."

"O halde ikisininki tam bir aşk birlikteliği."

Sartaq, Nesryn'in kulağının yanında gülümsedi. "Ne demezsin?" İç geçirdi. "Her şey üç yıl önce başladı. Aralarındaki bu rekabet. Borte'nin annesi öldükten hemen sonra."

Sartaq epeyce duraklayınca Nesryn "Annesini iyi tanır mıydın?" diye sordu.

Sartaq'ın yanıt vermesi biraz zaman aldı. "Sana bir keresinde anlaşmazlıklar ya da hoşnutsuzluklardan dolayı diğer krallıklara gönderildiğimden bahsetmiştim. Babamın beni son gönderişinde yanımda küçük bir rukhin birliğiyle dönmüştüm. İçlerinde Borte'nin annesi de vardı."

Bir kez daha o ağır sessizlik çöktü. Nesryn yavaşça, dikkatle elini Sartaq'ın beline doladığı kolunun üzerine koydu. Derinin altındaki güçlü kaslar kımıldandı. Sonra da durdu.

"Uzun, anlatması güç bir öykü. Fakat rukhin'ler ve imparatorluğumuzu yıkmak isteyen grup arasında şiddetli bir çatışma vardı. Borte'nin annesi... İçlerinden biri onu arkasından kalleşçe vurdu. Boynuna zehirli bir ok isabet etti. Tam onlara teslim olma şansını tanıyacağımız sırada." Rüzgâr uğuldadı. "Sonrasında onlardan hiçbirinin oradan canlı ayrılmasına izin vermedim."

O hissiz, soğuk sözcükler her şeyi yeterince anlatıyordu.

Sartaq "Cesedini kollarımda taşıdım," dedi. Rüzgâr sözlerini alıp uzaklara uçurdu. "Altun'a vardığımda Borte'nin attığı çığlıklar dün gibi kulağımda. Hâlâ onun cenazenin defnedilmesinin ardından Arundin yamacında diz çöküşü, annesinin yere saplanmış *sulde*'sine sarılışı gözlerimin önüne geliyor."

Nesryn, Sartaq'ın kolunu daha da sıkıca kavradı. Sartaq eldivenli eliyle Nesryn'in elini hafifçe sıktı. Uzun bir nefes verdi.

"Altı ay sonra," diye devam etti Sartaq, "Borte Toplantı'da rekabete tutuştu... Kalanlar arası yıllık, üç günlük yarışma ve yarışlarda. On yedi yaşındaydı. Yeran ise yirmi. Finalde burun burunaydılar. Müthiş bir yarıştı. Varış çizgisine yaklaştıklarında Yeran hile sayılabilecek bir manevra yaptı. Fakat Borte onun numarasını önceden fark edip onu alt etti. Yere indiklerinde de Yeran'a iyi bir dayak attı. Yeran ruk'undan aşağı atladığında Borte onu yere devirdi. Az kalsın Arcas'ın ölümüne neden olacak hilesinden dolayı onu bir güzel benzetti." Sartaq kendi kendine güldü. "Kutlamanın ardından olup bitenlerin ayrıntılarını bilmiyorum. Fakat bir ara Yeran'ın Borte'yle konuşmaya çalıştığını gördüm. Borte'nin de onun yüzüne karşı bir kahkaha atıp uzaklaştığını. Ertesi sabah yola çıkana dek Yeran somurttu. Bildiğim kadarıyla sonrasında bir yıl görüşmediler. Bir sonraki Toplantı'ya kadar."

Nesryn "Borte onu da kazanmıştır," diye tahmin yürüttü.

"Kazandı. Az farkla. Bu kez o tartışmaya açık hamle ondan geldi. Giriştiği numara yaralanmasıyla sonuçlansa da teknik olarak

galip çıktı. Bence Borte'nin kalıcı bir sakatlığa ya da ölüme o denli yaklaşması Yeran'ı içten içe dehşete düşürmüştü. Bu yüzden zaferin Borte'nin olmasına izin verdi. Borte bana o günkü kutlamada olanlardan da ayrıntılı olarak bahsetmişse de birkaç gün sonra sarsılmış bir haldeydi. Hepimiz bunun nedeninin yaraları olduğunu düşündük. Fakat bu tarz şeyler onu daha önce hiç etkilemezdi."

"Ya bu yıl?"

"Bu yıl, Toplantı'dan bir hafta önce Yeran, Altun'da ortaya çıktı. Houlun'la ya da benimle görüşmedi. Dosdoğru Borte'nin yanına gitti. Sonrasında neler olduğunu kimse bilmese de oradan ayrılması otuz dakika bile almadı. Bir hafta sonra Borte yarışı yine kazandı. Galip ilan edildiği sırada Yeran'ın babası öne çıkıp Borte'nin oğluyla nişanlandığını ilan etti."

"Bu bir sürpriz mi olmuştu?"

"Ne zaman Borte ve Yeran yan yana gelseler birbirlerinin boğazlarına sarıldıkları düşünülürse, evet. Fakat Borte için de bir sürpriz olmuştu bu. Durumu idare etse de sonrasında onları koridorda tartışırken gördüm. Sebep konudan haberi bile olmaması mı yoksa haberin bu şekilde duyurulması mıydı, bilmiyorum. Hiç söylemedi. Fakat nişanı reddetmedi. Güle oynaya karşılamadı da. Düğün için bir gün ilan edilmedi. Fakat bu birliktelik...Berlad'le olan gerginliğimizi kesinlikle azaltacaktı."

Nesryn hafifçe gülümsedi. "Umarım aralarındaki meseleyi çözerler."

"Belki bu savaş onların da bunu yapmasını sağlar."

Kadara Dagul Kayalıkları'nın duvarına yaklaştı. Güneşin üzerinden bulutlar geçerken ışık cılızlaşıp soğuk bir tona büründü. İlk zirvelerin yüksek kenarını aştılar. Yukarı yükselen havayla süzülmeleriyle Dagul karşılarında belirdi.

"Kutsal tanrılar adına," diye fısıldadı Nesryn.

Çıplak kayalardan oluşan koyu gri zirveler. Çok aşağılarda kalan, ince çamlarla kaplı vadiler. Göller ve nehirler yoktu. Sadece azar azar akan bir çay.

Üzerini kaplayan ağlardan dolayı güçbela seçiliyordu.

Bazı ağlar kalın ve beyazdı. Ağaçlardaki hayatı emiyorlardı. Ağların bir kısmı zirveler arasında ışıldıyor, rüzgârı bile yakalamaya çalışıyormuş gibi görünüyordu.

Hayat belirtisi yoktu. Ne böcek ne de hayvan sesleri. Ne hışırdayan yapraklar ne de kanat sesleri.

Falkan başını Nesryn'in cebinden çıkardı. Aşağıdaki ölü araziye göz gezdirdiler. Falkan ciyakladı. Nesryn de az kalsın aynını yapacaktı.

Sartaq "Houlun abartmıyormuş," diye mırıldandı. "Güçlenmişler."

Nesryn "Nereye ineceğiz?" diye sordu. "görünürde hiç güvenli nokta yok. Yavruları ve yumurtaları herhangi bir yere gizlemiş olabilirler."

Nesryn'in gözleri herhangi bir hareket, hızla hareket eden parlak ve siyah bedenleri arasa da hiçbir şey görmedi.

Sartaq "Arazinin üzerinde bir gezeceğiz," dedi. "Şöyle bir krokisini çıkaralım. Belki beslenme alışkanlıklarına dair bir şeyler öğrenebiliriz."

Gökteki tanrılar adına. "Kadara'yı yüksekte tut. Araştırma yaptığımızı belli etmeden uç. Bir şeylerin peşinde olduğumuzu anlarlarsa kuvvetle karşılık verebilirler."

Sartaq, Kadara'ya tiz bir ıslık çaldı. Kadara yükseldi. Her zamankinden daha hızlı bir şekilde. Aşağıdaki örtülü araziden biraz daha uzaklaştığı için memnun gibiydi.

Nesryn, Falkan'a "Gizlen dostum," dedi. Göğüs cebine hafifçe dokunurken eli titriyordu. "Bizi tepeden izliyorlarsa seni sır olarak saklayıp hiç ummadıkları bir anda ortaya çıkarmamız en iyisi olur."

Falkan küçük pençeleriyle hafifçe vurarak Nesryn'i anladığını belli etti. Sonra cebe girip gözden kayboldu.

Bir süre boş boş daireler çizdiler. Kadara bir kartal ya da şahinin peşine düşmüş gibi ara sıra dalışa geçiyordu. Öğle yemeği peşindeymiş gibi.

Sartaq bir süre sonra "İlerideki tepeler," dedi. Dagul Kayalık-

ları'nın en yüksek noktasına işaret etti. Göğe yükselen iki boynuz gibi, ikiz tepeler birbirlerine öyle yakındı ki gören pekâlâ bir tek dağ olduklarını düşünebilirdi. Pençeli zirvelerinin arasında killi yapraktaşından bir geçit, bir taşlar labirentine doğru uzanıyordu. "Kadara'nın gözü hep orada."

"Üzerinde dolaş fakat mesafeni koru."

Daha Sartaq emri vermeden Kadara itaat etti.

Nesryn gözlerini kısıp "O geçitte hareket eden bir şeyler var," dedi.

Kadara tepelere akıllıca olmayacak kadar yaklaşmıştı. Sartaq "Kadara," diyerek onu uyardı.

Fakat ruk daha hızlı kanat çırptı. Çıldırmış gibi. Telaşla.

Buna geçitteki şeyin belirginleşmesi sebep olmuştu.

Yapraktaşının üzerinde telaşla ilerleyen, tüy astarlı kanatlarını çırpan bir...

Ruk yavrusu.

Sartaq küfretti. "Daha hızlı, Kadara. *Daha hızlı.*" Ruk'un daha fazla teşvike ihtiyacı yoktu.

Yavru ciyaklıyordu. Telaşla yerden yükselmeye çalışırken o çok küçük kanatlarını çırpıyor, yükselemiyordu. Geçidin sağına akan çam ağaçlarından ayrılmıştı. Şimdi kaya labirentinin merkezini hedef alıyordu.

Nesryn yayını çekip bir ok yerleştirdi. Arkasındaki Sartaq da aynını yaptı. Ruk gagasını açınca *"Ses çıkarma Kadara,"* dedi Sartaq. "Onlara geldiğimizi duyuracaksın."

Fakat yavru ciyaklıyordu. Uzaktan bile yaşadığı dehşet belirgindi.

Kadara bir rüzgârı arkasına alıp *uçtu.*

"Haydi," diye mırıldandı Nesryn. Okunu ormana, yavrunun kaçtığı ve hiç şüphesiz peşinde olan belirsiz tehlikelere nişanladı.

Yavru ruk geçidin ağzının en geniş noktasına yaklaştığında onu taşların oluşturduğu duvar karşıladı. Onu daha fazlasının beklediğini biliyormuş gibi.

Tuzağa düşmüştü.

Sartaq ruk'a "İçeri dal, geçitten geçip dışarı süzül," emrini verdi. Kuş sağa yattı. Öyle keskin bir şekilde yatmıştı ki eyerin üzerinde kalmak için kendisini sıkan Nesryn'in karın kasları zorlandı.

Kadara yeniden düzleşti. Yavruya metre metre yaklaşıyordu. Ruk'un üzerine geldiğini görünce yavru göğe haykırdı.

Sartaq "Sakin," dedi. "Sakin ol Kadara."

Nesryn okunu ilerideki taş labirentine nişanlamaya devam ederken Sartaq dönüp arkadaki ormandan gelebilecek tehlikeleri gözledi. Kadara yapraktaşıyla kaplı geçide; şimdi son derece hareketsiz olan grimsi, tüylü yavruya yaklaşıyor Kadara'nın çıkardığı pençelerinin getireceği kurtuluşu bekliyordu.

Otuz metre. Yirmi.

Nesryn'in kolu yayı çekili tutmak için zorlanıyordu.

Kadara'ya doğru esen bir rüzgâr onu yan yatırdı. Her şey tepetaklak oldu. Işıklar parıldadı.

Kadara yeniden düzleştiğinde ve yavruyu yakalamak için pençelerini açtığında Nesryn o parıltının ne olduğunu anladı. Görüş açıları değiştiğinde ileride ne olduğunu görmüştü.

"Dikkat et!"

Çığlık boğazını terk etse de artık çok geçti.

Kadara'nın pençeleri yavruyu kapıp onu yerden kaldırdı. Geçidi oluşturan tepelerin arasından geçti.

Dosdoğru aralarındaki devasa ağın içine.

42

Yavru bir tuzaktı.

Nesryn ve Kadara iki tepe arasına örülü ağa çarptıklarında akıllarındaki son düşünce bu oldu. Ağ rüzgâra engel olmak için değil, *ruk* yakalamak için örülmüştü.

Nesryn sadece üzerinde Sartaq'ın bedeninin abandığını, prensin onu eyerden düşmemesi için sımsıkı tutuğunu hissetti. Kadara çığlık attı.

Çıtırtılar, parıltılar, kayalar, yapraktaşı ve altın sarısı tüyler. Rüzgârın uğultusu, yavrunun kulak tırmalayan çığlığı ve Sartaq'ın haykırışı.

Ardından kendi eksenlerinde döndüler. Taşa öyle sertçe çarptılar ki Nesryn çarpmanın şiddetini dişlerinde, kemiklerinde hissetti. Sonra düştüler, yuvarlandılar Kadara'nın ağlara teslim olan bedeni pençelerindeki yavruyu çarpmadan korumak için büküldükçe büküldü. Bu sırada Sartaq, Nesryn'in üzerine abanmaya devam ediyordu.

Sonra o *güm* sesi. Sektiler. Sekmeyle eyerin deri kayışları koptu. Kadara'nın üzerinden düştüklerinde hâlâ eyere, birbirlerine bağlıydılar. Nesryn'in yayı elinden düştü. Parmakları yayı yakalamak istese de başaramadı...

Sartaq havada döndü. Bedeni Nesryn'in bedeninin etrafında katı bir duvar ördü. Nesryn önce göğün, sonra da geçidin zemininin hangi yönde olduğunu fark etti...

Yapraktaşına çarpan Sartaq kükredi. Bu sırada Nesryn'i üzerinde tutarak çarpmanın tüm şiddetini bedenine yükledi.

Kısa bir an sadece yerinden oynayan yapraktaşının çıtırtıları ve geçit duvarlarının ufalanan taşın yere çarpmasıyla gelen gümbürtü işitildi. Bir an için Nesryn bedeninin nerede olduğunu, nefes almayı unuttu...

Sonra taşın üzerine sürten kanatların sesi geldi.

Nesryn'in gözleri aniden açıldı. Daha bilinci tam olarak yerine gelmeden hareket etmeye başladı.

Bileğinde bir kesik vardı. Kesiğin içi küçük taşlarla ve tozla dolmuştu. Nesryn'in elleri eyerin kayışlarını yoklarken kanı hissetmedi, doğru dürüst fark etmedi bile. Kayışları çözüp dişlerinin arasından hızlı hızlı nefes alırken başını kaldırdı. Bakmaya cesaret etti.

Sartaq afallamıştı. Gri göğe gözlerini kırpıştırarak bakıyordu. Fakat hayattaydı. *Nefes alıp veriyordu.* Kan şakağından, yanağından, ağzından aşağı akıyordu...

Dişleri arasından hıçkıran Nesryn'in bacakları nihayet kurtuldu. Böylece yuvarlanıp Sartaq'ın bacaklarına ulaşabildi. Sartaq'ın bacakları arasına giysisinden kopan deri parçaları serpişmişti.

Sartaq yapraktaşına yarıya kadar gömülmüştü. Elleri kesilmişti. Fakat bacakları...

Sartaq hırıltılı bir sesle "Kırılmadılar," dedi. Bunu Nesryn'den çok kendisine söylemişti. Fakat Nesryn elleri titremeden kayışları çözmeyi başardı. Kalın biniş derileri Sartaq'ın hayatını kurtarmıştı. Derisinin yırtılmasını engellemişti. Sartaq çarpmanın etkisini üzerine alıp Nesryn'i kurtarmış, yere önce kendisi çarpacak şekilde onu çevirmişti...

Nesryn, Sartaq'ın omuzlarını ve kollarının üst kısmını kaplayan yapraktaşını silkeleyip kendi parmaklarına saplanan sivri taşları çıkardı. Nesryn'in saç örgüsünün ucundaki deri bağ çarpma sırasında yerinden çıkmış, saçları yüzüne düşmüştü. Bu yüzden arkasında kalan ormanı ve etraflarını çeviren kayalarını iyi göremiyordu. "Ayağa kalk," dedi soluk soluğa. "Ayağa kalk."

Sartaq bir nefes alıp gözlerini hararetle kırpıştırdı. Nesryn ona *"Ayağa kalk,"* diye yakardı.

İleride yapraktaşları yerinden oynadı. Kayalardan pes, acı dolu bir haykırış yankılandı.

Sartaq hemen sırtını doğrulttu. *"Kadara..."*

Nesryn dizlerinin üzerinde döndü. Bir yandan ruk'a bakarken diğer yandan yayını aradı.

On metre kadar ötede, Kadara neredeyse görünmez ipeğin içinde yatıyordu. Bir hayalet ağ. Kadara'nın kanatları ve başı yere yapışmıştı.

Sartaq apar topar ayağa kalktı. Yalpaladı. Asterion bıçağını çekerken gevşek yapraktaşı üzerinde kaydı.

Nesryn de ayağa kalkmayı başardı. Bacakları titriyor, başı dönüyordu. Gözleri geçitte yayını aradı...

Orada. Geçit duvarını yanında. Sağlam halde.

Sartaq, ruk'a doğru koşarken Nesryn de yayının başına gitti. Prens ağları koparmaya başlarken Nesryn silahına uzandı.

Sartaq, Kadara'ya "İyi olacaksın," diyordu. Prensin ellerinde ve boynunda kan vardı. "Seni buradan çıkarıp..."

Nesryn yayını omzuna taktı. Bir elini cebine soktu. Falkan...

Yanıt olarak küçük bir bacak Nesryn'in elini itti. *Hayattayım.*

Nesryn vakit geçirmeden ruk'un yanına gitti. Fey kılıcını Borte'nin ona verdiği kınından çıkarıp kalın ağları kesti. Ağ parmaklarına yapışıp derisini koparsa da Nesryn kesmeye devam etti. Kanada doğru ilerliyordu. Sartaq da bir yandan çalışıyordu.

Aynı anda Kadara'nın bacaklarına ulaştılar.

Kadara'nın pençelerinin boş olduğunu gördüler.

Nesryn başını birden kaldırdı. Geçide, yıkılan yapraktaşına göz gezdirdi...

Yavru çarpma sırasında uzağa uçmuştu. Kadara'nın pençeleri çarpmanın acısına dayanamayıp açılmıştı. Yavru ruk şimdi geçidin kenarındaki uçurumun dibinde yatıyor, ayağa kalkmak için mücadele veriyor, yardım isteyen kuşun ciyaklamaları kayalardan yankılanıyordu.

Sartaq "Kalk Kadara," emrini verdi. Sesi titriyordu. *"Ayağa kalk."*

Kocaman kanatlar kımıldadı. Ruk emre itaat etmeye çalışırken yapraktaşı çıtırdadı. Nesryn yavruya doğru sendeledi. Tüylü, iri başındaki kan belirgindi. İri ve siyah gözlerinde dehşet ve yakarış vardı...

Her şey öyle hızlı olup bitti ki Nesryn'in haykırmaya vakti olmadı.

Bir an için yavru gagasını açıp yardım çığlığı atarken...

Hemen ardından acı dolu çığlığı geldi. Uzun, abanoz bir bacak bir kaya sütununun ardından belirip yavrunun omurgasına saplanırken küçük ruk'un gözleri kocaman açıldı.

Kemik kırıldı. Etrafa kan saçıldı. Nesryn aniden durunca öyle fena yalpaladı ki kıçının üzerine düştü. Dudaklarından sözsüz bir çığlık çıktı. Yavru kayanın içine çekilirken bacaklarını sağa sola savuruyor, ciyaklıyordu...

Sonra sessizlik çöktü.

Nesryn korkunç şeylere şahit olmuştu. Midesini bulandıran, uykusunu kaçıran şeylere. Fakat dehşet içinde, acı içinde yakaran ve sürüklenen, sonra da sesi kesilen o yavru ruk...

Nesryn döndü. Ayakları taşın üzerinde kayarken Kadara'ya ve Sartaq'a doğru sendeledi. Sartaq kayaların arkasına çekilen yavruya baktıktan sonra Kadara'ya uçması için haykırdı...

Görkemli ruk çabalasa da uçamadı.

"UÇ," diye bağırdı Sartaq.

Ruk son derece yavaş hareketlerle bacaklarının üzerinde doğruldu. Çizilmiş gagası taşların arasında gezindi.

Kadara başaramayacaktı. Zamanında kalkışa geçemeyecekti. Zira ağla örtülü ağaç çizgisinin hemen ötesinde... Gölgeler kıpırdanıyordu. Yaklaşıyordu.

Nesryn kılıcını kınına sokup yayını çekti. Önce yavru ruk'un içine çekildiği kayalara, sonra yüz metre ötedeki ağaçlara nişanladığı oku titriyordu.

"Haydi Kadara," diye yalvardı Sartaq. *Ayağa kalk!"*

Binicileri taşımak bir yana dursun, kuş uçacak durumda bile değildi.

Nesryn'in arkasındaki taşlardan, geçitteki kaya labirentinden çıtırtılar geldi.

Tuzağa düşmüşlerdi. Tuzağa düşürülmüşlerdi...

Falkan, Nesryn'in cebinde kıpırdanıyor, özgür kalmaya çalışıyordu. Nesryn kolunu onun üzerine bastırdı. "Henüz değil", diye fısıldadı. "Henüz değil."

Falkan, Lysandra kadar güçlü değildi. O hafta ruk'a dönüşmeye çalışmış fakat başaramamıştı. Ancak elinden geldiğince iri bir kurda dönüşebiliyordu. Daha iri bir yaratığa dönüşmek büyüsünü aşıyordu.

"Kadara..."

Örümceklerden ilki ağaç çizgisinin içinden fırladı. Ölen kız kardeşi kadar siyah ve parlaktı.

Nesryn okunu attı.

Örümcek geriye sendeledi. Çığlık attı. Ok gözüne battığında kayaları titreten meşum bir ses çıkardı. Nesryn hemen ikinci bir ok çekti. Kadara'ya doğru geriledi. Ruk şimdi kanatlarını çırpmaya başlamıştı...

Kadara tökezledi.

Sartaq *"UÇ!"* diye haykırdı.

Rüzgâr Nesryn'in saçlarını havalandırıp yapraktaşını etrafa saçtı. Gerisindeki zemin sarsılsa da Nesryn gözlerini ağaçların arasından çıkan ikinci örümcekten ayırmadı. Tekrar ok attı. Okundan çıkan vızıltı Kadara'nın kanat sesleriyle boğuldu. Ruk kanatlarını ağır ağır ve güçlükle çırpsa da sesler kararlı ve sürekliydi...

Nesryn kısa bir an için arkasına baktı. Bir saniye için. O sürede Kadara'nın havada yukarı aşağı hareket ettiğini, dar geçitte yükselirken her kanat çırpışı için mücadele verdiğini, bedeninden kan ve yapraktaşı döküldüğünü gördü. Tam o sırada bir *kharankui* zirvenin tepesindeki kayalardan birisinin gölgesi altından çıktı. Bacaklarını ruk'un sırtına atlayacakmış gibi kıvırdı...

Nesryn okunu attı. Sonra bir ok daha geldi. Bu kez Sartaq'tan.

İkisi de hedeflerini buldu. Biri örümceğin gözüne, diğeri açık ağzına saplandı.

Örümcek tiz bir çığlık attı. Tünediği yerden aşağı düştü. Kadara yaratığın düşen bedeninden kaçmak için çekilirken az kalsın zirvenin sivri taşlarla kaplı yüzüne çarpacaktı. Örümcek ilerideki kaya labirentine çarpıp parçalandı.

Kadara gri göğe yükseldi. Kanatlarını deli gibi çırpıyordu.

Sartaq çam ormanına bakan Nesryn'e doğru döndü.

Nesryn yarım düzine *kharankui*'nin tıslayarak çıktığı noktaya bakıyordu.

Üstü başı kanla kaplı prens güçlükle nefes alıyordu. Nesryn'in kolunu tuttu ve *"Koş,"* diye fısıldadı.

Öyle de yaptılar.

Arkalarında kalan çamlara doğru değil...

İlerideki kıvrımlı geçidin karanlığına doğru koştular.

43

Chaol'a destek kayışları olmadan siyah bir kısrak verilmişti. Atın kendisine hiç de uymayan bir ismi vardı. Üç gün sonra sarayın avlusunda buluştuklarında Yrene, Chaol'a kısrağın isminin anlamının *kelebek* olduğunu söyledi.

Farasha'nın kelebeklerle uzaktan yakından ilgisi yoktu.

Gemi çekiştiren at toynaklarını yere vurup başını geri atıyordu. Daha çöl yoluna çıkacak grup toplanmadan Farasha, Chaol'un sınırlarını keyifle sınamıştı. Hizmetçiler kampı hazırlamak için bir gün önceden yola çıkmışlardı.

Chaol kağanın çocuklarının ona en hiddetli atlarını vereceklerini biliyordu. Bir aygır olmasa da öfkesi ona yakın bir at. Chaol, Farasha'nın öfkeli doğduğundan emin gibiydi.

Ayrıca o asillerden sırtını ve bacaklarını o kadar da zorlamayacak başka bir at isterse kahrından öleceğini de biliyordu.

Yrene, Farasha'ya ve Chaol'a kaşlarını çatmış, kendi kestane rengi kısrağının gece karası yelesini okşuyordu.

İkisi de güzel atlardı. Fakat ikisi de Dorian'ın Chaol'a geçen kış armağan ettiği güzel Asterion aygırıyla kıyaslanamazdı.

Bir doğum günü kutlaması. Bir başka zaman... Bir başka hayat.

Chaol isim vermediği o güzel ata ne olduğunu merak ediyordu. Derinlerde bir yerde o az sayıda mutlu haftanın nasıl geçici olacağını biliyormuş gibi. At acaba hâlâ kraliyet ahırında mıydı? Yoksa

cadılar yağma sırasında onu kaçırmış mıydı? Ya da o korkunç bineklerinin midelerini doldurmak için mi kullanmışlardı?

Belki de bu yüzden Farasha, Chaol'un varlığından bile rahatsızdı. Belki de kuzeydeki o asil yürekli aygırı nasıl unuttuğunu seziyordu. Bunun bedelini ona ödetmek istiyordu.

At bir Asterion kırmasıydı. Beyaz aygırı üzerinde gelen Hasar, Chaol'un etrafından dolaşırken bu bilgiyi kıkırtılarla vermişti. Nazik, kama şekli baş ve yüksek kuyruk Fey atalarına ait özelliklerdi. Fakat bu atlar, Muniqi'ler bu diyarın çöl iklimi için yetiştirilmişti. O gün aşacakları kumlara ve bir zamanlar kağanın anavatanı olan steplere göre. Hatta prenses atların gözleri arasındaki hafif tümseğe –*jibbah*– işaret etmişti. Bu tümsek Muniqi'lerin bu kıtanın kuru ve amansız çöllerinde etkili olabilmelerini sağlayan daha geniş sinüs kapasitesinin göstergesiydi.

Tabii bir de Muniqi'lerin hızı vardı. Hasar onların Asterion'lar kadar hızlı olmadıklarını itiraf etmişti. Yine de hızları onlarınkine yakındı.

Yrene prensesin küçük *dersini* izlemişti. Yüzüne dikkatle ifadesiz bir maske oturtup onlara bakarken bir yandan Chaol'un bastonunu eyerinin arkasına takmıştı. Ardından üzerindeki giysilerle oynamıştı.

Chaol'un üzerinde her zamanki açık mavi ceketi ve kahverengi pantolonu vardı. Yrene elbise giyme fikrinden vazgeçmişti.

Yrene güneşin altında beyaz ve altın sarısı içindeydi. Uzun tuniği dizlerine kadar iniyordu. Altında uzun, kahverengi çizmelerin içine soktuğu ince bir pantolon vardı. İnce beline bir kemer bağlamıştı. Altın sarısı ve gümüş rengi boncuklarla kaplı, ışıltılı bir palaska iki memesinin arasından çaprazlama geçiyordu. Saçları her zamanki tarzında bırakılmışsa da biri aralarına atın sarısı iplikler örmüştü.

Güzeldi. Gündoğumu kadar güzeldi.

Orada belki toplam otuz kişi vardı. Çoğu Yrene'in tanımadığı kişilerdi. Hasar lütfedip Torre'den şifacıları davet etmemişti. Hızlı tazılar avluda geziniyor, bir düzine muhafız atının toynaklarının

dibinde dolaşıyordu. Bu atlar kesinlikle Muniqi cinsi değildi. Muhafızlara göre güzel atlardı. Chaol'un adamları hiç bu kadar güzel atlar sürmemişti. Yine de bu atlarda her söze kulak verirmiş gibi görünen Muniqi'lerdeki *farkındalık* yoktu.

Hasar, Shen'e işaret etti. Shen kapıda gururla dikiliyordu. Bir boru öttürdü.

Ve yola çıktılar.

Hasar gemilere komuta eden bir kadın için ailesinin atlarının soyuyla fazlaca ilgiliydi. Ayrıca Darhan binicisi olarak becerilerini sergilemeye çok niyetliydi. Şehrin sokakları hızlarını kesince prenses küfredip kaşlarını çattı. Antica yolunun boşaltılması için önceden emir verilmişse de dar ve dik sokakları hızlarını epeyce kesiyordu.

Bir de feci sıcak vardı. Şimdiden terlemeye başlayan Chaol, Yrene'in yanında at sürüyor; kaldırımdan onlara ağzı açık bakan iki satıcıyı ısırmasına ramak kalan Farasha'nın dizginini sıkıca tutuyordu.

Chaol'un bir gözü kısrakta, diğeri de içinden geçtikleri şehirdeydi. Ötedeki çorak, çalılarla kaplı tepelere doğru at sürerlerken Yrene önemli noktaları gösteriyor ve kısa bilgiler veriyordu.

Su kanallardan akıp binaların arasından dolaşıyor, evleri, halka açık çeşmeleri ve sayısız bahçeyi, parkı besliyordu. Bu şehri üç yüz yıl önce bir fatih ele geçirmiş olabilirdi. Fakat aynı fatih şehri çok sevmişti de. Ona iyi davranmış, onu büyütmüştü.

Doğu kapısından geçtiler. Ardından şehrin ötesindeki alanda kestirme bir yol sağlayan uzun, tozlu bir patikada ilerlediler. Hasar beklemeye tahammül edemeyip aygırını dörtnala sürdü ve diğerlerini toz içinde bıraktı.

Vaha boyunca onun tozunu yemek istemediğini söyleyen Kashin de Yrene'e küçük bir gülümsemeyle bakıp atına ıslık çalarak Hasar'ın peşinden gitti. Sonrasında, belli ki önceden bahislere tutuşmuş olan asillerin ve vezirlerin çoğu tehlikeli derecede hızlı at sürerek normalden önce ulaştıkları şehirlerde yarışlar yaptılar. Krallık onların oyun alanıymış gibi.

Gerçekten bir doğum günü partisiydi bu. Muhtemelen prensesin canı sıkılmıştı ve babasına karşı sorumsuz görünmek istemiyordu. Yine de Arghun'un onlara katılması Chaol'u şaşırtmıştı. Şüphesiz kardeşlerinin çoğu ortada yokken bu fırsatı birtakım entrikalar çevirmek için kullanabilirdi. Fakat Arghun şimdi Kashin'in yanında dörtnala gidiyor, ufka doğru at sürüyordu.

Asillerin bir kısmı Chaol ve Yrene'le geride kaldılar. Diğerlerinin onlardan kilometrelerce uzaklaşmasına aldırış etmediler. Şehrin eteklerinde kalan son kasabaları da geride bırakmalarının ardından büyük, kayalık bir tepeyi aşarlarken ter içinde kalan atları hızlı hızlı soluyordu. Yrene, Chaol'a tepenin diğer yanında kumulların başladığını söyledi. Burada atlara su verecekler, sonra da çölün son ayağını aşacaklardı.

Sarp kayalıktan aşağı inerlerken Yrene, Chaol'a hafifçe gülümsüyordu. Çalıların arasındaki bir geyik patikasında ilerliyorlardı. Buradan atların geçtiği belliydi. Umursamaz binicilerin atlarının toynakları altında çalılar kırılmış ve parçalanmıştı. Hatta birkaç çalının üzerinde acımasız güneşin altında çoktan kuruyan kan lekeleri vardı.

Bineğine karşı o kadar pervasız olan binici sıkı bir dayağı hak ediyordu.

Diğerleri kayalıkların tepesine ulaşmışlar, atlarına su vermişler ve yollarına devam etmişlerdi. Chaol'un onlara dair görebildiği göğe doğru gözden kaybolan insan ve at bedenlerinden ibaretti. Uçurumun kenarından atlayıp kayboluvermişler gibi.

Farasha toynaklarını yere sertçe vura vura tepeyi tırmanıyordu. Destek kayışlarının yokluğunda; Chaol'un sırtı ve bacakları eyerde, dengede kalmak için zorlanıyordu. Rahatsız at sürdüğünü Yrene'e hiç hissettirmemeye çalışıyordu.

Zirveye önce Yrene vardı. Bulutsuz, mavi günde beyaz giysileri bir fener gibiydi. Saçları siyah altın gibi parıldıyordu. Chaol'u bekliyordu. Bindiği kestane rengi kısrak derin derin soluyor; parlak postu yakutun en koyu tonlarında ışıldıyordu.

Chaol, Farasha'yı tepenin zirvesine çıkması için mahmuzlarken Yrene atından indi. Sonra...

Manzara Chaol'un nefesini kesti.

Çöl.

Burası altın rengi kumdan oluşan çorak, fısıltılı bir kum deniziydi. Tepeler, dalgalar ve çukurlar. Sonsuza doğru uzanıyordu. Boş fakat uğultulu. Çevrede ne ağaç ne çalı ne de su vardı.

Bir tanrının acımasız eli şekil vermişti buraya. Yine de çöl boyunca nefes veriyordu o tanrı. Kumulların üzerindeki kum taneciklerini dalgalandırıyordu.

Chaol hiç böyle bir manzaraya şahit olmamıştı. Bir şaheserdi bu yer. Bambaşka bir dünyaydı.

Belki de aradıkları bilginin burada olması beklenmedik bir nimetti.

Chaol dikkatini yüzünün ifadesini, tepkisini okumakla meşgul olan Yrene'e çevirdi.

"Burasının güzelliği herkese göre değil," dedi Yrene. "Fakat bir şekilde şarkısını giden kızlara söyl üyor."

Gemilerin yüzmediği bu denize kimileri baktığında sadece bir cehennem görürdü. Chaol ise sadece huzur ve saflık görüyordu. Yavaş, sürünen hayatı. Ehlileşmemiş, vahşi güzelliği.

"Ne demek istediğini anlıyorum," dedi Chaol. Farasha'dan dikkatle indi. Yrene onu gözlese de bastonu uzatmaya yeltenmedi. Chaol'un bacağını atın sırtının üzerinden atmak için en iyi yolu bulmasını bekledi. Sırtı zorlanıp titreyen Chaol kumla kaplı kayaların üzerine kayarak indi. Baston birden elinde bitti. Yrene onu dengelemek için hiçbir girişimde bulunmasa da Chaol nihayet eyeri bırakıp Farasha'nın dizginlerine uzandı.

At huzursuzlaştı. Chaol'un üzerine atılmayı düşünürmüş gibi. Fakat Chaol ona sert bir bakış attı. Bastonu ayaklarının altındaki kayaya bir gıcırtı eşliğinde gömüldü.

Farasha'nın gözleri Hellas'ın ateşler içindeki diyarında dövülmüş kor demirler gibi parlasa da Chaol dik durdu. Elinden geldiğince dik. Gözlerini attan ayırmadı.

Nihayet Farasha ofladı ve Chaol'un onu dizgininden tutup yılların etkisiyle neredeyse ufalanan kumlarla kaplı yalağa götür-

mesine izin verdi. Muhtemelen yalak çöl kadar eskiydi. Belki yüz fatihin atlarına su sağlamıştı.

Farasha bir kum okyanusuna girmek üzere olduklarını anlamış olacaktı ki kana kana su içti. Yrene de atını Farasha'yla arasına bir mesafe koyarak yalağa götürdü. "Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Çakı gibi," dedi Chaol. Sözlerinde samimiydi de. "Oraya vardığımızda her yanım ağrıyacak da olsa zorlanmak o kadar da fena değil." Baston olmadan birkaç adımdan fazla yürümeye cesaret edemiyor, bunu güçbela başarabiliyordu.

Yrene yine de Chaol'un belkemiğini alttan destekledi. Sonra da ona bacaklarından tutarak destek verdi. Büyüsüyle Chaol'u yokladı. Giysilerine ve sıcağa rağmen Yrene'in ellerinin baskısı Chaol'un aralarındaki mesafenin her santimini hissetmesine neden oldu.

Diğerleri kadim, büyük yalağın etrafında toplandıklarından Chaol, Yrene'in şifacı dokunuşundan kopup Farasha'yı güvenli bir mesafeye çekti. Kısrağa yeniden binerken...

Yrene "Acele etme," diye mırıldandı. Bir yandan da Chaol'dan birkaç adım ötede durdu.

Chaol sarayda ata binmek için bir takoz kullanıyordu. Burada ise yalağın kenarına bile çıkamazken... Ayağı ve mahmuz arasındaki mesafe ona hiç o denli uzun gelmemişti. Bir ayağını kaldırırken diğer ayağıyla dengesini sağladı. Sonra mahmuzdaki ayağıyla bedenini yukarı itip diğer bacağını eyerin üzerinden attı... Chaol aşamaları adım adım geçti. Daha önce bin kez yaptığı hareketleri hissederek. Daha altı yaşına basmadan at binmeyi öğrenmiş, neredeyse tüm hayatı at üstünde geçmişti.

Ona bu işi yapması için olabilecek en huysuz atı vermeseler olmazdı tabii.

Fakat Farasha kıpırdamadı. Dalgalanan kum denizine; tepeden aşağı inen, çöle giriş yolları olacak patikaya baktı. Kumlara yeni şekiller veren ve sürekli yeni vadiler oluşturan, durmaksızın yön değiştiren rüzgârlara rağmen diğerlerinin geride bıraktığı izler belirgindi. Hatta Chaol izleri bırakan atların bir kısmının tepe-

lerin zirvesine varıp üzerlerinden atladığını görebiliyordu. Bunlar siyah beyaz benekler gibiydi.

Fakat Chaol orada kaldı. Mahmuzlara ve eyere bakar halde.

Yrene rahat bir tavırla ona bir takoz ya da sepet bulmayı teklif etti.

Chaol hareketlendi. Belki istediği kadar zarifçe değil. Belki ummadığı kadar zorlanarak. Fakat başardı. Bedenini yukarı itmek için kullandığı bastonu gıcırdadı. Ardından eyer topuzunu kavramasıyla baston taşa çarpıp takırdadı. O anda Chaol ayağını –güçbela– mahmuza geçirdi. Chaol kendisini eyere taşırken Farasha onun ağırlığı altında kıpırdandı. Bacağını atın sırtının üzerinden geçiren Chaol'un beli ve bacakları zorlandı. Fakat eyere çıkmıştı.

Yrene yere düşen bastonu alıp tozunu sildi. "Fena değil, Lord Westfall." Bastonu kendi eyerinin arkasına bağladıktan sonra kısrağına bindi. "Hiç de fena değil."

Chaol gülümsemesini gizledi. Yüzü hâlâ fazlaca kızarıktı. Nihayet Farasha'yı dürtüp kumlu tepeden aşağı indi.

Diğerlerinin geride bıraktığı izleri yavaşça takip ettiler. Kumlardan sıcak yayılıyordu.

Yukarı, aşağı. Sadece atlarının toynak sesleri ve kumların hışırtısı işitiliyordu. Grup uzun, kıvrımlı bir sıraya girmişti. Çevreye dağıtılan muhafızların ellerinde tuttukları sırıklarda kağanın bayrakları ve koşan, siyah bir at sembolünün olduğu flamalar vardı. Bunlar vahaya giden yöne çevrilmişti. Chaol prensesin kaprisi uğruna sıcakta dikilmek zorunda kalan zavallı adamlara acısa da sesini çıkarmadı.

Bir süre sonra kumullar yerlerini kumluk bir düzlüğe bıraktı. Güneşin sıcağında uzakta titreşen yer...

Yrene geniş, gür bir yeşilliğe işaret eidp "Orada kamp kuracağız," dedi. Orada Hasar'ın bahsettiği; vahanın üzerinde biten, kadim, gömülü şehre dair hiçbir işaret yoktu. Öte yandan, bulundukları noktadaki bakış açılarıyla fikir edinmeleri de mümkün değildi.

Uzaktan bakıldığında kamp yerine ulaşmak için bir otuz dakika daha gitmeleri gerekebilirdi. Tabii hızlarını korurlarsa.

Yrene beyaz giysileri ter içinde kalmışsa da gülümsüyordu. Belki onun da bir gün için her şeyden uzaklaşmaya, açık havada dolaşmaya, taze havayı içine çekmeye ihtiyacı vardı.

Yrene, Chaol'un dikkatinin üzerinde olduğunu fark edince ona doğru döndü. Güneş Yrene'in çillerini ortaya çıkarmış, tenini ışıltılı bir kahverengiye çevirmişti. Saçları da gülümseyen yüzünün etrafında kıvrılmıştı.

Farasha dizginleri çekti. Bedeni sabırsızlıkla titredi.

Chaol "Bir Asterion atım var," dedi. Yrene'in dudakları etkilendiğini belli eden bir yüz ifadesiyle kıvrıldı. "Bir Muniqi'nin bir Asterion'a denk olup olmadığını görmek istiyorum."

Yrene'in kaşları çatıldı. "Demek istediğin..." Yrene vahayla aralarındaki düz, yayvan toprak parçasına baktı. Hız yapmak için mükemmel bir yerdi. "Sence ben...dörtnala gidemez miyim yani?"

Chaol; Yrene'in omurgasından, bacaklarından söz etmesini bekledi. Fakat Yrene bu konuda tek kelime etmedi.

Chaol bir kaşını kaldırıp "Korkuyor musun?" diye sordu.

"Bu şeylerden mi? *Evet.*" Altında huzursuzlaşan bineğine yüzünü ekşiterek baktı.

Chaol eğilip "Kelebek"in boynunu okşadı.

At Chaol'u ısırmaya çalıştı. Chaol atın dizginlerini çekerek ona bu tür numaralara karnının tok olduğunu gösterdi.

"Seninle yarışacağım," dedi Chaol.

Yrene'in gözleri parladı. Yrene'in "Ödül ne olacak?" diye sorması karşısında şaşırdı.

Chaol son yarışını hatırlayamıyordu. Sadece nefesinin, kanının nasıl kaynadığını anımsıyordu.

"Bir öpücük. İstediğim zaman, istediğim yerde."

"*İstediğin yerde* demekle ne kastediyorsun?"

Chaol sadece sırıttı. Farasha'nın özgürce koşmasına izin verdi.

Yrene küfretti. Chaol'un ondan hiç işitmediği türde, sunturlu bir küfürdü bu. Fakat Chaol geriye bakmaya bile cesaret edemedi. Farasha kumun üzerinde kara bir fırtınaya dönüşürken bunu yapamadı.

Chaol, Asterion'ı hiç sınama fırsatı bulamamıştı. Fakat bu attan hızlıysa...

Kumların üzerinde uçarcasına ilerleyen Farasha altın çölün üzerinde çakan kara bir şimşek gibiydi. Chaol ona ayak uydurmaya çalışırken elinden sadece ağrıyan kaslarının acısı karşısında dişlerini sıkmak geliyordu.

Fakat göz ucuyla kızıla çalan kahverenginin ve siyahın ve o karaltının üzerindeki beyazlar içindeki biniciyi görünce kaslarının ağrısını unutuverdi.

Yrene'in sarımsı kahverengi bukleleri başının gerisinde bir kalkıp bir iniyor; kısrağının bacakları sert kumu dövdükçe havaya kalkıyordu. Beyaz giysileri rüzgârda dalgalanırken altın sarısı ve gümüş yıldızlar gibi parlıyordu. Yüzü ise...

Chaol, Yrene'in yüzündeki çılgınca neşeyi ve dizginlemediği keyfi görünce nefesi tutuldu.

Farasha kısrağın ikisine yetiştiğini, adımlarının eşitlendiğini fark edince atağa kalktı. Yrene'i ve atını toz içinde bırakmak için.

Chaol atı dizginler ve ayaklarıyla kontrol altında tuttu. Bunu yapabildiğine bile şaşarak. Kendisine gitgide yaklaşan, şimdi yanında at süren ve ona bu çıplak, kavurucu denizde kendisinden başka kimse yokmuş gibi gülümseyen kadına şaşarak. Tüm bunlar onun eseriydi. Bunu Chaol'a bahşeden Yrene'di.

Yrene gülümsüyordu. Gülümsemesi kahkahaya dönüştü. Hisleri içine sığmıyormuş gibi.

Chaol o kahkahanın o güne dek işittiği en güzel ses olduğunu düşündü.

Ve o anda, kumların üzerinde uçarcasına at sürerlerken ve çöl rüzgârıyla yarışırlarken Yrene'in saçı başının gerisinde kahverengi bir bayrak gibiydi...

Chaol belki de ilk kez kendisini uyanıkmış gibi hissetti.

Ve bunun için çok minnettardı.

44

Yrene ter içinde de olsa teri o kadar hızlı kurumuştu ki üzerinde o terin sadece özünü hissediyordu.

Neyse ki vaha gölgelik ve serindi. Ortasında geniş, sığ bir su birikintisi vardı. Atlar en gölgelik yere su içirmek ve tımarlanmak için götürüldü. Hizmetçiler ve muhafızlar yıkanıp keyif sürmek için gizli saklı bir noktaya çekildiler.

Ortada Nousha'nın bahsettiği gibi bir mağaradan ya da Hasar'ın ormanın ötesinde olduğunu öne sürdüğü ölüler şehrinden eser yoktu. Fakat burası çok büyük bir yerdi. Ayrıca geniş su birikintisinin soğuk sularında asilzadeler yıkanmaya başlamışlardı bile.

Yrene, Renia'nın üzerinde sadece ince, ipek bir iç gömleği olduğunu gördü. Giysi sudan çıkıp Hasar'ın söylediği bir şeylere gülen kadının güzel vücudunu pek de gizlemiyordu.

Chaol, Yrene'in yanında öksürüp "Eh," dedi.

Yrene "Sana partilerden bahsetmiştim," diye mırıldandı. Yüksek palmiyelerin ve çalıların arasına kurulu çadırlara yöneldi. Çadırlar beyaz ve yaldızlıydı. Her birinde prenslerin ya da prenseslerin kendi sembollerinin olduğu bayraklar asılıydı. Fakat Sartaw ve Duva orada olmadığından Chaol ve Yrene'e onların çadırları verilmişti.

Neyse ki iki çadır birbirine yakındı. Fakat Yrene annesiyle oturduğu kulübe kadar geniş çadırın açık kapısından içeri baktığında

içeri girmeden Chaol'un çadırına döndü. Baston kullanmasına rağmen Chaol sabaha kıyasla daha kötü aksıyordu. Ayrıca Yrene onun o cehennemden çıkma attan nasıl zorlukla indiğini de görmüştü.

Yrene "Biliyorum, yıkanmak istiyorsun," dedi. "Fakat sana bir bakmam gerek. Yani sırtına ve bacaklarına. Çok uzun süre at sürdük."

Belki de Yrene onunla yarışmamalıydı. Vaha sınırını ilk kimin geçtiğini anımsamıyordu bile. Gülmekle meşguldü; içi içine sığmıyordu ve muhtemelen bir daha kendisini hiç öyle hissetmeyecekti. Bir de Chaol'un ışık yayan yüzüne bakmakla fazlasıyla meşguldü.

Chaol çadırının kapısında durdu. Bastonu gereğinden fazla ağırlığını vermiş gibi titredi. Fakat Yrene'i asıl –birazcık– endişelendiren "Senin çadırın mı olsun, benimki mi?" diye soran Chaol'un yüzündeki ferahlama olmuştu.

Yrene "Benimki," dedi. Muhtemelen gezinin asıl nedeninin kendisi olduğunu bile bilmeyen hizmetçiler ve asiller Chaol'un gelip gidişlerini memnuniyetle bir kenara yazarlardı. Chaol başını salladı. Yrene onun bacaklarının kalkıp yere inişini, bedeninin hareketlerini, bastonuna nasıl abandığını dikkatle gözlemledi.

Chaol, Yrene'in yanından geçip çadıra girerken Chaol onun kulağına "Bu arada ben kazandım," diye fısıldadı.

Yrene batan güneşe baktı. İçinde bir şeylerin eridiğini hissetti.

Chaol'un her yanı ağrısa da neyse ki Yrene onu kapsamlı bir şekilde muayene ettikten sonra hâlâ yürüyebiliyordu. Yrene ayrıca Chaol'un bacaklarına ve sırtına esnetme egzersizleri uygulamıştı. Masaj da.

Chaol'un içinden bir his Yrene'in kendisiyle oynadığını söylüyordu. Her ne kadar Yrene'in elleri iffetli ve ilgisiz hareket ediyormuş gibi görünse de.

Hatta Yrene bir sürahi su istemek için bir hizmetçiye seslenecek kadar soğukkanlıydı.

Çadır içinde kalan prensese uygundu. Yüksek bir platformun

merkezinde geniş bir yatak vardı. Zemin süslü halılarla kaplıydı. Her yanda minderler konulmuştu. Ayrıca perdeli bir yıkanma bölümü ve tuvalet vardı. Bir de *her yerde* altın.

Ya hizmetiler altınları dün getirmişler ya da buranın yerlileri hakanlıktan öyle çekiniyorlardı ki kamp yerini soymaya cesaret edemiyorlardı. Ya da çok hakanlık onları ihya ettiğinden buna gerek de duymuyorlardı.

Chaol kuruyan giysilerini giydiğinde diğerlerinin hepsi vaha havuzundaydı. Araştırma yapmak için çıktılar.

Chaol ve Yrene çadırda fısıldaşmışlardı: İkisi de oraya vardıklarında ilginç bir şey gözlerine çarpmamıştı. Vaha havuzunda banyo yapan asillerin ve onların dostlarının çevresinde bir mağara ya da harabeye dair bir işaret yoktu. Rahat ve huzurlu bir atmosfer vardı. Adarlan'da hiç olmayan bir ortam. Chaol serin sularda entrikalar çevrilmediğini düşünecek kadar naif olmasa da Adarlan asillerinin su dolu bir çukura girip keyifli vakit geçirdiklerini de hiç işitmemişti.

Fakat Chaol kesinlikle Hasar'ın Yrene için bir parti verirken aklında ne olduğunu merak ediyordu. Bunun için manipüle edilmiş olsa da olmasa da prenses, Yrene'in orada toplananların çoğunu pek de tanımadığını biliyordu.

Yrene açıklığın ucunda duraksadı. Gözlerini kısıp Chaol'a baktı. Görenin çekingenlik olarak yorumlayacağı bir bakıştı bu. Belki diğerlerinin suyun içinde giydikleri ince giysileri giymekten çekinen bir kadının görüntüsü. Çevreden bakanların onun bir şifacı olduğunu ve insanları çıplak görmeye fazlasıyla alışkın olduğunu unutturacak bir bakış. Yrene kahkahaların ve vaha sularının şapırtıları arasında "Canım banyo yapmak istemiyor," dedi. "Biraz yürümek ister misin?"

Bu hoş ve kibar sözlerin ardından Yrene başıyla solda kalan balta girmemiş, küçük ormana işaret etti. Yrene kendisini bir saraylı gibi görmese de gayet iyi yalan söyleyebiliyordu. Chaol onun bu özelliğinin şifacı olması açısından ona fayda getirmesi gerektiğini düşündü.

Chaol, Yrene'e kolunu uzatıp "Benim için bir zevk olur," dedi.

Yrene bir kez daha tereddüt etti. Bir tevazu portresi gibiydi. Omzunun üzerinden havuzdakilere baktı. Asiller onları izliyordu. Kashin dahil.

Chaol, Yrene'in prense ona ilgi duymadığını –*bir kez daha*– ne zaman ve nasıl belli edeceğine dair kararı Yrene'e bırakacaktı. Fakat Yrene, Chaol'un koluna girdiğinde ve ikisi vaha ormanının pusuna adım attıklarında Chaol bir parça suçluluk hissetti.

Kashin iyi bir adamdı. Chaol onun savaşa gitmeye hevesli olduğuna dair sözlerinin yalan olabileceğinden kuşkulanıyordu. Ayrıca Yrene'le arasındaki ilişkiyi alenen belli etmekle prensin düşmanlığını üzerine çekmek... Chaol, Yrene'e yan yan baktı. Bastonu köklerin ve yumuşak toprağın içine gömüldü. Yrene ona hafifçe gülümsedi. Yanaklarında hâlâ güneşin verdiği kırmızılık vardı.

Kashin'in düşmanlığını üzerine çekerse çekecekti. Umurunda değildi.

Vaha membasının şırıltıları tepelerinde sağa sola oynayan palmiyelerin hışırtılarına karışırken ormanın daha da içlerine ilerlediler. Belirli bir yöne doğru ilerlemiyor, öylesine yürüyorlardı. Chaol "Anelle'de," dedi, "vadi zemininde onlarca kaplıca vardır. Bunlar topraktaki çukurlarla sıcak tutulur. Ben çocukken eğitimlerin ardından oralarda yıkanırdık."

Yrene, Chaol'un kendisine dair bu bilgiyi vermesinin olumlu bir gelişme olduğunun bilincinde, dikkatle "Sende muhafız kıtasına katılma isteği uyandıran bu eğitimler mi oldu?" diye sordu.

Chaol nihayet boğuk bir sesle "Kısmen," dedi. "Ben...başarılıydım. Dövüşte, kılıç kullanmada, ok atmada, hepsinde. Beyaz Diş Dağları'nda yıllarca vahşileri uzak tutan bir lordun vârisine uygun bir eğitimden geçtim. Fakat asıl eğitimim Rifthold'a gidip kraliyet muhafız kıtasına katıldığımda başladı."

Yrene inatçı köklerin oluşturduğu bir engelin çevresinden geçen Chaol'a ayak uydurup yavaşladı Onun ayaklarını ve bastonunu nereye koyacağına odaklanmasına izin verdi.

"Sanırım inatçı, dik kafalı olman seni disiplin açısından iyi bir öğrenci yapmıştır."

Chaol kıkırdadı. Yrene'i dirseğiyle dürttü. "Yaptı. Eğitim alanına ilk gelip son ayrılan ben oluyordum. Her gün sopa yesem de." Kendisini eğiten adamların yüzleri aklına gelen Chaol'un göğsü sıkıştı. Onu hep daha da fazla zorlayan, aksayıp kanı akana dek çalıştıran ve gece kışlada her şeyi unutmasını sağlayan adamlar. Genellikle de hoş sohbetlerin geçtiği bir yemekle ya da sırtının sıvazlanmasıyla her şeyi unuturdu.

Ve o adamların, kardelilerinin şerefine boğuk bir sesle "Hepsi kötü adamlar değildi Yrene," dedi. "Benim birlikte büyüdüğüm, komutanları olduğum adamlar... Onlar iyi adamlardı."

Chaol'un gözlerinin önüne Ress'in gülen yüzü, Aelin'ın yakınlarındayken yüzünün kızarmasını asla gizleyemeyen genç muhafız geldi. Gözleri yaşardı.

Yrene durdu. Vaha uğulduyordu. Kolundan çıktığı Chaol'un bacakları da bu mola için minnettardı. Yrene, Chaol'un yanağına dokundu. "Eğer senin...sen olmanda kısmen de olsa vesile oldularsa," dedi. Dudaklarını Chaol'un dudaklarına sürdü. "Bence de iyi adamlar olmalılar."

Chaol "İyi adamlardı," diye fısıldadı.

Ve işte o iki kelime. Vahanın toprağının ve gölgelerinin yuttuğu o iki kelime. Chaol'un dayanamadığı o iki kelime. *İyi adamlardı.*

Chaol hâlâ geri çekilebilirdi. Şimdi karşılarında duran o görünmez uçurumdan uzaklaşabilirdi. Yrene ona yakın duruyor, bir elini onun kalbinin üzerinde tutuyordu. Konuşup konuşmamaya karar vermesini bekliyordu.

Ve belki de sırf Yrene elini onun kalbinin üzerinde tuttuğu için Chaol "Bu baharda haftalarca işkence gördüler," dedi. "Sonra katledilip şato kapılarına asıldılar."

Yrene'in gözlerine keder ve dehşet çöktü. Chaol midesi güçlükle kaldırsa da konuşmasını sürdürdü. "Hiçbirinin iradesi kırılmadı. Hatta kral ve diğerleri..." Sözünün gerisini getiremedi. Henüz. Belki de asla. Ucunda o şüpheyle ve olası gerçekle yüzleşmek varken.

"Muhafızları benim hakkımda sorguladıklarında hiçbiri tek kelime etmedi."

Chaol o cesareti, fedakârlığı nasıl ifade edeceğini bilmiyordu.

Yrene'in gırtlağı yukarı aşağı oynadı. Chaol'un yanağını ellerine aldı.

Ve Chaol nihayet "Suçlusu benim," dedi. "Kral... Bunları beni cezalandırmak için yaptı. Kaçtığım, Rifthold'daki asilere yardım ettiğim için. O... Her şeyin sorumlusu benim."

"Kendini suçlayamazsın." Basit, dürüst sözler.

Ve kesinlikle doğru olmayan sözler.

O sözler Chaol'u kendine getirdi. Bir kova soğuk sudan da etkili oldu.

Chaol, Yrene'in dokunuşundan uzaklaştı.

Yrene'e bunları söylememesi, konuyu açmaması gerekirdi. *Tanrılar adına, hem de doğum gününde.* Onlara faydası olacak bilgilerin peşine düşmeye odaklanmaları gerekirken.

Chaol kılıcını ve hançerini getirmişti. Palmiyelerin ve eğreltiotlarının içinde aksak adımlarla yürürken ve Yrene'i peşinden gelmeye mecbur ederken silahların hâlâ belindeki kemerde olup olmadığını kontrol etti. Bunu yapmasının nedeni içinde o acıyla elleri titrerken o ellere yaptıracak bir iş aramasıydı.

Chaol sözleri ve anıları katlayıp bir kenara koydu. Derinlere. Sonra silahlarını sayarken o sözleri ve anıları mühürledi.

Yrene onun peşinden gitmekle yetindi. İkisi ormanın daha derinlerine ilerlerken tek kelime etmedi. Burası birçok köyden daha geniş bir alana yayılmıştı ve o yeşilin çok azı ehlileştirilmişti. Ne bir patika ne de yeşilin altında bir ölüler şehrine dair bir işaret vardı.

Ta ki köklerin ve çalıların arasında devrik, soluk renkli sütunlar belirene kadar. Chaol bunun iyiye işaret olması gerektiğini düşündü. Bir mağara varsa yakınlarda olabilirdi... Belki kadim bir ev bulurlardı.

Fakat üzerinden aşıp etrafından geçtikleri mimari yapının seviyesi Chaol'un adımlarına çok dikkat etmesini gerektiriyordu...

"Buradakiler ölülerini çukurlara gömen birtakım mağara insanları değilmiş," dedi. Bastonunu kadim taşa sürttü.

"Hasar bir ölüler *şehrinden* bahsetmişti." Yrene üzerleri orman bitkileriyle kaplı, süslü sütunlara ve oymalı taş levhalara kaşlarını çatarak baktı. "Geniş bir ölüler şehri. Ayaklarımızın tam altında."

Chaol orman zeminine göz gezdirdi. "Fakat kağanın halkının ölülerini anavatanlarının kalbinde göğün altında bıraktıklarını sanıyordum."

"Öyle de yapıyorlar." Yrene ellerini üzerinde hayvan ve tuhaf yaratık oymaları olan bir sütunun üzerinde gezdirdi. "Fakat bu yer...hakanlıktan daha eski. Torre ve Antica'dan da. Burada her kimler yaşadıysalar hepsinden önce var olmuşlar." Yıkık dökük basamaklar ağaçların taşın içinde büyüdüğü ve oymalı sütunları devirdikleri bir platforma uzanıyordu. "Hasar'ın söylediğine göre tünellerin hepsi zekice hazırlanmış tuzaklarmış Yağmacıları uzak tutmak ya da ölüleri içeride tutmak için."

Sıcağa rağmen Chaol'un kolundaki tüyler diken diken oldu. "Bunu bana şimdi mi söylüyorsun?"

"Nousha'nın kastettiğinin farklı bir şey olduğunu düşünmüştüm. Burada bir *mağara* olduğunu ve söylemişti. O mağara harabelerle bağlantılı olsa bundan bahsederdi." Yrene platforma adım attı. Onun peşinden giden Chaol'un bacakları isyan etti. "Fakat ben burada bir mağara oluşturacak kadar geniş kaya oluşumları görmüyorum. Taşlar sadece...şurada var." Hasar'ın söylediğine göre aşağıdaki ölüler şehrine geniş bir geçitten geçerek ulaşılıyordu.

Karman çorman kompleksi incelediler. Devasa sütunlar kırılmış, köklerle ve sarmaşıklarla kaplanmıştı. Sessizlik gölgedeki sıcak kadar ağırdı. Vahanın öten kuşları ve vızıldayan böcekleri buraya gelmeye cesaret edememiş gibi.

"Huzursuz edici," diye mırıldandı Yrene.

Bağırsalar kendilerini işitecek yirmi muhafız olsa da Chaol elinin kılıcına gittiğini fark etti. Ayaklarının altında uyuyan bir ölüler şehri varsa belki de Hasar haklıydı. O şehrin sakinlerinin uykusu bölünmemeliydi.

Yrene olduğu yerde dönüp sütunlara, oymalara göz gezdirdi. Hiç mağara yoktu. "Nousha o yeri biliyordu," dedi kendi kendine. "Şehrin bulunduğu bölge Torre için önemli olmalı."

"Fakat o önem zamanla unutulmuş ya da çarpıtılmış. Böylece geriye sadece isim, o yerin önemine dair o his kalmış."

Yrene elini bir sütunun üzerinde gezdirip dalgınca "Bu diyar şifacıları hep kendine çekmiş," dedi. "Diyar onları...büyüyle kutsamış. Diğer her şeyden fazla. Burası şifa gücünün büyüdüğü bir alanmış gibi."

"Neden?"

Yrene birçok gemiden daha uzun bir sütunun üzerindeki oymada parmaklarını gezdirdi. "Neden burada her şeyin daha fazla serpildiğini mi soruyorsun? Bitkilerin en iyi gelişimi belli şartlar altında gerçekleşir. Kendileri için en avantajlı şartlarda."

"Peki şifacıların serpilmesi için en doğru yer güney kıtası mı?"

Bir şey Yrene'in ilgisini cezbetmiş olacaktı. O şeyin etkisiyle "Belki de burası bir sığınaktı," diye mırıldandı.

Chaol, Yrene'e yaklaştı. Omurgasından aşağı inen bıçak gibi acı karşısında yüzünü ekşitti. Sonra Yrene'in avucunun altındaki oymayı incelerken acısını unutuverdi.

Sütunun geniş yüzüne iki zıt kuvvet oyulmuştu. Solda uzun boylu, geniş omuzlu savaşçılar... Silah olarak kılıçları, kalkanları, alevleri ve çağlayan suları vardı. Havada ve dizlerinin dibinde çeşitli hayvanlar tasvir edilmişti. Sivri kulaklar... Figürlerin başlarının üzerinde sivri kulaklar vardı.

Ve onların karşısında...

Yrene Fey ordusunun karşısındaki orduya işaret edip "Hiçbir şeyin tesadüf olmadığını söylemiştin," dedi.

Bu ordunun askerleri Fey'lerden daha ufak yapılı, bedenleri daha iriydi. Pençeler, dişler ve ürkütücü kılıçlar.

Yrene tek kelime fısıldadı.

Valg'ler.

Kutsal tanrılar adına.

Yrene diğer sütunların başına gitti. Sarmaşıkları ve toprağı sil-

di. Orada daha çok Fey yüzü vardı. Figürler.

Bunlardan bazıları Valg komutanlarıyla bire bir savaşırken tasvir edilmişti. Bir kısmı yenilgiyle, bir kısmı zaferle sonuçlanan mücadeleler.

Chaol elinden geldiğince Yrene'le birlikte hareket etti. Aradı, aradı...

İşte orada. Bodur, kalın palmiyelerin gölgesi altında. Viran, kare bir yapı. Bir mozole.

Yrene "Bir mağara," diye fısıldadı. Ya da bilgi bulanıklığında mağara olarak yorumlanabilecek bir yer.

Chaol boştaki eliyle sarmaşıkları uzaklaştırdı. Sırtı ağrıdı.

Sonra ölüler şehrinin kapılarındaki oymaları incelemek için sarmaşıkları kesip kopardı.

Chaol "Nousha rivayete göre bu parşömenlerden bir kısmının buradan geldiğini söylemişti," dedi. "Wyrd işaretleriyle, Fey ve Valg oymalarıyla dolu bir yerden. Fakat burası yaşayan bir şehir değildi. Bu yüzden ayaklarımızın altındaki mezarlardan ve arşivlerden alınmaları gerekti." Hemen ötelerindeki geçit kapısından.

Yrene "Buraya insanları gömmediler," diye fısıldadı.

Zira mühürlü, taş kapıların üzerindeki sembollerin dili... "Kadim Dil."

Chaol bu dilin yazısını Rowan'ın yüzündeki ve kolundaki dövmelerde görmüştü.

Burası bir Fey mezarlığıydı. İnsan değil, *Fey.*

Chaol "Ben Brannon'la Terrasen'i kurmak için sadece bir grup Fey'in Doranelle'i terk ettiğini sanıyordum," dedi.

"Belki de başka bir grup artık nasıl bir savaş yaşandıysa, o dönemde buraya yerleşmiştir."

İlk savaş. İlk iblis savaşı. Elena ve Gavin doğmadan önce, Terrasen'den önce gerçekleşen savaş.

Chaol, Yrene'i süzdü. Onun kanı çekilmiş yüzünü. "Ya da belki bir şeyi gizlemek istemişlerdir."

Yrene kaşlarını çatıp yere vaktı. Ayaklarının altındaki mezarları görebiliyormuş gibi. "Bir hazine mi?"

"Farklı tür bir hazine."

Chaol'un sesinin tonu karşısında Yrene gözlerini onun gözlerine, kımıltısız duruşuna çevirdi. Chaol'un yüreğine sızan soğuk ve keskin korkuya da.

Yrene yumuşak bir sesle "Anlamıyorum," dedi.

"Fey büyüsü nesilden nesle geçer. Öyle rastgele ortaya çıkmaz. Belki de bu insanlar buraya gelmişlerdir. Sonra da dünya, iyi ve kötü güçler onları unutmuştur. Belki de burasının kimsenin ilişmeyeceği kadar uzak olduğunu biliyorlardı. Savaşların başka yerlerde sürdürüleceğini. Onlar tarafından başka yerlerde başlatılacağını." Chaol çenesiyle Valg askerine işaret etti. "Güney kıtası çoğunlukla ölümlülerin elinde kalırken, Fey'lerin burada ektikleri tohumlar insan soylarına karışıp şifa büyüsüne meyilli bir halkı ortaya çıkarmış olabilir."

Yrene boğuk bir sesle "İlginç bir teori," dedi, "fakat gerçekliğinden emin olamazsın."

"Değerli bir şeyi gizleyecek olsan herkesin gözünün önünde bir yere koymaz mıydın? Büyük bir gücün ortaya çıkıp onu koruyacağı bir yere? Bir imparatorluk gibi. Birden fazla imparatorluk. Duvarları tarih boyunca istilacılar tarafından aşılmamış bir imparatorluk. Şifacılarının değerini görüp onların yeteneklerinin sadece bir işe yaradığını düşünen fakat asla bir başka zaman, bir başka şekilde kullanılacak bir hazine olduğunu bilmeyecek bir imparatorluk. Bu yeteneğin bir silah olabileceğini bilmeyen."

"Biz can almayız."

"Hayır," dedi Chaol. Kanı donmuştu. "Fakat sen ve buradaki tüm şifacılar... Dünyada böyle başka tek yer var. Bu kadar iyi korunan, bu denli büyük bir güç tarafından kollanan tek yer var."

"Doranelle... Doranelle'deki Fey şifacıları."

Maeve'in şiddetle koruduğu şifacılar.

İlk savaşta çarpışan, Valg'e karşı mücadele eden şifacılar.

"Bu ne anlama geliyor?" diye fısıldadı Yrene.

Chaol zeminin ayakları altından çekildiği hissine kapıldı. "Buraya yanımda bir orduyla dönmem için gönderilmiştim. Fakat aca-

ba... Acaba bir başka güç beni buraya başka bir şeyi alıp götürmem için getirmiş olabilir mi?"

Yrene, Chaol'un elini tuttu. Sessiz bir yemin. Chaol'un üzerinde sonra düşüneceği.

"Belki de Torre'ye musallat olan kişi benim peşimdeydi," diye fısıldadı Yrene. "Gerçekten Morath'den gönderildilerse... Seni iyileştirme sürecim sırasında bunların hiçbirini fark etmemizi istemeyeceklerdir."

Chaol yumruğunu sıktı. "Ve kütüphanedeki o parşömenler... Buradan alınmış olmalılar. Geldikleri yerin neresi olduğu, bu diyarın şifacılarının kökenleri de rivayetler haricinde unutulmuş olmalı."

Şifacıların kökeni ölüler şehri değil, o şehri kuran Fey halkıydı.

"Parşömenler," dedi Yrene. "Bunları götürüp çevirebilecek birilerini bulabilirsek..."

"Bize bunu açıklarlar. Şifacıların Valg'lere karşı ne yapabileceklerini."

Yrene yutkundu. "Hafıza. O parşömenlerin ne olduklarını bir şekilde biliyor olabilir mi? Baş Şifacı sadece gücüyle değil, bilgisiyle de anılır. Kendisi yürüyen bir kütüphanedir. Selefi ona Torre'de başka kimsenin bilmediklerini öğretir." Yrene bir tutam saçı parmağında kıvırdı. "Ona metinlerinden bazılarını göstermemiz işe yarayabilir. Ne olduklarını bilip bilmediğini görmek açısından."

Bu bilgileri bir başkasıyla paylaşmak kumar olsa da almaya değecek bir riskti bu. Chaol başını salladı.

Birinin kahkahası vahanın ağır sessizliğini böldü.

Yrene, Chaol'un elini bıraktı. "Gülümsememiz, onların arasında keyifli görünmemiz gerek. Sonra sabahın ilk ışıklarıyla buradan ayrılırız."

"Nesryn'e haber gönderip dönmesini söyleyeceğim. Biz geri döner dönmez. Kağanın yardımını beklemekle daha fazla zaman kaybetmeyi göze alabileceğimizi sanmıyorum."

Yrene "Yine de onu ikna etmeye çalışırız," sözünü verdi. Chaol başını yana yatırdı. Sessizce "Bu savaşı hâlâ kazanman gerekecek

Chaol," dedi. "Oynayacağımız rol her ne olursa olsun."

Chaol başparmağını Yrene'in yanağında gezdirdi. "Kaybetmeye niyetim yok."

Çok önemli bir keşif yaptıklarını, bir şeyin onları derinden etkilediğini fark ettirmemek kolay olmadı.

Hasar banyo yapmaktan sıkılıp müzik, dans ve öğle yemeği istemişti. Sonuç olarak da gölgede saatlerce hımbıllık ettiler. Müzisyenleri dinleyerek ve Yrene'in oraya nasıl getirdikleri hakkında hiçbir fikrinin olmadığı nefis yiyecekleri yiyerek.

Fakat güneş battığında hepsi akşam yemeği için üzerlerini değiştirmek için çadırlarına dağıldı. Yrene, Chaol'la birlikte öğrendiklerinin ardından kısa bir süre yalnız kaldığında bile tedirgin olmaya başlamıştı. Fakat Yrene yıkanıp üzerine Hasar'ın ona verdiği tüllü elbiseyi giydi.

Chaol, Yrene'i çadırın önünde bekliyordu.

Hasar, Chaol'a da giysiler getirmişti. Hoş bir koyu mavi Chaol'un kahverengi gözlerindeki altın sarısını ve teninin yazla gelen bronzluğunu ortaya çıkarıyordu.

Chaol'un gözleri Yrene'in boynunda ve elbisesinin belinden aşağı akan kıvrımlarında, bacaklarında gezinince Yrene kızardı. Elbise üzerine dikilen gümüşi ve şeffaf boncuklarla tepelerindeki gece göğünün yıldızları gibi parıldıyordu.

Vaha havuzunun etrafında meşaleler ve fenerler yakılmış; masalar, kanepeler ve minderler yerleştirilmişti. Müzik çalıyordu. İnsanlar kurulan ziyafet masalarına şimdiden yayılmaya başlamıştı. Hasar meclisin başındaydı; ateşin yaldızladığı vaha havuzunun kenarında, ortadaki masada Hasar bir kraliçe gibi azametle oturuyordu.

Yrene'i görünce ona el etti. Chaol'a da.

Prensesin sağında iki boş yer vardı. Yrene, Chaol'un her adımda o boş yerleri dikkatle süzdüğüne yemin edebilirdi. Sandalyeleri, etraflarındaki kişileri, vahayı tuzaklara ve tehditlere karşı inceliyormuş gibi. Eli Yrene'in sırtının açıkta kalan kısmını sıvazladı. Ona her şeyin yolunda olduğunu söylermiş gibi.

Hasar "Şeref konuğumu unuttuğumu sanmıyordun herhalde?"

deyip Yrene'i yanaklarından öptü. Chaol elinden geldiğince eğilerek prensesi selamladı. Sonra Yrene'in diğer yanına geçip bastonunu masaya dayadı.

Yrene "Bugün harika geçti," dedi. Yalan söylemiyordu da. "Teşekkür ederim."

Hasar bir an için sessiz kaldı. Yrene'e alışagelmedik bir yumuşaklıkla baktı. "Biliyorum uğraşması kolay biri değilim, zor bir arkadaşım da," dedi. Siyah gözleri nihayet Yrene'in gözleriyle buluşmuştu. "Fakat sen bana asla öyle olduğumu hissettirmedin."

Bu içten sözler karşısında Yrene'in boğazı düğümlendi. Hasar başını yana eğip partidekilere el salladı. "Arkadaşımı şereflendirmek için yapabileceğimin en azı bu." Renia takdir ve anlayışının bir nişanesi olarak Hasar'ın kolunu hafifçe sıvazladı.

Yrene başını eğip prensese "Kolay arkadaşlar, kolay insanlar ilgimi çekmiyor," dedi. "Sanırım onlara zor insanlardan daha az güveniyor, onları o kadar da ilginç bulmuyorum."

Bu sözler Hasar'ı gülümsetti. Masaya abanıp sözcükleri uzatarak "Çok yakışıklı görünüyorsunuz Lord Westfall," dedi.

"Siz de güzel görünüyorsunuz prenses."

Hasar iyi giyinmişse de ona güzel denemezdi. Fakat bir kedi sırıtışıyla iltifatı kabul etti. Bu hareketi Yrene'e Innish'teki o yabancıyı anımsattı. Bilgi ve güzelliğin geçici olduğunu fakat gücün...çok daha kıymetli bir akçe olduğunu.

Ziyafet başladı. Yrene, Hasar'ın *sevgili, sadık, zeki dostuna* kaldırdığı içten kadeh karşısında eğilip büküldü. Fakat onlarla beraber içki içti. Chaol da. Şarap ve bal birası. Kadehleri neredeyse çıt çıkarmayan hizmetçiler tarafından Yrene daha farkına bile varmadan dolduruluyordu.

Otuz dakika sonra konu savaşa geldi.

Söze önce Arghun girdi. Öyle çalkantılı bir dönemde güvenlik ve huzura kaldırılan alaycı bir kadeh.

Yrene içkisini içerken Chaol'un da yüzüne yapıştırdığı bir gülümsemeyle içki içişine şaşırdığını gizlemeye çalıştı.

Sonra Hasar Batının Kıraç Toprakları'nın herkes kıtanın doğu-

suna fazlaca odaklanmışken savaşan taraflar için kolay bir hedef olup olmayacağından bahsetti.

Chaol sadece omuz silkti. O öğleden sonra bir sonuca varmış gibi. Bu savaş ve oradaki asillerin savaştaki rolüne dair bir şeyleri fark etmiş gibi.

Bu durum Hasar'ın da gözünden kaçmamıştı. Her ne kadar toplantının amacı doğum günü kutlamak olsa da prenses yüksek sesle düşünürmüş gibi "Belk Aelin Galathynius lütfedip buralara gelir ve erkek kardeşlerimden birini eş olarak seçer," dedi. "Belki o zaman ona yardım etmeyi düşünürüz. O tür bir nüfuz ailemize bağlandığında."

Bunun anlamı tüm o alevlerin, o kaba kuvvetin...bu kıtaya bağlanması, bu soya çocuklar verip tehdit olmaktan çıkmasıydı.

"Tabii kardeşlerimin öyle biriyle birlikte olmayı kaldırmaları gerekecek," diye ekledi Hasar, "fakat onlar düşündüğünüz kadar zayıf adamlar değillerdir." Kendisini işitmemiş gibi yapan Kashin'e baktı. Arghun sessizce güldü. Yrene diğerlerinin Kashin'in onların sataşmalarını savuşturmakta ne kadar usta olduğunu, asla onların zokasına gelmeyecek kadar umursamaz olduğunu bilip bilmediklerini merak ediyordu.

Chaok, Hasar'a aynı uysallıkla yanıt verdi. "Her ne kadar Aelin Galathynius'un sizlerle pazarlık ettiğini görmek ilginç olacaksa da..." Yüzüne o manzaradan keyif alacağını belli eden bir gülümseme yerleşti. Aelin onların hepsini pekâlâ dize getirebilirmiş gibi. "Evlilik onun için bir seçenek değil."

Hasar'ın kaşları kalktı. "Bir erkekle mi?"

Renia, Hasar'a Hasar'ın aldırış etmediği, sert bir bakış attı.

Chaol kıkırdadı. "Kimseyle. Sevdiği adam hariç."

Arghun şarabını çalkalayıp "Kral Dorian," dedi. "Onun *prensi* kaldırabildiğine şaşıyorum."

Chaol kaskatı kesilse de başını iki yana salladı. "Hayır. Bir başka prense. Yabancı bir ülkeden ve güçlü biri."

Tüm asilzadeler donakaldı. Kashin bile gözlerini onlara çevirdi.

"Kimmiş ki bu?" Hasar şarabını yudumladı. O kurnaz bakan gözler karardı.

"Doranelle'li Prens Rowan Whitethorn. Kraliçe Maeve'in eski komutanı ve kraliyet ailesi üyesi."

Yrene, Arghun'un yüzündeki kanın çekildiğine yemin edebilirdi. "Aelin Galathynius, Rowan Whitethorn'la mı evlenecek?"

Prensin Rowan ismini söyleyişine bakılırsa...onun ismini daha önce işitmiş olmalıydı.

Chaol, Rowan'dan bir değil, birkaç kez bahsetmişti. Omurgasındaki hasarı büyük oranda iyileştirmeyi başaran Rowan. Bir Fey prensi. Aelin'ın âşığı.

Chaol omuz silkti. "Onlar *carranam* ve Prens Rowan, Aelin'a kan yeminiyle bağlı."

Arghun "O yemini Maeve için içmişti," diye çıkıştı.

Chaol sandalyesine yaslandı. "Öyle. Aelin, Maeve'e o yemini bozdurttu. Böylelikle Rowan, Aelin'a yeminle bağlanabildi. Hem de Maeve'in gözeri önünde."

Arghun ve Hasar bakıştılar. Arghun "Nasıl?" diye sordu.

Chaol'un dudaklarının kenarı yukarı kıvrıldı. "Aelin diğer tüm amaçlarını nasıl gerçekleştiriyorsa öyle." Kaşlarını kaldırdı. "Maeve'in şehrini ateşle çevirdi. Maeve, Doranelle'in taştan inşa edildiğini söylediğinde ise ona basitçe insanlarının taştan yapılmadığını söyledi."

Yrene'in omurgasından aşağı bir ürperti yürüdü.

Hasar burnunu çekip "Demek hem zorba, hem de deli," dedi.

"Öyle mi? Başka kim Maeve'e diklenip bundan canlı çıkabilmiş, üstüne üstlük ondan istediğini alabilmiş ki?"

Hasar "Bir tek adam uğruna koca bir şehri yok edecekmiş," diye çıkıştı.

Chaol buna "Dünyanın en güçlü safkan Fey erkeği," diye karşılık verdi. "Her saray meclisi için değerli bir üye. Bir de birbirlerine âşık olmaları var tabii."

Chaol konuşurken gözleri kurnazca parlasa da son cümlenin sözcüklerinde bir gerilim vardı.

Fakat Arghun, Chaol'un sözlerini tartıp "Söz konusu bir aşk birlikteliğiyse ikisi düşmanlarının ona acı vermek için prensi he-

def almaları tehlikesini göze almışlar demektir," dedi. Bunu yapmayı çoktan aklına koymuş gibi sırıttı.

Chaol gülümsedi. Prens sırtını dikleştirdi. "Rowan Whitethorn'un peşine düşmeye çalışacak herkese iyi şanslar dilerim."

Hasar zehirli bir tatlılıkla "Aelin onları küle çevireceği için mi?" diye sordu.

Yanıt Kashin'den geldi. Yumuşak bir sesle. "Saldırgan değil, Rowan Whitethorn o karşılaşmadan canlı çıkacak kişi olacağı için," dedi.

Kısa bir sessizlik oldu.

Ardından Hasar "Eh, Aelin kıtasını temsil edemiyorsa belki de gözlerimizi farklı yerlere çevirmeliyiz," dedi. Kashin'e gülümsedi. "Belki Yrene Towers kraliçenin yerine bu işi yapabilir."

Yrene'in ağzından "Ben asilzade değilim," sözleri döküldü. "Kraliyet ailesiyle bir ilgim de yok." Hasar aklını kaçırmış olmalıydı.

Hasar omuz silkti. "Lord Westfall'un Kral Eli olarak sana bir unvan bulabileceğinden eminim. Belki seni bir kontes veya düşes yapabilir; ya da oralarda hangi unvanlar varsa, uygun bir konuma getirebilir. Tabii biz senin zamanında, aşağı yukarı mücevherlere bezenmiş bir sütçü kızdan farkın olmadığını bileceğiz. Fakat bu bilgi aramızda kalırsa... Eminim burada senin yolculuğunun mütevazı başlangıcına aldırış etmeyecek kişiler vardır." Hasar, Renia için de bunları yapmıştı.

Chaol'un yüzündeki neşeli ifade kayboldu. "Bu savaşın bir parçası olmak istiyormuşsunuz gibi anlaşılıyor prenses."

Hasar elini salladı. "Ben sadece olasılıklardan bahsediyorum," dedi. Yrene ve Kashin'i süzdü. Yrene'in midesindeki yemek kurşun gibi ağırlaştı. "Ben ikinizin çok güzel çocukları olacağını düşünmüşümdür hep."

"Gelecekteki kağanınız yaşamalarına izin verirse."

"Küçük bir mesele... Sonra da ilgilenilebilecek bir konu."

Kashin öne eğildi. Dişlerini sıkarak. "Şarap başına vurmuş kardeşim."

Hasar gözlerini devirdi. "Neden olmasın? Yrene, Torre'nin zım-

ni vârisi. Güçlü bir pozisyon bu... Lord Westfall da Yrene'e asalet unvanı verirse... mesela aslında kraliyet ailesinden geldiğine dair bir hikâye uydurabilirse pekâlâ seninle evlenir Kas..."

"Evlenmez."

Chaol'un sözleri kesin ve sertti.

Kashin'in beti benzi soldu. Chaol'a "Nedenmiş peki Lord Westfall?" diye sordu.

Chaol gözlerini adamın gözlerine dikti. "Bence hanımefendi kendi adına konuşabilir."

Yrene'in içinden sandalyesini vaha havuzuna devirip dibe batmak geliyordu. Sonra da sonsuza dek suyun altında yaşamak. Bir yanıt bekleyen prense, şeytanca sırıtan prensese ve yüzü öfkeyle sertleşmiş lorda yanıt vermektense bunu tercih ederdi.

Fakat güney kıtası ordularının halkının yardımına koşmasını, onları kurtarmasını sağlayabilecekse ciddi bir teklifti bu...

Chaol sessizce "Düşünme bile bunu," dedi. "Yalan söylüyor."

İnsanlar şaşakaldı. Hasar bir kahkaha attı.

Arghun "Kız kardeşimle saygılı konuşacaksın yoksa o bacaklarını bir daha asla kullanamazsın," diye çıkıştı.

Chaol onlara aldırış etmedi. Yrene'in elleri öyle fena titriyordu ki masanın altına gizledi.

Prenses, Yrene'i buraya akıl almaz fikrini onaylaması için köşeye sıkıştırmak amacıyla mı getirmişti yoksa sözlerinin ardında sadece kapris, Lord Westfall'a sataşıp onu huzursuz etme arzusu mu vardı?

Chaol daha fazlasını söylemek, bu gülünç fikri Yrene'in kafasından çıkarmak için ağzını açacak olsa da tereddüt etti.

Yrene bunun sebebinin Chaol'un fikre onay vermesi olmadığını, Yrene'e kendi kararını vermesi için baskı yapmak istememesi olduğunu fark etti. Emirler vermeye, itaat edilmeye alışık bir adam. Yine de Yrene, Chaol için bunun yeni bir durum olduğunu seziyordu. Sabrın ve güvenin.

Chaol, Yrene'e güveniyordu da. Yapması gerekenleri yapmak için. Bu savaşı bu orduyla ya da bir başkasıyla atlatmanın bir yo-

lunu bulmak için. Bunu oradaki insanlarla başaramazsa bir başka yere yelken açacaktı.

Yrene, Hasar'a, Kashin'e ve diğerlerine baktı. Bazıları sırıtıyor, bazıları tiksintiyle birbirlerine bakıyordu. En çok da Arghun. Ailesinin soyuna leke düşeceği düşüncesi onu iğrendirmişti.

Yrene, Chaol'a güveniyordu.

Bu asilzadelere değil.

Yrene, Hasar'a ve Kashin'e gülümsedi. "Doğum günümde konuşamayacağım kadar ağır bir konu bu," dedi. "Şu an yamacımda onca yakışıklı erkek varken neden bu gece içlerinden birini seçeyim ki?"

Yrene, Chaol'un titreyecek kadar ferahladığını hissettiğine yemin edebilirdi.

Hasar tatlı dille, daha keskin bir gülümsemeyle "Kesinlikle," dedi. Yrene o gülümsemedeki görünmez yırtıcılık karşısında tereddüt etmemeye çalıştı. Prenses "Evlilik iğrenç bir şey. Zavallı Duva'ya bakın. O kara kara düşünen, hüzünlü prensçiğe takılıp kaldı," diye ekledi.

Böylece sohbet devam etti. Yrene, Kashin'e ya da diğerlerine bakmadı. Sadece durmadan doldurulan kadehine bakıp o kadehteki içkiyi içti. Yrene'in üzerinden abanıp Hasar'ın sandalyesini havuza devirmeye niyetli görünen Chaol'a da bakmadı.

Yemek bir şekilde devam etti. Yrene de içmeyi sürdürdü. O kadar içti ki tatlıların servis edilmesinin ardından ayağa kalkana dek ne kadar çok içtiğini fark etmedi. Her şey dönüyordu. Chaol onu dengede tutmak için dirseğinden kavradı. Her ne kadar kendisi de ayakta zor dursa da.

Arghun sessizce gülerek "Anlaşılan kuzeydekiler içki içmeyi beceremiyorlar," dedi.

Chaol kıkırdadı. "Bunu Terrasen'li birine asla söylememenizi tavsiye ederim."

Arghun sandalyesine yayılıp sözcükleri uzatarak "Herhalde tüm o karın ve koyunların arasında içmekten başka yapacak iş yoktur," dedi.

Chaol, Yrene'i ağaçlara ve çadırlara doğru yöneltmek için kolunu onun beline dolarken "Olabilir," dedi, "fakat Aelin Galathynius ya da Aedion Ashryver'ı sizi içki yarışında yaya bırakmaktan alıkoymaz bu."

Hasar, Chaol'a "En azından sonrasında rahatlıkla yayan yürüyebiliriz," dedi.

Sebep belki şaraptı. Belki sıcak, Yrene'in sırtındaki el ya da yanı başındaki adamın durmadan mücadele edip bundan bir kez olsun şikâyet etmemesiydi.

Fakat bir şekilde Yrene prensesin üzerine atıldı.

Chaoul, Hasar'ı arkasındaki vaha havuzuna itmekten vazgeçmişse de Yrene bunu yaparken hiç tereddüt etmedi. Bir an için Hasar ona bakarak sırıtıyordu.

Hemen ardından prensesin bacakları, etekliği ve mücevherleri havaya kalktı. Yrene'in Hasar'ı itmesiyle sandalyesiyle birlikte suyun içine düşen prensesin tiz çığlığı kumullarda yankılandı.

45

Yrene artık ölü bir kadın olduğunun farkındaydı.

Hasar karanlık sulara düşer düşmez, herkes ayaklanıp kılıçlarını çektiği anda bunu anlamıştı.

Chaol, Yrene'i hemen arkasına alıp kılıcını kınından yarıya kadar çıkardı. Yrene daha Chaol'un kılıca uzandığını bile görmeden Chaol kılıcın kabzasını tutmuştu.

Vaha havuzu derin değildi. Hasar hızlıca ayağa kalktı. Islak ve öfkeliydi. Dişlerini göstererek, ıslak saçları sallanırken parmağını Yrene'e doğrulttu.

Kimse konuşmadı.

Hasar uzunca bir süre Yrene'e işaret etti. Yrene kendisini ölüm emrine hazırladı.

Onu öldüreceklerdi. Sonra da onu kurtarmaya çalıştığı için Chaol'u öldüreceklerdi.

Yrene, Chaol'un oradaki tüm muhafızları tarttığını sezdi. Atlara gitmelerine engel olabilecek, Chaol'la savaşacak herkesi.

Fakat Yrene'in arkasından alçak, vızıltılı bir ses işitti.

Dönüp baktığında Renia'nın karnını tuttuğunu gördü. Sevgilisine bakıp *ulurken* diğer eli ağzındaydı.

Hasar, Renia'ya doğru döndü. Renia parmağıyla işaret ediyor ve gülmekten katılıyordu. Kadının gözlerinden yaşlar geliyordu.

Kashin başını geri atıp neşeyle haykırdı.

Yrene ve Chaol kımıldamaya bile cesaret edemediler.

Ta ki Hasar kendisine yardım etmek için havuza dalan bir hizmetçiyi eliyle kışkışlayana, havuzun taşla kaplı kenarına gelene ve kendisinden önceki güçlü kağanların tüm gazabıyla Yrene'in gözlerinin içine bakana dek.

Bir kez daha sessizlik çöktü.

Fakat prenses güldü. "Ben de ne zaman cesaretini bulacaksın diyordum."

Hasar ardında su damlaları bırakarak uzaklaştı. Renia bir kez daha haykıra haykıra güldü.

Yrene, Chaol'un bakışını fark etti. Onun kılıcına giden elinin gevşeyişini izledi. Gözbebeklerinin küçülüşünü. Fark edişini...

Ölmeyeceklerini.

Yrene sessizce "Sanırım artık yatma vakti," dedi.

Renia gülmeye ara verip "Ben olsam Hasar dönmeden giderdim," dedi.

Yrene başını salladı. Chaol'u bileğinden tutup ağaçlara, karanlığa ve meşalelere doğru götürdü.

Renia'nın ve Kashin'in kahkahalarının sadece gerçekten keyiften mi kaynaklandığını yoksa aynı zamanda bir armağan mı olduklarını bilemiyordu. İkisini darağacından alıkoymak için verilen bir doğum günü armağanı. Hasar'ın huysuzluğunun nasıl ölümcül sonuçları olabileceğini en iyi anlayan iki kişiden.

Yrene kellesinin omuzlarının üzerinde kalmasının gerçekten de çok güzel bir doğum günü hediyesi olduğuna kanaat getirdi.

Chaol'un Yrene'e esip gürlemesi kolay olurdu. Ona hayatını öyle tehlikeye atmayı nasıl *düşünebildiğini* sorması. Aylar önce olsa bunu yapardı. Kahretsin ki bunu yapmayı hâlâ aklından geçiriyordu da.

Yrene'in geniş çadırına girdiklerinde bile Chaol o muhafızlar öne çıkıp kılıçlarını çektiklerinde yüzeye çıkan içgüdülerini yatıştırmakla meşguldü.

Chaol'un bir yanı o muhafızların arasında son haftalarda bir-

likte antrenman yaptıklarından hiçbiri olmadığı için çok, büyük bir minnet duyuyordu. O seçimi yapmak, aralarındaki o çizgiyi aşmak zorunda kalmadığı için.

Fakat Yrene'in gözlerindeki dehşeti görmüştü. Yrene neler olacağını, prensesin sevgilisi ve Kashin durumu yumuşatmak için araya girmeseler neler olabileceğini fark ettiği andaki o dehşeti.

Chaol, Yrene'in bunu kendisi uğruna yaptığını biliyordu.

Prensesten gelen alaycı hakaret yüzünden yaptığını.

Ayrıca Yrene'in çadırda bir yukarı bir aşağı yürümesinden; kanepelerin, masaların ve minderlerin arasında mekik dokumasından onun geri kalan her şeyin de gayet farkında olduğunu anlıyordu.

Chaol bir koltuğun kavisli kolçağının üzerine oturup bastonunu koltuğa yasladı. Sonra bekledi.

Yrene, Chaol'a doğru döndü. Üzerinde çadırdan ilk çıktığında Chaol'un nefesini kesen mor elbisesiyle çok güzel görünüyordu. O kadar güzel görünmesinin nedeni sadece elbisenin üzerine çok iyi oturması değildi. Giysinin yer yer açıkta bıraktığı o narin ciltti. Kıvrımlardı. Yrene'in yaydığı ışık ve renk.

Yrene "Sen bağırmaya başlamadan önce," dedi, "az önce yaşananların bir prensle *evlenmemem gerektiğinin* kanıtı olduğunu söylemeliyim."

Chaol kollarını kavuşturdu. "Ömrüm boyunca bir prensle yaşayan bir olarak ben aksini söyleyebilirim."

Yrene elini sallayıp yukarı aşağı yürümeye devam etti. "Yaptığımın aptalca olduğunu biliyorum."

"İnanılmaz derecede."

Yrene tısladı. Chaol'a değil. Gözlerinin önüne gelen o ana. O öfkeye. "Yaptığımdan pişman değilim."

Chaol'un dudaklarına bir gülümseme yayıldı. "Muhtemelen hayatım boyunca aklımdan çıkmayacak bir görüntü oldu."

Chaol unutmayacaktı. Hasar'ın ayaklarının havaya kalkışını, suya düşmeden önce çığlığı bastığında yüzünün aldığı şekli...

"Nasıl bu kadar keyifli olabiliyorsun?"

"Ha, değilim." Fakat Chaol'un dudaklarının iki kenarı gerçekten yukarı kıvrılmıştı. "Ama öfkenin benden başka birine yöneldiğini görmek kesinlikle eğlenceli oluyor."

"Öfkeli biri değilim."

Chaol bir kaşını kaldırdı. "Bazı asabi insanlar tanımışlığım vardır. Senin asabiyetin de, Yrene Towers, o insanlarla rahatça yarışır."

"Aelin Galathynius gibi mesela."

Bir an için Chaol'un neşeli ifadesi kayboldu. "Hasar'ın havuza devrilişini izlemekten büyük keyif alırdı."

"O Fey prensiyle evlenecek mi gerçekten?"

"Belki. Muhtemelen."

"Bu senin canını sıkıyor mu?"

Yrene soruyu rahat bir ses tonuyla, şifacılara has sakin bir merakla sormuşsa da Chaol sözlerini dikkatle seçti.

"Aelin benim için çok önemliydi. Hâlâ da öyle. Fakat farklı bir şekilde. Bir süre için...geleceğime dair planlarımı değiştirmem kolay olmadı. Özellikle de onunla ilgili hayallerimi değiştirmek."

Yrene başını yana eğdi. Fenerin ışığı yumuşak buklelerinde dans etti. "Neden?"

"Çünkü Aelin'la tanıştığımda, ona âşık olduğumda, o... O zamanlar farklı bir adı vardı. Farklı bir unvanı ve kimliği. Ben gerçeği öğrenmeden önce de aramız açıldı. Fakat... Sanırım biliyordum. Onun aslında Aelin olduğunu öğrendiğimde. O ve Dorian'ın arasında..."

"Adarlan'ı asla terk etmeyecektin. Prensi de."

Chaol'un parmakları yanında duran bastonla oynadı. Elleri pürüzsüz ahşabın üzerinde gezindi. "Sanırım bunu Aelin da anlamıştı. Benden çok daha önce. Yine de... Bir noktada gitti. Uzun hikâye fakat Wendlyn'e yalnız gitti. Prens Rowan'la orada tanıştı. İkimiz aramızdaki ilişkiyi gerçek anlamda sonlandırmadığımız için, bana olan saygısından dolayı bekledi. Onu bekledi. İkisi de bekledi. Aelin, Rifthold'a döndüğünde ise her şey bitti. Aramızdakiler yani. Resmen. Feci bir şekilde. Ben durumu iyi idare edemedim. Aelin da. Sonuçta sadece... Barıştık. Aylar önce, yollarımızı ayırmadan

önce. Onlar birlikte gittiler. Olması gerektiği gibi. Onlar... Onlarla karşılaşırsan anlarsın. Hasar gibi, Aelin da birlikte olması, anlayışlı olması zor biri. Aelin *herkesle* kava eder." Yavaşça güldü. "Rowan hariç. Sanırım ona âşık olmasının nedeni de buydu. İstemese de. Rowan, Aelin'ı olduğu gibi kabul etti. Ondan korkmadı."

Yrene bir süre sustu. "Fakat sen korktun mu?"

"Çok...zor bir dönemdi. Alıştığım dünyam tepetaklak olmuştu. Her şey tepetaklak olmuştu. Aelin ise... Sanırım suçu büyük ölçüde onun üzerine yıktım. Onu bir canavar gibi görmeye başladım."

"Canavar mı peki?"

"Sanırım hikâyeyi anlatan kişiye göre değişir bu." Chaol çizmelerinin altındaki karmaşık, kırmızı ve yeşil deseni inceledi. "Fakat bence değil. Bu savaşla baş etme konusunda ondan başka kimseye güvenmem. Morath'i karşısına alabileceğine inanacağım tek kişi Aelin'dır. Dorian'a bile bu konuda güvenemem. Kazanmanın bir yolu varsa Aelin bir şekilde o yolu bulur. Bedeller ağır olsa da gerekeni yapar." Chaol başını iki yana salladı. "Ve bugün senin doğum günün. Bence daha hoş konulardan bahsetmemiz yerinde olur."

Yrene gülümsemedi. "O gittiğinde onu bekledin. Değil mi? Onun gerçekte ne –kim– olduğunu bilmene rağmen."

Chaol bunu itiraf etmemişti. Kendisine bile.

Boğazı düğümlendi. "Evet."

Yrene ayaklarının altındaki örgü halıyı incelemeye başladı. "Fakat sen... Onu hâlâ seviyor musun?"

"Hayır," dedi Chaol. Hiçbir şeyi bu denli içtenlikle söylememişti. Sonra alçak sesle "Nesryn'i de," diye ekledi.

Chaol'un bu sözü karşısında Yrene'in kaşları kalktı. Fakat Chaol bir elini bastonuna dolayıp hafif bir homurtuyla doğruldu. Yrene'e doğru yürüdü. Yrene onun her hareketini gözledi. Şifacı yanını bir kenara bırakamadan Chaol'un bacaklarına ve bastonu tutuşuna odaklandı.

Chaol bir adım geriledi. Cebinden küçük bir tomar çıkardı. Sessizce tomarı Yrene'e uzattı. Siyah kadife, çevrelerinde dalgalanan kumulları andırıyordu.

"Bu ne?"

Chaol katlanmış kumaşı Yrene'e uzatmakla yetindi. "Hoşuma giden bir kutu çıkmadı. Bu yüzden kumaş kullandım..."

Yrene kumaşı Chaol'un elinden aldı. Onun bütün gün yanında taşıdığı tomarın kenarlarını geriye katlarken parmakları titriyordu.

Gözleri kocaman açılan Yrene'in parmakları arasında havaya kaldırdığı gümüş madalyon fener ışığının altında ışıldadı. "Bunu alamam."

Yrene oval madalyonu incelemek için avucuna alırken Chaol "Alsan iyi olur," dedi. "Üzerine isminin baş harflerini oydurdum."

Nitekim daha Chaol bu sözleri söylerken Yrene'in parmakları Chaol'un Antica'daki mücevherciden madalyonun önüne işlemesini istediği kıvrımlı harfler üzerinde gezinmeye başlamıştı bile. Yrene madalyonun diğer yüzünü çevirdi...

Sonra eli boğazına, tam da o yara izine gitti.

"Dağlar ve denizler," diye fısıldadı.

"Böylelikle o dağları, denizleri aştığını asla unutmayacaksın," dedi Chaol. "Buraya seni senin –sadece senin– getirdiğini unutmayacaksın."

Yrene'in ağzından küçük, yumuşak bir kahkaha geçti. Pürneşe bir ses. Chaol o sesin içindeki diğer sesi tanımlamaya bile çalışmadı.

Chaol "Satın aldım," dedi, "şu hep cebinde taşıdığın şeyi bunun içinde taşıyabilesin diye. Bir elbiseden diğerine aktarmaman için. O şeyi, artık her ne ise."

Yrene'in gözlerinde bir hayret ifadesi belirdi. "Biliyor muydun?"

"*Ne olduğunu* bilmesem de seni cebinde hep bir şeyi tutarken görüyordum."

Aldığı madalyonun büyüklüğüne bakılırsa Chaol o şeyin küçük bir nesne olması gerektiğini hesap etmişti. Yrene'in cebindeki nesnenin ebadına, ağırlığına dair bir fikir edinebileceği bir şişkinlik görmemişse de Yrene'in tedavi sırasında cebine koyduğu diğer nesneleri –kâğıtlar, şişecikler– düz olduğu anlaşılan nesneyle karşılaştırmıştı. Muhtemelen bir tutam saç ya da küçük bir taştı bu...

"Çölde bir parti kadar müthiş bir hediye değil..."

"On bir yaşımdan beri kimse bana hediye vermemişti."

Annesinden beri.

"Bir doğum günü hediyesi," dedi Yrene. "Ben..."

Madalyonun ince, gümüş zincirini başının üzerinden geçirdi. Zincir halkaları o güzel buklelerine takıldı. Chaol, Yrene'in saçlarını zincirin üzerinden atışını, zinciri memelerinin aşağısına sarkıtışını izledi. Teninin bal kahverengisi üzerinde madalyon cıva gibi görünüyordu. Yrene ince parmaklarını madalyonun oymalı yüzeyinde gezdirdi.

Yrene başını kaldırırken Chaol'un göğsü sıkıştı. Yrene'in gözlerindeki gümüşi parıltıları fark etti.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Yrene.

Chaol omuz silkti. Verecek bir yanıt bulamadı.

Yrene sadece ona yaklaştı. Chaol kendisini hazırladı. Yrene'in elleri Chaol'un yüzünü sardı. Gözleri onun gözlerine dikildi.

"Mutluyum," diye fısıldadı Yrene, "o kraliçeyi sevmediğin için. Ya da Nesryn'i."

Chaol kalp atışlarını bedeninin her karışında hissediyordu.

Yrene parmak uçlarında yükselip Chaol'un dudaklarına tüy kadar hafif bir öpücük kondurdu. Gözlerini onun gözlerinden hiç ayırmadan.

Chaol o gözlerdeki dillendirilmemiş sözcükleri okudu. Kendisinin gözlerindeki dillendirilmeyen sözcükleri Yrene okuyabiliyor muydu?

Yrene "Benim için hep çok değerli olacak," dedi Yrene. Chaol onun madalyondan bahsetmediğini biliyordu. Yrene bir elini onun yüzünden göğsüne indirirken. Hızla çarpan kalbinin üzerine. "Dünyanın kaderi ne olursa olsun." Tüy kadar hafif bir öpücük daha. "Yoluma hangi okyanuslar, dağlar ya da ormanlar çıkarsa çıksın."

Chaol'u tutan tüm dizginler kopuverdi. Elinden bıraktığı baston yere düştü. Bir elini Yrene'in beline doladı. Başparmağı Yrene'in elbisesinin açıkta bıraktığı çıplak tenin üzerinde gezdi. Diğer eli ise o gösterişli, gür saçların içine dalıp Yrene'in başını geriye çeke-

rek yüzünü yukarı çevirdi. Chaol sarıya çalan o kahverengi gözleri, o gözlerde ışıldayan hisleri süzdü.

Chaol'un Yrene'in dudaklarına değen dudaklarından "Ben de onları sevmediğim için mutluyum Yrene Towers," sözleri döküldü.

Hemen sonra Chaol'un dudakları Yrene'in dudaklarının üzerindeydi. Yrene ağzını ona açtı ve sıcağı, ipeksi yumuşaklığı karşısında Chaol'un boğazından bir homurtu çıktı.

Yrene'in elleri Chaol'un saçlarına, omuzlarına dolandı. Göğsünden yukarı, boynuna çıktı. Ona doyamıyormuş gibi.

Chaol giysilerine Yrene'in tutunmaya çalışan pençeler gibi gömdüğü parmaklarının keyfini çıkardı. Dilini Yrene'in diline sürttü. Yrene bedenini Chaol'un bedenine yapıştırıp inledi...

Chaol ikisini geri geri yatağa götürdü. Yatağın beyaz örtüleri fener ışığı altında neredeyse parlıyordu. Chaol adımlarının düzensiz, sallantılı oluşuna aldırış etmedi. Ağlardan ve tülden ibaret o elbiseye bakarken, dudaklarını Yrene'in dudaklarından ayırmazken, *ayıramazken* hiçbir şey umurunda değildi.

Yrene'in dizleri arkalarındaki döşeğe çarptı. Dudaklarını kısa bir an için Chaol'un dudaklarından ayırıp "Sırtın..." dedi.

"Bir şey olmaz." Chaol bir kez daha dudaklarını Yrene'in dudaklarına yaklaştırdı. Yrene'in öpücüğü onu ruhunun derinlerine dek kavuruyordu.

Ona ait. Yrene ona aitti ve Chaol'un böyle tanımlayabileceği hiçbir şeyi olmamıştı. Böyle tanımlamayı isteyeceği.

Chaol, Yrene'in de onu kendisine ait görüp görmediğini soracaksa da bir türlü dudaklarını onun dudaklarından ayıramıyordu. Ona kendi yanıtını bildiğini açıklayamıyordu. Belki de daha Yrene'in o oturma odasına adım atıp ona biraz olsun acıma ya da hüzünle bakmadığı ilk andan beri bunu biliyordu.

Chaol kalçalarını Yrene'e yaslayıp onu itti. Yrene de Chaol'un onu yatağa yatırmasına izin verdi... Hürmetkârca.

Yrene'in ona uzanması, onu üzerine çekmesi ise hiç de hürmetkârca olmadı.

Chaol'un Yrene'in sıcak boynuna yasladığı ağzından bir kah-

kaha çıktı. Chaol'un düğmeleriyle, kemer tokasıyla cebelleşen Yrene'in teni ipekten yumuşaktı. Yrene'in Chaol'a yapışık bedeni kıvrandı. Ağırlığını Yrene'in üzerine verdi. Bedeninin tüm sert kısımları Yrene'in bedeninin yumuşak kısımlarıyla hizalandı...

Chaol kendisini kanatlanıp uçacakmış gibi hissediyordu.

Yrene'in nefesi Chaol'un kulaklarında tiz ve kesikti. Elleri çaresizce Chaol'un gömleğini çekiştiriyor, kumaşın altındaki sırtına ulaşmaya çalışıyordu.

"Sırtıma dokunmaktan bıkmışsındır diyordum."

Yrene, Chaol'u bir süre ona konuşmayı unutturacak kadar ateşli bir öpücükle susturdu.

Ona adını, unvanını, Yrene hariç her şeyi unutturacak bir öpücük.

Yrene.

Yrene.

Yrene.

Chaol'un elini bacağından yukarı kaydırıp elbisesinin kıvrımları altındaki tenini ortaya çıkardığı Yrene inledi. Chaol aynını diğer bacağa da yaptığında, dudakları Yrene'in dudaklarını hafifçe ısırdığında ve parmakları o güzel bacakların üzerinde ağır ağır daireler çizerek kenarlardan başlayıp gitgide...

Yrene kendisiyle bu şekilde oynanmasından hoşlanmamıştı.

Elini Chaol'un beline dolarken, Chaol'un tüm bedeni onun dokunuşuna ve bedeninin bedeninde yarattığı hisse yaklaşırken. Chaol'un sırtındaki sadece bir el değildi. Yrene'in eliydi...

Chaol düşünemiyordu. Tek yapabildiği tatmak, dokunmak ve teslim olmaktı.

Yine de...

Chaol yeniden konuşabilecek hale geldi. Soru sorabilecek hale. "Sen hiç..."

"Evet." Sözcük bir hırıltıdan ibaretti. "Bir kez."

Chaol karanlığın dalgalanmasına, Yrene'in boğazındaki o çizgiye direndi. İzi sadece öptü. Yaladı. Sonra Yrene'in tenine yaslı dudaklarını çenesinden yukarı kaydırıp "Sen bunu istediğinden..."

"Devam et."

Fakat Chaol kendini tutup durakladı. Kendini tutup Yrene'in yüzüne bakmak için bedenini yukarı kaldırdı. Elleri Yrene'in pürüzsüz bacaklarındaydı. Yrene'in eli ise onu kavrıyor, okşuyordu. "O halde evet mi?"

Yrene'in gözleri sarı alevlerle yanıyordu. "Evet," diye fısıldadı. Belini doğrultup Chaol'u nazikçe öptü. Hafiçe değilse de tatlılıkla. Açıkça. "Evet."

Bu sözler karşısında Chaol ürperdi. Yrene'in bacağını kalçasıyla birleştiği noktadan kavradı. Yrene kalçasını kaldırsın diye Chaol'u bıraktı. Bedenini onun üzerine çekti. Chaol'u hissederek. Aralarında sadece elbisesinin ipeksi tülü varken. O tülün altında ise çırılçıplaktı.

Chaol yana kayıp Yrene'in belindeki kumaşı avuçladı. Sonra başını gömdü. Onu doyasıya görmek, ardından Yrene Towers'a kontrolünü tamamen kaybettiren şeye dokunmak, onu tatmak ve öğrenmek için...

Yrene boğuk bir sesle "Sonra," diye yakardı. "Sonra."

Chaol, Yrene'i hiçbir şeyden mahrum bırakmaya razı gelmiyordu. Bu kadını. Chaol'un olduğu her şeyi, ona kalan her şeyi güzel ellerinde tutan bu kadını.

Bu yüzden Chaol gömleğini çıkardı. Ardından daha zorlu birkaç hareketle pantolonunu. Sonra da Yrene'in elbisesini. Elbiseyi yatağın yanındaki zeminde parçalar halinde bıraktı.

Ta ki Yrene'in üzerinde sadece o madalyon kalana dek. Ta ki Chaol, Yrene'in bedeninin her karışını inceleyip nefessiz kalana dek.

Chaol "Benim için hep çok değerli olacak," diye fısıldayıp Yrene'in içine yavaşa ve derin bir hamleyle girdi. Haz omurgasından aşağı dalga dalga yürüdü. "Dünyanın kaderi ne olursa olsun." Yrene, Chaol'un boynunu, omzunu, çenesini öptü. "Yoluma hangi okyanuslar, dağlar ya da ormanlar çıkarsa çıksın."

Chaol gözlerini Yrene'in gözlerine dikip hareketsiz kaldı. Yrene'in bedenini ona uydurmasına izin verdi. *Kendisini* de tüm

dünyanın etrafında döndüğü o hisse alıştırdı. Yrene'in gözlerinin içine baktı. Işıkların yüzdüğü o gözlere. Merak etti. Acaba o da bunları hissediyor muydu?

Fakat Yrene onu tekrar öptü. Yanıt olarak ve sessiz bir isteğin ifadesi olarak. Chaol yeniden onun içinde hareket ederken fark etti ki... Orada, kumulların ve yıldızların arasında... Orada, o yabancı diyarın kalbinde... Orada, Yrene'le, evindeydi.

46

Deneyim Yrene'i yıkmış, bozmuş ve yeniden doğurmuştu.

Saatler sonra Chaol'un göğsü üzerinde yayılıp onun kalbinin atışlarını dinlerken Yrene hâlâ aralarında geçenleri tanımlayacak sözcükleri bulamıyordu. Fiziksel birleşmeyi ve bunun defalarca gerçekleşmesini değil, basitçe *Chaol*'u hissedişini, o ait oluş duygusunu tanımlayacak sözcükleri bulamıyordu.

Yrene sevişmenin böyle bir deneyim olabileceğinden habersizdi. Daha geçen sonbaharda yaşadığı alelacele, renksiz cinsel deneyimi yeniden yaşamak için hiçbir arzu duymamıştı. Fakat bu...

Chaol, Yrene'in haz alması için üzerine düşeni yapmıştı. Tekrar tekrar. Kendi hazzını yaşamadan önce.

Bunun da ötesinde, Chaol'un ona hissettirdiği şeyler...

Bedeninin değil, kim olduğunun bir sonucuydu...

Yrene, Chaol'un bir heykeltıraşın elinden çıkmış gibi görünen göğsüne tembelce bir öpücük kondurdu. Chaol hâlâ Yrene'in omurgasından aşağı tekrar tekrar inen parmaklarının keyfini sürdü.

Emniyet hissi, neşe, rahatlık ve başlarına her ne gelirse gelsin...Chaol'un geri adım atmayacağı, iradesinin kırılmayacağı hissi. Yrene yüzünü Chaol'un bedenine sürttü.

Yrene bu tarz şeyler hissetmenin tehlikeli olduğunu biliyordu. Chaol, Yrene'e baktığında Yrene onun gözlerinin içinde ne olduğunu fark etmişti. Fazla bir söz etmeden Yrene'e sunduğu yürek.

Chaol'un bir şekilde bulduğu ve üzerine titrediği madalyonu gördüğünde... İsminin baş harflerinin ustaca işlendiğini görmüştü. Fakat dağlar ve dalgalar... Müthiş bir işçiliğin eseriydi. Antica'daki bir mücevher ustasının elinden çıkmıştı.

Yrene'in Chaol'un bedenine yasladığı dudaklarından "Tek başıma yapmadım," sözleri döküldü.

"Hım?"

Yrene parmaklarını Chaol'un karnının olukları üzerinde gezdirdi. Sonra dirseğinin üzerinde doğrulup loş odada onun yüzünü inceledi. Fenerler çoktan sönmüştü ve kampa sessizlik çökmüştü. Zaman zaman palmiyelerdeki böceklerin vızıltıları geliyordu. "Buraya tek başıma ulaşmadım. Dağları tek başıma aştım. Fakat denizler... Denizleri aşmamda biri bana yardım etti."

O tatmin dolu gözler canlandı.

"Ya?"

Yrene madalyonu eline aldı. Aşk yapmaya ara verdikleri anlardan birinde, Chaol bastonunu yatağa yaklaştırmak için kalktığında Yrene küçük notu madalyonun içine koymuştu. Not madalyona mükemmelen yerleşmişti.

"Innish'te takılıp kalmıştım. Oradan bir türlü ayrılamıyordum. Bir gece o yabancı handa belirdi. Kadın...benim olmadığım her şeydi. Unuttuğum her şey. Bir gemi bekliyordu. Bana sorarsan handa geçirdiği o üç günde serserilerin ona saldırmasını *istiyordu.* Canı kavga çekiyordu. Fakat mesafesini koruyordu da. O gece tek başıma temizliğe kalmıştım..."

Chaol'un Yrene'in sırtındaki eli gerildi. Fakat tek kelime etmedi.

"Ve o akşamın erken saatlerinde canımı epey sıkan paralı askerler beni ara sokakta buldular."

Chaol büsbütün hareketsiz kaldı.

"Sanırım...onların yapmak istediği..." Yrene o dehşetin buz gibi ellerinde olayın üzerinden yıllar geçmesine rağmen titredi. "Kadın, kız, her ne ise askerler amaçlarına ulaşamadan araya girdi. Onların...icabına baktı. İşini bitirdiğinde de bana kendimi nasıl savunacağımı öğretti."

Chaol'un eli yeniden Yrene'i okşamaya başladı. "Demek bu şekilde öğrendin."

Yrene bir elini boynundaki yara izinin üzerinde gezdirdi. "Fakat diğer paralı askerler, bana saldıranların arkadaşları geri geldiler. İçlerinden biri kadın silahlarını atsın diye boğazıma bir bıçak dayadı. Kadın silahlarını bırakmayı reddetti. Ben de adamı etkisiz hale getirmek için kadından öğrendiklerimi uyguladım."

Chaol etkilendiğini belli eden bir nefes verdi. Yrene'in saçları nefesin rüzgârıyla uçuştu.

"Kadın için bu bir sınavdı. İkinci grubun saldırmak için dört döndüğünün farkındaydı. Bana benden *kontrollü* bir deneyim yaşamamı istediğini söyledi. Bundan daha gülünç bir şey işitmemiştim hayatımda." Kadın ya çok zekiydi ya da kaçığın teki. "Fakat bana dedi ki... Innish'te sefil olmaktansa Antica'nın sokaklarında sefil olmamın daha iyi olacağını söyledi bana. Ayrıca buraya gelmek istiyorsam yola çıkmam gerektiğini. Bir şeyi istiyorsam gidip *almamı.* Bana sefil hayatım için mücadele etmemi söyledi."

Yrene, Chaol'un gözlerindeki terleri sildi. "Yaralarını sarmamın ardından yoluna gitti. Odama döndüğümde... Bana bir kese altın bırakmıştı. Bir de nar bülbülü büyüklüğünde bir yakutu olan bir broş. Buraya yolculuğumun ve Torre'de istenecek olursa alacağım eğitimin ücretlerini karşılamak için."

Chaol gözlerini hayretle kırpıştırdı. Yrene sesi titreyerek fısıldadı: "Sanırım o bir tanrıçaydı. Kim böyle bir şeyi neden yapar, bilmiyorum. Bana biraz altın kaldı. Fakat broş... Onu hiç satmadım. Hâlâ bende."

Chaol kaşlarını çatarak kolyeye baktı. Büyüklüğünden emin olamamış da tekrar gözden geçiriyormuş gibi. "Altını ve broşu alıp buraya gelen bir gemiye bindim. Yani, dağları tek başıma aştım, evet... Fakat Dar Deniz'i..." Yrene parmağını madalyonun üzerindeki dalgacıklarda gezdirdi. "Denizi onun sayesinde aştım. Torre'deki kadınlara ders veriyorum çünkü o benden bildiklerimi bana kulak verecek tüm kadınlarla paylaşmamı istedi. Öğretiyorum çünkü böylece ona olan borcumu az da olsa ödediğimi hissediyorum."

Yrene başparmağını madalyonun ön yüzündeki baş harflerin üzerinde gezdirdi. "İsmini öğrenemedim. Sadece iki satırlık bir not bırakmış. *Her nereye gideceksen, oraya gitmen ve daha fazlası için. Dünyanın daha fazla şifacıya ihtiyacı var.* Cebimde taşıdığım işte bu. O kâğıt parçası. Şu an orada." Yrene parmaklarıyla madalyonu tıklattı. "Aptalca, biliyorum. Fakat bana cesaret verdi. Zorluklarla karşılaştığımda bana cesaret verdi. Hâlâ da veriyor."

Chaol, Yrene'in alnına düşen saçları çekip onu alnından öptü. "Bunun aptalca bir tarafı yok. Ayrıca o kişi her kimse...ona ömür boyu minnettar kalacağım."

Yrene "Ben de," diye fısıldadı. Chaol dudaklarını Yrene'in çenesinden yukarı kaydırırken Yrene'in başparmakları kıvrıldı. "Ben de."

47

Dagul'un ikiz tepeleri arasındaki geçit göründüğünden genişti.

Geçit uzadıkça uzuyordu. Sivri ve yüksek taşların oluşturduğu bir labirent.

Nesryn ve Sartaq duramazdı.

Bazen örümcek ağları yollarını tıkadı. Bazen de ağlar tepelerinde dalgalandı. Yine de yola devam ettiler. Yukarı giden her tür yolu aradılar. Kadara'nın onları göğe ulaştırabileceği bir noktayı.

Zira burada, aşağıda; geçidin dar duvarları arasında ruk onlara ulaşamıyordu. Kurtarılma şansları olacaksa göğe yükselmenin bir yolunu bulmalıydılar.

Nesryn, Falkan'ı çıkarmaya cesaret edemiyordu... Henüz. Birçok terslik yaşanabilecekken bunu yapamazdı. Gizli kartlarının ne olduğunu örümceklere belli edemezdi... Yo, şimdi Falkan'ı kullanma riskini almayacaktı.

Fakat bunu yapmak için yanıp tutuşuyordu da. Duvarlar düz olduğundan tırmanışa uygun değildi. Geçitte saatlerce ilerlemişlerdi. Sartaq'ın hırıltılı nefesleri kayalarda yankılanıyordu.

Sartaq tırmanacak halde değildi. Dik durmakta, kılıcını kavramakta bile zorlanıyordu.

Nesryn okunu yayında tuttu. Köşelerden dönerlerken ve ara sıra yukarı bakarken uçmaya hazırdı.

Geçit yer yer o kadar daralıyordu ki boşluklardan güçlükle geçi-

yorlardı. Tepelerindeki gök puslu, ince bir ırmak gibi görünüyordu. Konuşmuyorlardı. Hafif adımlarla ilerlerken nefes almaktan fazlasını yapmaya cesaret edemiyorlardı.

Fakat hiçbir şey fark ettirmiyordu bunlar. Nesryn bunun farkındaydı.

Onlara bir tuzak kurulmuş, onlar da o tuzağa düşmüştü. *Kharankui* onların nerede olduğunu biliyordu. Muhtemelen ikisini rahatça takip ediyor, istedikleri noktaya sürüyorlardı.

Kadara'nın kanatlarının çıkardığı gümbürtüleri işitmelerinin üzerinden saatler geçmişti.

Ve ışık... Işık güçsüzleşmeye başlamıştı.

Karanlık bir kez çöktüğünde. Yol ilerlenemeyecek kadar karanlık olduğunda ise... Nesryn bir elini hâlâ cebinde olan Falkan'ın üzerine bastırdı. Geçide gece çöktüğünde Falkan'ı kullanma kararı almıştı.

Neredeyse birbirine yapışık denebilecek kadar yakın iki kayanın arasındaki dar geçitten güçlükle geçtiler. Nesryn'in arkasındaki Sartaq homurdandı. "Az kalmış olmalı," diye fısıldadı.

Nesryn örümceklerin ikisinin geçitten ellerini kollarını sallaya sallaya çıkıp kendilerini Kadara'nın onları bekleyen pençelerine teslim etmelerine göz yumacaklarından şüphe ettiğini Sartaq'a söylemedi. Tabii bu da ancak yaralı ruk ikisinin ağırlığını taşıyabilirse mümkün olabilirdi.

Nesryn nefeslerini sayarak ilerledi. Geçit bir nebze genişledi. Belki de bu nefesler Nesryn'in son nefesleri olacaktı...

Bu tarz düşüncelerin kimseye, hiçbir şeye faydası olmazdı. O yaz, o cam dalgası tepesine indiğinde Nesryn ölümle burun buruna gelmişti. Sonra da kurtarılmıştı.

Belki şansı yine yaver giderdi.

Sartaq, Nesryn'in ardında tökezleyerek ilerliyor, derin derin nefes alıyordu. Su. Suya çok ihtiyaçları vardı. Prensin yaraları için sargılara da. Örümcekler ikisini bulmasalar da kurak geçitteki susuzluk onları daha önce öldürebilirdi. Eridun rukhin'leri onlara yardıma gelmeden çok önce.

Nesryn kendisini adım atmaya zorladı. Yol yeniden daraldı. Birbirine yakın kayalar mengene gibiydi. Nesryn yan dönüp kayalara sürtünerek ilerlerken kılıçları taşlara sürttü.

Sartaq homurdanıp acı içinde küfetti. "Takıldım."

Nitekim Nesryn arkasındaki prense dönüp baktığında onun sıkıştığını gördü. Geniş göğsü ve omuzları oldukları yere takılıp kalmıştı. Chaol bedenini ileri itmeye uğraştıkça, bir ileri bir geri gittikçe yaralarından kan akıyordu.

"Dur," dedi Nesryn. "Dur... Yapabiliyorsan geri çık." Arasından, üzerinden geçecek başka yol yoktu. Fakat Sartaq'ın silahlarını çıkarırlarsa...

Sartaq'ın siyah gözleri Nesryn'in gözleriyle buluştu. Nesryn o gözlerdeki sözcükleri gördü.

Sen yoluna devam et.

"Sartaq," diye fısıldadı Nesryn.

Sonra onlar Nesryn'in sesini işittiler.

Taşa çarpan pençeler. Sürünme sesleri.

Çok sayıdaydılar. Çok. Arkalarından geliyor, arayı kapatıyorlardı.

Nesryn prensin elini tutup çekti. "Kendini it," dedi nefes nefese. *"Kendini it."*

Sartaq acıyla homurdandı. Sıkışan bedenini ileri atmaya çalıştıkça boynundaki damarlar şişti; çizmeleri gevşek kayalara sürtündü...

Nesryn ayaklarını yere sağlam basıp dişlerini sıkarak prensi kendine doğru çekti.

Tık, tık, tık...

Nesryn nefes nefese "Daha güçlü," dedi.

Sartaq başını yana eğdi. Kendisine geçit vermeyen kayaya sürtündü.

Yumuşak bir kadın sesi işittiler. "Misafirimiz ne hoş bir lokma," dedi kadın. "Öyle iri ki geçitten geçemiyor bile. Ne ziyafet olacak ama!"

Nesryn'in göğsü hızla inip kalkıyordu. Terden ve ikisinin kanından tehlikeli ölçüde kayganlaşan eli Sartaq'ı kavramakta zorlansa

da Nesryn prensin bileğine öyle sıkıca yapışıyordu ki teninin altındaki kemiklerin hareketini hissediyordu...

Kayaların arasından geçmek için çabalayan Sartaq "Git," diye fısıldadı. "Sen kaç."

Falkan, Nesryn'in cebinde kımıldanıyor. Çıkmaya çalışıyordu. Fakat kayalar Nesryn'in göğsüne baskı uygularken geçit Falkan'ın başını bile çıkaramayacağı kadar dardı...

Dişi "Ne sevimli bir çift," dedi. "Kızın saçı nasıl da aysız bir gece gibi ışıldıyor. Sizi evimize götüreceğiz, kıymetli misafirlerimiz."

Nesryn'in boğazına bir hıçkırık takıldı. "Lütfen," diye yakardı. Tepelerindeki kayaya göz gezdirdi. Dar geçidin yükseklerine uzanan uçurum kenarına, tepelerin Sartaq'ın koluna geçit vermeyen kıvımlı boynuzlarına. Nesryn onlara *"Lütfen,"* diye yakardı. Sesini işitecek herkese.

Fakat Sartaq'ın yüzüne sakin bir ifade oturdu. Fazlasıyla sakin bir ifade.

Sartaq bedenini dar aralıktan geçirmeye çalışmaz oldu.

Nesryn başını iki yana salladı. Sartaq'ın kolunu çekiştirdi.

Sartaq yerinden kımıldamadı. Bir santim bile.

Sartaq'ın siyah gözleri Nesryn'in gözleriyle buluştu. İçlerinde hiç korku yoktu.

Sartaq, Nesryn'e açık ve sakin bir şekilde "Casuslardan öykülerini işittim," dedi. "Adarlan İmparatorluğu'ndaki korkusuz Balruhni kadını. Neith'in Oku. O zaman anlamıştım..."

Nesryn hıçkırarak Sartaq'ı çekiştirmeye devam etti.

Sartaq ona gülümsedi. Nazikçe. Daha önce Nesryn'in hiç görmediği bir gülümsemeyle.

Sartaq "Daha seni görmeden seviyordum," dedi Sartaq.

Nesryn "Lütfen," diyerek hıçkırdı.

Sartaq'ın eli Nesryn'in elini sıktı. "Keşke zamanımız olabilseydi."

Sartaq'ın gerisinden bir tıslama geldi. Siyah ve parlak bir kütle yükseldi.

Sonra prens gitmişti. Nesryn'in ellerinden koparıp alınarak.

Hiç var olmamış gibi.

Nesryn geçidin dar boşluklarından güçlükle geçerken gözyaşları neredeyse görmesine engel olacaktı. Kayaların üzerinden atladı. Kolları gerilerek, ayakları tereddütsüz.

Devam et. Engelleri aşarken sözcükler kanında, kemiklerinde bir şarkı gibiydi.

Devam et, dışarı çık; yardım bul...

Fakat geçit nihayet daha geniş bir odaya açıldı. Nesryn bir süredir bedenini sıkıştıran mengeneden kurtulup hızlı hızlı soludu. Sartaq'ın kanı hâlâ avuçlarındaydı. Prensin yüzü gözlerinin önünden gitmiyordu...

Patika ileride kıvrılıyordu. Apar topar ilerledi. Eli Farlan'ın başını çıkardığı cebine gitti. Onu görünce Nesryn hıçkırdı. Arkasından yeniden çıtırtılar ve tıslamalar gelince, sesler ona yaklaşmaya başlayınca hıçkırdı.

Her şey bitmişti. Sonları gelmişti ve Sartaq'ın ölümünün sorumlusu Nesryn'di. Nesryn'in asla yola çıkmaması, bunların hiçbirini asla yapmaması gerekirdi...

Geçitteki kıvrıma doğru koştu. Yapraktaşı parçaları çizmelerinin altında etrafa saçıldı.

Sizi evimize götüreceğiz...

Canlı. Örümcek ikisini inlerine *canlı* götüreceklermiş gibi konuşmuştu. *Ziyafet* başlayana dek geçen o kısa sürede hayatta kalacaklardı. Tabii örümcek gerçeği söylüyorsa...

Nesryn kıpırdanan Falkan'a bir şaplak indirince Falkan'dan tepki olarak öfkeli bir ciyaklama geldi.

Fakat Nesryn otların arasındaki rüzgâr kadar yumuşak bir sesle "Henüz değil," dedi. "Henüz değil dostum."

Ve Nesryn adımlarını yavaşlatıp tamamen durduğunda planını Falkan'a fısıltıyla anlattı.

Kharankui'ler geldiklerini gizlemeye çalışmamışlardı.

Tıslayıp gülerek geçidin köşesinden geçtiler.

Dizlerinin üzerine çökmüş hızlı hızlı soluyan Nesryn'i görünce

durdular. Nesryn'in kollarındaki kesiklerden akan kan gergin havayı onun kokusuyla dolduruyordu. Nesryn etrafındaki kırık yapraktaşlarının ve taşların üzerindeki kanın örümceklerin gözünden kaçmadığını fark etti.

Nesryn fena düşmüş gibi. Daha fazla devam edemeyecekmiş gibi.

Çıtırtılar çıkaran, birbirleriyle sohbet eden örümcekler Nesryn'in etrafını sardı. Kadim, kötü kokulu uzuvlardan, dişlerden ve şiş, yumrularla dolu karınlardan oluşan bir duvar. Bir de gözler. Nesryn'in sayamayacağı kadar çok göz. O gözlerin hepsinde kendi yansıması vardı.

Nesryn'in titremeleri numara değildi.

Örümceklerden biri "Yazık ki bizi zorlamadı," diye şikâyet etti.

"Sonrasında da eğleniriz," diye yanıt verdi bir başkası.

Nesryn daha da çok titredi.

Bir örümcek iç çekti. "Kanı nasıl da taze kokuyor. Ne de temiz."

"Lü-lütfen," diye yakardı Nesryn.

Kharankui'ler sadece güldüler.

Sonra Nesryn'in arkasındaki örümcek ileri atıldı.

Örümceğin yapraktaşına yapıştırdığı Nesryn'in yüzünü, ellerini taşlar kesiyordu. Nesryn sırtına pençeler gömülünce çığlık attı. Bir yandan omzunun üzerinden baktığında bacaklarının üzerindeki memecikleri gördü.

Ve o memeciklerden fırlayan ipeksi, örülmeye hazır ağı. Onu sıkıca bağlamak için.

48

Nesryn keskin dişlerin ısırığıyla uyandı.

Hemen ayağa fırladı. Dudaklarından bir çığlık çıktı.

Boynunu, kulağını ısıran küçük dişleri hissetmesiyle çığlık atmayı bıraktı. Küçük ısırıklarla onu uyandıran dişleri.

Falkan. Nesryn yüzünü buruşturdu. Başı zonkluyordu. Boğazından yukarı safra yürüdü.

Falkan, Nesryn'in başını ısırmıyordu. Bedenine dolanan ipeğin kötü kokan ipliklerini ısırıyordu. Nesryn'in içinde olduğu mağara ise...

Hayır, bir mağara değildi bu. Geçidin örtülmüş bir bölümüydü. Ay ışığı az da olsa burayı aydınlatıyordu.

Nesryn karanlığın diğer yanına göz gezdirdi. Üzerlerindeki taş kemer en fazla on metre yükseklikteydi. Nefesini düzene soktu.

İşte oradaydı. Hemen yanında, yerde yatıyordu. Üzeri tepeden tırnağa ipekle kaplanmıştı. Yüzüne kan bulaşmıştı. Gözleri kapalıydı.

Sartaq'ın göğsü inip kalkıyordu.

Nesryn hıçkırıklarını bastırmaya çalışmasıyla titredi. Falkan, Nesryn'in bedeninden aşağı sürünüp amansız dişleriyle iplikleri çiğnedi.

Nesryn'in şekil değiştirene acele etmesini söylemesine gerek yoktu. Boş geçide göz gezdirdi. Ötedeki cılız ışıklar yayan yıldızlara da.

Her neredeyseler...burası farklı bir yerdi.

Kaya düzdü. Cilalı ve oyulmuştu. Bu kadim ve ilkel mekânda sayısız oymalar vardı.

Falkan dişlerini geçirdikçe geçirdi. İplikler ilmek ilmek ayrılmaya başladı.

Nesryn "Sartaq," diye fısıldadı. "Sartaq." Prens hiç kıpırdamadı.

Kemerli geçidin ötesinden çıtırtılar geldi. Nesryn, Falkan'a "Dur," diye fısıldadı. *"Dur."*

Şekil değiştiren, Nesryn'in sırtından aşağı inişine ara verdi. Geceden daha kara bir gölge arkalarındaki köşede belirdiğinde Falkan, Nesryn'in deri giysisine yapıştı. Köşe ileride de olabilirdi. Nesryn kuzeyin ne tarafta olduğundan emin değildi. Hâlâ geçitte mi yoksa bir başka tepede mi olduklarından da.

Örümcek diğerlerinden biraz daha iriydi. Daha da siyah. Yıldızların ışığı ona dokunmak istemiyormuş gibi.

Kharankui, Nesryn'in ona baktığını fark edince durdu.

Nesryn nefeslerini kontrol altına aldı. Zihnini zaman kazanmak için bir şeyler uydurmaya odakladı. Sartaq'a ve Falkan'a zaman kazandırmak için...

Dişi örümcek Halha dilinde "Unutulmuş yerlere burnunuzu sokanlar sizsiniz demek," dedi. Güzel, şiirsel bir sesi vardı.

Nesryn iki kez yutkundu. Zımpara gibi kuruyan dilini bir türlü ıslatamadı. Hırıltılı bir sesle "Evet," diyebildi.

"Aradığınız nedir?"

Falkan, Nesryn'in sırtını uyarı mahiyetinde çimdikledi. Aynı zamanda bir emirdi bu. Nesryn'in dikkatini dağıtmak için. Falkan ipleri kemirirken.

Nesryn'in ağzından "Bize bir tüccar para verdi. Kendisi kuzeydeki kız kardeşlerinizle, stygia örümcekleriyle değiş tokuş yapmış..."

"Kız kardeşler!" Örümcek tısladı. "Akrabamız olabilirler fakat ruhlarımızın gerçek kardeşleri değiller. Nazik budalalar. Ölümlülerle değiş tokuş yapmak mı? *Değiş tokuş* ha, biz sizi yemek için dünyaya gelmişken."

Nesryn'in sırtının arkasındaki elleri titredi. "Bi-bizi buraya göndermesinin nedeni buydu. Onlar onu hiç etkilememiş. E-efsanenin

hakkını veremediklerini söylemişti." Nesryn abuk sabuk konuştuğunun farkındaydı. "Bu yüzden de sizinle de-de-değiş tokuş yapmak için görüşmek istemiş."

Falkan sessiz bir rahatlığın içinde Nesryn'in eline sürtündü.

"Değiş tokuş mu? Değiş tokuş edecek hiçbir şeyimiz yok. Türünün kemiklerinden başka."

"Burada örümcek ipeği yok mu?"

"Yok. Rüyalarınızın, yıllarınızın tadına bakmayı sevsek de. Sizinle işimiz bitmeden önce."

Sartaq'a bunu yapmışlar mıydı? Bu yüzden mi hiç kıpırdamamıştı? Arkasındaki iplikler ağır ağır koparken Nesryn kendisini soru sormaya zorladı. "O halde, burada işiniz ne?"

Örümcek bir adım öne çıkınca Nesryn kendisini hazırladı. Fakat örümcek ince, pençeli bacaklarından birini kaldırıp cilalı, oymalı duvarlardan birine işaret etti. "Bekliyoruz."

Gözleri nihayet loşluğa alışınca Nesryn örümceğin neye işaret ettiğini gördü.

Bir kemerli geçit, kapı oyması.

Ve o kapının içinde dikilen, pelerinli bir figür.

Nesryn gözlerini kısıp orada dikilenin kim olduğunu çıkarmaya çalıştı. "Ki-kimi bekliyorsunuz?"

Houlun, Valg'lerin bir zamanlar buradan geçtiklerini söylemişti...

Örümcek figürün üzerindeki toprağı eliyle silkeledi. Figürün uzun, dalgalı saçları ortaya çıktı. Nesryn'in pelerin sandığı şey ise...bir elbiseydi.

Örümcek "Kraliçemiz," dedi. "Karanlık majestelerinin nihayet dönmesini bekliyoruz."

"Be-beklediğiniz Erawan değil mi?" Houlun karanlık bir tacın hizmetkârlarından bahsetmişti.

Örümcek tükürdü. Zehri Sartaq'ın ağlarla örtülü ayaklarının yanına indi. "O değil. *Asla.*"

"O halde kim?.."

"Valg Kraliçesi'ni bekliyoruz," diye mırıldadı örümcek. Oymaya sürtündü. "Bu dünyada kendisine Maeve diyen kraliçeyi."

49

Valg Kraliçesi.

Nesryn örümceğe dikkatle itiraz etti. "Maeve, *Fey*'lerin kraliçesidir."

Örümcek kıkırdadı. Pes ve haince bir sesle. "Demek sizi buna inandırdı."

Düşün, düşün, düşün. "Ne-ne de ulu, kudretli bir kraliçe olmalı," diye kekeledi. "Her iki ırka da hükmedebildiğine göre." Falkan canla başla iplikleri çiğniyor, iplikler ağır ağır çözülüyordu. "Babana hikâyeyi anlatacak mısın?"

Örümcek, Nesryn'i inceledi. O dipsiz gözler cehennem çukurları gibiydi. "Anlatmamla hayatın kurtulmayacak, ölümlü."

"Bi-biliyorum." Nesryn daha da çok titredi. Sözcükler ağzından dökülüverdi. "Fakat öyküler... Öyküleri hep sevmişimdir. Özellikle de bu diyarlara dair öyküleri. Annem bana *Rüzgâr Arayan* derdi. Çünkü rüzgâr beni nereye sürüklerse hep oraya gider, hep o öykülerle ilgili hayaller kurardım. Ve rüzgâr...beni buraya getirdi. Bu yüzden izin verirsen son bir öykü dinlemek isterim. Sonuma kavuşmadan önce."

Örümcek kısa bir süre sessiz kaldı. Ardından kemerli kapının –Wyrd kapısının– oymasının altına çöktü. "Bunu bir armağan olarak gör... İstemekle bile sergilediğin cesaretine karşılık."

Nesryn hiçbir şey söylemedi. Küt küt atan kalbinin titreşimle-

rini bedeninin her karışında hissediyordu.

Örümcek o güzel sesiyle "Uzun zaman önce," dedi, "bir başka dünyada; bir başka ömürde karanlığın, soğuğun ve rüzgârın hüküm sürdüğü bir diyar vardı. O diyarı üç kral yönetiyordu. Onlar gölgelerin ve acının efendileriydi. Kardeştiler. Dünya hep öyle değildi; o şekilde doğmamıştı. Fakat onlar büyük bir savaş başlattılar. Tüm savaşları sona erdirecek bir savaş. O üç kral diyarı fethetti. Orayı çorak topraklara çevirdiler. Karanlıkta yaşayanlar için bir cennete. Bin yıl boyunca eşit güçte hüküm sürdüler. Oğulları ve kızları egemenliklerinin sürekliliğini sağlamak için diyara katıldılar. Ta ki bir kraliçe ortaya çıkana dek. Kraliçenin gücü yeni ve karanlıktı. Gücüyle muhteşem işler yapabiliyordu. Korkunç ve muhteşem şeyler..."

Örümcek iç çekti. "O kralların üçü de kraliçeyi arzuladılar. Onun peşine düştüler, ona kur yaptılar. Fakat o sadece biriyle, en güçlüleriyle ittifak kurmaya yanaştı."

Nesryn "Erawan'le," diye mırıldandı.

"Hayır. Valg krallarının en yaşlısı olan Orcus'la. Evlendiler. Fakat Maeve memnun değildi. Kraliçemiz huzursuzca, uzun saatler boyunca dünyanın, diğer dünyaların gizemleri üzerine düşündü. Yetenekleri de ona o dünyalara bakmasının yolunu açtı. Dünyaların arasındaki peçeyi kaldırmasını sağladı. Yeşilin, ışığın ve müziğin diyarlarını görmesini sağladı." Örümcek o tür şeyler ağza alınmayacak kadar iğrençmiş gibi tükürdü. "Ve bir gün Orcus kardeşlerini görmeye gittiğinde kraliçe diyarlar arasındaki yola çıktı. Kendi dünyasının ötesine, sonraki dünyaya geçti."

Nesryn'in kanı dondu. "Na-nasıl?"

"İzlemiş, dünyalar arasındaki yarıkları öğrenmişti. Rastgele açılıp kapanan kapıları. Ya da biri doğru sözcükleri biliyorsa her defasında açılan." Örümceğin siyah gözleri ışıldadı. "Onunla birlikte geldik... Onun sevgili hizmetçileri olarak. Onunla birlikte bu...yere adım attık. Tam da bu noktaya."

Nesryn cilalı taşa baktı. Falkan bile durup aynını yapmıştı sanki.

"Kraliçe bize burada kalmamızı, kapıya bekçilik etmemizi emretti. Birilerinin onun peşine düşmesi olasılığına karşı. Zira geri dönmek istemediğine karar vermişti. Kocasına, kendi dünyasına. Böylece gitti ve biz sadece kız kardeşlerimiz ve bizden küçük akrabalarımız aracılığıyla rüzgârın taşıdığı fısıltıları işittik." Örümcek sustu.

Nesryn "Ne işittiniz?" diye bastırdı.

"Orcus'un geldiğini. Yanında erkek kardeşleriyle. Orcus'un karısının gittiğini ve bunu nasıl yapabildiğini öğrendiğini. Onun yaptıklarının ötesine geçtiğini ve dünyalar arasındaki kapıyı kontrol etmenin bir yolunu bulduğunu. Bu amaçla anahtarlar yaptırdığını ve bu anahtarları kardeşleriyle patlaştığını. Üç krala üç anahtar.

"Bir dünyadan diğerine geçtiler. İstedikleri gibi kapıları açarak, ordularını o dünyalara sürerek ve kraliçenin peşinden giderken uğradıkları diyarları mahvederek. Ta ki bu dünyaya ulaşana dek."

Nesryn güçbela nefes alıp "Ve onu buldular mı?" diye sordu.

"Hayır," dedi örümcek. Sesinde sanki bir tür neşe vardı. "Zira Karanlık Majesteleri bu dağlardan ayrılmış, yeni bir ülke bulmuş, kendisini iyi hazırlamıştı. Günün birinde bulunacağını biliyordu. Planı göz önünde saklanmaktı. Öyle de yaptı. Güzel, uzun yaşayan bir halka rast geldi. Neredeyse ölümsüz olan bir halk. İki kardeş kraliçe tarafından yönetilen."

Mab ve Mora. *Kutsal tanrılar adına...*

"Ve güçlerini kullanarak onların zihinlerine girdi. Onları bir kız kardeşleri olduğuna inandırdı. Onlarla beraber hükmedecek bir ablaları olduğuna. Üç kraliçe... Günün birinde gelebilecek üç krala karşı. Saraylarına döndüklerinde kraliçe orada yaşayanların da zihinlerine girdi. Karşısına çıkan herkesin. Onların akıllarına üçüncü bir kraliçenin hep var olduğu, hep hükmettiği düşüncesini aşıladı. Gücüne direnenler olursa da onların sonunu getirmenin yollarını buldu." Kötücül bir kıkırtı.

Nesryn efsaneleri işitmişti. Maeve'in karanlık, adı konmamış gücünü... Yıldızları yutabilecek bir karanlık. Maeve'in Fey formunu hiç kimseye göstermediği, sadece o ölümcül karanlığı gösterdiğine dair efsaneler. Bilinen tüm Fey'lerden uzun yaşaması. Öyle

uzun ki ömrü sadece...Erawan'le kıyaslanabilirdi.

Bir Valg'in ömrüyle. Bir Valg kraliçesinin.

Örümcek bir kez daha duraksadı. Falkan neredeyse Nesryn'in ellerine ulaşmışsa da henüz o elleri serbest bırakacak kadar ilerleme kaydetmemişti.

Nesryn "Demek Valg kralları dünyaya geldiler. Fakat savaşta kiminle karşı karşıya olduklarını bilmiyorlardı, öyle mi?"

"Kesinlikle." Memnunca bir mırlama. "Bir Fey bedeni içinde kendini sakladığından o budalalar kraliçeyi tanımadılar. O da bunu onlara karşı kullandı. Onları nasıl alt edeceğini, ordularının nasıl işlediğini öğrendi. Sonra, buraya gelmek için ne yaptıklarını, sahip oldukları anahtarları keşfetti... O anahtarları istedi. Onları sürgün etmek, öldürmek ve anahtarları bu dünyada istediği gibi kullanmak için. Diğer dünyalarda da.

"Böylece anahtarları aldı. Anahtarları saklayıp etrafını Fey savaşçılarıyla doldurdu ki diğerleri onun *nasıl* onca şeyi bildiğini sormasın. Ah, zeki kraliçe bilgisine ruhlar dünyasıyla iletişim kurması sayesinde ulaştığını ileri sürdü. Fakat...gerçeği bir o biliyordu. O savaş kamplarında dolaştı. Kralların işleri nasıl yürüttüklerini öğrendi. Anahtarları çalınca o kralların ikisini geri göndermeyi başardı. Biri Orcus'tu. Kraliçe en genç olan ve kardeşlerine derin bir sevgi besleyen kralın peşine düşmeden önce anahtarlar elinden alındı." Bir tıslama.

Nesryn "Brannon aldı," diye fısıldadı.

"Evet, ateş kralı. Onun içindeki karanlığı görmüşse de tanımamıştı. Merak etmiş, şüphelenmişse de tek bildiği halkımızın, Valg'lerin *erkek* askerler olduklarıydı. Askerler, prensler, krallar. Bilmiyordu ki bir dişi... Bir dişi Valg'in nasıl farklı, sıradışı olduğunu bilmiyordu. Maeve onu bile kandırmıştı. Zihninde gerçeği fark etmemesi için bazı yolları tıkamıştı." Bir yumuşak, hoş kahkaha daha. "Şu anda bile, her işe karışan ruhuna her şeyin malum olması gerekirken bile... Şimdi bile bilmiyor. Bu da felaketi olacak, evet, onun ve diğerinin."

Nesryn'in midesi bulandı. *Aelin.* Aelin'ın da felaketi olacaktı bu.

"Fakat Brannon kraliçenin kökenini doğru tahmin edememişse de biliyordu ki ateşi... Maeve, Brannon'ın ateşinden çok korkuyordu. Tüm gerçek Valg'ler gibi." Nesryn bu bilgiyi zihninin bir köşesine kazıdı. "Brannon yola çıktı. Krallığını çok uzaklarda kurdu. Bu arada Maeve de kendi savunmasını oluşturdu. Çok sayıda, zekice savunmalar. Erawan'in yeniden yükselmesine ve kardeşi için aradığı, bulmak için dünyalar fethettiği kraliçenin ne zamandır burada olduğunu, Fey orduları kurduğunu ve onları birbirleriyle savaştıracağını fark etmesi olasılığına karşı."

Örümcek ağında bir örümcek. Maeve işte buydu.

Falkan, Nesryn'in ellerine uzandı. Oradaki ipeği kemirmeye başladı. Sartaq bilinçsiz halde yatıyordu. Örümceğe tehlikeli ölçüde yakındı.

"Demek binlerce yıl boyunca onun bu dağlara dönmesini beklediniz?"

"Nize geçidi korumamızı, dünyadaki yarığın başında nöbet tutmamızı emretti. Biz de öyle yaptık. Öyle yapacağız da. Ta ki bizi bir kez daha yanına çağırana dek."

Nesryn'in başı dönüyordu. Maeve... Onu sonra düşünecekti. Buradan canlı çıkarlarsa.

Nesryn parmaklarıyla Falkan'a dokunup ona işaret verdi.

Sessizce, gölgelerden ayrılmadan, şekil değiştiren karanlığa karıştı.

"Artık biliyorsun... Kara Nöbetçilerin buraya neden geldiklerini, burada neden kaldıklarını." Örümcek güçlü bir hareketle doğruldu. "Umarım senin için uygun bir son hikâye olmuştur bu, Rüzgâr Arayan."

Nesryn ağzını açacakken örümcek öne çıktı. Nesryn'in arkasına geçip bileklerini çevirdi...

Ötedeki karanlıktan bir dişinin sesi geldi. "Kız kardeş. Kız kardeş, beni dinle."

Örümcek durdu. Yumrularla kaplı bedenini kemerli geçidin girişine çevirdi. *"Ne var?"*

Korku. "Bir sorun var kız kardeş. Bir tehdit."

Örümcek akranının yanına gidip sertçe "Anlat bana," dedi.

"Kuzey ufkunda ruk'lar var. En az yirmi tane..."

Örümcek tısladı. "Ölümlülere göz kulak ol. Ben kuşların icabına bakarım."

Bacaklarını tıkırdatan örümceğin etrafında yapraktaşları kıpırdadı. Sızlayan parmaklarını esneten Nesryn'in kalbi küt küt atıyordu. "Sartaq," diye fısıldadı.

Sartaq'ın gözleri açıldı. Tetikte ve sakindi.

Diğer örümcek onlara yaklaştı. Lideri kadar iri değildi. Sartaq gerildi. Omuzları kendisini tutan ipeği yırtacakmış gibi gerildi.

Fakat örümcek sadece *"Acele edin,"* diye fısıldadı.

50

Sartaq, Falkan'ın *kharankui*'nin iğrenç ağzından çıkan sesini duyunca öyle rahatladı ki bedeni gevşeyiverdi.

Ellerini ağdan kurtarırken iplikler derisini kesen Nesryn acı dolu bir homurtu çıkarmamak için kendisini tuttu. Falkan'ın ağzı ve dili sızlıyor olmalıydı...

Sartaq'ın tepesinde dikilen örümceğe baktı. Prensi bağlayan ağları pençeleriyle yırtıyordu. Ağzının iki yanındaki kıskaçlardan kan sızıyordu.

Şekil değiştiren "Çabuk," diye fısıldadı. "Silahlarınız şu köşede."

Nesryn yayının kavisine, Asterion yapımı kısa kılıcının çıplak gümüşüne vuran yıldız ışığını seçebiliyordu.

Falkan, Sartaq'ı saran ağları kesti. Prens serbest kalıp üzerindeki ağı silkeledi. Ayağa kalktığında yalpalayan Sartaq bir eliyle taşlardan destek aldı. Kan... Üzerinde çok fazla kan vardı.

Sartaq, Nesryn'in yanına koşup onun ayaklarını örten ağları kopardı. "Yaralı mısın?"

Falkan arkada kalan kemerli girişe bakıp "Daha hızlı," dedi. "Örümceğin kimsenin gelmediğini fark etmesi fazla zaman almaz."

Nesryn'in ayakları serbest kalınca Sartaq onu ayağa kaldırdı. "Maeve hakkında söylediklerini işittin mi?.."

İkisi silahlarına koşarken Sartaq "Ah, evet, duydum," diye fısıldadı. Yayı, ok kılıfını, Fey kılıcını Nesryn'e verdi. Kendi Asterion

hançerlerini alırken Falkan'a "Hangi taraftan gideceğiz?" diye fısıldadı.

Şekil değiştiren örümcek ayaklarıyla ileri atılıp Maeve'in heykelinin yanından geçti. "Bu taraftan... Bir yokuş var. Geçidin hemen diğer yanındayız. Yeterince yükseğe çıkabilirsek..."

"Kadara'yı gördün mü?"

"Hayır," dedi şekil değiştiren. "Fakat..."

Sessiz adımlarla kemerli kapıdan geçip ötedeki yıldız ışığıyla dolu geçide girdi. Gerçekten de orada gevşek taşlardan oluşan bir yokuş vardı. Yıldızlara uzanan bir yolmuş gibi.

Tehlikeli yokuşu yarıya kadar çıkmışlardı. Falkan arkalarında karanlık bir gölge gibiydi. İlerideki dağdan tiz bir çığlık geldi. Fakat gök boştu ve Kadara'dan hiçbir işaret yoktu...

Dağın zirvesine koşarlarken Nesryn "Ateş," diye fısıldadı. "Tüm Valg'lerin ateşten nefret ettiklerini söylemişti. *Onlar da* ateşten nefret ediyorlar." Hayatları, ruhları yutan örümcekler de... Onlar da Erawan kadar Valg. Aynı karanlık cehennemin sakinleri. Prense "Çakmaktaşını cebinden çıkar," diye buyurdu.

"Çıkarıp neyi yakayım?" Dağın kavisli bir boynuzu andıran, dar zirvesinde durduklarında Sartaq'ın gözleri Nesryn'in sırtındaki oklara çevrildi. "Burada kapana kısıldık." Göğe göz gezdirdi. "Bize hiçbir şey kazandırmayabilir bu."

Nesryn kılıftan bir ok çekip yayını omzuna attı. Deri uçuş giysisinin ceketinin altındaki gömleği çekiştirdi Gömleğin altını koparıp parçayı ikiye böldü. Ardından kumaşı okunun gövdesine doladı. Sartaq çakmaktaşını göğüs cebinden çıkarırken ona "Bize çıra lazım," dedi.

Bir bıçak parladı. Ardından Sartaq'ın saç örgüsünün bir kısmı uzanan elindeydi.

Nesryn tereddüt etmedi. Örgüyü kumaşa dolayıp oku prense uzattı. Sartaq çakmaktaşını defalarca oka indirdi. Kıvılcımlar uçuştu...

Kıvılcımlardan biri oku tutuşturdu. Ateş parladı. Tam da aşağıdaki geçide karanlık dolduğunda. Örümcekler omuz omuza onları

arıyorlardı. En az iki düzineydiler.

Nesryn oku yaya taktı. Yayı çekti ve nişan aldı.

Doğrudan onlara doğru değil. Fakat ok göğe fırladı. Soğuk yıldızları delecekmişçesine yükseldi.

Örümcekler duraksadı. Okun zirveye ulaşıp inişe geçişini izlediler.

Nesryn "Bir tane daha," dedi. İkinci kumaş parçasını alıp bir sonraki okun ucuna sardı. Kılıfta sadece üç ok kalmıştı. Sartaq saç örgüsünden ikinci bir parça koparıp okun ucuna sardı. Çakmaktaşını bir kez daha indirdi. Yine kıvılcımlar uçuştu. İlk ok örümceklerin üzerine düşerken yaratıklar sağa sola kaçıştı. Nesryn ikinci okunu bıraktı.

Örümcekler yukarı bakmakla fazlaca meşgul olduklarından ileriye bakmamışlardı.

Özellikle de en irileri, Nesryn'le epeyce konuşan örümcek.

Nesryn'in oku örümceğin karnına çarpıp derine gömüldü. Örümceğin çığlığı üçünün ayakları altındaki taşları sarstı.

"Bir ok daha," diye fısıldadı Nesryn. Elleri bir sonraki oku ararken Sartaq kendi gömleğinden kumaş kopardı. "Acele et."

Gidecek yerleri yoktu. Örümcekleri uzak tutmaları mümkün değildi.

Nesryn panik içindeki, liderlerinin karnındaki ateşi söndürmeleri için verdiği emir karşısında tereddüt eden örümcekleri izleyen Falkan'a "Dönüş," dedi. "Bir şeye dönüşeceksen bunu *şimdi* yap."

Şekil değiştiren o iğrenç örümcek yüzünü onlara çevirdi. Sartaq saçından bir parça daha koparıp Nesryn'in üçüncü okunun ucuna geçirdi. Falkan "Ben onları oyalarım," dedi.

Kıvılcımlar yağdı. Üçüncü ok da tutuştu.

Şekil değiştiren, Nesryn'e "Senden istediğim bir iyilik," dedi.

Zaman. Zamanları *yoktu*...

"Ben yedi yaşındayken abimin Rifthold'daki fakir bir kadından gayrimeşru bir kızı olmuştu. Sonra ikisini de terk etmişti. Üzerinden yirmi yıl geçti. Şehre gidecek, ticarete başlayacak yaşa vardığımda kızı aradım. Yıllar sonra anneyi buldum. Ölüm döşeğin-

de. Bana ancak kızı evden attığını söyleyecek kadar konuşabildi. Yeğenimin nerede olduğunu bilmiyormuş. Umurunda da değilmiş. Bana onun ismini söyleyemeden öldü."

Oku yanan kız kardeşinin yanından geçmeye çalışan örümceğe doğrultan Nesryn'in elleri titriyordu. Sartaq "Acele et," dedi.

Falkan "Hayatta kaldıysa, büyüdüyse, onda da şekil değiştirme yeteneği olabilir. Fakat olup olmamasının bir önemi yok. Önemli olan... Benim ailem olması. Bana kalan tek aile olması. Onu uzun bir süre aradım."

Nesryn üçüncü oku attı. Okun hedefi bulmasıyla bir örümceğin çığlığı yükseldi. Diğerleri geri çekildi.

Falkan "Bulun onu," dedi. Aşağıda çalkalanan dehşete doğru bir adım attı. "Servetim... Hepsi onundur. Hayattayken onu hüsrana uğratsam da ölümümle bunu yapmayacağım."

Nesryn ağzını açtı. İşittiklerine inanamıyordu. Sözcükler ağzından çıkacakken...

Falkan patikadan aşağı koştu. Yanan örümceklerin tam önüne atladı.

Sartaq, Nesryn'i dirseğinden tutup küçük zirvedeki dik yokuşa işaret etti. "Bu..."

Nesryn bir an dik dururken hemen ardından Sartaq onu geri itti. Prensin kılıcı ıslık çaldı.

Nesryn tökezledi. Dengesini kaybetmemek için kollarını savururken tepenin diğer yanında sürünenleri gördü. Örümcek şimdi onlara tıslıyor, devasa dişlerinden taşa zehir akıyordu.

Yaratık iki ön bacağıyla Sartaq'ın üzerine atıldı.

Sartaq yana kaçıp kılıcıyla güçlü bir darbe indirdi.

Siyah kan etrafa püskürürken örümcek tiz çığlıklar attı. Fakat o ara pençesiyle prensin bacağında derin bir yara açmıştı bile.

Nesryn hareketlendi. Dördüncü oku uçup dosdoğru o gözlerden birine saplandı. Hemen sonra beşinci ve son ok fırlayıp çığlık atan örümceğin açık ağzına saplandı.

Örümcek kılıcı ısırıp ikiye ayırdı.

Nesryn yayını atıp Fey kılıcını çekti.

Örümcek kılıca tısladı.

Nesryn, Sartaq ve örümceğin arasına geçti. Aşağıda *kharankui*'ler çığlıklar atıyorlardı. Nesryn, Falkan'ın ne yaptığına bakmaya cesaret edemedi. Tabii hâlâ savaşabiliyorsa.

Kılıç Nesryn ve örümcek arasında aydan bir parça gibiydi.

Kharankui bir adım yaklaştı. Nesryn bir adım gerilerken Sartaq onun yanında doğrulmak için mücadele etti.

Örümcek öfkeyle *"Ölmek için yalvartacağım seni,"* deyip Nesryn'e biraz daha yaklaştı.

Gerilen örümcek sıçramaya hazırlandı.

Şansını boşa harcama; indireceğin darbe yerini bulsun..

Örümcek sıçradı.

Sonra; siyah, kükreyen bir ruk'un çarptığı yaratık kayalıktan aşağı yuvarlandı.

Kadara değildi bu. Arcas'tı.

Borte.

51

Arcas gerileyip bir öfke kasırgası gibi yeniden dalışa geçerken Borte'nin savaş çığlığı taşlardan yankılandı. Borte ve ruk'u aşağıdaki geçitteki *kharankui*'leri hedef almışlardı. Onları savuşturan, üzerinden kırmızı –kan kırmızı– akan örümceği.

Bir başka çığlık geceyi böldü. Borte'nin kendi sesi kadar iyi bildiği bir sesti bu.

Ve işte Kadara oradaydı. Hızla onlara doğru süzülüyordu. Peşinde iki ruk'la.

Sartaq'ın ağzından hıçkırığı andıran bir ses çıkarken Kadara'nın ardındaki ruk'lardan biri gruptan ayrılıp *kharankui*'lerin üzerine çöken ve onları dağıtan Borte'ye doğru dalışa geçti.

Kapkara tüylü bir ruk'tu bu... Üzerinde genç bir adam vardı.

Yeran.

Nesryn, Kadara'nın ardında süzülen diğer biniciyi tanımadı. Kan, Kadara'nın altın sarısı tüylerini lekelemişti. Fakat Kadara dengeli bir şekilde uçuyor, diğer ruk ona yaklaşırken yüksekte süzülüyordu.

Sartaq, Nesryn'in yanağına elini sürtüp "Sıkı dur, düşüşten korkma," diye fısıldadı. Ay ışığının altında prensin toprakla ve kanla kaplı yüzü, gözlerindeki acı seçiliyordu. Yine de...

Sonra kanatlardan örülü bir duvar, genişçe açılmış pençeler belirdi.

Pençe Nesryn'in beline ve bacaklarına dolanıp onu havaya kaldırdı. Diğer pençe de Sartaq'ı kavradı. Ardından devasa kuş gecenin içine karıştı.

Rüzgâr kükrese de ruk onları daha yükseğe taşıdı. Kadara onları korumak için arkalarına geçti. Nesryn dalgalanan saçlarının arasından ateşler içindeki geçide baktı.

Şimdi göğe yükselen Borte ve Yeran'a da. Yeran'ın ruk'unun pençeleri arasında kapkara, tamamen hareketsiz bir beden vardı.

Borte'nin işi bitmemişti.

Ruk'un tepesinde bir ışık kıvılcımlandı. Alevli bir ok.

Borte oku göğe gönderdi.

Bir işaret. Nesryn bunun bir işaret olduğunu sayısız kanat etraflarını sardığında anladı. Borte'nin oku bir ağın üzerine indiğinde ve ağ tutuştuğunda göğe yüzlerce kıvılcım havalandı.

Ruk binicileri. Hepsinde alevli oklar vardı. Hepsinin okları da aşağıya çevrilmişti.

Kayan yıldızlardan bir yağmur gibi oklar Dagul'un karanlığı üzerine indi. Ağların ve ağaçların üzerine. Sonra da düştükleri yeri tutuşturdular. Birbiri ardına.

Ta ki gece aydınlanana, dumanlar yükselene ve zirvelerden, ormandan yükselen çığlıklara karışana dek.

Ruk'lar kuzeye yönelirken kendisini tutan pençelere yapışan Nesryn titriyordu. O ara Sartaq gözlerini onun gözlerine çevirdi. Artık omzuna varacak kadar kısalan saçları rüzgârda uçuşuyordu.

Aşağıdaki alevlerin ışığında Sartaq'ın yüzündeki, ellerindeki ve boynundaki yaralar daha da feci görünüyordu. Prensin beti benzi sararmış, dudakları solgunlaşmıştı. Gözkapakları yorgunluğun ve yaşadığı rahatlamanın etkisiyle ağırlaşmıştı. Yine de...

Sartaq gülümsedi. Dudaklarının kenarı hafifçe kıvrıldı. Prensin sözleri aralarından geçen rüzgâra karıştı.

Nesryn gözlerini Sartaq'tan ayıramıyordu.

Nesryn de ona gülümsedi.

Ve aşağıda, arkalarında Dagul Kayalıkları gece karanlığında alev alevdi.

52

Chaol ve Yrene şafakta dörtnala Antica'ya döndüler.

Hasar'a bir not bırakıp Yrene'in ciddi bir hastalığı olan birini muayene etmesi gerektiğini bahane ettiler. Ardından doğan güneşin altındaki kumulların arasında uçarcasına yol aldılar.

İkisi de fazla uyumamıştı. Fakat şifacılar hakkında tahmin ettikleri doğruysa oyalanmayı göze alamazlardı.

Dünkü yolculuğun etkisiyle Chaol'un sırtı ağrıyordu ve dün gece...Yrene'le yaşadıklarının etkisiyle. Defalarca. Antica'nın minareleri ve beyaz duvarları göründüğünde Chaol'un dişlerinin arasından ıslık gibi sesler çıkıyordu.

Yrene kalabalık sokaklarda saraya yürürlerken çatık kaşlarla durmadan ona bakmıştı. Nerede uyuyacaklarını tartışmamışlarsa da Torre'nin tüm basamaklarını çıkmak zorunda kalmak bile Chaol'un umurunda değildi. Ya Yrene'in yatağında ya da onun yatağında uyuyacaklardı. Yrene'den bir an olsun bile ayrılma fikri...

Chaol, Farasha'dan inerken yüzünü ekşitti. Siyah kısrak şüphe uyandıracak kadar uysal davranmıştı. Chaol yakınındaki seyisin Yrene'in kısrağından alıp kendisine uzattığı bastonu kabul etti.

Yrene'e doğru birkaç adım atmayı başaran Chaol'un ayakları fena aksıyor, ona acı veriyordu. Yrene elini uzatıp onu uyardı. "Sakın beni bu attan indirmeyi, taşımayı filan aklından bile geçirme."

Chaol ona buruk bir bakış atsa da kendisine söyleneni yaptı. *"Filan derken?"*

Yrene kısraktan inerken yüzü kızılın hoş bir tonuna çaldı. Dizginleri bekleyen seyise uzattı. Adam öyle rahatlamıştı ki omuzları çöktü. Azgın, zavallı adamı öğle yemeğinde yiyecekmiş gibi süzen Farasha'yla uğraşmak zorunda kalmayacağı için gerçekten minnettardı. Gerçekten Hellas'ın atıydı bu Farasha.

Yrene "Evet, *filan*," dedi. Kırışmış giysilerini eliyle düzeltti. "Her zamankinden fena aksamanın nedeni muhtemelen tam da o filan işte."

Chaol, Yrene'in yanına geçmesine izin verdi. Sonra bastonunun üzerinde dengede durup şakağına bir öpücük kondurdu. Kimin onları göreceği umurunda değildi. Kimin gördüğünü yetiştireceği de. Hepsinin canı cehennemeydi. Fakat Chaol arkalarında kalan Shen ve diğerlerinin onlara sırıttıklarına yemin edebilirdi.

Chaol, Yrene'e göz kırptı. "O halde beni iyileştirsen iyi olur Yrene Towers. Çünkü seninle bu gece epey *filan* yapmak niyetim."

Yrene daha da kızardı. Fakat çenesini yukarı kaldırdı. İffetli, temiz bir kızın yapacağı gibi. "Hadi önce şu parşömenlere odaklanalım seni çapkın."

Chaol sırıttı. Yayvan, dizginsiz bir gülümsemeydi bu. Sonra, saraya yürürlerken bedeninin her karışının sızladığını hissetti.

Neşeleri kısa sürdü.

Sessiz kanata girmeleriyle Chaol bir şeylerin ters gittiğini fark etti. Muhafızları mırıldanırken, hizmetçileri sağa sola koşuştururken gördüğünde. Yrene sadece ona şöyle bir baktı ve ikisi adımlarını mümkün olduğunca hızlandırdılar. Chaol'un sırtı, bacakları alev alev yansa da bir şeyler olduysa...

Chaol'un süitinin kapıları aralık bırakılmıştı. Kapının önünde iki muhafız nöbet tutuyordu. İkisine acıyarak, endişeyle baktılar. Chaol'un midesi altüst oldu.

Nesryn. Nesryn döndüyse ve peşlerindeki Valg'ler ona bir şey yaptılarsa...

Chaol bir hışımla süite girdi. Her yanı sızlayan bedenini bir an için unuttu. Kafasının içinde sessizlik uğulduyordu.

Nesryn'in kapısı açıktı.

Fakat yatakta bir ceset yoktu. Halıda, duvarlarda kan yoktu.

Chaol'un odasında da. Fakat her iki yatak odasının da...altı üstüne getirilmişti.

Odalarda her şey parçalanmıştı. Feci bir rüzgâr pencereleri kırmış, odayı yerle bir etmiş gibi.

Oturma odası daha da kötü durumdaydı. Her zamanki altın sarısı kanepeleri yarılmıştı. Resimler, heykeller devrilmiş, kırılmış, kesilmişti.

Masadaki her şey çıkarılıp dökülmüş, halılar tersyüz edilmişti...

Kadja köşede diz çökmüş kırık bir vazonun parçalarını topluyordu.

"Dikkatli ol," diye tısladı Yrene. Çıplak elleriyle parçaları toplayan kızın yanına gitti. "Ellerini kullanacağına gidip bir süpürge ve faraş al."

Chaol sessizce "Bunu kim yaptı?" diye sordu.

Doğrulan Kadja'nın gözlerinde korku vardı. "Sabah buraya geldiğimde bu haldeydi."

Yrene "Hiçbir şey işitmedin mi peki?" diye sordu.

O sözlerdeki belirgin şüphe Chaol'un gerilmesine neden oldu. Yrene hizmetçi kıza biraz olsun güvenmemiş, onu uzak tutmak için uyduruk görevler vermişti. Fakat bunu Kadja'nın yapmış olması...

"Siz gittiğinizde ailemi ziyaret etmek için bir gece izin aldım lordum."

Chaol yüzünü buruşturmamak için kendisini tuttu. Bir aile. Kadja'nın burada bir ailesi vardı. Chaol ise bunu ona sormaya bile tenezzül etmemişti...

"Peki ailen bütün gece onların yanında olduğuna dair yemin edebilir mi?"

Chaol, Yrene'e doğru döndü. "Yrene."

Kadja'yı süzen Yrene, Chaol'a bakmadı bile. Hizmetçi kız o sert bakışın altında yaprak gibi titredi. "Yine de sanırım birisinin girmesi için kapıyı kilitlemeden bırakmak daha akıllıca olurdu."

Kadja yüzünü buruşturdu. Omuzları çöktü.

"Yrene... Bunu herkes yapmış olabilir."

"Evet, herkes. Özellikle de bir şey arayan biri."

Yrene'in sözleri odanın dağınıklığıyla birleştiğinde yerine oturmuştu.

Chaol yüzünü hizmetçi kıza çevirdi. "Dağınıklığı daha fazla toparlama. Burada bunu kimin yaptığına dair kanıtlar olabilir." Kaşlarını çattı. "Şu ana kadar ne kadarını temizleyebildin?"

Odanın haline bakılırsa pek de bir şey toparlanmamıştı.

"Daha yeni başlamıştım. Bu geceye kadar dönmeyeceğinizi düşündüğümden..."

"Sorun değil." Kız yüzünü buruşturunca Chaol "Ailenin yanına git. Bugün tatil yap Kadja. Bunlar olduğunda burada olmadığına sevindim."

Yrene, Chaol'a süitin bu halde olmasının nedeninin pekâlâ kız olabileceğini ima eden bir bakış atsa da ağzını açmadı. Bir dakika sonra Kadja koridor kapılarını sessizce kapatıp gitti.

Yrene ellerini yüzüne götürdü. "Her şeyi almışlar. *Her şeyi*."

"Öyle mi?" Chaol aksak adımlarla masaya gitti. Bir elini masanın yüzeyine koyup çekmecelerin içine göz attı. Sırtı çok ağrıyordu...

Yrene sarı kanepeye gidip mahvolmuş yastıkları kaldırdı. "Tüm o kitaplar, parşömenler..."

"Gideceğimizi herkes biliyordu." Chaol masaya iyice yaslandı. Bu hareketin sırtına bindirdiği ağırlık karşısında az kalsın iç çekecekti. Yrene odada güçlükle yürüyüp kitapları ve parşömenleri gizlediği yerlere baktı. "Hepsini almışlar. *Başlangıç Şarkısı*'nı bile."

"Ya yatak odası?"

Yrene hemen fırladı. Chaol sırtını ovuşturup tısladı. Daha çok bir hırıltıydı bu. Sonra... "Hah!"

Yrene, Chaol'un çizmelerinden birini sallayarak geldi. "En azından bunu bulmamışlar."

O ilk parşömen. Chaol gülümsedi. "En azından."

Yrene, Chaol'un çizmesini bir bebekmiş gibi göğsüne götürdü. "Gitgide daha çaresiz oluyorlar. Bu da insanları tehlikeli kılar. Burada kalmamalıyız."

Chaol hasara göz gezdirdi. "Haklısın."

"O halde dosdoğru Torre'ye gideceğiz."

Chaol açık kapılardan fuayeye baktı. Nesryn'in yatak odasına.

Nesryn yakında geri gelecekti. Geldiğinde Chaol'u orada bulamayacak; Chaol, Yrene'le gitmiş olacaktı... Chaol, Nesryn'e çok kötü davranmıştı. Rifthold'da ona verdiği sözleri, ima ettiklerini unutmuştu. Buraya gelirken gemide söylediklerini. Nesryn ondan sözlerini tutmasını beklemese de Chaol verdiği pek çok söze sadık kalmamıştı.

"Sorun nedir?" Yrene'in sorusu bir fısıltı gibiydi.

Chaol gözlerini yumdu. Pisliğin tekiydi o. Nesryn'i buralara sürüklemişti ve ona kötü davranmıştı. Nesryn dört bir yanda yanıtlar ararken, hayatını tehlikeye atarken, bir ordu kurmak için küçük de olsa bir umut yeşertmeye çalışırken... Chaol hemen mesaj gönderecekti. Nesryn'in mümkün olduğunca erken geri gelmesi için.

Chaol nihayet "Bir şey yok," dedi. "Belki de bu gece Torre'de kalmalısın. Orada bir delilik düşünecekleri caydıracak kadar çok muhafız var." Gözlerinde acı beliren Chaol "Ben de kaçıyormuşum görüntüsü veremem," diye ekledi. "Özellikle de asiller artık beni çıkarları için kullanabileceklerini düşünürken. Aelin hâlâ endişe ve merak uyandırırken... Belki de bunları avantaja çevirmeliyim." Chaol bastonuyla oynadı. Bir elinden diğerine attı. "Burada kalmalıyım. Sen de gitmelisin Yrene."

Yrene itiraz etmek için ağzını açsa da duraksadı. Sırtını doğrulttu. Gözlerinde kararlı bir ifade vardı. "O halde parşömeni Hafiza'ya ben götürürüm."

Chaol başını sallasa da Yrene'in sesinin tonu, gözlerindeki ışığın kaybolması canını sıkmıştı. Chaol ona karşı da hatalı davranmıştı. Nesryn'le ilişkisine daha baştan son verip her şeyi açıklığa kavuşturmadığı için hatalıydı. Her şeyi yüzüne gözüne bulaştırmıştı.

Budalalık. Bütün bunlardan sıyrılabileceğini düşünmekle budalalık etmişti. Eskiden olduğu kişiyi, hatalarını geride bırakabileceğini düşünmekle.

Budalalık.

53

Yrene, Torre merdivenlerinden bir hışımla çıkarken parşömeni elinde ezip parçalamamaya dikkat ediyordu.

Chaol'un odasının altüst edilmesi onun sinirlerini bozmuştu. Yrene'in de sinirlerini bozmuştu. Fakat...

Mesele zarar görme ya da ölüm korkusu değildi. Chaol'u sarsan başka bir şeydi.

Yrene diğer elinde madalyonu tutuyordu. Tenine yapışan metal sıcaktı.

Birileri sır olarak tutmak istedikleri bilgi her ne ise, ikisinin o bilgiye yakın olduğunu biliyordu. Ya da en azından ikisinin bir şeyler öğrenebileceğinden *kuşkulandıkları* için olası kaynakları yok etmişlerdi. Chaol ve Yrene'in harabelerde ve Aksara'da birleştirmeye başladıkları ipuçlarının ardından da...

Torre'nin en tepesindeki sahanlığına vardığında Yrene öfkesini dizginledi. Sıcak hava dayanılmazdı.

Hafıza özel atölyesindeydi. Yoğun bir duman yayan bir tonik hakkında kendi kendine söyleniyordu. Bir sıvıyı ölçerken başını kaldırmadan "Ah, Yrene," dedi. Masa şişeciklerle, leğenlerle ve kâselerle kaplıydı. Bunların arasında açık kitaplar ve farklı sürelere ayarlanmış bronz kum saatleri vardı. "Partin nasıl geçti?"

Pek çok şeyin açığa çıktığı bir parti oldu. "Çok hoştu."

"Herhalde genç lord nihayet gönlünü sana verdi."

Yrene öksürdü.

Hafiza nihayet başını kaldırıp gülümsedi. "Hah, biliyordum."

"Biz şey değiliz... Yani, aramızda resmiyete dökülmüş bir şey yok..."

"O madalyon öyle demiyor ama."

Yrene madalyonu bir eliyle kapattı. Yanakları kızardı. "Hayır, o benim... O bir *lord.*"

Hafiza'nın kaşları kalkınca Yrene'in öfkesi arttı. Başka kimler biliyordu? Başka kimler onları görmüş, haklarında yorum yapıp bahse tutuşmuştu?

Yrene "O bir Adarlan Lordu," dedi.

"Ne olmuş?"

"Adarlan."

"Senin o meseleyi aştığını sanıyordum."

Belki aşmıştı, belki aşmamıştı. "Öyle ilgilenilecek bir şey yok ortada."

Bilmişçe bir gülümseme. "İyi."

Yrene burnundan uzun bir nefes aldı.

"Fakat ne yazık ki buraya bana ilginç ayrıntılardan bahsetmek için gelmedin."

"Of." Yrene yüzünü ekşitti. "Hayır."

Hafiza toniğin içine birkaç damla daha ekledi. Toniğin içindeki madde çalkalanmaya başladı. On dakikalık kum saatini alıp ters çevirdi. Kemik beyazı, kum saatinin kadim tabanına akmaya başladı. Bu hareket bir toplantının başladığını daha Hafiza "Herhalde konunun elindeki parşömenle bir ilgisi var?" sorusunu sormadan belli etmişti.

Yrene koridora açılan kapıya baktı. Sonra alelacele gidip kapıyı kapattı. Sonra da açık pencereleri.

O bunları yaptığında Hafiza toniği geri koymuştu. Yüzü alışagelmedik ölçüde ciddiydi.

Yrene odanın altının üstüne getirildiğinden bahsetti. Kitapların ve parşömenlerin alındığından. Vahadaki harabelerden ve Chaol'la ikisinin şifacıların kökeninin belki Torre olmayıp onların

buraya gizlice, Valg'lere ve onların krallarına karşı yerleştirildiklerine dair çılgın teorilerinden.

Ve Yrene'in onu ilk gördüğü zamandan o güne dek ilk kez yaşlı kadının kahverengi yüzü kireç kesilmiş; berrak, siyah gözleri kocaman açılmıştı.

"Bunların kıtanızda toplanan kuvvetler olduğundan emin misiniz?" Hafıza çalışma masasındaki küçük sandalyeye yerleşti.

"Evet. Lord Westfall onları bizzat görmüş. Onlarla savaşmış. Buraya gelme nedeni bu. Sadece Adarlan imparatorluğuna sadık adamlara karşı bir ordu kurmak değil, insan bedenlerine giren ve canavarlar yaratan iblislere karşı bir ordu kurmak için. Öyle bir iblisler ordusu ki bu, Aelin Galathynius ve Dorian Havilliard'ın toplam gücü bile onları alt etmeye yetmiyor."

Hafıza başını iki yana salladı. Bulutu andıran beyaz saçları dalgalandı. "Ve ikiniz artık şifacıların bu savaşta oynayacakları bir rolleri olduğuna inanıyorsunuz demek?"

Yrene odada bir aşağı bir yukarı yürüdü. "Belki. Kendi kıtamızda acımasızca öldürüldük ve üzerinde durulmayacak bir fikir gibi geldiğini bilsem de şifaya yetenekli Fey'lerden bir grup burada çok eskiden bir medeniyet kurdularsa... *Niçin?* Niçin Doranelle'i terk edip bu kadar uzaklara geldiler ve geride onca iz bıraktılar. Buna rağmen de şifa mirasının devam etmesini sağladılar?"

"Bu yüzden buraya geldin...ve bu parşömeni getirdin."

Yrene parşömeni Baş Şifacı'nın önüne bıraktı. "Nousha sadece büyük bir kısmı unutulmuş efsaneleri bildiğinden ve buradaki dili okuyamadığından gerçeklerin sizde olabileceğini düşündüm. Ya da belki bana bu parşömenin ne hakkında olduğunu anlatabileceğinizi."

Hafıza parşömeni dikkatle açtı. Köşelerine ağırlık olarak şişecikler yerleştirdi. Kâğıtta siyah, tuhaf harfler vardı. Baş Şifacı kırışık parmağını o harflerin üzerinde gezdirdi. "Bu tür bir dilin nasıl okunacağını bilmiyorum." Parmağını tekrar parşömenin üzerinde gezdirdi.

Yrene'in omuzları sarktı.

"Fakat bu yazı sanki..." Hafiza atölyesindeki kitap raflarına göz gezdirdi. Bazı raflar camdandı. Doğruldu. Odanın karanlık bir köşesindeki kilitli rafa aksak adımlarla gitti. Buradaki kapılar camdan değil, metaldendi. Demirden.

Hafiza boynundaki anatarlardan birini çekip aldı. Kilidi açtı. El edip Yrene'i yanına çağırdı.

Yrene aceleyle, apar topar Hafiza'nın yanına gitti. Neredeyse eskimekten çürümüş eski kitaplardan birinin sırtında... "Wyrd işaretleri," diye mırıldandı Yrene.

"Bana bu kitapların insan gözlerine uygun olmadığı, bunlardaki bilgilerin kilitli tutulması ve unutulmasının daha iyi olacağı söylendi. Burada yazanlar dünyaya sızmasın diye."

"Neden?"

Hafiza omuz silkti. Önlerindeki raflardaki kadim metinleri dokunmadan inceledi. "Selefimin bana söylediği gibi: *İnsan gözlerine uygun değiller.* Ha, bir iki kez kitaplara bakmayı düşünecek kadar sarhoş olsam da ne zaman bu anahtarı çıkaracak olsam..." Uzun kolyeyle oynadı. Kolyedeki en siyah anahtarla. Dolap kilidine uygun anahtarla. "Hep vazgeçtim."

Hafiza anahtarı avucunda tarttı. "Kitapların nasıl okunacağını ya da hangi dilde yazıldıklarını bilmiyorum. Fakat o parşömenler ve kitaplar kütüphanedeyken *bunların* burada kilitli tutulması... Belki de uğruna can almaya değecek bilgiler içeriyorlardır."

Yrene'in omurgasından aşağı buz gibi bir ürperti yürüdü. "Chaol... Lord Westfall bu işaretleri okuyabilecek birini tanıyor." Chaol, Yrene'e o kişinin Aelin Galathynius olduğunu söylemişti. "Belki de metinleri ona götürmeliyiz. Parşömeni ve bu birkaç kitabı."

Dolabın demir kapılarına yaklaşan Hafiza'nın dudakları gerildi. Sonra bir *çat* sesiyle dolabı kilitledi. "Bu konuda düşünmem gerek Yrene. Riskleri gözden geçirmeliyim. Kitapların buradan ayrılmasının doğru olup olmayacağını."

Yrene başını salladı. "Evet, tabii. Fakat korkarım çok zamanımız olmayabilir."

Hafiza demir anahtarı elbisesinin altına yerleştirip çalışma ma-

sasına döndü. Yrene onun peşinden gitti. Baş Şifacı "Bu konudaki tarihi fazla bilmiyorum," itirafında bulundu. "Bunun bir efsane olduğunu düşünüyordum...Selefim bana öyle söylemişti. Buraya ilk gelişimde. Kış Ayı festivali sırasında. Sarhoş olmuştu. Çünkü sırlarını almak için ona epey içki içirmiştim. O ise bana tarih dersi verip bir şeyler gevelemişti." Hafiza başını iki yana sallayıp güldü. "Bunu hiç unutmadım. Özellikle de üç şişe pahalı şarap –elimdeki tüm parayla almıştım– bana o kadar az bilgi sağladığı için, büyük bir hayal kırıklığı yaşadığım için."

Yrene kadim çalışma masasına yaslanırken Hafiza oturup parmaklarını kucağında kavuşturdu. "Bana uzun zaman önce; insanoğlu buraya gelmeden, steplerdeki atlı lordlar ve gökteki ruk'lar henüz yokken bu diyarın Fey'lere ait olduğunu söylemişti. Burada küçük, güzel bir krallık; o krallığın başkenti varmış. Antica o şehrin harabeleri üzerine inşa edilmiş. Fakat şehir duvarlarının ötesine; dağların, nehirlerin ve kumulların arasına tanrıları için tapınaklar dikmişlerdi."

"Aksara'daki ölüler şehri gibi."

"Evet. Selefim bana onların cesetlerini yakmadıklarını, hiçbir çekicin ya da aletin açamayacağı lahitlere gömdüklerini söylemişti. Büyülerle ve akıllı kilitlerle mühürlenmiş lahitler. Bir daha hiç açılmamak üzere."

"Neden?"

"Sarhoş keçi bana bunun sebebinin birilerinin *içeri* girmesi korkuları olduğunu söylemişti. Cesetleri çalmak için."

Yrene o an masaya yaslanıyor olduğu için şükretti. "Valg'lerin şimdi insanların içine girip onları kontrol altına aldıkları gibi."

Hafiza başını salladı. "Bizim bulmamız için şifa bilgileri bıraktıklarına dair bir şeyler sayıkladı. O bilgiyi bir başka yerden çaldıklarından ve o öğretilerin Torre'nin temelini oluşturduğundan. Kamala'nın o sanatların eğitimini aldığından; ne zamandır haberimiz bile olmayan kayıtlarının mezarlarda ve mahzenmezarlarda keşfedildiğinden. Torre'yi kendisinin ve küçük mezhebinin öğrendiklerine dayanarak inşa ettiğinden. Şifa tanrıçaları

olduğu için Silba'ya tapındıklarından." Hafiza çalışma odasına, Torre'ye yontulmuş baykuşlara işaret edip şakaklarını ovuşturdu. "Dolayısıyla teorinizde gerçek payı olabilir. Fey'lerin buraya nasıl geldiklerini, nereye gittiklerini ve nasıl ortadan kaybolduklarını asla öğrenemedim. Fakat buradaydılar ve selefime göre geride bir tür bilgi ya da güç bıraktılar." O kilitli kitaplığa kaşlarını çatarak baktı.

"Şimdi birilerinin silmeye çalıştığı bilgiler." Yrene yutkundu. "O kitapların ve parşömenlerin çalındığını öğrendiğinde Nousha canıma okuyacak."

"Ya, elbette bunu yapabilir belki. Fakat muhtemelen önce çalanların peşine düşecektir."

"Fakat bunlar ne demek oluyor? Neden onca derde giriyorlar?"

Hafiza toniğinin başına döndü. Kum saati neredeyse boşalmıştı. "Belki de bunu öğrenmek senin işin." Toniğe birkaç damla sıvı ekleyip bir dakikalık kum saatini eline aldı ve ters çevirdi. "Ben şu kitaplar üzerine düşüneyim Yrene."

Yrene odasına döndü. Sıcak odaya esinti girsin diye pencereyi açtı. Sonra bir dakika yatağında oturup yeniden bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı.

Kilitli kitaplığın en güvenli yer olacağı düşüncesiyle parşömeni Hafiza'ya bırakmıştı. Fakat sola dönüp alt kata giderken aklında ne parşömenler ne de kadim kitaplar vardı.

İlerleme. Chaol'un yarasını iyileştirmede ilerleme kaydetmişlerdi. Hem de kayda değer bir ilerleme. Sonra döndüklerinde odayı altüst edilmiş halde bulmuşlardı.

Onların değil, *Chaol'un* odasını. Chaol bunu açıkça belirtmişti.

Yrene'in adımları tereddütsüzdü. Neredeyse iki gün at sürmekten bacaklarının sızlamasına rağmen. Bir bağlantı olmalıydı. Kaydedilen ilerleme ve bu saldırılar arasında.

Yrene sessiz, tıklım tıklım odasında sağlıklı düşünemeyecekti. Ya da her adımında tedirgin olduğu, meraklı bir Baast Kedisi'nin miyavlamasıyla yüreğinin ağzına geldiği kütüphanede.

Fakat sessiz ve güvenli bir yer vardı. Onları bu noktaya getiren karman çorman ipuçlarını bir araya getirebileceği bir yer.

Rahim boştu.

Yrene yıkanıp soluk lavanta rengi ince bornozunu giyip buhar dolu odaya girdi. Elinde olmadan uzak duvarın kenarındaki küvete baktı. Ölümünden daha saatler önce o şifacının ağladığı yere.

Yrene elleriyle yüzünü ovuşturup sakinleşmek için bir nefes aldı.

Her iki yanındaki küvetler onu çağırıyordu. Fokurdayan sular davetkârca ona sızlayan kollarının ve bacaklarının ağrısını dindirmeyi vaat ediyordu. Fakat Yrene odanın ortasında, o hafifçe çalan zillerin arasında kaldı. Yüksekte kalan karanlığa baktı.

Bulanıklığın içindeki uzak bir sarkıttan bir damla su düşüp... alnına çarptı. Yrene suyun soğuk ve sert teması karşısında gözlerini yumsa da damlayı silmek için hareketlenmedi.

Ziller şarkı söylüyor, mırıldanıyordu; uzun zaman önce ölen kız kardeşlerinin sesleri. Yren ölen o şifacının da...sesinin orada çınlayıp çınlamadığını merak ediyordu.

Yrene odada asılı farklı ebatlarda ve yapıda zillere baktı. Kendi zili...

Yrene çıplak, sessiz ayaklarının üzerinde duvarın yakınındaki küçük dikitin ve o dikitle birkaç metre ötedeki bir başka sütunun arasında sarkan zincirin yanına gitti.

O zincirde yedi zil daha olsa da Yrene'in kendine ait olanı tanıması hiç zor olmadı.

O yabancının altınlarıyla satın alınan küçük, gümüş zile gülümsedi. İsmi oradaydı; zilin kenarına oyulmuştu... Belki de zil Chaol'un şimdi boynunda asılı olan kolyeyi yaptırmak için bulduğu aynı mücevhercinin elinden çıkmıştı. Küvette bile o kolyeden ayrılmak istememişti.

Nazikçe parmağını zilin üzerinde gezdirdi. İsminin ve Torre'ye katıldığı tarihin.

Dokunuşunun ardından cılız, tatlı bir çınlama geldi. Ses taş

duvarlardan ve diğer zillerden yankılandı. Diğer ziller ona yanıt verircesine çınladı.

Zilinin sesi etrafa yayılırken Yrene olduğu yerde döndü. Sesi takip edebiliyormuş gibi. Ses söndüğünde...

Yrene zilini bir kez daha çaldı. Bu defa daha yüksek, daha berrak bir ses geldi.

Ses bir kez daha söndü. Bu kez Yrene'in gücü ona yanıt verdi.

Tam olarak kendisine ait olmayan ellerle Yrene zilini üçüncü bir kez çaldı.

Zilin çınlamaları odayı doldurduğunda Yrene yürümeye başladı.

Çınlamaların gittiği her yere Yrene de gitti.

Çıplak ayakları ıslak taşta şapırdıyordu. Yrene sesin çizdiği yolu takip ederek Rahim'de ilerledi. Bir tavşanın peşine takılmış gibi.

Yerden yükselen dikitlerin çevresinden geçerek. Tavandan sarkan sarkıtlara çarpmamak için eğilerek. Odanın bir ucundan diğer ucuna; duvarların kenarından, mumların ışıklarına göz kırptırarak. Sesi takip etmeye devam etti.

Nesillerce şifacının zillerinin yanından geçerek. Hepsi o yanlarından geçerken çınladı.

Yrene parmaklarını onlara da dokundurdu.

Bir ses dalgası ona yanıt verdi.

Yürümekten korktuğun yere girmelisin.

Yrene yürümeye devam etti. Ziller çaldı, çaldı, çaldı. Kendi zilinin sesini takip etmeye devam etti. Onu ilerlemeye davet eden, onu çeken tatlı, berrak sesi.

O karanlık hâlâ Chaol'un içinde, yarasında yaşıyordu. Onu çok geriye püskürtmüşlerse de hâlâ vardı. Dün Chaol, Yrene'i üzen şeyler anlatmışsa da hikâyenin tamamını anlatmamıştı.

Fakat Valg karanlığından kalan parçayı yenmenin anahtarı sadece hatıralarla yüzleşmekle bitmiyorsa, Yrene'in büyüsünü körlemesine kullanmasının hiçbir etkisi olmadıysa...

Yrene gümüş zilin çınlamalarını durduğu yere kadar takip etti:

Odanın kadim bir köşesi. Eskiyip paslanmış zincirler. Zillerden bazıları pastan yeşile dönmüş.

Burada Yrene'in zili susmuştu.

Hayır, susmamıştı. Bekliyordu. Taşın köşesinde uğulduyordu.

Zincirin ucunda sallanan küçük bir zil vardı. O kadar paslanmıştı ki üzerindeki yazıyı okumak neredeyse imkânsızdı.

Fakat Yrene oradaki ismi okuyabildi.

Yafa Towers

Dizlerinin üzerine çöktüğünde taşın sertliğini hissetmedi bile. O ismi, tarihi, iki yüzyıl öncesinden kalan tarihi okurken.

Bir Towers kadını. Bir Towers şifacısı. Burada... Onunla. Yrene'in burada kaldığı onca yıllar boyunca bir Towers kadınının zili burada çalmıştı. Şu anda bile, evinden o kadar uzaktayken aslında bir an olsun yalnız olmamıştı.

Yafa. Yrene ismi fısıldadı. Elini kalbinin üzerine koyup.

Yürümekten korktuğun yere gir...

Yrene yukarı, Rahim'in karanlık tavanına baktı.

Besleniyordu. Valg'in gücü Chaol'dan besleniyordu...

Evet, der gibiydi Yrene'in tepesindeki karanlık. Ne bir su damlasının sesi geldi; ne de bir zilin şıngırtısı.

Yrene ellerine baktı. İki yanından gevşekçe sarkan ellerine. Gücünün cılız, beyaz pırıltısını çağırdı. Odayı doldurmasına, sessiz şarkısının kayalardan yankılanmasına izin verdi. Zillerden, binlerce kız kardeşinin seslerinden, kendisinden önceki Towers'ın sesinden yankılanmasına izin verdi.

Yürümekten korktuğun yere gir...

Chaol'un içindeki değil, kendi içindeki boşluğa.

O askerler kulübenin etrafını sardıklarında, onu saçlarından tutup açık renkli otların arasına çektikleri gün oluşan boşluk.

Yafa biliyor muydu? Yerin çok aşağısındaki bu odada, o gün denizin diğer yanında neler olduğunu? Geçen iki ay olanları izleyip kadim, paslanmış şarkısını sessiz bir mesaj olarak mı göndermişti?

Onlar kötü adamlar değildi, Yrene.

Hayır, değillerdi. Chaol'un komuta ettiği, birlikte talim yaptığı,

aynı üniformayı giydiği ve o gün Yrene'in köyüne gelen askerlerle aynı kralı eğilerek selamlayan o adamlar...

Onlar kötü değildi. Adarlan'da kurtarmaya, uğurlarına savaşmaya değer insanlar vardı. Onlar onun düşmanı değillerdi. Asla da olmamışlardı. Belki de Yrene bunu dün Chaol o vahada söylemeden önce de biliyordu. Belki sadece bilmezlikten gelmişti.

Fakat o şey hâlâ Chaol'un içindeydi. Tüm kötülüklerin emrini veren iblisten kalan o parça...

Senin ne olduğunu biliyorum, dedi Yrene sessizce.

Zira yıllarca Yrene'in içinde var olan, ondan alan ve bir yandan da onu besleyen şey aynıydı. Farklı bir yaratık da olsa aynıydı.

Yrene büyüsünü geri, içine çekti. Işık söndü. Tepesindeki hoş karanlığa gülümsedi. *Şimdi anlıyorum.*

Yanıt olarak alnını bir başka su damlası öptü.

Gülümseyen Yrene elini atasının ziline uzatıp zili çaldı.

54

Chaol ertesi gün uyandığında yerinden kıpırdayamıyordu.

Odasını onarmışlar, fazladan muhafızlar yerleştirmişlerdi. Kraliyet ailesi nihayet günbatımında döndüklerinde her şey düzene girmişti.

Günün geri kalanında Yrene'i görmemişti. O ve Baş Şifacı o parşömende önemli bir şey bulmuşlar mıydı acaba? Fakat akşam yemeği geldiğinde Yrene yine ortalıkta yoktu. Kadja'yı Shen'e durumu sormaya göndermişti.

Shen geri döndüğünde –hiç şüphesiz onu getiren hizmetçi kızın güzelliği karşısında– kızarmıştı. Torre'den Yrene'in güven içinde döndüğü ve o zamandan beri kuleden ayrılmadığı bilgisini aldığını iletmişti.

Yine de Chaol, Yrene'i sırtının ağrısı dayanılmaz olduğunda çağırmayı düşünüyordu. Bastonla bile odada gezinemeyecek olduğunda. Fakat süit güvenli değildi. Yrene burada kalmaya başlarsa ve Chaol ona durumu açıklayamadan Nesryn geri dönerse...

Chaol bu düşünceleri aklından çıkarmıyordu. Neler yaptığını, sarstığı güveni.

Güçbela banyo yapmıştı. Ağrıyan kaslarına iyi gelmesi ümidiyle. Ardından neredeyse sürünerek yatağa yatmıştı.

Chaol şafakla birlikte uyandı. Yatağın kenarındaki bastona uzanmaya çalıştı. Acıdan bağırmamak için kendisini tuttu.

Bir anda güçlü bir paniğe kapıldı. Dişlerini sıkıp paniğini bastırmaya çalıştı.

Ayak parmakları. Ayak parmaklarını oynatabiliyordu. Ayak bileklerini de. Dizlerini de...

Dizlerini bükmesiyle, bacaklarını ve kalçalarını hareket ettirmesiyle hissettiği acı karşısında boynunu geriye attı.

Ah, tanrılar adına. Kendisini çok zorlamıştı ve...

Kapı ardına kadar açıldı. İşte o oradaydı. Üzerinde o mor elbisesiyle.

Yrene'in gözleri önce kocaman açılsa da hemen sonra yatıştı. Chaol'a bir şey anlatmak üzereymiş gibi.

Neden sonra yüzüne sakin bir maske takan Yrene saçını her zamanki gibi bağlayıp kararlı adımlarla Chaol'a yaklaştı. "Hareket edebiliyor musun?"

"Evet fakat ağrı..." Chaol güçlükle konuşabiliyordu.

Çantasını halıya bırakan Yrene kollarını sıvadı. "Dönebilir misin?"

Hayır. Chaol bunu yapmaya çalışmıştı ve...

Yrene bir yanıt beklemedi. "Bana dün ne yaptığını tam olarak anlat. Buradan ayrılmamla şu an arasında neler olduğunu."

Chaol anlattı. Banyoya kadar olanları.

Yrene kallavi bir küfür savurdu. "Buz. Gergin kaslar için *buz* kullanılır, sıcak *değil*." Bir nefes verdi. "Seni ters çevirmem gerek. Canın çok yanacak fakat bir kerede yapman en iyisi olur..."

Chaol beklemedi. Dişlerini sıkıp kendisinden isteneni yaptı.

Boğazından bir çığlık koptu fakat Yrene hemen yanında bitti. Elleri Chaol'un yanağına, saçına, ağzına ve şakağına gitti. Chaol'un tenine "İyi," diye fısıldadı. "Cesur adam."

Chaol uyurken üzerine iç çamaşırdan fazlasını giymeye gerek duymadığından Yrene'in onu hazırlamasına gerek kalmadı. Ellerini Chaol'un sırtında, teninin üzerinde gezdirmeye başladı.

"O...geri gelmiş," diye fısıldadı Yrene.

Chaol sıktığı dişlerinin arasından "Şaşırmadım," dedi. Hem de hiç şaşırmamıştı.

Yrene ellerini indirip iki yanından sarkıttı. "Neden?"

Chaol bir parmağını nakışlı pikenin üzerinde gezdirdi. "Sadece...yapman gerekeni yap."

Yrene onun tavrı karşısında duraksadı. Sonra çantasını karıştırıp bir şey aradı. Gem. Fakat gemi Chaol'un ağzına yerleştirmeyip elinde tuttu. Sessizce "İçeri gireceğim," dedi.

"Tamam."

"Hayır... İçeri gireceğim ve buna bir son vereceğim. Bugün. Şimdi."

Chaol'un Yrene'in sözlerini idrak etmesi birkaç saniye aldı. O sözlerin ne sonuçları olabileceğini anlaması. "Ya yapamazsam?" diye sordu. "Ya onunla yüzleşemezsem, ona göğüs geremezsem?"

Yrene'in gözlerinde hiç korku, tereddüt yoktu. "Bu benim verebileceğim bir yanıt değil."

Hayır, asla da olmamıştı. Chaol günışığının Yrene'in madalyonunun, o dağların ve denizlerin üzerinde dans edişini izledi. Yrene'in Chaol'un içinde görecekleri, Chaol'un nasıl defalarca başarısız olduğu...

Fakat uzun bir yol kat etmişlerdi. Birlikte. Yrene vazgeçmemişti. Hiçbirinden.

Chaol da etmeyecekti.

Chaol boğuk bir sesle "Uzun süre orada kalırsan zarar görebilirsin," dedi.

Yrene'de yine şüphe ya da korku yoktu. "Bir teorim var. Sınamak istiyorum." Yrene gemi Chaol'un dudaklarının arasına yerleştirdi. Chaol gemi hafifçe ısırdı. "Ve sen...bu teoriyi üzerinde sınayabileceğim tek kişisin."

Yrene'in ellerini çıplak omurgasının üzerine koymasıyla Chaol neden Yrene'in teorisinin üzerinde deneyebileceği tek kişinin kendisi olduğunu fark etti. Fakat acı ve karanlık içini doldururken yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Bedenine dalan Yrene'i durdurmasının hiçbir yolu yoktu. Büyüsü etraflarında, içlerinde beyaz, arı sürüsünü andıran bir ışık kümesiydi.

Valgler. Chaol'un bedeni onların gücüyle lekelenmişti. Yrene ise...

Yrene tereddüt etmedi.

Yrene, Chaol'un içinde; omurgasının merdiveninden aşağı, kemiklerinin ve kanının koridorlarında süzüldü.

Yrene bir ışık mızrağıydı. Dosdoğru karanlığın içine gönderilen. Bir kez daha uzayan, Chaol'u geri almaya çalışan o gölgeye odaklanarak.

Yrene gölgeye çarpıp çığlık attı.

Gölge ona kükreyerek karşılık verdi. Birbirlerine girdiler.

Gölge yabancı, soğuk ve boştu. Çürümüşlükle, rüzgârla ve nefretle doluydu.

Yrene kendisini onun içine attı. Son damlasına kadar.

Ve yukarıda, gece karası bir denizin yüzeyi onları ayırmış gibi Chaol acıyla haykırdı.

Bugün. Bugün bitecekti.

Ne olduğunu biliyorum.

Böylece Yrene savaştı. Karanlık da ona öfkeyle karşılık verdi.

55

Acı Chaol'un içini oyuyordu; sonsuz ve dipsizdi.

Chaol bir dakika içinde bayıldı. Böylece o yere, o çukura doğru bir serbest düşüşe geçti.

Çukurun dibi.

Bir dağın kökleri altındaki boş cehennem.

Her şeyin kilitlenip yakıldığı yerdi burası. Her şeyin kök saldığı yer.

Boş taban, kazılıp bozulmuş, pul pul dökülmüş ve ondan geriye sadece bu çukur kalmış.

Hiçlik.

Hiçlik.

Hiçlik.

Beş para etmez hiçlik.

Chaol önce babasını gördü. Annesini, kardeşini ve o soğuk dağ hisarını. Buzla ve karla kaplı, kan lekeli merdiven basamaklarını gördü. Aelin'ın –*Celaena*'nın– emniyetini sağlayacağı ümidiyle kendisini memnuniyetle sattığı adamı gördü.

Chaol sevdiği kadını bir başka suikasta göndererek güvenliğini sağlamıştı. Adarlan'da olmasındansa Wendlyn'de olmasının daha iyi olacağını düşünerek. Wendlyn'deki kraliyet ailesini *öldürmesi* için.

Chaol'un babası karanlığın içinden çıktı. Chaol'un olabileceği,

bir gün olabileceği adamın aynası. Chaol'a, olabilecekken olmadığı oğluna bakan babasının yüzüne hoşnutsuzluk ve hayal kırıklığı yerleşmişti.

Babasının istediği bedel... Chaol bunu bir hapis cezası olarak görmüştü.

Fakat belki de bir özgürlük şansıydı; faydasız, başına buyruk oğlunu serbest kalmak üzere olduğundan kuşkulandığı kötülükten kurtarmak için.

Chaol babasına verdiği sözü tutmamıştı.

Babasından nefret etmişti. Fakat babası –o korkunç, sefil pislik– anlaşmanın kendisine düşen kısmına sadık kalmıştı.

Chaol ise...bunu yapmamıştı.

Yemin bozan. Hain.

Chaol'un yaptığı *her şeyi,* Aelin gelip paramparça etmişti. İşe de Chaol'un onurundan başlamıştı.

Aelin, tüm o değişkenliğiyle ve içinde var olduğu bulanık sularla...Aelin. Chaol, onun için yeminlerini bozmuştu. Kimliğine dair her şeyi onun uğruna altüst etmişti.

Chaol onu görebiliyordu. Karanlıkta.

Altın saçları; son ipucu, bulmacanın son parçası olan o turkuvaz gözleri.

Yalancı. Katil. Hırsız.

Sarayda kaldığı süitin balkonundaki bir şezlongda, kucağında bir kitapla güneşleniyordu. Başını yana eğip ona baktı ve ağır ağır, hafifçe gülümsedi. Dinlencesinden koparılan bir kedi gibi.

Chaol ondan nefret ediyordu.

O yüzden, o neşeden, o sertlikten. Tek sözüyle, tek bakışıyla insanı parçalara ayırabilecek amansızlığından. Sadece kısa bir sessizlik anında.

Aelin o tür şeylerden *keyif alıyordu.* Bunların tadını çıkarıyordu.

Ve Chaol canlı bir alev olan bu kadının büyüsüne o kadar kapılmıştı ki. Her şeyi geride bırakmak istemişti. Onuru. Ettiği yeminleri.

Bu mağrur, kasıntı, kibirli kadın için Chaol kendinden parçaları kırıp dökmüştü.

Sonrasında, Aelin gitmişti. Chaol bozulan bir oyuncakmış gibi.

Dosdoğru karanlıktan çıkan o Fey prensinin kollarına atılmıştı. Balkondaki şezlonga yaklaşıp ucuna oturan prens.

Aelin'ın yarım yamalak gülümsemesi değişmişti. Gözleri parlıyordu.

O ölümcül, yırtıcı ilgi prense odaklandı. Aelin daha da parlıyor gibiydi. Daha odaklı. Daha...canlı.

Ateş ve buz. Bir son ve bir başlangıç.

Birbirlerine dokunmuyorlardı.

Sadece o şezlongda oturuyorlar, aralarında kelimelere dökülmeyen bir sohbet geçiyordu. Nihayet kendilerinin dünyadaki yansımalarını bulmuşlar gibi.

Chaol onlardan nefret ediyordu.

Rahatlıklarından, o yoğun hislerinden, yaşadıkları o tamamlanmışlık hissinden *nefret ediyordu.*

Aelin, Chaol'u mahvetmişti; hayatını tersyüz etmiş, ardından dosdoğru prensin kollarına gitmişti. Bir odadan diğerine geçer gibi.

Ve her şey mahvolduğunda, Chaol bildiği her şeye sırt çevirip Aelin'ın sırlarını korumak uğruna kendisi için en önemli insana yalan söylediğinde Aelin onun yanında olup mücadele vermemiş, Chaol'a yardım etmemişti.

Aelin sadece geri dönmüştü. Aylar sonra. Geri dönmüş ve Chaol'un yüzüne vurmuştu...

Nasıl işe yaramaz olduğunu, bir hiç olduğunu.

Bana dünyanın olması gereken halini hatırlatıyorsun. Dünyanın nasıl bir yer olabileceğini.

Yalanlar. Kendisine özgürlüğünü veren, kendisini dünyaya yeniden meydan okuyacak hale gelene dek zorlayan adama minnettar bir kız.

O yatağın üzerindeki cesedi buldukları gecenin ardından artık var olmayan bir kız.

Yüzünü yaraladığında.

O hançeri kalbine saplamaya çalıştığında.

Chaol'un o gözlerde gördüğü yırtıcı...serbest kalmıştı.

Aelin'i tutacak bir zincir yoktu. *Onur, vazife* ve *güven* gibi sözcükler ise kaybolup gitmişti.

Aelin tünellerde o erkek fahişenin karnını deşmişti. Cesedi yere bırakmış, gözlerini yummuştu. Bunları yaparken de tutkulu anlarındakine benzer bir hale bürünmüştü. Gözlerini yeniden açtığında ise...

Katil. Yalancı. Hırsız.

Aelin hâlâ o şezlongda oturuyordu. Yanında Fey prensiyle. İkisi de tüneldeki o sahneyi izliyorlardı. Bir spor karşılaşmasının izleyicileriymiş gibi.

Archer Finn'in külçe gibi taşlara yığılışını, kanının akışını, yüzünün şokla ve acıyla gerilişini izliyorlardı. Orada kımıldayamaz, konuşamaz halde dikilen Chaol'u izliyorlardı. Aelin karşısındaki ölümü, intikamı içine çekerken.

Celaena Sardothien sona erip, tamamen parçalanırken.

Chaol hâlâ onu korumaya çalışmıştı. Onu dışarı çıkarmaya, gönlünü almaya.

Sonsuza dek düşmanım olacaksın.

Aelin bu sözleri on yıllık bir öfkeyle söylemişti.

Ve sözlerinde samimiydi. Adarlan'ın elinde sevdiklerini kaybeden ve acı çeken her çocuğun samimi olacağı gibi.

Yrene gibi.

Karanlığın bir başka köşesinde bahçe belirdi. Bahçe, kulübe, anne ve gülen çocuk.

Yrene.

Chaol'un gelişini görmediği şey. Bulmayı ummadığı kişi.

Burada, karanlıkta... İşte buradaydı.

Ve yine de Chaol çuvallamıştı. Yrene'e haksızlık etmişti. Yrene'e de.

Chaol'un beklemesi gerekirdi. Biriyle ilişkisini bitirip diğeriyle başlatacak kadar saymalıydı ikisini de. Fakat Chaol bu konuda da başarısız olduğunu düşünüyordu.

Aelin ve Rowan güneş ışığı altında o şezlongda kalmışlardı.

Chaol, Fey prensinin Aelin'ın elini nazikçe, hürmetle tutup ters

çevirişini izledi. Aelin'ın bileğini güneşe doğru çevirişini. Kelepçelerin kilit izlerinin ışıkta ortaya çıkışını.

Rowan'ın başparmağını o yara izlerinde gezdirişini izledi. Aelin'ın gözlerindeki ateşin duruluşunu.

Rowan başparmağıyla o yara izlerini tekrar tekrar okşadı. Aelin'ın maskesi düştü.

O yüzde ateş vardı. Öfke ve kurnazlık da.

Fakat keder, korku, ümitsizlik ve suçluluk da vardı.

Utanç da.

Gurur, ümit ve sevgi de. Aelin'ın kaçtığı bir yükün ağırlığı. Fakat şimdi...

Seni seviyorum.

Üzgünüm.

Aelin açıklamaya çalışmıştı. Elinden geldiğince açıkça ifade etmişti. Chaol'a gerçeği vermişti ki o gittiğinde Chaol parçaları birleştirip anlayabilsin. Aelin o sözlerinde samimiydi: *Üzgünüm.*

Yalanlardan dolayı üzgündü. Chaol'a, onun hayatına yaptıklarından dolayı. Onu seçeceğine, her ne olursa olsun, *hep* onu seçeceğine yemin ettiği için.

Chaol bu yalanından dolayı Aelin'dan nefret etmek istiyordu. Aelin'ın Wendlyn'in sisli ormanlarında bir kenara bıraktığı boş vaadinden dolayı.

Yine de...

İşte orada, o prensin yanında, maskesiz... Aelin'ın çukurunun dibiydi bu.

Aelin ruhu aksar halde Rowan'a gelmişti. Ona olduğu gibi, bir başkasının yanında hiç olmadığı haliyle gelmişti. Sonra da bir bütün olarak dönmüştü.

Yine de Aelin beklemişti... Onunla olmak için.

Chaol, Yrene'i arzuluyordu. Nesryn'i aklına bile getirmeden Yrene'i yatağına almıştı. Fakat Aelin...

Şimdi Aelin ve Rowan, Chaol'a bakıyorlardı. İkisi de ormandaki hayvanlar kadar kımıltısızdı. Fakat gözlerinde anlayış vardı. Bilmişçe bir bakış.

Aelin bir başkasına âşık olmuş, bir başkasını arzulamıştı. Chaol'un Yrene'i istediği kadar çok.

Fakat onu onurlandıran tanrısız ve hürmetsiz Aelin olmuştu. Chaol'un Nesryn'i onurlandırdığından fazla onurlandıran.

Aelin başını "*evet*" der gibi eğdi.

Ve Rowan.. Prens, Aelin'ın Adarlan'a dönmesine izin vermişti. Krallığında işleri yoluna koyması için. Fakat aynı zamanda ne istediğine karar vermesi için. Kimi istediğine. Aelin, Rowan yerine Chaol'u seçseydi... Chaol içinde bir yerlerde biliyordu ki o zaman Rowan geri çekilecekti. Aelin mutlu olacaksa Rowan ona hislerinden bahsetmeden ondan kopacaktı.

Utanç Chaol'un içini ezdi. Mide bulandırıcı, kaypak bir his.

Chaol, Aelin'a canavar demişti. Gücünden, eylemlerinden dolayı ve yine de...

Chaol onu suçlayamıyordu.

Anlıyordu.

Aelin'ın her ne kadar bazı sözler verse de...değiştiğini. Yolunun değiştiğini.

Anlıyordu.

Chaol, Nesryn'e söz vermişti. Ya da en azından bir sözün imasında bulunmuştu. Chaol değiştiğinde, yol ayrımına gelindiğinde, saptığı yeni yolda Yrene karşısına çıktığında...

Chaol anlıyordu.

Aelin, Chaol'a hafifçe gülümsedi. Rowan'la bir güneş ışığı huzmesinin içine karışıp ortadan kayboldular.

Geride kırmızı, mermer bir zemin bırakarak. Zeminde bir kan birikintisi vardı.

Düz karoların üzerine sertçe düşen bir baş.

Büyük bir acı içinde haykıran bir prens. Öfkeyle, ümitsizlikle.

Seni seviyorum.

Kaç!

Her şeyin ortasında bir yarık açılmış gibi. O an belirleyici olmuştu.

Chaol dönüp kaçtığında. Dostunu, kardeşini o odada bıraktığında.

O kavgadan, o ölümden kaçtığında.

Dorian onu affetmişti. Chaol'un yaptığını onun başına kakmamıştı.

Yine de Chaol kaçmıştı. Yine de Dorian'ı terk etmişti.

Planladığı, kurtarmak için çabaladığı her şey yıkılmıştı.

Dorian onun önünde dikilmişti. Elleri cebinde, yüzünde hafif bir gülümsemeyle.

Chaol öyle bir adama, öyle bir krala hizmet etmeyi hak etmemişti.

Karalık daha da içlere nüfuz etmek için hamle etti. O karanlık konsey salonu belirdi. Prens ve Chaol'un hizmet ettiği kral. Neler yaptıkları ortaya çıktı. Chaol'un adamlarına.

Şatonun altındaki o odada.

Dorian'ın nasıl gülümsediği. Ress çığlık atarken, Brullo onun yüzüne tükürürken.

Onun suçuydu. Hepsi. Tüm acı dolu anlar, o ölümler...

Karanlık ona şatonun altında o işkence aletlerini tutan ellerini gösterdi. Sıçrayan kanı, ayrılan kemikleri. Tereddütsüz, temiz elleri. Ve o gülümsemeyi.

Biliyordu. Biliyordu, tahmin etmişti. Hiçbir şey bunu düzeltmeyecekti. Adamlarına olanları, Dorian'a olanları. Chaol bu gerçekle yaşamak zorundaydı.

Dorian. Chaol'un şatoda terk ettiği Dorian.

O an. Karanlık o anı ona tekrar tekrar gösterdi.

Dorian yerinden bir adım gerilemezken. Büyü gücünü açık edip Chaol'a kaçması için zaman sağlarken. Kendi ölüm fermanını imzalamasından farkı yoktu bunun.

Chaol çok korkmuştu; büyüden, kaybetmekten, *her şeyden*. Ve korkudan... Chaol'u karanlığa iten korku olmuştu zaten. Karanlığın yolunda hızlı adımlarla yol almasına sebep olan. Chaol korkuya çok sıkı sarılmış, onunla mücadele etmiş, bu da ona her şeyine mal olmuştu. Çok geç. Chaol gerçekleri açıkça görmekte geç kalmıştı.

Sonra olabilecek en kötü şey olmuştu; Chaol o tasmayı gördüğünde... Adamlarının kapılarda asılı olduğunu, perişan haldeki be-

denlerini kargaların didiklediğini gördüğünde...

Gördükleri Chaol'u derinden sarsmış, özünü paramparça etmişti. Chaol'un tepesinde olduğu dağdan onu bu boş çukura düşürmüştü.

Chaol parçalanmıştı. Gözlerinin gerçeği kaçırmasına izin vermişti.

Rifthold'da bir parça huzur bulmuştu. Üstelik yaralanmasının ardından... Yine de...

Karna alınan bir bıçak yarasını yamamak gibiydi bu.

Chaol iyileşmemişti. Kontrolsüz ve öfkeli bir halde iyileşmek *istememişti.*

Pek sayılmaz. Belki bedeni evet fakat...

Bir yanı ona bunu hak ettiğini fısıldıyordu.

Ve ruh yarası... Chaol o yaranın çürümesine göz yummuştu.

Başarısızlık, bir yalancı ve yemin bozan.

Karanlık toplandı. Bir rüzgârla dalgalandı.

Chaol sonsuza dek orada kalabilirdi. Bu ezeli ve ebedi karanlığın içinde.

Evet, diye fısıldadı karanlık.

Burada kalabilir. Öfke ve nefret duyabilir; gölgenin, sadece gölgenin içinde var olabilirdi.

Fakat Dorian karşısında duruyor, hâlâ hafifçe gülümsüyordu. Bekliyordu.

Bekliyordu.

Onu.

Bir tek söz vermişti. Henüz ihanet etmediği bir söz.

Onları kurtarmaya söz vermişti.

Dostunu, krallığını.

O sözü hâlâ yerinde duruyordu.

Burada, bu karanlık cehennemin dibinde bile verdiği söz hâlâ ona aitti.

Ve uzun bir yol gittiği o yol... Hayır, geriye bakmayacaktı.

Ya devam edip sadece daha çok acı ve ümitsizlikle karşılaşırsak?

Aelin, Chaol'un Rifthold'da sorduğu bu soruya gülümseyerek karşılık vermişti. Aelin anlamıştı sanki. Chaol'dan çok daha evvel, onun bu çukuru bulacağını anlamıştı. Çukuru bulacağını ve yanıtı öğreneceğini.

O zaman bu son değil demektir.

Bu...

Son değildi bu. Chaol'un içindeki çatlak, bu dip, son değildi.

Chaol'un hâlâ bir sözü vardı.

Tutabileceği bir söz.

Son değil bu.

Chaol, Dorian'a gülümsedi. Dorian'ın safir mavisi gözleri neşeyle, sevgiyle ışıldadı.

Kardeşine, kralına "Eve geliyorum," diye fısıldadı Chaol.

Dorian sadece Chaol'a başını sallayıp karanlığın içinde kayboldu.

Geride arkasında dikilen Yrene'i bırakarak.

Yrene beyaz bir ışıkla parlıyordu. Yeni doğmuş bir yıldız kadar parlak.

Yrene sessizce "Karanlık sana ait," dedi. "İstediğin gibi şekillendirmen için. Ona güç vermek ya da zararsız kılmak için."

"Hiç Valg'e ait olmuş muydu ki?" Chaol'un sözcükleri hiçlikte yankılandı.

"Evet. Fakat artık sana ait. Bu yer, buradan kalan son parçalar."

Hep Chaol'un içinde kalacaktı. Bir yara izi. Bir andaç. "Tekrar büyür mü?"

"Sadece sen izin verirsen. Sen onu daha iyi şeylerle doldurmazsan. Sen affetmezsen." Chaol, Yrene'in affetmekle sadece başkalarını affetmesini kastetmediğini biliyordu. "Kendine kötü davranmazsan, kendini...seversen." Yrene'in dudakları titredi. "Seni benim sevdiğim kadar seversen..."

Chaol'un göğsünde bir şey küt küt etmeye başladı. Burada susan bir davul.

Yrene elini ona uzattı. Pırıltısı karanlığa karıştı.

Son değil bu.

Chaol boğuk bir sesle "Canım yanacak mı?" diye sordu. "Geri dönüş yolunda... Çıkış yolunda?"

Hayata, kendisine dönüşünde.

"Evet," diye fısıldadı Yrene. "Fakat sadece bu defalık. Karanlık seni kaybetmek istemiyor."

"Korkarım ben aynını söyleyemeyeceğim."

Yrene'in gülümsemesi bedeninden yayılan ışıktan da parlaktı. Bir yıldız. Kayan bir yıldızdı o.

Yrene bir kez daha elini uzattı. Dillendirilmemiş bir söz... Karanlığın diğer tarafında bekleyene dair.

Chaol'un hâlâ yapacak çok işi vardı. Tutacak yeminleri.

Ve Yrene'e, o gülümsemeye bakarken...

Hayat. Chaol'un tadını çıkaracağı, uğruna savaşacağı bir *hayat* vardı.

Ve burada başlayıp biten o kırılma... Evet, Chaol'a aitti. Chaol'un kırıp dökme hakkı vardı. Yeniden inşa etmek için.

Böylelikle Chaol yeniden başlayabilecekti.

Bunu kralına, ülkesine borçluydu.

Kendisine borçluydu.

Yrene evet anlamında başını salladı.

Böylece Chaol ayağa kalktı.

Karanlığına, kendine ait o parçaya baktı. Ondan çekinmedi.

Ve Yrene'e gülümseyip onun elini tuttu.

56

Büyük bir acı. Neşe, kahkaha ve huzur.

Hayattı bu. O karanlık Chaol'un ve Yrene'in üzerine geldiğinde Chaol ondan korkmadı.

Sadece karanlığa doğru bakıp gülümsedi.

İradesi sağlamdı.

Yenilenmişti.

Ve karanlık da ona baktığında...

Chaol elini karanlığın yanağına götürdü. Onu alnından öptü.

Karanlığın onu tutan mengenesi gevşedi. Yeniden o çukura döndü karanlık. O taşlık zemine kıvrılıp sessizce ve dikkatle Chaol'u izledi.

Chaol'a yükseliyormuş gibi geliyordu. İncecik bir kapıdan içeri çekiliyormuş gibi. Yrene onu tuttu. Kendisiyle beraber onu da çekti.

Yrene onu bırakmadı. Tereddüt etmedi. Onları hızla yukarı çıkardı. Gecenin içine hızla giden bir yıldız.

Beyaz ışık onlara çarptı...

Hayır. Gün ışığı.

Chaol parlaklık karşısında gözlerini yumdu.

İlk başta hiçbir şey hissetmedi.

Acı duymadı. Uyuşukluk hissetmedi. Ne sızı, ne bitkinlik.

Hepsi gitmişti.

Bacakları... Bir bacağını oynattı. Bacağı ağrısız, gerilimsiz hareket etti.

Tıkır tıkır.

Sağına, Yrene'in hep oturduğu yere baktı.

Yrene ona gülümsüyordu.

Chaol boğuk sesle "Nasıl," diye sordu.

Yrene'in muhteşem gözleri ışıldadı. "Teorim... Sonra anlatırım."

"Yoksa iz..."

Yrene'in dudakları gerildi. "Küçüldü. Fakat...hâlâ orada." Yrene, Chaol'un omurgasındaki bir noktayı sürttü. "Fakat ona dokunduğumda hiçbir şey hissetmiyorum. Hem de hiç."

Bir andaç. Bir tanrı Chaol'un bunu, yaşananları anımsamasını istemiş gibi.

Chaol yattığı yerde sırtını doğrultup ne denli kolay, akıcı hareket edebildiğine şaştı. "Beni iyileştirdin."

"Bence başarı bu kez ikimize de ait." Yrene'in dudakları çok soluk, teni çok solgundu.

Chaol parmaklarının boğumlarıyla Yrene'in yanağını okşadı. "Kendini iyi hissediyor musun?"

"Yorgunum. Fakat iyiyim. *Sen* kendini iyi hissediyor musun?"

Chaol, Yrene'i kucağına alıp başını onun boynuna gömdü. "Evet," diye fısıldadı. "Binlerce kez evet."

Chaol'un göğsü... Göğsünde bir hafiflik vardı. Omuzlarında.

Yrene onu kendisinden uzaklaştırdı. "Hâlâ dikkat etmen gerek. Yeni iyileşti. Tekrar sakatlanabilirsin. Bedenine dinlenmesi için zaman tanı... Şifanın etkisinin yerleşmesi için."

Chaol bir kaşını kaldırdı. "Dinlenmek neleri kapsıyor?"

Yrene'in yüzünde hınzır bir gülümseme belirdi. "Sadece özel hastaların öğrenebileceği bazı şeyleri."

Chaol heyecanlansa da Yrene onun kucağından indi. "Banyo yapmak isteyebilirsin."

Chaol gözlerini kırpıştırıp bedenine baktı. Yatağa. Yüzü buruştu.

Kusmuk. Yatak örtüleride ve sol kolunda.

"Ne zaman..."

"Emin değilim."

Batan güneş bahçeyi yaldızlarla kaplıyor, odayı uzun gölgelerle dolduruyordu.

Saatler. Koca bir gün geçmişti.

Chaol yataktan inip ipeği kesen bir kılıç gibi hareket edebildiğine şaşırdı.

Banyoya giderken Yrene'in kendisini izlediğini fark etti. Omzunun üzerinden "Artık sıcak su kullanmamda sorun yok mu?" diye seslendi. İç çamaşırını çıkarıp küvetin hoş sıcağına adım attı.

"Yok," diye seslendi Yrene. "Artık kasların eskisi gibi gergin değil."

Chaol suya girip bedenini keselemeye başladı. Her hareketi... *Kutsal tanrılar adına!*

Ayağa kalkıp suyu yüzünden sildiğinde Yrene'in kemerli kapının altında dikildiğini gördü.

Gözlerindeki ateş karşısında donakaldı.

Yrene ağır hareketlerle o mor elbisenin önündeki bağcıkları çözdü. Elbise ve iç çamaşırı yere döküldü.

Gözlerini Yrene'den, onun havuza, basamaklara doğru attığı her adımda bir o yana bir bu yana savrulan kalçalarından ayırmayan Chaol'un boğazı kurudu.

Yrene suya girdi. Chaol kalbinin kükreyişini kulaklarında hissetti.

Yrene son adımı attığında Chaol onun yanında bitmişti bile.

Akşam yemeğini kaçırdılar. Tatlı faslını da.

Gece yarısı kahvesini de.

Kadja örtüleri değiştirmek için içeri girdi. Yrene hizmetçi kızın işitmiş olabileceği seslerden dolayı utanç duymuyordu. Suda epey gürültü çıkardıklarından şüphe yoktu.

Sonraki saatlerde de pek sessiz oldukları söylenemezdi.

Bedenleri birbirlerinden ayrıldığında Yrene bitkinlikten zor yürüyordu. Öyle terlemişti ki ikinci bir banyo turu şart olmuştu. Chaol'un göğsü derin derin nefeslerle inip kalkıyordu.

Chaol'un çölde yaptıkları inanılmazdı. Fakat şimdi... İyileşmişken; omurgası ve bacaklarından öte ruhundaki o karanlık ve çürümüş köşe iyileşmişken...

Chaol, Yrene'in terden yapış yapış olan alnına bir öpücük kondurdu. Dudakları Yrene'in banyonun etkisiyle dağılan saçlarının serseri tutamlarına takıldı. Chaol'un diğer eli Yrene'in belinde daireler çizdi.

Chaol "O çukurda bir şey söylemiştin," diye mırıldandı.

Yrene konuşamayacak kadar bitkin olduğu için pes bir "Hım," sesi çıkardı.

"Beni sevdiğini söyledin."

Eh, bu sözler Yrene'i kendine getirmeye yetmişti.

Yrene'in midesi kasıldı. "Kendini sözlerimden dolayı bazı şeylere mecbur hissedersen..."

Chaol sakin, soğukkanlı bir bakışla Yrene'i susturdu. "Doğru mu?"

Yrene parmağını Chaol'un yanağından aşağı inen yara izinin üzerinde gezdirdi. Başlangıç kısmını fazla görmemiş, Chaol'un anılarına o güzel, siyah saçlı adamın –Dorian– ona gülümsediği kısımda dahil olmuştu. Yine de sezmiş, Chaol'un yüzünde yakın zaman önce o yarayı kimin açtığını öğrenmişti.

"Evet." Yrene'in sesi yumuşaksa da yanıtı ruhunun derinlerinden, samimiyetle vermişti.

Chaol'un dudaklarının kenarları yukarı kıvrıldı. "O halde bu iyi Yrene Towers çünkü ben de seni seviyorum."

Yrene'in göğsü sıkıştı; içinde gezinen o his yüzünden ruhu bedenine sığmaz oldu.

Chaol "Daha o ilk gün oturma odasına girdiğinde," dedi, "sanırım o anda anlamıştım bunu."

"Bir yabancıydım."

"Sen bana bir nebze de olsun acımayla bakmadın. Sen *beni* gördün. Tekerlekli sandalyeyi ya da sakatlığımı değil. Beni gördün. İlk kez o zaman kendimi...fark edilmiş hissettim. Uzun zaman sonra ilk kez kendimi *bir uykudan uyanmış gibi* hissettim."

Yrene, Chaol'un göğsüne, kalbinin tam üzerine bir öpücük kondurdu. "Bu kaslara nasıl dayanabilirdim ki?"

Chaol'un kahkahasının titreşimleri dudaklarından çıkıp Yrene'in ağzından içeri, kemiklerine yürüdü. "Mükemmel profesyonel."

Yrene'in Chaol'un tenine yaslı dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Şifacıların diline düşeceğim. Hafıza şimdiden epey neşelendi."

Fakat Yrene önlerindeki yolu, seçimleri düşünerek kaskatı kesildi.

Bir süre sonra Chaol "Nesryn geri döndüğünde her şeyi açıklığa kavuşturmaya niyetliyim. Bence o buna gerek olmadan her şeyi anlamıştı zaten."

Yrene başını salladı. Bedeninin titremesini bastırmaya çalıştı.

"Ve dahası... Seçim sana ait Yrene. Ne zaman buradan ayrılacağın. Nasıl ayrılacağın. Gerçekten buradan ayrılmak isteyip istemediğin."

Yrene kendisini işiteceklerine hazırladı.

"Eğer beni seçersen...gemimde sana da bir yer olacak. Yanı başımda."

Yrene tatlı tatlı mırıldandı. Ardından parmağıyla Chaol'un göğüs ucunun çevresinde bir daire çizdi. "Konumum ne olacak?"

Chaol bir kedi gibi gerinip ellerini başının altına yerleştirdi. Sonra sözcükleri uzatarak "Olağan seçenekler," dedi. "Hizmetçi, aşçı, bulaşıkçı..."

Yrene, Chaol'un kaburgalarını dürtüp güldü. Hoş bir ses çıkararak. Gür ve derin.

Chaol, Yrene'in yüzünü avuçları arasına aldığında Chaol'un kahverengi gözleri yumuşadı. "Sen nasıl bir konumu tercih ederdin Yrene?"

Sorunun, Chaol'un sesinin tonunun karşısında Yrene'in kalbi küt küt attı. Fakat sırıtıp "Sana kendini çok zorlarsan bağırabilme hakkı veren konum her ne ise onu," dedi. Elini Chaol'un bacaklarında, sırtında gezdirdi. Dikkatle. Bir süre için Chaol'un çok dikkatli olması gerekecekti.

Chaol'un ağzının bir kenarı yukarı kıvrıldı. Yrene ona yaklaştı. "Sanırım tam olarak uygun bir pozisyon var aklımda."

57

Geri döndüklerinde Eridun'daki kuş yuvasındakiler çıldırmış gibiydi.

Falkan bir şekilde hayatta kalmıştı. Ruk'ların Altun'a ulaşmalarıyla şekil değiştiren öyle bir paniğe neden olmuştu ki Houlun'un diğer ruk'ların onu parçalamaması için Falkan'ın önüne geçip kendisini siper etmesi gerekmişti.

Sartaq, Kadara'ya sarılacak; ardından onun için acilen bir şifacı getirilmesini emredecek, ardından da siyah kan içinde kalan ve yüzünde kocaman bir sırıtış olan Borte'yi kollarına alacak kadar ayakta kalabilmeyi başarmıştı. Sartaq, Borte'nin kasten görmezlikten geldiği –Nesryn bunun Borte'nin bariz düşmanlığına kıyasla bir ilerleme olduğunu düşünmüştü– Sartaq'ın koluna girmişti.

Nesryn, Falkan'ın neredeyse bilinçsiz haldeki bedeninin başında dururken ruk'ların kendilerini zaptedebileceklerinden hâlâ şüphe eden Sartaq, Borte'ye "Nasıl?" diye sordu.

Kendisine eşlik eden Berlad ruk'ları kendi kuş yuvalarına dönen Yeran bekleyen bineğinden uzaklaşıp "Borte beni çağırmaya geldi," dedi. "Aptalca tehlikeli bir göreve gittiğini, benim ölmesine göz yumabileceğimi ya da kendisinin peşinden gelebileceğimi söyledi."

Sartaq hırıltılı bir kahkaha attı. Borte'ye "Sen yasaklıydın," deyip Falkan'ın başında diz çöken Houlun'a baktı. Ocak-anası gerçekten ferahlama ve bariz bir öfke arasında kalmış gibi görünüyordu.

Borte burnunu çekti. "Evet, *buradaki* ocak-anam yasak koy-

muştu bana. Fakat şu an Berlad yüzbaşısıyla nişanlı olduğumdan" –Yeran'ı ne kadar üzecek de olsa *şu an* derken sözcükleri vurgulamıştı– "*oradaki* ocak-anasına da kısmen sadığım. Kendisi de hiç kaygı duymadan nişanlımla *kaliteli zaman* geçirmeme izin verdi."

Ayağa kalkan ve yanlarından yürüyüp geçen Houlun öfkeyle "Ben ve o biraz tartışacağız," dedi. Sonra birçok kişiye Falkan'ı salona sokmalarını emretti. Örümceğin ağırlığı karşısında yüzlerini ekşitenler emre ihtiyatla itaat ettiler.

Borte omzunu silkti. Houlun'un peşinden şekil değiştirenin o örümcek bedeninde mümkün olduğunca iyileştirilmek üzere götürüldüğü yere gitmeden önce "En azından Yeran'ın ocak-anasının kaliteli zaman anlayışı benim ocak-anamla uyuşuyor," dedi.

Nesryn, Borte'nin giderken Yeran'a gizli, küçük bir gülümsemeyle baktığına yemin edebilirdi.

Yeran uzunca bir süre Borte'nin ardından baktıktan sonra onlara döndü. Yüzünde çarpık bir gülümsemeyle. "Bir tarih belirleme sözü verdi," dedi. "Ocak-anamı ancak öyle ikna etti." Sartaq'a bakıp göz kırptı. "Ona tarihi kesinlikle uygun görmediğimi söyleyememiş olmam ne kötü."

Bu sözlerin ardından Yeran, Borte'nin peşinden gitti. Ona yetişmek için bir süre koştu. Borte, Yeran'a döndü. Ağzından sert sözler çıkmaya başlamıştı bile. Fakat Yeran onun peşi sıra salona girdi.

Nesryn yüzünü Sartaq'a çevirdiğinde onun iki yana yalpaladığını gördü.

Nesryn hemen ileri atıldı. Prensi düşmeden yakaladığında her yanı sızlayan bedeni ona isyan etti. Biri bir şifacı çağırılması için seslense de Sartaq dengesini topladı. Her ne kadar bir yandan kollarıyla Nesryn'e sarılmaya devam etse de.

Nesryn kollarını onun belinden ayırmak istemiyordu.

Sartaq gözlerini ona dikti. Dudaklarında yine o yumuşak, tatlı gülümseme vardı. "Beni kurtardın."

"Kanatlı Prens için üzücü bir son olacaktı," diye yanıt verdi Nesryn. Kaşlarını çatıp prensin bacağındaki yaraya baktı. "Oturman gerek..."

Salonun diğer ucunda ışıklar yanıp söndü. İnsanlar çığlık attı. Sonra örümcek ortadan kayboldu. Yerine kesikler ve kan içinde bir adam gelmişti.

Nesryn arkasına baktığında Sartaq'ın gözlerinin yüzüne dikildiğini fark etti.

Nesryn'in boğazı düğümlendi. Geri döndüklerini fark etmesiyle dudakları ince, titrek bir çizgiye dönüştü. Geri dönmüşlerdi ve hayattaydılar. Nesryn örümceklerin elinde olduğu o anlardaki kadar müthiş bir dehşeti ve ümitsizliği hiç tatmamıştı.

"Ağlama," diye mırıldandı Sartaq. Nesryn'in gözlerinden kaçan yaşları silmek için eğilip parmaklarını onun ağzında gezdirdi. Sonra ona iyice yaklaşıp "O zaman Neith'in Oku hakkında ne derler?" dedi.

Nesryn istemsizce, tüm yaşadıklarına rağmen güldü. Sonra cüret ettiği ölçüde prense sıkıca sarılıp başını onun göğsüne koydu.

Sartaq tek kelime etmeden Nesryn'in saçlarını okşadı. Kendisine sarılan Nesryn'e sarılarak.

İki gün sonra, şafakta Klanlar Konseyi toplantısı gerçekleşti.

Tüm kuş yuvalarından ocak-anaları ve onların yüzbaşıları salonda toplandılar. Sayıları öyle çoktu ki salon tıka basa dolmuştu.

Nesryn önceki günün tamamını uykuda geçirmişti.

Odasında değil, şimdi toplanan grubun karşısında dikilen prensin yanına kıvrılıp uyumuştu.

İkisi de yaralarını sardırıp banyo yapmıştı. Sartaq, Nesryn'i öpmemiş de olsa...Nesryn prensin kendisini odasına davet etmesine itiraz etmemiş, aksak adımlarla onun yatak odasına gitmişti.

Böylece uyumuşlardı. Uyandıklarında, yaraları yeniden sarıldığında ve salona gittiklerinde içerisinin binicilerle dolu olduğunu görmüşlerdi.

Falkan uzak duvara yaslanmıştı. Kolu sargıda olsa da gözleri canlı bakıyordu. İçeri girdiğinde Nesryn ona gülümsemişti. Fakat şimdi o yeniden buluşmanın zamanı değildi. Ya da Nesryn'in öğrendiği olası gerçekleri konuşmanın.

Houlun herkesi selamladığında ve salona sessizlik çöktüğünde Nesryn, Sartaq'la omuz omuza dikiliyordu. Sartaq'ı kısa saçlı görmek tuhaf olsa da çok da fena değildi. Sabah Nesryn kaşlarını çatınca Sartaq saçlarının yeniden uzayacağını söylemişti.

Herkes bir Nesryn'e bir Sartaq'a bakıyordu. Bazı bakışlar sıcak ve samimiyken, bazıları endişeli, bazıları da sertti.

Sartaq toplanan kalabalığa "*Kharankui* yeniden harekete geçti," dedi. Salona mırıltılar ve huzursuz kıpırtıların sesleri doldu. "Tehdit Berlad klanı tarafından cesurca ve sertçe savuşturulmuşsa da örümcekler geri dönebilirler. Dünyanın dört bir yanında karanlık bir çağrı işitmişler. O çağrıya yanıt vermeye hazırlar."

Nesryn öne çıktı. Başını dik tuttu. Sözleri içini korkuyla doldursa da bu sözleri dillendirmek ona nefes alıp vermek kadar doğal da geliyordu. "Dagul Geçidi'nde birçok şey öğrendik," dedi Nesryn. Sesi salonun sütunlarında ve taşlarında çınladı. "Kuzeydeki savaşın kaderini değiştirecek şeyler. Bu dünyayı da."

Şimdi bütün gözler üzerindeydi. Houlun, Nesryn'i gülümseyerek yüreklendiren Borte'nin yanında başını salladı. Yeran yakınlarda bir yerde oturmuş göz ucuyla nişanlısını izliyordu.

Sartaq'ın parmakları Nesryn'in parmaklarına dokundu. Bir kez... Ona cesaret vermek için. Aynı zamanda bir söz vermek için.

Nesryn "Kuzey kıtasında bir insanlar ordusuyla karşı karşıya değiliz," diye devam etti. "Bir iblisler ordusuyla karşı karşıyayız. Bu tehdide baş kaldırmazsak, *tüm* diyarların insanları bir tek halk olarak bu tehdide karşılık vermezsek sonumuz gelir."

Böylece Nesryn onlara anlattı. Tüm öyküyü. Erawan'i. Maeve'i.

Anahtarları bulma mücadelesinden bahsetmedi. Fakat konuşması bittiğinde salon çalkalanıyor, klanlar birbirleri arasında fısıldaşıyordu.

Sartaq "Seçimi size bırakıyorum," dedi. Sesi kararlıydı. "Dagul Kayalıkları'ndaki korkunç yaratıklar sadece başlangıç. Yerinizden ayrılmak istemezseniz bunun için sizi yargılamayacağım. Fakat sizlerden benimle uçan herkes kağanın bayrağı altında süzülecek. Aranızda bu konuyu tartışmanız için size süre vereceğiz."

Bu sözlerinin ardından Nesryn'in elini tutan Sartaq onu salondan çıkardı. Falkan onların peşinden gitti. Borte ve Houlun, Eridun klanının yöneticileri olarak salonda kaldılar. Nesryn onların kendilerine destek vereceğini, kuzeye uçacaklarını biliyordu. Fakat diğerleri...

Aile üyelerine ayrılmış özel toplantı alanlarından birine vardıklarında fısıltılar artık tartışmaya dönüşmüştü. Fakat Sartaq küçük odada kısa bir süre kalıp mutfağın yolunu tuttu. Nesryn ve Falkan'a göz kırpıp onlara yiyecek getireceği sözünü verdi.

Şekil değiştirenle yalnız kalan Nesryn ateşin başına gidip ellerini ısıttı. "Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu. Omzunun üzerinden sırtı alçak, ahşap bir sandalyede oturan Falkan'a baktı.

Falkan "Her yanım acıyor," deyip yüzünü buruşturdu. Bacağını ovuşturdu. "Unutturma da bundan sonra kahramanca hiçbir iş yapmayayım."

Nesryn'in kıkırtısı ateşin çıtırtılarına karıştı. "Teşekkür ederim... O kahramanca işi yaptığın için."

"Zaten hayatımda beni özleyecek kimsem yok."

Nesryn'in boğazı düğümlendi. "Kuzeye...Antica'ya ve nihayet kuzey kıtasına uçarsak..." Bir türlü sözcüğü söyleyemiyordu. *Eve.* "Gelir misin?"

Şekil değiştiren uzunca bir süre sessiz kaldı. "Beni orada ister miydiniz? Sizden herhangi biri?"

Nesryn nihayet yanan gözlerini ateşten uzaklaştırdı. "Sana söylemem gereken bir şey var."

Falkan ağlıyordu.

Nesryn ona şüphe ettiği şeyden bahsettiğinde ellerini avuçlarının arasına alıp ağlamaya başlamıştı. Nesryn, Lysandra'nın özel geçmişini pek bilmese de yaşı ve bahsi geçen mekânlar Falkan'ın öyküsüyle uyuşuyordu. Sadece tasvir uyuşmuyordu. Annesi sıradan, kahverengi saçlı bir kızı tasvir etmişti. Siyah saçlı, yeşil gözlü bir afet değil.

Fakat evet... Evet, Falkan gelecekti. Savaşa, kızı bulmak için.

Yeğenini. Dünyada geri kalan, aramaktan hiç vazgeçmediği tek akrabasını.

Sartaq otuz dakika sonra yiyeceklerle döndü. Salondan haber gelmişti.

Klanlar karara varmıştı.

Elleri titreyen Nesryn kapıya doğru gitti. Sartaq ona elini uzattı.

Parmakları kenetlendi. Sartaq, Nesryn'i artık sessizliğin hâkim olduğu salona götürdü. Falkan acı içinde sandalyesinden kalktı. Homurdanarak gözyaşlarını sildi ve onların peşinden aksak adımlarla gitti.

Birkaç adım gitmişlerdi ki bir ulak salona koşarak girdi.

Prensin soluk soluğa, gözlerinden telaş okunan kızla ilgilenmesi için Nesryn, Sartaq'tan ayrıldı. Fakat ulağın mektubu uzattığı kişi Sartaq değil, Nesryn oldu.

Mektubun üzerindeki elyazısını tanımasıyla Nesryn'in elleri titredi.

Yazının Chaol'a ait olduğunu fark eden Sartaq kaskatı kesildiğini hissetti. Sartaq, Nesryn mektubu okusun diye bir adım gerileyip gözlerini yumdu.

Nesryn mesajı iki kez okudu. Kusmamak için düzenli nefesler alması gerekti.

Titreyen elinde dalgalanan mektupla "O... Antica'ya dönmemi istiyor," dedi. "Buna *ihtiyacı varmış*. Bize hemen dönmemiz için yalvarıyor. Rüzgârların bizi taşıyabileceği kadar çabuk dönmemiz için."

Sartaq da mektubu alıp okudu. Prens mektubu okurken Falkan sessiz ve tetikte bekledi. Prens küfretti.

Sartaq "Bir terslik var," dedi. Nesryn başını salladı.

Hiç yardım istemeyen Chaol onlardan acele etmelerini istiyorsa... Nesryn hâlâ kararlarını ilan etmeyi bekleyen konseye baktı.

Fakat Nesryn prense sadece "Ne kadar kısa sürede havalanabiliriz?" diye sordu.

58

Sabah gelip geçse de Yrene'in yataktan kalkmak için acelesi yoktu. Chaol'un da. Oturma odasında ağır ağır öğle yemeklerini yemişler, doğru dürüst giyinme ihtiyacı duymamışlardı.

Hafiza onlara o kitapları verip vermeme kararını almak için düşünme süresi istemişti. Onlar da bekleyeceklerdi. Sonra da Aelin Galathynius'la ya da yazıları deşifre edebilecek birileriyle buluşmayı bekleyeceklerdi. Hafiza'nın kitaplar konusunu düşüneceğini bildirmesinin ardından Chaol'un söylediği buydu.

Chaol nar tanelerini çiğnerken sesli düşünüyormuş gibi "O kitaplarda önemli bilgiler olmalı," dedi. Küçük yakutları andıran meyve çekirdekleri ağzının içinde pıtırtılar çıkarıyordu.

Yrene "Kitaplar düşündüğümüz kadar eskiyse," dedi, "o metinler ölüler şehrinden ya da benzer tarihi yerlerden geldiyse bir hazine olabilirler. Valg hakkında, onlarla bağlantımız hakkında paha biçilmez bilgiler sağlayabilirler."

"Aelin'ın şansı yaver gitmişti. Rifthold'da o birkaç kitaba rastladığında."

Chaol önceki gece Yrene'e sonradan Aelin adında bir kraliçe olduğu ortaya çıkan Celaena adındaki suikastçıdan bahsetmişti. Tüm hikâyeyi anlatmış, her şeyi açıkça ortaya dökmüştü. Dorian'dan bahsederken sesi boğuklaşmıştı. Prensten, gerdanlıktan ve Valg prensinden bahsederken. Kaybettiklerinden bahsederken. Kendi

rolünden, yaptığı fedakârlıktan, tutmadığı sözlerden bahsederken.

Yrene onu zaten seviyor olmasa gerçeği öğrenmesiyle ona âşık olurdu. Tüm yaşadıklarından sonra Chaol'un dönüştüğü, dönüşmekte olduğu adama.

"Kral bir şekilde ilk araştırmalarında ve arındırma seferberliği sırasında onları gözden kaçırmıştı."

Yrene "Belki de bunun olmasını bir tanrı sağlamıştır," dedi. Bir kaşını kaldırdı. "Oradaki kütüphanede Baast Kedileri olduğunu sanmıyorum."

Chaol başını iki yana sallayıp içi boşalmış narı elinden bıraktı. "Aelin'in omuzlarında hep bir iki tanrı bekler. Bu noktada hiçbir şey beni şaşırtmaz."

Yrene düşündü. "Krala ne oldu? İçinde o Valg iblisi varsa."

Parçalanmış altın sarısı kanepenin yerine gelen ve hiç de onun kadar rahat olmayan yeni kanepeye sırtını yaslayan Chaol'un yüzü güldü. "Aelin onu iyileştirdi."

Yrene sırtını dikleştirdi. "Nasıl?"

"İblisi yakıp içinden çıkardı. Eh, aslen Dorian'la ikisi yaptılar bunu."

"Ve o adam –gerçek kral– bu süreçten canlı çıktı demek?"

"Hayır. Başta evet. Fakat ne Aelin ne de Dorian o köprüde olanlar hakkında fazla konuşmak istemiyorlardı. Kral başına gelenleri anlatabilecek kadar hayatta kalsa da sanırım hızla yok oluyordu. Sonra Aelin şatoyu yok etti. Kral da şatoyla birlikte yok oldu."

"Fakat ateş onun içindeki Valg iblisini çıkardı, değil mi?"

"Evet. Sanırım Dorian'ı kurtarmamıza da faydası oldu. Ya da en azından ona kendi başına mücadele edebileceği kadar özgürlük sağladı." Chaol başını eğdi. "Neden sordun?"

"Çünkü aklımdaki o teori..." Yrene odaya, kapılara bakındı. Yakınlarda kimse yoktu. "Sanırım..." Chaol'u dizinden tutup ona doğru eğildi. "Sanırım Valg'ler parazitler. Enfeksiyonlar."

Chaol ağzını açsa da Yrene konuşmasını sürdürdü. "Hafiza ve ben buraya ilk gelişimizde Hasar'dan bir bağırsak kurdu çıkarmıştık. Bu kurtlar konaklarından beslenir. Valg'ler gibi. Temel ihtiyaç-

larını giderirler. Sonunda, tüm kaynakları kullanıp harcadıklarında konaklarını öldürürler."

Chaol tamamen hareketsizleşti. "Valg'ler akılsız kurtlar değil."

"Evet ve dün senin içinde görmek istediğim buydu. O karanlığın farkındalık derecesi. Güçlerinin sınırları. Kanında bir tür parazit bıraktıysa. Bırakmadı... Fakat... Diğer parazit vardı... Senden beslenen, ona kontrol sağlayan."

Chaol sustu.

Yrene boğazını temizleyip başparmağıyla Chaol'un bileğini okşadı. "Geçen gece fark ettim. Benim de içimde bir tane vardı. Nefretim, öfkem, korkum ve acım." Serseri bir saç buklesini eliyle düzeltti. "Bunlar yıllarca benden beslenen parazitlerdi. Beni ayakta tutuyor fakat benden besleniyorlardı da."

Ve Yrene bunu anladığında –yürümekten en korktuğu yerin kendi *içi* olduğunu, *içinde yaşayanın* tam olarak ne olduğunu kabulleneceği yerin orası olduğunu anladığında...

"Ne yaptığımı fark ettiğimde Valg'in aslında derinlerde bu olduğunu anladım. Kendi gölgelerin. *Parazitler.* Haftalar boyunca buna dayanmak onunla *yüzleşmekle* aynı şey değildi. Böylece her parazite yapacağım gibi ona saldırdım; onu çevreledim. Onu senin üzerine yürüttüm... *Sana* mümkün olduğunca şiddetle saldırmasını sağladım ki *benden* uzaklaşsın. Böylelikle onunla *sen* yüzleşebilecek, onu yenebilecektin. Böylece yürümekten en korktuğun yere gidebilecek, nihayet karşılık vermeye hazır olup olmadığına karar verebilecektin."

Chaol'un gözleri canlı, ışıltılıydı. "Bu büyük bir keşif."

"Kesinlikle öyleydi." Yrene aralarında bağlantı kurduklarını düşündü. Aelin'i ve ölen kralın içindeki iblisi. "Ateş temizleyici. Arıtıcı. Fakat şifa sanatında sıkça kullanılmaz. Çok kullanışsızdır. Su şifa için daha uygundur. Fakat hem şifa yetenekleri de var. Benimki gibi."

"Işık," dedi Chaol. "O anda ışık karanlığın etrafını bir arı sürüsü gibi sarıyordu."

Yrene başını salladı. "Aelin, Dorian'ı ve onun babasını özgürleştirmeyi başardı. Kabaca, sertçe ve biri hayatta kalmadı. Peki

ya benim gibi yetenekleri olan bir *şifacı* kontrol altına giren, Valg tarafından *enfekte* olan birini tedavi ederse? Yüzük, gerdanlık. Bunlar implantasyon araçları. Kirli su ya da bozuk yiyecekler gibi. O iblislerin küçük bir parçasının taşıyıcıları. O küçük parça sonradan konağın içinde büyüyor. Onu çıkarmak ilk aşama. Fakat sen iblisin sonrasında içeride kalabileceğini söylemiştin."

Başını sallayan Chaol'un göğsü düzensiz bir ritimle inip kalkmaya başladı.

Yrene "Sanırım onları iyileştirebilirim," dedi. "Sanırım Valg'ler... Onlar parazitler ve enfekte ettikleri insanları *iyileştirebilirim*."

"O halde Erawan'ın ele geçirdiği o yüzükleri ve gerdanlıkları taktığı herkes..."

"Onları özgür kılmamız olası."

Chaol yumruğunu sıktı. "Onlara yaklaşman gerek ve onların gücü, Yrene..."

"Bence Aelin ve Dorian o noktada görev almalılar. O kişileri zaptetmek için."

"Fakat bunu test etmenin yolu yok. Büyük bir risk almadan." Çenesi gerildi. "Erawan'in ajanı bu yüzden peşine düşmüş olmalı. O bilgiye ulaşmaman için. Beni iyileştirirken. Diğer şifacılarla o bilgiyi paylaşmaman için."

"Eğer öyleyse... Neden şimdi? Neden o kadar uzun süre beklediler?"

"Belki de Erawan'in aklına bile gelmedi. Ta ki Aelin, Dorian'ı ve kralı Valg iblislerinden arındırana kadar." Göğsünü ovuşturdu. "Fakat bir yüzük var. Athril'e aitti. King Brannon ve Maeve'in dostu. O yüzük Athril'e Valg'lere karşı dokunulmazlık sağlıyordu. Yüzük tarihin tozlu sayfalarında kaybolmuştu. Türünün tek örneği. Aelin yüzüğü buldu. Maeve yüzüğü o kadar çok istiyordu ki karşılığında Rowan'ı vermeye razı geldi. Efsaneye göre yüzüğü Athril için bizzat Mala'nın kendisi dövmüş. Fakat... Mala, Athril'i değil, Brannon'ı seviyordu."

Chaol kanepeden fırladı. Yrene onun bir aşağı bir yukarı yürümesini izledi. "Bir duvar halısı vardı. Aelin'ın eski odasında. Üze-

rinde bir erkek geyik olan halı Wyrd anahtarının Brannon tarafından gizlendiği mahzenmezarın girişini gizliyordu. Aelin'ı bu yola sokan ipuçlarının ilki buydu."

"Ve?" Nefesle karışan bir sözcüktü bu.

"Ve halıdaki orman hayvanlarının arasında bir baykuş vardı. Athril'in hayvan formu. Brannon'ın değil. Hepsi şifreliydi... Halı, mahzenmezar. Semboller, semboller... Fakat baykuş... Hiç aklımıza gelmemişti. Hiç düşünmemiştik."

"Neyi düşünmemiştiniz?"

Chaol odanın ortasında durdu. "Baykuşun sadece Athril'in hayvan formu değil bir başkasına sadakatini gösteren sembolü olabileceğini."

Sıcağa rağmen Yrene "Silba," derken kanı dondu.

Chaol başını yavaşça salladı. "Şifa Tanrıçası."

Yrene "O dokunulmazlık yüzüğünü Mala yapmamıştı."

"Hayır. O yapmamıştı."

Silba yapmıştı.

Yrene sessizce "Hafiza'ya gitmemiz gerek," dedi. "Kitapları almamıza izin vermese de en azından o kitaplara bir bakmayı rica etmeliyiz... Bu zamana nelerin ulaşabildiğine bir bakmalıyız. O Fey şifacıların savaşta neler öğrenmiş olabileceğine."

Chaol doğrulmak için hareketlendi. "Hemen gideceğiz."

O sırada süit kapıları açıldı. Hasar dalgalanan altın sarısı ve yeşil elbisesiyle içeri daldı. Üzerlerinde giysilerinin olmadığını ve dağınık saçlarını görünce prenses "Eh," dedi. "En azından keyfiniz yerinde."

Prenses, Chaol'a gülümserken Yrene'e yer ayaklarının altından kayıp gidiyormuş gibi geldi. "Bize bazı haberler ulaştı. Sizin ülkenizden."

"Ne olmuş?" Sözcükler Chaol'un sıktığı dişlerinin arasından çıkmıştı.

Hasar tırnaklarıyla oynadı. "Hım, sadece Kraliçe Maeve'in donanması Aelin Galathynius'un gizlice topladığı orduyu bulmuş. *Müthiş* bir savaş olmuş."

59

Chaol'un aklından sırıtan prensesi boğmak geçse de ellerini iki yanında tutmayı ve üzerinde sadece pantolonu olmasına rağmen başını dikleştirmeyi başardı. "Ne...olmuş?.." diye sordu.

Bir deniz savaşı. Aelin'a karşı *Maeve*. Chaol öldürücü darbenin inmesini bekledi. Eğer çok geç kaldıysa...

Hasar gözlerini tırnaklarından ayırdı. "Anlaşılan müthiş bir gösteri olmuş. Derme çatma bir insan kuvvetine karşı bir Fey donanması..."

Yrene "Hasar, lütfen," diye mırıldandı.

Prenses tavana bakıp iç çekti. "Peki. Maeve bozguna uğramış."

Chaol kanepeye gömüldü.

Aelin... Tanrılara şükürler olsun, Aelin bir yolunu bulup...

"Fakat bazı ilginç ayrıntılar vardı." Prenses bildiklerini sıraladı. Sayıları. Whitethorn bayrakları taşıyan Maeve'in donanmasının üçte biri kendi kuvvetlerine sırt çevirip Terrasen filosuna katılmıştı. Dorian savaşmıştı. Yanında Rowan'la, ön saflarda. Sonra bir anda bir grup ejderha ortaya çıkmıştı. Aelin adına savaşmak için gelmişlerdi."

Manon Siyahgaga. Chaol ya Aelin'ın ya da Dorian'ın sayesinde o cadının bir lütufta bulunarak muhtemelen bu savaşın gidişatını değiştirdiğine dair hayatı üzerine bahse girebilirdi.

Hasar "Kullanılan büyülerin etkileyici olduğu söyleniyor," diye

devam etti. "Buz, rüzgâr ve su." Dorian ve Rowan. "Hatta söylentilere göre bir şekil değiştiren de varmış." Lysandra. "Fakat karanlık yokmuş. Ya da Maeve nasıl bir büyü kullanıyorsa o yokmuş işte. Alevler de yokmuş."

Chaol kollarını dizlerine doladı.

"Fakat bazı raporlara göre kıyıda, uzaklarda bazı alevler görülmüş. Bir belirip bir kaybolmuşlar. Ayrıca kimse Aelin'ı ya da Karanlık Kraliçe'yi filolarında görmemiş."

Herhalde Aelin kendisiyle Maeve arasındaki savaşı kıyıya taşımak istemişti. Kayıpları en aza indirmek için. Böylece gücünü tereddüt etmeden sonuna kadar kullanabilecekti.

Hasar elbisesinin etekliğini kabartıp "Dediğim gibi," dedi. "Galip gelmişler. Aelin saatler sonra donanmasına dönerken görülmüş. Sonra yelken açmışlar, anlaşılan kuzeye."

Chaol mırıldanarak Mala'ya bir şükran duası etti. Bir de Dorian'ı hangi tanrı korumuşsa ona. "Büyük kayıplar verilmiş mi?"

Hasar, "Askerler evet," dedi. "Fakat ilginç oyunculardan hiçbiri zarar görmemiş." Chaol ondan nefret ediyordu. "Ancak Maeve... Bir an ortaya çıkıp sonra aniden yok olmuş. Kayıplara karışmış." Pencerelere bakıp kaşlarını çattı. "Belki buraya yelken açar. Yaralarını yalamak için."

Chaol öyle olmamasını diledi. Fakat yolculukları sırasında Maeve'in donanması hâlâ Dar Deniz'deyse... "Ama diğerleri şimdi kuzeye yelken açıyor... Nereye?" *Kralımı, kardeşimi nerede bulabilirim?*

"Herhalde Terrasen'e. Aelin'ın artık kendi donanması olduğuna göre. Ha, tabii bir donanma daha var."

Hasar, Chaol'a gülümsedi. Sorunun, yakarışın gelmesini bekledi.

Chaol kendisini zorlayıp "Hangi diğer donanma?" diye sordu.

Hasar omuz silkip odadan çıkmak için hareketlendi. "Anlaşılan Aelin borcunu geri istemiş. Kızıl Çöl'ün Sessiz Suikastçıları'ndan."

Chaol gözlerinin yandığını hissetti.

"Ve Wendly'nden."

Chaol'un elleri titremeye başladı.

"Kaç gemi?" diye mırıldandı.

Eli kapı tokmağında, Hasar, "Hepsi," dedi. "Wendlyn'in tüm donanması. Bizzat Veliaht Prens Galan tarafından komuta edilen donanma."

Aelin... Chaol'un kanı kaynıyordu. Yrene'e baktı. Yrene'in gözleri kocaman açılmıştı ve ışıl ışıldı. Ümitle ışıldıyordu... Alev alev, kıymetli ümitle.

"Anlaşılan," dedi Hasar. Aklına rastgele bir fikir gelmiş gibi. "Ona önem veren bazı insanlar var. Ya da her ne satıyorsa ona."

"Neymiş o?" diye fısıldadı Yrene.

Hasar omuz silkti. "Sanırım bana satmak istediği şey. Haftalar önce bana yazdığı ve yardımımı istediği mektuptaki o şey. Bir prensesten diğerine gönderilen mektuptaki."

Chaol titrek bir nefes aldı. "Aelin size ne söz verdi?"

Hasar kendi kendine gülümsedi. "Daha iyi bir dünya."

60

Antica'nın gece evlerine dönen insanlarla dolu, dar sokaklarında aceleyle ilerlerken Yrene'in yanındaki Chaol yay gibi gerilmişti. Yrene bunun sebebinin öfke değil, kararlılık olduğunu fark etti.

Aelin bir ordu kurmuştu ve onlara katılabilirlerse, hakanlıktan bir kuvveti onlara götürebilirlerse... Yrene'in gözlerinde ümit vardı. Odaklanmışlık.

Belki, bir ihtimal savaşı kazanmalarını sağlayabilirdi bu. Fakat ancak kraliyet ailesini ikna edebilirlerse.

Son bir deneme. Serin Torre'nin içine girip merdiven basamaklarını çıkarlarken Chaol, Yrene'e bunu söyledi. Kağanın önünde sürünmek zorunda bile kalsa umurunda değildi. Onu ikna etmek için son bir deneme yapacaktı

Fakat öncelikle: Hafiza. Ve kitaplar. İçlerinde kılıçlardan, oklardan daha değerli bir silah olabilirdi: Bilgi.

Sonu gelmez Torre koridorlarında yürürlerken Chaol'un adımlarında hiç tereddüt yoktu. Üzerlerindeki tüm baskıya rağmen Chaol, Yrene'in kulağına "Bacaklarının o kadar güzel olmasına şaşmamak gerek," dedi.

Yüzü kızaran Yrene onu kışkışladı. "Terbiyesiz."

Bu saatte, çırakların bazıları çoktan akşam yemeğinin yolunu tutmuştu. Yanlarından geçtikleri çırakların çoğu onlara gülümsedi. Yaşça daha küçük olanlar kıkırdadı. Chaol hepsine sıcak ve

içten gülümsemelerle karşılık verince hepten gülmeye başladılar.

Onun. Chaol, onundu. Yrene onlara çıkışmak istiyordu. O güzel, cesur ve özverili adam. O adam Yrene'e aitti.

Ve Yrene onunla eve dönecekti.

Bu düşünce Yrene'i bir nebze kendine getirdi. Torre'nin içindeki bu sonu gelmez yürüyüşlerin artık sayılı olabileceğini hissetti. Lavanta ve pişmiş ekmek kokusunun burnuna uzun süre gelmeyebileceğini. O kıkırtıları işitmeyebileceğini.

Chaol'un eli Yrene'i anladığını ima edermiş gibi onun eline sürtündü. Yrene, Chaol'un parmaklarını sıkıca tutarak karşılık verdi. Evet, Yrene orada bir parçasını bırakacaktı. Fakat gitmekle elde ettiği şey... Torre'nin zirvesine vardıklarında Yrene gülümsüyordu.

Chaol soluk soluğa kalmıştı. Bir elini sahanlığın duvarına yasladı. Hafiza'nın ofisinin aralık bırakılan kapısından günbatımının son ışıkları giriyordu. "Bu yeri her kim inşa ettiyse sadistin tekiymiş," dedi Chaol.

Yrene güldü. Hafiza'nın kapısını çaldı. Sonra iterek açtı. "Kamala olmalı. Söylentilere göre o..." Yrene durdu. Baş Şifacı'nın ofisinin boş olduğunu fark etti.

Chaol'un etrafından dolaşıp kapısı aralık çalışma odasına yürüdü. "Hafiza?"

Yanıt gelmedi. Yrene yine de kapıyı itip açtı.

Boş. Neyse ki o kitaplık hâlâ kilitliydi.

Muhtemelen Hafiza teftişte ya da akşam yemeğindeydi. Fakat yemek zilinden sonra herkesin aşağı indiğini görmüşlerse de Hafiza'yı orada görmemişlerdi.

Yrene "Burada bekle," dedi. Merdiven basamaklarından inip bir sonraki sahanlığa ulaştı. Yrene'in kendi odasının bir kat üstü.

Küçük odaya adım atınca "Eretia," dedi.

Şifacı yanıt olarak homurdandı. "Az önce buradan çok hoş bir kızın geçtiğini gördüm."

Basamakların yukarısından Chaol'un öksürüğü geldi.

Yrene gülerek "Hafiza'nın nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

"Çalışma odasında." Kadın Yrene'e doğru dönmemişti bile. "Bütün gün oradaydı."

"Bundan...emin misin?"

"Evet. İçeri girip kapıyı kapattığını gördüm. Sonra da çıkmadı."

"Az önce kapı açıktı."

"O halde ben fark etmeden kapımın önünden geçip gitmiş olmalı."

Bir tek kelime etmeden mi? Hafiza'dan beklenmeyecek bir davranıştı bu.

Yrene başını kaşıdı. Arkasındaki sahanlığa göz gezdirdi. Sahanlıktaki birkaç kapıya. Eretia'ya veda etme gereği duymadan kapıları çalmaya koyuldu. Odalardan biri boştu. Dolu odadaki şifacıdan ise aynı sözleri işitti: Hafiza çalışma odasındaydı.

Yrene geri döndüğünde Chaol merdiven basamaklarının en üstünde bekliyordu. "Bulamadın mı?"

Yrene ayağını birkaç kez yere vurdu. Belki paranoyaklık ediyordu. Fakat...

"Yemekhaneye de bir bakalım," dedi Yrene.

Chaol'un gözlerindeki ifadeyi fark etti. Endişeyi ve temkini.

İki kat aşağıya indiler. Yrene kendi odasının sahanlığına varınca durdu.

Kapısı kapalıydı. Fakat altına bir şey sıkıştırılmıştı. Yoldan geçen birinin ayağı nesneye çarpıp kapının altına göndermiş gibi. "Nedir bu?"

Chaol kılıcını çekti. Öyle hızlı ki Yrene onun hareket ettiğini görmemişti bile. Chaol'un bedeninin her hareketi, kılıcı, bir dans gibiydi bunlar. Eğilip nesneyi çıkardı. Metal taşa sürttü.

Ve işte, zincirinde sallanıyordu... Hafiza'nın demir anahtarı.

Chaol kapıya, merdiven basamaklarına göz gezdirdi. Yrene titreyen parmaklarıyla kolyeyi boynuna geçirdi. "Anahtarı buraya tesadüfen düşürmedi," dedi.

Ve anahtarı buraya saklamayı düşündüyse... "Peşinde bir şeyin olduğunu biliyordu."

Chaol "Yukarıda odaya zorla girildiğine ya da bir saldırıya dair

herhangi bir işaret yoktu," diye çıkıştı.

"Sadece korkmuştur belki fakat Hafiza düşünmeden hiçbir iş yapmaz."

Chaol elini Yrene'in beline götürüp onu yukarı kata yöneltti. "Muhafıza haber vermeli, bir arama ekibi kurdurmalıyız."

Yrene fenalaşacaktı. Oracıkta, basamaklara kusacak gibiydi.

Hafiza'nın başına bir şey gelmesine sebep olduysa...

Paniğe kapılmanın kimseye faydası olmazdı. Hem de hiç.

Yrene kendini nefes almaya zorladı. Bir nefes daha. "Çabuk olmalıyız. Sırtın..."

"Sorun olmaz. Sırtım iyi durumda."

Yrene, Chaol'un duruşunu, dengesini değerlendirdi. "O halde acele et."

Döne döne Torre merdivenlerinden indiler. Karşılarına çıkan herkese Hafiza'yı görüp görmediklerini sordular. *Çalışma odasında.* Hepsi aynı yanıtı veriyordu.

Hafiza öylece ortadan kayboluvermiş gibi. Gölgelerin arasında.

Chaol hislerini dinlemeyi bilecek kadar çok şey görmüş, çok şeye göğüs germişti.

Ve hisleri ona bir şeyler olduğunu ya da bir şeylerin olmak üzere olduğunu söylüyordu.

Yrene'in yüzü korkudan beyaza çalmıştı. Her adımında demir anahtar göğsünden sekiyordu. Torre'nin en aşağısına vardıklarında Yrene birkaç sözcükle, Baş Şifacı'nın kayıp olduğunu sakince açıklayıp muhafızı harekete geçirdi.

Fakat arama ekibinin organize edilmesi çok uzun süre aldı. Dakikalar hatta saniyeler içinde her şey olabilirdi.

Torre'nin ana katının kalabalık koridorunda Yrene birkaç şifacıya Hafiza'nın nerede olduğunu sordu. Hayır, Hafiza yemekhanede değildi. Şifalı ot bahçelerinde de değildi. Az önce o şifacılar oradan geçmişler fakat Hafiza'yı görmemişlerdi.

Devasa bir kompleksti burası. Yrene nefes nefese, koridora göz gezdirip "Ayrılırsak daha çok yeri arayabiliriz," dedi.

"Hayır. Ayrılmamızı bekliyor olabilirler. Birlikte hareket edeceğiz."

Yrene yüzünü ovuşturdu. "Paniğin yayılması o...kişinin daha çabuk, aceleci hareket etmesine neden olabilirdi. Herkese durumdan bahsetmeyeceğiz." Ellerini indirdi. "Nereden başlayacağız? Şehirde olabilir, ayrıca..."

"Torre'den sokaklara kaç çıkış var?"

"Sadece ana kapı, bir de siparişler için bir yan kapı. İkisi de sıkı korunuyor."

Her iki kapıya da dakikalar içinde gittiler. Hiçbir haber yoktu. Muhafızlar iyi eğitimliydi ve kapılardan giren ve çıkan herkesin kaydını tutuyorlardı. Hafiza'yı görmemişlerdi. Ayrıca sabahın erken saatlerinden beri gelip giden at arabaları olmamıştı hiç. Eretia'nın onu son gördüğü andan beri.

Chaol "Torre sınırları içinde bir yerde olmalı," deyip tepede yükselen kuleye, hekimler kompleksine göz gezdirdi. "İçeri ya da dışarı bir başka yol aklına gelmiyorsa. Belki de unutulmuş bir yol."

Yrene tamamen hareketsizleşti. Bastıran alacakaranlıkta gözleri alev gibi parlaktı.

"Kütüphane," diye fısıldayıp koşmaya başladı.

Çevik... Yrene çevikti ve Chaol elinden geldiğince ona ayak uydurmaya, *koşmaya* çalıştı. Kutsal tanrılar adına, *koşuyordu* ve...

Yrene soluk soluğa "Kütüphanede tüneller olduğuna dair söylentiler var," dedi. Chaol'u tanıdık bir koridordan geçirdi. "Çok aşağılarda. Dışarıyla bağlantılı. Nereye çıktıklarını bilmiyoruz. Söylentilere göre mühürlenmişler fakat..."

Chaol'un kalbi küt küt atıyordu. "Fark edilmeden içeri girip çıkabilmelerini açıklıyor bu."

Ve yaşlı kadın kütüphanenin altına getirildiyse...

"Onu nasıl kaçırabildiler? Kimse fark etmeden?"

Chaol'un içinden yanıt vermek gelmedi. Valg'ler istediklerinde gölgeleri çağırabilir, o gölgelerin içine gizlenebilirlerdi. O gölgeler de bir anda ölümcül hale gelebilirdi.

Yrene ana kütüphane masasının önünde durdu. Nousha başını

hızla kaldırdı. Mermer öyle pürüzsüzdü ki düşmemek için Yrene'in masanın kenarlarına tutunması gerekti.

Yrene "Hafiza'yı gördün mü?" diye sordu.

Nousha bir Yrene'e bir Chaol'a baktı. Chaol'un hâlâ elinde olan kılıcını fark etti.

"Sorun nedir?"

"Tüneller nerede?" diye sordu Yrene. "Tahtalarla kapattıkları tüneller... Nerede onlar?"

Yrene'in arkasındaki kül grisi bir Baast Kedisi ocağın yanındaki nöbet yerinden atlayıp kütüphanenin içlerine koştu.

Nousha masanın üzerindeki kadim, avuç büyüklüğündeki zile baktı. Zilin altında bir çekiç vardı.

Yrene elini çekicin üzerine attı. "Yapma. Bunu yaparsan anlarlar... Bildiğimizi anlarlar."

Kadının teni kireç kesildi. "En aşağı kata gidin. Dosdoğru duvara doğru yürüyün. Sola dönün. Sonra en uzaktaki, en uç duvara gidin. Taşın sert ve cilasız olduğu. Sonra sağa dönün. Karşınıza çıkacak."

Yrene'in göğsü hızla inip kalkıyordu. Başını salladı. Kendi kendine yol tarifini mırıldandı. Chaol tarifi hafızasına kazımıştı bile.

Nousha ayağa kalktı. "Muhafızları çağırayım mı?"

"Evet," dedi Chaol. "Fakat sessizce. Onları bizim peşimizden gönder. Elinden geldiğince çabuk."

Nousha'nın önünde kavuşturduğu elleri titriyordu. "O tünellere çok uzun zamandır dokunulmadı. Tetikte olun. Biz bile orada ne olduğunu bilmiyoruz."

Chaol savaşa gidecek birine gizemli uyarılar vermenin olumsuz etkilerinden dem vurmayı düşünse de sadece parmaklarını Yrene'in parmaklarına doladı. Sonra koridorda koşmaya başladılar.

61

Yrene her adımını sayıyordu. Faydası olduğundan değil, beyni durmadan sayıların çetelesini tuttuğu için.

Bir iki, üç... Kırk.

Üç yüz.

Dört yüz yirmi.

Gitgide aşağıya indiler. Her gölgeye, her koridora, her nişe, her okuma odasına ve kuytu köşeye göz atarak. Hiçbir şey görmediler.

Sadece sessizce çalışan, çoğu gece için eşyasını toplayan çıraklar. Ortada Baast Kedileri yoktu. Bir tane bile.

Sekiz yüz otuz.

Bin üç.

Kütüphanenin en altına ulaştılar. Burası daha loş, daha sessizdi.

Gölgeler burada daha tetikteydi. Yrene hepsinin içinde yüzler görüyordu.

Chaol öne atıldı. Nousha'nın tarif ettiği yöne ilerlerken kılıcı cıva gibi parlıyordu.

Hava sıcaklığı düştü. Işıkların birbirleriye arası giderek açılıyordu.

Pul pul dökülecek kadar eski parşömenlerin yerini deri kitaplar almıştı. Parşömenlerin yerini oyma tabletler. Ahşap rafların yerini taş nişler. Mermer zeminin ve duvarların yerini işlenmemiş taşlar almıştı.

Chaol "Orası," deyip Yrene'i durdurdu. Kılıcını havaya kaldırdı.

Önlerindeki koridoru bir tek mum aydınlatıyordu. Yerde yanması için bırakılmıştı.

Mumun ötesinde de dört kapı vardı.

Üçü ağır taşlarla mühürlenmişse de dördüncü...açıktı. Taş kenara itilmişti. Kapının önünde bir başka tek mum yanıyor, ötedeki karanlığı aydınlatıyordu.

Bir tünel. Rahim'den derin... Torre'nin her katından daha derin.

Chaol ilerideki geçidin zeminindeki sert toprağa işaret etti. "İzler. İki farklı iz, yan yana."

Gerçekten zemindeki toprak yeni aşınmıştı.

Yrene, Chaol'a doğru döndü. "Sen burada kal, ben de..."

"Hayır." Chaol sözcüğü, Yrene'in duruşunu tartarken Yrene "Birlikte," diye ekledi. "Bu işi birlikte yapacağız."

Chaol bir saniye durup düşündükten sonra başını salladı. Dikkatlice Yrene'i yanına alıp ona yerdeki gevşek taşlardan gürültü çıkmaması için nerelere adım atacağını gösterdi.

Mum açık tünel girişine el ediyordu. Bir fener gibi. Bir davet.

Chaol ışığın üzerinde dans ettiği kılıcını tünel girişine doğrulttu.

Onları devrik taş bloklardan ve sonu gelmez, karanlık bir geçitten başka bir şey karşılamadı.

Yrene burnundan nefes alıp ağzından verdi. Hafiza. Hafiza oradaydı. Ya yaralanmıştı ya da beter haldeydi ve...

Chaol, Yrene'in elini tutup onu karanlığın içine çekti.

Epey bir süre küçük adımlarla, sessizlikte ilerlediler. Ta ki tek mumdan gelen ışık arkalarında sönene ve bir başkası ortaya çıkana kadar. Cılızca, çok uzakta. Uzak bir köşenin ardındaymış gibi.

Biri bekliyormuş gibi.

Chaol bunun bir tuzak olduğundan emindi.

Baş Şifacı'nın hedef değil, yem olduğunu anlamıştı. Fakat geç kaldılarsa...

Hafiza'nın ölmesine izin vermeyecekti.

Ağır adımlarla ikinci muma yaklaştılar. Işığa yaklaşmak yemek zilini çalmaktan farksızdı.

Yine de Chaol ilerledi. Yrene ona ayak uyduruyordu.

Tek mum gitgide parlaklaştı.

Hayır, bir mumun ışığı değildi bu. İlerideki geçitten altın sarısı bir ışık geliyor, arkasındaki taş duvarı yaldızlıyordu.

Yrene acele etmeye çalılsa da Chaol onu yavaşlattı. Ölüm kadar sessizdi.

Fakat Chaol'un orada her kim varsa gelişlerinden haberdar olduğundan hiç şüphesi yoktu.

Tüneldeki dönüşe geldiklerinde Chaol uzak duvara vuran ışığı inceledi. Gözleri gölgeler ya da bir hareket aradı. Sadece ışık vardı.

Chaol köşeden baktı. Yrene de.

Yrene'in nefesi kesildi. Chaol son bir yılda çok şaşırtıcı manzaralar görmüşse de bu...

Bir oda. Rifthold sarayındaki taht odası kadar, belki daha da geniş. Tavan karanlığın içine doğru uzanan oyma sütunlar üzerinde duruyordu. Tünelden ana kata merdiven basamakları iniyordu. Chaol duvarlara vuran ışığın neden altın sarısı olduğunu anladı.

Çünkü tünel boyunca asılı meşalelerin aydınlattığı...*altındı*.

Oda kadim bir imparatorluğun servetiyle doluydu. Sandıklar, heykeller ve incik boncuk. Hepsi de som altındandı. Zırhlar. Kılıçlar.

Ve tüm bunların ortasında lahitler vardı. Altından değil, geçit vermez taştan yapılmıştı.

Bir mezar... Bir define. En arkada, yüksek bir kürsünün üzerinde ise...

Yrene altın tahtın üzerine ağzı, kolları ve bacakları bağlanmış halde oturtulmuş Baş Şifacı'yı görünce ağzından küçük bir ses çıktı. Fakat Chaol'un kanını donduran, şifacının yanında dikilen ve şiş göbeğinin üzerinde bir bıçak duran kadın oldu.

Duva. Kağanın hayattaki en genç kızı.

Kadın onlara gülümseyerek yaklaştı. Yüzündeki ifade bir insana ait değildi.

Bir Valg'e aitti.

62

Prensesin içindeki yaratık "Eh," dedi, "gelmeniz epey zaman aldı."

Sözleri geniş odada taşlardan ve altından sekerek yankılandı.

Chaol yanından geçtikleri her gölgeyi, her nesneyi inceledi. Olası tüm silahları. Olası tüm kaçış yollarını.

Chaol ve Yrene sonu gelmez, pırıltılı altının ve lahitlerin arasında kalan geniş bulvarı aşıp iki kadına yaklaşırlarken Hafiza kımıldamadı. Bir ölüler şehriydi burası.

Belki de devasa bir yeraltı şehri. Çölden buraya dek uzanan.

Aksara'ya gittiklerinde Duva gelmemiş, mazeret olarak hamileliğini öne sürmüştü...

Chaol, Yrene'den çıkan tıslamadan onun da aynı şeyi fark ettiğini anladı.

Duva hamileydi ve bir Valg'in kontrolü altına girmişti.

Chaol olasılıkları gözden geçirdi. Valg'lerin etkisi altına giren, silah olarak bir bıçağı ve kim bilir hangi karanlık büyüleri olan bir prenses ve tahta bağlanmış bir Baş Şifacı...

Ve Yrene.

"Çünkü hesap yaptığını görüyorum Lord Westfall, seni zahmetten kurtarıp seçeneklerini önüne sereceğim." Duva dolu rahminin üzerinde o bıçağı nazikçe, ağır ağır çizgiler çizerek, neredeyse elbisesinin kumaşına değdirmeden gezdirdi. "Anlıyorsun ya, seçmen gerekecek. Beni, Baş Şifacı'yı ya da Yrene Towers'ı." Prenses gülümseyip tekrar fısıldadı. *"Yrene."*

Ve o ses...

Chaol'un yanındaki Yrene titredi. O geceki ses.

Fakat ikisi kürsünün dik basamaklarının dibinde durduklarında Yrene durup prensese bir kraliçe kararlılığıyla "Ne istiyorsun?" dedi.

Duva başını yana eğdi. Gözleri tamamen karaya çalmıştı. Valg'lerin abanoz karası. "*Nasıl* sorusunun yanıtını öğrenmek istemez misin?"

Chaol "Bunu zaten bir şekilde bize anlatacağından eminim," dedi.

Duva'nın gözleri öfkeyle kısıldı. Ağzından küçük bir kahkaha çıktı. "Bu tüneller tam da saray ve Torre arasından uzanıyor. O ölümsüz Fey veletleri kraliyet ailesi üyelerini buraya gömüyorlardı. Mora'nın asil soyunun dönekleri." Bir eliyle odayı gösterdi. "Kağanın ayaklarının altında ne kadar altın olduğunu öğrenmek isteyeceğinden eminim. Zamanı geldiğinde kullanılacak bir başka kız."

Yrene'in gözleri Hafiza'ya dikildi. Hafiza onları sakince izliyordu.

Kendisini sonuna hazırlamış bir kadın. Tek isteği Yrene'in onun korktuğunu düşünmemesiydi.

Duva "Olanların arkasında benim olduğumu anlamanızı bekliyordum," dedi. "Tüm o kıymetli kitapları ve parşömenleri yok ettiğimde partiye sadece benim gitmediğimi kesinlikle fark edeceğinizi. Fakat sonra bir şeyi fark ettim... Benden *nasıl* şüphelenebilirsiniz ki?" Duva elini şiş karnının üzerine koydu. "Tam da bu yüzden onu seçti zaten. Sevimli ve nazik Duva'yı. Taht için rekabete girmeyecek kadar iyi yürekli Duva'yı." Yüzünde bir yılan gülümsemesi belirdi. "Başta yüzüğü Hasar'ın almaya çalıştığını biliyor muydunuz? Yüzüğü *Perrington*'ın gönderdiği çeyiz hediyelerinin arasında görüp istemişti. Fakat Duva ondan önce davranıp yüzüğü kaptı." Parmağını havaya kaldırıp geniş, gümüş şeridi gösterdi. Wyrd taşının pırıltısı yüzükte yoktu.

"Taş altta," diye fısıldadı Duva. "Gizlemek için zekice bir numara. O sevimli, aşkından gözü hiçbir şeyi görmeyen prense yeminler ettiğinde parmağında bu vardı." Duva sırıttı. "Ve kimse fark

etmedi." Beyaz dişleri parladı. "Uyanık kız kardeşi hariç." Çık çık etti. "Tumelun bir terslik olduğundan kuşkulanıyordu. Beni unutulmuş yerlere gizlice girerken yakaladı. Ben de onu yakaladım." Duva kıkırdadı. "Ya da yakalamadığım da söylenebilir. Ne de olsa onu balkondan aşağı attım."

Yrene'in nefesi kesildi.

Duva sözcükleri uzatarak "Öylesi ele avuca sığmaz, tez canlı bir prenses," dedi. "O tür *ruh hallerine* meyilli. Gidip de sevgili anne babasına hakkımda sızlanmasına izin veremezdim, değil mi?"

"Seni *kaltak*," diye çıkıştı Yrene.

"O da bana öyle demişti," diye yanıt verdi Duva. "Bende *tuhaf* haller olduğunu." Elini karnında gezdirdi. Ardından parmağını şakağına birkaç kez dokundurdu. "Nasıl çığlık attığını işitmeliydiniz. Duva... O veledi balkondan ittiğimde Duva'nın nasıl çığlık attığını. Ben de hemen sesini kesiverdim." O bıçağı tekrar karnına götürüp ipek kumaşın üzerinde gezdirdi.

Yrene "Neden *buradasın*?" diye sordu. "Ne istiyorsun?"

"Seni."

Bu yanıt karşısında Chaol'un kalbi tekledi.

Duva sırtını dikleştirdi. "Karanlık Kral fısıltılar işitti. Silba'nın lütuflarına mazhar bir şifacının Torre'ye girdiğine dair fısıltılar. Bu yüzden de gözünü dört açmaya başladı."

"Siz parazitleri silip süpürebileceğim için mi?"

Chaol, Yrene'i bakışıyla uyardı.

Fakat Duva hançeri karnından çekip inceledi. "Neden Maeve şifacıları topladığını ve onların asla iyi korunan sınırların ötesine geçmelerine izin vermediğini sanıyordunuz? Geri döneceğimizi biliyordu. Hazır olmak, kendisini korumak istiyordu. Kıymetli gözdeleri, o Doranelle şifacıları Maeve'in gizli ordusu." Duva hançeri ölüler şehrine doğru sallayıp mırıldandı. "Savaştan sonra ondan kaçan Fey'ler ne kadar da akıllıymışlar. Dosdoğru buraya kaçtılar... Kraliçelerinin onları hayvanlar gibi kafese kapatacağını bilen şifacılar. Sonra büyüyü ülkeye ve halka yaydılar. Doğru güçlerin gelişmesini teşvik ettiler. Bu toprakların hep güçlü ve iyi savunu-

lur olmasını sağlamak için. Sonra ortadan kayboldular. Hazinelerini ve tarihlerini yeraltına götürerek. Aşağıda unutulmalarını sağladılar. Yukarıda küçük bir *bahçe* bırakarak."

Chaol "Neden?" demekle yetindi.

"Erawan'in dönmesi halinde Maeve'in önemli görmediklerine mücadele şansı vermek için." Duva çık çık etti. "O dönek Fey'ler öyle asillerdi ki. Böylece Torre büyüdü... Karanlık Majesteleri de beklenildiği gibi yeniden yükseldi, sonra yenilip uykuya yatırıldı. Hatta sonuçta doğru yetenekleri olan birinin neler yapacağını da unuttu. Fakat sonra bir kez daha uyandı. O zaman şifacıları anımsadı. Böylece kuzey diyarlarında büyü gücüne sahip kişilerin ortadan kaldırılmasını sağladı." Yrene'e nefret dolu, soğuk bir gülümsemeyle baktı. "Fakat öyle görünüyor ki küçük bir şifacı katliam meydanlarından sağ kurtulmuş. Sonra da bu şehre ulaşıp kendisini koruyacak bir imparatorluk bulmuş."

Yrene kesik kesik nefes alıyordu. Chaol onun suçluluğunu ve korkusunu fark etti. Buraya gelmekle başlarına bu işi açmış olabileceğini düşündüğünü hissetti. Tumelun, Duva, Torre, hakanlık.

Fakat Yrene'in fark etmediğini Chaol onun yerine görmüştü. Üzerine çöken bir kıtanın, bir dünyanın ağırlığıyla görmüştü bunu. Erawan'i ajanlarından birini gönderecek kadar dehşete düşürenin ne olduğunu görmüştü.

Çünkü güçle dolu olan ve o kendini beğenmiş Valg iblisiyle yüzleşen Yrene... Ümitti.

Chaol'un yanında dikilen, bu şehirde yıllardır gizli ve korunmuş kalan; tanrılar tarafından dünyaya yayılan ve onu yok etmeye niyetli güçlerden gizlenen ümit.

Bir parça ümit.

Erawan'e karşı, Valg'in kadim karanlığına karşı tüm silahların en tehlikelisi.

Chaol'un anavatanı için, halkı için buraya gönderilmesinin nedeni. Chaol'un buraya *korumak* için getirildiği şey. Askerlerden, tüm silahlarda daha kıymetli olan. Kurtuluşa giden yolda yegâne kozları.

Ümit.

Yrene "Neden beni öldürmüyorsun o halde?" dedi. "Neden sadece beni öldürmüyorsun?"

Chaol bu soruyu ne sormaya ne düşünmeye cesaret edebilmişti.

Duva hançeri tekrar karnının üzerine getirdi. "Çünkü canlıyken Erawan'in işine çok daha fazla yararsın Yrene Towers."

Yrene titriyordu. Kemiklerine kadar titriyordu.

"Ben hiç kimseyim," diye fısıldadı Yrene.

O hançer... O rahmin üzerinde duran hançer. Hafiza hâlâ kımıltısız, tetikte duruyordu. Her zamanki sakinliğiyle, Duva'nın yanında.

"Öyle misin?" diye şakıdı prenses. "Torre'nin hiyerarşisinde o kadar yükselebilmek için iki yıl *doğal olmayacak kadar* kısa bir süre. Öyle değil mi Şifacı?"

Duva'nın içindeki iblis Hafiza'ya bakarken Yrene'in içinden kusmak geldi.

Hafiza tereddüt etmeden iblise onun gözlerine bakarak karşılık verdi.

Duva sessizce güldü. "Biliyordu. Onu odasından kaçırdığımda bana söylemişti bunu. Senin peşinde olduğumu biliyordu. Silba'nın vârisinin."

Yrene'in eli madalyonuna gitti. O madalyonun içindeki nota.

Dünyanın daha fazla şifacıya ihtiyacı var.

O gece Innish'te çıkagelen, Yrene'in buraya üzerinde sonradan anlayacağı bir mesajla gelmesini sağlayan bizzat Silba mıydı?

Dünyanın daha fazla şifacıya ihtiyacı var... Erawan'le savaşmak için.

Duva sözcükleri uzatarak "Erawan beni bu yüzden buraya gönderdi," dedi. "Casusu olmam için. O yeteneklere sahip bir şifacının Torre'den çıkıp çıkmayacağını öğrenmek için. Ayrıca seni gereğinden fazlasını öğrenmekten alıkoymak için." Hafifçe omuz silkti. "Elbette o prenses veledi ve diğer şifacıyı öldürmem... Bunlar hataydı. Fakat Karanlık Majesteleri'nin seni ona götürdüğümde beni affedeceğinden eminim."

Yrene'in kafasının içinde bir uğultu başladı. Ses öyle yüksekti ki öfkeyle konuştuğunda kendi sesini güçbela işitti: "Kastettiğin beni ona götürmekse ben zannettiğin şifacıyı ne diye öldürdün? Ve neden kolayca emin olmak için bu şehirdeki tüm şifacıları öldürmediniz?"

Duva sırıtarak hançeri salladı. "Çünkü bu çok şüphe uyandırırdı. Erawan neden türünüzü hedef alıyordu? Bazı kilit oyuncular sorular sormaya başlayabilirdi. Bu yüzden Torre'ye ilişilmemesi, Torre'nin olanlardan habersiz olması gerekiyordu. Burada, kuzeyden kopuk, bu kıyılardan asla ayrılmadan var olması gerekiyordu. Ta ki efendimin *bu* imparatorluğun icabına bakma zamanı gelene dek." Yrene'in kanını donduran bir gülümseme. "O şifacıya gelince... Başına gelenin sana benzemesiyle bir ilgisi yoktu. Yanlış zamanda, yanlış yerdeydi. Eh, *bana göre ise* doğru zamandı. Fena acıkmıştım ve fark edilmeden doğru dürüst beslenememiştim. Asıl amaç içine korku yerleştirmek, tehlikeyi fark etmeni sağlamak ve o Adarlan'lı budala için çalışmayı ve bu kadim meseleleri eşelemeyi bırakmaktı. Fakat sen burnunun dikine gitmek zorundaydın, değil mi?"

Yrene'in elleri iki yanında pençe gibi kıvrıldı.

Duva konuşmaya devam etti. "Çok fena Yrene Towers. Çok fena. Onun üzerinde çalıştığın, onu iyileştirdiğin her gün seçilmiş kişinin sen olduğunu yavaş yavaş anlamaya başladın. Duva'nın saray casusları ona senin Chaol'u tamamen iyileştirdiğin haberini getirdiklerinde, Chaol yeniden yürümeye başladığında buraya bulmam için gönderildiğim kişinin sen olduğundan hiç şüphe kalmadı..." Duva, Hafiza'ya sırıttı. Yrene'in içinden kadının yüzündeki o ifadeyi çekip koparmak geldi. "Doğrudan bir saldırının güç olacağını biliyordum. Fakat sizi buraya çekmek... Çok kolay oldu. Öyle ki epey hayal kırıklığına uğradım." Duva bıçağı elinde çevirdi "Bu yüzden benimle geleceksin Yrene Towers. Morath'e."

Chaol, Yrene'in önüne geçti. "Unuttuğun bir şey var."

Duva özenle alınmış kaşlarını kaldırdı. "Ya?"

"Henüz kazanmadın."

Kaç. Yrene'in içinden Chaol'a böyle söylemek geliyordu. *Kaç.*

Zira o karanlık güç Duva'nın parmaklarına, hançerinin kabzasına dolanmaya başlamıştı bile.

Duva "İşin eğlenceli tarafı, Lord Westfall..." dedi. Kürsünün tepesinden onlara baktı. "Muhafızlar gelene kadar beni oyalayabileceğinizi düşünmeniz. Fakat o an gelene kadar ölmüş olacaksınız ve onlara bizi burada öldürmeye çalıştığınızı söylediğimde kimse söylediklerimi sorgulamayacak. Bunu da altınlarınızı babamın vezirinden o silahları sipariş etmeye harcadıktan sonra buradaki altınları küçük, yoksul krallığınıza götürmek için yaptığınızı söyleyeceğim. Bu altınlarla kendinize bir değil, bin ordu kurmayı planladığınızı."

Yrene "Bunun için hâlâ *bizi* dize getirmen gerekiyor."

"Sanırım öyle." Duva cebinden bir şey çıkardı. Işığı bile yutacak kadar kara bir taştan yapılmış bir taş. Dosdoğru Morath'ten gönderildiğinden şüphe yoktu. "Fakat önce bunu takacaksınız...ve her dediğimi yapacaksınız."

"Peki ne diye ben bunu..."

Duva hançeri Hafiza'nın gırtlağına dayadı. "İşte bu yüzden."

Yrene, Chaol'a baktı. Chaol'un gözleri ise odada, merdivenlerde ve çıkışlardaydı.

Ve Duva'nın parmaklarına dolanan karanlık güçte.

Duva kürsüden aşağı bir adım atıp "O halde başlayalım," dedi.

İkinci adımında ise...

Chaol kımıldadı. Fakat Hafiza hareketlendi.

Bedenini tahtla beraber devirdi. O altın taht tüm ağırlığıyla basamaklardan aşağı yuvarlandı.

Duva'nın üzerine.

Yrene çığlık atıp onlara doğru koştu. Chaol hareketlendi.

Hafiza ve bebek, bebek ve Hafiza...

Kocakarı ve prenses o dik basamaklardan aşağı yuvarlandılar. Ahşap kırıldı. Metal değil, ahşap. Taht metal değildi. Metalik bir renge boyanmıştı. İki kadın yuvarlanırken taht parçalandı. Duva tiz bir çığlık atarken Hafiza çok sessizdi. Ağzındaki tıkacın çıkmasına rağmen...

Yrene yere çarptıklarında çıkan çatırtıyı yüreğinde hissetti.

Chaol hemen orada bitti. Yerde sere serpe uzanan Duva'nın değil, Hafiza'nın başına gitmişti. Baş Şifacı hareketsiz, uzuvları gevşekti. Chaol kadını kaldırdı. Baş Şifacı'nın üzerinde kıymıklar ve halatlar vardı. Ağzı açıktı.

Gözleri aralandı...

Yrene hıçkırdı. Hafiza'yı diğer kolundan tutup Chaol'un kadını kenara, bir Fey askeri heykeline doğru götürmesine yardım etti.

Tam o anda Duva dirsekleri üzerinde doğruldu. Saçları yüzüne dökülmüştü. Öfkeyle "Seni pörsümüş bok yığını..." dedi.

Chaol hızla ayaklandı. Kılıcını ileri doğrulttu. Bu sırada Yrene, Hafiza'nın yaşlı ve kırılgan bedenini iyileştirmek için büyüsüne başvurdu.

Yaşlı kadın kolunu kaldırıp Yrene'i bileğinden tutmayı başardı. *Kaç,* der gibiydi.

Duva ayağa kalktı. Boynuna uzun kıymıklar saplanmıştı. Ağzından kan akıyordu. Siyah kan.

Chaol omzunun üzerinden Yrene'e bir kere baktı. *Kaç.*

Hafiza'yı da yanında götür.

Yrene ona *hayır* demek için ağzını açsa da Chaol gözlerini yeniden ileri çevirmişti bile. Bir adım yaklaşan prensese doğru.

Prensesin elbisesi yırtılmış, kumaşın altındaki gergin ve yuvarlak göbeği açığa çıkıştı. Karnında bir bebekle o şekilde düşmesi...

Bir bebek.

Yrene, Hafiza'yı ince omuzlarından tuttu. Zaten hafif olan Baş Şifacı'yı çekerek yerde sürükledi.

Chaol, Duva'yı öldürmeyecekti.

Yrene, Hafiza'yı altınlarla çevrili bulvarda geriye sürüklerken sıktığı dişlerinin arasından bir hıçkırık çıktı. Heykeller hissizce onları izliyordu.

Chaol rahminde o bebek varken Duva'ya zarar vermeyecekti.

Yrene'in göğsü odayı dolduran gücün uğultusu karşısında çöktü.

Chaol karşıklıklı vermeyecekti. Sadece Yrene'e zaman kazandıracaktı.

Yrene, Hafiza'yı dışarı çıkarıp kaçabilsin diye.

Duva "Muhtemelen bu epey can yakacak," diye hırladı.

Prensesin bedeninden Chaol'a doğru gölgeler fırlarken Yrene hızla arkasına döndü.

Chaol kendini yana atıp yerde yuvarlandı. Güç saldırısı onu ıska geçip Chaol'un kendisini arkasına attığı heykele isabet etti.

Duva "Ne de teatral," dedi. Yrene aceleyle Hafiza'yı yerde o uzak merdivenlere doğru sürükledi. Chaol'u geride bırakarak.

Fakat sonra bir kımıltı gözüne takıldı ve...

Prensesin önüne bir heykel düştü.

Duva gücüyle heykeli parçaladı. Lahitlerin üzerine gürültüyle altın parçaları yağdı. Çatırtılar odada yankılandı.

Duva çık çık edip "Bu işi sıkıcı hale getiriyorsun," dedi. Ardından bir avuç karanlığı Chaol'un az önce durduğu noktaya gönderdi. Oda sarsılınca Yrene tökezledi. Fakat dik durmayı başardı.

Bir darbe daha.

Bir daha.

Duva tısladı. Chaol'un gizlendiğini düşündüğü lahdin etrafından dolaştı. Sonra körlemesine güç atışları yaptı.

Chaol elinde kalkanla ortaya çıktı.

Bir kalkan değil, antik bir ayna.

Güç metale çarpıp sekti. Camı kırdı. Sonra prensesi vurdu.

Kanı ilk gören Yrene oldu. Her ikisinin üzerinde.

Duva geriye uçup taş bir lahde kemiklerinden çatırtılar çıkacak kadar sertçe çarptığında Chaol'un yüzündeki dehşeti gördü.

Duva yere çarpıp hareketsiz kaldı.

Yrene bir nefes alacak kadar bekledi. İki nefes.

Hafiza'yı yere bırakıp kaçtı. Dosdoğru Chaol'a koştu.Chaol orada soluk soluğa kadının yerde yatan bedenine baktı.

"Ne yaptım ben?" diye mırıldandı Chaol. Gözlerini bir türlü hareketsiz prensesten ayıramıyordu. Chaol'un aynanın parçalarının kestiği yüzünden kan akıyordu. Fakat yarası önemli, ölümcül değildi.

Duva ise...

Yrene, Chaol'un ve kılıcının yanından geçip yerdeki prensese

yaklaştı. Prenses kendisinde değilse Yrene, Valg iblisini bir ihtimal dışarı çıkarabilir; Duva'nın bedenini onarmaya çalışabilirdi...

Yrene, Duva'yı ters çevirdi.

Ve prensesin kendisine gülümsediğini fark etti.

Sonra her şey hemen olup bitti. Bir anda.

Duva, Yrene'in yüzüne ve boğazına atıldı. Siyah güç şeritleri avuçlarından fırladı.

Hemen ardından Yrene artık orada değildi. Taşların üzerindeydi. Chaol sıçrayıp Yrene'i yana itmiş, onun ve prensesin arasına geçmişti.

Kalkansız, silahsız.

Yrene'i iterek uzaklaştırıp Valg saldırısına karşı sırtını siper ederek.

63

Chaol'un omurgasından büyük bir acı aktı. Bacaklarından da kollarından da. Acı parmak uçlarına kadar yürüdü.

Cam şatodakinden beter bir acı.

Şifa seanslarındakinden beter bir acı.

O güç Chaol'un kalbine yol alırken gözleri sadece Yrene'i görmüştü...

Chaol yere yıkıldı. Yrene'in çığlığı Chaol'un acısına karıştı.

Ayağa kalk ayağa kalk

Duva şakırcasına "Onca emeğin boşa gitmesi ne yazık," deyip parmağıyla Chaol'un omurgasına işaret etti. "Vah zavallı sırtın."

O karanlık güç bir kez daha Chaol'un sırtını vurdu.

Bir çatlama sesi geldi.

Tekrar. Tekrar.

Chaol önce bacaklarındaki hissiyatı kaybetti.

"Dur," diye hıçkırdı Yrene. Dizlerinin üzerinde. *"Dur!"*

"Kaç," diye fısıldadı Chaol. Taşlara yapışmış avuçlarını, kollarını zorladı. Bedenini yukarı itmeye.

Duva sadece elini cebine götürüp o siyah yüzüğü çıkardı. "Bunun nasıl duracağını biliyorsun."

"Hayır," diye hırıldadı Chaol. Bacakları üzerinde doğrulmaya çabaladıkça sırtı ona isyan etti...

Yrene bir adım uzaklaştı. Bir adım daha. Gözleri ikisi arasında gidip geldi.

Bir daha asla. Bunu görmeye, bir kez daha *yaşamaya* tahammül edemeyecekti.

Fakat sonra Yrene'in sağ elinde ne tuttuğunu gördü.

Bir süredir sürünerek neye yaklaştığını.

Kılıcına.

Duva kıs kıs güldü. Chaol'un iki yana açılmış, hareketsiz bacaklarının üzerinden aşıp Yrene'e yaklaştı. Yrene ayağa kalktı ve kılıcı Duva'ya doğrulttu.

Kılıç titrerken sıkılı dişleri arasından hıçkıran Yrene'in omuzları sarsılıyordu.

Duva "Buna karşı elinden ne gelir sanıyorsun?" diye sordu.

Prensesin avuçlarından karanlık güç çıkmaya başladı.

Hayır. Chaol sözcüğü bir homurtu gibi çıkarmış; bedenine, yaralarına ve kendisini aşağı çeken büyük acıya karşı haykırmıştı. Duva saldırmak için kolunu kaldırdığında...

Yrene kılıcı fırlattı. Düz bir atış, beceriksizce ve iyi hesaplanmamış.

Fakat Duva eğildi...

Yrene kaçtı.

Bir dişi kadar çevikçe dönüp koştu. Cesetler ve hazineler labirentinin içlerine.

Ve Duva hırlayıp koku alan bir tazı gibi onun peşine düştü.

Yrene'in bir planı yoktu. Elinde hiçbir şey yoktu.

Seçeneği yoktu. Hiç.

Chaol'un omurgası...

Mahvolmuştu. Tüm o çalışma...boşa gitmişti.

Yrene altın yığınları arasında koşup aradı, aradı...

Duva'nın gücünün gölgeleri iki yanından geçiyor, altınları havaya kaldırıyor, Yrene'in aldığı nefesleri yaldızlıyordu.

Yrene ağzına kadar hazinelerle dolu bir sandıktan bir kısa kılıcı aldı. Kılıç havada vınladı.

Duva'yı tuzağa düşürebilirse, onu yeterince uzun süre...

Bir güç dalgası Duva'nın önündeki taş lahdi parçaladı. Taş par-

çaları dört yana fırladı. Yrene daha çarpmanın etkisini hissetmeden sesi işitti.

Sonra kafasının içinde büyük bir acı duydu. Her şey tepetaklak oldu.

Yrene kalbinin her atışında dik durmaya, odaklanmaya çalışıyordu.

Ayaklarının onu hayal kırıklığına uğratmasına izin vermeyecekti. Hareket etmeye, onlara bir şekilde zaman kazandırmaya devam etti. Bir heykelin etrafından dolaştığında...

Karşısında Duva'nın dikildiğini gördü.

Yrene ona doğru sendeledi. O kısa kılıç prensesin karnına, rahmine öyle yakındı ki...

Yrene ellerini açıp kılıcı yere düşürdü. Duva kollarını Yrene'in boynuna ve beline dolayıp onu yere mıhladı.

Prenses, Yrene'i o bulvara geri sürüklerken "Bu beden koşmaktan pek de hazzetmiyor," diye tısladı.

Yrene debelense de Duva onu sıkıca tuttu. Onun cüssesinde biri için çok güçlüydü.

Duva, Yrene'in kulağına alaycı bir tonla "Bunu görmeni istiyorum. İkinizin de görmesini istiyorum," diye fısıldadı.

Chaol yerde epeyce sürünmüştü. Geride kan izi bırakarak, söz geçiremediği bacaklarıyla. Yrene'e yardım etmek için.

Chaol donakaldı. Duva yürüyüş yoluna adım atıp bedenini Yrene'in bedenine yapıştırırken Chaol'un ağzından kan sızıyordu.

"Sana onu öldürüşümü mü izletmeliyim, yoksa ona senin parmağına yüzüğü takışımı mı izletsem?"

Yrene, Duva'nın kolunun boğazına baskı yapmasına rağmen "*Sakın ona dokunayım deme.*" diye hırıldadı.

Sıktığı dişleri kan içinde kalan Chaol doğrulmaya kalkınca kolları gerilip büküldü.

Duva, Chaol'a "Ne yazık ki iki yüzüğüm yok," dedi. "Fakat dostlarının senin için iyi para ödeyeceklerinden eminim." Bir homurtu. "Yine de bence ölümün onlar için aynı ölçüde yıkıcı olabilir."

Duva kolunu Yrene'in belinden çekip elini Chaol'a doğrulttu.

Yrene harekete geçti.

Prensesin ayağını ezdi. Tam da üst kısmını.

Prenses ileri atılınca Yrene avucunun içiyle kadının dirseğine vurdu. Duva'nın boğazındaki elinden kurtuldu.

Böylece Yrene dönüp dirseğini Duva'nın suratına indirebildi.

Duva külçe gibi yere yığıldı. Ağzından kan aktı.

Yrene, Chaol'un belindeki hançeri almak için atıldı. Hançer kınından çıktı. Yrene şaşkın haldeki prensesin üzerine çıktı.

Hançeri havaya kaldırdı. Kadının boynuna saplamak, o başı koparmak için. Ağır ağır.

Chaol'un ağzından hırıltılı, kanla karışan *"Yapma,"* sözcüğü çıktı.

Duva mahvetmişti... Her şeyi.

Chaol'un ağzından gelen, boğazına inen kan...

Yrene ağlıyordu. Hançeri prensesin boynuna doğrultmuştu.

Chaol ölüyordu. Duva, Chaol'un bedeninin içinde bir şeyleri yırtmıştı.

Yrene'in huzursuzca kıpırdanması karşısında Duva'nın kaşları seğirip çatıldı.

Hemen.

Yrene bunu hemen yapmalıydı. Hançeri saplamalı, her şeye son vermeliydi.

Son vermeliydi. Belki Chaol'u da kurtarabilirdi. O ölümcül iç kanamayı durdurabilirdi. Fakat omurgası... Omurgası...

Bir can. Yrene asla can almamaya yemin etmişti.

Ve karşısındaki o kadın, onun rahmindeki ikinci can.

Hançeri aşağı indirdi. Yapacaktı. Yrene bunu yapacaktı ve...

"Yrene," diye fısıldadı Chaol. Sözcük acıyla doluydu, cılızdı...

Artık çok geçti.

Yrene'in büyüsü Chaol'un ölümünü hissediyordu. Ona o korkunç yetenekten, şifacıların ölümün yakınlarda kol gezdiğini *bildiklerinden* hiç bahsetmemişti. Silba, şefkatli ölümlerin tanrıçası.

Silba'nın Duva'ya ve çocuğuna bahşedeceği öyle bir ölüm olmayacaktı.

Chaol'un ölümü öyle bir ölüm olmayacaktı.

Fakat Yrene...

Fakat o...

Prenses çok genç görünüyordu. Rahmindeki can ise...

Yrene'in karşısındaki can...

Yrene bıçağı yere düşürdü.

Bıçağın çıkardığı takırtı altınlardan, taşlardan ve kemiklerden yankılandı.

Chaol gözlerini yumdu. Yüzünde Yrene'in ferahlama olduğuna yemin edebileceği bir ifadeyle.

Bir el Yrene'in omzuna hafifçe dokundu.

Yrene bu dokunuşa aşinaydı. Hafiza.

Fakat Yrene hıçkırıklarla dönüp baktığında...

Baş Şifacı'nın arkasında iki kişinin durduğunu, Hafiza'yı onların destekleyip ayakta tuttuğunu gördü. Hafiza'nın Duva'nın yanına kıvrılmasına ve prensesin yüzüne bir nefes üfleyip onu derin bir uykuya daldırmasına yardım ettiler.

Nesryn. Nesryn'in saçları rüzgârda birbirine karışmıştı. Yanakları kızarmış, kabuk tutmuştu...

Sartaq ise... Saçı epey kısalmıştı. Bilinçsiz, kanlar içindeki kız kardeşine bakan prensin yüzü gergin, gözleri fal taşı gibi açıktı. Nesryn "Çok geç kaldık..." diye mırıldandı.

Yrene, Chaol'a doğru hareketlendi. Taşlar dizlerini kesse de acıyı doğru dürüst hissetmiyordu. Şakağından akan kanı da. Chaol'un başını kucağına alıp gözlerini elleriyle kapatırken ve gücünü harekete geçirirken.

Beyaz ışıklar yayıldı. Fakat her yanda kızıl ve siyah vardı.

Çok fazla. Çok fazla kırık, yırtık, hasarlı organ...

Chaol'un göğsü çok az inip kalkıyordu. Gözlerini açmadı.

Yrene titrek bir sesle ona *"Uyan,"* diye emretti. Gücüne uzansa da hasar... Batan bir geminin deliklerini kapatmaya çalışmak gibiydi bu.

Çok fazla. Çok fazla ve...

Dört yandan bağırışlar ve ayak sesleri geliyordu.

Chaol'un hayatı zayıflayıp Yrene'in büyüsünün çevresinde sise dönüşüyordu. Ölüm daireler çiziyordu. Gözlerini onlara diken bir kartal.

Yrene hıçkırıklar içinde *"Onunla mücadele et,"* deyip Chaol'u sarstı. "Seni inatçı pislik, *savaş onunla.*"

Ne anlamı vardı ki? Her şeyin ne anlamı vardı? Şimdi, artık...

"Lütfen," diye fısıldadı Yrene.

Chaol'un göğsü kalktı. Son kez inmeden önce tiz bir nota çıktı...

Yrene buna tahammül edemiyordu. Etmeyecekti...

Bir ışık parladı. Varlığını sürdürmekte zorlanan kızıl ve siyahın arasında.

Bir mum yandı. Beyaz renk bir çiçek gibi açtı.

Sonra bir tane daha.

Bir tane daha.

O kırık bedenin içinde yanan ışıklar. Parladıkları yerlerde de...

Kopan etler kaynaşıyor, kemikler düzleşiyordu.

Art arda yanan ışıklar.

Chaol'un göğsü inip kalkmaya devam etti. Tekrar, tekrar.

Fakat acının, karanlığın ve ışığın içinde...

Hem tanıdık hem yabancı bir kadın sesi. Hem Hafiza'ya...hem bir başkasına ait. İnsan olmayan, asla olmamış biri. Hafiza'nın sesiyle konuşuyordu. Sesleri siyahlığa karışıyordu.

Hasar çok büyük. Onarılacaksa bir bedeli olmalı.

O dünyevi olmayan ses karşısında tüm ışıklar tereddüt eder gibiydi.

Yrene o ışıklara sürtündü, ışıklar beyaz çiçeklerden oluşan bir tarlaymış gibi içlerinde yüzdü. Sessiz, acının hâkim olduğu bu yerde ışıklar yukarı aşağı, sağa sola hareket ediyordu.

Yo, bunlar ışık değildi... Şifacılardı.

Yrene onların ışıklarını, özlerini tanıyordu. Eretia... En yakınındaki Eretia'ydı.

Hem Hafiza hem de Diğeri olan ses bir kez daha *"Bir bedeli olmalı,"* dedi.

Prensesin Chaol'a yaptığı işin... Geri döndürülemeyecek olan işin.

O bedeli ben ödeyeceğim. Yrene acıya, karanlığa ve ışığa böyle seslendi.

Bir Fenharrow kadını, bir Adarlan erkeğinin borcunu mu ödeyecek?

Evet.

Yrene nazik, sıcak bir elin yüzünü okşadığına yemin edebilirdi.

Ve Yrene o elin ne Hafiza'ya ne de Diğeri'ne ait olmadığını biliyordu. Yaşayan bir şifacıya ait değildi.

Onu hiç terk etmeyene aitti. Küle dönüp rüzgâra karıştığında bile unutmayana.

Diğeri *"Bunu kendi özgür iradenle mi teklif ediyorsun?"* diye sordu.

Evet. Tüm kalbimle.

Zaten o kalp başından beri Chaol'a aitti.

O sevecen, hayalet eller bir kez daha Yrene'in yanağını okşadıktan sonra kayboldu.

Diğeri *"İyi bir seçim yapmışım,"* dedi. *"Borcu sen ödeyeceksin Yrene Towers ve dilerim o bedeli tüm çıplaklığıyla görürsün."*

Yrene konuşmaya çalıştı. Fakat ışık parladı. Yumuşak ve teskin ediciydi.

Işık Yrene'i kör etti. İçeride ve dışarıda. Onu Chaol'un başının üzerinde yüzü buruşuk, parmakları gömleğini kavrar halde bıraktı. Chaol'un kalp atışlarını avuçlarında, nefesini kulağında hisseder halde.

Omuzlarında eller vardı. İki farklı kişinin eli. Eller omzunu daha sıkı kavradı. Başını kaldırması için sessiz bir emir. Yrene de öyle yaptı.

Hafiza, Yrene'in arkasında dikiliyordu. Yanında Eretia'yla. Her birinin bir eli Yrene'in omzundaydı.

Arkalarında iki şifacı vardı. Onların da birer eli Hafiza ve Eretia'nın omuzlarındaydı.

Onların arkasında iki şifacı. Onların arkasında da. Onların arkasında da.

Canlı bir güç zinciri.

Torre'deki tüm şifacılar. Genciyle, yaşlısıyla o altın ve kemik odasında dikiliyordu.

Hepsi birbirine bağlanmıştı. Hepsi güçlerini Yrene'e kanalize ediyordu. Onun hâlâ Chaol'u tutan eline.

Nesryn ve Sartaq birkaç metre ötede dikiliyorlardı. Nesryn'in bir eli ağzının üzerindeydi. Çünkü Chaol...

Torre şifacıları ellerini indirdiler. Chaol'un ayaklarının kımıldamasıyla o temas köprüsünü kopardılar. Hemen ardından Chaol'un dizleri de hareket etti.

Sonra gözleri aralandı. Yrene'e bakıyordu. Yrene'in gözyaşları Chaol'un kanının kabuk tuttuğu yüzüne damladı. Chaol bir elini kaldırıp parmağını Yrene'in dudaklarına sürttü. "Öldüm mü?"

"Hayattasın," diye fısıldadı Yrene. Yüzünü Chaol'un yüzüne yaklaştırdı. "Hem de nasıl."

Chaol'un Yrene'in dudaklarına değen dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. Derin bir iç çeken Chaol "İyi," dedi.

Yrene başını kaldırdı ve Yrene'e bir daha gülümsedi. Bunu yapmasıyla pıhtılaşmış kan yüzünden döküldü.

Ve bir zamanlar yanağında olan o yara izinin yerinde...şimdi pürüzsüz cildi vardı.

64

Chaol'un bedeni ağrılar içinde olsa da yenilenmenin verdiği ağrılardı bunlar. Kırılmış kemiklerin değil, hassaslaşan kasların ağrısı.

Ve akciğerlerindeki hava...nefes alırken akciğerlerini yakmıyordu.

Yrene, Chaol'un yattığı yerde sırtını dikleştirmesine yardım etti. Başı dönüyordu.

Chaol gözlerini kırpıştırdı. Şifacılar sırayla, yüzlerinde ciddi bir ifadeyle uzaklaşmaya başlarken karşısında Nesryn ve Sartaq'ı gördü. Prensin uzun örgüsü kesilmiş, geriye omuzlarına sarkan saçlar kalmıştı. Nesryn ise...deri ruk uçuş giysileri giyiyordu. Siyah gözleri Chaol'un hiç görmediği kadar parlaktı. Yüzündeki ciddi ifadeye rağmen.

Chaol boğuk sesle "Ne oldu?.." diye sordu.

Nesryn "Geri dönmem için bir mesaj göndermiştin," dedi. Yüzü ölü gibi solgundu. "Elimizden geldiğince hızla buraya uçtuk. Bize bu akşam Torre'ye geleceğin söylenmişti. Muhafızlar hemen ardımızdaydı. Ta ki biz arayı açana dek. Sonra burada biraz kaybolduk. Fakat kediler bize yol gösterdi."

Nesryn omzunun üzerinden şaşkın bir bakış attı. Tünel basamaklarında oturmuş, tüylerini temizleyen yarım düzine mavi gözlü kediye bakıyordu. Üzerlerine çevrilen insan ilgisini fark eden

kediler kuyruklarını havaya dikip çevreye dağıldılar.

Sartaq hafifçe gülümseyerek "Şifacılara ihtiyaç olabileceğini düşündük ve içlerinden bazılarından peşimizden gelmelerini istedik. Fakat anlaşılan epey çoğu bizimle gelmek istiyormuş."

Ortadan kaybolan kedilerin ardından giden kadınların sayısına bakılırsa... Hepsi. Hepsi gelmişti.

Chaol ve Yrene'in arkasında duran Eretia, Hafiza'nın tedavisiyle ilgileniyordu. Hayattaydı; gözleri canlı bakıyordu... Fakat kırılgandı da.

Eretia yaşlı kadının tepesinde çık çık edip onu yaptığı kahramanlıktan ötürü payladı. Bunu yaparken gözleri yaşarmıştı da. Yanağını Hafiza'nın okşamasıyla gözleri biraz daha yaşardı.

Sartaq "Yoksa o..." deyip çenesiyle yerde sere serpe uzanan Duva'ya işaret etti.

Hafiza hırıltılı bir sesle "Bilinçsiz halde," dedi. "Uyandırılana dek uyuyacak."

Sartaq kız kardeşini yerden kaldırmak için hareketlenince Nesryn "Parmağında bir Valg yüzüğü olmasına rağmen mi?" diye sordu. Sartaq'ı kolunu uzatarak durdurunca prens ona inanmaz gözlerle baktı. Chaol ikisinin de kesikleri ve yara bağlamış kabukları olduğunu fark etti. Ve prens...aksıyordu. Bir şeyler olmuştu...

Hafiza "Yüzüğü olsa da uyumaya devam edecek," dedi.

Yrene gözlerini prensese, yerdeki hançere dikmişti.

Sartaq da. Yrene'e sessizce "Teşekkür ederim..." dedi. "Onun hayatını bağışladığın için."

Yrene sadece yüzünü Chaol'un göğsüne yasladı. Chaol bir eliyle Yrene'in saçını okşadığında saçlarının ıslak olduğunu fark etti...

"Kanaman var..."

Dudakları Chaol'un gömleğine yaslı Yrene "Ben iyiyim," dedi.

Chaol geri çekilip Yrene'in yüzüne göz gezdirdi. Kanlı şakağına. "Hiç de iyi görünmüyorsun," dedi. Başını Eretia'ya doğru çevirdi. "Yaralanmış..."

Eretia gözlerini devirdi. "Bu olanların her zamanki havanızı değiştirmemiş olduğunu görmek güzel."

Chaol kadına donuk bir bakış attı.

Hafiza, Eretia'nın omzunun üzeriden bakıp Yrene'e alaycı bir tonda "Bu ısrarcı adam için ödediğin bedele değdiğinden emin misin?"

Yrene yanıt veremeden Chaol "Ne bedeli?" diye sordu.

Üzerlerine bir durgunluk çöktü. Yrene bile kendisiyle ilgilenen Eretia'dan ayrılan Hafiza'ya baktı. Baş Şifacı sessizce "Hasar büyüktü. Hepimizin ortak gücüne rağmen... Ölüm seni avucunda tutuyordu."

Yrene'e doğru dönen Chaol'un içi korkuyla doldu. "Ne yaptın sen?" diye fısıldadı. Yrene gözlerini onun gözlerine çevirmedi.

Eretia "Muhtemelen zararlı çıkacağı bir anlaşma yaptı," diye çıkıştı Eretia. "Ne olduğunu bilmediği bir bedeli ödemeyi teklif etti. Seni kurtarmak için. Hepimiz işittik bunu."

O an Eretia, Chaol'un gazabına epey yakın olsa da Chaol elinden geldiğince sakince "Bedel *kime* ödendi?"

Hafiza "Söz konusu bir ödeme değil," diye düzeltti. Bir elini Eretia'nın omzuna koyup kadını susturdu. "Dengenin muhafazası. O dengenin bozulmasından hoşlanmayan biri için. Hepimiz için bir araya geldiğimizde benim aracılığımla konuşan için."

Chaol boğuk bir sesle "Bedel neydi?" diye sordu. Yrene kendisine ait bir şeylerden feragat ettiyse Chaol ne yapıp edip o şeyi geri alacaktı. Ne bedel ödeyeceği umurunda bile değildi. Gerekirse...

"Hayatının bu dünyayla bağını korumak için o hayatı bir başka hayata bağlamak zorunda kaldık," dedi Hafiza. "İki can. Artık bir iplikle birbirlerine bağlı iki hayat. Fakat bu bile..." Chaol'un bacaklarına işaret etti. Chaol'un zemine tutunmak için yukarı kaydırdığı ayağına. "İblis bedeninin birçok parçasını mahvetti. Pek çok parçasını. Bedeninin büyük bir kısmını kurtarmanın da bir bedeli vardı."

Yrene donakaldı. "Ne demek istiyorsunuz?"

Hafiza bir Chaol'a bir Yrene'e baktı. "Omurganda hâlâ biraz hasar var... Bacakların alt kısımlarını etkiliyor. Bizim onaramayacağımız bir hasar."

Chaol önce Baş Şifacı'ya sonra da o an hareket eden bacaklarına baktı. Hatta bacaklarına biraz ağırlık da verdi. Ağırlığı taşıdıklarını gördü.

Hafiza "Aranızdaki hayat bağıyla Yrene'in gücü senin içine akıyor... Bu bağ bir destek görevi görecek. Bölgeyi dengeleyecek. Yrene'in büyü gücü zirvedeyken bacaklarını kullanabilmeni sağlayacak." Chaol kendisini hemen ardından gelecek "*fakat*" sözcüğünün sonrasında işiteceklerine hazırladı. Hafiza'nın yüzünde kasvetli bir gülümseme belirdi. "Fakat Yrene'in gücü azaldığında, Yrene tükendiğinde ya da yorulduğunda sakatlığın yeniden dirilecek ve yürüme yetini tekrar kaybedeceksin. En azından bir baston kullanman gerekecek, kötü günlerde ise, belki sık sık tekerlekli sandalyede olman gerekecek. Fakat omurgandaki hasar kalıcı olacak."

Sözcükler Chaol'un zihnine yerleşti. Kafasının içine süzülüp oraya yerleşti.

Yrene hiç ses çıkarmıyordu. Öyle kımıltısızdı ki Chaol yüzünü ona çevirdi.

"Onu bir kez daha iyileştiremez miyim?" Chaol'a doğru eğildi. Tam da dediğini yapıp onu iyileştirecekmiş gibi.

Hafiza başını iki yana salladı. "Dengenin bir parçası bu... Bedel. Sana bunu bahşeden gücün merhametinin sınırlarını zorlama."

Fakat Chaol, Yrene'in eline dokundu. Alçak sesle "Yrene, sırtımda bir yük değil bu," dedi. "Bununla yaşamak... Kesinlikle bir yük değil."

Yine de Yrene'in yüzünden acı okunuyordu. "Fakat ben..."

"Tekerlekli sandalye kullanmak bir ceza değil," dedi Chaol. "Bir hapishane değil bu. Asla da olmadı. Ben o sandalyede otururken ya da elimde bastonumla da ayakta durduğum kadar adamım." Yrene'in yanağından aşağı akan gözyaşını parmağıyla sildi.

"Seni iyileştirmek istemiştim," diye fısıldadı Yrene.

"İyileştirdin de," dedi Chaol. Gülümsedi. "Yrene, bunu en doğru şekillerde yaptın sen zaten."

Chaol, Yrene'in akıttığı kalan gözyaşlarını da sildikten sonra kızarmış yanaklarına bir öpücük kondurdu.

Hafiza nazikçe "Bu yaşam bağının, bu anlaşmanın bir parçası daha var," diye ekledi Hafiza. Ona doğru döndüler. "Zamanı geldiğinde, şefkatli ya da acımasız, ölüm geldiğinde... Her ikinizi de beraberinde götürecek."

Yrene'in altın rengi gözleri gümüşi bir sırla çevrelenmişti. Fakat yüzünde hiç acı, keder yoktu... Hem de hiç.

Chaol sessizce "Birlikte," dedi. El ele tutuştular.

Yrene'in gücü Chaol'un gücü olacaktı. Yrene nereye giderse Chaol da oraya gidecekti. Fakat Chaol, Yrene'den önce ölecek olursa...

Chaol'un içi endişeyle doldu.

Chaol'un paniğini sezen Hafiza "Tüm bunların gerçek bedeli," dedi, "kendi hayatınız için duyacağınız kaygı değil, kendi hayatınızı kaybederseniz bunun diğeri için doğuracağı sonucun yaratacağı endişe olacak."

Eretia "Bence savaşa gitmemelisiniz," diye gürledi.

Fakat Yrene başını iki yana salladı. Omuzlarını dikleştirip "Savaşa gideceğiz," dedi. Duva'ya işaret ederek Sartaq'a baktı. Daha önce Chaol'un hayatını kurtarmak için kendi hayatını feda eden o değilmiş gibi... "Erawan'in size yapacağı işte bu. Hepinize. Savaşa gitmezsek."

Sartaq sessizce "Biliyorum," dedi. Prens, Nesryn'e döndü. Nesryn onun bakışlarına aynı şekilde karşılık verdiğinde... Chaol fark etti. Aralarındaki ışığı. Bir bağ, yeni ve sallantılı. Fakat o bağ oradaydı işte, ikisinin kesikleri ve yaralarının yanında. Sartaq bir kez daha "Biliyorum," dedi. Parmakları Nesryn'in parmaklarına sürtündü.

Sonra Nesryn'in gözleri Chaol'un gözleriyle buluştu.

Nesryn yumuşak bir ifadeyle Chaol'a gülümsedi. Hafiza'ya ayakta durup duramayacağını soran Yrene'e baktı. Chaol, Nesryn'i hiç o kadar...dingin görmemişti. Öyle sessiz bir mutluluk içinde.

Chaol yutkundu. *Üzgünüm,* dedi sessizce.

Nesryn başını iki yana sallarken Sartaq kız kardeşini homurdanarak kollarına aldı. Prens ağırlığını sağlam bacağına verdi. *Sanırım iyi iş çıkardım.*

Chaol gülümsedi. *O halde ikiniz adına da mutluyum.*

Chaol nihayet ayağa kalkıp Yrene'i yanına aldığında Nesryn'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Chaol'un hareketleri Yrene'in ikisinin arasında akan büyüsünün görünmez desteği olmadığı zamanlardaki kadar akıcıydı.

Nesryn gözyaşlarını silerken Chaol yanına gelip ona sıkıca sarıldı. Nesryn'in kulağına "Teşekkür ederim," dedi.

Nesryn de ona sarılarak karşılık verdi. "Teşekkür ederim... Beni buraya getirdiğin için. Tüm bunlar için."

Nesryn kendisine sessiz, ateşli bir duyguyla bakan prense baktıktan sonra "Size anlatacağımız çok şey var," diye ekledi.

Chaol başını salladı. "Bizim de size."

Ayrıldılar. Yrene onlara yaklaşıp kollarını Nesryn'e doladı.

Muhafızlar onları etten bir duvar örerek mezardan çıkarırken Eretia, Hafiza'yı yanına alıp "Bunca altınla ne yapacağız?" diye sordu. Bir Fey askerinin uzun heykeline kaşlarını çatarak bakıp "Tam çerçöp," dedi.

Chaol güldü. Yrene de. Kolunu Chaol'un beline doladı. Birlikte şifacıların peşinden gittiler.

Hayattasın. Böyle demişti Yrene ona. Karanlıktan çıkarlarken Chaol nihayet bunun doğru olduğunu hissediyordu.

Sartaq, Duva'yı kağana götürdü. Erkek kardeşlerini ve kız kardeşlerini çağırttı.

Çünkü Yrene onların orada olmaları için ısrar etmişti. Chaol ve Hafiza da.

Kağan, Yrene'in onda ilk kez şahit olduğu bir duygusallık emaresi sergileyerek Duva'nın bilinçsiz, kanlar içindeki bedeninin başına koşarken Sartaq onların beklediği salona aksak adımlarla girdi. Vezirler de kendilerini salona attılar. Hasar, Yrene'in gerçek bir acı nidası olduğuna yemin edebileceği bir ses çıkardı.

Sartaq babasının Duva'ya dokunmasına izin vermedi. Duva'yı alçak kanepeye yatırırken sadece Nesryn'in yaklaşmasına izin verdi.

Yrene birkaç adım geride durdu. Sessizce izleyerek. Yanında Chaol'la.

Aralarındaki bağ... Yrene bağı neredeyse hissediyordu. Yrene'den Chaol'un içine canlı, soğuk, ipeksi bir ışık akıyormuş gibi.

Ve Chaol omurgasının bir kısmında, sinirlerinde ömürleri boyunca kalıcı bir hasarın olacağını umursamıyor gibiydi.

Evet, artık Chaol bacaklarını sınırlı ölçüde hareket ettirebilecekti. Yrene'in büyüsü tükendiğinde bile. Fakat öyle anlarda ayakta durması bile mümkün olmayacaktı. Yrene yakında gücü hangi seviyeye indiğinde Chaol'un bir bastona ya da tekerlekli sandalyeye ihtiyaç duyacağını öğreneceklerini düşünüyordu.

Chaol haklıydı. Ayakta dursa da, aksasa da, otursa da... Bunlar onu değiştirmiyordu. Onun kim olduğunu değiştirmiyordu. Yrene ona daha ayakta duramazken âşık olmuştu. Bu dünyada nasıl gezinirse gezinsin onu sevecekti.

Ya kavga edersek? Yrene buraya yaptıkları yürüyüşte, Chaol'a bunu sormuştu. *O zaman ne olacak?*

Chaol onu şakağından öpmüştü. *Zaten sürekli kavga ediyoruz. Yeni bir durum olmayacak ki bu. Bana sık sık haddimi bildirmeyecek biriyle birlikte olmak isteyeceğimi mi sanıyorsun?*

Yrene kaşlarını çatmıştı. *Ve aramızdaki şu bağ,* demişti Chaol. *Hiçbir şey fark ettirmez. Aramızda. Mahremiyete ihtiyacın olacak; benim de. Bu yüzden hiç yanımdan ayrılmamak için sudan bahaneler uydurabileceğini sanıyorsan...*

Yrene, Chaol'un kaburgalarını dürtmüştü. *Ben de sanki kara sevdaya tutulmuş bir kız gibi bütün gün yanından ayrılmayacaktım da!*

Chaol gülmüş, Yrene'e daha da sıkı sarılmıştı. Fakat Yrene sadece Chaol'un koluna hafifçe vurup *"Bence sen kendi başının çaresine gayet iyi bakabilirsin zaten,"* demişti.

Chaol, Yrene'i bir kez daha alnından öpmüştü.

Yrene şimdi parmaklarını Chaol'un parmaklarına sürtüyor, Chaol'un eli onun elini sarıyordu. Sartaq boğazını temizleyip Duva'nın hareketsiz elini tuttu. Parmağındaki nişan yüzüğünü göstermek için. "Kız kardeşimiz Perrington tarafından gönderilen, bu yüzükte var olan bir iblis tarafından köleleştirildi."

Mırıltılar ve huzursuzca kıpırtılar. Arghun "Saçmalık," diye çıkıştı.

Sartaq abisine aldırış etmeden "Perrington insan değil, Erawan," dedi. Yrene, Nesryn'in Sartaq'a her şeyi anlatmış olması gerektiğini fark etti. "Valg kralı o."

Hâlâ Yrene'in elini tutan Chaol herkesin işitebileceği şekilde "Erawan bu yüzüğü düğün hediyesi olarak göndermişti. Duva'nın bu yüzüğü takacağını, iblisin onu etkisi altına alacağını bilerek. Düğün gününde." İkinci yüzüğü Torre'de bırakmışlar, daha sonra ortadan kaldırılmak üzere kadim sandıklardan birine kilitlemişlerdi.

Kağan "Bebek," dedi. Gözleri o yırtık karna, prensesin Hafiza'nın en kötü kıymıkların icabına baktığı, çizikler içindeki boynuna çevrildi.

Arghun "Yalan bunlar," diye köpürdü. "Çaresiz, entrikacı insanların yalanları."

Hafiza çenesini kaldırıp "Yalan değil," diye araya girdi. "Ayrıca size aksini söyleyecek şahitlerimiz var. Bize inanmıyorsan bile muhafızlar, şifacılar ve kendi kardeşin, prens de şahit."

Baş Şifacı'nın sözlerine meydan okumaktansa...Arghun çenesini kapattı.

Kashin kalabalığın önlerine geçti. Omzuyla ittiği Hasar ona öfkeli bir bakış attı. "Bu da..." Uyuyan kız kardeşine baktı. "Son zamanlarda farklı davranmasını açıklıyor."

Arghun "Her zamanki gibi davranıyordu," diye çıkıştı.

Kashin en büyük abisine öfkeyle baktı. "Lütfedip onun yanında biraz zaman geçirseydin farklılıkları görürdün." Başını iki yana salladı. "Anlaşmalı evlilik, sonrasında gelen gebeliği yüzünden aksi olduğunu düşünüyordum." Yüzünü Chaol'a çeviren Kashin'in gözleri kederle doldu. "O yaptı, değil mi? Tumelun'u o öldürdü."

Odaya bir şok dalgası yayılırken tüm gözler Chaol'a çevrildi. Fakat Chaol, Yrene'in ilk kez öyle beti benzi atmış ve perişan halde gördüğü ve bu halde göreceğini hayal bile edemeyeceği kağana doğru döndü. Bir evladı kaybetmek, bunlara göğüs germek...

Kağan karşısında baş eğerek "Evet," dedi Chaol. "İblis bunu itiraf etti. Fakat Duva yapmadı. İblisin söylediklerine bakılırsa Duva cinayetin her saniyesi boyunca mücadele etmiş, kızınızın ölümüne isyan etmiş."

Kağan uzunca bir süre gözlerini yumdu.

Kashin ağır sessizlikte avuçlarını Yrene'e doğru kaldırdı. "Onu düzeltebilir misin? Bir şekilde hâlâ o bedendeyse?" Çaresiz bir yakarış. Bir prensten bir şifacıya değil, bir arkadaştan bir diğerine. Bir zamanlar oldukları gibi... Yrene'in yine olmalarını ümit ettiği gibi.

Şimdi orada toplananların dikkati Yrene' e çevrilmişti. İçine biraz olsun şüphe tohumu ekilmesine izin vermeden "Deneyeceğim," dedi.

Chaol "Bilmeniz gereken bazı şeyler var Ulu Kağan," dedi. "Erawan hakkında. Onun nasıl bir tehdit oluşturduğu hakkında. Sizin ve ülkenizin ona karşı mücadelede neler sağlayabileceği hakkında. Bunun neler kazandırabileceği hakkında."

Arghun "Böyle bir zamanda bile plan kurmayı düşünebiliyorsun demek?" diye çıkıştı.

Chaol açık ve tereddütsüz bir şekilde "Hayır," dedi. "Fakat Morath'in bu kıyılara çoktan vardığını aklınıza getirin. Değer verdiğiniz kişileri çoktan öldürdüğünü ve onlara zarar verdiğini. Bu tehditle hemen yüzleşmezsek..." Parmakları Yrene'in parmaklarını daha sıkı kavradı. "Prenses Duva sadece zarar görenlerin ilki olacak. Prenses Tumelun da Erawan'in ve Valg'lerin son kurbanı olmayacak."

Nesryn öne çıktı. "Güneyden önemli bilgilerle döndük Ulu Kağan," dedi. "*Kharankui* yeniden harekete geçiyor, karanlık...efendilerinin çağrısıyla." Birçoğu onun kullandığı bu tabir karşısında huzursuzca mırıldandı. Fakat bir kısmı birbirlerine, gözlerinde şaşkın bir ifadeyle bakınca Nesryn "Valg diyarından gelen karanlık yaratıkları," diye açıkladı. "Bu savaş çoktan bu topraklara sıçradı."

Sessizlikte mırıltılar ve giysilerden gelen hışırtılar işitildi.

Fakat kağan gözlerini bilinçsiz haldeki kızından ayırmadı. "Onu kurtar," dedi. Sözleri Yrene'eydi.

Hafiza, Yrene'e hafifçe başını sallayıp öne çıkması için el etti.

Mesaj gayet açıktı: Bir sınav. Son bir sınav. Yrene ve Baş Şifacı arasındaki bir sınav değil, çok daha büyük bir sınav.

Belki de Yrene'i bu kıyılara çağıran buydu. Ona iki imparatorluk boyunca, dağları ve denizleri aşarken kılavuzluk eden.

Bir enfeksiyon. Bir parazit. Yrene bunlarla daha önce de karşı karşıya gelmişti.

Fakat prensesin içindeki bu iblis... Yrene uyuyan Duva'ya yaklaştı.

Ve işe koyuldu.

65

Yrene'in uzattığı elleri titremiyordu.

Uyuyan prensesin elini tutan Yrene'in parmaklarının çevresinde beyaz ışık parlıyor, ışık parmaklarını sarıp onlara siper oluyordu. Prensesin eli o elle yaptıklarına kıyasla çok kırılgan, çok narindi.

Sahte nişan yüzüğüne uzanan Yrene'in büyüsü dalgalandı. Etrafındaki dünyayı çarpıtan bir mıknatıs taşı gibi.

Chaol'un eli Yrene'in sırtında durup ona sessizce destek veriyordu.

Yrene kendini hazırlayıp bir nefes aldı. Parmakları yüzüğü sardı.

Beterdi.

Chaol'la yaşadığı tecrübeden beter.

Chaol'daki bir gölgeden ibaretken burada mürekkebimsi bir karanlık havuzu vardı. Yozlaşmışlık. Bu dünyadaki her şeyin zıddı.

Yrene dişlerinin arasından hızlı hızlı soludu. Büyüsü elinin etrafında parladı. Işık bir bariyerdi; onunla yüzüğün arasında bir eldiven. Yrene *çekti*.

Ve yüzük çıktı.

Sonra Duva çığlık atmaya başladı.

Kanepede yatan prensesin sırtı geriye büküldü. Sartaq, Duva'nın bacaklarını; Kashin de omuzlarını tutmak için hareketlendi.

Dişler sıkıldı. Prensler kız kardeşlerini kanepeye yapıştırırken

Duva debelenerek onlara direniyor; Hafiza'nın uyku büyüsü onu bilinçsiz halde tutarken anlamlı sözcükler çıkarmadan çığlıklar atıyordu.

Kağan *"Canını yakıyorsun,"* diye çıkıştı. Yrene kağana bakmaya bile gerek görmeden Duva'yı süzdü. Prensesin bir aşağı bir yukarı, tekrar tekrar debelenen bedenine.

Hasar babasına *"Susun,"* diye tısladı. "Bırakın işini yapsın. Birileri buraya bir demirci çağırsın da o lanet yüzüğü kırıp içini açalım."

Ötelerindeki dünya bulanıklaşıp sesler birbirine karışırken Yrene genç bir adamın varlığını belli belirsiz fark etti. Duva'nın kocası. Onlara doğru koşuyordu. Haykıran adam elini ağzıyla kapattı. Nesryn daha fazla ilerlememesi için onu tuttu.

Chaol, Yrene'in yanında çömeliyordu. Son bir kez onu teskin etmek için sırtını sıvazlamasının ardından elini çekti. Bu sırada Yrene gözlerini durmadan debelenen Duva'ya dikmişti.

Arghun öfkeyle *"Kendisine* bir zarar verecek," dedi. "Kes şunu..."

Gerçek bir parazit. Prensesin içinde canlı bir gölge. Kanını dolduran, zihnine ekili.

Yrene prensesin içindeki öfkeli, tiz çığlıklar atan Valg iblisini hissedebiliyordu.

Yrene ellerini ileri uzattı. Beyaz ışık tenini kapladı. O ışığın kendisine dönüştü. Işık bedeninin şimdi silik görünen konturlarının içinde geziniyordu.

Yrene ışıldayan, göz kamaştıran ellerini görünmez bir şekilde çekiliyorlarmış gibi prensesin göğsüne uzatınca birinin ağzından bir hayret nidası çıktı.

Yrene'in yaklaştığını sezen iblis paniğe kapılmaya başladı.

Yrene'in kulağına uzaklardan Sartaq'ın savurduğu küfür geldi. Sonra Duva'nın kanepenin kolçağına ayağını vurmasıyla kırılan ahşabın sesini işitti.

O an sadece debelenen, güç karşısında telaşlanan Valg vardı. Sadece Yrene'in prensese uzanan göz kamaştırıcı elleri vardı.

Yrene ışıldayan ellerini Duva'nın göğsünün üzerine koydu.

Işık parladı. Güneş kadar parlak. İnsanlar haykırdı.

Fakat ışık ortaya çıktığı kadar çabuk bir şekilde kayboldu. Yrene'in ellerinin Duva'nın göğsüyle buluştuğu noktada emilerek. Işık prensesin bedeni tarafından emilmişti.

Yrene de.

Duva'nın bedeninin içinde karanlık bir fırtına vardı.

Soğuk, şiddetli ve kadim.

Yrene onun oraya kurulduğunu fark etti. *Her yere* kurulduğunu. Gerçekten de bir bağırsak kurduydu o.

"*Hepiniz öleceksiniz*," diye tısladı Valg iblisi.

Yrene gücünü serbest bıraktı.

Bir beyaz ışık seli tüm damarlara, kemiklere ve sinirlere hücum etti.

Bir ırmak değildi bu. Yrene'in gücünün sayısız parçasından oluşan bir ışık huzmesiydi. Bu parçalar öyle çoktu ki bir ordu gibiydiler. Hepsi de tüm karanlık, kokuşmuş köşelere; kötülüğün yerleştiği tüm yarıklara saldırıyordu.

Yrene uzaklarda, ötede bir demircinin gelişini sezdi. Bir çekiç metali dövmeye başladı.

Hasar homurdandı. Dudakları Yrene'in kulağının dibinde olan Chaol'dan da benzer bir ses çıktı.

Yrene yarım bir farkındalıkla metalin içindeki siyah, pırıltılı taşı gördü. Diğerleri taşı bir vezirin mendili içinde dikkatle elden ele taşıyordu.

Chaol'un eli bir kez daha Yrene'in sırtında teskin edici çizgiler çizmeye başladı.

Dünya daha da fazla silikleşti.

Senden korkmuyorum, diye haykırdı Yrene karanlığa. *Kaçacak yerin yok.*

Duva debelendi. Yrene'in elinden kurtulmaya çalıştı. Yrene elini onun göğsüne daha da sertçe bastırdı.

Zaman yavaşlayıp büküldü. Yrene dizlerindeki ağrının, sırtındaki tutulmanın belli belirsiz farkındaydı. Sartaq'ın ve Kashin'in çekilip yerlerini başkalarına bırakmaya itiraz ettiklerini de güçbela işitmişti.

Yrene'in büyüsü Duva'nın içine akmaya, onu aç bir ışıkla doldurmaya devam ediyordu.

İblis durmadan çığlıklar atıyordu.

Fakat Yrene iblisi azar azar geriye, derinlere itiyordu.

Ta ki onu görene kadar. Duva'nın özünün içinde kıvrılmıştı.

İblisin gerçek formu... Yrene'in hayal ettiği kadar korkunçtu.

Çevresinden dumanlar yükseliyordu. Yer yer ince uzun uzuvlar ve pençeler; büyük kısmı tüysüz, gri ve parlak bir ten ve yaratığa bakan Yrene'e öfkeyle karşılık veren olağandışı irilikte, kapkara gözler.

Yrene yaratığa gerçek anlamda *bakıyordu.*

Yaratık tısladı, sivri ve balık keskinliğindeki dişlerini gösterdi. *Dünyanız düşecek. Diğerlerinin düştüğü. Diğerlerinin düşeceği gibi.*

İblis pençelerini karanlığın içine gömdü. Duva çığlık attı.

Yrene yaratığa "Acınası," dedi.

Belki de sözcüğü yüksek sesle söylemişti. Sonrasında sessizlik çöktü.

Uzakta bir yerde bağ zayıflıyor..inceliyordu. Yrene'in sırtındaki el de gitgide uzaklaştı.

Yrene "Tam anlamıyla acınası," dedi. Büyüsü güçlü, yükselen bir dalga gibi arkasında toplanıyordu. "Bir prensin çaresiz bir kadını hedef seçmesi."

İblis dalga karşısında geriledi. Duva'nın içinde bir tünel açmak istiyormuş gibi pençelerini karanlığa savurdu.

Yrene bastırdı. Yükselen dalgayı serbest bıraktı.

Gücü iblisten geri kalan son parçaya çarparken yaratık güldü. *Ben bir prens değilim küçük kız. Bir prensesim. Ve kız kardeşlerim yakında seni bulacak.*

Yrene'in ışığı parladı; keserek ve yararak karanlıktan kalan son süprüntüyü de yiyip yuttu...

Yrene yeniden bedenine dönüp yere yığıldı. Chaol haykırarak ona seslendi.

Hasar yetişip Yrene'i düşmeden tuttu. Elleri ışıklar saçan Yrene, Duva'ya doğru atıldı...

Duva öksürdü, boğulurmuş gibi sesler çıkararak yan dönmeye çalıştı.

Yrene hırıltılı bir sesle prenslere "Çevirin onu," dedi. O anda öğüren Duva kanepenin kenarına kustu. Kusmuk Yrene'in dizlerine sıçradı. Cehennemden çıkma bir kokusu vardı. Fakat Yrene pisliğe göz gezdirdi. Yiyecek... Çoğu yiyecekti. Yer yer de kan lekeleri vardı.

Duva bir kez daha öğürdü. Derin derin, boğuluyormuşçasına.

Duva'nın dudaklarından siyah bir duman çıktı. Tekrar öğürdü. Tekrar.

Ta ki ağzından çıkan bir parça duman sicim gibi zümrüt rengi zemine akana dek.

Duva'nın dudaklarından gölgeler dökülürken...Yrene hissetti... Büyüsü gerilirken, huysuzlanırken Valg iblisinden kalan son parçaların hiçliğe karıştığını hissetti.

Güneşte dağılan çiy gibi.

Yrene'in bedeni soğumuştu ve sızlıyordu. Boştu. Büyüsü tamamen tükenmişti.

Kanepenin etrafında dikilen insan duvarına gözlerini kırpıştırarak baktı.

Kağanın oğulları şimdi babalarının iki yanında duruyordu. Elleri kılıçlarındaydı ve yüzlerinde ciddi bir ifade vardı.

Ölümcül... Öfkenin beslediği bir ölümcüllüktü bu. Yrene'e değil, Duva'ya değil evlerine, ailelerine bu belayı gönderen adama öfkeliydiler.

Duva bir nefes verdi. Yüzü gevşedi. Yanaklarına renk geldi.

Kocası bir kez daha onun yanına gelmek için hareketlense de Yrene elini kaldırıp adamı durdurdu.

Güçlükle... Yrene elini güçlükle kaldırmıştı. Fakat gözlerini genç adamın panikle dolu gözlerinden ayırmadı. Adamın gözleri eşinin yüzünde değil, karnındaydı. Yrene adama başını salladı. *Bir bakacağım,* der gibi.

Sonra ellerini yuvarlak, şiş karnın üzerine koydu.

Büyüsünü prensesin karnının içini yoklaması için gönderdi. Büyü

Duva'nın karnında, o karnın içindeki canın çevresinde dans etti.

Yeni ve sevinçli bir şey yanıt verdi.

Yüksek sesle.

Tekmesi Duva'yı kendine getirdi. Oflayan prensesin gözleri açıldı.

Duva kırpıştırdığı gözleriyle, hayretle oradakilere baktı. Yrene'e baktı. Eli hâlâ karnındaydı. "Yoksa o..." Sözcükler ağzından bir hırıltı gibi çıkmıştı.

Yrene gülümsedi. Hızlı, hafif hafif nefes alıyordu. Yaşadığı ferahlama göğsünü ezecek kadar ağırdı. "Sağlıklı ve insan."

Duva öylece Yrene'e baktı. Ta ki siyah gözleri gözyaşlarıyla dolana ve o yaşlar boşanana dek.

Kocası bir koltuğa gömülüp elleriyle yüzünü kapattı. Omuzları titriyordu.

Bir hareketlilik oldu. Ardından kağan geldi.

Ve dünyanın en güçlü adamı o kanepenin önünde dizlerinin üzerine çöküp kızına uzandı. Kızını göğsüne yasladı.

Kanepenin başından Arghun "Doğru mu Duva?" diye sordu. Yrene kendisini yaşadıklarının etkisini üzerinden atması gereken kadıncağızı rahat bırakması için Arghun'a çıkışmaktan güçlükle alıkoyabildi.

Sartaq'ın ise kendisini tutmasına gerek yoktu. Abisine *"Kapa çeneni,"* diye gürledi.

Arghun, Sartaq'a karşılık veremeden Duva başını kağanın omzundan çekti.

Sartaq ve Arghun'a bakan prensesin gözlerinden yaşlar akıyordu. Sonra gözlerini Hasar'a ve Kashin'e çevirdi. Son olarak da ellerini yüzünden çeken kocasına.

O güzel yüzde hâlâ gölgeler vardı. Fakat insani gölgeler.

"Doğru," diye fısıldadı Duva. Yeniden erkek kardeşlerine ve kız kardeşlerine baktığında sesi titredi.

Ve oradakiler bu itirafı idrak ederken kağan kızına bir kez daha sarıldı. Ağlayan prensesi bir bebek avutur gibi, nazikçe iki yana salladı.

Erkek kardeşleri kız kardeşine sarılmak için öne çıkarken ka-

nepenin ayakucunda duran Hasar'ın yüzünde özlemi akla getiren bir ifade belirdi.

Yrene'in kendisine baktığını fark eden Hasar sadece dudaklarını oynatarak ona "Teşekkür ederim," dedi.

Yrene, prensese başını sallamakla yetindi ve Chaol'un beklediği yere döndü. Chaol, Yrene'in yanı başında değil, yakınlardaki bir sütunun kenarında sandalyesinde oturarak bekliyordu. Herhalde Yrene'le aralarındaki bağ, Yrene, Duva'nın içinde savaşırken zayıfladığında bir hizmetçiden süitindeki tekerlekli sandalyesini getirmesini istemiş olmalıydı.

Chaol tekerlekli sandalyesini Yrene'e doğru sürüp şifacının yüzünü süzdü. Fakat Chaol'un yüzünde kederden, hayal kırıklığından eser yoktu.

Sadece huşu vardı... Huşu ve öyle bir hayranlık ki Yrene'in nefesi kesildi. Yrene, Chaol'un kucağına oturdu. Chaol yanağına bir öpücük konduran Yrene'e sarıldı.

Salonun diğer ucunda bir kapı sertçe kapandı. Aceleci ayak sesleri ve etek hışırtıları geldi. Hıçkırıklar da. Ulu İmparatoriçe kızının kollarına atıldığında hıçkırıyordu.

İmparatoriçenin prensese ulaşmasına bir adım kala Kashin araya girip annesini belinden kavradı. Aniden durmasının etkisiyle kadının elbisesi dalgalandı. İmparatoriçe Halha dilinde Yrene'in anlayamayacağı kadar hızlı konuşuyordu. Kül rengine çalmış teni uzun, simsiyah saçlarının rengini daha da belirginleştirmişti. O an, Kashin ona açıklama yaparken ve eliyle annesinin sırtından aşağı teskin edici çizgiler çizerken imparatoriçenin gözü karşısındaki kızından başka bir şey görmüyordu.

Ulu İmparatoriçe dizlerinin üzerine çöküp Duva'yı kollarına aldı.

Ana kızın kederle ve neşeyle ağlayışlarını izleyen Yrene kalbinde eski bir sızı hissetti.

Chaol, Yrene'in omzunu sıkarak onu anladığını belli etti. Yrene, Chaol'un kucağından indi. İkisi oradan ayrılmak üzere kapıya döndü.

Kaan omzunun üzerinden Yrene'e "Ne istersen," dedi. Adam hâlâ Duva'nın ve eşinin yanında çömeliyordu. Hasar da nihayet kız kardeşini kucakladı. Anneleri her iki prensese de sarılmış; kız kardeşlerin yanaklarına, alınlarına ve saçlarına öpücükler konduruyordu. Üçü birbirlerine sıkıca sarılmıştı. "Dile benden ne dilersen," dedi kaan. "Ne istersen senindir."

Yrene duraksamadı. Sözcükler dudaklarından dökülüverdi.

"Bir iyilik Ulu Kağan. Sizden bir iyilik isteyeceğim."

Sarayda bir kargaşadır gidiyordu. Fakat Chaol ve Yrene kendilerini Nesryn ve Sartaq'la oturur halde buldular. Oturabilecekleri onca yer varken de kendi süitlerinde.

Prens ve Nesryn süite yaptıkları uzun yürüyüş sırasında onlara katılmışlardı. Chaol, Yrene'in yanında tekerlekli sandalyesini sürmüştü. Yrene yürürken iki yana sallansa da bu durumu dile getirmeyecek kadar dik başlıydı. Hatta o keskin şifacı gözleriyle Chaol'u muayene edecek kadar ileri gitmişti. Sırtına, bacaklarına göz atmıştı. Gücü son damlasına dek tükenen o değil de Chaol'muş gibi.

Chaol, Yrene'in gücü dev dalgalar halinde Duva'nın içine akarken kendi bedenindeki değişimi hissetmişti. Sırtının ve bacaklarının belli kısımlarının gitgide nasıl zorlandığını. O an şifacının yanından ayrılmış, aksak adımlarla yakınındaki bir kanepenin ahşap kolçağına yaslanıp bir hizmetçiden kendisine tekerlekli sandalyesini getirmesini istemişti. Hizmetçi geri döndüğünde Chaol tekerlekli sandalyeye ihtiyaç duyar hale gelmişti. Bacaklarını oynatabilse de ayakta duramıyordu.

Fakat bu durum onu ne hayal kırıklığına uğratmış ne de utandırmıştı. Bedeni ömrünün geri kalanında bu halde olsa da...bu onun için kesinlikle bir ceza olmazdı.

Süite vardıklarında Chaol hâlâ bunları düşünüyordu. Chaol'un savaşta, Yrene'in ise şifa seanslarıyla geçireceği zaman dilimlerini nasıl düzene sokabileceklerine kafa yoruyordu.

Zira Chaol savaşacaktı. Yrene'in gücü tükendiğinde de savaşa-

caktı. İster at sırtında, ister tekerlekli sandalyede.

Yrene şifa dağıtma ihtiyacı duyduğunda, damarlarındaki büyü onu savaş alanlarına çağırdığında ve aralarındaki bağ zayıfladığında...Chaol bastonuyla ve tekerlekli sandalyesiyle idare edecekti. Bunu yapmaktan yerinmeyecekti.

Muharabeden sağ çıkarsa. Savaştan. Sağ çıkarlarsa.

Chaol ve Yrene –Chaol'un ciddi ciddi parçalanmasına rağmen Adarlan'a dönerken yanında götürmeyi düşündüğü– altın sarısı kanepenin yerine gelen kalitesiz kanepeye yerleştiler. Nesryn ve prens ise kasten ayrı sandalyelere oturdular. Chaol bu durumun farkına varmamış ya da bu durum hoşuna gitmemiş gibi görünmeye çabaladı.

Nihayet Yrene "Başımızın büyük bir dertte olduğunu nereden bildiniz?" diye sordu. "İkiniz muhafızlara gitmeden önce yani?"

Sartaq gözlerini kırpıştırıp zihnindeki düşüncelerden koptu. Ağzının bir yanı yukarı kıvrıldı. "Kadja," dedi. Çenesiyle onlara çay servisi yapan hizmetçi kıza işaret etti. "Duva'nın o tünellere girdiğini gören o oldu. Kendisi...benim hizmetimde."

Chaol konuşulanları işittiğini biraz olsun belli etmeyen hizmetçiyi süzdü. Boğuk bir sesle "Teşekkür ederim," dedi.

Fakat Yrene bir adım daha ileri gitti. Kadının elini tutup sıktı. "Sana can borcumuz var," dedi. "Yaptıklarının karşılığını nasıl ödeyebiliriz?"

Kadja başını iki yana sallamakla yetindi. Odadan çıktı. Bir süre onun ardından bakakaldılar.

Sartaq sesli düşünürmüş gibi "Hiç şüphesiz Arghun bu yüzden onu cezalandırıp cezalandırmamak arasında bir karar vermekle meşguldür," dedi. "Kadja yaptığıyla Duva'nın kurtulmasını sağlamışsa da haberi ona yetiştirmedi."

Nesryn kaşlarını çattı. "Arghun o kadar minnetsizse Kadja'yı korumanın bir yolunu bulmalıyız," dedi.

"A, öyledir," dedi Sartaq. Chaol ikisinin arasındaki samimi havaya ve Yrene'in "biz" sözcüğünü kullanmasına şaşırdığını belli etmemeye çalıştı. Sartaq "Fakat bir yolunu bulacağım," diye ekledi.

Chaol'un Shen'e edeceği tek söz Kadja'nın ömrünün geri kalanında sadık bir koruyucusu olmasına yeterdi.

Yrene "Şimdi ne yapacağız?" diye sordu.

Nesryn parmaklarını siyah saçlarında gezdirdi. Farklıydı. Evet, Nesryn'de büsbütün farklı bir şeyler vardı. Sartaq'a baktı... İzin almak için değil, onun orada olduğunu kendisine hatırlatmak istiyormuş gibi. Ardından Nesryn'in ağzından öyle sözler çıktı ki Chaol o an oturuyor olduğuna sevindi.

"Maeve bir Valg kraliçesi."

Sonrası geldi. Nesryn geçen haftalarda Sartaq'la öğrendiklerini bir bir anlattı: Aslında Valg piyadeleri olan Styiga örümceklerini, Lysandra'nın amcası olması muhtemel şekil değiştireni ve binlerce yıldır kendisini Fey olarak tanıtan ve kendilerinden kaçarken bu dünyaya çektiği iblis krallardan gizlenen Valg kraliçesini.

Nesryn susunca Yrene "Bu da Fey şifacılarının da neden kaçmış olabileceklerini açıklıyor," diye mırıldandı. "Maeve'in kendi şifacı kompleksinin neden ölümlüler dünyasının sınırında olduğunu da. Muhtemelen şifacılara ihtiyaçları olan insanlara ulaşmak için değil...bölgesine girmeye çalışacak Valg'lere karşı bir sınır devriyesi oluşturmak için."

Valg'ler Aelin, Wendlyn'de o prenslerle savaştığında farkına varmadan bunu yapmaya ne kadar da yaklaşmışlardı.

Nesryn "Bunlar Aelin'ın Maeve'le ilk karşılaşmalarında onun yanında bir baykuş görmesinin sebebini de açıklıyor," deyip Yrene'i işaret etti. Yrene kaşlarını çattı.

Yrene "Baykuş bir şifacının Fey formu olsa gerek," dedi. "Maeve'in yakınında tuttuğu bir şifacı. Koruma olarak. Belli ki herkesi baykuşun evcil hayvanı olduğuna inandırmış."

Chaol başının döndüğünü hissetti. Sartaq ona o hissi iyi bildiğini söylermiş gibi bir bakış attı.

Nesryn "Biz buraya varmadan önce neler oldu?" diye sordu. "Sizi bulduğumuzda?.."

Yrene, Chaol'un elini tuttu. Bu kez öğrendiklerini ve ne mücadeleler verdiklerini anlatma sırası Chaol'daydı. Chaol, Maeve'in

planı her ne olursa olsun...hâlâ Erawan'le mücadele etmeleri gerektiğini hatırlattı.

Ta ki Yrene "Ben Duva'yı iyileştirirken iblis..." diye mırıldanana dek. Göğsünü ovuşturdu. Chaol hayatında o şifa seansı kadar etkileyici bir ana şahit olmamıştı: Yrene'in ellerindeki göz kamaştıran ışık, yüzündeki neredeyse ruhani ifade. Yrene, Silba'nın kendisiymiş gibi. "İblis bana bir Valg prensi değil, prensesi olduğunu söyledi."

Sessizlik. Ta ki Nesryn "Örümcek," diye söze girene dek. "Örümcek Valg krallarının oğullarının yanı sıra kızlarının da olduğunu söyledi. Prensler ve prensesler."

Chaol bir küfür savurdu. Öğrendikleri onu öyle sersemletmişti ki Yrene'in gücü tazelense de bacaklarını hareket ettirebileceğinden şüpheliydi. "Anlaşılan bir Ateş Getiren'e ihtiyacımız olacak," dedi. Hafiza'nın davaları için seve seve onlara vereceği kitapları çevirtmek için de o Ateş Getiren'e ihtiyaçları vardı.

Nesryn dudağını ısırdı. "Aelin şu an gemiyle Terrasen'e yol alıyor. Bir donanmayla. Cadılar da öyle."

Chaol "Ya da sadece On Üçler," diye araya girdi. "Bize gelen haberler açık değildi. Bahsi geçen cadılar Manon Siyahgaga'nın cadılar meclisi olmayabilir bile."

"Onun cadılar meclisi," dedi Nesryn. "Bunun üzerine bahse bile girebilirim." Gözlerini Sartaq'a çevirdi. Sartaq başını salladı. Sessizce verilen bir izin. Nesryn kollarını dizlerine doladı. "Alelacele buraya gelirken yalnız değildik."

Chaol bir Nesryn'e bir Sartaq'a baktı. "Sayıları?"

Sartaq'ın yüzü gerildi. "Rukhin'ler imparatorluk topraklarının savunmasında önemli bir rol oynadıklarından onların yarısından fazlasını getirmeyi göze alamadım," dedi. Chaol bekledi. "Bu yüzden bin rukhin getirdim."

Chaol o an oturuyor olduğu için gerçekten memnundu. Bin ruk binicisi... Chaol başını dikleştirdi. "Aelin'ın ordusuna katılabilirsek, On Üçler ve Manon Siyahgaga'nın saflarımıza katabileceği Demirdişler'le birlikte..."

Nesryn, Chaol'un cümlesini onun yerine bitirdi. "Morath'in hava ordusuyla savaşacak bir hava birliğimiz olur." Nesryn'in gözleri ışıldıyordu. Evet, umutla. Fakat o gözlerde korkuyu andıran bir ifade de vardı. Savaşın neler getireceğinin farkındaymış gibi. Tehlike altında olan hayatların. Yrene'e döndü. "Sen de Valg kontrolü altındaki insanları iyileştirebilirsen..."

Sartaq "Yine de düşman ordusunu oyalamanın bir yolunu bulmamız gerek," dedi. "Yrene ve diğerlerinin Valg'lerin kontrolü altındakileri iyileştirmelerine yetecek kadar uzun bir süre için." Evet, bir de bunu hesaba katmaları gerekiyordu.

Yrene araya girdi. "Eh, söylediğin gibi Aelin Ateş Getiren bizim yanımızda savaşacak, değil mi? Alev yaratabiliyorsa duman da yaratabilir." Dudakları bir yana kıvrıldı. "Aklımda bazı fikirler var."

Yrene daha fazlasını söylemek için ağzını açsa da süit kapıları ardına kadar açıldı. Hasar odaya daldı.

Sartaq'ı gören Hasar kendisine çekidüzen verdi. "Anlaşılan savaş konseyi toplantısına gecikmişim."

Sartaq ayağını dizinin üzerine attı. "Tartıştığımızı kim söylemiş?"

Hasar oturup omzuna düşen saçlarını düzeltti. "Bana ruk'larının sırf seni önemli göstermek için mi çatılara pislediğini söylüyorsun yani?"

Sartaq alçak sesle güldü. "Diyeceğin nedir kız kardeşim?"

Prenses sadece Yrene'e baktı. Sonra da Chaol'a. "Sizinle gideceğim."

Chaol kımıldayamadı bile. Yrene "Yalnız başına mı?" dedi.

"Yalnız başıma değil." Yüzündeki alaycı neşe silinmişti. "Sen Duva'nın hayatını kurtardın. Duva'nın içindeki iblis daha da pervasızlaşsa hayatlarımız tehlikeye girecekti. Dolayısıyla bizim de hayatlarımızı kurtardın." Kendisini bir nebze hayretle izleyen Sartaq'a baktı. "Duva içimizdekilerin en iyisi. Benden iyi biri o." Hasar'ın gırtlağı yukarı aşağı hareket etti. "Bu yüzden sizinle gideceğim, elimden geldiğince çok sayıda gemi getirerek. Kız kardeşim bir daha korkuyla arkasına bakmasın diye."

Chaol kendisini tuttu. Prensesin kardeşlerin birbirlerine karşı besledikleri korkuyu yine de duyacağını söylememek için.

Fakat Hasar, Chaol'un dile getirmediğini gözlerinden okudu. Sessizce "Ona hiçbirimiz kötülük etmeyiz," dedi. Sartaq'a sert bir bakış atıp "Geri kalanımız birbirimize düşman kesilse de," diye ekledi. Sartaq başını ciddiyetle salladı. "Duva'ya asla."

Dile getirilmeyen bir yemin. Chaol tüm kardeşler arasında bunun dile getirilmeyen bir yemin olduğunun fark etti.

Hasar "Bu yüzden bir süre bana katlanmanız gerekecek Lord Westfall," dedi Hasar. Fakat yüzündeki gergin gülümseme o kadar da keskin değildi. "Çünkü hayatta olan ve olmayan kız kardeşlerim için *sulde*'mle Morath'e yürüyüp o iblis pisliğe hesap soracağım." Gözlerini Yrene'in gözlerine çevirdi. "Sana gelince, Yrene Towers. Duva için yaptıklarından dolayı ülkeni kurtarmana yardım edeceğim."

Yrene ayağa kalktı. Elleri titriyordu. Yrene, Hasar'ın oturduğu yere uzandı, kollarını boynuna dolayıp prensese sıkı sıkı sarılırken hiçbiri tek kelime etmedi.

66

Nesryn son derece bitkin düşmüştü. İçinden bir hafta uyumak geliyordu. Bir ay.

Fakat bir şekilde kendisini koridorlarda, Kadara'nın minaresine doğru yürür halde buldu. Tek başına.

Sartaq babasını görmeye gitmişti. Hasar ona katılmıştı. Chaol ve Yrene sorun etmeseler de...Nesryn onları baş başa bırakmıştı. Ne de olsa Chaol ölümün eşiğinden dönmüştü. Nesryn gözünün önüne o süitte o an yaşanmıyor olması muhtemel şeyleri getirdi.

Sonra aklına kendisine yeni bir oda bulması gerekeceği geldi.

Hatta o gece için birkaç kişiye oda bulması gerekiyordu. Öncelikle de Borte için. Borte, Antica'ya ve denize hayran kalmıştı. Rüzgârların onları taşıyabileceği kadar büyük bir hızla yol almalarına rağmen. Yanlarında gelen Falkan, Borte'nin cebinde bir tarla faresi olarak seyahat etmişti. Yeran bu durumdan hiç de hoşnut olmamıştı. En azından Nesryn onu Eridun kuş yuvasında son gördüğünde hiç de hoşnut bir hali yoktu. Sartaq birçok ocak-anasını ve yüzbaşıyı rukhin'lerine binip Antica'ya uçmakla görevlendirmişti.

Nesryn minareye uzanan merdivene ulaşmıştı ki bir ulak yanına geldi. Oğlan nefes nefese kalmışsa da elindeki mektubu vermeden önce zarifçe eğilerek Nesryn'i selamladı.

Mektup birkaç hafta öncesindendi. Üzerinde Nesryn'in amcasının elyazısı vardı.

Mührü kırarken Nesryn'in parmakları titredi.

Bir dakika sonra minarenin basamaklarından telaşla çıkmaya başladı.

Kızıla çalan kahverengi ruk Antica'nın binaları ve evleri üzerinde süzülürken insanlar huşuyla ve hayretle haykırıyorlardı.

Nesryn kuşa mırıldanıp onu Runni Malikânesi'ne yöneltti. Tuzlu bir esintiyle, ruk'un kanatlarının gücü elverdiğince hızlı uçuyorlardı.

Nesryn, Eridun kuş yuvasından ayrılmadan önce ruk'u sahiplenmişti.

Dosdoğru ruk'un asla geri dönmeyecek binicisini beklediği yuvalara gitmişti. Hayvanın altın sarısı gözlerinin içine bakmış, ona adının Nesryn Faliq olduğunu söylemişti. Sayed ve Cybele Faliq'in kızı olduğunu. Onun binicisi olacağını. Kabul ederse.

Nesryn merak ediyordu. Acaba başını kendisine doğru eğen, merhum binicisinin Salkhi adını verdiği ruk onun gözlerindeki yaşların sebebinin güçlü rüzgâr olmadığını anlamış mıydı?

Sonrasında Nesryn, Salkhi'yi uçurmuştu. Rukhin'ler kuzeye uçarken, hızla Antica'ya yol alırken Salkhi birliğin en önünde Kadara'yla yan yana uçmuştu.

Salkhi alçalarak Nesryn'in amcasının evinin önündeki sokağa indi. Bazı seyyar satıcılar katıksız bir dehşet içinde arabalarını bırakıp kaçarken bazı çocuklar oyunlarına ara verip hayretle ruk'u izlediler. Nesryn, Salkhi'nin geniş boynunu okşayıp üzerinden indi.

Amcasının evinin ön kapıları gürültüyle açıldı.

Ve Nesryn babasının orada dikildiğini gördü. Kız kardeşi babasının yanından geçip ona doğru yürürken kadının çocukları tiz kıkırtılarla kapıdan dışarı aktılar...

Nesryn dizlerinin üzerine çöküp ağladı.

Nesryn iki saat sonra Sartaq'ın onu nasıl bulduğunu bilmiyordu. Fakat Antica'daki lüks evin önünde oturan ruk'un haberinin

çabuk yayılması kuvvetle muhtemeldi. Yaratığı bulmak da zor olmasa gerekti.

Nesryn gülüp ağlamış, uzunca bir süre ailesine sarılmıştı. Sokağın tam ortasında. Salkhi'nin bakışları altında.

Amcası ve yengesi onları *hiç olmazsa birer fincan çay içmeleri için* içeri davet etmişler, Nesryn'in ailesi ona yaşadıkları maceraları anlatmıştı. Aştıkları azgın denizleri, buraya yaptıkları yolculukta gemilerinin karşılaştığı düşmanları. Bir şekilde başarmışlardı işte. Babası savaş sırasında ailesinin Antica'da kalacağını söylemişti. Amcası ve yengesi başlarını sallamışlardı.

Nesryn nihayet evin kapılarından çıktığında babası Nesryn'i Salkhi'nin yanına kadar geçirme onurunu üzerine almıştı. Nesryn'in kız kardeşine gidip *ortalığı sirke çeviren çocuklarına bakması için* kışkışladıktan sonra. Nesryn öyle aniden durdu ki babası az kalsın ona çarpacaktı.

Nesryn'in şaşkınlığının sebebi Salkhi'nin yanında yüzünde yarım yamalak bir gülümsemeyle dikilen Sartaq'tı. Salkhi'nin diğer yanında ise...sabırla bekleyen Kadara vardı. İki ruk gerçekten gururlu bir çift olmuştu.

Nesryn'in babasının gözleri fal taşı gibi açıldı. Prensin önünde duran ruk'u tanımış gibi.

Ardından Nesryn'in babası eğildi. Yerlere kadar.

Nesryn ailesine –fazla ayrıntıya girmeden– rukhin'lerin başlarına neler geldiğini anlatmıştı. Çocukların ileride ruk binicisi olacaklarını ilan etmeleri üzerine kız kardeşi ve yengesi Nesryn'e öfkeli bakışlar atmışlardı. Çocuklar sonrasında evde koşuşturmaya başlamış, tiz çığlıklar atarak ve kollarını kanatlar gibi çırparak umursamazca eşyaların üzerinden atlamışlardı.

Nesryn, Sartaq'ın babasının kendisine yaklaşmasını bekleyeceğini umsa da prens Nesryn'in babasını görünce ona doğru yürüdü. Uzanıp babasının elini tuttu. Sartaq selamlaşmak yerine "Yüzbaşı Faliq'in ailesinin güven içinde Antica'ya ulaştığını işittim," dedi. "Gelip sizi bizzat karşılamak istedim."

Sartaq başını babasına eğdiğinde Nesryn göğsünün ona acı ve-

recek kadar çok kabardığını hissetti.

Sayed Faliq oracıkta düşüp bayılacakmış gibi görünüyordu. Sebep ya prensin jesti ya da arkalarında duran Kadara'nın varlığıydı. Çok sayıda küçük baş bacaklarının ardından çıkıp önce prensi, sonra ruk'ları süzdü. Sonra...

"KADARA!"

Nesryn'in amcası ve yengesinin en küçük –daha ancak dört yaşındaki– çocukları ruk'un ismini öyle yüksek sesle haykırdı ki şehirde kuşun sokakta olduğunu bilmeyen kaldıysa artık öğrenmiş olmalıydılar.

Çocuklar Nesryn'in babasının yanından geçip altın sarısı kuşa doğru koşarken Sartaq güldü.

Nesryn'in kız kardeşi de çocukların hemen arkasından geliyor, durmadan onları uyarıyordu...

Ta ki Kadara yere uzanana dek. Salkhi de aynını yaptı. Çocuklar durdular. Çekingen elleri iki ruk'a uzanıp kuşları nazikçe okşarken çocukların içi hürmetle doluydu.

Nesryn'in kız kardeşi rahat bir nefes alıp iç çekti. Ancak o zaman Nesryn'in ve babalarının karşısında kimin dikildiğini fark etti.

Delara kızardı. Elbisesini elleriyle düzeltti. Bu yaptığı en küçük çocuğunun geride bıraktığı yiyecek lekelerini gizleyebilecekmiş gibi. Sonra eğilerek, ağır ağır evin içine geriledi.

Delara gözden kaybolunca Sartaq güldü. Fakat öncesinde Delara, Nesryn'e sert bir bakış atıp "*Vay vay, abayı öyle yakmışsın ki seni güldürmedi bile bu*," der gibi baktı.

Nesryn kız kardeşinin arkasından babalarının görmezlikten gelmeyi tercih ettiği kaba bir el hareketi yaptı.

Nesryn'in babası Sartaq'a "Torunlarım ve yeğenlerim ruk'unuzu rahatsız ettiği için özür dilerim prens," dedi.

Sartaq ona yayvan bir gülümsemeyle karşılık verdi. Nesryn prensin yüzünde ilk kez o kadar ışıltılı bir gülümseme görmüştü. "Kadara asil bir binek gibi davransa da her şeyden çok anaç bir tavuktur."

Kadara tüylerini kabarttı. Bu hareketi çocukların neşeli ciyaklamalarıyla karşılık buldu.

Babası Nesryn'in omzunu sıkıp prense "Sanırım ben gidip çocukların Kadara'yla uçmaya çalışmasına engel olsam iyi olacak," dedi.

Sonra yalnız kaldılar. Sokakta. Amcasının evinin önünde. Antica'nın tamamı şimdi hayretle onlara bakıyordu.

Sartaq bunu fark etmemiş gibiydi. Öyle ki "Yürüyüş yapalım mı?" diye sordu.

Nesryn yutkundu. Kıkırtılarla Salkhi ve Kadara'nın üzerine çıkmaya çalışan çocuklara göz kulak olan babasına bir bakış attıktan sonra başını salladı.

İkisi Nesryn'in amcasının evinin arkasındaki sessiz ve temiz ara sokağa yöneldiler. Birkaç adım sessizce yürümelerinin ardından Sartaq "Babamla konuştum," dedi.

Bu sözlerin üzerine Nesryn'in aklına görüşmenin olumlu sonuçlanmaması olasılığı geldi. Yoksa Antica'ya getirdikleri ordu kuş yuvalarına mı dönecekti? Yoksa prens, Nesryn'in o güzel dağlarda hayal ettiği hayat... Tüm bunlar soğuk gerçeklerin altında ezilecek miydi?

Zira Sartaq bir prensti. Nesryn ailesini ne kadar sevse de, onları ne kadar gururlandırsa da soylarında bir damla bile asil kanı yoktu. Nesryn'in ailesinde kraliyete en çok yaklaşan Sartaq'ın elini sıkan babası olmuştu.

Nesryn ancak "Ya?" diyebildi.

"Biz...bazı konuları tartıştık."

Nesryn özenli seçilen sözler karşısında göğsünün ezildiğini hissetti. "Anlıyorum."

Sartaq durdu. Kumlu ara sokakta bitişiğindeki avluların duvarlarına sarınan yaseminlerin içindeki arıların vızıltısı vardı. Nesryn o an duvardan tırmanıp o çiçeklerin arasında gizlenmeyi ne kadar da çok isterdi. Bu konuşmadan kaçmayı.

Fakat Nesryn kendisini gözlerini prensin gözlerine çevirmeye zorladı. Prensin yüzünü süzdüğünü fark etti.

Nihayet Sartaq "Babama Erawan'e karşı rukhin'lere liderlik etmeyi planladığımı söyledim. Rızası olsa da olmasa da."

Kötü. Her şey daha kötüye gidiyordu. Nesryn prensin yüzünün öyle kolayca okunur olmamasını tercih ederdi.

Sartaq bir nefes aldı. "Bana sebebi sordu."

"Umarım ona dünyanın kaderinin buna bağlı olduğunu söylemişsindir."

Sartaq kıkırdadı. "Söyledim. Ayrıca sevdiğim kadının aklında savaşa gitmek olduğunu ve onun peşinden gitmeye niyetli olduğumu söyledim."

Nesryn prensin sözlerini idrak etmekte zorlandı. İşittiklerinin hiçbir kelimesinin gerçek olduğunu kabullenemedi. Ta ki Sartaq konuşmasını bitirinceye dek.

"Bana senin asil olmadığını söyledi. Kağan vârisi olacak kişinin bir prensesle, leydiyle ya da bize toprak ve ittifaklar sağlayabilecek biriyle evlenmesi gerektiğini de."

Nesryn'in boğazı düğümlendi. Seslere, sözcüklere kulaklarını tıkamak istiyordu. Prensin konuşmasının gerisini işitmek istemiyordu.

Sartaq, Nesryn'in elini tuttu. "Ona vârisliğin gerekleri buysa bunu istemediğimi söyledim. Sonra da yürüyüp gittim."

Nesryn'in nefesi tutuldu. "Delirdin mi sen?"

Sartaq hafifçe gülümsedi. "Umarım delirmemişimdir. Yani imparatorluk için iyi olmaz bu." Nesryn'i kendisine daha da yanaştırdı. Ta ki bedenleri neredeyse birbirine değene dek. "Çünkü babam beni daha odadan çıkmadan vâris ilan etti."

Nesryn oracıkta düşüp bayılabilirdi. Nefes almanın ötesinde bir şey yapamıyordu.

Sartaq'ın önünde eğilecek olduğunda prens onu omuzlarından sıkıca kavradı. Daha başını eğemeden onu durdurdu.

Sartaq sessizce "Bunu yapmanı asla istemiyorum," dedi.

Vâris... Sartaq *vâris* ilan edilmişti. Tüm bunların vârisi. Nesryn'in sevdiği, hâlâ keşfetmek için can attığı –öyle ki bu arzusu içinde bir sızıya dönüşecek kadar büyüktü– bu ülkenin.

Sartaq bir elini kaldırıp Nesryn'in yanağına götürdü. Elindeki nasırlar Nesryn'in tenine sürtünüyordu. "Savaşa uçuyoruz. Bizi bekleyen pek çok belirsizlik var. Bir tek şey hariç." Dudaklarını Nesryn'in dudaklarına sürttü. "Sana olan hislerim hariç. Hiçbir iblis ordusu, hiçbir karanlık kraliçe ya da kral bunu değiştirmeyecek."

Nesryn titredi. Sözcüklerin zihnine oturmasına izin verdi. "Ben... Sartaq... Sen... Vârissin."

Sartaq gerileyip bir kez daha Nesryn'i süzdü. "Savaşa gideceğiz Nesryn Faliq. Erawan'i ve onun ordularını bozguna uğrattığımızda, karanlık bu dünyadan nihayet sürüldüğünde...sen ve ben buraya geri uçacağız. Birlikte." Sartaq, Nesryn'i bir kez daha öptü... Dudaklarıyla dudaklarını okşar gibi. "Sonra da kalan ömrümüzde burada yaşayacağız."

Nesryn o sözlerdeki teklifi, yemini işitti.

Sartaq'ın onun ayaklarının altına serdiği dünyayı.

Titredi. Öylece bahşediverdiği şey karşısında. İmparatorluk değildi bu; taç değildi. Kalbiydi.

Nesryn merak ediyordu. Gönlünü prense daha birlikte Kadara'ya ilk binişlerinde kaptırdığını Sartaq anlamış mıydı acaba?

Sartaq gülümsedi. Evet der gibi.

Böylece Nesryn kollarını prensin boynuna dolayıp onu öptü.

Çekingen ve hafif, bir yandan da hayret dolu bir öpücüktü bu. Sartaq'ın tadı rüzgâr gibiydi. Bir dağ pınarı gibi. Memleket gibi.

Nesryn geri çekilip Sartaq'ın yüzünü ellerinin arasına aldı. "Önce savaşa gideceğiz Sartaq," diye fısıldadı. "Sonra neler olur, göreceğiz."

Sartaq ona bilgiç, kibirli bir sırıtışla karşılık verdi. Sonrasında neler olacağını karara bağlamış ve hiçbir şey onu aklındakilerin aksine ikna edemezmiş gibi.

Bir duvar ötedeki avludan Nesryn'in kız kardeşi bütün mahallenin işitebileceği kadar yüksek sesle bağırdı: *"Sana söylemiştim baba!"*

67

İki hafta sonra şafak sökerken Yrene güzel, devasa bir geminin güvertesinde, Antica'nın üzerine doğan güneşi son kez izliyordu.

Gemide müthiş bir koşuşturma vardı. Yrene ise tırabzana dayanmış, sarayın minarelerini sayıyordu. Tüm ışıltılı mahallelere göz gezdiriyordu. Şehre yeni bir ışık gelmişti.

Sonbahar rüzgârları denizleri dövmeye başlamıştı bile. Ayaklarının altındaki gemi bir yukarı bir aşağı hareket ediyordu.

Vatan. Bugün vatanlarına yelken açıyorlardı.

Yrene çok kişiyle vedalaşmamış, buna ihtiyaç duymamıştı. Fakat Kashin gelip onu bulmuştu. Yrene atıyla rıhtıma vardığında. Chaol prensi başıyla selamlayıp Yrene'in kısrağını gemiye bindirmişti.

Uzunca bir süre Kashin gözlerini gemiye, limana toplanan diğer gemilere dikmişti. Ardından sessizce "O gece steplerde sana tek kelim etmemiş olmayı dilerdim," demişti.

Ne söyleyeceğini bilemeyen Yrene başını iki yana sallamıştı.

Kashin "Yanımda olmanı özledim," demişti. "Arkadaşım olarak. Pek de fazla arkadaşım yok."

Yrene ancak "Biliyorum," diyebilmişti. Ardından "Ben de arkadaşlığını özledim," diye eklemişti.

Özlemişti de. Ayrıca Kashin'in Yrene için, Yrene'in halkı için yapmaya gönüllü olduğu işler...

Yrene, Kashin'in elini eline alıp sıkmıştı. Kashin'in gözlerinde, yakışıklı yüzünde hâlâ acı olsa da yanında...anlayış da vardı. Bir de kuzey ufkuna bakarken berrak, gözüpekçe bir bakış.

Prens de Yrene'in elini sıkmıştı. "Tekrar teşekkür ederim... Duva'yı kurtardığın için." O kuzey göğüne doğru küçük bir gülümseme. "Tekrar görüşeceğiz Yrene Towers. Bundan eminim."

Yrene de prense gülümsemişti. Konuşamıyordu. Kashin ona göz kırpıp elini onun elinden çekmişti. "*Sulde*'mdeki tüyler hâlâ kuzeye doğru dalgalanıyor. Önümdeki yollarda neler bulacağımı kim bilir? Hele hele artık Sartaq'ın sırtında vâris olmanın yükü varken ve ben de özgürce ne istiyorsam onu yapabilecekken."

Vârisin açıklanması şehirde bir curcunaya neden olmuştu. Kutlamalar, tartışmalar...hâlâ durmak bilmiyordu. Yrene kağanın diğer çocuklarının neler düşündüğünü bilmese de...Kashin'in gözlerinde huzur vardı. Yrene gördüğü diğer kardeşlerin gözlerinde de aynı huzuru görmüştü. Bir yanı merak içindeydi. Sartaq dillendirilmeyen "*Duva'ya asla zarar gelmeyecek*" anlaşmasını "*Birbirimize asla zarar vermeyeceğiz*" anlaşmasına çevirmiş olabilir miydi?

Yrene prense –arkadaşına– bir kez daha gülümsemişti. "Teşekkür ederim, tüm iyiliklerin için."

Kashin sadece onun önünde eğilip gri ışığın içine yürümüştü.

O anın üzerinden geçen bir saat boyunca Yrene geminin güvertesinde dikilip geminin ardında uyanan şehri sessizce izlemişti. Diğerleri hazırlıklar yaparken.

Uzun dakikalar boyunca Yrene deniz kokusunu, doğan güneşin altındaki Antica'nın baharat kokusunu ve seslerini içine çekti. Hepsini akciğerlerinin derinlerine çekip oraya yerleştirdi. Gözleriye Torre Cesme'nin diğer tüm binaların üzerinde yükselen krem rengi taşlarını içti.

Sabahın erken saatlerinde bile kule bir deniz feneri gibiydi. Ümit ve sükûnetin sembolü bir mızrak gibi.

Yrene kuleyi bir daha görüp göremeyeceğini merak ediyordu. Zira onları bekleyen...

Yrene tırabzanı kavrarken bir başka rüzgâr gemiyi salladı. Kı-

ranın içlerinden bir rüzgâr. Antica'nın otuz altı tanrısının tamamı onları vatanlarına çabucak göndermek için hep beraber nefes vermiş gibi.

Onları Dar Deniz'den savaşa ulaştırmak için.

Gemi nihayet hareketlendi. Dünya bir hareket, renk ve ses denizine dönerken Yrene tırabzandan ayrılmadı. Şehrin gitgide küçülüşünü izledi.

Kıyı bir gölgeye döndüğünde bile Yrene, Torre'yi görebildiğine yemin edebilirdi. Güneşin altında ışıldayan, gidenlere el sallayan bir kolu andıran Torre'yi.

68

Chaol Westfall attığı her adımın kıymetini biliyordu. Denizdeki ilk günlerinde midesindekileri boşaltmak için alelacele bir kovanın başına koştuğu anlarda bile.

Fakat bir şifacıyla yolculuk etmenin avantajlarından biri de Yrene'in Chaol'un mide bulantısını kolayca geçirmesiydi. Denizde geçen iki haftanın, kaptanın basitçe Gemi Parçalayan adını verdiği şiddetli fırtınaların ardından...Chaol'un midesi nihayet insafa gelmişti.

Chaol, Yrene'i bulduğunda şifacı pruva tırabzanında karaya doğru bakıyordu. Ya da karanın olması gereken yere. Karaya yakın yol alamıyorlardı. Kendi kıtalarının kıyısının uzağından geçiyorlardı ve Chaol kısa süre önce kaptanla yaptığı görüşmeden kuzey Eyllwe yakınlarında bir yerlerde olduklarını öğrenmişti. Fenharrow sınırının yakınlarında.

Aelin ya da Aelin'ın donanmasından hiçbir iz yoktu. Antica'dan ayrılmadan önce ne kadar uzun süre oyalandıkları düşünüldüğünde olağan bir durumdu bu.

Chaol bu düşünceyi kafasından atıp kollarını Yrene'in beline doladı. Şifacının boynuna bir öpücük kondurdu.

Yrene dokunuş karşısında şaşırmadı bile. Chaol'un adımlarının ritmini öğrenmiş gibi. O adımların her birinin kıymetini o da biliyormuş gibi.

Yrene, Chaol'a yaslandı. İç çekti. Bedeni gevşedi. Ellerini karnı-

nın üzerindeki Chaol'un ellerinin üzerine koydu.

Yrene'in Duva'yı iyileştirmesinden sonra Chaol'un bastonla yürüyebilmesi bir tam gün almıştı. Hantalca ve dengesizce de olsa yürüyebilmişti. İyileşme sürecinin ilk zamanlarında olduğu gibi: Chaol'un sırtı ağrı verecek kadar geriliyor, attığı her adıma tüm dikkatini odaklaması gerekiyordu. Chaol dişlerini sıkmış, Yrene ona teşvik edici sözler fısıldayıp yapması gerekenleri hatırlatmıştı. Bir gün sonra Chaol o kadar da aksamamaya başlamıştı. Yine de bastonu atmamıştı. Bir gün sonra da artık epey rahatça yürümeye başlamıştı.

Şimdi bile, Yrene'e mide bulantısını ve güneş yanıklarını tedavi etmekten başka pek de iş düşmezken bile Chaol ihtiyaç olduğunda çıkarmak üzere bastonunu kamaralarında; tekerlekli sandalyesini de güvertenin altındaki depoda tutuyordu.

Chaol, Yrene'in omzunun üzerinden ikisinin iç içe geçmiş parmaklarına baktı. Ellerindeki ikiz yüzüklere.

Yrene'in boynunun yakınındaki dudaklarından "Ufku izlemek oraya daha erken varmamızı sağlamayacak," dedi.

"Karına bu konuda takılman da."

Chaol'un Yrene'in tenine değen dudakları bir gülümsemeyle gerildi. "Bu uzun saatler boyunca size takılmaktan başka ne eğlencem var ki Leydi Westfall?"

Yrene sessizce güldü. Unvanı her işittiğinde yaptığı gibi. Fakat Chaol ömrü boyunca o unvandan daha hoş bir çift sözcük işitmemişti. İki buçuk hafta önce Silba'nın tapınağında ettikleri yeminler hariç. Küçük bir tören olmuştu. Hasar törenin ardından saray tarihindeki tüm ziyafetleri gölgede bırakacak bir şölen düzenlenmesi için ısrar etmişti. Prensesin birçok olumsuz yanı olabilirdi. Fakat parti vermekten anladığından hiç şüphe yoktu.

Bir de bir donanmaya liderlik etmeyi bildiğinden.

Yrene "Lord Westfall olarak anılmaktan nefret eden birine göre," dedi, "bana geldiğinde unvanı kullanmaktan şüphesiz hoşlanıyorsun."

"Sana yakışıyor," dedi Chaol. Bir kez daha Yrene'i boynundan öptü.

"Evet, öyle yakışıyor ki Eretia reveranslar yapıp önümde eğilerek benimle dalga geçip duracak.."

"Eretia seve seve Antica'da bırakabileceğim biri."

Yrene kıkırdadı. Bir yandan da Chaol'un bileğini çimdikleyip kollarının arasından sıyrıldı. "Karaya çıktığımızda onu yanımıza aldığımız için memnun olacaksın."

"Dilerim öyle olur."

Yrene, Chaol'u bir kez daha çimdikledi. Fakat Chaol onu elinden tutup parmaklarına bir öpücük kondurdu.

Karısı... Onun karısı. Chaol önlerindeki yolu hiçbir zaman üç hafta önceki o ikindide olduğu kadar açık seçik görmemişti. Chaol bahçede Yrene'i gözlerken öylece...anlayıvermişti. Ne istediğini anlamıştı. Böylece kalkıp Yrene'in oturduğu koltuğun önünde diz çökmüş ve soruyu sormuştu.

Benimle evlenir misin Yrene? Eşim olur musun?

Yrene kollarını Chaol'un boynuna dolamış, ikisi çeşmenin içine yuvarlanmıştı. Balıkların hoşnutsuzluğuna rağmen havuzdan epeyce bir süre çıkmamış, yanlarından geçen bir hizmetçi imalı bir şekilde öksürene dek öpüşmüşlerdi.

Ve Chaol, Yrene'e bakarken; denizden gelen esinti Yrene'in saç tutamlarını havalandırıp burnundaki ve yanaklarındaki çilleri ortaya çıkarırken...Chaol gülümsedi.

Yrene'in karşılık olarak verdiği gülümseme etraflarını çevreleyen denize yansıyan güneşten de parlaktı.

Chaol o lanet olası altın sarısı kanepeyi yanlarına almıştı. Parçalanmış yastıkları ve diğer tüm parçalarıyla. Kanepe geminin kargo bölümüne taşınırken Chaol, Hasar'dan epey laf işitmişse de bunu umursamamıştı. Savaşı kazanırlarsa Yrene için o kanepenin başköşede olduğu bir ev kuracaktı. O an gemiye yüklenen kafesini temizleme görevi verilen zavallı askerlere çile çektiren Farasha için de bir ahır inşa edecekti.

Farasha, Hasar'dan bir düğün hediyesiydi. Yrene'e de kendi Muniqi atını vermişti.

Chaol az kalsın prensese Hellas'ın Atı Farasha'yı kendine sak-

layabileceğini söyleyecek olsa da Morath piyadelerine Kelebek adında bir atın sırtında hücum etme düşüncesi de hoştu.

Hâlâ Chaol'a yaslanan Yrene banyo dışında hiç çıkarmadığı madalyonunu tuttu. Acaba Chaol, Yrene'in madalyondaki isminin baş harflerini yeni isminin baş harfleriyle değiştirtebilir miydi?

Artık o Yrene Towes değil, Yrene Westfall'du.

Yrene madalyona bakıp gülümsedi. Gümüş gün ortası güneşinde neredeyse göz kamaştıracak kadar parlaktı. "Sanırım artık o küçük notuma ihtiyacım yok."

"Neden?"

"Çünkü yalnız değilim," dedi Yrene. Parmaklarını metalin üzerinde gezdirdi. "Ayrıca cesaretimi de buldum."

Chaol, Yrene'i yanağından öptü fakat Yrene madalyonun kapağını açıp kahverengiye çalan kâğıt parçasını çıkarırken tek kelime etmedi. Rüzgâr kâğıdı Yrene'in parmaklarından söküp almaya çalışsa da Yrene katlanmış kâğıdı sıkıca tutup açtı.

Daha önce belki bin kez okuduğu yazıya göz gezdirdi. "Acaba bu savaş için geri dönecek mi? O kadın, artık her kimse. İmparatorluktan bahsederken sanki..." Yrene başını iki yana salladı. Kendi düşüncelerine itiraz edermiş gibi. Kâğıdı katladı. "Belki savaşmak için vatanına dönecektir. Her nereye yelken açtıysa oradan dönüp." Kâğıt parçasını Chaol'a verip denize döndü.

Chaol kâğıt parçasını Yrene'in elinden aldı. Yıllar boyunca sayısız kez okunmaktan, katlanmaktan, cepte tutulmaktan ve avuçta sıkılmaktan kadife gibi yumuşamıştı.

Chaol notu açıp iyi bildiği o sözcükleri okudu:

Her nereye gideceksen, oraya gitmen ve daha fazlası için. Dünyanın daha fazla şifacıya ihtiyacı var.

Dalgalar sessizleşti. Gemi duraksar gibi oldu.

Chaol huzur içinde denize gülümseyen Yrene'e baktı. Sonra da nota. Kendi elyazısı kadar aşina olduğu o elyazısına.

Chaol'un engel olamadığı, yüzünden aşağı akan gözyaşları karşısında Yrene donakaldı.

"Sorun nedir?"

Herhalde o zamanlarda on altı ya da on yedi yaşında olmalıydı. Innish'te bulunmuşsa da...

Sessiz Suikastçılar'dan eğitim almak için Kızıl Çöl'e gittiği zaman Yrene'le karşılaşmış olmalıydı. Yrene'in bahsettiği morluklar... Rolfe'un kölelerini serbest bıraktığı ve Kafatası Körfezi'ni altüst ettiği için Atobynn Gamel'dan yediği dayaktan kalma morluklar.

"Chaol?"

Her nereye gideceksen, oraya gitmen ve daha fazlası için. Dünyanın daha fazla şifacıya ihtiyacı var.

Orada, o elyazısında...

Chaol nihayet başını kaldırdı. Eşinin yüzüne; tüm o güzel çizgilere ve o altın rengi gözlere bakarken kendi gözlerini içlerini dolduran yaşları gidermek için kırpıştırdı.

Bir hediye.

Bir başka kadının içinde olduğu cehennemi gören ve ona yardım elini uzatmayı düşünen bir kraliçeden. Asla karşılık beklentisi gütmeyen bir hediye. Bir iyilik, fedakârlık...

Ve Aelin bile bilemezdi. Hanın barında çalışan kadını o paralı askerlerin elinden kurtarmasıyla, ona kendisini savunmayı öğretmesiyle, ona altın ve bu notu vermesi sayesinde neler olacağını...

Aelin bile yaptığı iyiliğin nasıl karşılık bulacağını ne bilebilir ne hayal edebilirdi.

Sadece Valg'leri silip süpürebilecek Silba'nın kutsadığı bir şifacıdan gelecek karşılığı değil.

Ona eşlik edecek üç yüz şifacının vereceği karşılığı.

Torre'nin üç yüz şifacısı. Şimdi kağana ait bin gemide yerlerini alan şifacılar.

Yrene kağandan en sevdiği kızını kurtarmasının karşısında bir *iyilik* istemişti.

Dile benden ne dilersen, demişti kağan.

Yrene kağanın önünde diz çökmüştü. *Halkımı kurtarın.*

Tek istediği bu olmuştu. Tek yakarışı.

Halkımı kurtarın.

Kağan da o isteği yerine getirmişti.

Hasar'ın ve kendisinin donanmasından bin gemiyle. İçleri Kashin piyadeleri ve Darghan süvarileriyle dolu gemiler.

Onların üzerinde, Chaol ve Yrene'in içinde yol aldıkları sancak gemisinin ardında... Sartaq ve Nesryn'in liderlik ettiği, tüm kuş yuvalarından ve ocaklardan bin rukhin uçuyordu.

Morath'e meydan okuyacak bir ordu. Dahası da gelecekti. Hâlâ Antica'da Kashin'in komutasında savaşa hazır bekliyorlardı. İki hafta. Chaol kağana ve Kashin'e iki hafta süre vermişti. Fakat sonbahar fırtınaları varken daha uzun süre beklemeyi göze alamıyordu. Bu yüzden bu öncü ordu... Kuvvetlerin yarısıydı. Sadece yarısı da olsa denizde yüzen ve havada uçan kuvvetlerin sayısı...

Chaol botu yıpranmış çizgileri üzerinden katlayıp Yrene'in madalyonuna geri koydu.

Yumuşak bir sesle "Biraz daha sende kalsın," dedi. "Bence bunu görmek isteyecek biri var."

Yrene'in gözleri hayretle ve merakla doldu. Fakat Chaol'un yeniden kollarını dolayıp sıkıca sarıldığı şifacı soru sormadı.

Her adım, yaşanan her şey buraya çıkmıştı.

Yüzü kaya kadar sert olan o adamın Chaol'u soğuğa terk ettiği karla kaplı dağlardaki o hisardan gözleri azgın alevler gibi yanan bir suikastçının cehennemde geçirdiği bir yılın ardından bile yılmadan Chaol'a sırıttığı Endovier'daki tuz madenine kadar her şey.

Aynı suikastçı Chaol'un eşini bulmuştu. Ya da ikisi birbirlerini bulmuştu. Dünyanın karanlık harabelerinde gezinen tanrıların kutsadığı iki kadın. Şimdi dünyanın kaderi o iki kadının ellerindeydi.

Her adım. Karanlığın içine uzanan her dönemeç. Ümitsizlik, öfke ve acıyla geçen her an.

Tüm bunlar Chaol'u olması gereken yere getirmişti.

Olmak *istediği* yere.

Bir anlık bir iyilik. Can alan genç bir kadından hayatları kurtaran bir kadına yapılan bir iyilik.

Chaol'un içindeki, bir köşeye sinmiş karanlık daha da küçüldü. Küçülüp ufalandı ve deniz rüzgârlarının önüne katıp götürdüğü

toza dönüştü. O tozlar Chaol'un ardında gururla ve kararlılıkla yol alan bin geminin arasından, askerler ve atların arasında yol alan şifacıların arasından geçerek uzaklara süpürüldü. Şifacıların başında Hafiza vardı. Yrene onlardan halkını kurtarmalarını istediğinde tüm şifacılar gelmişti. Nihayet tozlar bulutların içinde süzülen ve ötedeki tehditlere karşı gözlerini dört açan ruk'ların arasından da geçip gitti.

Yrene temkinli gözlerle Chaol'u izliyordu. Onu bir kez öptü. İki kez.

Chaol pişmanlık duymuyordu. Geriye bakmadı

Kollarında, yanında Yrene varken asla. Yrene'in madalyonundaki o not, o küçük kanıt varken... Chaol'un olması gereken yerde olduğunun kanıtı. Başından beri kaderinin onu buraya çıkaracağının kanıtı. *Buraya.*

Yrene nihayet "Bu dramatik tepkinin nedenini açıklayacak mısın?" diye sordu. "Yoksa günün geri kalanında sadece öpecek misin beni?"

Chaol bir kahkaha attı. "Uzun hikâye." Kolunu Yrene'in beline dolayıp onunla birlikte ufka baktı. "Öncelikle oturmak isteyebilirsin belki."

Yrene, Chaol'a göz kırpıp "En sevdiklerim uzun olanlardır," dedi.

Chaol bir kez daha güldü. Sesi bedeninin her karışında hissederek. Ses bir çan sesi gibi berrak ve gür çıkmıştı. Savaşın fırtınası gelip çatmadan önce son, neşeli bir tınlama.

Chaol, Yrene'e "Haydi," dedi. Başıyla Hasar'ın adamlarının yanında gemileri hızla kuzeye –savaşa ve katliama– yüzdürmek için çalışan askerlere işaret etti. "Öğle yemeğinde anlatırım."

Yrene parmak uçlarında yükselip Chaol'u öptü. Chaol onu geniş kamaraya götürdü. Yrene buruk bir gülümsemeyle "Şu hikâyeni dinlemeye değse iyi olur," dedi.

Chaol eşine aynı şekilde, gülümseyerek karşılık verdi. Bilmeden ömrü boyunca kendisine doğru yürüdüğü ışığa. O ışığı görmediği zamanlarda bile.

Sessizce Yrene'e "Değecek," dedi. "Değecek."

ATEŞYÜREK

Onu karanlığın ve demirin içine gömmüşlerdi.

Uyuyordu. Çünkü onu buna zorluyorlardı. Dört bir yanını kapatan demir levhanın içine zekice açılmış hava deliklerinden içeri kıvrım kıvrım, tatlı kokulu bir duman giriyordu.

Güneşi içeriye hapsetmek için kadim bir kraliçe tarafından inşa edilen bir tabut.

Demirle örtülü, demirle çevrili halde uyuyordu. Rüya görüyordu.

Denizlerde, karanlığın ve ateşin içinde süzülüyordu. Hiçliğin prensesi. İsimsiz.

Prenses karanlığa, alevlere şarkısını söylüyordu. Onlar da ona aynı şekilde karşılık veriyordu.

Ne başlangıç ne son ne de orta vardı. Sadece şarkı, deniz ve özel odasına dönen demir lahit.

Ta ki onlar gidene dek.

Ta ki kör edici bir ışık uyuklayan, ılık karanlığı doldurana dek. Ta ki taze ve yağmur kokan bir rüzgâr içeri dolana dek.

Rüzgârı yüzünde hissedemiyordu. Yüzüne bağlı o ölüm maskesi varken yapamıyordu bunu.

Gözleri aralandı. Işık loş derinlerde geçen o uzun zamanın ardından tüm şekilleri ve renkleri yakıp yok ediyordu.

Fakat karşısında, tepesinde bir yüz belirdi. Kenara çekilen kapağın üzerinden ona bakıyordu.

Siyah, dalgalanan saçlar. Ay beyazı bir ten. Kan kırmızı dudaklar.

Kadim kraliçenin dudakları bir gülümsemeyle aralandı.

Dişleri kemik kadar beyazdı.

"Uyanmışsın. Güzel."

Hoş ve soğuk bir ses. Yıldızları yutabilecek bir ses.

Bir yerlerden, kör edici ışığın içinden sert ve yara izleriyle kaplı eller tabuta uzandı. Eller onu bağlayan zincirleri kavradı. Kraliçenin avcısı, kraliçenin kılıcı.

Adam prensesi kaldırıp dikleştirdi. Prensese bedeni benliğinden uzak, sızılı bir şey gibi geliyordu. Bedenine dönmek istemiyordu. Ona karşı mücadele verdi. Kendisinden sabah gelgiti gibi ağır ağır uzaklaşan alevleri ve karanlığı kavramaya çalıştı.

Fakat avcı onu bir örümcek gülümsemesiyle ona bakan zalim, güzel yüze yaklaştırdı.

Avcı onu zaptederken kadim kraliçe mırıldandı. "İşe koyulalım."

Şanlı bir imparatorluk...
Umutsuz bir arayış...

Şimdi Aelin'i takip etmeyi bırakıp,
Chaol'un ardından gidelim.
Kral Eli Chaol ve Nesryn, Erilea'yı kurtarmak için,
son umutlarına doğru, tekerlek seslerinin azabıyla,
yola çıktılar. Güney Kıtası'nın Kağanı'nın devasa
ordusuna ihtiyaçları var. Işıltılı kent Antica onları
bekliyor. Burada sadece Erilea için değil kendileri için
de şifa arayacaklar ve keşfettikleriyle baş etmekte çok
zorlanacaklar.
Acılarla geçen çocukluk yıllarının ardından
Yrene onlara yardım edebilecek mi?

Cam Şato, *Karanlı[illegible]esin Vârisi*, *Gölgeler Kraliçesi*
ve *Fırtınalar İmpara[illegible]*'nun ardından *Şafak Kulesi*
ile efsaneye bambaşka bir yerden bakıyor ve hayrete
düşüyorsunuz.

"Epik fantastik romanları ve peri masallarını sevenler
mutlaka okumalı."
USA Today

DEX
www.dexkitap.com
/DEXpub
ISBN 978-605-09-6574-2
Tavsiye Edilen Satış Fiyatı
₺ 59